

Aug. 14 10.2.

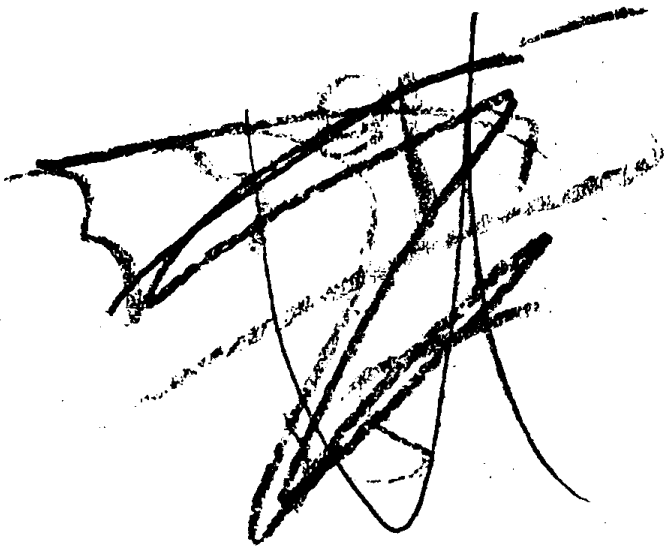
BK L

C 16 T'

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000338942

44.80
1936

Zuripin 20/11/21

Mr. ...

Adm ...

~~...~~

~~...~~

~~...~~

[Handwritten signature]

Αριθ. ερω. 140.817

ISAACI CASAUBONI

ANIMADVERSIONUM

IN

ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS

LIBRI QUINDECIM

EDITIO NOVA, APPENDICE AUCTA

ΠΑΡΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολίτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
ΤΟΜΟΣ III.

ANIMADV. LIBROS XI—XV. CONTINENS.

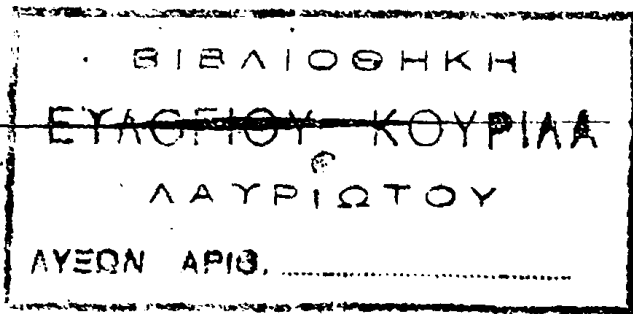
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
ΑΓΥΡΩΤΟΥ
ΑΥΕΩΝ ΑΡΙΘ.

LIPSIAE 1843

IN LIBRARIA KUEHNIANA.

(T. O. Weigel.)

ISAACI CASAUBONI p. 771.
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER UNDECIMUS.

CAPUT PRIMUM.

Libri hujus nexus cum superioribus. Vinum in convivii veterum ad tria. Adraſti convivium. Polyidus: κατακλίειν. Θαλλία. locus Aeliani. Athenaeus in ſcribendo interdum minus diligens: interdum nimis. Mortuorum πρόθεσις. alia quaedam obſervata.

VETERES in convivii ſuis vino utebantur ad haec tria, neceſſitatem, voluptatem et pietatiſ officium. Quod neceſſitati dabatur, promiſcuae inter edendum ſumebant, ut quemque ſitiſ admoneret, et bibendi appetitum in quoque lex naturae excitaret. At bibere voluptatiſ cauſſa, et diiſ libationeſ facere, finiſ demum epuliſ, aut ſaltem primis menſiſ comeſiſ, incipiebant. poſcere illi tum majoribuſ, et pocula diverſi generiſ expedire: et ſimul in hilaritateſ omnibuſ modiſ ſe effundere. Servavit hunc ordinem Athenaeuſ in textura horum libroruſ, ut ſaepe diximus, et ſemper meminiffe Lector p. 772. debet. Opportune igitur conjeſta eſt in locum iſtum totiuſ δειπνοſοφιſτικῆſ Φιλολογο῿αſ pariſ ea qua de poculiſ agitur. Cum autem plurimaſ ſpeciſ, figuraſ et nomina vaſoruſ poterioruſ haberent antiqui, omnia ferme quae de eo argumento dici poterant collegit auctor, quae fuit ejuſ ſingulariſ diligentia, et κατὰ ſτο.χειῶν digeſſit: quaedam priuſ in genere de poculiſ et voce
Cauſaub. Anim. in Athen. T. III. A

ποτήριον praefatus. Eum sermonem reliquis convivis silentibus, ita orditur Ulpianus, Παρὰ μὲν τῷ Ἀδράστῳ ἄιδρες φίλοι, καθίσαντες οἱ ἀριστεῖς δειπνοῦσι. Non est Adrastus hic, neque poetae nomen, neque poematis ullius titulus, ut falso crediderunt: sed hic est ille rex Argivus Talai filius, qui Tydeum et Polynicem, avibus parum bonis generos sibi conciliavit. Hunc ajunt veteres, ut Polynici regnum patrium restitueret, domi proceres Graeciae convocasse. Apollodorus disertè scribit libro tertio Bibliothecae, eum συναθροῖσαι τοὺς ἀριστεάς. quin eorum catalogum habes apud Statium libro 4. Thebaidis, et ipsum Apollodorum, et Diodorum quoque p. 773. Siculum lib. 4. Nulla autem pars fuit historiae fabularis, quam plures poetae tractaverint. Ex eorum aliquo haec nunc sumit auctor, et nisi fallor, ad Epicum Cyclum respiciebat cum haec scriberet Athen. aut, quod pene certum est, ad Antimachi Thebaidem Cyclicam. nam similia his ex eo poeta proferuntur infra in δέπαστρον. Verisimile enim est, poetas Graecos id argumentum tractantes convivium descripsisse, quibus Adrastus excepit principes a se advocatos. Quanquam referre possumus ad convivium nuptiale, cum Tydeus et Polynices uxores suas duxerunt. Observat autem Athenaeus, sedisse tum convivantes proceres, non decubuisse. apud Statium tamen Papinium, ubi convivium Adraasti describitur, tori nominantur. canit enim poeta primo Thebaidos,

— vario strepit icta tumultu

Regia: pars ostro tenues auroque sonantes

Emunire toros, altosque inferre tapetas,

Pars teretes levare manu, ac disponere mensas.

et mox de Adraasto,

— jamque ipse superbis

Fulgebat stratis, solioque effultus eburno.

Etiam quod ait de Polybio in via sacrificante (propter viam fortasse faciebat καὶ ἐξιτήρια ἔθουεν) et praeter-euntem Peteoum ad epulas detinente, ex quo Cycli epici poeta petitum videtur. Polyidus ille est opinor, de quo Apollodorus libro tertio, non is de quo Homerus in Iliade. aetate enim prior fuit et antiquior: nam Peteos, sive Peteous Menesthei pater est, quem bello Trojano Atheniensium copiae ducem habuerunt. Imago pristinae simplicitatis et antiqui aevi in historia quae hic commemoratur. Polyidus sacra facit in via ipsa publica, sicut Menelaus apud poetam in littore, suorum liberorum

γάμους ἐστὶν cum forte illac iter faceret Peteous, benigne eum ad epulas invitat Polyidus, detinetque: et jussu sedere in floreo gramine, θαλλίαν κατακλάσας ἀντὶ τραπέζης παρέθηκε τῶν τυθέντων, frondem virentem defringens, futuram pro mensa, partem victimae ei apposuit. κατακλίνειν fere significat collocare aliquem in lecto: vel facere discumbere. hic pro facere sedere: nam loquitur auctor de more veterum sedendi non accumbendi ad mensam. θαλλία et θάλλος et oleae termitem κυρίως, et omnem frondem virentem significant. [ut dictum est libro primo capite 19.] Corrige Aelianum in hac voce Ποικίλης libri 13. capite 16., ubi loquens de colle semper ardente, qui in agro Apolloniatarum: καὶ περὶ αὐτὸν ἐστὶ δένδρα εὐθαλή, καὶ πολλὰ χλωρά, καὶ τὸ πῦρ πλησίον ἐνακμάζον οὐδὲν λυπεῖ, οὔτε τὴν τῶν φυτῶν βλάστην, οὔτε τὴν τεθηλυίαν †. non debuit appingi defectus nota: sed erat scribendum οὔτε τὴν θαλλίαν. Addit deinde, etiam Autolycum non discubuisse in mensa, verum sedisse, cum ei finita coena nutrix Ulysses adhuc puerulum attulit, et super genibus collocavit. Haec quidem nota historia est: Homerum enim habemus, unde sumitur. Sed adire ad fontem neglexere interpretes. Itaque non viderunt structuram rectam orationis, quae est hujusmodi: Αὐτολύκῳ ἢ τροφὸς, καθήμενῳ δηλονότι, (οὕτως γὰρ ἐδείπνουν οἱ τότε) τὸν Ὀδυσσεῆα ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ οὐχὶ παρὰ τοῖς γόνασιν ἕστησεν. Haec praefatus ad rem accedit, his quidem verbis: Ἡμεῖς οὖν μὴ διατρίβωμεν, ἀλλ' ἤδη κατακλινώμεθα. Et si hunc scriptorem facio ut par est plurimi: fatendum tamen quod res est, posse interdum in textura horum sermonum aut iudicium aut diligentiam desiderari. Nam quae haec consequentia est? postquam dixit sedisse veteres ad mensam inferre statim Ἡμεῖς οὖν κατακλινώμεθα. Plenum etiam otiosae περιεργίας quod hic observatur: primum ex omnibus scriptoribus (ita intellige vocem πρῶτον.) Simonidem Amorgium ποτήρια ὀνομάσαι. Quid enim refert hoc didicisse? et sunt qui dissentiant de Simonide Amorgio: nam Julius Pollux ejus loco Ionem Chium nominat. τὸ ποτήριον, ait, Ἴων ἐκάλεσεν. Simonidis versus scribe sic: Ἀπὸ τραπέζων εἶλέ νιν ποτήρια. sustulerunt illum mensae pocula. Verba quae ex Alcmaeonide recitantur, ita melius scripseris: νέκυσ δὲ χαμαιστρώτους ἐπὶ τινος εὐρείης στιβάδος προέθημεν· αὐτοῖς δὲ θαλλίαν τε τὰ ποτήριά τε στεφάνους τ' ἐπὶ

κρασὶν ἔθηνεν. Refer haec ad morem τῆς προθέσεως, et collocationis mortuorum. de quo alibi multa dicimus. Artemidorus lib. 1. cap. 14. οἱ ἀποθνήσκοντες ἐσχισμένοις ἐνειλοῦνται ῥάκεσιν, ὡς καὶ τὰ βρέφη, καὶ χαμαὶ τίθενται. explicant ista vocem χαμαιστρώτους. sequentia verba quibus ait ornatos mortuos fronde virenti, poculis et coronis capiti impositis, pertinent ad veterum funerum consuetudinem. Soliti enim antiqui his similibusque modis honorem habere defunctorum cadaveribus. Θαλίαν malo quam Θαλείαν. Verum haec alius loci. Non erat autem Alcmaeonis, ut videtur, poëma: sed soluta oratione conscripta historia: cujus auctor jam olim incertus. Quare etiam Apollodorus Bibliothecae libro 1. ita citat: ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γεγραφώς. Proxime sequentes periodi in omnibus libris antiquis sunt corruptissimae. Obscurum est quod additur: ὡς τὸ ἔκπωμα οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ὑδροποτεῖν καὶ οἰνοποτεῖν λέγουσι. quorsum vox ἔκπωμα? cujus quidem in subjectis testimoniis nulla mentio. Legendum videtur, ὡς τὰ ἐκ πύομαι οἱ Ἀττ. id est, Attici utuntur vocibus a πύομαι deductis, tam de aquae, quam de vini potu. adde, sive alius cujuscunque rei. nam in proximo Aristophanis exemplo neque vini mentio fit, neque aquae, sed sanguinis. Scribe, Πολλῶ γ' ὁ Βάνης ἐχρῆτο τῷ ποτηρίῳ: non διεχρῆτο. et, Κρείττων μί' ἐστὶ χιλ. vide inferius in κύλιξ. Ait, ἔστι δὲ ῥῆμα καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ οἰνοποτάζων γὰρ εἶρηκε. Graecos cum τὸν ποιητὴν dicunt, Homerum intelligere sciunt et pueri. Ita possumus hic accipere: nam canit poëta Ἰλιάδ. ῥαψ. υ.

Αἰνεῖα Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων;

interpretes de Anacreonte ceperunt, cujus proxime facta mentio. ferri potest: nam habetur paulo post hic illius versus, Οὐ φίλος, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέω οἰνοποτάζων. erit igitur παρὰ τῷ ποιητῇ, apud hunc poetam. Sequitur, p. 775. Καὶ Σαπφῶ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ ἔφη, Πολλὰ δ' ἀνάριθμα ποτήρια καλαίφης. Vetus lectio καλλέφης. Scribo, καὶ Σαπφῶ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ, Π. δ. ἀν. π. καλὰ, ἔφη. At testimonium Alcaeï pro deposito non injuria habuerim. Sed tentare quid vetat? Ἀλκαῖος, ait, ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης † δειννομένη παρίσδον. Scribo, ἐκ δὲ ποτηρίων πίνοντες, δειπνουμένη παρίσδον. cum e poculis bibissent: illi coenanti affederunt. vel Δεινομένει π. Dinomenes usitatum Graecis nomen. κατὰ τὴν Ἀνθίων χῶραν verte, in

agro Anthensium. Anthea urbs Peloponesi apud geographos: cujus εθνικὸν est Ἀνθεύς.

CAPUT SECUNDUM.

Mos apponendi pocula in altera mensa. κυλικεῖον. Heroes picti cum poculis ἀύλακισμένη γῆ. τέμενος. οἰνόπεδον. Cylicranes. Scythinus Tejus poeta. Syracusanorum libatio quam mari faciebant aut diis marinis.

SOLET interdum Athenaeus orationem suam longiusculis hyperbatis obscurans, minus attentum lectorem fallere, ut libro superiore dicebamus, capite sexto. Idem observare licet etiam hic, cum scribit: "Ἀξίον δ' εἶναι νομίζω ζητῆσαι ὑμᾶς πρὸ τοῦ καταλόγου τῶν ποτηρίων, ὧν πλήρες ἐστὶ τὸ κυλικεῖον τοῦδε. εἴρηται γὰρ οὕτως ἢ τῶν ποτηρίων, σκευοθήκη. manet suspensa oratio ab εἴρηται ad extremam paginam ubi definit haec multorum versuum παρενθήκη. Vertendum: *Sed quaerendum vobis censeo, prius quam recensere pocula instituimus, quibus est refertum hoc κυλικεῖον: ita enim appellatur poculorum theca, etc.* quid sit quaerendum non hic dicit: sed dicitur infra, ἄξιον δὲ ἐστὶν, ibi inquit, ζητῆσαι, εἰ οἱ ἀρχαῖοι μεγάλοις ἔπινον ποτηρίοις. Hic vero de dictione κυλικεῖον disputat philologus. Simul veteris consuetudinis nos admonens: quae fuit, ut in divitum conviviiis cum cratere apponeretur poculorum ingens theca, magis ad opum ostentationem quam ad usum. Propria autem erat mensa ubi κυλικεῖον spectandum exhibebant, quam Servius poculorum mensam vocat. Lucianus in Lexiphane, ποτήρια δ' ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης. μοχ, κυμβία δὲ ἦν καὶ Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά, ὥστε μεστὸν ἦν τὸ κυλικεῖον. De Alexandridae Meliloto dictum libro sexto, capite 18. Cratini versus ita distingue, et scribe,

— πολλοστῶ δ' ἔτει
ἐν τῶν πολεμίων οἴκαδ' ὡς ἦκον πάλιν
τοὺς συγγενεῖς καὶ Φράτορας καὶ δημότας
εὐρῶν μόλις, ἐς τὸ κυλικεῖον ἐγράφη.

mirum autem est, Athenaeum ita proferre hunc locum, quasi accipiatur hic κυλικεῖον in vulgata significatione:

cum longe alia sit mens poetae. Ait qui ista loquebatur: se diu patria a fuisse, in hostico retentum: unde longo post tempore domum redux, vix agnoscere potuerit suos cognatos, tribules, cives. tandem invenisse tamen: et p. 776. fuisse statim ascriptum ἐς τὸ κυλικεῖον. voluit dicere album tribulum, quod servabatur in curiis. oratores saepe illius mentionem faciunt. Sed ludens in tribules suos, homines vinosos, ait se ascriptum in cylicium: quasi tribules omnes ejus essent nihil aliud nisi cotylae, et οἴνηρὰ ἀγγεῖα, sive ἀμφορεῖς νεασμένοι. sic enim vulgo vocabant vino deditos ut libro superiore dicebamus, et ad Theophrastum. Locus Chamaeleonis quo asseruntur caussae cur dynastae et magna pars divitum poculis sese oblectent, lucem accipiet ex simili disputatione apud Platonem in Protagora Τοὺς ἥρωας, inquit, δημιουργοῦσι πίνοντας ἐκπέμασι μεγάλοις, id est, pictores statuarii, plastici, sculptores, caelatores, aliique id genus artifices heroas faciunt e magnis poculis bibentes: propterea ρυτὸν quod nomen est potorii vasis percapacis, heroibus proprium assignarunt. Causam pluribus exsequitur Athenaeus. Ita autem debemus accipere hic vocem δημιουργεῖν. Et nota sis hanc de antiquissimis heroum imaginibus observationem. Addit, οἱ Φάσκοντες τὸ μέγα ποτήριον Φρέαρ ἀργυροῦν εἶναι. Libro quinto, καὶ πίνει ἐξ ἀργυροῦ Φρέατος· καλῶς γάρ τις τὰ μέγала ποτήρια οὕτως ὠνόμασεν. Causam cur tertio poculo depositus fuerit Cyclops, ait posse ascribi praestantiae vini illius, ἣν αὐτὸς Ὅμηρος ἐξηγήσατο. respicit illum versum: Ἀλλὰ τὸδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπόρρωξ. aut haec erit causa, inquit, τὸ ἀηδὲς τῆς πόσεως τοῦ Κύκλωπος. Emendabam ex conjectura ἀηδες: nam bibere sine voluptate nihil ad causas ebrietatis: at insolentia bibendi vinum ad eam rem efficacissima. deinde ita scriptum offendimus in Excerptis et Eustathio. Post haec sermonem de calycibus et poculis habiturus, Plutarchus, ita orditur, Ἀλλὰ μὲν, ὁ Πλούταρχος ἔφη, κατὰ τὸν Φλιάσιον ποιητὴν Πρατίναν, οὐ γὰρ ἀυλακισμένον, ἀνδρῶν, ἀλλὰ σκύφον μαστεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι. [Locus est vitii manifestus. vir magnus emendabat οὐ γὰρ ἀυλακισμένας ἀρῶν. ingeniose et proxime ad vestigia lectionis corruptae. Nos tamen aliter paulo sententiam explicamus, et corrigimus.] Lego οὐ γὰρ ἀυλακισμένας ἐρῶν. ἀλλὰ σκ. elegans sane locus: emendatio etiam elegantissima. sed cujus laus magna ex parte Hoeschelianis Excerptis debetur, ibi invenimus, οὐ

γὰν αὐλακισμένην ἀλλὰ σκύφον μαστεύων. sed ille scriptor more suo Pratinae locutionem immutavit praecipuum illius verbum excerpisse contentus. Pratinae sunt non quaecunque putarunt interpretes, verum ista tantum, οὐ γὰρ αὐλακισμένας ἐρῶν ἀλλὰ σκύφον μαστεύων. [notanda est oppositio inter ἐρῶν γὰρ, et μαστεύων σκύφον.] Olim bene meritis agri portio solita praemii loco dari: τέμενος proprie vocabant. αὐλακισμένη γῆ, arvi est periphrasis. Atque haec Pratinae verba sententiae suae accomodat Plutarchus, plane venuste. locatur autem in vocibus κυλικηγορεῖν et Κυλικρανες, cum subjicit, οὐ τῶν Κυλικράνων εἰς ὑπάρχων, id est, *quavis eorum unus non sit, qui appellati sunt Cylicranes*. Cylicranes (quorum et Macrobius meminit, ut videtur ex Athenaeo) tanquam viles massigiae habiti, οὐς, ait noster, χλευάζων Ἑρμιππος ὁ κωμωδοποιὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις Φησὶν, εἰς τὸν 777. Κυλικράνων βαδίζων σπληνόπεδον ἀφικόμην. ridicula vox σπληνόπεδον: si quid in literis judicamus. Ac censeo equidem emendandum esse, vel οἰνόπεδον. vineta sic proprie vocantur: sed pro agro simpliciter acceperunt. ut in illo Theognidis, Δηλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον. vel Φηλόπεδον. Distinguendum autem,

— εἰς τὸ Κυλικράνων
ἐγὼ βαδίζων οἰνόπεδον ἀφικόμην.

Non dubito hunc ipsam Hermippi locum ab Hesychio indicari, cum scribit: Κυλικράνων. Πολέμων Φησὶν ὅτι τοὺς ὠμοὺς κεχαραγμένοι ἦσαν κύλικας. οἱ δὲ τοὺς ὑπὸ τῇ Οἴτη Ἡρακλεώτας ἀπὸ τινος οὕτω ὠνομάσθαι. Ascripti haec ut legi debent: nam in Hesychii editionibus multa corruptissime scribuntur. Cylicranas autem ex quorundam sententia nomen invenisse scribit Athenaeus ἀπὸ τινος Κύλικος γένος Λυσοῦ. arbitror verum esse Λυδοῦ, ut paulo post, τινὲς ἀφικόμενοι ἐν Λυδίας. vel si diversa fuit traditio, γένος Λουσίου. a Lusis urbe Arcadiae, de qua Stephanus. *Scythinus Tejus* is est quem Diogenes Laertius in Heraclito appellat τὸν τῶν ἰάμβων ποιητήν. in Physicis Stobaei laudatur ejus liber Περὶ Φύσεως. Locum illum in Illyrico vel in Epiro, ubi tumulus Cadmi et Harmoniae visebatur, geographis non est praetermissus. De eo etiam Dionysius Periegetes, de montibus loquens,

Κεῖνον δ' ἂν περὶ τύμβον Ἰδοίς περιηγέα τύμβον
τύμβον ὃν Ἀρμονίης Κάδμοιό τε Φῆμις ἐνίσπει.

videtur poeta verbo περιηγέα figuram loci respexisse, cujus gratia appellatus fuerit Cylices, quod Athenaeus ait. At Festus Avienus aliter describit:

*Tunc prorepentis quae sunt vada turgida Nerei
Harmoniae et Cadmi sustentat gleba sepulcrum.*

Quoties lego insequentem observationem Athenaei de calyce Syracusanorum, venit mihi in mentem populi Veneti, qui tradito more a majoribus, quotannis despondent. Simile quid factitatum esse olim a Syracusanis, videmur posse colligere ex Athenaei verbis: quanquam ille non plane descripsit vetus hoc illorum institutum. Polemo narrat, inquit Athenaeus, ἐν Συρακούσαις ἐπ' αἶρα τῆ νήσῳ πρὸς τῷ τῆς Ὀλυμπίας ἱερῷ, ἐκτὸς τοῦ τείχους ἐσχάραν τινὰ εἶναι, ἀφ' ἧς Φησὶ τὸν Κύλικα ναυστολοῦσιν ἀναπλέοντες, μέχρι τοῦ γενέσθαι τὸν ἐπὶ τοῦ νεῶ τῆς Ἀθηνᾶς ἀόρατον ἀσπίδα. καὶ οὕτως ἀφιασιν ἐς τὴν θάλασσαν, κεραμέαν κύλικα, καθέντες εἰς αὐτὴν ἄθρα καὶ κηρία καὶ λιβανωτὸν ἄτμητον, καὶ ἄλλα ἄττα μετὰ τούτων ἀρώματα. *Syracufis in extrema Insula juxta Olympiae templum extra urbis muros est quidam focus, unde calycem navi deducunt tendentes in altum. usque dum clypeus Minervae templo impositus, videri posse desinat. ibi tum calycem hunc fictilem in mare dimittunt: con-jectis prius in illum floribus, favis, thuris granis integris, et aliis praeterea quibusdam aromatis.* Insula quae hic nominatur, una fuit e quinque urbis partibus. fuit enim haec urbs πεντάπολις: qua de re olim ad Strabonem. Lege, τὴν κύλικα ναυστολ. nisi hoc loco p. 778. aliud significat κύλιξ quam calycem quia sequitur κεραμέαν κύλικα. non puto tamen, at qui ἀναπλέοντες mutant in ἀναπνεύσανται, et calycem cineribus plenum hic comminiscuntur, infeliciter hariolati sunt. quod ait de floribus et caeteris rebus solitis in pateram illam conjici, ad ritum pertinet ornandi jactu florum et aliarum rerum: de quo multa ad Suetonium.

CAPUT TERTIUM.

Οἶνος ἀνθεος ἰσδόμενος. Modus bibendi. νίζειν pro effundere. Critiae antiqui scriptoris Πολιτεῖαι. Praebibendi modus. ἐπιδέξια. μανία vehemens studium. γυναικομανεῖς et similia composita. Mos Atheniensium edendi in theatro. Gloriatio veterum de poculis. πάσασθαι et πάσσασθαι. Aga-

thoclis tyranni dictum. πάνζενοι. Gras. Pausaniae locus.

QUOD vulgo Graeci anthosmiam vinum appellabant, Xenophanes intellexit illo versu apud dipnosophistam: Μελιχος εν κεράμοις άνθεος όσδόμενος. Legitimum bibendi modum definit idem poëta hisce versibus,

Ούχ ύβρις πίνειν δ' όπόσον κεν έχων άΦίκοιο
οίκαδ' άνευ προπόλου, μη πάνυ γηραλέος.

Tantum vini bibere licet, inquit, quantum te non impediet domum redire sine puero qui praeluceat, aut sine itineris duce. hoc significat άνευ προπόλου. Mediocris potationis utrumque est indicium. Disciplina Laconum ut Spartanos sobrietati assuesceret, jubebat eos e convivio domum redire δίχα λαμπάδος, ut Xenophon et Plutarchus scribunt. Illa, μη πάνυ γηραλέος, in contrarium sensum vero ab interprete sunt detorta. Exceptio enim est, qua permittit senibus Xenophanes, ut propter aetatem domum a coena redeant non soli. In 13. scribe ύμνεϊν. 20. ita scribam, όσσ' ή Μνημοσύνη, ή τόν όσ' άμφ' άρετής eos sermones probat inter pocula, qui nos reddant aut doctiores aut meliores. 23. † Φένδονας τοϊς ούδέν χρηστόν ένεστι. acute Scaliger Φλεδόνας vidit reponendum. Versum ita concipio, Ούδ' άλλας Φλεδόνας, ταϊς ούδέν χρηστόν ένεστι. Θεών δέ προυηθείην, etc. Omnino autem secundum et tertium versum Ionis Chii scribe sic: 'Ημϊν δέ κρητήρ' οινοχόοι θέραπες Κιρνάντων. προχύτχισιν εν άργυρέοις. non κρητήρ, neque προχοαΐσιν. vide infra in προχύτης. hoc modo quam προχόοισι. Quod addit, ό δέ χρυσός Οϊνον έχων χειρῶν νιζέτω εις έδαφος: periphrasis est liberationis: quam fieri praecipit ex aureo poculo vini pleno, manu prehensio, et in terram effuso. χειρῶν νιζέτω, effundat e manibus. νιζειν proprie est lavare. sed quia lavantur manus effusa aqua, hic positum pro effundere. Hanc interpretationem sequentia confirmant: Σπένδοντες δ' άγνώς. at χειρῶν έδαφος positum esse pro manibus, quis ferat? deinde quae voluptas est tanta, manus vino lavare? Scribebam, συνιοϋσιν ήμϊν επί τας Διονυσιακας ταύτας θαλάσας. sed λαλιάς etiam Excerpta. paulo post vix feram, προς ούς λεκτέον. sed προς p. 779. οϊς vel τούτοις. praeterea, sive, praeter illa quae jam exposita sunt, dicendum est, antequam instituat enumeratio poculorum. Critias, cujus laudatur mox ή Λακεδαιμονίων πολιτεία, librum edidisse olim videtur non

de sola Spartanorum Rep. sed in universum de Rebus-
publicis. nam Julius Pollux libro 7. cap. 13. eum citat
ἐν ταῖς πολιτείαις. Ex eodem opere promptum scibis, lo-
cum pulcherrimum, quem relatum a Clemente in Sextum
Stromat. non possum quin adscribam: Κριτίας γράφει.
"Ἀρχομαι δέ τοι ἀπὸ γενετῆς ἀνθρώπου, πῶς ἂν βέλτι-
στος τὸ σῶμα γένοιτο, καὶ ἰσχυρότατος. εἰ ὁ φυτεύων
γυμνάζοιτο, καὶ ἐσθίοι ἐρρωμένως, καὶ ταλαιπωροίη τὸ
σῶμα καὶ ἡ μήτηρ τοῦ παιδίου τοῦ μέλλοντος ἔσσεσθαι
ἰσχύοι τὸ σῶμα καὶ γυμνάζοιτο. Sequitur: Τοῦ δ' ἐπιδέξια
πίνειν μνημονεύει καὶ Ἀναξ. Alibi notamus fuisse pecu-
liarem praebibendi modum, qui vocaretur ἐπιδέξια. Pollux
libro secundo, παρὰ Εὐπόλιδι προπόσεως σχῆμα (καλεῖται
ἐπιδέξια) "Ὅταν δὲ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια. In ecloga Choe-
rili poetae scribendum duce Gulielmo Cantero — οἷά τε
πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβριος ἔμβαλεν ἀπτάς.
est enim sermo allegoricus. Vocem πνεῦμα, nisi ita scrip-
seris, nunquam recte exposueris. recte mox libri nostri,
αἱ Ῥοδιακαὶ Φησὶ προσαγορευόμεναι χυτρίδες. emendan-
dus est Eustathius, in cujus codicibus ἰτρίδες perperam
pro χυτρίδες. ad nonam Odysseam. Quia sequitur statim,
οὐ δεῖ οὖν ἡμᾶς ἐκμανῶς πίνειν: sumit auctor occasionem
ex verbo ἐκμανῶς, docendi obiter vocabulum μανία multis
dictionibus solitum adjungi a Graecis quarum studium
vehemens vellent declarare. Sane ita est: μανία dicitur
omne vehemens desiderium cujuscumque rei. Omitto
poetas. Eunapius in Proaeresio, ὁ δὲ χρυσῆς τινὸς αὐτὸν
μανίας ὑπολαβούσης, ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα: id est, cum eum
cepisset aurea cupiditas insanum magna visendae Grae-
ciae. [inde μανικὸν Φίλον appellarunt amore ferventis-
simo conjunctum. B. Chrysostomus homilia prima adversus
Judaeos καὶ θεὸν ἔξεῖς ἴλεων, καὶ τοῦτον κερδανεῖς, καὶ
Φίλον κτήση μανικὸν, τῇ πείρᾳ τὴν εὐεργεσίαν μαθόντα]
caeterum quam vim habeat τὸ μανία, cum quosdam vo-
camus γυναικομανεῖς, ὀρνιθομανεῖς aut χρυσομανεῖς ex-
pendit Galenus in quarto De dogmatis Hippocratis et
Platonis, adversus Chrysippum disputans: a quo (Chry-
sippum dico) sumit noster hanc observatiunculam. Scribe,
οὐκ ἀλλοτρίως τῆς μανίας κειμένης ἐν αὐτοῖς, ὡς ἀμαρ-
τάνουσι μανικῶς, καὶ τῆς ἀληθείας ἐπὶ πλεῖον ἀπαρτω-
μένοις. non abs re posito nomine μανίας in talibus: ceu
peccantibus furiose, quibus illae appellationes tribuun-
tur, et a veritate plurimum recedentibus. Deinde ita
interpunge, ἡμεῖς οὖν, ὡς καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐγένετο,

ἅμα ἀκροώμενοι τῶν γελωτοποιῶν καὶ μίμων, ἔτι δὲ τῶν
 ἄλλων τεχνιτῶν ὑποπίνωμεν. nihil pote planius. In Philo-
 chori testimonio de more Atheniensium edendi in theatro
 inter spectandum, notemus illa. καὶ τραγῆματα παρεφέ-
 ρετο. nam et philosophus in decimo operis pulcherrimi
 De moribus ad Nicomachum id confirmat. χαίροντες p. 780.
 ὄψοῦν σφόδρα, inquit, οὐ πάνυ δρῶμεν ἕτερα, καὶ ἄλλα
 ποιοῦμεν ἄλλοις ἡρέμα ἀρεσκόμενοι. οἷον καὶ ἐν τοῖς θεά-
 τροις οἱ τραγηματίζοντες ὅταν φαῦλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι ᾧσι,
 τότε μάλιστα αὐτὸ δρῶσι. Eustratius qui verba Aristotelis
 interpretatur de Circensibus, docet nos simile ejus aevo
 fieri solitum esse Constantinopoli. Verum de his alibi.
 Euripidis versum scribe: Αἴθοπα πεπαίνοντ' ὀρχάτους
 ὀπαρινούς. In Timothei verbis e *Cyclope*, Excerpta ha-
 bent ἐνέχευεν. ἀνέμισγε δέ. et πηγᾶν pro νυμφᾶν. Apud
 Eustathium extat verbum quod hinc excidit: nam scri-
 bendum εἴκοσι δ' ὕδατος μέτρα ἔχευεν. Veteres ita pocula
 adamarunt. ut reperti sint, qui gloriarentur non adeo
 de divitiis, atque ἐπὶ τῷ κεντῆσθαι πολλὰ ἐκπώματα
 ex auro argentoque. Hoc probat auctor exemplo Pythae
 Arcadis: qui monumento suo inscribi mandavit moriens
 hoc elogium: plura se pocula possedisse quam mortalium
 quemquam. In ultimo versu, Τῶν προτέρων πάντων
 πλείονα πασσάμενος: recte Dalecamp. quod editum est
 expressit. nam πάσασθαι prima brevi, vel πάσσασθαι
 poetice, idem ac γεύσασθαι. Sed neque ea lectio placet
 neque sententia. Scribo, πασάμενος. πάσασθαι prima
 longa est possidere. Verte igitur Qui plura nempe po-
 cula possedi quam omnes priores. emenda, Αἴψα δὲ
 παισὶν εἰοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἐπ' ἀράς Ἀργαλέας ἡρᾶτο.
 pro ἀράς ἐπηρᾶτο. Penultimum sic lego, Ὡς οὐ οἱ πα-
 τρώα γ' ἐνὶ Φιλότητι δάσαιντο. vel ἐννεῖ Φιλότητι δ. est
 autem ἐννης, benignus mitis. Oedipi diras habes apud
 Sophoclem in Oedipo Coloneo, et alios. Exposuimus
 lib. 6. cap. 21. illa, Caecilius rhetor ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς.
 Agathocles Siculus de figulo tyrannus, cum multa po-
 cula aurea possideret: solidus est amicis illa ostendens
 dicere, Ex stictilibus quae finxerat haec esse confecta.
 Hoc ita Athenaeus. ἐξ ὧν ἐκεράμευσε κατεσκευασμένα
 ταῦτα. vel ut membranis, κατεσκευηκέναι. Jocus est Aga-
 thoclis, tenuitatem prioris fortunae ingenue confitentis
 inter familiares. Verba sonant, quasi ille ex artis suae
 quaestu in eas opes pervenisset. Dalecampius legit ἐξ
 οὐ. inepta et falsa sententia. Menda est in primo versu

e *Larissaeis* Sophoclis. Πολὺν δ' ἀγῶνα πάνξεννα κηρύσσεται. Lego, πανξένοις. omnibus hospitibus et peregrinis. πάνξενοι, ut πανάχαιοι et πανέλληνες. *Gras* qui dicitur hic dux fuisse Coloniae in insulam Lesbum deductae, is est opinor, quem Pausanias in Laconicis κτιστὴν fuisse Aeolidis, Echelati F. Pentuli nepotem, Orestis abnepotem: nam Aeolicarum urbium ἡ Λέσβος σχεδόν τι μητρόπολις ὑπῆρχεν, ut ait Strabo. *Grais* tamen hic Pausaniae dicitur non *Gras*. Ego hoc malo: ac scribam lubens apud Pausaniam, συνήραντο δὲ τῷ Γραῖ: non ut editum est Γραίδι. Invenias usitatum hoc nomen apud Graecos: et scribit de eo antiquissimus grammaticorum Dionysius Thrax, τὰ εἰς ας κύρια ἰσοσυλλάβως κλινόμενα καὶ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον, περισπᾶται· οἶον ὁ Γραῖς, τοῦ Γραῖ, ὁ Λᾶς τοῦ Λᾶ. *Enallus* mox in MSS. est *Enalus*, diversa nominis origine. In ea historia quae de hoc p. 781. *Enalo* narratur postrema verba confuderunt exscriptores cum versibus Alexidis, propter aliquam similitudinem, ut dicturi sumus sequenti capite.

CAPUT QUARTUM.

Exhibetur fragmentum libri hujus nunquam hactenus editum. idem postea leviter percurritur.

Mutili sunt editi codices Athenaei, amissis, temporum injuria paginis aliquot statim post illa verba, de quibus novissime tractatum est a nobis. Summam eorum quae desiderantur, inventam in illo optimo libro Excerptorum Davidis Hoeschelii, et altero parili huic, qui fuit penes eruditissimum virum Joannem Levinium, ut accepimus a nobilissimo Marco Velfero descripsimus, et infra subjecimus. Sic igitur in utroque eorum libro scriptum, non enim ficus ficui similior, quam haec duo exemplaria: in hac certe parte: imo ut persuadeo mihi, etiam in caeteris. facile enim ex unguibus leonem. nam Levinianus codex nobis invisus.

Καὶ ποτε καὶ κύματος ἐπιφερομένου συγκολυμβήσαντα αὐτὸν ἐκβῆναι. ἔχοντα κύπελλον χρυσοῦ, οὕτω Θανυασίου, ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς αὐτῷ παραβαλλόμενον, οὐδὲν διάφορον εἶναι χαλκοῦ. Τιμιώτατον δὲ ἦν πάλαι τὸ τῶν ἐκπωμάτων κτῆμα. Ἀχιλλεύς οὖν ὡς ἐξείρετόν τι εἶχεν ἀνάθημα δέπας. οὐδέ τις ἄλλος οὔτε θεῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ,

Οὕτως θεῶ σπένδασαί, ὅτι μὴ Διί. Καὶ ὁ Πρίαμος δὲ τὸν υἱὸν λυτρούμενος τοῖς ἐπισημοτάτοις κσιμηλίοις, καὶ δέπας δίδωσι περικαλλές. Αὐτός γε μὴν ὁ Ζεὺς τῆς Ἡρακλέους γενέσεως ἄξιον ἡγεῖται δῶρον Ἀλκμήνη ποτήριον, ὃ περ Ἀμφιτρώωνι εἰκασθεῖς δίδωσιν. Ἄ δ' ὑποδεξαμένα θαῆσατο χρύσειον αἶψα ποτήριον. Τὸν δὲ Ἥλιον ὁ Σησιχορος ποτηρίῳ διαπλεῖν Φησί τὸν ὠκεανόν. ᾧ καὶ τὸν Ἡρακλέα περαιωθῆναι, ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βόας ὀρμῶντα. Οἶδαμεν δὲ καὶ τὸ Βαθυκλέους τοῦ Ἀρκάδος ποτήριον, ὃ σοφίας ἄθλον ὁ Βαθυκλῆς τῷ κληθέντι ἀρίστῳ τῶν καλουμένων σοφῶν ἀπέλιπε. Τὸ δὲ Νέστορος ποτήριον πολλοὶ κεραμεύουσι. πλεῖστοι γὰρ περὶ αὐτοῦ συνεγράψαντο. Καὶ Θεοφιλῆς δὲ τὸ ποτήριον. Χρυσέοις γοῦν δεπάεσσιν ἀλλήλους δεξιοῦνται. Ἐλευθέριον δὲ Φησί καὶ ἐμμελές ἐν οἴνῳ διάγειν μὴ κωθωνιζόμενον, μηδὲ Θρακίῳ νόμῳ ἄμυστιν οἰνοποτεῖν· ἀλλὰ τῷ πόματι Φάρμακον ὑγείας ἐγκιρῶναι τὸν λόγον.

Ὅτι διὰ σπουδῆς εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἀκόλαστοι ἱστορίαν ἔχειν ἐν ἐκπώμασιν. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ τέχνῃ εὐδοκίμησαν Κίμων καὶ Ἀθηνοκλῆς. Ἐχρῶντο δὲ καὶ λιθοκολλήτοις ἐκπώμασι. Μένανδρος δὲ πού Φησί καὶ ποτήριον τορνευτὸν, καὶ τορνευτὰ Ἀντιφάνης.

Ἄλλοι δὲ καὶ δὴ βακχίου παλαιγενοῦς

† ἀφρῶ σικιά, καὶ χρυσοκόλλητον δέπας
μεστὸν κύκλω χορεῦον ἔλκουτιν γνάθοις.

ὀλκοῖς ἀπαύστοις, παντελῶς ἐστραμμένοις,

τ' ἄνω κάτω δεικνύντες. Φησί πρὸς τινὰ Νικόμαχος,

Ω χρυσοπλαῦστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν. Φιλιππίδης. τὰ ποτήρια ἂν ἴδης τὰ παρσκευασμένα, ἅπαντα χρυσᾶ, τρώφιμε, νῆ τὸν οὐρανὸν ὑπερήφανα. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἐξέστην ἰδῶν. Κρατῆρες ἀργυροῖ κάδοι καὶ μείζους ἐμοῦ.

Ὅτι Παρμενίων συγκεφαλαιούμενος ἐν ταῖς πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολαῖς τὰ Περσικὰ λάφυρα, ποτηρίων, Φησί, χρυσᾶν σταθμὸς τάλαντα Βαβυλώνια ογ, μναὶ ιβ, ποτη-p. 782. ρίων λιθοκολλήτων σταθμὸς τάλαντα Βαβυλώνια νσ, μναὶ λδ. Ἔθος δὲ ἦν πρότερον ἐν τῷ ποτηρίῳ ὕδωρ ἐμβάλλεσθαι, μεθ' ὃ τὸν οἶνον. Ξενοφάνης,

Οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον
ἐγχεάς, ἀλλ' ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

Ἀνακρέων. Φέρ' ὕδωρ, Φέρ' οἶνον ᾧ παῖ, Φέρσ δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν στεφάνους. ἔνεικον, ὡς μὴ πρὸς ἔρωτα πυκταλίζω. Πρὸ δὲ τούτου Ἡσίοδος. Κρήνης τ' ἀεναίου καὶ ἀπορρύτου ἦτ' ἀθόλωτος τρεῖς ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἴμεν οἶνου. Θεόφραστος, ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ

τὴν κρᾶσιν ἐναντίως εἶχε τὸ παλαιὸν τῷ νῦν παρ' Ἑλλήσιν ὑπάρχοντι. οὐ γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸν οἶνον ἐπιχειῖν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ὕδωρ τὸν οἶνον, ἴσως ἐν τῷ πίνειν ὑδαρέστερον χρῶνται τῷ ποτῷ, καὶ τούτου ποιησάμενοι τὴν ἀπόλαυσιν ἤττον ὀρέγοντο τοῦ λοιποῦ. Καὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἰς τοὺς κοττάβους κατανήλισκον. Ἐνδοξοὶ δὲ τορευταὶ Ἀθηνοκλῆς, Κράτης, Στρατόνικος, Μυρμηκίδης ὁ Μιλήσιος, Καλλικράτης ὁ Λάκων, καὶ Μῦς. οὗ εἶδομεν σκύφον Ἡρακλεωτικὸν, τεχνικῶς ἔχοντα Ἰλίου ἐντετορνευμένην πόρθησιν, ἔχοντα ἐπίγραμμα τόδε,

Γράμμα Πηρασίοιο, τέχνα Μυός. ἐμμί δὲ ἔργον
Ἰλίου αἰπεινᾶς, ἂν ἔλον Αἰακίδαί.

Ὅτι κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησῖν οἱ ἐρώμενοι. σπουδῇ δὲ αὐτοῖς παιδᾶς ἀρπάζειν, καὶ τοῖς καλοῖς παρ' αὐτοῖς ἄδοξόν ἐστιν ἐραστοῦ μὴ τυχεῖν. Καλοῦνται δὲ οἱ ἀρπασθέντες παρασταθέντες. διδῶσι δὲ τῷ ἀρπασθέντι στολὴν καὶ βούν, καὶ ποτήριον. ἦν καὶ πρῶτον γινόμενοι φέρουσι, ἵνα δηλοῖ ὡς κλεινοὶ γινόμενοι.

Ὅρᾶς δ' ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι τότε,
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ἀφελούσι τοὺς φίλους.

αὔξει γὰρ καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἢ ἐν τοῖς πότοις διατριβῇ, ἀναζωπυροῦσα καὶ ἀνεγείρουσα μετὰ φρονήσεως τὸν ἐκάστου νοῦν, ὡς φησὶν ὁ Πίνδαρος, ἀνὴρ ἀνθρώπων καματώδεις οἴχοιται μέριμναι στηθέων ἔξωθεν, πελάγει δ' ἐν πολυχρύσου πλούτου πάντες ἴσα νέομεν ψευδῇ πρὸς αἰτάν· ὅς μὲν ἀχρήμων ἀφνειὸς τότε· τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες· εἶτα ἐπάγει, ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

ΑΓΚΥΛΗ. ποτήριον πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιὰν χρήσιμον. Κρατῖνος, Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδωρ ἐπῆ. ἀλλ' ἴσον ἴσῳ μάλιστ' ἀκράτου δύο χοέας Πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης ἐπονομάζουσα Ἰησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει. καὶ Βακχυλίδης, Εὔτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης Ἰησι τοῖς νεανίαις λευκὸν ἐντείνουσα πῆχυν. Ἐντεῦθεν νοοῦμεν τοὺς παρ' Αἰσχύλῳ ἀγκυλητοὺς κοττάβους. λέγονται δὲ καὶ δόρατα ἀγκυλητὰ, καὶ μεσᾶγκυλα, ἀλλ' ἀπὸ ἀγκύλης, ἦτοι τῆς δεξιᾶς χειρός. καὶ ἡ κύλιξ δὲ ἡ ἀγκύλη, διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τῇ προέσει. ἦν γὰρ τοῖς παλαιοῖς πεφροντισμένον, καλῶς καὶ εὐσχημόνως κότταβον προέσθαι. καὶ οἱ πολλοὶ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον ἐφρόνουσιν μέγα, ἢ ἐπὶ τῷ εὖ ἀκοντίζεῖν· ὠνδμάσθη οὖν ἀπὸ τοῦ τῆς χειρός σχηματισμοῦ, ὃν ποιούμενοι εὐρύθμως ἐρρίπτουσι εἰς τὸ κοττάβιον. Καὶ οἴκους δὲ ἐπιτηδείους κατεσκειάζουσι εἰς ταύτην τὴν παιδιάν.

Ἔστι παρὰ Τιμαχίδα ΑΙΑΚΙΣ ἢ κύλιξ καλεῖται.

ΑΚΑΤΟΣ, ποτήριον ἑοικὸς πλοῖω. Ἐπικράτης, Κατάβαλλε τὰ κάρια κυλίκια αἴρου τὰ μείζω, καὶ εὐθύ τοῦ παρχησίου ἀνέλκε τὴν γραῦν τὴν νέαν δ' ἐπηυρίσας, Πλήρωσον ἐντρεπῆ τε τὸν κότυον ποοῦ. Καὶ τοὺς κάλους ἐκλυε, καὶ χάλα πόδας.

ΑΩΤΟΝ. παρὰ Κυπρίοις τὸ ἐκπωμα, ὡς Πάμφιλος. p. 783. Φιλήτας δὲ, ποτήριον οὐκ οὐκ ἔχον.

ΑΡΟΚΛΟΝ ἢ Φιάλη παρὰ τῷ Κολοφωνίῳ Νικάνδρῳ.

ΑΛΕΙΣΟΝ καὶ δέπας τὸ αὐτό. Ὀμηρος ἐν Ὀδυσσεΐα περὶ Πεισιστράτου, ἐν δ' οἶνον ἔχευε χρυσεῖω δέπαϊ. εἶτα παρακατιῶν, τὸ αὐτό, τούνεκά σοι δώσω χρύσειον ἄλεισον· καὶ ἐξῆς τὸ αὐτό πάλιν, δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας. Φησὶν οὖν Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς, δοκεῖ μοι Φιαλῶδες εἶναι τὸ δέπας· σπένδουσι γὰρ ἐν αὐτῷ. λέγει γοῦν Ὀμηρος δέπας δι' οὗ Διὶ μόνῳ σπένδουσεν Ἀχιλλεύς. Καλεῖται δὲ δέπας, ἦτοι ὅτι δίδεται πᾶσι τοῖς σπένδειν βουλομένοις, εἴτε καὶ τοῖς πίνειν· ἢ ὅτι δύο ὄπας εἶχε (ταῦτα δὲ ἂν εἴη τὰ ὄπτα) τὸ δὲ ἄλεισον, ἦτοι ἀπὸ τοῦ ἄγαν λείον εἶναι· ἢ ὅτι ἀλίζεται ἐν αὐτῷ τὸ ὑγρόν. Ὅτι δὲ δύο ὄπτα εἶχε δῆλον. ἦτοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε Χρῦσειον, ἄμφωτον. Ἀμφικύπελλον δὲ λέγων αὐτό, οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι ἦν ἀμφικυρτόν. Σιληνὸς δὲ ἀμφικύπελλον φησὶ τὸ μὴ ἔχον ὄπτα. ἄλλοι δὲ τὴν ἀμφὶ ἀντὶ τῆς περὶ εἶναι· ἴν' ἢ περίποτον τὸ πανταχόθεν πίνειν ἐπιτήδειον. Παρθένιος δὲ διὰ τὸ περιεκυρτώσθαι τὰ ὄπτα. κύφον γὰρ εἶναι τὸ κυρτόν. Ἀνίκητος δὲ τὸ μὲν κύπελλον φησὶ Φιάλην εἶναι· τὸ δὲ ἀμφικύπελλον ὑπερφιάλον, τὸ ὑπερήφανον καὶ καλόν· εἰ μὴ ἄρα τὸ ποικίλον τῆ κατασκευῆ ἄλεισον θέλει τις ἀκούειν, ἐξω λειότητος ὄν. Πείσαιδρος δὲ φησὶν Ἡρακλέα Τελαμῶνι τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας ἀριστεῖον ἄλεισον δοῦναι.

Ἔστι ποτήριον ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ ΚΕΡΑΣ καὶ ΕΝΙ-ΑΥΤΟΣ καλούμενον.

ΑΜΦΩΤΙΣ. ξύλινον ποτήριον, ᾧ χρῆσθαι τοὺς ἀγροίκους Φιλήτας φησὶ τοὺς ἀμέλγοντας εἰς αὐτό, καὶ οὕτω πίνοντας.

ΑΜΥΣΤΙΣ. καλεῖται μὲν οὕτω πόσις τις, ἣν ἐστὶν ἀπνευστὶ πίνειν μὴ μύσαντα. καλοῦσι δὲ οὕτω καὶ τὰ ποτήρια ἀφ' ἧν ἐστὶ πιεῖν εὐμαρῶς. καὶ τὸ ῥῆμα δὲ ἐξεμύστισε, φασὶ, τὸ ἐφ' ἐν πνεῦμα πιεῖν. ὡς ὁ κωμικὸς Πλάτων.

Λύσας δὲ ἀργὴν στάμνον εὐώδους ποτοῦ ἴησιν εὐθύς κύλικος εἰς κοῖλον κύτος ἔπειτ' ἀκρατον καὶ τεταργανωμένον ἔπινα, καὶ ἐμύστισεν.

Ἐπινον δὲ τὴν ἄμυστιν μετὰ μέλους μεμετρημένου
πρὸς ὠνύτητα χρόνου. ὡς Ἀμειψίας,

Αὔλει μοι μέλος· σὺ δ' ἄδεις πρὸς τήνδ'. ἐκπίομαι
δ' ἐγώ.

τέως αὔλει σὺ καὶ τὴν ἄμυστιν λάμβανε.

οὐ χρὴ πολλὰ ἔχειν θυητὸν ἄνθρωπον.

ἀλλ' ἐραῖν καὶ κατεσθίειν· σὺ δὲ κάρτα Φεΐδῃ.

ΑΝΤΙΓΟΝΙΣ. ἔκπωμα ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου,
ὡς ἀπὸ Σελεύκου σελευκοῖς καὶ ἀπὸ Προυσίου προυσίς.

ΑΝΑΦΑΙΑ. ἡ θερμοποτις παρὰ Κρησίην.

ΑΡΤΥΒΑΛΛΟΣ. ποτήριον κίττωθεν κρύτερον, ἄνω
δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλάντια, ἃ καὶ αὐτὰ
διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυβάλλους τινὲς καλοῦσιν. Ἀριστο-
Φάνης Ἰππεῦσι· κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυ-
βάλλω ἀμβροσίαν· οὐ πόρρω δὲ ἐστὶ τοῦ ἀρυστίχου ὁ
ἀρύβαλλος, ἀπὸ τοῦ ἀρύειν καὶ βάλλειν. λέγουσι δὲ καὶ
πρόχουν ἄρυστιν. Σοφοκλῆς,

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη,

ἢ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐνώμασας.

ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἰώνων Ἄρυστις.

p. 784.

ΑΡΓΥΡΙΣ. εἶδος ποτηρίου, οὐ μόνον ἐξ ἀργυροῦ.
Ἀναξίλας. καὶ πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν.

ΒΑΤΙΑΚΙΟΝ, λαβρώνιος, τραγέλαφος, πρίστις, πο-
τηρίων οἰόματα. Περσικὴ δὲ Φιάλη ἢ βατιάκη. Ἀλεξάν-
δρου δὲ τοῦ βασιλέως ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταῖς πρὸς τοὺς
ἐν τῇ Ἀσίᾳ σατράπας φέρεται τις ἐπιστολή, ἐν ἣ ταῦτα
γέγραπται, ἀργυραῖ κατάχρυσοι τρεῖς. κόνδυα ἀργυρᾶ ροσ.
τούτων ἐπίχρυσα λγ. τισιγίτης ἀργυροῦς εἷς. μύστροι ἀρ-
γυροῖ κατάχρυσοι λβ. λαχανοθήκη ἀργυρᾶ μία· οἰνόφορον
βαρβαρικὸν ἀργυροῦν ποικίλον ἐν· ἄλλα ποτήρια παντο-
δαπὰ μικρὰ κθ. ἄλλα ποτήρια μικρὰ ῥυτὰ, καὶ βάτια.
καὶ λυκουργοὶ ἐπίχρυσοι, καὶ θυμιατήρια, καὶ τρύβλια.

ΒΗΣΣΑ. ποτήριον παρ' Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον
ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν.

ΒΑΥΚΑΛΙΣ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ αὕτη. ὡς Σώπα-
τρος ὁ παρωδός, βαυκαλὶς ἢ τετράκυκλος· καὶ πάλιν, νᾶμα
μελισσῶν ἠδὲ μὲν ὄρθρου καταβαυκαλίσαι τοῖς ὑπὸ πολ-
λῆς κραιπαλοβότκου δίψης κατόχοις. κατασκευάζουσι δὲ
Φησίην οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν ὑαλον, μεταρρύθμιζοντες
πολλάκις πολλαῖς ἰδέαις ποτηρίων, παντὸς τοῦ πανταχό-
θεν κατακομιζομένου κεράμου τὴν ἰδέαν μιμούμενοι. Λύ-
σιππον τὸν ἀνδριαντοποιὸν Φασι Κασάνδρῳ χαριζόμενον,
ὅτε συνώκησε τὴν Κασάνδρειαν φιλοδοξοῦντι, καὶ βουλομένῳ
ἰδίον τινα εὑρέσθαι κέραμον, διὰ τὸ πολὺν ἐξέχυσθαι τὸν

Μενδαῖον οἶνον ἐκ τῆς πόλεως, Φιλοτιμηθῆναι, καὶ πολλὰ καὶ παντοδαπὰ γένη παραδέμενον κεραμῶν, ἐξ ἐκάστου ἀποπλυσάμενον ἴδιον ποιῆσαι πλάσμα.

ΒΙΚΟΣ. Ξενοφῶν Ἀναβάσεως πρώτῳ, Κῦρος ἔπεμπε βίκους οἴνου ἡμιδέεις. Ἔστι δὲ Φιαλῶδες ποτήριον κατὰ τὸν Παριανὸν Πολυδεύην.

BOMBΥΛΙΟΣ, Θηρίκλειον ροδιακόν· οὗ περὶ τῆς ιδέας Σωκράτης Φησὶν, οἱ μὲν ἐκ Φιάλης πίνοντες ὅσον θέλουσι τάχιστ' ἀπαλλαγῆσονται, οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου κατὰ μικρὸν στάζοντες. Ἔστι δὲ καὶ ζῶόν τι.

ΒΡΟΜΙΑΔΕΣ. ἔκπωμα ὁμοιον τοῖς μακροτέροις τῶν σκύφων.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΝ ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχααραγμένα. Ἄλεξις· τὴν ὄψιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιόν, ὧτα συντεθλασμένον σφόδρα. Ἐχον κύκλω τε γράμματα.

Ἔστι πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῶν οὐ ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου προσεχρῶντο· παραπλησίως δὲ καὶ τῶν εἰ ἀντὶ τοῦ ε. σαν δὲ, etc. A descriptione poculi quae narrationem Anticlidis de Ἐναλο clauderat, transiit librarius ad aliam poculi descriptionem, quae Alexidis versibus continebatur in sermone de literatis poculis. Errori, ut videtur, an- sam praebuerunt vocabula aliquot tam ab Anticlide quam ab Alexide usurpata. Atque hic error semel commissus in uno libro, in omnia deinde exemplaria de quibus aliquid nobis compertum, propagatus est. Saepe jam de hoc genere mendae questi sumus. Non temere ullum invenio scriptorem antiquum, cujus codicibus non sit aliquod simile ex eadem causa vulnus impositum. Sed enim hoc insigne exemplum est: Neque enim ut fere fit, periodi aliquot, sed integrae paginae sunt praetermissae. p. 785. Anticlidis verba ita, opinor, Athenaeus scripserat συγκο- λυμβήσαντα αὐτὸν ἐμβῆσαι, ἔχοντα κύπελλον, στρογγύλον, μικρὸν, πάνυ παλαιόν, χρυσοῦ δὲ οὕτω θαυμασίου. ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς αὐτῶν παραβαλλόμενον, οὐδὲν διάφορον εἶναι χαλκοῦ. Alexidis autem versus sic: Γραμματικὸν ἔκπωμα. τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχααραγμένα Ἄλεξις.

Τὴν ὄψιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου
πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
παλαιόν, ὧτα συντεθλασμένον σφόδρα,
ἔχον κύκλω τε γράμματα. Ἄρα γ' ἔνδεκα
χρυσᾶ, ΔΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ; οὐκ ἄλλου μὲν οὖν.
τοιούτου, etc.

Ἀχιλλεύς οὖν ὡς ἐξείρη. Locum respicit qui est Ἰλιάδ.
Casaub. Anim. in Athen. T. III. B

ραψ. π. de Priami poculo vide ραψ. ω. Αὐτός γε μὴν ὁ Ζεὺς. vide infra in sermone De carchesio, et de scypho. Stefichori locum de Solis poculo habes infra in *Herculeo* poculo.

Οἶδαμεν δὲ καὶ τὸ Βαθυκλέους τοῦ Ἀρκάδος ποτήριον. Nota historia ex Diogenis Laertii Thalete. De eodem aliquid iterum infra in ΠΕΛΛΑ.

Χρυσέοις οὖν δεπάεσσι ἀλλήλους δεξιούνται. dii videlicet, apud poetam. alludit ad hos versus.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο,
χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ· μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη
Νέκταρ ἐωνοχόει· τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσι
δαιδέχατ' ἀλλήλους.

Ἀντιφάνης. ἄλλοι δὲ καὶ δὴ Β. Quatuor hic senarii jambici, et pars quinti. Sed versus secundi prima ταυτοποδία in utroque Excerptorum libro similiter scripta, quomodo sit restituenda non possum conjectura assequi, τάλαντα Βαβυλώνια οὔ, μναῖ ἰβ'. Ita Hofscheliana Excerpta: at Levinii, μναῖ νβ. Ἔθος δ' ἦν πρότερον ἐν τῷ ποτ.

Durat hic mos hodieque in Narbonnensi Gallia: ubi pueri a poculis aquam in scypho offerunt, deinde vinum ex oenophoro aut lagena insundunt. In Anacreontis verbis, Φέρ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν στεφάνους. Aeolicum est, ἀνθεμεῦντας pro ἀνθεμοῦντας: hoc autem pro ἀνθεμόεντας. *affer nobis floreas coronas.* In neutro libro per-scripta erat haec dictio: sed notata compendio eodem. Ratio medica moris hujus quae ex Theophrasto assertur, ut epoto prius, quod erit magis aqueum, minus avide vinum expetatur: subtilior est quam verior. Nam contra: cum aquae prius infusae vinum superfunditur, prius quam aqua vinum bibitur: utpote labro propius aquam voco et vinum, quod plus aquae aut vini mixtum habet. Hoc igitur videamus. At illud recte: remedium adversus temulentiam fore, si potu τοῦ ὕδαρος naturae satisfactum fuerit prius. Nec dissimile est quod libro tertio dicebamus, capite trigesimo tertio. οὗ εἶδομεν σκύφῳ

Ἡρακλεωτικόν. quid appellet scyphum Heracleoticum discite ex iis quae dicuntur infra, ubi agitur de scaphide. Ὅτι κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησίν. Ex istis Excerptis divinare non possumus quomodo delatus sit Athenaeus in hunc sermonem tam alienum huic loco, nam alibi plura auctor

p. 786. de hoc Cretenfium furore. Sed de occasione digressiunculae hujus licet facere conjecturam ex simili loco infra in Χόννοι. vide fragmentum alterum capite 15. descriptum. Caeterum de voce κλεινός adi Hefychium, et Eustathium

Pocula

λα

cri

Cy

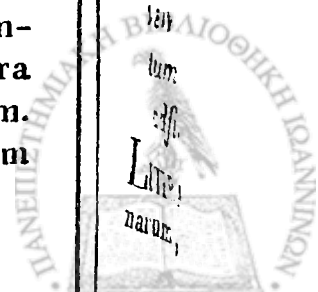
van

lum

:off

Litt

narum,

qui haec citat. Subjecti versus Ὅρας ὅταν πίνωσιν, etc. Aristophanis sunt ex equitibus. αὔξει γὰρ καὶ τρέφει, μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἢ ἐν τοῖς πότοις διατριβή. Libro duodecimo. ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἡδεσθαι καὶ τὸ τρυφᾶν ἐλευθέρων. ἀνίησι γὰρ τὰς ψυχὰς καὶ αὔξει et in hanc sententiam alia multa. ΑΓΚυλή. Vide libro decimo quinto et Hesychium. Sed et infra hoc libro in Κοτταβίς eadem pene verba. Αἰανίς ἢ κύλιξ καλεῖται. Perperam apud Hesychium, αἰανίξ. Eustathium lege haec describentem. Ἄκατος. acatum pro poculo usurpatum esse, etiam grammatici nos docent. In Epicratis verbis κόντος est quam vocabant nautae καταπειρατηρίαν. Festus in voce *percontor*. χίλα πόδας Hoesch. Exc. πόδα Levinii. notum quid *pes* in re nautica. Ἀρολλον. Videtur vere Graecum vocabulum. Eadem tamen omnia totidem literis in utroque Excerptorum libro. De poculis quae vocabant *amaltheae cornu*, et *eniautum*, Eustathius ex Athenaeo. καὶ τεταργαυμένον. hoc est τάργανον. de quo capite decimo tertio. τισιγίτης ἀργυροῦς εἶς. Distim ita scriptum in utroque exemplari. Barbaricum et nomen et poculum. ἐξ ἐνάστου ἀποπλάσάμενον ἴδιον ποιῆσαι πλάσμα. In utroque libro erat ἰδία, superscriptis τῷ α litteris ον. Puto scribendum, ἐξ ἐκ. ἀπ. τὸ ἴδιον, ἴδια ποιῆσαι, πλάσματα, vel ἰδιάζον π. πλάσμα. De bombylio dictum libro sexto, capite 18. Γραμματικὸν ἔκπωμα. quicquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *litteratum* dixerunt. ut *frons literata*. et in Rudente, de urna, *Nam literata est: ab se cantat cuja fiet*. γραμματικῷ ποτηρίου meminit Lexiphanes Lucianeus.

CAPUT QUINTUM.

Pocula literata. Veteres pronuntiasse τὸ ο, ου. γυάλαι. δεῖνος et δῖνος. ἔργον ποδῶν. Eriigenes vetus criticus. poculum δακτυλωτὸν et ἀχραντον πυρί. Cypselā. ἐμβασικοῖτας et ἐμβασιχύτας. προπίνειν κόμην τινί. Pollucis locus. Veterum figmentum Solem in poculo vehi. Manis haeresiarchae ad sine commentum. plurima emendata.

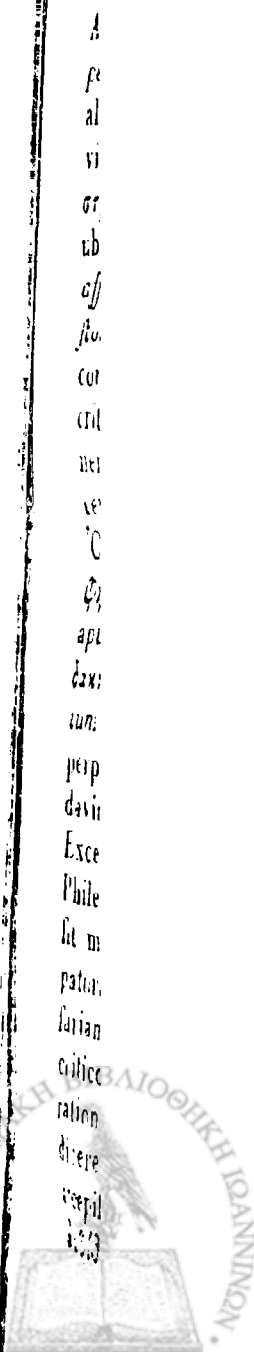
LITERATI poculi exemplum commemorat sophista coenarum, Capuae visum sibi, Dianae consecratum, ex Ho-

mericis versibus petito caelaturae argumento: ipsis etiam insculptis inibi versibus poetae: tanquam esset Nestoris poculum: non quod voluerit artifex persuadere hominibus, esse hoc illud ipsum poculum, quo Nestor usus: sed hanc fuisse illius figuram, auctore poeta. Similes poculo huic videntur fuisse illi duo scyphi Homericæ Nestoris, de quibus Suetonius in vita, cap. quadragesimo p. 787. septimo. Faciunt injuriam industrii artificis manibus, qui stolidum hic illum appellant. Sed non assecuti sunt viri boni mentem Athenæi: qui infra in Νεστορικῆς scribit, vulgus Capuanorum pro vere Nestoreo id poculum habuisse. Subjicitur huic aliud literas inscriptum poculum ex Achæi tragici Omphala: cujus versus male in vulgatis codicibus acceptos ita scribimus. Loquitur unus satyrorum.

Ὁ δὲ σκύφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ πάλαι,
τὸ γράμμα φαῖνον, δέλτ', ἰῶτα, καὶ τρίτον
ὄ, νῦ τ' αὖ πάρεστι, κ' οὐκ ἄπεστιν ὄ.
ἐκ τοῦ πέκεινα σάν, τότε ὁ κηρύσσετον.

Dudum est cum me dei scyphus vocat, literam ostendens, Δ. I. et tertiam O. etiam N adest: neque abest Υ. Ulterius praedicant dei nomen duae literae Σ. et O. Ut plenum sit Διονύσου nomen unum a fine v desideratur: quod a caelatore fuerit praetermissum, vel ab Achæo potius, explicat accurate Athenæus. Est autem ejus rei causa: quod veteres (legendum enim ex Epit. πάντες οἱ ἀρχαῖοι non οἱ Ἀχαιοί) vocalem o pronuntiabant ου. Unde factum ut pro simplici vocali interdum scriberent ου: ut libro superiore capite vigesimo, et contra pro diphthongo simplex o: ut in hoc loco. Addit Athenæus, παραπλησίως δὲ καὶ τὸ ὄ γράφουσιν ὅταν καὶ καθ' αὐτὸ μόνον ἐκφωνῆται, καὶ ὅταν συζευγνυμένου τοῦ ἰῶτα. Ut o pro ου scripserunt: sic etiam v pro diphthongo υῖ. Ita quidem vulgata lectio: at non ita manu exarata. Nam in Excerptis summa hujus τηρησειδίου. ita proponitur. Ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ οὔ ἀντὶ τοῦ ὄ στοιχείου προσεχρῶντο. παραπλησίως καὶ τῷ εἶ ἀντὶ τοῦ s. Fortasse non male. De san Dorico, vulgo notum ex Herodoto et aliis. Pindari verba exercuerunt nos libro 10. capite 11. Eubuli locus per nos haut desinet esse stigmatias. Ad alia. ΓΥΑΛΑ. vel invitis libris omnibus γυάλαι scribendum. legi apud Euripidem γυάλα κρατήρων: neque abnuero etiam γυάλα κυλίων posse dici. at γυάλον pro poculo non leges: sed γυάλης. sic in omnibus deinceps exemplis.

Pro ΔΕΙΝΟΣ scriptum in Excerptis Δεινιάς: quod est idem: et additur, λέγεται δὲ ἡ δεινιάς καὶ δῖνος. Versus est elegans veteris comici, Ποτήρι' ἢ γραῦς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν βλέπει, sententiae ejusdem cum Latinorum proverbio, *Anus ad armillum*. In Archedici versu non Σκοτοδείην, ut hodie, sed Σκοτοδίνην legit Eustathius: atque hinc probat etiam poculi nomen per ι scribi solitum. neque obstat quod etiam in Graecorum Lexicis per εῖ scribitur. nam ut alibi diximus εῖ et ἰ passim confusa in antiquis Lexicographorum libris: itemque αι et ε. Scribo igitur verba Archedici.

A. Νικοστράτην τιν' ἤγαγον πρώην σφόδρα
γρυπὴν, Σκοτοδίνην ἐπικαλουμένην ὅτι
δῖνόν ποτ' ἤρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ.

B. δῖνον; κακὸν γε τοῦτο δεινὸν ὧ θεοί.

Ait, Cyrenensium dialecto δῖνον significasse τὸν ποδονιπτῆρα, *pelvim* sive *pollubrum*: affini significatione usurparunt alii pro *psyctere*, ut postea dicitur. In ΔΕΠΑΣΤΡΟΝ. videtur scribendum παρὰ Κλειτορῶν τὰ ποτήρια δέπαστρα καλεῖσθαι. In ΔΑΚΤΥΛΩΤΟΝ. versus sunt Ionis, p. 788. ubi οἷσι δῶρον exponere debes, *auferet praemium*. non *afferat*: et, Κάστωρος δ' ἔργον ποδῶν. *opus pedum Castoris*. id est, quod olim Castor praemium cursus est consecutus. Epigenes qui laudatur deinde, antiquus fuit criticus, multorum poetarum interpretes. Scripserat in Ionem Chium ut hinc apparet: item in Orpheum, ut docent ista Clementis Alex. lib. 5. Ἐπιγένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀρφείως ποιήσεως, τὰ ἰδιάζοντα παρ' Ὀρφεῖ ἐπιτιθέμενος, Φησί. Hujus verba sunt explicantis δακτυλωτὸν ἔκπωμα apud Ionem, τὸ ἀμφωτον ποτήριον, εἰς ὃ οἶόν τε τοὺς δακτύλους διείρειν ἐκατέρωθεν. *poculum utrinque aurium, in quod digitos inserere possis ab utraque parte*. perperam vulgati libri et interpretes *διαρεῖν*. quod emendavimus primum ex ingenio, deinde ex Eustathio et Excerptis. Idem error paulo post corrigendus, in verbis Philemonis. In illis Ionis versibus quibus poculi digitati sit mentio, idem ἔκπωμα etiam ἀχραντον πυρὶ nuncupatur. Id quoque explicatur Athenaeo: et quidem multifariam: ut satis appareat, parum constitisse inter veteres criticos cur Ion sic esset locutus. At Didymus in enarratione ejus fabulae Ionem reprehendere ausus est ac dicere poculum illi dictum esse ἀχραντον πυρὶ, quia male accepisset Homeri versum in decursione Patrocli, πέμπτῳ ἀμφίθετον Φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν. de quo vide infra

in Φιάλη. putavit Ion, ait Didymus, Φιάλην illo versu poculum dici falso: nam Homerus intelligit aeneum vas patens admodum, lebeti simile, suscipiendae frigidae aptum. Dalecamp. quod de lone dixerat Didymus ad Erigenem transtulit. melius Breviator, Δίδυμός Φησιν ὅτι παρήκουσεν Ἴων Ὀμήρου. Sed hoc leve praeterea quod volunt iidem pro δράματος scribendum esse δρομήματος. nam quid absurdum si hoc non est? simile illud, cum in Homeri versu πέμπτῳ exponunt quinto conivinae, cum debuissent, quinto equorum agitatori. Μοχ, προθεῖς κάλπις, Φησὶ δακτυλωτὸν ἔκπωμα. id est, praeposita ad exponendum voce κάλπις, ait esse poculum digitatum. de hoc usu vocis προθεῖς saepe diximus de hoc poculo infra. in ΕΛΕΦΑΣ scribe, ὡς Δαμόξενος Φησὶν ἐν ἑαυτὸν πενθοῦντι. meminit Suidas ex hoc loco. et, τὸν ἐλέφαντ' ἤκει Φέρων ὁ παῖς. et versum tertium, Δίηρουνον. ἤλικον τι; τρεῖς χωροῦν χόας. necnon in extremo προὔπιεν δέ μοι ποτὲ Ἐν Κυψέλοισιν ἠδέως. melius quam ut alii emendant. *Cyrsela* nomen arcis in Arcadia: et oppidi cujusdam in Thracia. ΕΦΗΒΟΣ. τὸ καλούμενον ποτήριον ἐμβασιοίταν οὕτως Φησὶ καλεῖσθαι Φιλῆμων. Eustathius legit ἐμβασιχύταν. quod sum miratus. nam et membranae et Excerpta et Petronius Arbiter ἐμβασιοίταν tuentur. In versu Stephani, Τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κώμην τινὰ, sic erat exponendum προπίνειν κώμην τινί, ut apud Demosthenem, προπίνειν τῷ Φιλίππῳ τὴν ἐλευθερίαν et τὰς πόλεις. pro inter pocula dare et prodere. veteres explicant χαρίζεσθαι, ut illo Anacreontis, ἀλλὰ πρόπινε ῥαδινούς ᾧ Φίλε μηρούς. Sic libro 12. de Alcibiade, προπιῶν τῷ Θρασύλλῳ τὰ ἡμίση τῶν ποτηρίων τῶν

p. 789. ἐπὶ τῷ κυλιεῖω. id est, cum propinasset *Thrasyllo dimidiam partem poculorum, quae in poculorum theca erant. vel, super mensa poculorum propter ἐπί.* At κώμην esse poculi nomen tam alienum a vero quam quod maxime. Versu isto, Εἰς τὰσδ' ὁ διακὸς ὄλωσ ἀπηνέχθη ἐγὼ, quid sit restituendum quaero adhuc, nisi cui placeat, Εἰς τὰσδε διαβολὰς ἀπηνέχθη. εἰ. judicent eruditi.

ΗΔΥΠΟΤΙΔΗΣ. Apud Pollucem libro sexto, capite decimo sexto, ita scriptum est in poculorum censu. καλοῦνται δὲ καὶ ἠδυποτίδες, ἀβρώμιοι, ῥυταί, δονοί. nihil hic sani, sed sanatu facilia omnia. scribe, καὶ ἠδυποτίδες αἱ ῥόδιαι, ῥυτὰ, δῖνοι. Finxerunt olim poetae et pictores, Herculi ad Geryonis boves naviganti pro navi magnum poculum fuisse: sicut etiam superiore capite dictum est.

Caussam ejus figmenti [varie prodiderunt veteres. Servius sic, ad librum septimum, Hercules Geryonem vicit: qui ideo fingitur ad eum olla (sic vocat, quam alii phialam) aenea transvectus; quod habuit navim fortem et aere munitam.] Athenaeus vero caussam suspicatur esse hanc: quod magnis poculis solitus Hercules delectari. Sic ille μή ποτε δὲ ἐπεὶ μεγάλοις ἔχαιρε ποτηρίοις, ὁ ἥρωσ, διὰ τὸ μέγεθος παίζοντες οἱ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς πλεῖν αὐτὸν ἐν ποτηρίῳ ἐμυθολόγησαν; puto verius, οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ γραφεῖς. nam pictores et poetae talium figmentorum fabri extiterunt, non οἱ συγγραφεῖς. per pictores intellige omnes simulacrorum artifices de quibus dictum capite secundo, cum in gemino huic loco explicaremus verbum δημιουργοῦσιν. Addit auctor, fuisse qui dicerent vehi Solem ab Oriente ad Occidentem in poculo. Inepti homines cum nunquam totus appareat Solis globus, induxerunt in animum credere, id quod oculis cernimus esse τὸ κυρτὸν cavi cujusdam quo Solis corpus contineretur. atque illud cavum appellarunt poculum, sive navigium. nam olim utriusque eadem ferme fuerunt et figura et nomen. ut κύμβη, κύμβιον, ἀκάτιος, σκαφίς, et κἀνδαρος. Quid hoc fingi queat magis ridiculum? tamen etiam sapientes de Sole et Luna disputantes nomen disci videas usurpare. [Sic et auctor Quaestionum quae Athanasio tribuuntur. ἐπὶ τοῦ ἡλίου δίσκος, ἀκτίς καὶ Φῶς. et ita saepe in explicatione mysterii sacro sanctae Trinitatis, discum vocat Solis orbem, sive corpus.] Videtur autem Manes haeresiarcha [ex illa veterum oblivione] mutuatus suum illud ridiculum dogma: Solem et Lunam navigia esse quibus defunctorum animae in beatorum regionem transportarentur. Theodoretus Polymorphi libro primo: in Manetis haeresi, τοτὲ δὲ πλοῖα λέγοντες εἶναι, intellige Solem ac Lunam, τὰς τῶν τελευτώντων ψυχὰς ἀπὸ τῆς ἕλης μετάγοντα πρὸς τὸ Φῶς. Eriphanus, πλοῖα ἤτοι πορθμεῖα εἶναι λέγει. Manes, τοὺς δύο Φωστήρας. Improbissimi hominis commentum tale fuit eodem auctore: ἐλθὼν, Dei filius, καὶ ποιήσας τὴν δημιουργίαν πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, μηχανὴν συνεστήσατο ἔχουσαν δώδεκα κάδους, ἧτις ὑπὸ τῆς σφαίρας στρεφομένη ἀνιμάται τῶν θνησκόντων τὰς ψυχὰς. καὶ ταύτας ὁ μέγας Φωστήρ p. 790. ταῖς ἀκτίσι λαβὼν, καθαρίζει καὶ μεταδίδωσι τῇ σελήνῃ, καὶ οὕτω πληροῦται τῆς σελήνης ὁ δίσκος, ὁ παρ' ἡμῶν προσαγορευόμενος. [Sed hujus sententiae fons et origo repetenda nobis e penetralibus primaevae philosophiae,

ψαλλιζούσης adhuc et balbutientis. Nam quum didicissent antiquissimi mortalium vel e libris Mosis, vel e sermonibus majorum, spiritum Dei incubare super aquas, veritatem hanc miris commentis deformarunt. Inde illud figmentum inter caetera: et daemones et animas caelitus missas, ut corporibus se insinuent non insistere solido, neque terrae, sed aquis. Quam ob causam Aegyptii daemones, Solem et caelestia corpora alia, ut navigio vecta pingebant. Extant opinionis hujus vestigia et apud priscos Graecorum Philosophos, quod Porphyrius nos docet in disputatione de antro Nympharum. Sic autem ille vir eruditissimus. Νύμφας δὲ Ναΐδας λέγομεν καὶ τὰς τῶν ὑδάτων προεστῶσας δυνάμεις ἰδίως. ἔλεγον δὲ καὶ τὰς εἰς γένεσιν κατιούσας ψυχὰς κοινῶς ἀπάσας· ἡγοῦντο γὰρ προσιζάνειν τῷ ὕδατι τὰς ψυχὰς θεοπνῶ ὄντι, ὡς Φησιν ὁ Νουμῆνιος. διὰ τοῦτο λέγων καὶ τὸν προφήτην (Mosem intellige) εἰρηκέναι ἐμφέρεσθαι ἐπάνω τοῦ ὕδατος θεοῦ πνεῦμα. τοὺς τε Αἰγυπτίους διὰ τοῦτο καὶ τοὺς δαίμονας ἅπαντας οὐχ ἑστάναι ἐπὶ στερεοῦ, ἀλλὰ πάντα ἐπὶ πλοίου, καὶ τὸν Ἥλιον, καὶ ὅλως πάντα.] In Antimachi verbis metricae legi ita possumus consulere: τότε δὴ χρυσεῖω εἰνὶ δεπάστρω Ἥελιον π. Aeschylea ex Heliadibus sunt corruptissima. Erit aliqua sententia si ita concipias: ἐνθ' ἐπὶ δυσμαῖσι σοῦ πατρὸς Ἡφαιστοτεύχης δέπας. ἐν τῷ διαβέλλων πολὺν οἰδματόεντα περᾶ δρόμου πόρον. ὅτ' εἶτι μελχνίππου προφυγῶν ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν. Verba sunt cujusdam qui Heliadum unam alloquebatur. *in occidente est poculum patris tui Solis, opus Vulcani: in quo trajiciens, longum et aestuosum curriculum conficit: cum ad orientem abit relicta Noctis venerandae silentio.* ἱερᾶς scribimus ex MSS. Lucretius, *et noctis signa severa.* Scribe, ὁ αὐτὸν ἐφόρει σὺν ταῖς ἴπ. et, ἢ νῦν ἀνίσχει ὁ ἥλιος. vel ἢ δὴ.

CAPUT SEXTUM.

Ἡθάγιον. *Thericlea vetustissima fictilia fuisse. Pinius notatur. veterum vocabulorum metalepses. iphicratides. ἔλκειν bibere. Alexidis Hippiscus. Pollux emendatur. Ritus consecrandi simulacra Jovis (tesii. καθίσκος et κάδος unde. οἶος ἄωτος. Ἐρμῆν ἔλκειν. cantharus γύλιον. item alia.*

HOANION, nusquam alibi, opinor, extat vox Ἡθάγιον quam in Hellanici loco quem auctor subjicit. et si autem

suadet vocabuli origo, colum hac voce significari: puto tamen non sine gravi caussa inter pocula esse hic positum id nomen. illud certum ex verbis Hellenici, ad coenaculi atque adeo mensae suppellectilem spectasse quicquid est quod hac voce significatur. οἴκοι Αἰγύπτιοι non sunt aedes Aegyptiorum, sed triclinia, sive oeci Aegyptii: de quibus aliquid dicebamus libro quinto, capite sexto. Θηρικλείω Φησὶ τὸν Ἡρακλέα πίνοντα. Alii ἐν Θηρικλείω. nihil hic affirmat auctor. Θηρικλῆς ὁ p. 791.

Κορίνθιος κεραμεύς. Erant igitur initio thericlea fictilia: neque sine ratione pater ille stribiliginum Lexiphanes, ait apud Lucianum, ποτήρια γηγενῆ πολλά, οἷα Θηρικλῆς ὤπτα εὐρυχαδῆ. postea e ligno fieri cepere auro et argento. atque istorum fere mentio apud scriptores. Plinius vero 16. cap. 40. Thericlem τορνευτήν non figulum vult fuisse. sed errasse Plinium arbitror: nam Araros aequalis aut suppar Thericlis, aperte fictorem figulinorum facit.

Ὡ γὰρ κεραμίτις σ' ὁ Θηρικλῆς ποτὲ ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύνας βάρους. In altero versuum Theopompi lege, οὐνομί σοι τί θώμεθα; caetera non satis assequor. Scripti codices nihil variant: nisi quod in hoc versu Φιλοτησίαν δέ σοι προπίομαι δεξιάν. Huraldinus habet δέξιαι. contra modulum metri: nam δέχου saltem scribendum foret. sed rectum est δεξιάν. Deinde malim, Πιοῦσα δ' ὀπόσον ἄν σοι θυμὸς ἦ, ἐμοὶ Παράδος τὸ πρῶτον. τὰ τοίνυν εὐρήματα καὶ ὅσα τ. sententia parum plena. sed hoc voluit: veterum inventa ut plurimum nomine ipso auctorem suum esse professa: attulerat plura ejus rei exempla: quibus haec adjicit: οἷον Θηρικλείος, δεινιάς, Ἰφικρατίς (ita scribendum non Ἰφικράτης): ταῦτα γὰρ πρότερον συνιστόρει τοὺς εὐρόντας. φαίνεται δέ τι καὶ νῦν. εἰ δὲ μὴ ποιεῖ τοῦτο, μεταβεβλητὸς ἄν εἴη μικρὸν τοῦνομα. id est, ut thericleum, dinias, iphicratis: nam ista prius inventores simul indicabant. quod et fit nunc quoque aliquo modo. sin hoc non fit, mutatum nempe est paulatim id nomen. ut haec melius intelligas, titulum cogita libri unde sumuntur: in quo tractabat auctor περὶ μεταλήψεως: hoc est, de translatione dictionum ab una significatione ad aliam. Sensus est: nomina hujusmodi naturam suam et genuinam significationem mutasse. Exempli caussa: Thericles prima notione viri proprium fuit: thericleum inde derivatum, poculi et inventoris illius significationem habuit: sed olim: nam et paulatim extincta vulgo memoria Thericlis, solam poculi

indicationem id nomen habere cepit. quia tamen, penes eruditos remansit veritatis cognitio, addit, *Φαίνονται δέ τι καὶ νῦν.* est hic manifestus error interpretum. Noli putare *Iphicratidis* sive *Iphicratidum* nomine poculum significari. quod falsissimum est: nam calceos ita vocabant: ut docemus alibi pluribus. Notabis, auctore Cleanthe dinum sive diniadem poculum a Dino inventore nomen habuisse. *συνιστόρει* necessario scripsimus, non *συνιστορεῖ.*

τοὺς Θῆρας κλονεῖ σπένδοντα ταῖς κύλιξι. Melius in Excerptis, *σπεύδοντα.* Inde etiam in primo versu ex Eubuli *Aleonibus* scribo *μάλ' ἀνδρικὴν grandem:* non *μελανδρικὴν.* Pro *παρὰ Κωθωνόχειρος.* Excerpta, *παρὰ κωθωνόχειρον.* In fine *ἐπικαλούμενοι εἶλκον Διὸς Σωτήρος,* poculum istud conuinae singuli bibebant, *Jovis Servatoris nuncupantes.* ἔλκειν et *σπᾶν* significant *educere et siccare calycem.* Teleclides, *μελιχρὸν οἶνον ἔλκειν ἐξ ἠδυπνίου λεπαστῆς.* et ita saepe in his libris. In Epitoma scriptum *ἐπικαλούμενος.* Ita *εἶλκον* erit primae personae.

p. 79². Lego etiam in Antiphanis testimonio, *σεμνοπότου σταγόνος πλῆρες.* ita melius, opinor, quam *σεμνοπόου.* Vini generosi haec est periphrasis. Ὡ γὰρ κεραμίτι σ' εἰ Θηρικλῆς ποτέ. Scrib. *κεραμίτις σ' ὁ Θηρ.* vel ut MSS. *σὲ Θηρ.* Non dubitabunt periti corruptum esse statim, ἐν Ἠτιάκῳ. ego non dubito scribendum ἐν Ἰππίσκῳ. qui titulus est fabulae Alexidis, quem leges in multis locis operis hujus. Etiam haec depravata, *Κοίλην ὑπαρ θύουσαν.* Scribe cum eruditissimo Sylburgio, *ὑπερβρύουσαν.*

Ἐκ τῶν τοιούτων *ἀίσχρα ποτηρίων.* Scribe *Ἀισχύνα* vel *Ἀισχύνη.* εἶτ' *ἐλευθέραν ἀΦῆνε βαπτίσας ἐρωμένως.* An *ἐρῶμένως?* *valide multum.* Pro *ΙΣΘΜΟΝ,* scribo cum Excerptis et Eustathio *Ἰσθμίων.* ΚΑΔΟΣ. *Σιμμίας ποτήριον παρατιθέμενος Ἀνακρέοντος.* Ἠρίστησαμεν *ἴτρ.* Desunt initio hujus periodi *Φησὶν εἶναι:* nam vertendum fuerat, *Simmias ait poculum esse, proferens ex Anacreonte Ἠρίστησα,* etc. errant qui sequens testimonium putant esse Simmiae: cum variis locis ea verba Anacreonti auctor tribuat: ut lib. 14. similis error interpretum in simili loco, in *λεπαστῆ.* Testatur et Pollux Anacreontis esse hoc testimonium: etsi mire deformata lectio quae in ejus libris. In decimo ait, cap. 20. de voce *κάδος* loquens. *Καὶ Ἀνακρέων δὲ Φησιν, Οὐδ' ἐξ ὀπίων κάδδον.* Lege ex hoc loco, *οἶνου δ' ἐξέπιον κάδδον.* vel *κάδον.* Mox in Epigenis senariis turbant codices, qui praeferunt constanter, *ὀλκειᾶ, κρουνεῖα, ἔστι δὲ κρουνίαναι.*

nam postrema mendo non carent. et sine illis locus idem est descriptus infra in λουτήρια. contra in κρούνεια, clarum eorundem vestigium. Ultimus Hedyleorum corruptus manifesto, Ἡδύλε μεσώζην εἰς κενὸν οὐ μεθύων: ex opinione sic restituumus, — καὶ λέγε, παῖζε Ἡδύλε; μισῶ εἰς κενὸν οὐ μεθύων: *rigato me aliquis vini Chii cadis: et hoc mihi accinat lude Hedyle: odi vivere frustra, non ebrius.* quasi dicat, unica est vivendi causa bibere. Placet Dalecamp. conjectura in isto, Εἰς ἧῶ πίνει τετραχόοισι κάδοις, *quatuor congiorum cadis.* at proximorum verborum, Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ τρίτῃ, Φοινίκη οὐ Φησιον οἴνου κάδον. et lectio prava et interpretatio. Scribe, Η. δ' ἐν τῇ τρίτῃ, Φοινικίου οἴνου κάδον. Pollux quoque laudat hunc locum. Atque ille κάδον vel κάδδον, (nam utrumque invenias) non inter pocula, verum inter vasa recenset ubi vinum habetur aut portatur. Neque debemus existimare omnia nomina hoc libro exposita ad potoria vasa tantum pertinere. Ne longe abeam, ΚΑΔΙΣΚΟΣ statim non solum ποτηρίου εἶδος esse dicitur, sed etiam ἀγγεῖον diversissimi usus. Nam ait: ἀγγεῖον δ' ἐστὶν ἐν ᾧ τοὺς κτησίους Δίας ἐγκαθιδρύουσι. Antiqui praeter publicas religiones, et ea numina quae in templis colebant, privatos habebant multiplices deos. alium enim pro foribus statuebant, alium in vestibulo aut atrio, alium in cubiculo, (unde cubiculares imagines, de quibus apud Suetonium) alium ad focum, alium in domo intima. postremo etiam in promptuariis cellis posita signa. Hi sunt quos Δίας κτησίους Anticlides mox vocat, et cum eo hic Athenaeus. Harpocration: τὸν κτήσιον Δία ἐν τοῖς p. 793. ταμείοις ἰδρύονται. Ritus dedicationis horum signorum insequentibus verbis exsequitur Anticlides. Illa vero mendis sunt deformata multifariam. Symbolam ad eorum emendationem Excerptorum confector contulit: pleraque de ingenii conjectura ita emendabamus. Διὸς κτησίου σημεῖα ἰδρῦεσθαι χρὴ ᾧδε. καδίσκον καινὸν δίωτον ἐπιδηματοῦντα στέφαντα ᾧτα ἐρίω λευκῶ. καὶ ἐκ τοῦ ἄμου τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ μετώπου ἄωτον κρόκινον κρεμαννύναι: καὶ ἐννυσθαι ὅ τι ἂν εὐρησ; εἰτὰ οἱ χεῖραι ἀμβροσίαν. ἢ δ' ἀμβροσία, ὕδωρ ἀκραφνές, ἔλαιον, παγκαρπία. ἄπερ ἔμβυχλε. *Jovis Ctesii signa ita statuenda. Cadiscum novum utrinque ansatum opercula tegendum; simulacri auribus coronam e lana alba imponito, ex humero ejus dextro lanam suspendito coloris crocei: amicitio etiam, ut erit tibi commodum. deinde ambrosiam*

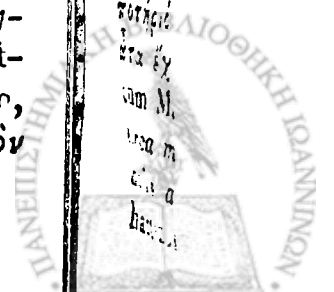
illi effundito: est autem ambrosia, aqua pura, oleum, et fructuum omne genus: haec omnia misce ad ambrosiam. Signa quae domi colebant collocabant in larariis: et erant simulacra haec armariis inclusa, quae ad facellorum modum consuebant. Graeci vocant vulgo *ναΐδια*: Anticlides hic *καδίσκους*. recte enim Dalecampius existimavit cadiscum hoc loco signi esse receptaculum, non ipsum signum, ut summi quidam viri sunt arbitrati. Hesychius, *καδίσκοι, σιτύαι εἰς ἃς τὰ ἱερὰ ἐτίθεισαν.* Ac videtur ea primum significatione nota vox *κάδος* vel *καδίσκος* fuisse Graecis: ab Hebraeo *שֵׁר* unde est *שֵׁרָה* *sedes rei sacrae.* etsi non ignoramus *κάδος* pro mensura esse *כֶּד* Syrorum. Videtur autem peculiare signis Jovis Ctesii fuisse, ut auribus coronas haberent impositas, non toti capiti, ut mos est omnium. non est aliter interpretari illa. *στέφαντα ὦτα ἐρίω λευκῶ,* sed fortasse non erraverit qui scripserit, *στέφαντα ἄνω λευκῶ* poetae, *οἶος ἄωτον,* aut simpliciter *ἄωτον* lanam vocant. saepe autem in sacris usi veteres remotis ab usu communi verbis Perperam mox libri omnes, *Στράτων ὁ κωμικὸς ἐν Ληνομέδῃ.* Legendum *Στράτις*, ut ostensum est libro septimo, cap. 23. In versibus Strattidis qui laudantur hic, *Ἐρμῆς* est nomen *πόσεως*, qua de re libro primo, capite ult. *Ἐρμῆν ἔλκειν* est *educere illud poculum quod sic vocabant.* ineptissime enim interpretes *Mercurium precari atque invocare.* quoties legitur in his libris *ἔλκειν* pro *hibere?* **KANΘΑΡΟΣ:** ὅτι μὲν πλοίου ὄνομα κοινόν. *Cantharus pro navigii nomine translaticium est:* quod etiam poculum significet, docet deinde Athen. Macrobius plane aliter: *Cantharus pro poculo quidem nota res est, vel ex ipso Virgilio; qui aptissime proprium Liberi patris poculum assignat Sileno: sed id. ut supra polliciti sumus, etiam pro navigio poni solitum debemus ostendere.* tum assert locum e Naclero Menandri, qui sequitur non longe. In trochaicis Alexidis, ἐν Κρατεῖα, scribe, *πλοῖον δὲ κείμενα Στρώματά τε καὶ γύλιον αὐτοῦ.* Haec militis supellex: stragula et pera in qua soliti poculum allia et cepas circumferre. Graeci ita describunt. *γύλιον ἀγγεῖον ἐστὶ ὁδοπορικόν εἰς ἀπόθεσιν τῶν ἀναγκαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ στρατιῶται.* Athenaeus infra non p. 794. longe cothonem scribit fuisse Laconicum poculum ἐπιτηδειότατον εἰς στρατείαν, καὶ εὐφορώτατον ἐν γυλίῳ. Postquam de cantharo testimonia tria attulit ex Eubulo comico, subjicit, *Ἀρσίας, μέγαν πάνυ καὶ ξηρὸν ἐποίησε τὸν*

I
G
r
p
q
r
s
t
u
v
w
x
y
z
Me
coi
ple
aut
eSa
xlf
Oe
ta
signi
dicit

Can

r
π
l
p
m
et

KAPX
πολιτ
τα ἐχ
am M
να m
α α
hanc

κάνθαρον. viri docti haec male confuderunt cum Eubuli verbis: est enim diverſi poetae locus. ſed *Arefias*, nullus opinor fuit. Lego *Ἀριſτίας*. is eſt de quo libro 2. cap. 19. Verum cogitemus: nam etiam Huraldinus retinet vulgatam ſcripturam *Ἀρεſίας*: ſed leviter immutatam: et punctorum alius ibi ſitus. Ita legitur in eo lib. καὶ ἔτι. Ἄμα δὲ λαβοῦſα ἠΦάνικε· πηλίκον τινα οἶεſθε μέγεθος ἀρεſίαν; μέγαν πάνυ καὶ ξηρόν (dele καί: aut ſcribe κατὰ ξηρόν) ἐποίηſεν εὐδέως τὸν κάνθαρον. Ξηρόν ποιεῖν τὸν κάνθαρον eleganter, ut, *ſiccare calyces*. Horatius. In ecloga e Phrynichi *Comaſtis* (cujus fabulae meminit Pollux libro 4. cap. 7.) ἑκατὸν τῆς ἡμέρας ἔκλαιεν οἴνου, κανθάρους, non intelligo: et verius puto, εἶλεν. In Menandrea pericopa legunt veteres quidam, Πρῶτος λέγω σοι: deinde Macrobius τὸνδ' ἐχρῦſουν κάνθαρον. Ποῖος; τὸ πλοῖον. οὐδέ μ' οἶſθα σὺ ἄθλιε. vel οὐδὲν οἶſθα. Fortaſſe autem ſcribendum in iis quae ſequuntur, Τὴν ναῦν ſεſῶσθαι μοι λέγεις; ἐγώ. τὴν ἐμὴν ἐκείνην ναῦν ἣν Καλλιπλῆς ἐποίηſε. τότε πλοῖον ἐμὸν ὃ Εὐφράνωρ ἐκυβέρνα Θούριος. conſtanter mox omnes codd. et Epitom. χρυſῶ τὰ χεῖλη περιτεραμνίſας aut παρατεραμνίſας. quod quid ſignificet? Lego igitur περιτεραματίſας. aliis verbis idem dicit paulo poſt, τὰ χεῖλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας.

CAPUT SEPTIMUM.

Carchesium poculum. Macrobii locus emendatus. ληνὸς ἐν ναυί. κέρχνος et κερχνοειδῆ, Theodoridas poëta. Athenienſium δημιόπρατα. poculum περισκελές. Κέρνος, cernophori. μήκωνες λευκοί. Vannus myſtica. pocula hederacea. Ciffybium. Polis. κήθιον. Ciborium. exploſa ejus vocis etymologia quam aliqui adferunt. condy. Κονώνιος et κώνιος.

ΚΑΡΧΗΣΙΟΝ. ex Callixeno ita deſcribit Athenaeus: ποτήριόν ἐſτιν ἐπίμηκες, ſυνηγμένον εἰς μέſον ἐπιεικῶς, ὧτα ἔχων μέχρι τοῦ πυθμένος καθῆκοντα. Vertit ad verbum Macrobius. *Carchesium eſt poculum procerum et circa mediam partem compreſſum, anſatum mediocriter, anſis a ſummo ad infimum pertinentibus*. Ita omnes hactenus Macrobii ediciones: abſurde: neque enim an-

fatum mediocriter potest dici cujus anfae ad infimum pertingunt a summo. medicina quam facere conati sunt quidam, medicina non est, verum sententiae διαφορά. nihil hic opus audacibus conjecturis. peccantem vocem restitue in suum locum, et scribe ex verbis Graecis, *circa med. par. compressum mediocriter, ansatum, ansis. a s.* Ληνὸν in navi μοχ vocat, quam poetae ἰστοδόκην et μεσόδοκην. Quae aspera sunt κερχνά sive κερχνώδη dicuntur, illa proprie quae in superficie densas habent asperitates millio similes: nam Ionibus millium appellatur

p. 795.

κέρχνος pro κέγχρος. Fuere qui hinc deducerent vocem κερχήσιον, ut sit poculum cujus superficiem tales ἀνωμαλῖαι protuberantes exasperent. Atheniens, ὠνομάσθη τὸ κερχήσιον διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κερχροειδῆ. καὶ εἴρηται κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ ε̄ πρὸς τὸ ᾱ ἀντὶ τοῦ κερχήσιον. διὸ καὶ Ὀμηρος τοὺς ὑπὸ δίψους κρατουμένους κερχαλέους εἶπεν. Πηιδίς ῥαψ. Φ. δίψη κερχαλέοι κενονιμένοι ἐν πεδίοιο Φεῦγον. alii legunt κερφαλέοι, et in hoc et similibus locis.

ΚΑΛΠΙΟΝ. Hesychius paulo aliter Κάλπος, εἶδος ποτηρίου. Supra in δακτυλωτὸν dicebatur κάλπις.

ΚΕΛΕΒΗ. Scribe, ἀδελον δὲ ποῖον εἶδος ἐστὶ ποτηρίου, ἢ εἰ πᾶν ποτήριον κελέβη καλεῖται. et in versu Antimachi Ἄσκον ἐνίπλειον. [id est ἔμπλεον. ut ἐνικάτθεο et similia.] tolle ὑποστήγην ex illis, Διονύσιος δ' ὁ Λεπτὸς ἐξηγούμενος Θεοδωρίδα τὸ εἰς τὸν Ἔρωτα μέλος, id est, *Dionysius Leptus interpretans Theodoridae carmen in Amorem.* noli quaerere apud Graecos *Theodoridem* carminis genus. nullum unquam fuit. Theodoridas poetae Syracusanus doctis non incognitus. Post dictionem ΚΕΡΑΣ multas adjecimus ex membranis. Pindaricum testimonium scribe ex librorum fide;

Ἀνδροδάμαντ' ἐπεὶ Φῆρες
δάεν ριπᾶν μελιηδέος οἴνου·
ἔσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα
χερσὶ τραπεζᾶν ὄθειον· αὐτόματοι δ' ἐξ
ἀργυρέων κεράτων πίνοντες ἐπλάζοντο.

Falso scriptum paulo post, Ἐρμιππος Μύροις. Scribe Μοίραις. ut saepe alibi male etiam ἐν χρυσαῖς προτομαῖς τε ἄλλον κεράτων· puto, μεγάλων κερ. Solita fieri Athenis pocula argentea, quae vocabant κέρατα, sic probat, ἐστὶν οὖν τοῦτο εὐρεῖν ἐν τοῖς δημοπρατοῖς ἀναγεγραμμένον οὕτως. Ἐκ στήλης ἀνακειμένης ἐν Ἀκροπόλει, ἢ τὰ ἀναθήματα περιέχει. κέρας, ἔκπωμα χρυσοῦν καὶ περισκέλες, πρόσεστι κέρνος ἀγγ. etc. Atheniensium mos fuit,

cum alicujus fontis bona publicabantur, vaenum illa in auctione exponere, atque omnia quae ita vendebantur, minima, maxima in columna insculpebant, quam vel in Arce dedicabant, ut illam cujus auctor meminit: vel in aliis locis urbis, aut vicinorum pagorum. nam posita Eleusinae statuae meminit Pollux libro decimo, capit. 24. de voce *δημιόπρατα* loquens: *ἐν δὲ ταῖς Ἀττικαῖς στήλαις*, inquit, *αἱ εἰσὶν ἐν Ἐλευσίῃ, τὰ τῶν ἀσεβησάντων περὶ τῶν θεῶν δημοσίᾳ πραθέντα ἀναγέγραπται· ἐν αἷς ἄλλα τε πολλὰ σκεύη ἐστὶν ὀνομασμένα, καὶ μολύβδου κρατητάι.* Capite autem septimo ejusdem libri meminit Pollux illius statuae in qua fuerant bona Alcibiadis publico iudicio damnati, omnia adnotata, quae in auctione vaenerant. ac singula fere decimi ejus libri capita, testimoniis τῶν δημοπράτων sunt referta. Quid sit *περισκελές* poculum, viderint docti. habet haec vox duplicem originem. a *σκέλλω exsicco*, et a *σκέλος*. e priore deductum huic loco non convenit. *περισκελῆ* enim vocantur quae sic exaruerunt, ut sint praedura: unde appellant poetae contumax et refractarium ingenium *Φρένας περισκελεῖς*. [Marcus Antoninus *περισκελές ἦθος*, libro 4.] et libro 14. *περισκελῆ καύματα* sunt *aestus difficiles toleratu* ut ibi p. 79b. exponimus capite 20. quare nisi vox artis est, ut argenti genus quoddam appellarint aurifabri Athenienses *περισκελές*, quo modo haec notio ejus vocis locum hic habere possit non video. Quid si igitur a *σκέλος* deducamus, [(unde est vox *εὐσκελής* apud Platonem, et *ποῦς εὐσκελής* apud B. Chryostomum.)] et exponamus de poculo quod binis pedibus tanquam cruribus insillit? Quid si ita? *ἐκπ. ἀργ. καὶ περισκελές προσέτι.* *Ceras est poculum argenteum, et praeterea intortum.* ut non sine causa cornu nomen credamus huic poculo fuisse tributum. Cum illis quae ex antiqua sunt inscriptione, confunduntur pessime sequentia verba. nam ΚΕΡΝΟΣ literis grandioribus scribi debuit et a prioribus, quibuscum commune habet nihil, sejungi. in voce enim *προσέτι* desinit tractatio de ceras. Ita accipit Auctor Epit. accedit series literarum, nam ordo institutus postulat, ut post *Κέρας* sequatur *Κέρνος*. Nec te moveat quod non ut poculum describitur hic *cernus*: nam auctor, quae fuit ejus diligentia, vel levem figurae aut usus similitudinem justam censuit causam, cur de eo nos hic doceret quae observaverat. Fictile vas fuit multos cotyliscos in se continens, quos festo die quodam fructibus omne genus implebant,

et ex religionis avitae ritibus ad sacra deserebant, proprium id fuit ministerium eorum, quos vocabant cernophoros: sicut alios ob simile ministerium lignophoros, cestophoros, ofchophoros, thyrsophoros, pastophoros. Quae solita indi in cerni cotyliscos enumerat his verbis. ἐν οἷς Φασὶ μήκωνες λευκοί, πυροί, κριθαί, πίσοι, λάθυροι, ὄχροι, Φανοί. haec Athen. hoc loco: idem infra in Κότυλος multo plura hujus generis recenset repetens ista ipsa. Non est novum in hoc scriptore saepius legi eadem: sed repetitionis istius non obscura causa. At non debuerat Dalecamp. transferre huc quae studio brevitatis auctor hic praetermiserat. Μήκωνες λευκοί interpretor de ea quam Theophrastus μήκωνα Ἡράκλειαν nuncupat, cujus est, inquit, ὁ καρπὸς λευκός. vel ita distinguendum, μήκωνος, λευκοί πυροί. *frumentum candidum* leges apud Plinium in versu Sophoclis ex Triptolemo. Addit, ὁ δὲ βροτάσας αὐτὸ, οἶον λινοφορήσας τούτων γέυεται, id est, *qui cernum gestavit vespicitur iis quae sunt intus: sicut faciunt qui vannum mysticam Liberalibus ferunt, aut aliis sacris.* hoc addimus: quia scribere Harpocratonem meminimus, vannum πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν εἶναι ἐπιτήδειον. Colligere est ex isto loco vannum quae πομπεύεσθαι solita, pancarpium et fructus omne genus continuisse, non minus quam cernum de quo dictum est. ΚΙΣΣΥΒΙΟΝ. alii κισσύμβιον. vide Macrobius. Ex hederæ ligno pocula fieri solita, sicut etiam hodie. Serenus Samonicus, *Molibus ex hederæ tornantur pocula lignis.* meminere et alii. In Euripidis versibus placet distinctio Macrobius librorum et Dalecampii. ut πόνων ἀναψυκτῆρα ad vinum p. 797. referamus, non ad lac. Varro de Vino, *Hoc aegritudinem ad medendam invenerunt.* male apud Eustathium πίνων pro πόνων. Rusticum et pastoritium poculum fuisse cissybium ex Homero probat: qui faciat Cyclopem cissybio bibere: et Eumæo alterum tribuat. de illo versus est hic nono Odysseæ, Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλατος οἴνοιο. de Eumæo iste, ραψ. π. Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνα μελιηδέα οἶνον. Athenæi verba ita scribe, Πολύφημος μέντοι κισσυβίῳ ἐχρῆτο. Πατέρω δὲ Εὐμαίος. Placeat statim Καλλιμαχος δὲ εἶοικε διαμαρτάνειν ἐν τῇ συγχύσει τῶν ὀνομάτων. tamen omnes codd. συγχρήσει. At, παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Πόλιδι ἐστιαθέντος. optime. non ut emendant πολίτη. *Polis et Poles* propria virorum nomina Athenis non rara. Illa, οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδὲ χεῖσται male referunt ad Eteoclem, et Polynicem: pejus emendant. Apud poetam ait Ulysses de

se et Iro, *Hoc limen ambos cariet.* Scribe, και κήθιον τὸ χήτιον τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους. Vult dici κήθιον translata Ionico more aspiratione, quod ex analogia erat dicendum χήτιον, a χειῶσαι. sic κιδών Herodotus pro χιτών et similia. Scripsimus cum oronibus membranjs, Διονύσιος ὁ Σάμιος ἐν τοῖς περὶ τοῦ κύκλου. vulgo περὶ τοῦ Κύκλωπος. convenientissime subjectis verbis. sed κύκλου etiam alibi. idque expositum libro septimo, cap. 3.

KIBΩPION. Graecis peregrinum poculum: opinor et nomen. etsi potest videri derivatum unde et κιβωτός. sed constat in Aegypto primum cepta fieri cibotia, ex Aegyptiae fabae ciboriis: deinde ex alia materia, figura eadem. Hesychius disertè, Κιβώριον, Αἰγύπτιον ὄνομα ἐπὶ ποτηρίου. Ecclesia usu fecit suum hoc nomen. sed nugantur interpretes Graeci sacrorum rituum, qui voce hac significari volunt κιβωτὸν Φωτισμοῦ Θεοῦ. τὸ γὰρ κίβ, ajunt, ἔστι κιβωτός, τὸ δὲ ῶριον Φωτισμός Κυρίου, ἢ Φῶς Θεοῦ. hoc est, כִּי קַיִן color esset aliquis. si in eum usum dicerent excogitatum id nomen. quod scimus esse antiquius nomine Christiano. Syris כַּבְבַּ נאס culi nomen est. Scribo statim, λαβὼν ἐν τῶν κιβωρίων ὡς ἔξοινος ὦν καὶ μεθύων ἐνεούρησε.

KONΔΥ. Hoc poculum Persis proprium fuit, ut testatur Pollux, et sequentia docent, et ratio nominis. nam *condy* est appellatum, quia simile erat aliquomodo vesti quam *candym* vocabant, quae etsi diversa fuit a tiara, 70. tamen interpretes cum exponunt vocem כִּנְנַד in Historia Iosephi *πειράζοντες* suos fratres, verterunt *κόνδου*. id fortasse spectantes, quod כִּנְנַד ejusdem originis vox, tiaram significat. fuisse autem poculi hujus usum in Aegypto, ex eo licet colligere, quod Nicomachus in libro de festis Aegyptiorum, ejus meminerit. Extat id vocabulum et in Isaja apud 70. ut observavit etiam Hieronymus in Genesim. [Eustathius *Eroticon* lib. 4. οὐκέτι νέκταρ ἀλλὰ κόνδου πιυρίας μετακινάσουαι et lib. 7. καὶ κόνδου πιυρίας καὶ ἀψινθίου θαλάσσης ὄλας εὐπέπωνα.] Locns Menandri extat et libro 10. Verba Nicomachi male accepta ab imperitis: et deesse aliquid videtur. concinnare potes hoc modo: τὸ δὲ κόνδου ἔστι μὲν Περσικόν τὴν ἀρχήν. εἶδος δ' ἔχει ὡς Φησιν "Ερμιπ. p. 798. πος ἀστρ.

KONΩNIOΣ. In excerptis Κώνιος. et posset videri ducta appellatio a forma, *cononius* vero a Conone inventore, ut *thericleum* et *dinias*. atque hoc verum, ut dicitur infra in *λυκοεργεῖς*.

CAPUT OCTAVUM.

Κότυλος et κοτύλη. Cratetis fabula Παιδιαί. ἡμίνα.
Sophonis ὁ ἐπιγραφόμενος μῖμος. Calyces Φοξαί,
vasis nomen: Alembix. Προν. δάκτυλος ἡμέρα.
et id genus alia multa observata et emendata.

ΚΟΤΥΛΟΣ, τὰ μόνωτα ποτήρια. Hesychius inter alias
interpretationes vocis κοτυλίσκος, τινὲς, ait, τὰ μόνωτα
ποτήρια. Horum plurimus usus, addit auctor, παρὰ Σι-
κωνίοις. Excerpta παρὰ Σ. καὶ Ταραντινοῖς. Lege, καὶ
νέμει, ὅσοι ἂν ᾧσι τὸ κέρνος περιενηνοχότες, id est, et
dividit omnibus qui cernum circumgestaverunt. de hoc
satis capite superiore. Vocem ὄρμενος ex libris adjeci-
mus: scribe, οἶος ἔριον ἄπλυτον. vel οἶειον. in testimonio
Aristophanis e *Cocalo* suspecta vox μεστὸν et verius cen-
seam, κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδενὶ
κόσμῳ. magnis cotylis vinum infundebant in suum cor-
pus nullo pudore. Manca est oratio in his, Σιληνὸς καὶ
Κλείταρχος ἔτι τε Ζηνόδοτος. nam ita interpretandum:
roculi hujus meminere Silenus, Clitarchus, et Zeno-
dotus quoque. subjectus versus, Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν
κοτυλήρρυτον ἔρρεεν αἶμα. nullius est istorum, sed poe-
tarum principis Iliad. ψ. Inepte μοχ, Σιμάριστος δὲ τὸ
λευκὸν ποτήριον οὕτω καλεῖσθαι. scribe cum Excerpt. et
Eustath. τὸ λεπτὸν ποτ. quasi dicatur proprie κότυλος,
roculum capiens quantum cava manus. nam κοτύλη, *cava*
manus est. Nec recte Κράτης ἐν Παιδείαις: sed ut Dale-
campius Παιδιαίς. Pollux enim veterum lusiones explicans,
plerasque earum in hoc Cratetis dramate commemoratas
scribit. Ἡ δὲ κινητίνδα, ait, ἀπὸ τοῦ κινεῖν, ὃ ἐστὶ κατα-
Φιλεῖν ἠνόμασται. ὅπερ ὑποδηλοῦν ἔοικε Κράτης ἐν Παι-
διαίς· σχεδὸν δὲ καὶ περὶ τῶν πλείστων ὁ ποιητὴς εἴρηκεν
οὗτος ἐν τῷδε τῷ δράματι. Contra istud recte, Θουκυ-
δίδης. ἐδίδοσαν αὐτῶν ἐκάστω ἐπὶ οὕτω μῆνας κοτύλην ὕδα-
τος, καὶ δύο κοτύλας σίτου. non ut apud Eustathium, δύο
κ. κριθῶν. neque ut apud Pollucem libro septimo, capite
ultimo, δύο κ. οἴνου. Locus est extremo libro septimo
nobilissimae historiae. sed ex ipso Polluce error clarus:
profert enim verba Thucydidis, ut *cotylam* probet men-
suram esse et liquidorum et aridorum. Cum dixit Aristoph.

Ὁ δ' ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας, Κοτύλης δεούσας εἶκοσ' ἀπολογίζεται: et δεούσας scribi potest, et δεούσης. cum farinae hordeaceae tres choenices emisset, et deesset justae mensurae, cotyla una viginti obolos de convento pretio detraxit. εἶκοσι scripsimus ex Italicis membranis. prius erat οἴκαδε. quod, ut multa alia quae in prioribus editionibus legebantur, reperimus in Huraldino. Παιδιά ἐγκοτύλη etiam ἐν κοτύλη, dicta vide Eustathium et Pollucem. Locus ex Acharnensibus, κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος p. 799. ἀποκεκομμένον, hodie sic habet apud comicum, κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. et de postrema voce firmant Excerpta et Eustath. Quae subjiciuntur tanquam Epicharmi, alius sunt poetae, ut observatur libro 14. Ad ista Sophronis, Κατάστρεψον τέκνον τὰν ἡμίαν, addit Eustath. sed opinor, de suo: περὶ ἧς χρὴ σκοπεῖν ἡμᾶς. μήποτε ἡμίαν ἢ τὸ ἡμισυ τοῦ ἴν. οὐ χρῆσις ἐν τῷ, ἔλαιον, πλέον ἢ περ ἴν. Ait, καὶ τὰ κύμβαλα δ' Αἰσχύλος ἐν Ἡδωνοῖς κοτύλας εἶρηεν. Habes Aeschyli illum ipsum quem respicit locus apud Strabonem libro decimo. Ibi lege. Pro, καὶ οἷς χέονται οἱ μύσται, leges apud alios καὶ οἷς χρῶνται οἱ μ. ut in Hesych. ΚΟΤΤΑΒΙΣ. Ἀρμόδιος ὁ Δεπρεάτ. Libro quarto capite 13. postrema verba testimonii hujus emendavimus. Sequitur, ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφέρειν ἄλλα κοττάβια καλούμενα. Plato comicus ita vocat illo versu, Παίζειν τίθεμαι κοττάβια σφῶν ἐγώ. de quo ad librum 14. in Hesychio perperam κοτταμία. Οἴνοι κυκλοτερεῖς, sunt triclinia, sive coenationes. ΚΡΑΤΑΝΙΟΝ. Μήποτε τὸ νῦν καλούμενον κράνειον ἔκρωμα. cratanium pro poculo leges alibi: κράνειον, quod sciam, nusquam. an igitur κρούνειον? de qua voce mox. In Polemonis laterculo scribe χύτρος ἀργυροῦς: aut Ionice κύθρος, non κύτρος. et βατιάνιον, non βατιάνειον. patina est, ut alibi diximus. ΚΡΟΥΝΕΙΑ. Ἐπιγένης Μνηματίω, κρ. vide supra in κάδος. ΚΥΑΘΙΣ. κοτυλῶδες ἀγγεῖον. Σώφρων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ μίμῳ, γυναῖκες αἰ τὰν θ. Quemadmodum libro superiore capite 19. suspecta erant nobis haec verba, καὶ γὰρ Νυμφοδώρου περιῆν ἐν τῷ μνημονευομένῳ μίμῳ: quia memorati mimi proprium lemma non est adjectum, sicut fieri amat: ita etiam haec eandem ob causam Sophronis *Viriles et Muliebres mimi* ex Athenaeo et Stobaeo noti omnibus. Si sunt tituli operum duorum, quorum utroque plures, ut videtur, mimi continebantur: partim in viros, partim in mulieres scripti. quare non possumus multum

tribuere conjecturae nostrae, valde alioquin probabili, τὸ γυναικῆες mimi epigraphen esse. Scribi autem potest, αἱ τὰν θεὸν φαντὶ λέξαι. et post, τριτὸς ἀλεξιφαρμάκων. *tria alex.* Argis elaborati calyces, ut observat dipnosophista, formam habuerunt diversam a caeteris: erant in summo et circa labra fastigiati: cum fere pocula omnia ab ea parte plus pateant: hoc ita Athenaeus: Φοξαὶ γοῦν ἦσαν τὸ χεῖλος, ὡς Σιμωνίδης φησὶν ὁ Ἀμόργιος. αὕτη δὲ Φοξύχειλος, ἢ εἰς ὃξὺ ἀνηγγμένη, οἷόν εἰσιν οἱ ἄμβικες καλούμενοι. [ambix. Integrum Simonidis versum referunt grammatici αὕτη δὲ Φοξίχειλος Ἀργεῖη κύλιξ.] vasis nomen est, quo antiqui ita ferme utebantur, ut nos hodie eo quod sermo vernaculus *alambicem* vocat. ejus mentio in Graecorum medicorum libris: ut apud Dioscoridem libro quinto, ubi Plinius *calicem* vertere maluit Graeca alia dictione, quam istam retinere. Arabes primi frequentarunt hujus vasis usum, a quibus nos didicisse testatur p.800. nomen hybrida. Ejusdem naturae cum alia vocabula quaedam sunt: tum in primis famosissimae artis *Alchymiae* nomen. nam quod ajunt ita dictam quasi ἀλὸς χυμῶσαν, quia finis ejus scientiae proximus ultimo sit, sal illud θαυματουργὸν de cunctis rebus extrahere: cinsonum recens commentum est, parum falsum, et omnino falsum. Scribendum, Ἀχαιοὶ ὁ Ἐρετριεύς. non Ἀρχαῖος. imperiti homines tragici hujus nomen varie corruperunt in his libris. Achaei versus lego ad hunc modum,

Ἄλλ' ὡς τάχιστα μέλανα δεῦρ' οἶνον φέρειν
κανόντε (vel καινόν) χρὴ κρητῆρα καὶ κυλιχνίδας.

Subjicitur Alcaeï locus elegans, qui ejus poetae Φιλοινίαν de qua dictum est libro decimo arguit manifestissime. Πίνωμεν, αἶτ, τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέτρα. Antiqui cum fere parcius pranderent, et coenabant liberalius et computationes suas eo reservabant. Tempus autem coenae erat, vespera et λύχνων ἀφαί. Ita viri graves et occupati: nam qui aliter vitam instituebant, hi et tempestiva agitabant convivias: et ad pocula de die acceptabant. Hoc igitur Alcaeï poetae vinoso nunc dolet, quod propter sobrios sodales, horam lucernarem cogatur expectare. Quid moras trahimus? inquit, quid expectamus ut vespera sit? Ecce jam qui restat dies digitus est, sive digito non longior. Rerum mensura pro varia ipsarum natura varie injiri solet. Sed poeta locutionibus suis naturam rerum interdum pervertunt. Tale hoc Alcaeï δάκτυλος ἡμέρα. Nam digitus non est mensura temporis

conveniens: verum locorum intervallis. et corporibus continnis: dies per horas, semihoras, et vigilias metimur. Simili elegantia dixit comicus Alexis, Κρείττων ἐκεῖνός ἐστιν ἡμέρας δρόμῳ. et Aristophanes in Ranis quosdam adolescentes ait esse Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλιστέρους. idem in Nebulis, τῶν Ἑλλήνων εἶναι με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον. Athenaeus libro tertio, nonnullos insolentia locutionum πολλοῖς παρασάγγαις ὑπερδραμεῖν τὸν Διονύσιον. Assentior autem doctissimo et de literis Graecis optime merito Henrico Stephano, existimanti, dictum istud Alcaeī δάκτυλος ἡμέρα, pridem in proverbium abiisse: quod Graeci paroemiographi per imperitiam corruperunt, et in Δατύλου ἡμέρα perperam commutarunt. Epigrammaticus poeta eodem sensu dixit δάκτυλος ἀώς: nam ἡώς, inter caetera, etiam diem significat, ut observant poetae interpretes: neque dubium est, quod primus omnium recte eruditissimus idem ille Stephanus observavit, Alcaeī superiora verba respexisse eum poetam epigrammatorum, cum faceret.

Πίνωμεν Βάνχου ζῶρον πόμα. δάκτυλος ἀώς.

ἢ πάλι κοιμιστὴν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;

Alcaeī verba, quia parum emendate scribuntur isto loco, partim ex libro superiore, partim ex conjectura emendata nobis, adscribemus.

Πίνωμεν. τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν;

δάκτυλος ἀμέρα. κἀδδ' ἀνάειρε

κυλίχλαις μεγάλαισι καὶ πυκιναις.

οἶνον γὰρ ὁ Σεμέλας καὶ Διὸς

λαθικηδέ' ἀνθρώποισιν ἔδωκεν.

ἔγχευε κίρναϊς ἓνα καὶ δύο πλέαις.

p. 801.

CAPUT NONUM.

Κυλίχλαι, culignae. καρῶν et ἀναχαιτίζειν de vino.

Cymbium. Phiditia Cyrenensium. κύπελλον unde.

ῦ, pro ὄ in multis. κόπαιον, sive κόπεον. multa emendantur et illustrantur.

Ἐκ τοῦ βαλανίου γὰρ διεφθορῶς ἔρχομαι. mendae manifestus versus: metrum legem excedit: et mulier est non vir quae loquitur. Scribe, διεφθορ. redire ait e balneo nimis calido, esseque jam cocta, imo tosta. quare hoc

dicat, sequentia palam faciunt. Γλαίσχρόν τε μου τὸ σίαλον, νῆ τῶ θεῶ. Scrib. γλίσχρον. id est, κολλῶδες. at νῆ τῶ θεῶ, per geminas deas: non, per deos. Cererem et Proserpinam intelligit, ut alibi dictum.

Εἰ λάβω † κυρίσοι τὴν κυλίσην μηδαμῶς. Potes emendare, Θέλεις λάβω σοι τὴν κυλίσην; μηδαμῶς. Ancilla loquitur aut famulus, et ait: quando ita scitis, vim summam in manus culignam, ut tibi ministrem? minime, ait hera. κυλίσηαι et κυλίσηαι sine κυλίσηιδες (Latini veteres *culignas* dixerunt) sunt caliculi, id est, parva potoria vasa oris compressoris: quare etiam pro cucurbitulis, si forte earum copia non erat, calculis utebantur, teste Cornelio Celso libro 2. cap. 11.

Κούχι δωροῦντ' οὐδὲ κόγχην. Scrib. χωροῦντα. Φασὶ δ' αὐταῖσι βαθείας

κύλικας ὥς. mulieres sibi fieri praecipiunt calices altos. repetendum est verbum κερამεύειν. Calices autem describit ventriosos et doliolo similes, habentes infra labra rotundam figuram vini capacissimam. hoc significant. sequente versu illa verba, μέσως γαστρίδας. in Excerptis μεστάς offendimus: quod non habet locum. ἀνεκλογιστως πλείστον οἶνον ἐκπίνειν, est plurimum vinum bibere, quod tuis rationibus non inferatur. CYMBĪI magnitudinem demonstrat hoc argumento: quia Ulysses tertio cymbio (sive quod idem est cissybio) Cyclopem deposuit. Huic argumento quid responderi possit dictum supra initio hujus libri.

ἀκολουθεῖν αὐτῷ Φάσκων ῥυτὰ καὶ κυμβία. Locus Demosthenis quem ex ea contra Midiam adnotavit hic Macrobius, et ex eo Dalecamp. is ipse est dubio procul, quem respexit auctor haec scribens. quamquam hodie in nostris libris vox ῥυτὰ non extat eo loci: sed aliquando post, ubi ait orator, καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ Φιάλας ὀνομάζων. Athenaeus vero more suo duos locos in unum contraxit. Cum apud Anaxandridem dixisset aliquis Κυμβί' ἐκάρωσεν ἡμᾶς. subjicit quidam, ἀνακεχαίτικεν μὲν οὔν. non profus, ait, ἐκάρωσεν, sed tamen ἀνακεχαίτικεν. allegoricus sermo est: de vino enim loquitur tanquam de equo. καροῦν dicitur vinum, quod dat in somnum gravem, vel de statu mentis

p. 802. deturbat, equus, quando dejicit in caput sessorem, quod majus est, quam cum ἀναχαιτίζει, id est, jubar caputque erigens, vectori praebet se immorigerum. prioris versus sine lege, καὶ μέστ' ἀκράτου μετ' ἀκρ. ἀλλὰ κυμβίον μόνην Φιάλην προσεκέντητο. Non aliter apud Ma-

cyathum: tamen scribendum est, ἀλλὰ κυμβίου μόνον Φιάλην πρ. mirari licet quod qui cyathum nullum haberet prae summa egestate aut parcimonia, sed solum cymbium, idem phialam possideret. Ex his intelligere est cymbium alicubi Graeciae poculum fuisse pauperum, qui neque cyathum. neque aliud vas potorium honestius parare sibi poterant. Quae sequuntur post verbum παρειληφέναι incertum est utrum sint Athenaei an Eratosthenis. Macrobius quidem ea non descripsit: sed puto tamen esse Eratosthenis: quod vel illa arguant, καθὰ καὶ νῦν παρ' ἡμῶν ποιοῦσιν ἐν τοῖς Φειδιτοῖς. nam παρ' ἡμῶν, interpretor Cyrenae: quae fuit patria Eratosthenis. ibi servata pleraque instituta Lacedaemoniorum: ergo etiam phiditia more Spartiatarum agitabant. Cyrenenses enim Lacedaemoniorum sanguis fuerunt. vel legendum παρ' ὑμῶν, Lacedaemone. Scribit enim ad Spartanum Hagetorem. Ephippi versus ambo cum interrogatione legendi.

Διονυσίου δὲ δράματ' ἐκμαθεῖν δεοί. intellige Dionysii tyranni comoedias: vide libro primo de Philoxeno. Proximus versus est corruptus, Καὶ Δημοφῶντος ἄτ' ἐποίησεν εἰς κοτύλην. nescio an rectum εἰς Κότυν. depravatus etiam qui sequitur. fortasse Ῥήσεις τε κατὰ τὸ δεῖπνον ὡς ἐμοὶ λέγοι. ut mihi coenanti veterum poetarum versus recitet. etiam reliqua sunt mendosa.

Κύμβα ποτήριον. Ἀπολλόδαρος Παφλοῖς. Inutiliter haec posita isto loco. vide mox in κύμβη. tamen in Excerptis hoc ipso loco, ἐστὶ δὲ καὶ κύμβα ποτήρια.

ΚΥΠΕΛΛΟΝ. Τοῦτο πρότερόν ἐστι ταυτὸν τῷ ἀλείσῳ, καὶ τῷ δέπαϊ, ἢ ὀνόματι διαλλάσσει. Locutio digna quae nos advertat: nam erat dicendum; καὶ ὀνόματι μόνον διαλλάσσει. rem claram non explicabo pluribus. ἀπὸ τῆς κυφότητος, ait, τὸ κύπελλον. Hoc verum: prius dicebant κύφελλον, ut Lycophron aliquoties. omne cavum sic vocabant, in quo aliquid poterat contineri. Inde etiam nubes κύφελλα dictae quae ea obtegunt quibus insident. Lycophron eleganter Xerxis militum sagittas, tanta copia in Graecos missas, ut coelum illis eriperent, κύφελλα ἰῶν appellat. Utraque significatio, et vocis origo ab Hebraeo fonte. nam קעב est curvare, κάμπτειν et κυφὸν facere. inde קעב vola manus, qua aliquid potest capi: item acetabulum: ponitur etiam pro nube. Inde etiam κύφων, torquendi instrumentum, quod collo applicabant. in paraphrasi Chaldaica appellatur קעבון חרῦסון ἄμφωτον, quod legi ait apud poetam. versum respicit ὄδυσσ. χ. Ἦτοι ὁ καλὸν ἀλείσον ἀναίρησσοθαι

ἔμελλε χρύσειον ἄμφωτον. Refert ex Simaristo κύπελλον. quibusdam dictum esse, τὸ δίωτον ποτήριον. apud Hesy-
chium scriptum τὸ ἄωτον. nisi est mendum. nam α et δ
saepe deprehendimus invicem corrupta. Ita Cyprii: at
p. 803. Syracusani, κύπελλα appellasse dicuntur, τὰ τῆς μάζης
καὶ τῶν ἄρτων ἐπὶ τῆς τραπέζης καταλειμματα: reliquias
mazaе aut panis: quae Evangelistis quatuor κλάσματα
nuncupantur. hac notione κύπελλον originem habet a
κόπτω, ut κλάσμα a κλάω. In loco του ὃ positum est ὦ,
ut in ὄνομα pro ὄνομα: ἀσσύτερον pro ἀσσότερον. Poste-
rior aetas alia forma idem nomen formavit: nam apud
Suidam, et in aliquot Glossarii locis κόπαιον sive κόπεον
legere est, pro frusto rei et fragmento.

CAPUT DECIMUM.

*Critiae locus de supellectile Lacedaemoniorum, Co-
thonis Laced. figura. ἄμβων. ambon. περιχεῖ-
σθαι verbum balneorum. λαβρώνιον. Menandri
Ἀλιεῖς. ejusdem Philadelphi. Diphili Tithrausta.
δέμας λάπτειν. anus βρυτική vel βρυκτική. Phi-
lyllii Auge. πτερόν. lepastae ex diversa materia.
Telectidis Prytaneis. alia non pauca.*

ΚΩΘΩΝ. Λακωνικὸν ποτήριον, οὗ μνημονεύει Ξενοφῶν
ἐν πρώτῳ Κύρου παιδείας. Putes dicere Xenophontem sic
proculi hujus meminisse, tanquam Laconici: quod non
ita est. Verba ejus sunt, de Persarum institutione loquen-
tis, Φέρονται δὲ οἴκοθεν σῖτον μὲν ἄρτον, ὄψον δὲ κάρ-
δαμον, πσιῖν δὲ ἦν τις διψῆ κώθωνα ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ
ἀρύσασθαι. Locus Critiae qui sequitur, est male acceptus
ab exscriptoribus. initio enim deest aliquid perficiendae
sententiae. Ait autem Critias, Lacedaemonios uti supel-
lectile et instrumentis vitae minimo pretio parabilibus,
et commodissimis. profert exempli gratia, calceos Laco-
nicos, vestes, et cothonem. Non est dubium hanc esse
Critiae mentem: sed verba praestare facta tecta non pos-
sumus. Vocem σμικρότατα suspicor cubare in mendo: et
pro ὑποδήματα scribendum esse δημιουργήματα. Suadet
Plutarchus, qui in Lycurgo hunc ipsum Critiae locum
ita expressit. δι' ὃ καὶ τὰ πρόχειρα τῶν σκευῶν καὶ ἀναγ-
καῖα ταῦτα, κλιντήρες καὶ δίφροι, καὶ τράπεζαι. βέλτιστα

παρ' αὐτοῖς ἐδημιουργεῖτο. καὶ κώθων ὁ Λακωνικὸς εὐδοκίμει μάλιστα πρὸς τὰς στρατείας. ὡς Φησι Κριτίας. eadem Porphyrius libro quarto De abstinentia ab animalibus.

οὗ δὲ ἕνεκα στρατιωτικὸν, πολλάκις ἀν. Hic quoque deest aliquid. Sententia hujusmodi lectionem suggerit. οὗ δὲ ἕνεκα στρατιωτικὸν δοκεῖ μάλιστα τοῦτο ποτήριον εἶναι, τὸδ' ἔστιν. καὶ γὰρ πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρὸν. Cum igitur cogantur saepe milites aquam bibere impuram, prima commoditas quam ex cothonibus capiunt est, τὸ μὴ λίαν κατάδηλον εἶναι τὸ πόμα. In poculis altioribus, quam latioribus, ut illi scyphi sunt quibus pharmacopolae medicamenta aegris propinant, quod intus continetur, minus est conspicuum. Plutarchus ad colorem cothonis refert. Ait enim τὰ ἀναγκαίως πινόμενα τῶν ὑδάτων, καὶ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν ἀπεκρύπτετο τῇ χροῇ. Altera sequitur commoditas poculi hujus. εἶτα ἄμβωνας ὁ κώθων ἔχων ὑπολείπειν τὸ οὐ καθαρὸν ἐν αὐτῷ. Legendum ὑπολείπειν ποιεῖ: vel ὑπο-p. 804. λείπει. Sed videamus quid sint ἄμβωνες in poculis: nam qui margines vertunt longe errant: sunt enim diversissimae res κρηπίς et ἄμβων. neque audiendi viri eruditissimi, qui apud Plutarchum vertunt *amfractus atque finus*. Est vero Graecis ἄμβων. Latinis *umbo*, quicquid in plano eminet ac protuberat, figuram habens rotundam aut κωνοειδῆ. Origo vocis ἀπὸ τοῦ ἀμβαίνειν, sive ἀναβαίνειν. In veteri historia Ecclesiastica suggestus Episcopi in templo concionantis *ambon* Graecis et Latinis multis dicitur. In poculis et ollis ἄμβωνες sunt, inquit Pollux, αἱ ἐκατέρωθεν πλευραί: id est latera et ventres, quales sunt in ollis, et argenteis pateris quibus vulgo utimur forma ollae dimidiatae. quorum autem poculorum recta assurgunt latera, ea ἄμβωνας non habent. Atque haec figura vasorum ambonem habentium, aptissima est ad detinendam aquae impurae ὑποστάθμην et sordes: ut recte sensit Critias. sunt etiam phialae vitreae, quarum fundum introrsum adactum et admodum prominentem, recte ambonem appellaveris. estque etiam illa forma apposita nimis ad id de quo agitur, sed cothones ita fingi solitos non puto: nisi quod more istarum phialarum collum habebant, ut sequens Theopompi locus indicat. κώθωνα παῖδα Φάρυγγος. Postrema vox est corrupta: aut aliquis mihi exponat cur poculum dicatur gutturis filius. nam potius τροχοῦ filius dicatur, id est figulinae rotae. Non puto omnes cothones στρεψάχωνας fuisse: itaque

cum dicitur μοχ, ἐγὼ γὰρ κῶθωνος ἐκ στρεψαύχενος
 πιοίμαν, τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένης. interrogationis
 notam censeo adjiciendam. *Egone ut e cothone curvi-*
cervice bibam, cui collum obtortum et reflexum?

κῶθωνες διάμετροι δύο. Ex libro quarto recte Dalecamp.
 διμέτροι. ἀναπαύου, μικρῶς περιχεάμενος. Verbum

balneorum est τὸ περιχεῖσθαι: quod non observant qui
 vertunt *stragulis circumtectus*. Atqui περιχεῖσθαι dicitur

qui affusa aqua aut oleo perfunditur, ut loquitur
 Suetonius libro secundo. lib. 1. αἱ γὰρ ἐμβάσεις περι-

χυμένου πανταχόθεν τοῖς πόροις τοῦ ὕδατος, φράττουσι
 τὴν τῶν ἰδρώτων ἔκκρισιν. Galenus Methodi libro quinto,

ἐν τούτῳ τῷ οἴκῳ τὸ ἔλαιον ἔστω χλιαρὸν, ὡς εὐθέως
 περιχυθῆναι τῷ κάμνοντι. et passim. Hoc ministerium

fuit in balneis eorum qui λουτροχόοι et παραχύται dice-
 bantur vel περιχύται, ut scribitur libro sequente: τῷ

μικρῶς sive μετρίως περιχεῖσθαι statim opponit auctor
 πλείονι τῷ λουτρῷ χρῆσθαι. Non est rectum singulare

ΛΑΒΡΩΝΙΑ, sed plurale. nam λαβρώνιον dicebant non
 λαβρωνία. Hesychius, λαβρώνιον, εἶδος ποτηρίου πλατέος.

Sic accipe etiam in sequente versu, κάκτυπωμάτων πρόσ-
 πα, τραγέλαφοι, λαβρώνια. extulerunt et genere mascu-

lino ὁ λαβρώνιος ut ex allatis testimoniis apparet:
 Μένανδρος Ἀλιεῖ. vel Ἀλιεῦσι. nam Menandri Ἀλιεῖς

citatur Pollux libro decimo, capite 30. sed numero singu-
 lari idem fabulam hanc inscribit capite 30. libri ejusdem.

Totus locus inde allatus disruptus est, nec sanari facilis.

p. 805. *Philadelphos* ejusdem comici Pollux libro 10. nominat,

ubi locus indicatur hic descriptus: τὴν μυιοσόβην ἐν τοῖς
 Μενάνδρου Φιλαδέλφοις ἔστιν εὐρεῖν. sed *Philadelphas*

idem, libro eodem cap. 31. Non assequor quo spectaret
 lemma fabulae Diphileae de qua mox, Διφίλος Πιθραύ-

στη. videor reperisse alibi scriptum, Τιθραύστη. Forte
 Τιθραντι. Tithras nomen vici unius Attici. Inde nomen

fabulae, ut *Anagyro* Aristophaneae, ab alio vico. Ita
 multae fabulae inscriptae. vel scribendum Τιθρασίσις, ut

Acharnenses, et aliae non paucae. ΛΑΚΑΙΝΑΙ.
 non praetermittit Hesychius, Λάκαινα, κυλίνων τὶ εἶδος.

Locus Aristophanis pluribus libro sequente describitur. At
 qui mox citatur in ΛΕΠΑΣΤΗ ejusdem poetae locus,

ex ipsius libris ita scribendus, τί δῆτ' ἐπειδὴν ἐκπίης
 οἴνου λεπαστήν; Nimium vero faceti sunt qui putant se-

quentia verba, ἀφ' ἧς ἔστι λάψαι, τοῦτ' ἔστιν ἀθρόως
 πιεῖν, Aristophaneae esse, cum manifestissime Athenaei sint,

veriloquium vocis λεπαστή explicantis. ex eo sumit Eustathius et pluribus persequitur. Idem Eustathius proximo versu, τὸ δ' αἶμα λέλαφας τοῦμὸν ὠναξ δέσποτα, scribit τὸ δέμας. quod et nos in membranis inventum probamus. Favet Athenaei interpretatio, οἶον ἄθρου μ' ἐξέπιας. versus ita stabit: τὸ δέμας δὲ λέλαφας τ. Praeterea ibi, ἐνέχει τε σφόδρα κυανοκευθῆ, legit Eustathius, κυανοβενθῆ. et accipit tanquam lepastae epithetum: quod in nostra lectione aliter habet. In Epitom. sic, κ κενθῆ. mentem poetae explicant proxima verba, τὸ βάρδος παρίστησιν ὁ κωμικὸς τοῦ ποτηρίου. Videamus de istis quae statim recitantur ex Antiphanis Aesculapio, τὴν δὴ γραῦν τὴν ἀσθενοῦσαν πάνυ πάλαι τὴν βρυτικὴν ρίζιον τρίψας τι μικρὸν, δελεάσας τε γεννητικῆ τὸ μέγεθος κοίλη λεπαστῆ, τοῦτ' ἐποίησεν ἐκπιεῖν. ingeniosa est interpretatio Dalecamp. qui βρυτικὴν exponit rugosam et squallidam, ut sunt τὰ βρύτεια. id est, vinacei. sed ut possit ea interpretatio doctis probari dubito: imo ne quid dissimulem, veram non puto. Legam potius τὴν βρυτικὴν, illam voracissimam. nam βρύκειν est vorare cibum avidius, et cum aliquo dentium sono. Vocem γεννητικῆ mutavit idem in γευστικῆ. ita erunt otiosae et tollendae voces τὸ μέγεθος. nostra emendatio clementior et verior, γεννητικῆ τὸ μέγεθος. Jam ante exposuimus quid sit γεννητικὸν κρέας et similia. ita hic γεννητικῆ λεπαστῆ, id est, magna. loquitur de medico qui aniculam aegrotantem sefellit, et vaegrandem vini lepastam ei propinans, potionem medicatam fecit haurire. pharmacum indicat cum ait ρίζιον τρίψας τι μ. In Glossis Hesychii, βρυτονία radicis est cujusdam nomen. an igitur hoc verius? de hac radice loqui comicum. Philyllii sequitur locus ex Auga, sive Aegeo: (nam Suidae in ἀνάλφιτον, inscribitur haec fabula Αἰγεὺς, non Αὐγή: idem tamen in iis quae de Philyllio scripsit, duas illius fabulas commemorat Αὐγὴν et Αἰγέα.) πάντα γὰρ ἦν μετ' ἀνδρῶν μερμηρίων πινόντων, ὁμοῦ δ' ἄλλων γραῖδίων μεγάλοισιν οἴνου χαίροντα λεπασταῖς. ait πάντα, nempe τὸν χρόνον. ea vox aut deest, aut repeti debuit ex praecedentibus. χαίρόντων autem scribendum est. Non p. 806. est perfecta sententia in his ex Theopompi Pamphila. σπόγγος, λεκάνη, πτερὸν λεπαστῆ, πάνυ πυκνὴν ἐκπιεῖσ' ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος τέττιξ κελαδεῖ. falluntur qui primis verbis mundum muliebrem describi putant. verius est, luxus instrumenta intelligi, et supellectilem tricliniarem. Spongia opus ad analecta [mensarum. pelvis et

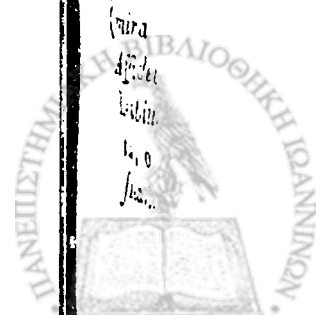

πτερὸν ριππα, ad provocandum stomachum, ut vinum nimia copia sumptum rejiceret. Alibi diximus de hoc more veterum. Cratinus "Ωραις. Μῶν βδέλυγμ' ἔχεις; πτερὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην εἰσενεγκάτω. Vides similiter ut hic jungi λεκάνην et πτερὸν. Deinde scribendum, vel λεπαστήν πάνυ πυκνήν: vel πάνυ πυκνὸν ἐκπιούσ' ἄκρῃτον. Aliquanto post reperitur idem hic Theopompi locus aut simillimus alius. In penultimo hexametrorum qui ex ejusdem Medo referuntur, lege, Οἶον δ' οὐ κήλησε. solum non demulsit Rhadamanthum. Moschus paulo post lepallam esse ait, κεραμεοῦν ἀγγεῖον: sed et aeneae quaedam fuerunt. Varro De vita populi Rom. lib. 1. *Lepastae etiamnum Sabinorum fanis pauperioribus plerisque, aut fictiles sunt, aut aeneae.* addit Moschus, similem esse lepastam ταῖς λεγομέναις πτωματίσι. quarum non inveni nomen alibi. constant tamen sibi MSS. quidam maluerunt πωματίσι. Hefychio sane πῶμα est idem atque ἐκπῶμα. sed malo ἐπέχειν. Inepta est lectio verficuli ex Apollophane, Καὶ λεπαστὸν ἀδύοινον εὐφραίνει δι' ἡμέρας. Lego, Καὶ λεπαστὰ δ' ἀδύοινοσ μ' εὐφραίνει δι' ἡμ. vel cum Dalecampio λεπαστὰν ὀσφραίνειν. Incredible prope negligentia Dalecampii in verbis quae adscribam, Νικάνδρος δ' ὁ Θυατειρηνός, κύλιξ, Φησὶ μείζων παρατιθέμενος Τηλεκλείδου ἐκ Πρυτάνεων, καὶ μελιχρὸν οἶνον ἔλκειν ἐξ ἠδύπνοου λεπαστῆς. id est, *Nicanter Thyatirenus, Lepasta est, inquit, calyx major: afferens locum e Teleclidis Prytanibus, Καὶ μελ. etc. et mellitum vinum educere ex suavis odoris lepasta.* At vir doctus quo Deus bone praeceps abiit? Oblitus est Nicandrum Thyatirenum veterem criticum fuisse qui Glossas ediderat. Harpocratio citat hujus librum, Ἐξηγητικά τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου. Noster quam multas dictiones ex eo interpretatus est? Oblitus est Teleclidem veterem comicum fuisse qui Πρυτάνεις fabulam docuerat: cujus in his libris toties mentio. Distingue et scribe verba ex Hermippi Moeris, vel ut veteres dixere, *Mortis,*

— εἰάν δ' ἐγώ

πάθω τι τήνδε τὴν λεπαστὴν ἐκπιῶν
τῶ Διονύσω τὰ πάντ' ἐμαυτοῦ χρήματα
δίδωμι.

ΛΟΙΒΑΣΙΟΝ. ut λείβειν et σπένδειν in re sacrorum pro eodem sumi solent: ita inde orta λοιβίς, λοιβάσιον, et σπονδεῖον prima notione idem significant. Usus distinxit, ut sit hic ab Athenaeo. Latini patera vinum in conviviis deo dabant, ut ait Varro.

CAPUT UNDECIMUM.

p. 807.

Eustathii error: forte et Athenaei super voce λέσβιον apud Hedylum. Hujus epigramma de muliere Tricongia illustratur. διαπίνεσθαι ἀνδράσιν. Paphia Epigenis Mnematium. De vocibus λυκοεργής, et λυκιουργής. Lycius statuarius. Plinii locus correctus. μέλη et ὠδὸς poculorum nomina. Calyx metaniptris sacer Ὑγείας.

ΛΕΣΒΙΟΝ poculi cujusdam nomen esse, probatur Hedylis testimonio. Scio non solum Athenaeum hujus sententiae fuisse: verum etiam Eustath. qui λέσβιον significare ait genus aliquod ποτηρίου καὶ λουτηρίου. Mibi tamen videtur hoc mirum, neque ἀβασανίστως admittendum. Eustathius quidem parum aut nihil nos movet: quem scimus auctoritatem unius Athenaei secutum esse. quin etiam fallitur manifesto Eustathius: cum illa addit καὶ λουτηρίου. nam Athenaeus nunquam dixit, vas ullum ad lavandum λέσβιον esse dictum. Decepit nimirum etiam hic Excerptorum auctor Eustathium: qui per incogitantiam male accipiens quae de altero genere poculi quod appellabant λουτήριον, deinceps Athenaeo scribuntur, retulit haec in suas Eclogas: "Ὅτι λέσβιον ποτηρίου εἶδος καὶ λουτροῦ, sive λουτηρίου. Athenaeus vero sic Λέσβιον. ὅτι ποτηρίου εἶδος Ἡδύλος παρίστησιν ἐν ἐπιγράμματι οὐτωςί λέγων.

Ἡ διαπινουμένη Καλλίστιον ἀνδράσι, θαῦμα
κού ψευδές, νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν.

ἦστο δέ οἱ Παφίη ζωρὸν μετροῦσα θυωθὲν
κεῖται πορφυρέης λέσβιον ἐξ ὑέλου.

ἦν γε σάου πάντως· ὡς καὶ πάντων ἀπ' ἐκείνης
σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σκῦλα φέρωσι πότων.

In quarto versu κεῖται qui recte exponi queat non capio. Lego itaque αλεῖ et elegantissimum epigramma ita interpretor. *Callistium, quae solita potu cum viris certare: (mira res, sed non falsa) jejuna tres congios ebibit. Assidebat illi Paphia ancilla, merum vinum odoratum, Lesbium admetiens subinde ex purpureo vitro. Hanc tu, o Bacche, serva omnino: ut per illam omnium suavium computationum spolia tua parietes consequan-*

tur. Apparet in vivam non autem mortuam scriptum esse ab Hedylo hoc epigramma: cui occasionem et argumentum praebuit nobile facinus Callistii strenuae potatrici: quae convivio quodam tres ipsos vini congios hauserat. quod cum jure videri queat incredibile, poeta ne quis figmentum putaret cavet illis verbis *θαῦμα κ' οὐ ψευδές.* Magnum re vera mirum est, mulierem posse reperiri tricongiam: cum olim pro miraculo sit habitum virum quendam tres congios capere. Plin. libro decimo quarto, *Gloriam bibendi virtute Parthi quaerunt, famam apud Graecos Alcibiades meruit: apud nos cognomen etiam Novellius Torquatus Mediolanensis, ad proconsulatum usque e praetura honoribus gestis, tribus congiis, (unde et cognomen illi fuit) epotis uno impetu spectante miraculi gratia Tiberio principe.* Non excidere memoria quae diximus alibi de quorundam vinosorum capacitate: p. 808. verum illi et viri erant, et fere athletae: quibus studium omne a primis annis erat distendere sese cibis et potu: quam maxime fieri posset. quare nihil propter istos minuit foeminae hujus tricongiae miraculum. *διαπίνεσθαι ἀνδράσιν* interpretor, *certare cum viris περὶ πολυποσίας.* Egregia haec Callistii laus, quod non solum cum sexus sui foeminis certaret poculis, sed cum ipsis etiam viris in epigrammate de Cleone multibiba. — *ἴσα δὲ πίνειν* *Οὐ τις οἱ ἀνδρώπων ἤρισευ.* ubi *ἀνδρώπους* intelligo *ἀνδρας, viros.* Ita necessario exponendum *τὸ διαπινομένη.* unde enim illa spolia quorum postremo versu fit mentio, nisi ex victoria? illa autem unde, nisi ex bibendi certamine? In tertio versu *Paphia* nomen est ancillae, genere Paphiae: sic enim peregrinas Athenis nominabant sive liberas sive servas. ut Mysis, Lesbia, Andria, Perinthia, Phrygia, Pythias, Dorias. ridiculum est de Venere accipere: quomodo enim dicetur Venus isti mulierculae vinum ministrare? *ζωρὸν* intellige *μέθυ* non *οἶνον.* quia neutro genere dicit *θυωθέν*, sive potius *θυῶεν.* ita enim emendandum censemus, quoniam *θυωθέν* vinum quid sit, conjectura assequi non valemus. *θυῶεν* est bene olens, et *ἡδύπνου.* In quarto versu *λέσβιον* interprete Athenaeo poculi nomen est: nobis placet *Λέσβιον* dici *Vinum Lesbium*, quod sciunt omnes in magna fama fuisse, jam inde a Troicis temporibus: sicut passim *Χῖον πίνειν* Graeci pro vinum Chium bibere. *Ἦν γε σαίου πάντως,* apostrophe est: non ad Venerem, sed ad Bacchum. est namque Liber pater communis omnium vinosorum et vinosarum

προστάτης deus. Ad Venerem quidem referre nullo modo possumus: non enim hic agitur de rebus Veneris. Deinde quae a victoribus referebantur praemia ex hoc certamine, Baccho non Veneri suspendebant omnes, qua viri qua mulieres. Phalaecus in epigrammate Cleus,

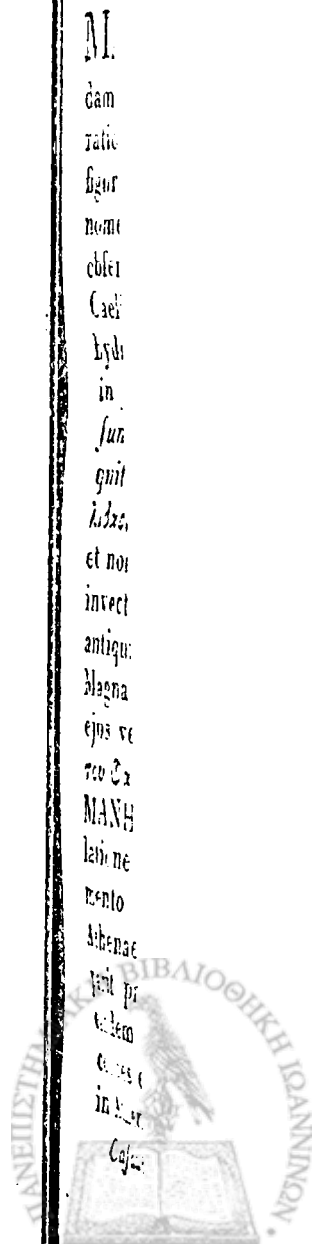
Χρυσωτὸν προδέοντα περιζώσασα χιτῶνα
τοῦτο Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεώ.

Quae deinceps scripta sunt in ΛΟΥΤΗΡΙΟΝ, confer cum iis quae supra in Κάδος. *Mnematium* titulus est fabulae cujusdam Epigenis: nam ita cum hic, tum ibi omnes libri. Dalecamp. non constat sibi: qui hoc loco emendavit Ὑπομνηματίῳ, sed et Diphili Μνημάτιον laudatum reperies in his libris. Ex quorundam sententia scribit Athen. ΛΥΚΙΟΥΡΓΕΙΣ Φιάλαι τινές οὕτω καλοῦνται ἀπὸ Λύκωνος τοῦ κατεσκευασμένου. sed profecto ut a Lycone elaboratum opus λυκιουργές dicatur, neque ratio patitur, neque afferri ulla exempla possint, quae nos impellant ad credendum. nam quod subjicitur, ὡς καὶ Κονώνιοι αἱ ὑπὸ Κόνωνος ποιηθεῖσαι, pene dixerim esse ineptum, nam ibi clara et aperta analogia. Merito igitur postquam ex aliorum opinione haec scripsit, veram sententiam postea recitat philologus. omnino λυκιουργές opus vel a regione Lycia, vel ab auctore Lycio appellatum est. Demosthenis locus de phialis lycurgidibus ex ea Pro corona non mihi nunc occurrit: et de eo Φροντιστέον. alter vero qui recitatur hic locus extat hodieque in ea oratione quam p. 809. Athenaei codices inscribunt, πρὸς Τιμόθεον ὕβρεως. perperam: sive lapsus etiam hic memoria auctor ipse: sive peccatum est librariorum. nam scribendum erat πρὸς Τιμόθεον ὑπὲρ χρέους. Sciendum autem in Demosthenicis codicibus non λυκιουργεῖς scribi, sed λυκοεργεῖς. quare paulo post dicturus est corrigenda Athen. oratoris exemplaria sibi videri, et scribendum λυκιουργεῖς. Vide Suidam in ea voce, et ex Athen. corrige. Emenda mox Herodoti locum. Ait ille describens Thracum Asiaticorum qui Xerxi militabant armaturam: ἀσπίδας δὲ ὠμοβοίνας εἶχον μικρὰς, καὶ προβόλους δύο λυκοεργέας ἕκαστος εἶχε, ad istud exemplum emendandi Athen. codices. inducta etiam voce ἡμιοεργέας. Porro λυκιουργεῖς προβολούς interpretatur Athenaeus *jacula in Lycia facta*. idem affert Didymi interpretationem: τὰς ὑπὸ Λυκίου Φησὶ κατεσκευασμένας. quid exponit Didymus? si Herodoti locum, scribi debet τὰ κατεσκευασμένα. si quod editum est placet: referemus ad phialas λυκιουργεῖς, de quibus propositum initio. Vi-

detur sane locus perturbatus, et Didymi interpretationem pertinuisse ad superiora Demosthenis verba constat liquido ex Suida. Addit de Lycio, ἦν δὲ οὗτος τὸ γένος Βοιωτίας ἐξ Ἐλευθερών, υἱὸς Μύρωνος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ. Lycium statuarium Myronis filium etiam Pausanias memoriae prodidit. Sed quare notatur hic ex parentibus liberis eum ortum? Locus absque dubio corruptus. Legendum ἐξ Ἐλευθερῶν. Eleutheræ oppidum Boeotiae. ea fuit Lycii vera patria. quare etiam apud Plinium libro trigesimo quarto, capite octavo scribendum, *Eleutherus Lycius Myronis discipulus fuit.* non *Buthyreus*: ut omnes libri habent. neque *buthytes*, ut eruditissimus Pincianus divinabat. istud quidem plane ἀστόχως. Atque obiter nota Plinio dici Myronis discipulum; quem Graeci constanter filium ajunt fuisse. fuerit fortasse initio discipulus: postea adoptione filius. Observabis grammaticum loquendi genus: ἵνα κέηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. usitatius fuerit, ἵν' ἀκούηται. sed nihil mutandum temere. et est verbum κείσθαι familiare auctorum interpretibus Graecis non una notione. cur mutat genus? nam erat dicendum ἵνα κέηται vel ἀκούηται, αἱ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. sed hoc sane leve est: neque annotassem, nisi videretur hoc Suidam impulisse ut referret ad illa Herodoti ἀκόντια. itaque legit ille, Μὴ ποτ' οὖν καὶ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ γραπτέον λυκ. etc. ΜΕΛΗ. Sicut genus aliud poculi ἀπὸ τῆς ᾠδῆς dictum fuit ᾠδὸς, ut docemur postea: sic παρὰ τὸ μέλος, quod idem est atque ᾠδῆ, *mele* haec nominata. ita enim esserebant foemineo genere, non neutro, ut aliquis putet ex Hesychio. clarum ex Athenaeo, Epit. et Eustathio. In ΜΕΤΑΝΙΠΤΡΟΝ, scribe verba Philetæri, ἐνέσεισε μεστήν ἴσον ἴσω μετανιπτρίδα μεγάλην, ὑπειπὼν τῆς ὑγείας τοῦνομα. Sic concise loquebantur, πίνειν Φιάλην vel κύλικα ἴσον ἴσω supplē κερραμένην postrema verte, *simul dicens, esse id poculum Hygieae sacrum.* Pollux libro VI. μετανιπτρίδα calicem eum solitum appellari quem sumebant postquam lavissent: esseque habitam metaniptridem sacram τῇ ὑγείᾳ. sicut erat cratera Jovis Servatoris sacra. Philoxeni verba ita scribam, σὺ δὲ τάνδε βάνχιον εὐδροσον πλήρη μετανιπτρίδα δέξι. ἐπὶ πάντοι Βρόμιος γάνος τόδε δούς ἐπὶ τέρψει ἀπάντων ἔχει. nec multo aliter Dalecampius. δούς ἔχει Atticum est.

p. 810.

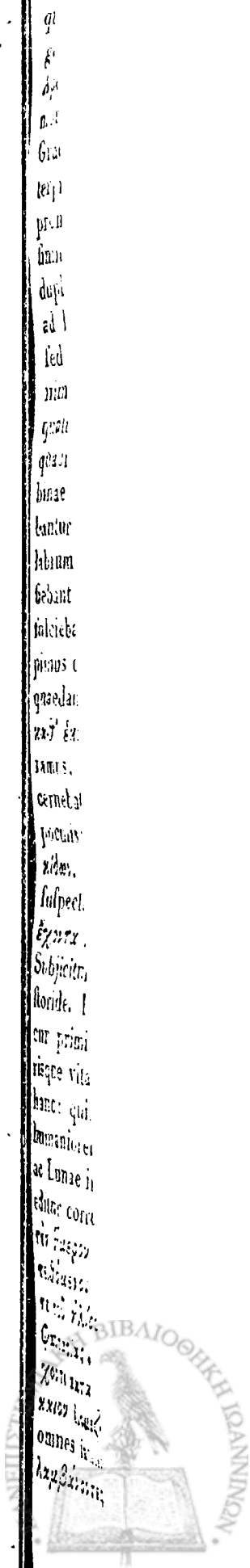
CAPUT DUODECIMUM.

Μαστός. μαθαλλίδες, *Blaesus poeta. ἐπίχσε τῷ γλυκυτάτῳ. μάνης. Pollucis locus. Nesioreum poculum. Ars ἐμπαιστική. Opera ἐμπαιστα. Cur in multis v. sis forma rotunda primis inventoribus sit placita. σεληῆναι. καρπῶν συναίρεσις. Poculum etiam ξηρᾶς τρεφῆς δεκτικόν. Κυκεών. Πελειάδες. Hesiodi Ἀστρονομία et Γῆς περίοδος. Ὅς pro ὁ. et contra. Criticorum alii λυτικοί, alii ἐνοστατικοί. Προν. οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς ἀλίσκη. Locus Galeni et alter Apuleji emendatur.*

ΜΑΣΤΟΣ Graecis appellatum est poculi genus quoddam, ut praeter Athenaeum testatur etiam Hesychius. ratio nominis obscura non est: atque ad alia multa similis figurae, id est, quae dimidiatum globum referant, id nomen Graeci transferre solent. [In medicorum libris observo ideam poculi quod proprie *μαστόν* vocaveris. Caelius Aurelianus libro tertio, capite decimo sexto de hydrophobi curatione loquens, *dandus, inquit, potus in scitili vasculo, subtili caverna perforato, tanquam sunt papillae uberum*] Illud obscurum quod statim sequitur, **ΜΑΘΑΛΛΙΔΑΣ**, vel ut scribit Hesych. *Μαθαλλίδας*, poculorum aliquod genus fuisse dictum. sed videntur et nomen et res nomine significata in Graeciam aliunde invecta, ut alia infinita. Blaesus comicus qui solus ex antiquis omnibus nisi fallor, ea voce usus, in Sicilia aut Magna Graecia vixit et scripsit Dorice, quod pocula haec ejus verba declarant, *ἐπίχσε ἡμῖν τῷ γλυκυτάτῳ. ut ἄρτου φαγεῖν, sic ἐπιχεῖν οἴνου.* nam male τὸ ι subscriptum. **ΜΑΝΗΣ** quoque pro poculo usurpatum est: sed translatione dura, et a paucis: nam longe aliud in instrumento cottaborum id nomen significat, ut docet nos Athenaeus. citatur Athenaeo *Νίτων Κισσαρωδῶ* qui usurparit pro poculo. Et Julius Pollux eodem auctore in eandem rem utitur, libro sexto, capite decimo sexto, cujus codices ex Athenaeicis emendabis. Rursus ex Polluce scribe in Athen. *λαβέ, non εἶχε. cape, ait, hunc manem.* pro-
Casaub. Anim. in Athen. T. III. D

bant ultima haec, *Χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως. ἐδεξάμην.* ita distinguendum. qui mutant *πέντε* in *δέκα*, agant cum Polluce, qui falli eos arguit. Antiphanis locus e *Veneris natalibus*, habetur et libro 15. conferant studiosi utramque lectionem. Tertius versus est hypermeter: *ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν τὸ πινακίσκιον λέγεις.* constabit si tollas aut *ἄνω* aut *μικρόν.* et speciem habet absurditatis, p. 811. dici aliquid *ὑποκείμενον ἄνω.* non aliter tamen lib. 15. ac fortasse defunt verba pluscula. Etiam locus Hermippi extat lib. 15. ibi aperimus ejus mentem. Scribo autem, *μάνης δὲ οὐδεις· λατάγων δὲ τὴν ταλ.* Deinceps explicatur *ΝΕΣΤΟΡΙΣ* Homericæ (*κύλιξ* nempe) de cujus artificio libros integros quidam veterum criticorum ediderant. Sunt hic nonnulla quae manum sculptoris desiderent, potius quam verba. Sed nos alio vocamur: cum erit plus otii, et haec et similia his alia figuris illustrabimus: si modo vitae longioris usuram largiatur nobis *ὁ ὑπεράρρητος Θεός.* Proponuntur initio quaestiones aliquot super hoc poculo, vel potius Homericis versibus in ejus descriptione. cujusmodi est hoc de clavis aureis quibus ait poeta fuisse hoc poculum argenteum *πεπαρμένον.* quod ita explicatur, *οἱ μὲν οὖν λέγουσιν ἔξωθεν δεῖν (ita scribe) ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἤλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ τὴν ἐμπαιστικὴν τέχνην.* sic legimus ex libris et Eustath. quidam codd. *κατὰ τρόπον τὸν τῆς ἐμπαιστικῆς τέχνης.* Fabrilis artis verbum est *ἐμπαίειν*: quod significat clavis bullisve adactis et infixis opus aliquod ornare. Opus ita elaboratum, *ἐμπαιστὸν* vocabant: quae indebant *ἐμπαίσματα*: artem ipsam *ἐμπαιστικὴν.* Eustathius, *ἄλειςον, οἶονεὶ τὸ μὴ λείον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι.* Idem alibi, *ἄλειςον, τὸ μὴ ὄν λείον, ἀλλὰ περιφερὲς ἢ ἐμπαιστὸν.* Inde etiam vestes auro squallentes, et clavis aureis insignes *χρυσεμπαίστους* appellarunt, translato verbo ab arte fabrorum et caelatorum. Joan. Chrysostr. homil. quinquagesima in Matth. *τί τὸ ὄφελος εἶπέ μοι, τῶν λίθων τῶν τιμίων τούτων, καὶ τῶν χρυσεμπαίων ἱματίων;* Lego, *χρυσεμπαίστων.* De hujusmodi operibus quaedam ad librum secundum Suetonii notabamus. quibus potest addi locus Senecae epistola quinta. *Non habeamus argentum in quod solidi auri caelatura descenderit.* Adjicimus et hoc exemplum non quidem admodum antiqui, sed magni tamen scriptoris, Pauli Jovii: cujus sunt verba e libro vigesimo octavo: *Abduxit Buda Solymannus, tria inusitatae magnitudinis operosique artificii tormenta:*

quum passim ad ornamentum insignia et literae, argento sculptoria arte aeri incluso, essent admiranda. Apellis tornatoris (utamur ea voce cum Firmico) demonstratio quomodo anfas quatuor haberet Nestoris, in Graeco textu satis plana: sed non pauca obscurant interpretes. Haec est summa. Poculi τὸ κυρτὸν ornabant prominentiae quaedam in longum productae, quas ob similitudinem virgas vocat. Hae non simplices erant, sed duplices. simul enim currebant binae parallelae a fundo ad labrum poculi. octo in universa superficie virgae erant, sed quatuor solum paria. omnium idem initium, ab ea nimirum parte, qua pes poculi centro illius committitur. quatuor ista paria aequalibus intervallis a se distita, in quadrantes pares superficiem poculi dividebant. Porro binae virgae quae unam συστοιχίαν faciebant, producebantur aliquantum (puto duos transversos digitos) supra labrum poculi: ibi committebantur earum extrema. Ita p. 812 fiebant anfae quatuor: sive aures Nestoridis: quibus etiam fulciebatur si in mensam aliquis eam invertisset. Ita capimus descriptionem Athenaei: non tamen negamus posse quaedam paulo aliter accipi: maxime propter illa verba, καὶ ἐκάτερον οὗς. Sed, ut diximus, alias haec ut speramus, examinabimus pensculatius. Saeculo Athenaei cernebatur adhuc ea figura in quibusdam manus antiquae poculis: μάλιστα δὲ, inquit, ἐπὶ τῶν λεγομένων σελευκίδων. Epit. ἤκιστα δέ. scribo, οὐχ ἤκιστα δέ. Erunt qui suspecta mox habeant ista, σκῦφον εἶναι παρακειμένως ἔχοντα τὰ ὦτα non aliter tamen omnes libri et Eustath. Subjicitur Asclepiadis Myrleani dissertatio prolixa de Nestoride. Primis illius verbis docemur, quid causae sit, cur primi rerum inventores, figuram rotundam in plerisque vitae hujus instrumentis usurparint causam assert hanc: quia auctores primi qui ab agresti vita ad hanc humaniorem nos traduxerunt, universi figuram, et Solis ac Lunae imitandam in istis sibi proposuerunt. Haec pars editur corruptissime, hoc modo: Οἱ παλαιοὶ καὶ τὰ περὶ τὴν ἡμέραν τροφήν πρῶτοι διαταξάμενοι τοῖς ἀνθρώποις, πειθόμενοι τὸν κόσμον εἶναι σφαιροειδῆ, λαμβάνοντες ἔκ τε τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης σχήματος ἐναργεῖς καὶ τὰς φαντασίας, καὶ τὰς περὶ τὴν αἰθέρων τροφήν τῶ περιέχοντι κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ σχήματος ἀφομοιοῦν εἶναι δικαιον ἐνόμιζον. nemo haec satis intelligat ita scripta: omnes facillime intelligent, si ita scribamus οἱ παλ. etc. λαμβάνοντες ἔκ τε τοῦ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ τῆς σελήνης

σχήματος ἐναργεῖς τὰς Φαντασίας, καὶ τὰ περὶ τὴν ἀν-
 θρώπινον (erat scriptum ἄνινον, ut semper in MSS. hoc
 imperitos fefellit) τροφήν τῷ π. et reliqua. deinde adji-
 ciuntur exempla rerum diversarum in quibus amor appa-
 ret rotundae figurae, et imitatio summi artificis. Scribe,
 καὶ τοὺς Φθόεις κυκλοτερεῖς, et fortasse, καὶ ἄς καλοῦσι
 σελήνας. Graeci enim σελήνας appellarunt non illas stel-
 lulas, quibus ornabant τοὺς Φθόεις, sed liborum peculiare
 aliud genus. Ἄρτου etymum vulgo explicant grammatici,
 sed aliter quam hic Asclepiades. In Arati versu scribe,
 οὐρανῷ εὖ ἐνάρηεν. Paulo post καρπῶν συναίρεσις Myr-
 leano dicitur, quae vulgo aliis συγκομιδή. Deinde postquam
 docuit Homerum poculo Nestoris Pleiadas insculpsisse,
 quia sint et generationis et maturitatis fructuum indices,
 addit, καὶ γὰρ τοῦτο τῆς ἐτέρας τροφῆς δεκτικὸν ἀγγεῖον.
 Legebam, καὶ γὰρ τοῦτο καὶ τῆς ἐτέρ. nam et hoc vas
 etiam alterius generis alimentorum (intelligit τὴν ξη-
 ρὰν τροφήν) capax est. vel καὶ γὰρ τοῦτο ἐνατέρας τρ.
 Probatum infra τὸ δέπας ἀμφοτέρων τῶν τροφῶν εἶναι
 δεκτικόν. quia in poculo τὸν κυκεῶνα exhibebant. Erat
 autem cocetum, medium aliquid inter esculenta et potu-
 lenta. Multa de eo Galenus et alii interpretes Hippocratis:
 qui non semel κυκεῶνος meminit, vide infra ubi de pen-
 taploo agitur. Haec cum scripsissemus, in Eustathii locum
 incidimus, qui vulgatam lectionem sequitur atque explicat.
 Eum lector vide: atque ipse iudex esto. Simonidis locus
 p. 813. ubi Peliadas appellavit, quas alii Pliadas, propter Dori-
 cae dialecti usurpationem prave scriptus est. Lego δίδωτι
 δ' αὐτὸς Ἑρμῆς, ἐναγώνιος Μαίλας εὐπλοκάμου παῖς. ἔτι τε
 δ' Ἄτλας ἐπὶ τὰ ἰοπλόκαμος θυγατέρας, τῶν ἔξοχον εἶδος
 αἱ καλέονται πελειάδες οὐράνιαι. In quinto poetriae Moerus
 versu scribe cum Camerario, Γαμφηλῆ Φορέεσκε ποτὸν
 Διὶ μητιόεντι. Circumserebatur olim sub Hesiodi nomine
 astronomicum quoddam poema: de quo Athenaeus, καὶ
 ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον δὲ ἀναφερομένην ποιήσας ἀστρονομίαν
 etiam Theon Commentariis in Aratum laudat Hesiodi
 ἀστρικὴν βίβλον. Strabo libro septimo citat ejusdem Γῆς
 περιόδου: ut videatur cascus ille vates coeli et terrae
 descriptionem aggressus: de quo vel cogitasse illis tem-
 poribus, satis luculentum magni ingenii testimonium. Ait
 διπνοσοφίστα, τὸ δὲ ἀντὶ προτακτικῷ τοῦ ὁ Ὅμηρος οὐδέ-
 ποτε τιθῆσι. non dicit δὲ pro ὁ nunquam usurpari: sed
 Homerum ita nunquam usurpasse, qui est norma Helle-
 nismi: at hoc poetae alii sibi licere voluerunt, Nicander

initio Alexiphar. *τέων ἀναδέγμεθα βλάστας. τέων est τῶν.* illud positum pro ὧν. quod reprehendit scholias: quem iterum vide sub finem ad ista, *τέης ἐχθήρατο κλωνας.* Contra Homerus: ut hic observatur ἀντί τοῦ ὅς ὑποτακτικοῦ παραλαυβάνει τὸ προτακτικὸν ὅ. ut Odyss. *ῥαψ. β. Κλυθί μου ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες.* Sequitur postea, *Σωσίβιος δ' ὁ λυτικός προθεῖς τὰ ἔπη Ἄλλος μὲν μογ. etc. γράφει κατὰ λέξιν οὕτω.* Veterum grammaticorum alii appellati sunt ἐνστατικοί, alii λυτικοί: illi quod propositis quaestionibus sui ordinis homines saepe vexarint: hi quod solverint. Eustathius ad Iliad. σ. ἐν δὴ τούτων δῆλον, *ὡς οὐχ ὄριστα ὁ χιτῶν κατὰ τοὺς ἐνστατικούς ἐπὶ μόνου τοῦ προσεχῶς ἐπινεχυμένου τῇ σαρκί.* Idem ad Iliad. χ. οἱ δὲ παλαιοὶ λυτικοὶ λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα εἰς λύσιν τῆς ῥηθείσης ἀπορίας. et ita multis locis. Sed hujus tanti dubiorum solutoris frigidiuscula saepe videntur fuisse commenta et violenta. Itaque rex pereruditus et urbanus Ptolemaeus Philadelphus cum imitatus parum probabiles ejus inventiunculas hominem illuisset, *teneris,* inquit, *non alienis sed tuis ipsius technis,* hoc ita Graece καὶ ταῦτα, *οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς, κατὰ τὸν θαυμάσιον Αἰσχύλον, ἀλίσκη.* Proverbium est Graecorum, quo videtur primus omnium scriptorum usus Aeschylus in Myrmidonibus: ut observat comici enarrator ad Aves. Galenus libro quarto de Hippocratis et Platonis scitis, disputans adversus Chrysippum sibi passim contradicentem in suis scriptis, καὶ τάχ' οὐχ' ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πικροῖς ἀλίσκόμεθα. Lege, καὶ ταῦτα, et πτεροῖς ἀλ. Apulejus in Apologiae epilogo: imo contra ubique, *si cum septem pennis eum tenui.* olim quaesti sumus de menda hujus loci. Sed videtur idem plane dicere voluisse cum Galeno. Itaque legimus, imo contra ubique, *si suis captum pennis eum tenui.* aut, *si captum fuisset pennis eum ten.* [B. Chrysostomus homilia 38. in priorem ad Corinthios. εἶδες πῶς οὐδὲν πλάνης ἀσθενέστερον; καὶ πῶς τοῖς οικείοις ἀλίσκονται πτεροῖς.]

CAPUT TERTIUMDECIMUM.

p. 814.

Ὀλμος. Cratini Pytina. σποδεῖν. Cratini Thrattae. πελικά. Clearchus glossographus. τάργανον vinum, sive lora. πέτακνον, pocula. πεταχνον et

πέδαχρον. Critias tyrannus. ξέοντα. Cratini Le-
ges. Diphili fabula Αἰρησιτειχεύς, et Στρατιώτης.
Hedyli obscurum epigramma illustratur. Βήσα.

ΟΛΜΟΣ. ποτήριον κερατίου τρόπον εἰργασμένον. Μενε-
σθένης ἐν τετάρτῳ Πολ. Et poculi cavum, et pila in
qua pinfitur, globi dimidiati figuram habent. Inde illa
nominum catachresis: cujus testis etiam Hesych. Pro Με-
νυσθένης docti ex conjectura Μεγασθένης: cui parce in
talibus fidendum. non meminimus sane legere hoc nomen,
at *Menestheus*, probum est et Graecis usitatum nomen.
Pro: ἀλβατάνης, MSS. αἰθατάνης. nihil video: nisi sit
nomen foeminae. Primus versus et Cratini *Pytina* in
OXYBAPHO allatus legitimam superat mensuram, nisi
tollas vocem λίαν: aut initio illa τις ἄν. πότου autem
scribe non ποτοῦ. Caeterum fabulae hujus argumentum
habes fufe expositum apud Aristophanis interpretem ad
haec verba ex Equitibus, γενομένη ἐν Κρατίνου κώδιον.
Tertio versu, Καὶ τοὺς καθίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν:
non dubitabis scribendum συγκεραυνώσω σποδ. *cadiscos*
simul omnes conteram tundendo. σποδεῖν etiam παῖειν
significat, et quoquomodo perdere aliquid. De Antiphanis
loco e *Mystide* vide libro superiore. ΟΙΝΙΣΤΡΙΑ.

οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν Φησιν Π. De hoc
more dicebamus ad Characteres Theophrasti. Servabatur
non Athenis solum: sed et alibi Graeciae. Varro in Lo-
gistorico. *Itaque Ambraciae primum capillum puerilem*
demptum, item cirros ad Apollinem ponere solent.

ΠΕΛΙΚΑΙ. Καλλίστρατος ἐν ὑπομνήμασι Θρατῶν Κρα-
τίνου ἀποδίδωσι κύλικα. id est, *Call. in commentariis ad*
Cratini fabulam Thrattas interpretatur calycem. Cratini
Thrattas, sive *Threicias*, laudant passim multi veterum.
Pollux vero hunc ipsum locum affert lib. 10. cap. 19.
προσθετέον δὲ τὰς ἐν Θράτταις Κρατίνου πελίχας, ἢ κύ-
λικας ἢ προχόους εἶναι δοκούσας. Hesych. πελικᾶν, εἶδος
ποτηρίου ξυλίνου, διὰ τὸ πεπελεκίσθαι. scribendum πε-
λίχαι. vel in quarto casu πελίχην. Callistrati interpreta-
tioni vocis πελίχαι, subjicitur expositio Cratetis alius
critici qui Ionis Chii locum citat in haec verba, ἐκ ζα-
θέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες ἔλπαις οἶνον ὑπερφίαλον κε-
λαρίζετε. ubi vocem ἔλπαις varie acceperunt. Ergo de
ea quoque hic Athenaeus, et si non suo loco τὴν δὲ ὄλ-
πην, ait, καὶ τὰριχος Κορινθίους μὲν Φησὶ καὶ Βυζαντίους
καὶ Κυπρίους τὴν λήκνυον ἀποδιδόναι, Θεσσαλοὺς δὲ τὴν

erudite

καὶ τ

τῆ

men

prem.

γυῖς

hoc est

πακν

sane pau

dem, se

terpretat

aliis voca

verbis.

sunt etiam

ΠΕΝΤΑ

ped nig

κωκεται

Νομολ

ΠΙΣΤΑΝ

ἐν

πρόχουον. quod nondum, credo, quisquam animadvertit, foede inquinatus est hic locus. quorsum enim per omnes Musas, pertinet vox τάριχος? nam qui existimarunt ὀλπην aliquando *salsamentum*, significare, plus quam toto coelo errarunt. Enim vero faventibus Musis veram lectionem odorati sumus. Nam legendum, τὴν δ' ὀλπην Κλείταρχος Κ. id est, *Clitarchus scribit vocem ὀλπην*. 815. *Corinthiis quidem et Byzantiis ac Cypriis ampullam significare: at Thessalis guttum.* Clitarchus, cujus hic dissimulatum fuerat nomen, Glossarum auctor fuit: quas passim, Athenaeus laudat, vel vide statim sequentem ex iisdem locum. In ΠΕΛΛΑ debuerant Hipponactis scazontes vere Hipponactei ita distingui,

Ἐκ πελλίδος πίνοντες. οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς
κύλιξ. ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξε.

et postea, ἐκ δὲ τῆς πέλλης

ἔπινον ἄλλοτ', αὐτὸς ἄλλοτ' ἀρύτη προὔπινεν.

ubi malim, αὐτὰρ ἄλλοτ' ἀρυταίνη προὔπινεν. Phiala de qua recitantur Phoenicis versus, illa est de qua tam multa Laërtius in Thalete. Describitur et alter locus ejusdem poetae: quem depravatum omnes codices nobis exhibent.

Ἐκ πελλίδος τάργανον, καὶ τῆ γαίῃ
κωλοῖσι δακτύλοισί θ' ἡτέρῃ σπένδει
τρέμων οἶνον περ ἐν Φορητίῳ νωδός.

eruditus interpretes censuit emendandum τῶ τ' Οὐρανῶ
καὶ τῆ Γαίῃ. et versu sequente, Κολοβοῖσι δακτύλοισι
τῆ θ' Ἡρῆ σπ. non absurde ille quidem: sed longius tamen recedens ab editae lectionis vestigiis: quae nos magis premimus, et scribimus, Ἐκ πελλίδος τάργανον, καίτοι
γυίοις κωλοῖσι, δακτύλοις τε, θητέρῃ σπένδει. vel τῆ θεῆ.
hoc est, *ille quamvis debilis artus et digitos, altera manu (vel, alteri deae) targanum libat.* Loquitur de sene paupere et vieto: quem ait libasse non vinum quidem, sed quod ad donum aderat. τάργανον Hesych. interpretatur πόμα ἐκ στεμφύλων, *logam. οἶνον στεμφυλίτην* alii vocant. comicus Plato οἶνον τεταργανωμένον dixit iis versibus qui recitati sunt in ἄμυστις. ΠΕΛΛΗΤΗΡ agnoscit etiam Hesych. sed et πελλῆρ pro eodem. Scribe in ΠΕΝΤΑΠΛΟΑ ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐΦήβων δρόμου. quod nuper editum est, habent antiquiss. libb. sed malo lectionem priorem quae et in Excerptis. De oschophoriis Atheniensium, passim grammatici, et Photius alii que.

ΠΕΤΑΧΝΟΝ, ποτήριον ἐκπέταλον οὐ μνημονεύει Ἀλεξίς ἐν Δρωπίδι. πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον αὐτοῦ. Poculum

istud et *petacnum* et *petachnum*, per κ aut χ scribi auctor est Hesychius. sed ecce aliam γραφήν ex ejusdem libris, πεδαυνά, ait, τὰ ἐμπέταλα καὶ Φιαλοειδῆ ποτήρια. Lego, πεδαχνά. nam et verbum agnoscit idem. πεδαχνοῦσθαι, quod exponit, ἐξυπτιοῦσθαι καὶ τρυφᾶν. Quod ait, jam ante recitatum esse Alexidis testimonium ubi petachni fecit mentionem, per emendationem nostram verum est hodie. vide libro tertio, capite ultimo. In Excerptis constanter παντάχρον. mendose. Addit Athenaeus: καὶ Ἀριστοφάνησ ἐν Δράμασι λέγων, πάντες δ' ἔνδον πεταχνεῦται. De iis fabulis Aristophanis quae *Dramata* vocatae sunt disputatum satis libro septimo, cap. decimoquarto, quae hic citantur ex illis mendosa habeo. quid enim significat vocabulum πεταχνεῦται? Ego vero censeo legendum, πάντες δ' ἔνδον πεταχνοῦνται. aut sic potius, πᾶς τις δ' ἔνδον πεταχνοῦται. non dubitabunt p. 816. periti harum literarum hoc posterius esse verissimum: neque alio Hesychium respexisse, cum scriberet, πεταχνοῦται, ἐξυπτίωται, τρυφᾶ. Critias ille qui in ΠΛΗΜΟΧΟΗ appellatur tyrannus, unus erat e triginta tyrannis quos Lyfander Atheniensibus imposuit: sed omnium fere immanissimus et scelestissimus: ut non injuria ἀπλῶς tyrannus nominetur. Verba illius haec, ἵνα πλημοχόας τάσδ' εἰς χθόνιον χάσμ' εὐφήμεως προχέωμεν. non προσχ. loquebatur de inferiis quae mortuo fiebant, effusa in soveam libatione. vide extremo libro nono locum ex Clidemi Exegetico. ΠΡΙΣΤΙΣ. ὅτι ποτηρίου εἶδος προείρηται ἐν τῷ περὶ τοῦ βακτικίου λόγῳ. Adi fragmentum quod capite quarto descripsimus. vide etiam in λαβρώνια. in sermone de PROCHUTA nescio quid sit, μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Τηγόνι. Vereor ne plus aequo velim mihi concedi, si pōstulem rescribi auctore me. Ἀλ. ἐν Ἀλιεῖ. ita tamen Athenaeus alibi. ΠΡΟΥΣΙΑΣ. ὅτι τὸ ποτηρίουτοῦτο ἐξορθόν ἐστι προείρηται. Obiter hoc dictum supra, ubi actum de *celeba*. Pocula autem PEONTA videntur quibusdam appellata quae aliis ρυτά, sola nominis formatione inter se differentia. Posteriores versus Astydantis sic scribendi,

Ῥέοντα δώδεχ'. ὦν τὰ μὲν δέκ' ἀργυρᾶ
ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ. γρυψ ἔν, ἕτερον πήγασος.

ΡΥΣΙΣ. Φιάλη χρυσῆ Θεόδωρος. Κρατῖνος ἐν Νόμοις, ρυσίδι σπένδων. De rhyfide eadem Hesychius. Legum Cratini fabulae meminit Pollux libro sexto, capite decimo, et libro septimo, capite vigesimo secundo, item Aristophanis

interpres ad *Equites*: ΡΟΔΙΑΣ. Διφιλος Αἰρησιτει-
 χεῖ. τὸ δὲ δράμα τοῦτο Καλλιμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον.
 auctore Hesychio, ῥοδιακὸν et ῥοδιας species sunt ποτηρίου
 καὶ ἐκπώματος: sic enim loquitur. Diphili fabula cum
 primum in scenam prodit, Αἰρησιτειχεὺς nomen habuit:
 ut si dicas *Pyrgopolinices* aut *Poliorcetes*. deinde a
 poeta emendata, et denno edita est, novo titulo Εὐνοῦ-
 χος ἢ Στρατιώτης, ut Plauti *Miles gloriosus*. Auctor
 Athenaeus paulo post, sic enim τὸ διασκευῆ exponimus
 libro tertio. Epinici locus ex *Hypoballomenis* descriptus
 in ΠΥΤΑ, ante fuerat promissus in descriptione *elephantis*
 poculi: quem locum vide. Ibi fiebat mentio elephantis,
 qui capiebat tres congios: is de quo hic Epinicus, duos
 solum. Illius verba perturbata vulgo, ita concinnabis.

Ἔστι δ' ἐλέφας. ἐλέφαντας περιάγει; ῥυτὸν
 χωροῦντα δύο χόας, ὃν οὐδ' ἂν ἐκπίοι
 ἐλέφας. ἐγὼ δὲ τοῦτο πέπωνα πολλάκις.
 οὐδὲν ἐλέφαντος γὰρ διαφέρεις σύγε.

In τοῦτο est figura πρὸς τὸ σημαίνόμενον: non enim con-
 gruit cum ἐλέφας: sed cum ποτήριον. De sequentibus
 Theoclis Ithyphallicis versibus dictum est libro sexto,
 capite decimoquinto. Dionysii Sinopensis locum quo nos
 statim rejicit in superioribus, opinor, non invenias. Sub-
 jicitur Hedyli epigramma de rhyto quodam machinoso,
 quod Ctesibius mechanicus consecerat, et Veneri Zephy- p. 817.
 ritidi, sive Arsinoae consecraverat. Videtur Hedylus epi-
 grammatis suis descripsisse donaria quae in Arsinoae templo
 ejus aetate visebantur. nam hoc nisi fallor, indicat, cum
 ait Καὶ τοῦτο. in primo versu. Sane pleraque Hedyli
 quae extant hodie epigrammata, donariorum sunt ἐπι-
 γραφαί. De Arsinoae cultu et variis nominibus dictum
 libro septimo cap. 19. Cum autem et mutilum et multis
 modis depravatum istud Hedyli epigramma hactenus sit
 editum: quae desunt quidem, ea nos ex fide membra-
 narum supplebimus: sed corrupta emendare non possu-
 mus. Sic igitur libri chirographi,

Ζωροπόται καὶ τοῦτο Φιλοζεύρου κατὰ νηὸν
 † τὸ ῥυτὸν· εἰδείης δ' εὐ τι δέ τ' Ἀρσινόης
 ὀρχηστὴν Βήσαν Αἰγύπτιον· ὃς λιγὺν ἦχον
 σαλπίζει κρουνοῦ πρὸς ῥύσιν ἠττωμένου †
 καὶ πολέμου σύνθεμα. διὰ χρυσέου δὲ γέγωνεν
 κώθωνος κώμου σύνθεμα καὶ θαλίης·
 Νεῖλος ὀκοῖος ἀναξ μύσταις Φίλον ἰεραγωγοῖς
 εὖρε μέλος θαίων πάτριον ἐξ ὑδάτων.

ἀλλὰ Κτησιβλου σοφὸν εὔρεμα τλετο τοῦτο;
δεῦτε νέοι νηῶ τῶδε παρ' Ἀρσινόης.

Compotores suos affatur poeta, et ad rhyti contemplationem vocat, quod arte subtili elaboratum a Ctesibio hydroaulicorum inventore, (ut libro quarto cap. 33. dictum) Arsinoae Veneri fuerat consecratum. [In secundo versu scribebat ὁ μακαρίτης Scaliger εἰδύλης δεῦτ' ἴδερ' Ἀρσιν. sic in ultimo versu δεῦτε νέοι.] Tertio versu lego βήσαν minore litera initiante. Ait poculum hoc quod Graeci alii ρυτὸν appellant, Aegyptium esse *besam*. ita vocabatur Alexandriae genus potorii vasis: quod in fragmento capitis quarti ita describitur, Βῆσσα (forte βήσας) ποτήριον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν. haec figura convenientissima est poculo istius, quod ad instar hydrauleos fecerat Ctesibius. cur ὀρχηστὴν appellet nescio, et fortasse locus est corruptus. Quarto versu lego, πρὸς ῥύσιν ἰεμένου, [vel cum Scaligero ἀττομένου] ait, effluente liquore edi aliquando acutum sonum et quodammodo bellicum. ideo comparat tubae clasticum canenti, aliquando vero mollem edi sonum, et conviviis atque commestationibus convenientem. Quarto disticho comparat sistro dulcisonum hoc poculum. et est locus insignis de inventione sistri, imitatione sistrum quem Nilus edit per confragosa quaedam fluens. si quis malit ad hydraulica respici, per me licet. Sistrum tamen Aegyptiorum sacrorum mystis familiare fuisse omnes mihi concedent. [Pro ἐξ ὑδάτων Scaliger emendabat, ἐξ ἀδύτων. de quo iudicet lector.]

CAPUT QUARTUMDECIMUM.

Σκάλλιον, et σκαφή. Euripidis Eurystheus. Pollucis locus correctus. Dercyllidas dictus Scythus et Sisyphus. tabaetas. aeromeli sive δροσόμελι. fabula Κοινιάτης Alexidis aut Amphididis. ψυχρήλατα. Theopompi Altae. Telestes comicus. Quaedam ex libris antiquis nunc primum edita.

p. 818.

ΣΚΑΛΛΙΟΝ. Et σκαλλιον et σκαλλόν poculorum esse nomina etiam Hesychius observat. Ratio autem appellationis haec. Σκάλλειν Graecis idem significat ac σκάπτειν fodere, cavare. Quemadmodum igitur a σκάπτω deductis

nominibus σκάφη, σκαφίς, σκαφίον, et σκύφος, varia
 instrumenta nominarunt, quae cavando fieri videbant, sic
 a σκάλλω cavatum lignum in usum poculi appellarunt
 σκαλλόν. In ultimo versuum allatorum e Melampodia
 Hesiodi, in ΣΚΥΦΟΣ scribendum est, "Ἔστειλεν Φύλακος
 majuscula litera initiante. *Phylacus* enim regis nomen
 est, ut ex praecedente versu apparet, et Bibliotheca
 Apollodori aliisque. pro ἔστειλε MSS. ἔστειχε: quod
 minus placet. Scribendum Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ, non
 Εὐρυσθεῖα. nam τὸ α male adhaesit fini hujus dictionis
 ex sequentis initio. Fabulae argumentum ex ipso nomine
 satis notum. Nam Herculem novit nemo quin Eurystheum
 norit. de Eurysthea muliere, nugae. Praeterea Euripidis
Eurystheum non semel apud Stobaeum invenies laudatum.
 Pollux libro 10. cap. 24. tragicum hunc laudat, ἐν Εὐ-
 ρισθένει σατυρικῶ. an pro Εὐρυσθεῖ? potest dubitari.
 Locus ex *Omphala* Achaei pluribus descriptus est in
 sermone de literato poculo. πολύφωνος ἔορτὰ scribam
 potius in Alcmanis loco, et initio versus Stesichori,
 Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας. ΛΑΓΥΝΟΝ. καὶ ἐν
 Πάτραις δὲ Φησι τοῦτ' εἶναι τὸ μέτρον τὴν λάγανον. quis
 Φησί? verius est Φασί et τὴν λάγυνον Epit. non λάγανον.
 Verte, τῶν κατεσταμμισμένων ἡμῶν λαγύνων. *Lagenarum*
quas diffudimus. Pollux libr. 7. Malim, καὶ δυσχερῆς
 λάγυνος οὗτος πλήρης ὦν ὄξους: quam πλησίον ὄξους et
 ἐδίδουν δ' ἐνάστῳ λαγ. Locus Diphili ex Adeiphis comi-
 cum aliquod figmentum continet, imperfecta sententia.
 Pollux lib. 10. cap. 20. hunc ipsum Diphili locum intel-
 ligebat, cum scripsit τὸ δὲ λαγύνιον εἶρηκε Δίφιλος ἐν
 Δελφοῖς. corrige igitur ἐν Ἀδελφοῖς. Inquinatissima quae
 sequuntur. τὸ δ' ἐν Γηρουίδῃ. λαγύνοις Στησιχόρου ἔμμε-
 τρον ὡς τριλάγυνον τὴν τῶν τριῶν γενῶν ἀμφιβολίαν
 ἔχει. nullum dubium respici versum Stesichori qui prae-
 cedit non longe, Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον
 ὡς τριλάγυνον. Ergo ita emendandum, τὸ δ' ἐν Γηρου-
 νίδῃ Στησιχόρου, λαβὼν δεπ. etc. pertinet autem obser-
 vationucula haec ad genus vocis λάγυνος, de quo hic
 agitur. interpretes plane hic hallucinantur. Dercyllidam
 Spartanum appellatum fuisse *Scythum* ex Ephoro narra-
 tur aliquanto post: et caussae dicitur fuisse, quoniam inerat
 moribus illius πολὺ τὸ πανούργον καὶ θηριῶδες. tales
 erant et habebantur vulgo Scythae. inde homines trucu-
 lentos et immanes dixerunt Graeci σκυθρούς. inde etiam
 peculiare istud Dercyllidae cognomen. At Xenophon, non

Scythum, sed *Sisyphum* prodit esse hunc appellatum. an quia utrumque vulgo datum Dercyllidae cognomen? illud p. 819. propter feritatem, hoc propter vasritiem. nam utrumque fuit Spartanus hic, et πανούργος et Δηριώδης. de Sisyphi illius antiqui dolis nemo jam monendus est. an locus Xenophontis ex isto Ephori emendandus nobis hodie?

TABAITΑΣ. Subjectus locus Amyntae ex Asiae itinerario non Graecum sed Barbarum hoc vocabulum esse nos docet. arculam proprie significatam puto illa dictione ab Hebraica non obscure deslexa. ἀερόμελι hodie in officinis *mannam* vocant. Galenus δροσόμελι et ἀερόμελι. [*aërium mel* leges apud summum vatem. *Protinus aërii mellis coelestia dona Exequar.* sed diverso sensu.] ΤΡΑΓΕΛΛΑΦΟΣ. "Αλεξίς ἐν Κονιάτῃ. Julius Pollux libro 7. cap. 27. καὶ κονιάματα εὖ ἂν εἴποις. καὶ τὸ ῥῆμα κονιάν. καὶ τὸν τοῦτο δρῶντα κονιάτην. "Αμφιδος δὲ καὶ δρᾶμα Κονιάτης. in dabo mihi est animus, Athenaeumne ex Polluce censeam emendandum, an ex Athenaeo Pollucem.

ΥΣΤΙΑΚΟΝ, ποτήριον ποίον. In Excerpt. Ὑστικόν. perperam. Notanda Hesychii verba. ὑστιακὸς, ποτήριον ποίον Ἰταλιῶται. ΦΙΑΛΗ. "Ουηρος μὲν ὅταν λέγῃ ἀμφιδετον Φιάλην ἀπύρωτον ἔθνησ. de hoc versu aliquid supra in δακτυλωτόν. Vocis ἀπύρωτος duplex sequitur interpretatio: ἢ ψυχρήλατος, ἢ ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθεμένη. Vocant autem ψυχρήλατα Graeci, non *frigidis malleis ducta*: id eorum est ineptum. sed τὰ μετὰ τὸ ἐλαθῆναι ψυχρῶ βαφέντα: quae postquam sunt malleo ducta, in frigidam fuere mersa. Scribe, τὸν μὲν ἐμπυριβήτην, τὸν δ' ἀπύρωτον. et μοχ, Κρατίνου δ' εἰπόντος ἐν Δραπέτισι, δέχεσθε Φιάλας τάσδε βηλ. ut statim. Scribe etiam, Ἰτ', ἐκφορεῖτε. Suspectus fabulae titulus, cum laudatur Theopompus ἐν "Αλθαίς. Hesych. ἄλθαν interpretatur θερμασίαν ἢ θεραπείαν, *calesfactionem aut curationem*. luxum balneorum, de quibus hic loquitur Athenaeus, fortasse ea fabula traduxerat poeta.

nisi est verius, scribendum ἐν Ἄλφαια. Pollux libro decimo, cap. 46. Θεόπομπος ἐν Ἄλφαια,
Τὴν οἰκίαν γὰρ εὖρον εἰσελθὼν ὄλην.
κίστην γεγонуῖαν Φαρμακοπώλου Μεγαρικῶ.
Μοχ lege, Τελέστης δ' ἄκρατον ἀνόμαζεν. ὡς τοῦ Τελέστου ἄκρατον τὴν Φιάλην εἰρηκίτος. Prima verba sunt Timarchi: sequentia Athenaei, ea velut explicantis. Telestes comici nomen, ut scimus ex Athenaeo et Suida. quam absurde ista docti acceperint, piget dicere. In Cra-

tinis versu. Χρυσίδι σπένδων γέγραφε τοῖς ὄφεισι πιεῖν δι-
 δούς. malim, τοῖς σοφοῖς π. δ. Post Hermippi versum,
 allatum in sermone de *Chryside*, iterum lacuna fuit no-
 tanda: etsi vulnus acceptum dissimulant antiquae mem-
 branae. In Excerptis tam Levinianis, quam Hoeschelianis
 legebantur isto loco quae hic descripsimus Ἐκαλεῖτο δέ
 τις καὶ ΒΑΛΑΝΩΤΗ Φιάλη, ἧς τῷ πυθμένι χρυσοῖ ὑπέ-
 κειντο ἀστράγαλοι. Σῆμος δὲ ἐν Δήλῳ ἀνακείσθαι Φησι
 χαλκοῦν Φοίνικα, Ναξίων ἀνάθημα, καὶ καρυωτὰς Φιάλας
 χρυσαῖς. Ἀναξανδρίδης δὲ Φιάλας Ἄρεως καλεῖ τὰ ποτήρια
 ταῦτα. Αἰολεῖς δὲ τὴν Φιάλην ἀρακὴν καλοῦσιν. ΦΘΟΙΣ.
 πλατεῖαι Φιάλαι ὀμφαλωτοί. Εὐπολις. σὺν Φθοῖσι προσ-
 πεπτωνώς. [Fortasse melius προπεπωνώς.] ἔδει δὲ ὀξύνε- p. 820.
 σθαι ὡς Καρσί παισὶ Φθειρσί. ΦΙΛΟΤΗΣΙΑ. κύλιξ τις
 ἦν κατὰ Φιλίαν προῦπινον, ὡς Φησι Πάμφιλος. Δημο-
 σθένης δὲ Φησι, καὶ Φιλοτησίαν προῦπινεν. Ἀλεξίς, Φι-
 λοτησίαν σοι τήνδ' ἐγὼ ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ τὴν κύλικα
 προπίνομεν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ ἐταιρικὸν συνευωχούμενον
 Φιλοτήσιον. Ἀριστοφάνης, ἐπτάπους γοῦν ἢ σκιά ὅτιν ἢ
 πὶ τὸ δεῖπνον, ὡς ἤδη καλεῖ μ' ὁ χορὸς (vel χρόνος nam
 in utroque est: χρόος.) ὁ Φιλοτήσιος. διὰ δὲ τὴν τοιαύτην
 πρόποσιν ἐκαλεῖτο καὶ κύλιξ Φιλοτησία. ὡς ἐν Λυσιστράτῃ.
 Δέσποινα Πειθοῖ, καὶ κύλιξ Φιλοτησία. ΧΟΝΝΟΙ. παρὰ
 Γορτυνίοις ποτηρίου εἶδος ὅμοιον Θηρικλείῳ. χάλισον, ὃ
 δίδοσθαι τῷ ἀρπασθέντι ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ Φησὶν Ἐρμῶναξ.
 ΧΑΛΚΙΔΙΚΑ. ποτήρια, ἴσως ἀπὸ τῆς Χαλκίδος τῆς Θρα-
 κικῆς εὐδοκίμοῦντα. ΧΥΤΡΙΔΕΣ. Ἀλεξίς, Ἐγὼ Πτολεμ.
 etc. praetermisit fabulae nomen: quod corruptum extat
 in vulgatis libris: ubi hodie poetae nomen desideratur.
 Scribe, Ἀλεξίς δ' ἐν Ὑποβολιμαίῳ. Ἐγὼ Πτ. Scribe,
 χυτρίδια βαθέα δώδεκα.

CAPUT QUINTUMDECIMUM.

Ὁ ψυκτηρεῖς. Φωνῆς καταλλαγή et Φωνῆς ἀποτι-
 σις. Aegimius veteris roëmatis nomen. Aegimius
 vetus scriptor Περί παλμῶν. Περαίνειν Ἀρμόδιον.
 Platonis quaedam χρονικὰ ἀμαρτήματα Prov.
 δεῶν ταῦτα τοῖς εὐχομένοις. Platonis dictum de
 ambitione. Ερῆιορι locus elegans explicatur.
 Θρασυμαχειοληψικερμάτων. ἀνάγκη ληψίμισθος.

*calcei elegantiorum. ἐλίγματα, fasciae tibiales.
Baculus in manu ex Attico more.*

ΨΥΓΕΥΣ ἢ ΨΥΚΤΗΡ. Πλάτων Συμπόσιω. Platonis locus e convivio definit in verbo ἐγχεῖν, sequentia male cum praecedentibus continuarunt. quae quidem unde sint descripta non indicatur in nostris libris, deficientibus etiam hic vocibus aliquot. Sequitur Διώξιππος Φιλαργύρα, παρ' Ὀλυμπίω δὲ Θηριλευίους ἔλαβεν ἐξιτάτους δύο ψυκτῆρας. Lego, ut deleatur vox mendosa et palam corrupta, θ. ἐλ. ἐξ. εἶτα τοὺς δύο ψ. Eclogam Alexidis ex *Hippisco*, lege pluribus et melius descriptam libro sexto, sed prima verba valde hic corrupta. Ita scribere possumus: certe quidem, ita distinguere,

— ἀπήντων τῷ ξένῳ
εἰς τὴν κατάλυσιν· οὗτος ἦν δ' αἰθῶν ἀνὴρ.
τοῖς παισὶ τ' εἶπα, (δύο γὰρ ἦγον οἴνοθεν)

τὰ ἑκτώματ' εἰς τὸ Φ. et caetera ut libro sexto.

In primo versu Euphorionis, Ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν. scribendum τὸν ψυκτ. Eustathius ad nominam Odyssaeam: genera, ait, poculorum sunt apud Athenaeum, τὸ ψυκτηρίον, καὶ τὸ ψυκτηρίδιον, καὶ ὁ ψυκτηρίας ὡς κοχλίας. Postremis verbis Euphorionis, εὖ γὰρ εἶπον ὡςπερ χρυσίου Φωνῆς ἀπότισιν Πυργόθεμι καταλλαγήν. appellatur Φωνῆς καταλλαγή, vocis et sermonum commercium: cum duo aut plures, sermonis vices dant inter se atque suscipiunt. Φωνῆς ἀπότισις. est sermonis tanquam debiti solutio: necessitas nempe respondendi cum fueris interrogatus. Paulo aliter Pindarus χρέος ᾠδᾶς, et p. 821. λόγου τρισὶν dixit, in oda quam diu ante promissam misit tandem Agesidamo cum senore. Qui dicebat apud Antiphanem, ὁ δὲ καλὸς πῖλος, καλὸς ψυκτῆρ, hoc voluit, *pulchra haec cassis erit pro pulchro psyctere*. Hesych. πῖλος χαλκοῦς, εἶδος περικεφαλαίας. etiam Latini *galerum* et *galericulum*, pro galea usurpant. ψυκτῆρας, inquit, vocabant καὶ τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους. idem Hesychius: sed scribe apud illum ψυκτηρία, non ψυκτηρίαι. Tragoediam Aeschyli *Νεανίσκους* laudatam mox, reperies in indice fabularum ejus poetae, et apud Hesychium in ἀφοίβατον. Ejus versum edi jusseram ex libris, Σαύρας ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις. malim etiam in versu Euripideo, Φιλαισιν ὠλέναισι δέξεται: quam λέξεται. Addit Athenaeus, καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἶθ' Ἡσιόδός ἐστιν, ἢ Κέρκιωψ ὁ Μιλήσιος. Aegimius

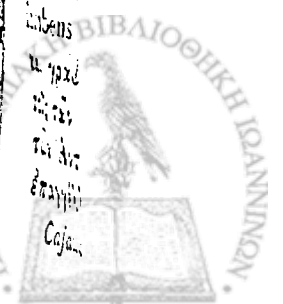
quidam fuit scriptor antiquissimus, quem Περὶ παλῶν, sive de pulvis, scripsisse omnium primum fuisse qui traderent, ut legimus apud Galenum in quarto De differ. pulvis. Callimachus quoque Aegimium inter antiquissimos πλακουντοποιῶν librorum recensuerat, teste Athenaeo libro 14. At poema Αἰγίμιος inscriptum, quem auctorem habuerit, etiam prisca critici ignorarunt. Scholiastes Apollonii ad librum tertium, ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας, διὰ τὸ δέρας αὐτὸν αὐθαιρέτως Φησὶ προσδεχθῆναι. idem librum secundum ejus operis alibi citat. Cercops Milesius historiae fabularis auctor fuit antiquissimus, laudatus Apollodoro libro secundo Bibliothecae. Περαινεῖν Τελαμῶνα aut Παιῶνα, aut Ἀρμόδιον in versibus Antiphanis, mox recitatis in sermone de O DO poculo, est, recitare antiqua scholia, quorum et argumenta et tituli illis nominibus declarantur. habes de his, imo haec ipsa libro ultimo.

ΩΝ· Δίνων ἐν τρίτῳ Περσικῶν Φησὶν οὕτως· ἔστι δὲ ποτίβαζις ἄρτος κριθίνος, καὶ πυρ. Barbarum et ut videtur Persicum vocabulum est ποτίβαζις. nisi cui placeat conjectura ἐπὶ τραπέζης. ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοισαν δωρήσεται. Poeta scripsit, ἀμπέλου δρόσω καχλάζοισαν. Pindari verba, initio odae quintae Olymp.

καὶ ὁ τοὺς μίμους δὲ πεποικηώς. Sophron celeberrimus mimorum poeta: quem scribunt veteres ita studiose lectitatum a Platone, ut ei non solum invigilaret, sed interdum etiam indormiret. Sed descriptis hic verbis nihil fingi potest corruptius. Interpretes, debellando huic monstro vires desuerunt. Utinam majorem difficultatem alibi non essemus experti. Legendum haut dubie, κῆν κερρατηρίσαμεν· ἀντὶ τοῦ πεπώκειμεν. vel κερρατηρίσαμεν. Sophronis est locus, productus ut probaret κερρατηρίζειν significare idem ac πίνειν, ut declarat interpretatio Athenaei. Elegantissime dictum a Xenophonte quod statim sequitur: plantas nimis ubertim et ἀθρόως rigatas, non posse erigi, οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι. manu tamen exarati quidam, οὐδὲ ταῖς ὥραις διαπλοῦσθαι. neque aliter in Excerptis. De aemulatione et simultatibus Platonem inter et Xenophontem, A. Gelli notus est locus. Cum p. 822. ait, μονοουχὶ εἰπῶν οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος. ad Stesichori palinodiam alludit, Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος, Οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις, Οὐδ' ἴνεο πέργαμα τροίας. Scribo, ὁ τοὺς ἄλλους ἀπαξαπλῶς κακολογήσας. ὁ τοιαῦτα ἐν τῇ Πολιτείᾳ εἰπῶν, ὅταν οἶμαι δ. Locus est in octavo De repub. Athenaeo jam non semel

descriptus. quid autem in his sit, cur Platonem aliquis reprehendat, nullus video. Ait, Παρουσιδῆ μὲν γὰρ καὶ ἐλθεῖν εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην, μόλις ἢ ἡλιυία συγχωρεῖ. Auctore Diogene Laërtio Parmenides florebat circa tempora Olympiadis sexagesimae nonae: jam grandis natu, et πάλαι ἀνδρωθεῖς. natus autem Socrates Olympiade septuagesima septima. Itaque etiam si concedamus Parmenidem quam diutissime vixisse: incidet tamen juvenus Socratis in aetatem illius decrepitam. De secundo Protagorae adventu Athenas, satis libro quinto disputatum est capit. 18. Sed consideremus Athenaei verba, Ἄλλὰ μὴν οὐ δύνανται Πάραλος καὶ Ξάνθιππος οἱ Περικλέους υἱοὶ τελευτήσαντες τῷ λοιμῷ, Πρωταγόρα διαλέγεσθαι, ὅτε δεύτερον ἐπεδήμησε ταῖς Ἀθήναις. οἱ ἔτι πρότερον τελευτήσαντες. Qui assuetas Hellenismo aures habebunt, concedent mihi non gravate mendum subesse in illis ἔτι πρότερον. consulamus Hellenismo, et scribamus: ἔτει πρότερον. habemus jam orationem Graecam, sed ἀνιστόρητον, ergo etiam huic malo medeamur, et legamus ἔ ἔτει πρότερον. Vera omnino et certa haec emendatio, nam anno quinto prius quam Protagoras veniret iterum Athenas Periclia filii peste fuerant extincti. anno videlicet altero Olympidis 78. per urbem grassante pestilentia. Protagoras erat Athenis anno tertio Olympiadis sequentis. Hujus χρονικοῦ ἀμαρτήματος etiam Macrobius meminit Saturnal. libro primo. *Paralus et Xanthippus, quibus Pericles pater fuit, cum Protagora apud Platonem differunt, secundo adventu Athenis morante, quos multo ante infamis illa pestilentia Athenis absumpserat.* Platonis dialogus *περὶ ἀνδρείας*, is est cui titulus Laches. Scribe deinde ἔτι δὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκαῖον εἴρηκε κριτήν. non ὅτι. plenius eadem statim repetuntur. Euphraeus Orita. is est qui paulo post vocatur Εὐφρατος. perperam: Suidas Εὐφραῖος ὄνομα κύριον. Ὀρείτης δ' ἦν τὸ γένος. μετέσχε δὲ τῆς τοῦ Πλάτωνος διατριβῆς. [Scribe μοχ, ὁ δὲ καλὸς αὐτοῦ Πρωταγόρας πρὸς τῷ καταδρομῆν ἔχων. non πρὸς τὸ per o parvum.] Platonis animi erga omnes maligni hoc inter caetera assertur argumentum: καὶ Φκίδωνι δὲ τὴν τῆς δουλείας ἐφιστὰς δίκην ἐφωράθη, *deprehensus est*, inquit, *cum institueret actionem vindictiarum contra Phaedonem.* constat hunc philosophum duram servitutem Athenis servientem, Socratis familiarium beneficio nactum esse libertatem. Plato, si vera haec sunt, id moliebatur, ut per aliquem status ei controversia

moveretur et in fervitute sententia iudicium retraheretur, sed ubi patuerunt ejus consilia, ab incepto desistit. hoc auctor voluit. Pulcherrimum Platonis est dictum, quo alludit Athenaeus aliquanto post, τὴν κενοδοξίαν, inquit p. 823. Plato, ὡς τελευταῖον χιτῶνα ἢ ψυχὴν πέφυκεν ἀποτίθεσθαι. Tacitus, etiam sapientibus cupido gloriae novissima exiit. [Olympiodorus in Phaedonem: ἔσχατος χιτῶν καὶ μάλα δυσφαίρετος κατὰ μὲν ὄρεξιν ἢ φιλοτιμία, κατὰ δὲ γνῶσιν ἢ φαντασία.] Euagrius scholasticus libro primo, capite 21. et ex illo Nicephorus Callistus, libro 14. cap. 50. Sed Beatus Chrysostomus aliter. nam etiam post cineres durare ambitionem eorum exemplo demonstrat, qui superba funera sibi fieri mandant. τὰ μὲν ἄλλα παθήματα, inquit, καταλύεται τῷ θανάτῳ· ἡ δὲ κενοδοξία καὶ μετὰ τελευτὴν βιάζεται καὶ φιλονεικεῖ τὴν αὐτῆς ἐπιδείνυσθαι φύσιν ἐν τῷ τεθνηκότι σώματι, ὅταν σήματα λαμπρὰ καὶ πᾶσαν αὐτῶν ἀναλίσκοντα τὴν οὐσίαν ἐπισκῆπτωσι τελευτῶντες αὐτοῖς ἀνιστᾶν, καὶ ἐν ταφῇ ἀσωτίαν πολλὴν σπουδάζουσι προαποτίθεσθαι. Lege quae sequuntur [in morali parte homiliae 17. Commentariorum in Epistolam ad Romanos.] Atque hoc est, quod Platoni hic ab Athenaeo objicitur: ipsum qui exui tandem gloriae cupiditatem dixerat, suae φιλοδοξίας impressa vestigia reliquisse in iis quae post obitum sibi fieri testamenti tabulis cavit. [Platonis gnomen fusius explicat Georgius Pisida, poeta pius juxta et elegans: cujus versiculos ita scribe: Ὁν (nempe ὄγκον: ita vocavit hoc vitium praecedente versu:) οὐκ ἀνόμψως ὡς δοκεῖ μοι καὶ Πλάτων Προσεμπεπάρθαι συγγράφει τῇ καρδίᾳ, Ὡς ἔσχατον χιτῶνα τῆς ἀμαρτίας.] Lege postea, ὅπου γὰρ μήτ' ἀνάμνησίς ἐστιν οὐ ποτε ἤμεν, μήτ' ἀίσθησις, εἰ καὶ τὸ σύνολον ἤμεν, τίς χάρις ταύτης τῆς ἀθανασίας; Legis definitio Aristotelica quam in hac disputatione auctor recitat, extat in praefatione Rhetorices ad Alexandrum: nec multo aliter in ipso opere. Vetus fuit Graecorum proverbium: fracta nave non esse precibus locum: sed prehendi debere quicquid primum fors objecerit. multi enim e naufragio arrepta tabula evaserunt: ut Ulysses κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων. Horsum respexit Athenaeus scribens de Platone, ἔχρην οὖν ἂν πείσει λέγων, ταῦτα καὶ γράφειν, καὶ μὴ ταυτὰ ποιεῖν τοῖς εὐχομένοις, ἀλλὰ τοῖς τῶν ἐνδεχομένων ἀντεχομένοις. Scribo, ἐνίους δὲ καὶ τῶν Ἀντισθένης. Ait, Ἀλλὰ τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον ἄπερ ἐπαγγέλλεται, etc. quae si mendosa non sunt, ita inter-

Casaub. Anim. in Athen. T. III. E

pretor. caetera, inquit, non melius discas ex Platonis libris, quam ex aliorum scriptis: sed ea solum quae ad Socratem pertinent: quanquam ne illa quidem recte sunt ab eo tradita, non abest mendi suspicio. *Euphraeus* non *Euphratus* scribi debere jam dictum. *Euagon* hic, aliis est *Euaeon*. ut Diogeni Laertio. Hic *Euagon*, ait Athenaeus, *δανείσας τῇ πατρίδι ἀργύριον ἐπὶ ἐνεχύρω τῇ ἀκροπόλει, καὶ ἀποστερήσας, τυραννεῖν ἐβουλεύετο*. non facile dictu quid faciant in hac narratione illa, *καὶ ἀποστερήσας*.

p. 824. nam id verbi Lampfacenis potius conveniat qui pecuniam *Euagonis* detinebant: quam ipsi, cui pignoris loco arx fuerat tradita. In Excerptis scriptum invenimus *ἀφυστερήσας*: quod etiam interpreteris non facile. Forte *ἀφυστερησάσης*, aut *καφυστερησάσης*. id est, *cum civitas non restituisset dicta die pecuniam suam Euagoni*. *πολυτελῶς ἀσκεῖσθαι* extremo libro eleganter, quod alii dicerent *ἀσκεῖν πολυτέλειαν*. Postremo recitatur Ephippi comici elegantissima *ῥῆσις*, qua philosophi quidam Platonicae sectae comtuli et venustatis plus aequo studiosi traduntur. multa hic perperam accepta a viris doctis: velut cum tertium versum *Βρύσων ὁ θρασυμαχειοληψικερμάτων*, emendant nescio quomodo. atqui recte *Βρύσων*. ex Aristotele et aliis veteribus notus *Bryson* quem tetragonismi demonstratio etsi minus recta, tamen nobilitavit. de hoc videtur poëta loqui. Hunc igitur vocat *θρασυμαχειοληψικερμάτωνα*, hoc est, insolentem in disputando et similem *Thrasymacho*, de quo tam multa *Plato*: et sordidi *lucelli* avidum. ingeniosa nimis hujus dictionis compositio. nam quicquid dixit *Plato* prolixissima illa disputatione qua *sophistae* naturam vestigat, id omne hac sola voce complectitur poeta. addit *Πληγείς ἀνάγκη ληψιγομισθῶ τέχνη*. caret analogia vox penultima. Legendum, *ληψιμισθῶ τῇ τέχνη*. septimus versus, *Εὐδ' ὑποκαθιεῖσα τὰ μὰ πώγωνος βάρη*. Scribe, *Εὐδ' ὑποκαθιεῖς τε μακρὰ πώγωνος βάρη*. 8. *Εὐδ' ἐν πεδίλῳ πολλὰ τιθεῖς ὑπὸ ξυρόν*. videbatur deesse aliquid ad sententiae συμπλήρωσιν. sed postea animadverti ὑπὸ σφυρόν legi debere non ξυρόν. loquitur de calceis quos istiusmodi homines ornabant *lunulis*, ut et *Romani*. Nono, *Κνήμην ἱματίων ἰσομέτροις ἐλίγμασι*: belle describit fascias tibiales. de quibus et diximus jam multa, et dicemus plura, si *Dei* benignitas siverit, in commentariis de re vestiaria. 11. *Σχῆμ' ἀξιοχρεων ἐπιμαθεῖς βακτηρία*. nihil ferè eorum praetermittit *Ephippus*, quae propria iis erant quos *Φιλοκαλία* et cultus

fa
αἰ
τι
ἐπι
ἀνα
ἀνα

ἐπι
ῥῆσι
erat

faciebant notabiles, cum simulata quadam gravitate. σχῆμα ἀξιοχρῶν est vultus tristis eorum hominum, quos cum videas putes quantivis esse pretii. Atque hos Scipionem solitos in manu habere indicat prorsus ex more Atheniensium, ut pridem ad Theophrastum demonstravimus. Antiphanes delicatum philosophum ita describebat in Antaeo:

Λευκὴ χλαυς, Φαιὸς χιτωνίσκος καλὸς,
 πηλίδιον ἀπαλὸν, εὐρυθμὸς βακτηρία,
 βασιὰ τράπεζα. τί μακρὰ δεῖ λέγειν; ὅλως
 αὐτὴν ὁρῶν γὰρ τὴν Ἀκαδημίαν δοῦν.

ἐπιναθεῖναι σχῆμα ἀξιοχρῶν βακτηρία est, vultus tristitiam praeferentem, baculo incumbere. Nihil dici poterat elegantius. Scribe, πεπεραιώσθω καὶ ἡδε ἡ συναγωγή.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DUODECIMUS.

CAPUT PRIMUM.

*Libri hujus argumentum. verbi ellipsis Attica. ἀπό-
λαυσις. μέλιτα μέλιττα, proapes. ζουθαὶ ἡδο-
ναὶ diversi generis, sed κατ' ἔξοχὴν corporis.
ἡδὺς βίος. Ἀφροδίσιος ὄρκος. καθομιλεῖν τοὺς
καιροὺς, vel τοῖς καιροῖς.*

CONVIVIALIUM sermonum contenta libro duodecimo
pars, ad tria capita potest referri. Primum de voluptate
differitur: quam auctor hic et oppugnat initio libri levi-
ter, et statim propugnat idem, molli item brachio. Deinde
ex antiqua historia catalogus gentium voluptuosarum in-
stituitur. Postremo virorum: si viri sunt dicendi, quibus
amor voluptatum, et luxus mollitiesque non vera virtus
nomen peperit. Orditur autem Athenaeus ab excusatione:
ait Timocratem suum compellans, non fuisse se hos de
voluptate et voluptati deditis dipnosophistarum sermones
in literas relatarum, si sui arbitrii res fuisset: nunc vincit
se assiduis ipsius Timocratis precibus. Notemus venustam
ellipsis in his illius verbis: ἀλλ' ἐπεὶ πάνυ λιπαρῶς
ἡμᾶς ἀπαιτεῖς καὶ τὸν περὶ τῶν ἐπὶ τρυφῇ διαβοήτων γε-
νομένων λόγον, καὶ τῆς τούτων ἡδυπαθείας. ἢ γὰρ ἀπό-
λαυσις δῆπου μετ' ἐπιθυμίας πρῶτον ἔπειτα μετ' ἡδονῆς.
Familiaris est scriptoribus Atticis hujusmodi ellipsis ante
voculas εἰ δὲ μὴ, ut lib. 5. cap. 2. dicebamus: hic eadem
est figura post ἀλλ' ἐπεὶ. nam ita fuit dicendum, ἀλλ'

ἐπειὶ ἀπαιτεῖς λόγον, etc. ἀποδώσομεν καὶ τοῦτον. Sed
 auctor animum intendens ad voluptatis naturam de qua
 dicere parabat, ab inchoata nec dum finita periodo ad
 aliam fertur. Ex Aristotelis Nicomacheis accuratius dis-
 cere licet quid sit ἐπιθυμία, quid ἡδονή, quid ἀπόλαυσις.
 item quae voluptates ἐπιθυμία sint conjunctae, quae contra
 ἄνευ λύπης καὶ ἐπιθυμίας contingant nobis. Perceptionem
 rei cupitae, sive illa vere sit bona, sive opinione solum,
 Graeci ἀπόλαυσιν dixerunt. Hanc ait Athenaeus fieri primo
 cum appetitu sive concupiscentia, ut vulgus loquitur:
 deinde cum voluptate. significans obscure, ut videtur,
 duabus de causis expeti voluptates a voluptuosis homi-
 nibus. primum quidem ut desiderio satisfiat, quod in
 omnibus mortalibus natura excitatur. est enim quidam
 appetitus naturalis edendi, bibendi, Veneris, et caete- p. 826.
 rarum voluptatum quae ad reliquos sensus pertinent. Huic
 causae alia accedit postea, non jam naturalis: aut non
 ita certe ut illa prior: amor ipse voluptatum propter
 ipsas, non propter illum finem, cujus gratia illae Φυσι-
 καὶ ὄρμαι nobis sunt inditae. Haec est illa fruitio volup-
 tatum quam peculiari notione ἡδονήν vocat, vel ἀπόλαυσιν
 μεθ' ἡδονῆς. Subtilius ista et accuratius tractari poterant:
 sed memor philologus noster suae professionis, non tam
 quid sit voluptas inquit, quam quid de ea priscis scrip-
 toribus dictum sit commemorat. Ejus vestigia sequemur
 nos, et recensendo huic voluptuario libro, temporis ali-
 quid, pro instituto nostro impendemus. Empedoclis locum
 habes etiam apud Porphyrium Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων
 libro 2. Inde scribas melius, Ξουθῶν τε σπονδὰς μελιτῶν.
 poeticum est Ξουθός pro Ξανθός. et μέλιτα pro μέλιττα.
 Melius etiam in Homeri versu χωλός ἐὼν τέχνησι. τὸ
 καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει. Homericum est τὸ pro eo quod
 alii τῶ. ut ἀλλ' ὄφελεν ἀθανάτοισι Εὐχέσθαι τὸ κεν οὔτι
 πανύστατος ἦλθε διώκων. Ait, οὐδεὶς δὲ λέγει τὸν Ἀρι-
 στείδου βίον ἡδὺν, ἀλλὰ τὸν Σμινδυρίδου τοῦ Σ. Sic est:
 cum sint animi, sint corporis voluptates, usus loquendi
 obtinuit, ut illae quae tactu et caeteris corporeis sensi-
 bus percipiuntur κατ' ἐξοχήν ἡδοναὶ et voluptates nomi-
 nentur. ergo etiam illa proprie ἡδέα quae hujusmodi
 voluptatem participant. Sic cum honorum tria genera
 sint, animi, corporis et quae fortunae vocant: tacito ta-
 men omnium prope populorum consensu bona ἀπλῶς
 cum dicimus, non animi ornamenta intelligimus, quae
 praestantissima sunt omnium: neque etiam corporis, quae

sunt illis proxima: sed τὰ ἐπιτός quae sunt postremissima omnium. Melius autem et verius vitam illorum de quibus Athenaeus loquitur ἀπολαυστικῆν cum philosopho, quam ἡδεΐαν appellaveris. Adjicit, οὐδὲ τὸν Ἀγησιλάου τοῦ Λ. βασι. ἀλλὰ μάλλον εἰ ἔτυχεν τὸν Ἄνανιος οὕτως ἀοράτου κατὰ δόξαν ὄντος. quis hic Ananis? equidem non scio. ac vereor ne nimis ineptum sit velle hodie lucifugam tenebrionem e latebris in lucem protrahere: quem neget auctor ullum nomen dum viveret unquam esse adeptum. hoc enim est, ἀοράτου κατὰ δόξαν ὄντος. Frustra est vir eruditus qui de Anaco vetustissimo rege nescio quid hic muginatur. In Excerptis nulla varietas. In membranis p. 827. sic τὸν ἀνανίονος ἀοράτ', neque sane vox οὕτως locum hic habet. Scribe, ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια, αἱ δὴ μέγιστα δοκοῦσιν εἶναι. Quod ait de impunitis amantium perjuriis, apud eundem Platonem in Convivio sic Pausanias, ὁ δὲ δεινότατον ὡς γε λέγουσιν οἱ πολλοί, ὅτι καὶ ὀμνύντι μόνῳ συγγνώμῃ παρὰ θεῶν ἐκβάντι τῶν ὀρκῶν. Ἀφροδίσιον γὰρ ὄρκον οὗ φασι εἶναι. mitto quae passim poetae utriusque linguae. Quae de Hercule mox dicuntur, libro 9. et decimo fuisse probata sunt. στολὴν Ὀμηρικὴν intellige, quam Homer. tribuit. heroibus suis. nam de ornamentis Herculis nihil poeta, neque in ejus hymno, neque usquam alibi. Καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, quod fecisse dicitur Ulysses, cum apud Phaeacas fingeret se voluptati deditum, est, ut poetae interpretes loquuntur, κολακεύειν καιρίως: scire uti foro, et πολύπου ὀργὴν ἴσχειν, accommodare sese eorum ingenio quibuscum verferis. Graeci hoc dicunt καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, vel τοῖς καιροῖς, ut observatum nobis non uno loco apud paroemiographos, explicantes, cur Theramenes Cothurnus fuerit dictus. Athenaeus alibi, καθομιλεῖν Φαρνάβαζον. astu demereri Ph. [vide infra cap. 9.] Scribe τὸ παρὲν δ' ἐπαινέσας, vel τὰ παρόντα.

CAPUT SECUNDUM.

Σοῦσον εἶναι τῇ Ἑλλήνων Φωνῇ τὸ κρίνον. Parthorum regiaie variae. Hecatompylus. χρᾶσθαι διὰ τῆς αὐλῆς Malophori Persarum. τὰ πεττόμενα ἐπὶ τὴν τρέπεζαν. Chirothecarum usus incognitus Graecis et Latinis. Locus Xenophontis.

*Mos τρυφητῶν, ορητι ὀφθαλμῶν ὑπογραφή
καὶ χρώματος ἐντρέψει.*

INTER voluptuarios populos notissimi iidemque nobilissimi Persae fuerunt. Jure igitur in albo gentium ἀπολαυστικῶν primi Persae recensentur, De his loquens Athenaeus ait, σουσον γὰρ εἶναι τῇ Ἑλλήνων Φωνῇ τὸ κρίνον. *susum enim Graeca lingua* (id est, Graece loquentibus) *κρίνον esse.* potest scribi, τῇ ἑκείνων Φωνῇ. *susum enim ipsorum Persarum lingua esse κρίνον.* sed contra librorum consensum nihil mutandum. nimis rudes sunt harum literarum, qui similes ἀμφιβολογίας inter legendum veteres non observarunt. Interpretes cui persuadebunt σουσον *lilium* dici Graecis? Hebraei *ליליו* quasi foliorum fenorum florem dixerunt. Mutilus est locus de Parthorum regis: οἱ Πάρθων βασιλεῖς, ait, ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. De opinione explendum censeo. διάγουσι δ' ἐν Ἑκατομπύλῳ τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Habeo enim auctorem Strabonem, qui libro 11. Hecatompylum regiam Parthorum fuisse indicat. Diodorus Siculus lib. 17. urbem appellat εὐδαίμονα: in qua magna sit copia omnium eorum quae ad beatè vivendum solent expeti. Tresne Parthorum regias an quatuor (tot enim Persarum sunt relatae) Athenaeus recensuisset hoc loco, deficientibus libris, θεὸς ἂν εἶδειη. Dinonis locum de cidari Persarum pluribus p. 828. descriptum habes in Hesychii Glossis. conferant studiosi. Ait, reges Persarum CCC. mulieres solitos habere in aula sua. quae totam noctem canentes psallentesque ad lucernas eum oblectent. et addit, χρῆται δὲ αὐταῖς καὶ πολλάκις ὁ βασιλεὺς διὰ τῆς τῶν μηλοφόρων αὐλῆς, in multis loquendi generibus propositiones διὰ et ὑπὸ elegantī sermonis compendio vim habent participii ad perficiendam sententiam necessarii. ut διὰ μαρτύρων κλαίειν, id est, *praesentibus testibus.* sic igitur hoc loco, χρᾶσθαι γυναιξὶ διὰ τῆς αὐλῆς, *uti foeminis per aulam admissis.* vel, *per aulam ad eas adeuntem.* vel διὰ accipe pro ἐν. ut cum dicimus, διὰ τῆς πρώτης βίβλου, *libro primo.* paulo post, ιστορεῖ Ἀριστοτέλης διὰ τῆς πολιτείας αὐτῶ, *in tractatu de republ. illorum.* Sed de hoc loco statuatur eruditus lector. Malophori Persarum interpretibus *clavatores* inepte dicuntur, nam Graeca vox erat retinenda. Mille numero erant satellites regis, sic appellati a colore vestis melino: incedebant enim πορφύρεας καὶ μελίνας

Romani temporibus Plinii jam eorum usum didicerant. nam de ipso scribit Plinius junior, *In itinere quasi solutus caeteris curis, huic uni vacabat: ad latus notarius cum libro et pugillaribus: cujus manus hieme manicis muniebantur, ut ne coeli quidem asperitas ullum studiis tempus eriperet.* Sequitur ex eodem, *νῦν δὲ στρώματα πλεῖω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. Stragula nunc habent super equis plura quam super cubilibus. quis credat? equidem falsum puto. nam si in altero luxus Persarum crevit, cur non et in altero? aut quae ratio cur sedere in equo mollius studerent, quam in lecto jacere? Lego, ἢ τότ' ἐπὶ τῶν εὐνῶν. vel ἢ πρίν. et si aliter hodie in libris mellitissimi scriptoris. Demum ait Xenophon, habere Persas suos *νοσητάς, οἱ ὑποχρῖουσί τε, καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς καὶ τὰλλα ῥυθμίζουσι.* refer ad oculorum pigmenta, et intritos colores ex more Medorum: nam illi soliti ornari *ὀφθαλμῶν ὑπογραφή, καὶ χρώματος ἐντρίψει,* ait Xenophon idem alibi. unde infra in sermone de Sardanapalo. Eadem consuetudo foeminarum terrae Graeciae: quibus tribuit Philostratus non solum oculorum *ὑπογραφάς,* verum etiam *ζωγραφίας παρειῶν* et *χειλέων βαφάς.* Multa de his nobis observata in Commentariis de re vestiaria. apud Julium Pollucem leges *στιμμιν ὀμματογράφου.* habes etiam apud Galen. titulos tractatum quos olim Crito medicus ediderat in libris *περὶ τῆς κομμωτικῆς* indices similis studii in mulieribus Romanis, quarum gratia videtur Crito eos commentarios conscripsisse, medicum agens Imperatoris. Ejusmodi sunt tituli, *ὀφθαλμῶν ἐπίχριστα. et στιμμίσματα ἔγχριστα.**

CAPUT TERTIUM.

Lydorum παρὰδεῖσοι κηπαῖοι. ἀλλάττεσθαι τὸν τῶν γυναικῶν βίον. Γλυκὺς ἀγὼν et γλυκὺς ἀγκών. Paxamus scriptor Ὀψαρτυτικῶν: item Criton. Etruscorum Resp. similis Platonicae. ἔῃγμα λαμβάνειν. Nani σκωπαῖοι. anserum. πλατάγισις ἀνδρωποὶ οὐκ ἀνδρωποὶ. Formula veterum Senatusconsultorum, εὐνοίας ἔνεκα. τῆς εἰς τὸν δῆμον. Πύελοι balneorum Sybariticorum. Amyris sive Thamyris. Caussa deletae Sybaris.

PERSAS Lydi sequuntur: de quorum delitiis multa veteres auctores. [Initio observat auctor primos Lydos *γυναικικῶς*

εὐνούχισαι faeminas castrasse: ejusque inventi primum facit
 p. 830. auctorem Andramyten Regem. sed melius scribetur sine
 ὕ Ἀδραμύτην. nam Adramyten regem Lydum conditorem
 Adramytii oppidi in Lydia, commemorat Graeca historia.
 Stephanus in Ethnicis filium ait fuisse Alyattae notissimi
 regis Lydiae. Sed mirum, in libello Hesychni illustris
 de Sapientibus, auctorem hujus inventi ex eodem scrip-
 tore Xantho prodi, non Adramyten regem, sed ipsum
 Gygem, de quo Herodot. *Ξάνθος*, inquit, *Λυδὸς ἱστορικὸς*
ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Λυδιακῶν αὐτοῦ ἱστοριῶν Φησὶν, ὅτι
πρῶτος Γύγης ὁ Λυδῶν βασιλεὺς γυναῖκας εὐνούχισεν, ὅπως
αὐταῖς χρῶτο ἀεὶ νεαζούσαις.] Sed et spectaculorum primi
 Lydi inventores fuisse crediti: unde Latinum vocabulum
ludi esse dictum, praeter Latinos scriptores etiam Graeci
 adnotarunt. Lydi igitur, ut ex Clearcho narratur hic,
διὰ τρυφὴν παραδείσους κατασκευασάμενοι καὶ κηπαίους
αὐτοὺς ποιήσαντες ἐσκιατραφοῦντο: prae luxu constructis
viridariis, et ad hortorum similitudinem redactis: ibi
in umbra degebant. et Hebraeum *בַּרְדֵּס*, et Graecum
παράδεισος proprie septum locum arboribusque constitutum
 significant. fere tamen Graeci paradisos vocarunt vivaria,
 id est, septa ubi vivae ferae alebantur. sive in hac, sive
 in priorē significatione accipias, differunt *παράδεισος* et
κήπος sive hortus: sicut Hebraeis aliud *גַּן* aliud *בַּרְדֵּס*.
 In veris *κήποις* aut pomariis, non erant nisi *ἡμερα δέν-
 δρα*, quemadmodum scribit auctor inferius: in paradisis
 ubi ferae pascebantur, arbores pangebantur omnis ge-
 neris. haec eo dicimus, ut intelligantur illa verba, *κη-
 παίους αὐτοὺς ποιήσαντες*. nam Dalecampius legit *αὐτοὺς*,
 et interpretatur longe aliter. Ἀγνεῶνα vocem frustra
 quidam habent suspectam, propter sequentem ἀγνεῶνα,
 tumentur membranae, Excerpta, et Eustathius. Brevis et
 σύντομος est oratio, cum ait, *καὶ τέλος τὰς ψυχὰς ἀπο-
 θηλυθέντες, ἠλλάξαντο τὸν τῶν γυναικῶν βίον.* nam
 accipiendum, quasi esset scriptum *ἠλλάξαντο τὸν τῶν ἀν-
 δρῶν εἰς τὸν τῶν γυναικῶν βίον. virilem vitam muliebri*
commutarunt. Legunt omnes libri qua scripti, qua editi,
 τὸ γὰρ ὑπὸ γυναικὸς ἀρχεσθαι ὑβριζομένους, σημειῶν ἐστι
βίας. non ut video emendari. *ὑβριζομένης.* et si eam emen-
 dationem stabiliunt praecedentia, quibus dicitur, Ompha-
 lem faeminam, regnum Lydorum occupasse *μίαν τῶν*
ὑβρισθεισῶν. Vulgata lectio sententiam hanc habet. Est
 enim signum coactae nec spontaneae subjectionis, quod
 imperio faeminae pararent quotidianis contumeliis ab ea

affecti. Nihil mutandum etiam in istis, ὅθεν οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκορίζομενοι τὸν τόπον καλοῦσι Γυναικῶν ἀγῶνα. γλυκῶν ἀγῶνα. etsi habent Excerpta γλυκῶν ἀγῶνα. perperam et exscriptoris vitio: nam etiam Eustatbins, utramque agnoscit vocem ἀγῶν et ἀγών. neque aliter paulo post. Non erat attendenti arduum cognoscere quod etiam Excerpta, et membranae quaedam me docuerunt: post ista, τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχε, deesse aliquid. nam de amborum Midae et Omphalae suppliciis dicere aggressus, in Omphala nostram expectationem eludit. recte igitur in Excerptis post illa quae diximus verba, p. 831. erat additum τὴν δὲ forte τὴν δὲ κτείνας. In accurata eorum scriptorum enumeratione qui Ὀψαρτυτικὰ ediderant, omittitur Paxamus, nisi vitium est in nostris codicibus. Sed causa hujus praetermissionis esse potuit, quod de antiquis solum loquitur Athenaeus: non de aequalibus suis, ut hic fuit, ut ipsius testimonio cognoscitur libro nono. At Pollux in simili catalogo eum non praetermisit: etsi paulo natu grandior, sicut existimamus nos, Athenaeo. Locus est libro sexto, capite decimo, ubi quosdam reperies, qui tantae lectionis virum, Athenaeum dico, fugere potuerunt. Criton qui in hoc albo nomen suum profitetur, non est opinor alius ab eo qui περὶ κομμωτικῆς καλίας, ut loquitur Galenus, accuratissime scripserat. sunt enim adfinia argumenta, et τοῦ αὐτοῦ ἡθους. Alexidis de candaulo ῥῆσις, non integre descripta est, et multis modis corrupta. poteramus multa restituere nullo negotio: sed malumus integrum negotium iis relinquere, quibus vires ingenii hic periclitari libitum fuerit, nam otium majus nonnulla desiderant. Quintum et sextum ita velim conceptos:

Θαυμαστὸν ἐμὸν εὖρημα· πάνυ πολλὴν δ' ἐγὼ

ἂν καὶ παραθῶ σοι, προσκατεδεῖ τοὺς δακτύλους.

mirus sum artifex, inquit, parare candaulum: cujus si vel maximam copiam tibi apposueris tu nihilominus quantumcumque fuerit appositum, totum comedes et tuos tibi insuper digitos arrodes. Menandri locum alibi exposuimus. etiam De Heraclidis *Parascevaesticis* ante dictum. Rex ille Arabiae thuriferae qui dicitur hic αὐτόνομος καὶ οὐδενὸς ὑπήκοος. sui juris fuit, et nemini parebat: nempe majori regi, ut infiniti alii in Oriente reguli. male Dalecampius. Lydis subjiciuntur orti Lydis Etrusci veteres. Olim magnae ejus populi opes, ut scimus ex historia Romana. luxus igitur et delitiae pro opibus.

Atque ecce exemplum in mundo reipublicae a Platone multo post institutae. Ait enim *τρέφειν δὲ τοὺς Τυρρῶνηνους πάντα τὰ γινόμενα παιδία, οὐκ εἰδότας ὅτου πατρός ἐστιν ἕκαστον.* Sed eripiamus nos ex his cloacis. In sermone de Sybaritis narratur haec historiola. *ἀνὴρ Συβαρίτης εἰς ἀγρὸν ποτε πορευόμενος, ἔφη ἰδὼν τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας, αὐτὸς ῥῆγμα λαβεῖν.* homo delicatulus cum videret qui agrum foderent, ita offensus est aspectu laborantium, ut sibi ipse videretur fodi. id dixit auctor *ῥῆγμα λαβεῖν*: sic enim maluit quam *ὄρυγμα*. cedo autem quid aliud est *ῥῆγμα λαβεῖν* nisi *ὀρύττεσθαι*? non assentior eruditissimo medico, qui *ῥῆγμα* hic ex arte sua aliter interpretatur, proxima narratiuncula nostram expositionem satis firmat. De athletarum aemulatione in fodienda terra satis in Theocriticis lectionibus. Nani *σκοπαῖοι*, in antiquis per *ω* magnum scribuntur *σκωπαῖοι*. recte. Eustathius, *ἴσως δὲ τῶν σκώπων*, (id est nomen avis imitatrix et saltatrix) *παρώνυμοι καὶ οἱ παρὰ τῷ Τίμωνι σκωπαῖοι, παρὰ Δάκωσιν ἐπιχωριάζοντες· ἀνθρωπάκια ἐκεῖνοι μικρὰ, καλούμενα παρὰ τισὶ στίλπωνες.* incogitantia dixit *παρὰ Δάκωσι*: cum debuisset *παρὰ Συβαρίταις*. Massanicae apophthegma, sive, ut auctor vocat *ἀπόκρισιν*, imitatus est Caesar eo dicto quod refertur Plutarcho in vita Periclis. Distingue versus Eubuli,

Καὶ γὰρ πόσω κάλλιον, ἰκτεύω, τρέφειν
 ἀνθρωπὸν ἐστ' ἀνθρωπον, ἂν γ' ἔχη βίον;
quanto honestius est, obsecro, hominem alere hominem, si cui opes suppetant. addit Eubulus, *Ἡ χῆνα πλατάγιζοντα καὶ κευηνότα.* anserum *πλατάγισις* sive *πλατύγισις* sonus ille est, quem in lacu edunt aut stagno aquas alis tudentes. nam quando gratitant aut gingriunt, *παππάζειν* Graecis dicuntur, si modo recte scriptum in libris Pollucis: quod alibi considerandum. Lego cum Excerptis, *πλείστους οἰκέτας ἔχοντα ἀεὶ, τούτοις παρὰ τὴν διαίταν ἀφινομένοις εἰς τὸ συμπόσιον ἦδεσθαι, Archytam cum plurimos semper haberet servos, solitum oblectari si ipso cibum sumente, illi in coenationem venirent.* Haec ita in Excerptis. vulgo *ἀφινομένοις εἰς τὸ σ.* Sed quorsum hoc? jure quaerat aliquis. nam agit hic auctor non de moderatione clementis domini erga servos: verum de oblectatione quae ex infantibus capitur honestius, quam ex pumilis aut simiis. Constat nobis quaesito verborum compendio, depravatum esse hunc locum. Nam de eodem loquens Aelianus ita narrat: Archytam vernulis suis

plurimum esse oblectatum. Sic ille, verbis prope iisdem: Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος, πολιτικός τε καὶ Φιλόσοφος ἀνὴρ γενόμενος, πολλοὺς ἔχων οἰκέτας, τοῖς αὐτῶν παιδίοις πάνυ σφόδρα ἐτέρπετο, μετὰ τῶν οἰκοτριβῶν παίζων. μάλιστα δ' ἐφίλει αὐτοῖς τέρπεσθαι ἐν τοῖς συμποσίοις. Sive igitur institutum ab Athenaeo sermonem spectes, sive Aeliani testimonium, scribendum paret hoc modo. τοῖς τούτων παιδίοις παρὰ τὴν δίαιταν ἀφινομένοις εἰς τὸ συμπόσιον ἤδεσθαι. *solitum oblectari, si ipso cibum sumente, eorum nati in coenationem venirent.* convenienter huic narrationi addit auctor, ἀλλ' οἱ Συβαρίται ἔχαιρον τοῖς Μελιταίοις κυνιδίοις, καὶ ἀνθρώποις οὐκ ἀνθρώποις. appellat *homines non homines*, non ut in veteri gripho, eunuchos, sed pumilos: quos et similes ipsis Augustus vocabat *ludibria naturae et mali ominis*. de his ad Suetonium. Pergamus. Sybaritae, inquit, publica convivia saepe agitare soliti: καὶ τοὺς λαμπρῶς φιλοτιμηθέντας χρυσοῖς στεφάνοις τιμῶσι· καὶ τούτους ἀνακηρύττουσιν ἐν ταῖς δημοσίαις θυσίαις καὶ τοῖς ἀγῶσι, προσκηρύττοντες οὐκ εὐνοίαν, ἀλλὰ τὴν εἰς τὰ δεῖπνα χορηγίαν. In aliis Graeciae civitatibus, maxime autem Athenis, si quis de republica bene esset meritus, huic corona praemium dari solita: quae ejus capiti imponebatur cum vel sacrorum vel ludorum causa maxima undique turba hominum convenisset. accedebat praeconis elogium, et ut dicam cum Jurisconsultis superdictum, proclamantis, haberi τῷ δεῖπνῳ hunc honorem. ΕΥΝΟΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ. At Sybaritae cum lautos convivatores donarent coronis usitatam formulam, quae fuit eorum vesania, in istam mutarunt: ΧΟΡΗΓΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΔΕΙΠΝΑ. MAGNIFICENTIAE ERGO QUAM p. 833. IN EPULIS PUBLICIS EXHIBUISSET. Interpres cum non animadverteret quam vim haberet praepositio πρὸς in verbo προσκηρύττειν, totam sententiam corruptit. Atqui manifesta est allusio ad formulam a praecone solitam coronandis superdici. In Ctesiphontis decreto quo decernebatur corona Paeanieo oratori, fuit scriptum. Κτησιφῶν εἶπεν, ὡς δεῖ στεφάνωσαι τὸν Δημοσθένην τοῖς Διονυσίοις, ἐν τῷ τοῦ Διονύσου θεάτρῳ, καὶ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι· καὶ τούτων ἐναντίον ἀνεπιεῖν τὸν κήρυκα. ὅτι ΣΤΕΦΑΝΟΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΝ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΠΑΙΑΝΙΑ Ε Η ΠΟΛΙΣ ΑΡΕΤΗΣ ΣΥΜΠΑΣΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΝ. Cicero vertit: *Ctesiphon scitum fecit, ut corona aurea Demosthenes*

donaretur, eaque donatio fieret in theatro populo convocato, atque ita praedicaretur, EUM CORONA VIRTUTIS ERGO BENEVOLENTIAEQUE QUAM ERGA POPULUM ATHENIENSEM HABERET. Sic in Senatusconsulto: quo decernitur statua Demetrio Diodoti F. Syracusano ita scriptum ΕΔΟΞΕ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΔΕ ΚΟΛΑΨΑΝΤΑΣ ΕΣ ΧΑΛΚΩΜΑΤΑ ΑΥΟ, ΤΟ ΜΕΝ ΕΝ ΑΝΑΘΕΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ· ΤΟΔΕ ΑΛΛΟ ΑΠΟΔΟΜΕΝ ΔΗΜΗΤΡΙΩ. ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ ΥΠΟΜΝΑΜΑ ΤΑΣ ΠΟΤΙ ΤΟΝ ΔΑΜΟΝ ΕΥΝΟΙΑΣ. et in altero decreto in ejusdem honorem facto a Melitaeis: ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΗΝ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΜΕΤΕΡΟΝ ΔΗΜΟΝ. Alludit apud Aristophanem in Philonida, qui de hero dicebat, *ἔμοι ὁ δεσπότης Φηρίκλειον ἔδωκεν, οἷμαι χρηστότης ἔνεκα*. Sequitur aliud luxus argumentum, *παρὰ Συβαρίταις δ' εὐρέθησαν καὶ πύελοι ἐν αἰς κατακείμενοι ἐπυριῶντο*. non sunt πύελοι caenacula, sed balnearum folia aut cellae. Neque aliud voluit auctor quam fuisse inventam a Sybaritis novam cellarum formam, prioribus Graecis incognitam. Intelligit autem *πυριατήριον*, sive cellam sudatoriam: aut solii machinosam aliquam formam, quae esset *ἀντὶ πυριατηρίου*. De matulis tricliniaribus dictum libro primo. Deesse aliquid videtur in istis, *Δοκεῖ δὲ μέγα τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶν εἶναι, ὅτ. puta σημεῖον aut τεκμήριον*. et periodi ejusdem postrema verba sunt corrupta. nisi ita concipias, *συμπαροξύναι πάντας ἐκτροφῆσαι καὶ πᾶν ποιῆσαι ὡς ζῆσαι ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκλελυμένως*. sed meliorum librorum expecto hic auxilium. Corrupte *μοχ, ἔπεμψαν δὲ ποτε καὶ εἰς Θεοῦ τοὺς χρησομένους, ὧν ἦν Ἰσάμυρις*. nam scribendum, *ὧν ἦν ὁ Ἄμυρις*: vel: *ὁ Θάμυρις*. hic est, qui proverbio celebratur *Ἄμυρις μαίνεται*: aut *Θάμυρις*. nam utroque modo scribitur. Consule Eustathium et paroemiographos. Versus primus sortis editae Sybaritarum legatis, *Εὐδαίμων σὺ ἔση τιμῶν γένος αἰὲν ἑόντων*, ex duobus conflatus est. Nam alibi scriptum,

p. 834. *Εὐδαίμων Συβαρίτα, πανευδαίμων σὺ μὲν αἶσι ἐν Φαλίσι Θεῶν τιμῶν γένος αἰὲν ἑόντων.*

Insignis est historia, quam et alii narrant, deletae Sybaridis ira Deum, unius ob culpam. *πολλάκι γὰρ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ*. Ea culpa fuit: reverentia erga patrem quam erga numen major. Simillima causa et Coriolanorum perdidit, plus enim apud illum matris

no
Sci
Er
mas
naris
alpei
rem
in fa
ad a.

Lev

L

ri

ri

co

Syract
gestaret
inter pu
thias ve
'Aspeli
Veneri
perim
quae
alibi.
magistra
nepotina
κα εἰς
λίπτας,
ἀξίως πε
λατὸν κα
haurum per
derit dilig
nulla, quae
tes, sicut a
leone loc
whatum a
alibi indig
nate et de
centenari

nomen, quam patriae majestas, aut deorum religio valuit. Scribe, *γινομένων αὐτοῖς σημείων πολλῶν τῆς ἀπωλείας.* Elegans historia est de Sybarita illo, qui Sybari Crotonem navigaturus, conducto navigio pactus dicitur cum navis magistro ἐφ' ᾧ οὐ βανθήσεσθαι ne aquae guttis aspergeretur. recte Dalecampius accipit de aqua palmulis remorum tufa. illud non recte, quod navigationem hanc in fluvio factam censet: neque ad locorum situm, neque ad auctoris sui verba attendens.

CAPUT QUARTUM.

Lex Syracusana super veste muliebri floridi coloris. Lex Sybaritica de vocandis ad convivia mulieribus. προάγειν ἐπὶ τὰς κλήσεις. Lex alia Sybaritica de praemio coquis proposito. Sybaritarum conatus abolendi ludicri Olympici.

Syracusanae legi qua fuit cautum ne qua mulier vestem gestaret floridi coloris, aut purpura praetextam, nisi quae inter publica scorta nomen profiteri vellet: addit Eustathius velut interpretans, καὶ οὕτω οἰκεία εἶναι τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, τῇ καὶ ἑταίρᾳ. et ita pertinere ad auream Venerem, quae etiam ἑταίρα cognominatur, est autem, pertinere ad Venerem. censeri inter mulieres illi sacras quae corpore in ejus templis merebant et Corinthi et alibi. Strabo ἱεροδούλους vocat. Legi huic frugalitatis magistrae, subjicitur Sybaritarum lex contraria, vere nepotina. Συβαρίται, inquit, ἔγραψαν νόμον τὰς γυναῖκας εἰς τὰς ἑορτὰς καλεῖν, καὶ τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν παρασκευὴν ποιῆσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου τῶν θ' ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου προάγωσιν οὕτως εἰς τὰς κλήσεις. Nemo harum rerum peritus aestimator negabit postquam attenderit diligentius, corrupta esse in istius legis verbis nonnulla. quoquo enim te veritas, nunquam recte illa exponas, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι, etc. Non clam me est, quid de hoc loco magni viri scripserint: quorum sententia est, verborum aliquot traiectione depravatum eum esse, neque alius indigere medicinae. Nobis tamen aliter videtur: nam et detractio et mutatione vocum nonnullarum censemus hic esse peccatum. Sic autem scribimus, καὶ

τὰς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν κλήσιν
 ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξιώσ ποιούμενοι τοῦ χρόνου τὴν παρα-
 σκευὴν τῶν τε ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου, προάγωσι
 οὕτως εἰς τὰς κλήσεις. id est: *saxerunt mulieres ac-
 festorum epulas vocandas: et ut ii qui illas ad sacri-
 ficia vocaturi essent anno prius invitarent: ut pro spatio
 temporis digne praeparatis vestibus, et caeteris orna-
 mentis, sic prodirent ad convivia.* Omnino ita scri-
 bendum esse omnes mihi assentientur viri cordati, si legi-
 de qua auctor loquitur non aliam fuisse sententiam pro-
 baverimus. Esto igitur mihi ejus rei testis Plutarchus qui
 in septem sapientum convivio ita scribit, *Συβαρίται ὡς
 ἔοικε πρὸ ἐνιαυτοῦ τὰς κλήσεις ποιῶνται τῶν γυναικῶν.
 ὅπως ἐκγένεοιτο κατὰ σχολὴν παρεσκευασμέναις ἐσθῆτι καὶ
 χρυσῷ φοιτᾶν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.* *Sybaritae ante annum
 mulieres ad convivia vocant: ut per otium instructae
 vestibus auroque ad coenam veniant.* En sententiam hoc
 loco reponendam: nam ex lege quam Phylarchus hic
 commemorat morem illum manasse, quem ait Plutarchus
 ne dubitandum quidem est. Vera ergo et firma emen-
 datio quam proferimus. Quod autem putarunt doctissimi
 viri, ad vocatores designatoresque epuli sacri haec per-
 tinere, probarem si probari posset, solitum aliquando
 fieri ἐν ταῖς δημοσίαις ἑορταῖς, ut mulieribus invitatis
 de publico vestes darentur. Quo loco scribimus, πρὸ
 ἐνιαυτοῦ τὴν κλήσιν ποιεῖσθαι: possumus servata lectione
 edita ita emendare, πρὸ ἐνιαυτ. τὴν παρασκευὴν καὶ τὴν
 κλήσιν ποιεῖσθαι. quod dixit Plutarchus, *Φοιτᾶν ἐπὶ τὸ
 δεῖπνον*, Phylarchus, *προάγειν ἐπὶ τὰς κλήσεις.* est enim
 προάγειν, progredi, prodire. atque haec vox appositissime
 hic usurpatur, nam ut ait comicus, *χαλεπαὶ αἱ τῶν γυναι-
 κῶν ἔξοδοι.* id autem est προάγειν. ut cum προάγειν agmen
 dicitur. Non capio proximam legem latam in eadem
 urbe de coqui praerogativa, qui novum aliquem ciborum
 paratum invenisset. *εἴ τις τῶν ὀψοποιῶν ἢ μαγειρῶν, in-
 quit, ἴδιον εὔροι βρώμα καὶ περιττὸν, τὴν ἐξουσίαν μὴ
 εἶναι χρήσασθαι τούτῳ ἑτέρῳ πρὸ ἐνιαυτοῦ, ἀλλὰ αὐτῷ
 τῷ εὐρόντι τὸν χρόνον τοῦτον, ὅπως ὁ πρῶτος εὐρῶν καὶ
 τὸν ἐργασίαν ἔχη πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους φιλοπονοῦντας αὐ-
 τοὺς ὑπερβάλλεσθαι τοῖς τοιούτοις.* Posterior periodus sine
 dubio corruptissima. Scribendum, ἀλλ' αὐτῷ τῷ εὐρόντι,
 ὅπως τὸν χρόνον τοῦτον ὁ πρῶτος εὐρῶν, καὶ ἐργασίαν
 ἔχη. πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους φιλοπονεῖν ἀλλήλους ὑπερβάλ-
 λεσθαι τοῖς τοιούτοις. planissima sententia. Lex hoc jubet.

S

in

e

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

m

Θεο

α

μ

μ

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

Si quis cocus peculiarem et excellentem aliquem cibum invenerit, ne cui alii fas sit eo uti ante annum, nisi ei qui invenerit: ut toto illo tempore auctor ejus inventi quaestum inde faciat: quo laborent et alii omni studio sese invicem talibus inventis superare. De Telis tyrannide lege Diodorum Siculum lib. 12. Historiam de improbo conatu Sybaritarum abolendae, quod in ipsis foret, solemnitatis Jovis Olympici quae in Elide celebratur, paucis perstrinxit Athenaeus: idemque mox addit, auctores non deesse qui de Crotoniatis id narrent, non de Sybaritis. Nos putamus Sybaritas potius: nam plures ita tradunt veterum. Vetusissimus Periegeseos auctor, jambicorum poeta, de Sybari loquens:

Λέγεται γὰρ αὐτοῖς μήτε τοῖς νόμοις ἔτι
τοῖς τοῦ Ζαλεύκου τ' ἀκόλουθα συντελεῖν.
τρυφήν δὲ καὶ βιάθυμον ἐλομένους βίον
χρόνω προελθεῖν εἰς ὕβριν τε καὶ κόρον:
σπεῦσαι δὲ καὶ τὸν τῶν Ὀλυμπίων ὅπως
ἀγῶνα καταλύσωσι. τὰς δὲ τοῦ Διὸς
ἀνέλωσι τιμὰς τῆδε τῆ παρευρέσει.
ἀδρομίσθιον Διὶ γυμνικόν τιν' ἐπετέλουν
κατὰ τὸν χρόνον τὸν αὐτὸν Ἠλείοις. ἵνα
πᾶς τις πρὸς αὐτοὺς τοῖς ἐπάθλοισ ἀγόμενος
σπεῦδοι καταντᾶν, ἀπολιπὼν τὴν Ἑλλάδα.

p. 856.

CAPUT QUINTUM.

Θοινᾶσθαι τὴν ὄραν. αἱ ἐξ οὐρανοῦ βολαί. Γεργί-
θων Φόνος ἀπτολεμίστων. συναλοιᾶν. πισσήρων
μόρος. *Prov.* ἀπεσκυθίσθαι. χλιῶς. *Callinus*
antiquissimus poeta. ῥόμβοις ὕφαντὰ *vestimenta.*
vestium nomina sarapis, calafiris, actaea. Prov.
βαδίζειν ἐς Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον.

Tarentinorum luxuriam describens Athenaeus, ἐφόρου, ait, καὶ παρυφήν διαφανῆ πάντες, οἷς νῦν ὁ γυναικῶν ἀβρύνεται βίος. vel ἧ: scribendum pro οἷς: vel ita potius concipienda sententia, ἐΦ. καὶ π. διαφανῆ, πάντα τε οἷς νῦν. Sicut dicimus ἐστιᾶσθαι vel εὐωχεῖσθαι simpliciter pro explere desiderium alicujus rei: sic Athenaeus hoc loco θοινᾶσθαι τὴν ὄραν dixit, pro libidinem explere, ait, loquens de captivis Carbinatibus, quos in loca pu-
Casaub. Anim. in Athen. T. III.

F

blica Tarentini concluderant: καὶ ὁ βουλόμενος καθάπερ
 εἰς ἀτυχῆ παραπηδῶν ἀγέλην ἐθροῖατο ταῖς ἐπιθυμίαις
 τὴν τῶν ἀθροισθέντων ὥραν, πάντων μὲν ὁρώντων, μάλι-
 στα δὲ ὧν ἤμιστα ἐκείνοι προσεδόκων θεῶν. postrema acci-
 piunt male, qui ἐκείνοι referunt ad Carbinates. de Taren-
 tinis cape, et verte, omnibus spectantibus, diis quoque
 de quibus ipsi minime cogitabant. Sequitur in sermone
 de luxu Japygum, ἐμφανῆ γὰρ ἦν μέχρι πόρρω κεχαλ-
 κευμένα τῶν ἐξ οὐρανοῦ βολῶν. videtur deesse vox σημεία
 vel potius εἶδωλα, aut alia similis: et βελῶν scriberem
 non βολῶν. hoc enim dicit: mansisse diu facta ex aere
 simulacra fulminum, quibus icti fuerant Japyges. more
 poetarum fulmina appellat *coelitus missa tela*. Deesse
 item vox una cum istis mox jungenda, ut sit plena sen-
 tentia, καὶ οἱ τὴν Σίριν δὲ κατοικοῦντες ἦν πρῶτοι κατέ-
 σχον οἱ ἀπὸ Τροίας ἐλθόντες, ὕστερον δὲ ὑπὸ Κολοφωνίων
 supplendum ἀνεκτίσθη: aut tale quid Oraculum quod
 Milesiis editum narratur,

Καὶ μοι Γεργίθων τε Φόνος μέλει ἀπτολεμίστῳ
 πισσῆρων τε μόρος καὶ δένδρον ἀειθαλές.

neque integrum est: aliquid namque deest a fine poste-
 rioris versus: et tertius etiam, ut puto fuerat adjectus
 aut etiam plures: neque menda caret. Legendum enim
 ἀπτολεμίστων. quod etiam in Excerptis invenimus. Γερ-
 γίθων Φόνος ἀπτολεμίστων, est caedes puerorum patrat-
 a Gergithibus. ἀπτολέμιστοι, imbelles, infantes et pueri
 sunt. praecedit de Gergithibus qui divites urbe ejecerant
 conduxerunt, ait, τὰ τέκνα τῶν Φυγόντων εἰς ἀλωνίας
 βοῦς συναγαγόντες (forte, βοῦς ἐπαγαγόντες) συνηλοῖσαν
 male editum συνηλοῖσαν, quod leviculum mendum de-
 recta sententia deturbavit interpretes. Significant autem
 haec verba divitum liberos a junctis bobus fuisse con-
 p. 837. tritos, tanquam in area frumentum tritulantibus. et ideo
 ait misellos esse congregatos εἰς ἀλωνίαν. At πισσῆρων
 μόρος, est mors eorum qui pice illita fuerant combusti
 et perierant πισσοκωνήτῳ μόρῳ, ut locuti sunt Aeschylus
 et Cratinus. addit, καὶ δένδρον ἀειθαλές. quia, ut dictum
 est, ad tanta scelera quasi exhorruerat et exaruerat sacra
 olea. Agitur deinceps de pristina Scytharum felicitate et
 calamitatibus quae corruptam illorum vitam sunt secutae.
 Crudeles in subditos captivos et servos fuisse: unde ma-
 narit proverbium ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις: eorumdem postea
 miseras alteri proverbio locum dedisse, quo celebratur
tonfura Scythica. nihil est mendii in explicatione prioris

expositio non sine ratione suspecta nobis. quia tamen consentiunt MSS. potes ita vertere: *Igitur propter multitudinem calamitatum quas perpeffi sunt, quando simul cum opibus suis, etiam comis universi per luctum fuerunt spoliati: alii populi tonsuram quae contumeliae causa fit, vocarunt ἀποσκυθισιν.* Graece sic: διὰ τὸ πλῆθος οὖν τῶν κατασχουσῶν αὐτοὺς συμφορῶν, ἐπεὶ διὰ τὸ πένθος ἅμα τὸν τε τῶν βίων ὄλβον, καὶ τὰς κόμας περιεσπᾶσθησαν παντὸς ἔθνους, οἱ ἔξω τὴν ἐφ' ὕβρει κουράν ἀποσκυθίσαι προσηγόρευσαν. vel ut in Excerptis ἀπεσκυθίσθαι. In Hermippi versibus de Abydenorum molitie, cum alia non recte videntur scripta: tum hic versus manifesto corruptus: Gaude, inquit, κόμη τε νεανική, Φρίγαι τε βραχιόνων. Scribo, χλίδει τε βρ. paulo post, ἐφόρουν χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίοσι. poetica sunt vocabula χλίδη, χλίδημα, χλιδῶν, et χλίδος, pro ornamentis quae collo aut brachio appenduntur. Super Ionum moribus citantur versus Aristophanis ex *Triphalete* ejus comoedia: quam invenies apud Julium Pollucem libro pono et decimo, saepe nominatam, cap. autem trigesimo septimo, libri 10. extat hic versus ex eadem fabula, καὶ τὴν κυνὴν ἔχειν με κυρβασίαν δοκεῖς; perperam vulgo editum κοινὴν. Tertium versum hic lege Ὅπως ἔχων τὸν παῖδα πωλήσει ἔς Χίου. pro, πωλήσειεν ἔς Χίου. ut statim: Ἐτερος δ' ὅπως ἔς Κλαζομένας. Nota etiam ex proverbio antiquo Magnetum mala: quae illis contigerunt ex amore infano voluptatum, ut hic scribitur. Ait enim: Ἀπόλοντο δὴ καὶ Μάγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, διὰ τὸ πλεον ἀνεθῆναι, ὡς Φησι Καλλῖνος ἐν τοῖς ἐλεγείοις, καὶ Ἀρχιλοχος. meminerunt, inquit, calamitatum quas Magnetes ad Maeandrum passi sunt, Callinus et Archilochus. de Callino videtur Clemens dissentire: qui Antiquiorem eum poetam facit Magnetum rebus adversis. Sic ille primo libro Stromat. de Archilocho et Simonide locutus, Καλλῖνος δὲ πρᾶσβύτερος οὐ μακρῷ. τῶν γὰρ Μαγνήτων ὁ μὲν Ἀρχιλοχος ἀπολωλότων. ὁ δὲ εὐημεροῦντων μέμνηται. Theognis, Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις. De Callino Strabo libro decimo tertio. Quid sint vestimenta ῥόμβοις ὕφαντὰ quaerimus accurate in commentario De re vestiaria. Eustathius scribit in primum Odyss. δοκεῖ ὁ ῥόμβος καὶ τι ἐργαλεῖον εἶναι τοῦ ὕφαινειν, afferens hunc ipsum locum. Sed in antiquo exemplari Athenaei quo usus est is qui Excerpta con-p. 838. fecit, scholium fuit adjectum: quod a Breviatore con-

fervatum hic appingemus cuiusmodi illud sit. Sic autem is grammaticus. ἐν δὲ τῷ σχολίῳ τοῦ βιβλίου ὅθεν αἱ Παρεμβολαὶ τὰδε ἦσαν περὶ τοῦ ἄνω γεγραμμένου ῥόμβου, ῥόμβός ἐστι τροχίσκος ὃν τύπτουτες ἰμάσι καὶ στρέφοντες, ποιοῦσι περιδινεῖσθαι καὶ ψόφον ἀποτελεῖν. ῥόμβον δὲ αὐτὸν Εὐπολις εἶπεν. καλεῖται δὲ καὶ βρυτήρ. *Sarapis* hic vestis Persicae nomen est coloris melini: alius dicitur fuisse coloris μεσολεύκου. Scribe, καὶ καλασπίεις Κορινθιουργεῖς. εἰσὶ δὲ αἱ μὲν πορφυραῖ τούτων, αἱ δὲ ἰοβαφεῖς, αἱ δ' ὑακίνθιναι. nec aliter Eustathius, Athenaeo auctore *actaea* vestis dicta est Graecis ἡ σπαθητή, densa et contraria rallae. Plinius vocat *crebram paventatam*. de voce ἀνταῖα multa Eustathius. [Proverbium, cuius obiter mentio sit ex Duride βαδίζειν Ἑραῖον ἐμπλεγεμένον, inveni alicubi ita conceptum a viris doctis βάδιζε βλέμμα Ἑραῖον, *Incede vultu Junonio*; sed vera lectio est, quam hic refert Athen. vertendum *Incedere Junonium habentem capillos implexos*, sive diligenter pexos et in humerum demissos, ut modo dicebat Duris. Ἑραῖον hic est, non Junonis more, sed more eorum qui Heraea id est Junonis festum celebrabant. Hos autem peculiari quadam gravitate incessus fuisse insignes declarant etiam verba Horatii, satyra tertia lib. 1. *saepe velut qui currebat fugiens hostem: persaepe velut qui Junonis sacra ferret.*]

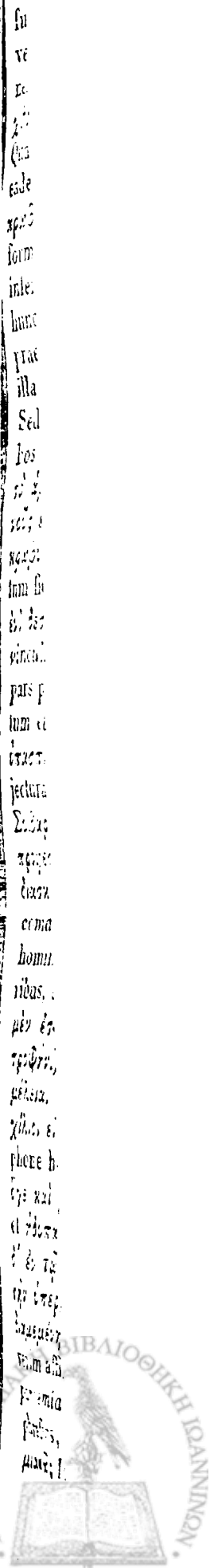
CAPUT SEXTUM.

Emendantur et illustrantur Aſii poetae vetustissimi versus de luxu Samiorum. κόρυμβαι διασκεῖσθαι τὰς κόμας. ἡ χρυσῆ παροιμία testis luxus Ionum. συνευδοκεῖν τὰ Ῥωμαίων. Pronax.

ANTIQUISSIMI poetae Aſii versus de luxu Samiorum pessime scribuntur in omnibus libris: ita nempe.

Οἱ δ' αὐτως Φοίτησκον, ὅπως πλοκάμους κτενίσαιντο
εἰς Ἑρας τέμενος πεπυκασμένοι εἴμασι καλοῖς,
χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονός εὐρέος εἶχον,
χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες ὡς
χαῖται † δορευτανέμω χρυσεοῖς ἐνὶ δεσμοῖς
δαϊδαλέοι δὲ χλιδῶνες ἄρ' ἀμφιβραχίοισι †
νησάντες ὑπασπίδιον πολεμιστήν.

Primus versus et secundus ex Duridis paraphrasi clari

sunt. Tertio significat poeta, sformata eos gestasse, et vestes albas, poderes live ad terram pertinentes. interpres nescio quid legerit pro εἶχον. sed ferri potest, εἶχον πέδον χθονός, pro pertinebant ad terram eamque tangebant. Quarto vocat κορύμβας cicadis similes titulos Samiorum, eadem forma cum Atticis, quos nuncupat Thucydides κρωβύλους infertis cicadis similes titulos Samiorum, eadem forma cum Atticis, quos nuncupat Thucydides κρωβύλους infertis cicadis ornatos. Samii ab antiquis Atheniensibus hunc morem retinuerant: quod non est obscurum ex praeclara magni illius historici praefatione. ubi notabis illa verba, διὰ τὸ ἀβροδαίτον: quod huc in primis facit. Sed locum praestat ascribere: mire enim illustrabit Agii hos versus: καὶ οἱ πρῶτον, αἰτ, τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδαίτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κρητικῇ τριχῶν. Quintum sic emendamus, Χαῖται δ' ἠωρεῦντ' ἀνέμῳ χρυσεῖς ἐνὶ δεσμοῖς. *agitabatur coma flatu venti aureis adstricta vinculis.* Intellige autem capillos extremos: nam capiti pars proxima quae vincata erat, agitari non potuit. Sextum et septimum ita scribo, ἀμφὶ βραχίσιον ἦσαν, Ὡσπερ ὑπασπιδίῳ πολεμιστῆ. partim certa, partim probabili conjectura. Scribe, διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους μικρολογίαν, ὡσπερ Συβαρίτας τὴν πόλιν ἀπολέσαι. In Phylarchi testimonio, προήεσαν διησηκμένοι τὰς κόμας χρυσῶ κόσμῳ. non est τὸ διασκευῆσθαι simpliciter, *exornari*, sed *discretim ornare comam*, hoc est, διακριδὸν ἀσκευῆσθαι. Nam ita soliti homines ἀβροδαίται et facere et loqui. Lucianus in Amoribus, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαιστραὶ μέλουσί μοι, καὶ Φαιδρὰ μὲν ἐσθῆς, μέχρι ποδῶν τὴν [παρυφήν (ita scrib. non τροφήν.)]. καθεμένη, διακριδὸν δ' ἠσηκμένης κόμης ἐπιμέλεια. Quartum versum Xenophanis, Οὐ μέλους ἦτερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν, accipe de astypolis, qui fuerunt Colophone haut pauciores mille, sicut mox sequitur. Lege, ὄγε καὶ βασιλεῦσι σπάνιον τότε ἦν. vel ὅπερ. non ὄθην. et ἠδυπαθῆς ὄχλος. Haereo in sequentibus: Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ ἠδονῆς, καὶ δὴ καὶ τοὺς Ἴωνάς φησι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς τρυφῆς ἔτι καὶ νῦν ἡ χρυσῆ παροιμία διαμεμένηκε. Oratio primum offendit me. neque dubitaverim affirmare deesse aliquid. deinde, quatenam illa *aurea paroemia*? ego sane non scio. nisi eo respexit Theophrastus, quod omnia delicata et mollia dicuntur παροιμιῶς Ἰονικά: et homines ἀβροδαίται, *Ionici*. ut apud

Menandrum, Ἰωνικὸς πλούταξ, ὑποστάσεις ποιῶν. et Μουσουργοὶ Ἰωνικαὶ saepe. etiam apud Latinici *Ionici motus*. Aristophanis locum e fabula cui nomen fecerat *Δαιταλεις*, et mutilum et corruptum ita restituendum monemus. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτά γ' ἐμοῦ πέμποντος. Ἀλλὰ μᾶλλον πίνειν, ἔπειτ' ἄδειν καὶ τὰς Συρακοσίων τραπέζας, Συβαριτιδᾶς τ' εὐωχίας, καὶ Χίον ἐκ Λακωνῶν κυλίκων μέθυ. non ea didicistis quorum caussa vos illuc miseram: sed potius bibere, deinde Syracusanas mensas, Sybariticasque lautitias assidue habere in ore: et Chium merum e lacaeis calycibus. leviter nos MSS. adjuverunt. at lacunam ex libro superiore explevimus. Posidonii locum de Syrorum molli vita, restituimus libro quinto: capite 13. Ait de Capuanis, δίοπερ ὑπὸ Ῥωμαίων ἀνήκεστα δεινὰ ἔπαθον. Tolle vocem δεινὰ auctoribus libris et est sine dubio alterius glossema. Capuanorum mollitiei opponitur Petellinorum constantia, qui, deserentibus Romanos omnibus vicinis populis, manserunt in fide soli. sed hi cum diurnam obsidionem passi essent οὐδενὸς βοηθοῦντος οὐδὲ συνευδοκοῦντος Ῥωμαίων παρέδοσαν ἑαυτούς. ita narrant Athenaei omnes codices. Ego non capio quid ad Petellinorum gloriam faciat, quod nemine Romanorum consentiente deditionem fecerint. nam inde contrarium potius sequatur: tandem eos patientiam rupisse, et Romanorum amicitiae renuntiasse. Legendum p. 840. vero, οὐδὲ συνευδοκοῦντος τὰ Ῥωμαίων. cum nemo opem ferret, neque Romanorum partes cum ipsis sequeretur. Livius, Petellini uni ex Brutiis manserant in amicitia Romanorum. De Curetibus docte et ubertim Strabo libro decimo. Πρόναξ statim, Talai filius est, Adraستي frater, Lycurgi pater, de quo Apollodorus Bibliothecae libro primo, et Pausanias in Laconicis: apud quos Πρόναξ melius per ω magnum. Scribe, Κόμας ἐνσιράμεσθα (Φησι) μάρτυρας τρυφῆς.

CAPUT SEPTIMUM.

Mos veterum mollium, supercilia pingere et unguentis illinere. Etiam mulieres supercilia atramento infecerunt. Exempla veterum qui vivit-comburium omnibus mortis generibus praetulerunt. τ' ἄλλα οὐκ ἀξια τούτου. non hujus

facio. λωλογεῖν. ἀμιθρεῖν pro ἀριθμεῖν. παίζειν
et ludere.

IACTENUS de publica variorum populorum intemperantia et studio voluptatis: dein aget Athenaeus περι
ῶν κατ' ἄνδρα. Initium ducit etiam hujus partis a Bar-
baris. Ait, καὶ οὕτως οὖν ἔνδον μένων καὶ τρυφῶν. Melius,
καὶ οὗτος. non enim solus Ninyas: sed et alii plerique
omnes reges Assyrii casarii fuerunt, et domi latuerunt.
Ait de Sardanapalo, ἀναβάδην τε μετ' αὐτῶν καθήμενον
τὰς ὀφρῦς, γυν. non est obscurum deesse participium
cum illis jungendum τὰς ὀφρῦς. nisi malumus in alium
locum eas voces transferre, et scribere μοχ, καὶ ὑπε-
ρέγραπτο τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς ὀφρῦς. Et pingebant
supercilia οἱ παλαιοὶ τρυφῆται, et unguentis illinebant.
Antiphanes, *Thoryciis*, Ἀμαρακίνω δὲ τὰς ὀφρῦς καὶ τὴν
δόμην. Alexis, Τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις; ζῶγραφοῦσιν
ἰσβόλω. Clemens Alexandrinus Paedagogi libro tertio,
καὶ ταῖς ὀφρῦσι τὴν ἀσβόλην ἀναματτόμεναι. et moris
fuisse scribit Artemidorus libro primo, ut formae studio-
sae mulieres atramento supercilia sibi inficerent. αἱ γυναῖ-
δες, ait, ὑπὲρ εὐμορφίας καὶ μέλανι χρίονται τὰς ὀφρῦας.
Quae mox notis parentheseos includuntur, ut inventa
sunt in membranis, eo loco descripsimus, penitus tamen
integra non arbitror. Porro Sardanapalum per infames
voluptates, et omnis generis delitias actam vitam spon-
taneo finivisse vivicomburio, cum Ctesia scribunt alii e
veteribus multi. Atque ego miratus sum saepe, cum sit
ignis supplicium τῶν κολαστηρίων τὸ μέγιστον, ut ait
Clemens Alexandrinus: aut inter maxima certe tormenta
censeatur: qui factum sit, quod tam multi olim, quibus
liberum erat mortis arbitrium, hanc potissimum leti viam
probarint. Nam praeter Sardanapalum sic Zimri periit,
cujus historia legitur Regum primo libro, capite 16. sic
Calanus Indus: sic vulgo Indorum sapientes: sic passim
multi incolae insularum Chenerag, quos Dugbiin vocant,
ut narrat Benjamin in Itinerario. Eundem exitum fecit
et Judacilius Asculanus, de quo Appianus libro primo
Ἐμφυλίων: Scapula etiam miles Pompejanus, de quo p. 841.
idem auctor libro 2. item Staius Samnis et Cestius qui-
dam, de quibus idem Appianus lib. 4. qui et lib. 5.
alius Cestii similem interitum narrat. Memoriae etiam
proditum est, Timanthem Cleonacum athletam, cum fractis
prae senectute viribus, queis olim plurimum praestiterat,

vitae afficeretur taedio, pyra extracta se combuffisse. Taceo de Hercule, de Aesculapio, quod in prisca aevi fabulis legitur. Taceo etiam peregrini historiam, de quo extat Luciani liber integer. Quid quod universi populi genus hoc mortis aliis omnibus, quae quidem infinita sunt, anteposuerunt? Exemplo sint Saguntini, Astapenses, Metulii, et in Lycia Xanthii. quorum omnium miserabilem inter ardentis ignis flammam exitum narrant historici. sed Xanthiorum insignis fortuna prae caeteris. non semel enim sed saepius factum, ut ejus urbis populus incendio sese ab hostili manu liberaret. bis ait Plutarchus: semel ἐπὶ τῶν Περσικῶν: iterum cum a Bruto obsiderentur. Appianus ait ter: semel ob Harpalum: iterum ob Alexandrum: tertio propter Brutum. Sed ad Sardanapalum redeamus: qui, ut scribitur mox, δείκνυσιν ἐν τῷ τοῦ μνήματος τύπῳ τοῖς δακτύλοις, οἷου καταγέλωτός ἐστιν ἄξια τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· οὐκ ἄξια ὄντα ψόφου δακτύλων ὃν πεποίηται † ποιούμενος δις ἐν χορῶ ἢ περὶ τὰ λοιπὰ σπουδή. In monumento regis hujus post illud praeclarum praeceptum, *Ede, bibe, lude*, sculptum erat in ima tabula, ὡς τ' ἄλλα πάντα οὐκ ἄξια τούτου. *quia caetera omnia non sunt facienda hujus*. quid significaret illud τούτου, declarabat erecta manus, habens duos digitos, pollicem nimirum et medium, in summo junctos. Strabo et Athenaeus τούτου explicant τοῦ τῶν δακτύλων ἀποκροτήματος. sic in Adelphis Terentius, *hujus non faciam*. defectum codicem ex conjectura explere atque emendare non facile est. Post Aristobuli verba, male accipiuntur haec, τοῦ ἀποκροτήματος ἔοικε λέγειν. quae ex superioribus plana sunt. *Androcotus* aliis dicitur *Sandrocotus*, ut ad Strabonem observabamus. Versus quem dicitur Aristoteles usurpasse de Xenocrate, *Χεῖρες μὲν ἀγναί, Φρήν δ' ἔχει μιάσματα*. Euripidis est ex Hippolyto coronato. sed male scriptum *μιάσματα* pro *μιασματί*. Phoeniceae ῥήσεως de Nino rege versus quartus, *Ὅς οὐκ ἴδ' ἀστέρ' οὐδ' † ἕζων ἐδίζητο*, ita corrigendus, οὐδ' ἰδεῖν ἐδίζητο. nunquam domo egressum significat. Etiam octavus est corruptus, *Ὁὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν' οὐκ ἀμιόθῆσαι* vox *λεωλογεῖν*. quam alibi vix invenias, nihil aliud significare potest, nisi *loqui de populo*. ut *Ἱερολογεῖν loqui de Deo*, *Φυσιολογεῖν de natura*: *παθολογεῖν, de morbis*. prorsus inepta vox hoc loco. Lego, οὐ λεπτολογεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιόθῆσαι, neque litteras didicerat, neque numerare. studia literarum vocat

26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500

λεπτολογήματα. Pro ἀμιθρήσαι clarum erat scribi debere ἀριθμήσαι: nisi constaret nobis ita etiam dixisse veteres, facta literarum metathesi, quemadmodum in aliquot aliis. Hesychius, Ἀμιθρεῖν ἀριθμεῖν. sed omnino legendum, ἀμιθρεῖν. praecedit enim ἀμιθρος, ἀριθμός. hunc opinor p. 842. Phoenicis versum respiciens Eustathius, κεινολόγος τις ποιητής, inquit, ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν. Addit postea Phoenix. ἀλλ' ἦν ἄριστος ἐσθίειν τε καὶ πίνειν, Κεραῖν. postremum verbum, quod non animadvertunt viri docti ita scribi debuit, Κ'εραῖν. quis ignorat semper haec tria conjungi, edere, bibere, ludere: Homerus, ὦν ἔφαγον τ' ἐπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα. et paulo ante in Sardanapali tumulto, ἐσθιε, πῖνε, παῖζε. nam παίζειν et ludere, nihil aliud significant nisi ἐραῖν. Interpretibus ruborem exprimat versus decimus octavus. Χ' ὠκόσσο' ἐράσθην. At versu 17. cum ait, Ἐχω δ' ὠκόσσον ἔδαισα. χ' ὠκόσσο' ἤεισα. per δαίσειν, intelligit esum et potum: per αἰεῖσειν caeteras voluptates conviviorum comites, quae auribus percipiuntur. 18. autem mutilum hodie ita licet expleas, Χ' ὠκόσσο' ἐράσθην· ταῦτα μοῦν ἔχω λοιπά.

CAPUT OCTAVUM.

Παρακινεῖν πρὸς ἡδονάς. διαιτᾶσθαι. οἱ λέγοντες καὶ τὰ ψηφίσματα γράφοντες. *Theopompi liber De iis quibus Delphicum templum spoliatum est. Notantur Excerptorum auctor et Eustathius. Bacchicum simulacrum Athenis habitum pro imagine Pisistrati. τὸ ἐν Διονύσου πρόσωπον. Acrati facies Athenis. ἄρμα ζεύξασθαι ἑταιρῶν. Themistoclis apophthegma.*

ΠΑΡΑΚΙΝΕΙΝ πρὸς τὰς ἡδονὰς male interpretati sunt, ad voluptates titillari. est enim contractum genus dicendi, quod si velis implere, dicendum fuerit, παρακινεῖν τοῦ προσήκοντος vel τοῦ καλοῦ, πρὸς τ. ἢ. deflectere de via virtutis ad voluptates. Sic loquitur Theopompus apud nostrum. καὶ τοσοῦτω μᾶλλον ἐκείνων παρακινεῖν πρὸς τὰς ἡδονὰς, ὥστε οἱ μέν. et tanto magis quam illi ad voluptates exhorbitaverat, etc. Ponitur aliquando simpliciter pro furere: Libr. 13. Ἀντίουραν αὐτὴν Φάσων

κληθῆναι, ὅτι συνέπινε παρακινουῖσι καὶ μωμῆνοσι. minus recte etiam δικαιᾶσθαι *imporari* verterunt, cum de quodam loco Thraciae dicitur fuisse illud πρὸς τῷ διαιτηθῆναι κεχαρισμένον. Solent enim Graeci id verbum usurpare de iis qui genio indulgent, et molliter ac delicate se habent. De Charete scriptum paulo post, τῶν χρημάτων τῶν εἰσφερομένων εἰς τὸν πόλεμον, τὰ μὲν εἰς ταύτην τὴν ὑβριν ἀνήλισκε, τὰ δ' αὐτοῦ κατέλιπεν Ἀθήνησι. Dalecamp. legit, τὰ δ' αὐτοῦ. *sua domi relictā*. verum est, αὐτοῦ. *partem ibi reliquit Athenis*. Proxima his verba. τοῖς τε λέγουσι καὶ τὰ ψηφίσματα γράφουσι. demagogorum Atheniensium periphrasim continent: neque aliter erant accipienda. Ambigua sunt quae sequuntur, καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοῖς δικαζομένοις. potest ita accipi, pecuniae partem Athenis relictam ab imperatore Charete, ut partim demagogis ea divideretur: partim privatis, si quis litibus torqueretur, aut iudicio condemnatus iudicatum solvere non posset. Ita omnes Athenienses sibi conciliabat Crates. vel accipe quasi esset scriptum, τοῖς

p. 843. δικαζομένοις αὐτῷ. *si quis privatorum absentis litem intenderet*. Theopompi liber quem interpretes inscribit *Syngramma*, titulum habuit, *De iis quibus Delphicum templum spoliatum fuit*. quis credat communissimam appellationem omnium scriptorum praesertim historicorum, ulli historiae narrationi fuisse pro titulo praescriptam? Sic accipe haec verba, ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ Θεοπόμπου συγγράμματι, Περὶ τῶν ἐκ Δελφῶν συληθέντων χρημάτων, Χάρητι Φησὶ τῷ Α. Ievicula trajectio verborum viros doctos fessellit: lib. 13. Θεόπομπος ἐν τῷ Περὶ τῶν συληθέντων ἐκ Δελφῶν χρημάτων. Qui historiam belli facii norit, et libri huius argumentum norit. Initio Theopompei testimonii verbum deest: Χάρητι τῷ Ἀθηναίῳ διὰ Λυσάνδρου τάλαντα ἐξήκοντα. supple εἰδότη, vel simile aliud. Scribe, ἄφ' ὧν ἐδείπνισεν Ἀθηναίους ἐν τῇ ἀγορᾷ. Sed et in Heraclidis versibus eadem de re mendae insunt plures: quas ex Epit. tolle et scribe:

Κατέκοψεν· οὐ γὰρ εἶχεν οὐδέπω λόφον.
εἶτα κατακόψας μάλα συχνοῦς, ἐδείπνισε
Χάρης Ἀθηναίους τόθ'· ὡς γενναῖος ἦν.

Narratur postea ex Idomeneo, Pisistrati filios Hippiam et Hipparchum εὐρεῖν θαλάσσης καὶ κώμου· διὸ καὶ ἱππων καὶ ἐτέρων πολλῶν ἐπικολάσαι τὸ πλῆθος παρ' αὐτοῖς· ὅθεν βαρβαρίαν αὐτῶν γενέσθαι τὴν ἀρχήν. Excerptorum auctor non agnoscit quaecumque hic leguntur inter duas

vos
dici
ma
ad li
spas
libera
nos
tum
καὶ ἰ
etc.
calis
man
mou
scou
statu
bani
dium
comme
Περὶ
καὶ τῶ
ὅτι εἰς
εἰσαν
quod n
quod A
adsci
viri d
pobu
aucto
et an
nienles
prellam
ea inagi
Sed de e
des, feni
rei scelle
diligenten
terminit
καὶ δὲ ε
καὶ ποῖτα
in fano
fentem jo
hac legu
Lata et
alio razi

voces κώμους et ὄφει. credo illi mirum esse visum, equos dici adhibitos aut ad Θαλίαις epulas, aut ad κώμους, comestationes. et merito; nam neque ad convivias, neque ad lascivorum juvenum nocturnas comestationes equis est opus. Forte, διὸ καὶ πορνῶν καὶ ἑταιρῶν π. De Cimone liberalitate, eadem Plutarchus in Pericle: nam et hic non minus suarum rerum profusus populo largitor. Clarum est de Cimone loqui auctorem, cum scribit mox, καὶ λέγουσιν ὡς περιήγετο μὲν αἰεὶ νεανίσκους δύο ἢ τρεῖς, etc. Errant igitur auctor Excerpt. et Eustath. eum secutus, qui de Pisistrato haec accipiunt: contra apertissimam Athen. narrationem. et ait quoque Probus in Cimone vita, *Semper eum pedissequi cum nummis sunt secuti, ut si quis opibus ejus indigeret, haberet quod statim daret.* vide caetera: nam ille auctor quasi ad verbum Theopompi totum locum vertit. Athenaeus in medium sermonem de Pisistrato, interjecit quae de Cimone commemorat. Redit enim postea ad Pisistratum, et ὁ δὲ Πεισίστρατος, inquit, καὶ ἐν πολλοῖς βαρῦς ἐγένετο, ὅπου καὶ τὸ Ἀθήνησι τοῦ Διονύσου πρόσωπον ἐκείνου τινες Φασὶν εἶναι εἰκόνα. Vult probare Pisistratum gravem et exosum multis Atheniensium fuisse. Id ex eo constare dicit, quod multi existiment simulacrum aliquod Bacchicum, quod Athenis fuit, esse Pisistrati imaginem. Verba quae adscripsimus habent hanc mentem, non quam putarunt viri docti. Sed quomodo hinc probatur quod erat propositum? Arbitror imaginem Bacchi de qua loquitur auctor ejusmodi fuisse, ut tristitiam vultus prae se ferret, et animum truculentum. Cum igitur duraret apud Athenienses πατροπαράδοτος opinio, eam esse Pisistrati expressam ad vivum figuram: recte qui ita crediderunt, ex p. 844. ea imagine colligebant, talem ipsum cum viveret fuisse. Sed de eo simulacro aliter vulgus, aliter eruditi, ut vides, sentiebant. Mirum sane Pausaniam nullam hujus rei fecisse mentionem, virum adeo omnium ἀρχαιολογιῶν diligentem. Ille vero, ut existimo, ne hoc quidem praetermisit: huc enim refero quod de Acrati effigie narrat. ἐνταῦθά ἐστιν, ait, καὶ δαίμων τῶν ἀμφὶ Διόνυσον, Ἄκρατος. πρόσωπόν ἐστιν οἱ μόνον τοίχῳ ἐνωκοδομημένον. *Est in fano Bacchi Bacchi unus comitum deus Acratus: faciem solam habet parieti inclusam.* prorsus de hac facie loqui Athenaeum censeo. nam quod effigies eadem habita sit ab aliis δαίμονος Ἄκράτου, sive Meribibi, ab aliis hominis saevi et truculenti, rationem manifestam

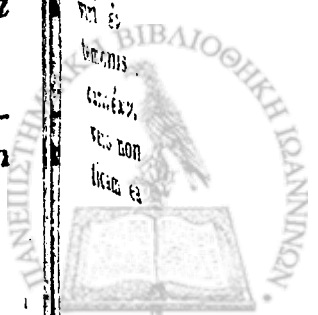

habet. Lego igitur in Athenaeo, ὅπου καὶ τὸ Ἀθήνησιν ἐν Διονύσου πρόσωπον. *cum etiam facies quae Athenis in Bacchi templo etc.* non τοῦ Διον. qui articulus non est in Excerpt. Idomenei de Themistocle verba, quorum ancipitem esse mentem Athenaeus ait, quia ipse non adscripsit, nos adscribemus. Οὐχ ἄρμα ζευξάμενος ἑταιρῶν πληθυούσης ἀγορᾶς, εἰσήλασεν εἰς τὸ ἄστυ; ἦσαν δὲ αὐταὶ Λαμία καὶ Σκιώνη, καὶ Σατύρα καὶ Νάννιον. vide libro sequente. Quod si loquendi genus attendimus, non potest ζεύξασθαι ἄρμα ἑταιρῶν, aliter accipi quam de junctis more jumentorum scortis ad trahendum currum non dubium est eo interdum progressam lascivorum hominum petulantiam: qua de re plura in Circensibus nostris. Si aliter interpreteris similis de Antonio historia in secunda Philippica. Narrat ex Clearcho Themistoclem exstructo Magnesia triclino pulcherrimo, dixisse, ἀγαπᾶν εἰ τοῦτον Φίλων πληρώσει *existimare se belle secum actum iri, si triclinium oecum amicis posset implere.* cum magnos fecisset sumptus Themistocles in ornanda omnibus modis coenatione, quam aedificandam curaverat trium lectorum capacem: reprehensus est a familiaribus suis, quod nimis angustam fecisset. iis igitur respondens vir sapientissimus hoc ἀπεφθέγγετο. ita significans quod planius dixere multi. ut Pindarus in Nemeonicis: παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν καμάτου μεταλαμβάνειν. Triclinium non multos homines capit. novem convivae tribus lectis fere capiebantur. Lecti autem tres solum in triclinio: alioquin non τρίκλιнос οἶκος, sed vel τετράκλιнос, vel πεντάκλιнос esset dicendus.

CAPUT NONUM.

Artemon ὁ περιφόρητος. Εὐρυπύλη μέλει. μέλημα, mea cura. βερβέρια καλύμματα. Βερβένιοι. βερβίνια. σατίνας. καθέματα χρύσεια. παῖς Κύκης. καθομιλεῖν Φαρνάβαζον. Κλεύμβροτος. καλιδεῖν διὰ τινων ὑπολαμπάδων. *Aegyptiorum templa secundum Nilum. Eretrienses ἀνασκευασθέντες. περισχιδεῖς calcei. Scriptores varii Ὄρων.*

NON obscurum inter antiqui aevi molles τρυφητὰς Artemon ille nomen habet, quem ex Anacreonte potissimum

nobis describunt veteres. Athen. igitur hoc loco primum p. 845. Anacreontis haec de illo verba recitat *Ξανθῆ δ' Εὐρύπυλῃ μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων*. Interpres τὸ μέλει in *μένει* vel *ἀμέλει* aut utrumque mutari voluit frustra. Verte, *flavae Eurypylae curae est*. amatorium est verbum unde etiam *μέλημα*, ut latine: *mea cura*. familiaria amantibus verba. Cur autem Artemonem *περιφόρητον*, vocarit Anacreon, causam affert dipnosophista, *διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα ἐπὶ κλίνης φέρεσθαι*. quod *delicate vivens, in lectica gestaretur*. Alii causam adferunt, quod propter pulchritudinem raperetur ab omnibus. Volunt enim *ταχθῆναι τὴν παροιμίαν ἐπὶ καλοῦ καὶ ἀρπαζομένου πρὸς πάντων παιδός*. praeter grammaticos, Plutarchus in Pericle. Deinde ut probet Athenaeus e paupere factum esse Artemonem divitem et luxuriosum, describitur ejusdem lyrici canticum: cujus prima verba tenebricosa mihi quidem. Ait, *Πρὶν μὲν ἔχων βερβέρια καλύμματα Ἐσφηνωμένα, καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσίῳ*, etc. Haec lectio est omnium exemplarium, prius erat *βερβέριον κάλυμμα τ' ἐσφ*. Utraque vox necessario derivanda nobis a dictione Barbara, *βέρβερι*, quae conchae margaritariae genus significat, de qua libro 3. ex Androsthene. Sed qui convenient berberina integumenta Iro alicui? nam certum est paupertatem Artemonis his verbis describi. Eruditiss. Dalecamp. *βερβένια* legit: quia scribit Hesych. *Βερβένιους* esse *γένος τι Ἀρκαδικόν*. neque est alienum a similitudine veri, egenae gentis, ut fere omnes in Arcadia, vestes fuisse pretii minimi. Idem Hesych. auctor est *βερβίνια* dicta fuisse ligna clavis confixa, ex quibus lychni pendebant in pauperum cellis. Quare videndum an legi possit hoc loco, *Πρὶν μὲν ἔχων βερβίνιον κατάλυμα Κ' ἐσφηνωμένον*. ut dicatur Artemon domo caruisse (quod supra dicebamus extremae paupertatis habitum esse argumentum) et gallinis fuisse similem, quae noctu ad sua petaura se recipiunt, et tabulas illas, in quibus solent cubare. Vulgatam lectionem qua ratione exponamus recte non video: nisi cui placeat *βερβέρια καλύμματα*, appellari pauperum gurgustiola angusta, et conchae similia. Pro *ἐν ὠσίῳ*, quod defendunt MSS. docti viri *ἐν ποσί*. ut puto, non male. Extremo cantico Artemonis luxum significans poeta, *νῦν δὲ*, ait, *ἐπιβαίνει σατινέων*. veteres *σατίνας* exponunt *ἀμάξας*. Anacreon vero non plaustrum sed currum vel *ἀρμάμαξαν*, aut lecticam ea voce designat: quod ex superioribus verbis

Athenaei clarum. Addit, *χρύσεια Φορέων κατέρματα*. Ita codd. melius quam vulgo, *καί θέρματα*. Legendum autem, *χρύσεια Φ. κατέρματα*. Hesychius, *κάθεμα*, ὁ ἵατος *στήθους ὄρμος. monile in pectus demissum*. [Lege Hieronymum in caput Ezechielis 16. alioqui *κατέρματα* fuerint, quae aliis *ἔρματα* nominantur. Odyss. σ. Ἐρματα δ' Εὐρυδάμαντι δὴν θέράποντες ἐνεικαν.] Quod autem vocatur a Poeta Artemon *παῖς Κύνης*. suspectum habuerunt docti viri: haud scio an jure: nam servum servatum videtur significare, quod enim emendant iidem, p. 846. *ἄνικος*, non dubito falsos esse iudicii. Cyca, servile nomen foeminae, ut Manes viri. Sequitur inter alia de Alcibiade, *τὴν δ' αὐτοῦ γυναῖκα πειρῶν ὡς ἕτερος ἐπεμψεν αὐτῇ χιλίους Δαρεικούς*. nisi deest aliquid ante haec verba: prorsus legendum est *Ἄγιδος* pro αὐτοῦ. utique autem *ἑταῖραν* pro ἕτερος. Scribe, *κάλλιστός γε ὤν*. quod sequitur de quatuor urbibus, quarum opibus ad suam libidinem abutebatur Alcibiades, melius capias ex Plutarcho. *Lyfiae* locus extat et libro decimo tertio. *Καθομιλεῖν Φαρνάβαζον*, exposuimus capite primo. atque hoc illud est, quod Plutarchus scribit de Alcibiade. *ἦν μία δεινότης αὐτῆ τῶν πολλῶν ἐν αὐτῷ, καὶ μηχανὴ θήρας ἀνθρώπων, συνεχομοιοῦσθαι. καὶ συνομοπαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις*. Libero metu illos qui *Κλεμβρότου* contra Hellenismum scribunt in epigrammate Pausaniae, ne fiat versus hypermeter. *συνίησις* huic incommodo satis medetur, alioquin *Κλεμβρότου* scribendum foret. Paulo post refert philologus, *Ptolemaeum secundum κατατεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας, ὡς ποτ' οὖν ἐράϊσε, καὶ κατεῖδεν διὰ τινων ὑπολαμπάδων τοὺς Αἰγυπτίους, παρὰ τὸν ποταμὸν ἀριστοποιουμένους, καὶ τὰ τυχόντα προσφερομένους, ἐπὶ τε τῆς ἄμμου χύδην ἐρρίμμένους εἰπεῖν, ὡς τάλας ἐγὼ, τὸ μηδὲ τούτων ἕνα γενέσθαι*. Domi in valedudinario adhuc inclusus, semiaeger Ptolemaeus, aërem apertis fenestris admittebat: sed per specularia aut simile quid aliud foras prospiciebat. Hae sunt quas *ὑπολαμπάδας* auctor vocat: quod non plane cubiculum illustrarent, sed velut sublustis noctis imaginem in illud inducerent. Ita interpretamur hanc vocem: quam neque nos alibi offendimus: et sibi non intellectam confessus est auctor Epit. Non dicitur in hac narratione, quare ad Nilum convivia agitent Aegyptii. Ego divino id factum per occasionem alicujus festi et *δημοσελοῦς ἑορτῆς*. Tunc soliti veteres in Deorum templis epulas celebrare de reliquiis

hostiae quam mactaverant. Ergo cum ad templa quae
 erant circa Nili ripam, πανσυδεῖ exiissent Alexandrini:
 pars in ipsis aedibus sacris, pars in adjunctis τεμένεσιν
 epulabantur: plerique secundum Nili ripam. Mos fuit
 Aegyptiorum ad Nilum templa aedificare. Vitruvius libro
 quarto capite quinto. *Si secundum flumina aedes sacrae
 fient, ita ut in Aegypto circa Nilum, ad fluminis
 ripas videntur spectare debere.* Praeterea constat veteres
 si quando vellent genio indulgere, riparum virideis ve-
 stitus, et littorum amoenitates solitos sectari: quas Graeci
 Latinique pariter *actas* dixerunt. Unde illud fuit vulgi
 sermone tritum, Σήμερον ἀπτάσωμεν, quoties sese libe-
 ralius invitabant. Non igitur dubium, Aegyptios, etiam
 cum per religionis suae ritus non cogentur, frequentia
 ad Nilum agitalle convivia. Photius in Excerptis ex
 Isidori vita. αὐτῶν δὲ ποτε παρὰ τὸν Νεῖλον ἐστιωμένοις
 ἀμφοτέροις, παρῆν δ' ἐν τρίτῳ ὁ ἡμέτερος Φιλόσοφος,
 ἀνέδραμεν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πλέκαμος, ὡς ἰδεῖν, πεντά-
 πηχυσ. Ait προστάξας ἀνάστατον γενέσθαι ποιῆσαι τὴν
 πόλιν. Tolle alterutrum duorum verborum γενέσθαι ποιή-
 σαι. nec multum refert utrum potius. Ait, καὶ ἀνασκευα-
 σθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν ἀπάντων τῶν Ἐρετριέων. In-
 terpr. omnibus Er. occisis imo vero translatis alio,
 μετοικισθέντων. Eretrienfes fuisse omnes occisos nemo
 historicorum dixit: sed everfa ipsorum urbe translatos
 esse in Asiam. Ehippi Olynthii verba de Alexandro
 confer cum iis quae ex eodem historico habentur libro
 decimo. Περίσχιδεῖς in narratione Ehippi, calceorum
 genus quoddam, pretiosorum ut vel ex hoc loco apparet.
 In quorum albo Julius Pollux σχιστάς et λεπτοσχιδεῖς
 recenset. at Hesychius calceos πολυσχιδεῖς inter viles vult
 fuisse. Miro errore ubi est scriptum, Καὶ ἔντοτε οἱ πρό-
 τερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλή-
 θησαν, habent Excerpta, Διονυσοκομικοὶ et Ἀλεξανδρο-
 νομικοί. at in membranis, Διονυσιοκόλακες. de his satis
 libro sexto. In testimonio Posidonii de Antiocho Grypo,
 scribe ex libro quinto, στεφάνων ἐν σμύρνης καὶ λιβα-
 νωτοῦ, σὺν ἀνδρομήνεσι λημνίσκων πιλήμασι, πλήθη. Se-
 quitur, Ἀλεξίς δ' ἐν τρίτῳ Σαμίων ὄρων. Non hic solum,
 sed et libro sequente, Alexidis Σάμιοι aut Σαμιανοὶ ὄροι
 laudantur. ut nullam excusationem mereatur docti viri
 περιεργία, cui placitum hic scribi ὄρων: ut esset libri
 titulus, *De Sami pulchritudine.* Atqui nemo ei conces-
 serit vel ἀκροθιγῶς Graece doctus, librum eo argumento

quod ipse hariolabatur, posse inscribi *Περὶ ὠρῶν Σαμίων*. Teneamus igitur omnium librorum lectionem, et vertamus *De Samiacis finibus*. Familiaris hic antiquis scriptoribus titulus, cum alicujus urbis *τοπογραφίαν* insituerent. aut antiquitates in literas referrent. Sic fuere qui *Ἀθηναίων ὄρους*, vel *ὀρισμοὺς* inscriptos libros ederent: quorum mentio in scholiis Aristophanis ad Aves. Libro septimo laudatur Heropythas in *Κολοφωνίων ὄροις*. libro octavo Chreophylus *ἐν τοῖς Ἐφεσίων ὄροις*. Ita Alexis Samiacus fines descripserat. De hoc opere sensisse Antigonus Carystius videtur, cum scribit, *ὁ δὲ τοὺς Σαμιακοὺς ὄρους συγγεγραφὼς ἐπὶ τῶν πρώτων κληθέντων μαθητῶν τῶν περὶ Ἡρόστρατον, Φησὶ χελιδόνα λευκὴν Φανῆναι*. Sed et Duris Samius, et Aethlius quidam eodem titulo libros conscripserant. quorum non uno loco Athenaeus meminit. [Quum autem omnibus iis quos indicavimus locis ὄρων constanter scriptum sit: quumque eam lectionem manifesto confirmet, quod dicebamus laudari scriptorem incertum in scholiis Comici, in *Ὀρισμοῖς Ἀθηναίων*, non potest dubitari interpretationem quam attulimus rectam esse. *ὠρογράφοι* igitur sunt qui regionem aliquam descripserunt: quos cave confundas cum iis qui a veteribus Graecis dicti sunt. *ὠρογράφοι*, quasi dicas *Annalium Conditores*: nam *ὦρος* illis erat *annus*. Censorius, *Sunt qui tradant hunc annum trimestrem Horon instituisse: eoque ver, aestatem, autumnum, hiemem, ὦρους et annum ὦρον dici, et Graecos annales ὦρους, eorumque scriptores horographos*. Sic accipiendum in Plutarchi libro de Herodoto, *οἱ Ναξίων ὠρογράφοι, qui Annales Ναξίων scripserunt*.]

p. 848.

CAPUT DECIMUM.

Samiorum λαῦρα. στενή pro στενωπός. λαῦρα vicus. Beatorum λαῦρα quae Alexandria, λαῦρα et λάβρα. λαυρὸν et λαβρὸν, et similia. Epirhantii locus exponitur, male a quibusdam acceptus λαῦραι diversae sub Archiepiscopo. Alexandrino ἄμφοδος idem ac λαῦρα. Veterum monachorum laurae vel labrae. Euagrii locus emendatus.

POLYCRATIS Sami tyranni luxuriam commemorans dipnosophista, sic insit ex Clearcho *ὅθεν τῷ Σαρδέων*

ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ τὴν παρά τοῖς Σαμίοις
 λαῦραν ἀντικατεσκευάσεν ἐν τῇ πόλει. Erat in fama ille
 infamis Sardinum urbis locus Γλυκὺς ἀγκῶν dictus: de
 quo satis supra hoc ipso libro. aemulatione Sardinorum
 Polycrates exstruxit in urbe Samo eam quae dicta est
 λαῦρα Σαμίων. quid sit, mox explicatur. ἡ Σαμίων λαῦρα
 στενὴ τις ἦν γυναικῶν δημιουργῶν καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν
 καὶ ἀκρασίαν πάντων βρωμάτων. ὧν ὄντως (vel οὗτος)
 ἐνέπλησε τὴν Ἑλλάδα postrema verba ita scribi et di-
 stingui, debent, in editis male concepta. *Samiorum laura*
 inquit, *vicus fuit ubi habebant mulieres quae placentas*
et dulciaria opera conficiebant, et omnes cibos ad
voluptatem et luxuriam. nisi est mendum, στενὴν ἀντι
 στενωποῦ posuit, id est pro vico aut via in urbe: erit
 igitur ellipsis nominis ὁδός: sed fortasse verius est, omis-
 sam vocem incuria libroriorum restitui debere: et scri-
 bendum, στενὴ ἀμφοδός τις. vel στενωπός τις ἦν. Grae-
 cum est purum putum vocabulum λαῦρα Latino *vicus*
 respondens. utraque dictione significatur et via in urbe,
 et συνοικία, sive plures domus conjunctae, quae unam
 magnam insulam efficiunt. [Herodotus lib. 1. de Baby-
 lone: πυλίδες ἐπήεσαν, ὅσαιπερ λαῦραι.] Eadem voce et
 Alexandrini sunt usi: de quibus statim subjicitur, οἶδα δὲ
 καὶ γὰρ παρά τοῖς ἑμοῖς Ἀλεξανδρεῦσι λαῦράν τινα καλου-
 μένην μέχρι καὶ νῦν εὐδαιμόνων, ἐν ἣ πάντα τὰ πρὸς
 τρυφὴν ἐπωλεῖτο. Novi ego quoque apud Alexandrinos
 meos quendam vicum, qui vocatur hodieque Beatorum
 vicus, ubi quaecumque ad delicias faciunt, vendeban-
 tur. Alexandriae Λαῦρα εὐδαιμόνων, ut Romae *Tuscus*
vicus. nam ut diximus λαῦρα et *vicus* idem. Nihil au-
 tem interest sive λαῦρα scribas per *υ* sive λάβρα per *β*.
 et si enim aliud proprie λαῦρον aliud λαβρόν, vulgo ta-
 men et pronuntiatio et scriptura eadem. Sic λαυρόν ὕδωρ
 apud Homerum et Hippocratem, et λαυρόν ἐπαιγίζειν
 apud Apollonium in Argonauticis pro λαβρόν. sic καλαύ-
 ροψ et καλάβροψ passim. νεβρίδιον et νευρίδιον, πέταβρα
 et πέταυρα apud Suidam. et cum significatu longe diffe-
 rant ἄβρα *delicata*, et αὔρα *aura*, tamen ἀπὸ τῆς στε-
 ρεᾶς ἄβρας ἐμπνεῖσθαι, leges apud Epiphanium libro
 tertio. Quamobrem errat insigniter vir ille magni nomi-
 nis, qui vocem λάβρα apud eundem Epiphanium quae
 nihil aliud est quam λαῦρα, peregrinam dictionem vult
 videri. Locus Epiphanii eximius, et dignus qui obiter
 hic a nobis explicetur. Sic igitur ille initio tractatus de
 Casaub. Anim. in Athen. T. III.

p. 849. Ario et Arianorum secta. Φασιν αὐτὸν Δίβυν τῷ γένει ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ πρεσβύτερον γεγονότα, ὃς προϊστάτα τῆς ἐκκλησίας τῆς Βαυκάλως οὕτω καλουμένης. ὅσαι γὰρ εἰσιν ἐκκλησίαι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ ἓνα ἀρχιεπίσκοπον οὔσαι, καὶ κατ' ἰδίαν ταύταις ἐπιτεταγμένοι εἰσὶ πρεσβύτεροι διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς χρεῖαι τῶν οἰκητόρων πλησίον ἐνάστης ἐκκλησίας αὐτῶν καὶ ἀμφοδῶν, ἧτοι λαβρῶν ἐπιχωρίως καλουμένων, ὑπὸ τῶν τῆς Ἀλεξανδρέων κατοικούντων πόλιν. Sedebat Alexandria Archiepiscopus et patriarcha, regendae universae Ecclesiae totius regionis. Erant praeterea in singulis urbis vicis constituti presbyteri qui Ecclesiastica negotia suorum quisque vicorum curabant. Uni harum minorum Ecclesiarum Baucalis nomen fuit: quia videlicet in vico ejusdem nominis erat sita: nisi fuit aliqua peculiaris causa ejus appellationis. Ἀμφοδῶν appellat Epiphanius, cum omnibus Graecis vicum in urbe, id est plures domos cohaerentes invicem ad modum magnae insulae. quod et nomen declarat: nam ἀμφοδος est συνοικία περὶ ἣν ἐστὶν ὁδός, multae domus quos via publica ambit. et addit Epiphanius has ἀμφοδῶν Alexandrinis dici vulgo λαύρας. Alexandrinos Graece locutos esse, imperitissimi sunt veterum historiae qui nesciunt, impudentissimi qui negant. Illi igitur vicos suos, et ἀμφοδῶν quidem ut alii Graeci sed magis usitate λαύρας vocabant, aut quod idem ἐλάβρας. Credamus ita esse, vel quia Epiphanius hoc scripsit: vel propter Athenaeum hominem Aegyptium qui vocem λαύρα pro vico solitam esse usurpari Alexandriae ita clare demonstrat, ut clarius nihil queat. [Athanasius in epistola ad solitariam vitam degentes, de persecutione fidelium in urbe Alexandria: πολλοί, ait, καὶ οἴκους μετῆλθον καὶ μετέστησαν ἀπὸ λαύρας εἰς λαύραν καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὰ προάστεια. etiam hic λαύρα dicitur Alexandriae vicus: non ut putarunt viri doctores porticus] At viro illi docto de quo diximus, ne credamus: qui tantum verborum perdidit ut de voce ἐλάβρας et loco isto Epiphanius ea nobis persuaderet quae sunt falsissima. Omnino enim quaecunque sunt ab illo, partim in Academia, partim in notis ad Biblia super hoc adnotata, ἀρρήτα sint ἀμείνω. An negabit vir eruditus ἀμφοδῶν ab Epiphanio dici vicos? atqui sic veteres interpretantur: quorum testimoniis superfedeo. Galenus in 16. De usu partium, τὰς ἐν ἀμφοδοῖς κρήνας appellat fontes vicanos. Procopius de aedificiis Just. διελὼν τοῖς

στενωποῖς τὰς ἀμφοδούς ἀπάσας. alii ἀμφοδα potius di-
 xerunt. vide Suidam in Ἀγυιαί. Significat ἀμφοδος et
 viam in urbe, ut Latinorum vicus, Procopius De aedi-
 ficiis Just. libro quinto, loquens de Hierosolymis τὰς
 ἀμφοδούς ἐν κλίμακος τρόπῳ ἀπὸ ὀρθίου εἰς τὸ πρηνές
 κατατείνοντες. Porro quemadmodum plura in urbe aedi-
 ficia invicem cohaerentia λαύρας vel λάβρας dixerunt:
 sic etiam monasteria ubi plures monachi habitabant in
 diversis cellis, sub uno tamen praefecto Abbate *lauras*
 Ecclesia vetus appellavit. Enagrius lib. 4. cap. 7. *συνήκ- p. 850.*
μαζε τῷ Ζωσιμῷ ἀνὴρ Ἰωάννης τοῦνομα, ταῖς ἀρεταῖς
παραπλήσιος, ἐν Χουσιμῷ τῇ λαύρᾳ. cap. 38. Εὐστόχιος
κατακρατούντων καὶ μάλιστα ἐν τῇ καλουμένῃ νέᾳ λαύρᾳ
τῶν τὰ Ὀρριγένους πρεσβευόντων δόγματα, πᾶσαν ἔθετο
σπουδὴν τούτους ἀπελάσαι. Apertius idem lib. 1. cap. 21.
 loquens de Eudocia Theodosii uxore, quae pietatis zelo
 Hierosolyma venerat, et multa ibi devoti animi moni-
 menta reliquit: ὥστε, ait, καὶ εὐαγῆ δείμασθαι Φροντι-
 στήρια, καὶ τὰς καλουμένας λαύρας. ἐν αἷς ἡ μὲν δίαίτα
 διάφορος. ἡ δὲ γε πολιτεία ἐς ἕνα τελευτᾷ Θεοφιλῆ σκοπόν.
 ita scribendus hic locus, qui in editis libris corruptus
 est. Phocas Imp. in constitutione quadam, *Κελλία δὲ καὶ*
τὰς καλουμένας λαύρας ἐν ἐρήμοις οἰκοδομεῖν οὐκ εἴργομεν.
 Alibi λάβραι indiscriminatim pro eodem scriptum offen-
 des. In constitutione Manuelis Comneni qua immunitas
 Ecclesiasticis et monachis conceditur. *διὰ τοῦ παρόντος*
χρυσοβούλου θεσπίζει καὶ διορίζεται πάντα τὰ σήμερον
νεμόμενα ἀκίνητα παρὰ τῶν ἀνωθεν ἀριθμηθέντων μονα-
στηρίων, ἢ καὶ ἡσυχαστηρίων, ἢ καὶ ἀναχωρητικῶν κελ-
λίων, ἢ λαβρῶν, καὶ ἀπλῶς κατοικητηρίων μοναχικῶν.
 Auctor historiae miscellae, libro 24. *monasteria duarum*
magnarum labrarum, sanctae videlicet memoriae Cha-
ritonis et Cyriaci Sabae. paulo post Similiter autem et
laurae eremi opinatissimae, sancti Charitonis et sancti
Sabae, et reliqua monasteria et Ecclesiae desertae fac-
tae sunt. Etiam hodie montis Atho incolae monachi:
 suas monas *lauras* vulgo nuncupant. Haec si observasset
 eruditus ille vir nunquam de superiore Epiphanii loco
 adeo alienam vero sententiam in medium protulisset.
 [Postremo non praetermitteremus dicere aliud fuisse lau-
 ras, aliud coenobia. nam in vita S. Euthymii anacho-
 retae, quam Cyrillus quidam scripsit, ita scriptum est.
Te oportet venire ad meam lauram, et fratrum qui-
dem cellas diruere ab ipsis fundamentis, caenobium

vero aedificare illic, ubi meum aedificasti caemeterium. Non enim lauram, sed caenobium potius esse locum Deo placet.

CAPUT UNDECIMUM.

Aristotelis τὰ Θαυμάσια. Diodori Siculi τὰ περὶ βιβλιοθήκης. παραδρομή. ἔδαφος πεποικιλμένον ὑπὸ δημιουργῶν. μουσιῶν et μουσιῶται. Demetrius Phalereus fratris sui τὰ ἐπιφάνεια θυῶν. Parrhasius habrodiaetus. πέπηγεν οὔρος. ἀμώμητον οὐδέν. voluptas μονόχρονος. alia nonnulla.

HISTORIA de panno illo mirabili Alcisthenis, defun-
dicitur ex Aristotele ἐν τοῖς Θαυμαστοῖς. intelligit librum
Περὶ Θαυμασίων ἀκουσμάτων, ubi extat hodieque totidem
pene verbis planeque iisdem narratio haec. Merito igitur
priorem lectionem, ἐν τοῖς περὶ τρυφῆς Θαυμαστοῖς re-
speruimus, falsa est enim. Scribe ex Aristotele, καὶ τῶν
δεικνυμένων μάλιστα πάντων ἐκεῖνο Θαυμάζεσθαι. Ex-
cerpta sic, καὶ δεικνύμενον ὑπὸ πάντων ἐ. θ. Ait, κεν-
τοῦντες ὑπὸ τοὺς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις ἀνεῖλοι
αὐθάς. de hac historia adi ad Strabonem libro sexto
p. 851. Paulo post, Διόδωρος δ' ὁ Σικελιώτης ἐν τοῖς περὶ βιβλιο-
θήκης, Ἀκραγαντίνους Φησὶ κατασκευάσαι Γέλωνι κολυμα-
βήθραν πολυτελεῆ. nunquam factum, ut Diodorus Siculus
historicos suos annales inscriberet *De Bibliotheca*, sed
Bibliotheca, quod longe est aliud. Praeterea apud Dio-
dorum Siculum libro undecimo, non est vox Γέλωνι in
sermone de hac piscina: neque ex ejus verbis possit
eam tueri. Adde quod Agrigentum non Gelonis, sed
Theronis in potestate tum fuit. haec παροράματα sunt
hujus philologi, dum Excerptorum suorum fidem sequi-
tur. De Siculo Damophilo auctore belli Siculi lege ejus-
dem Diodori reliquias lib. 34. παραδρομήν eleganter Athe-
naens vocat homines ad utrumque latus accurrentes cum
Damophilus rheda aut lectica veheretur. Ait, ἀνθινά τε
πολλὰ τῶν ἔδαφῶν ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκευάζετο διαπε-
ποικιλμένα ὑπὸ δημιουργῶν. multo in andronibus ravi-
menta consuebant florida. picturata ab artificibus musi-
variis. Graeci veteres hos artifices ψηφοθέτας vocabant,
ut dictum est ad Suetonium. recentiores imitati Latinos
μουσιῶν usurpant pro *picturare de musivo*. μουσιῶμα illis

opus ejusmodi. μουσιώτης, *artifex musivarius ἀνθινὰ* pavimenta appellat, vel picta multis diversis coloribus: vel in queis veri flores depicti. Quod autem Demetrius ἐπεμελεῖτο καὶ τῆς ὄψεως, arguit *Calliblephari* cognomen. ab hoc studio illi inditum. assentior mox Dalecampio, legenti ἦδεν ὁ χορὸς εἰς αὐτὸν ποιήματα Καστοριῶνος τοῦ Σολέως. ejus poetae facta mentio libro decimo extremo. Sequitur, Demetrium occiso fratre ipsius Himeræo ab Antipatro, cum Nicanore versatum esse, αἰτίαν ἔχοντα, ὡς τὰ ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ θύοντα: id est, credente vulgo, fratri suo *epiphania sacra ipsum facere*. Impietatis crimen est, quod hic Demetrio impingitur: quasi ille fratrem suum in deorum numerum retulerit, et more caeterorum deorum statis sacrificiis festisque colere instituerit: consecrato honori ejus die, quem *Epiphania* appellabat. Graeci ἐπιφανεῖας deum vocant eorum praesentiam in terris: quando vel oculis spectandos se exhiberent, vel aliquo modo praesentiam suam testatam facerent. Dionysius Halic. libro secundo: πάντῳ δ' ἄξιον καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἱστορηῆσαι τῆς θεᾶς, ἣν ἐπεδείξατο ταῖς ἀδίκως ἐγκληθείσαις παρθένοις: idem paulo post Epicureos graviter reprehendit, et omnes philosophos, τοὺς διασύροντας τὰς ἐπιφανεῖας τῶν θεῶν. In Graecorum historiis frequens dictio est ἐπιφάνεια. hoc sensu, Cicero praesentiam Latine vertit, cum ait in secundo De natura deorum: *Itaque et in nostro populo et in caeteris deorum cultus, religionumque sanctitates existunt in dies majores, atque meliores Idque evenit non temere, nec casu, sed quod praesentiam saepe suam divi declarant. ὅτι πολλάκις τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν οἱ θεοὶ ἐπιδείκνυνται.* et libro extremo. *Praeterea ipsorum deorum saepe praesentiae quales supra commemoravimus, etc.* Inde sunt instituta festa Epiphania ad celebrandam memoriam alicujus deorum ἐπιφανεῖας. Sic populus Christianus Epiphania appellavit diem consecratum in honorem et memoriam τῆς πρώτης ἐπιφανεῖας. Domini nostri p. 852. JESU-CHRISTI. Sic Demetrius Phalereus, ut ex hoc loco apparet, Epiphania fratris sui, crudeliter ab Antipatro trucidati, (ut legere est apud Plutarchum in Demosthene, et in Excerptis Photii ex Arriani historiis τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον) agitabat. [Existimo autem Demetrio fratrem in quiete visum, aut tale quid accidisse, quod eum impulerit, ut ei Epiphania faceret, et privatam hanc solemnitatem institueret. Veteres Athenienses

impietatis eos arcessisse, qui defunctis honorem ullum diis proprium haberent, testis est Attica historia. et nota omnibus calumnia in Aristotelem. *Theognis* deliciae Demetrii in MSS. est. *Δίλογις*. De Lucullo plura auctor libro sex tosub finem. De Parrhasio iterum lib. ultimo. *Habro-diaetum*, inquit Plinius, *se appellavit Parrhasius*. respiciens versum hic descriptum, Ἀβροδίατος ἀνὴρ ἀρετὴν τε σέβων τὸδ' ἔγραψε. Alibi diximus, ὄρον aut πέρας alicujus rei dici, quod volumus intelligi summum esse. sic πέρας Φιλίας, ὄρος πενίας, *summa amicitia, summa paupertas*. πέρας τέχνης, ars perfecta cui nihil possit addit. cocus apud Hegesippum: Οὐκ ἀλλὰ τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς τέχνης Εὐρημέναι τὰ νῦν νόμιζε μόνον ἐμέ. Sic in descripto hic epigrammate, postquam dixit Parrhasius sibi inventa artis suae τέρματα: addit, ἀνυπέβλητος δὲ πέπηγεν οὖρος. ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς. pessime viri docti ista acceperunt, qui οὖρον live ὄρον *tumulum* interpretati sunt. nihil ineptius, nam Parrhasius pergens in gloriatione consummatae artis, *haeret*, inquit, *terminus, nulli pictori superabilis. caeterum nihil est in rebus humanis quod reprehensionem non sit obnoxium*. venusta plane epigrammatis clausula. ubi autem legerunt interpretes *μωμήσασθαι* pro *conqueri*. lidem, cum in praecedentibus hisce verbis, *ἠύχης δ' ἀνεμεσήτως ἐπὶ τούτοις καὶ ἀπίστα κλύουσι λέγων*, negationem desiderari animadvertissent, quod nimis certum est: ante vocem *ἀνεμεσήτως* eam collocarunt: quod non probamus nos qui ita potius scribendum censemus: Ἡ. δ' ἀν. ἐπὶ τούτοις, ἄτε οὐκ ἀπίστα τοῖς κλύουσι λέγων. id est, *gloriatum est citra invidiam, facile credentibus, qui audiebant cum diceret*, ea nimirum quae deinceps sequuntur. Si cui placeat magis τὸ, οὐκ ἀνεμεσήτως, dicemus respexisse Athenaeum, iudicium illud quo magnis suffragiis superatus est Parrhasius a Timanthe Sami. Μονόχρονον voluptatem mox appellat auctor ex Aristippi sententia, cujus sit unum tempus. Vulgo tempus dividitur in praeteritum, praesens et futurum. at voluptas Aristippo unum dicitur habere tempus: praesens nempe: quia praeteritae voluptates non sentiuntur amplius: futurae, nondum. auctor ipse explicat se: neque aliter accipiendum. Tertius Alexidis versus vulnus accepit in medio. Expleri sic potest:

— καὶ Φιλοσοφεῖν
ἐπέθετο, ὅτ' Ἀθήνησι Κυρηναῖος ἦν
ὡς Φησ' Ἀρίστιππος.

Deinde scribe, *πρωτεύων ἀπάντων τῶν τότε*. In fine scribe, p. 855.
 ἤν δ' ἀρτυρίαν συνήρπασε. vel ἀρτυλίαν. artem μαγειρι-
 ἤν intelligit, ut recte Dalecamp. tamen ἀρτηρίαν MSS.
 in quarto Antiphaneo scripsimus, *πιλίδιον ἀπαλόν, pileo-*
us delicatus. ex MSS. prius legebatur *πολίδιον*, inepte.
 nec minus inepte qui initio *Βεβρία τράπεζα*. renuente
 tiam metro.

CAPUT DUODECIMUM.

καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις. Voces *Epicuri*
καταιγισμοὶ et ἐπεντρώματα. χορηγίαι καὶ λει-
 τουργίαι. *περίστασις pro vita non philosophica*,
συμπεριφοραί. *Αναξίλαε Δυροποιοῦς ὡὰ κολάπ-*
τειν. *Annuli velares*. *Προν. παχὺς ὡς ἔκειτ'*
ἐπὶ στόμα. *ἀχρημαία κρέα*.

NE membranae quidem antiquae manus aliter haec
 nobis exhibent quam ut vulgo eduntur: Ἀριστόξενος ὁ
 μουσικὸς ἐν τῷ Ἀρχύτα βίῳ ἀφίησι παρὰ Διονυσίου τοῦ
 εωτέρου πρεσβευτᾶς. cum tamen manifestissimum sit
 φῆσι scripsisse homines imperitos pro ἀφικέσθαι φησί.
 in Polyarchi dissertatione qua probare nititur sapientis
 ἢ ἀκολουθεῖν ταῖς ἡδοναῖς, turbant ista verba, τὸ δὲ
 ἐντιτείνειν καὶ καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις οὔτε εὐ-
 φρονος οὔτε εὐτυχούς, οὔτε ξυγιέντος εἰδέναι τίς ἢ τῆς
 ἐνθρωπίνης φύσεως σύστασις. Illud quidem non dubium,
 εἰδέναι perperam scriptum esse pro εἶναι. non esse ejus
 cui intelligat. etc. Sed est in voce καταδουλοῦσθαι non-
 nulla difficultas. Apud philosophos, et sacrarum etiam
 literarum auctores servi cupiditatum appellantur, qui
 otos se illis dederunt. Si ita hic accipiamus, sensus
 erit: parum sapere qui aduersantur et quasi reluctantur
 naturae cupiditatibus: et item eos, qui ita sese illis man-
 iparant, ut ipsis quasi dominis seruiant. optima quidem
 sententia: sed an hoc Polyarchus (sive Polyarchus: utro-
 que modo enim scribitur) voluerit, id vero quaestionis
 est: non enim videtur haec sententia ei thesi quadrare
 quam ipse propugnat. Itaque καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπι-
 θυμίαις, potius interpretor, invitum parere cupiditatibus
 de incontinentibus loquitur, qui assidue cum cupiditatibus
 suis pugnantes, assidue succumbunt, et illis ἐόντες ἀέ-

κούτι θυμῷ manus dant. serviunt igitur et isti voluptatibus
 non minus quam intemperantes, sed serviunt coacti: qui
 poterant, imo debuerant ex hujus Θαλετῆς praecepto
 naturam ducem secuti carere ea molestia, et aequo animo
 frui voluptatibus. Cum ait, ἐκείνω μὲν γὰρ ἦτε Ἀσία
 ὅλη χορηγεῖ. deesse aliquid apparet nisi legas, ἢ Ἀσία
 vel ἦγε Ἀσία. sed verius opinor desiderari unum aut
 alterum verbum. nam Persae tunc temporis praeter Asiam
 parebat Europae etiam pars aliqua, et Aegyptus, fortasse
 quam plerique ab Asia separarunt. Mox scribe, Μήδου
 δὲ Πέρσαι διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν non τοιαύτην. Ait, καὶ
 τὸν θάνατον δὲ ἀποσημαίνων τοῦ βασιλέως, Φησὶν ὡς
 ἀμφὶ κρ. locus quem respicit est in Necyia, ἴδυσσ. λ.
 Ait, ἵνα μὴ τοὺς καταιγισμοὺς λέγω, καὶ τὰ ἐπεντρώματα
 ἄπερ πολλάκις προφέρεται ὁ Ἐπίκουρος, καὶ τοὺς γαργα
 p. 854. λισμοὺς καὶ νύγματα. his quatuor vocabulis solitus ut
 Epicurus, ut exprimeret animi ad voluptates ruentis im
 petus. Sed vocem ἐπεντρώματα quis ferat? [Equidem
 referebam id verbi inter eas Epicuri dictiones, quae dam
 natae antiquis criticis; de quibus olim ad librum 10
 Diogenis Laertii aliquid observabamus. sed haereo non
 nihil; quia apud elegantissimum scriptorem Philonem id
 vocabulum observo. Proferam ejus locum, ut discat lec
 tor, quo sensu novam vocem usurparit Epicurus. nam
 Dalecampius qui vertit vulnera, non simpliciter errat.
 Philo in Allegoriis. ὁ προκόπτων, inquit, λέγεται τα
 ἐγκοίλια καὶ τοὺς πόδας λούειν, οὐ τὴν ὅλην κοιλίαν. ἵνα
 γὰρ οὐκ ἔστι πᾶσαν ἡδονὴν διώσασθαι. ἀγαπητὸν δὲ
 εἶναι τὰ ἐγκοίλια αὐτῆς: τούτεστι, τὰ ἐπεντρώματα, ὡς
 φασιν οἱ Φιλήδονοι ἐπιδύσειν εἶναι τινὰς τῶν προηγουμέ
 νων ἡδονῶν, ἃ γίνεται ὀψαρτυτῶν καὶ σιτοπόνων λίχνων
 περιεργία. Non est hic locus explicandi allegoriam in
 terpretationem quae ibi persequitur Philo verborum Moysis
 Levitici capite primo, 13. sed apparet mediocriter atten
 denti, ἐπεντρώματα Philoni, vel potius ei quem laudat
 Philo, (is autem est proculdubio Epicurus): esse gulae
 scitamenta, quae non ad alimonium eduntur, sed ad
 voluptatem, qualia sunt, ait Philo, quae parantur ab
 artificibus condimentorum et a panificibus, hoc est a
 confectoribus aut confectricibus panum vel placentarum,
 vel similibus cupediis. Ex his constat ἐπεντρώμα non
 deduci ab ἐπεντιτρώσκω, sicut apud Hippocratem τρώμα,
 quod significat vulnus: sed ab ἐπεντρώγω quod est edere
 aliquid supra consuetum cibum. puta panem et obsonium.]

Subjicit auctor, Καὶ Μητρόδωρος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Φησὶν, ὃ Φυσιολόγος Τιμόκρατες, περὶ γαστέρα ὁ κατὰ φύσιν βαδίζων λόγος τὴν ἅπασαν ἔχει σπουδὴν. Conferenda sunt cum illis M. Tullii verba e libro primo De natura deorum. *Metrodori vero qui est Epicuri collega sapientiae, multa impudentiora recitabat. Accusat enim Timocratem fratrem suum Metrodorus quod dubitet omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri: neque id semel dicit: sed saepius.* Epicurei Roma pulsi consulto senatus nominantur. mox Alcuius et Philiscus Aelianus libro 9. cap. 12. *Alcaeum* vocat. In fine edicti Antiochei contra Philosophos, scribe, καὶ μὴ ἄλλως γένηται. supple ὄρα. Lyconem philosophum, qui familiam Athenis duxit, ita damnosum et πολυτελεῆ fuisse scribit dipnosophista, ὥστε καὶ πολλοὺς ὀρρωδεῖν καὶ βουλομένους προσιέναι πρὸς τὴν διατριβὴν ἀνακόπτεσθαι, καὶ καθάπερ εἰς πολίτευμα πονηρὸν καὶ χορηγιῶν καὶ λειτουργιῶν πλήρες σύλαβουμένους προσάγειν. ad scholam hujus sophi, inquit, sic verebatur accedere et illi nomen dare, quemadmodum jure aliquis metuat civis fieri male institutae civitatis: cujus videat cives ordinariis pro republica impensis, esse exhaustos. Duabus vocibus auctor complexus est omnes sumtus, qui olim in multis Graecarum civitatum a privatis pro rep. necessario fiebant. *Χορηγίαι*, sumtus ad solennia sacrorum et ludos. *λειτουργίας* multa erant p. 855. genera: ut propter bellum, aut annonae angustiam. Athenis, maximum onus fuit trierarchia, et illae quas vocabant ἐπιδόσεις. Hujusmodi quaedam onera sustinenda erant iis qui Lyconi vellent operam navare. ἃ δὲ πάντα inquit mox Athenaeus, ἐφαίνετο λόγου μὲν ἀλλότρια καὶ Φιλοσοφίας εἶναι, τρυφῆς δὲ καὶ περιστάσεως οἰκειότερα. opponit philosophiae *περίστασιν*, id est, vitae alienae a cura rerum humanarum, occupatam et sollicitam, qualis solet esse vulgo hominum. *περίστασεις* dicuntur casus qui hominibus usu veniunt laeti aliquando, saepius adversi et tristes: hic *περίστασις* est vita exposita hujusmodi casibus: in sacris literis est ὁ κόσμος, cum opponitur τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. frequens vox in Stoicorum libris et ejusdem aetatis scriptoribus: de qua plura alibi. apagehinc *coronas et circulos* interpretum. Mox ante haec, οὐ γὰρ ἵνα συβρένετες, desunt aliquam multa verba. nam superioribus non cohaerent sequentia; loquitur enim de conventibus et sodalitatibus aliorum philosophorum: quos ait non voluptatis ergo una esse solitos: ἀλλ' ἵνα Φατ-

νονται καὶ τὸ θεῖον τιμῶντες, καὶ φυσικῶς ἀλλήλοις συμ-
 περιφερόμενοι. Nicolaus Sturio emendabat Φιλικῶς. et es-
 sententia optima. non probo tamen, quia in omnibus
 libris diferte Φυσικῶς. id est, *secundum naturam homi-*
nis. homo enim est, φύσει ἀγλαῖον ζῶον et societatis
 amans. hoc maximum coagulum est sodalitatis καὶ συμ-
 περιφορᾶς, id est, mutitationum. id enim est συμπεριφέ-
 ρεσθαι, *mutitare*, sive *mutuitare*. vide libro quarto.
 addit, ἐνεκεν ἀνέσως καὶ φιλολογίας. Excerpta φιλολο-
 γήσεως. quid ἀνεσις quid φιλολόγησις hoc loco eleganter
 explicat A. Gellius libro decimo octavo, capite secundo.
 In narratione de Anaxarcho multa pervertunt interpre-
 tes. Studiosi eorum peccata emendabunt. nos ad alia
 properamus. Scribendum, τὰ ἐκ τοῦ Ἀναξίλα Λυροποιοῦ.
 non Ἀύροποιοῦ. ex ipso Athenaeo et Polluce ὡς κολάπ-
 των, οὐα *tundens*, recte omnes libri non λάπτων. ovum
 in calido cinere coctum qui vult esse, tundat oportet,
 id est, κολάπτειν. Ne quem decipiant qui ista paulo
 post corrigunt, ψιλοτάπιδα ἔχοντα κρικωτὴν καθάπερ
 τοὺς στρωματεῖς εὐτελεῖ, id est, *super tapete laevi an-*
nulos habente, ut illa *segestria quibus annuli invol-*
vuntur. Habuisse τοὺς στρωματεῖς annulos quibus utebantur
 in constringendis stragulis, testis locuples Theophrastus
 Historiae Plantarum libro quarto, loquens de arbore
 cuncifera, quam et ipsam Plinius vocat *cuci* habet, in-
 quit, πυρῆνα μέγαν καὶ σφόδρα σκληρόν. ἐξ οὗ τοὺς κρι-
 κούς τερνεύουσι, τοὺς εἰς τοὺς στρωματεῖς τοὺς διαποικί-
 λους. Plinius verlit, sed accommodans sententiam seculo
 suo, *lignum intus grande, firmaeque duritiae, ex quo*
velares detornant annulos. uberius ista in commentario
 De lectis veterum. I nunc, et lege κρικωτὴν cum Dale-
 campio, ac de croceo colore interpretare. Historia de
 Dionysio Heracleae tyranno, qui ὑπερσεάρκησεν, extat
 etiam in Memnonis fragmentis, et apud Aelianum libro
 nono, capite decimo tertio. Qui apud Menandrum dice-
 p.856. bant, παχὺς γὰρ ἔς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα, exules erant
 Heracleotae, qui liberam sibi fuisse in patria facultatem
 quaerendi de suis malis negabant. metuisse enim tyran-
 num quem vocabant παχὺν ὄν. ut Latini *porcos* appel-
 lant, quos edacitas obesos reddidit. Est autem allusum
 ad proverbium. βοῦς ἐπὶ γλώττῃ μέγας, quo usus Ae-
 schylus, et alii tragici. Scribe: ἔχοντα πολλὰς χολάδας
 κείσθαι πάνν. *aucto ventre et bene farcto*: cum ait
 Menander, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω. intelligit quam

edici vocant ὀρθόπνοιαν. Scribe in verbis Ptolemaei,
 ἀλλὰ μὲν τῶν ἀγριμαίων ἐγχεῖται. ex libb. et Eustath.
 τῆσαν vocant ἀγριμαῖα. adjicit Ptolemaeus πολλάκις
 τινες καὶ κιθάριον ἀκολουθίσκου προσδιδόασιν. non potest
 κιθάριον aliud significare quam *parvam cytharam*. quod
 enim est. qui accipiunt pro κιθαριστήν, negligunt ana-
 thiam. Legendum καθάριον, *mundum, elegantem*. fere
 ad auctores mundities opponitur τῇ πολυτελείᾳ. ita hic
 τριπύριον. significat datum, puerum a pedibus non
 ἰσθμιαίης rei: sed quem cultus mundities commendaret.
 Scriptis impensis quas priores sacerdotes soliti facere,
 erat Ptolemaeus, se omisis illis omnibus, phialas ex
 ἑκαστοῦ ἀργύρου confecisse, τὸ τίμημα ἔχουσαν ἐνάστην, ἧς προ-
 ἤμαμεν δαπάνης: id est, quae tanti constabant singulae,
 ἵνα ἅπασαν ἀντι τοῦ ἀπαιτήτου. Scribe, εἰ ἢ τὸ σχῆμα, non εἰ ἦν. pendet enim
 ἡ ἀντιτομή ab ἐφαίνετο. De hoc Lacedaemoniorum instituto
 Plinius Variarum historiae libro decimo quarto, cap. sep-
 timo. Simile illud Strabonis de veteribus Gallis: ἴδιον
 καὶ τοῦτο. ἀσκεῖν γὰρ αὐτοὺς μὴ παχεῖς εἶναι καὶ
 ὀργαστορας. τὸν δ' ὑπερβαλλόμενον τῶν νέων τὸ τῆς
 ἰσθμιαίης μέτρον ζημιῶσθαι.

CAPUT TERTIUMDECIMUM.

ἠωτροφίδης. Thumantis. *Melitus tragicus. notata*
levitas Graecorum super quorundam prodigiosa
tenuitate. βάλλειν λήκυθον κενήν. *Mercurius*
θεῶν προπομπός. Proverb. πεφιλιπιδῶσθαι.
Cephusodori Trophonius. Antiphanis Thoricii.
Cratini Chirones. Mos veterum florem gestare
auri impositum. Cur flores, fructus, et id genus
alia prae manibus habere sit moris. συντυχία.
 προὔπογράφειν. ὠρναίνεσθαι.

posteaquam multa dixisset Athen. de praepinguibus qui-
 sdam et catasarcis, ad Timocratem suum converso ser-
 mone, πόσω οὖν, inquit, κάλλιον ἐστὶν ἀγαθὸν Τιμόκρατες,
 ἢ νόμιμον εἶναι λεπτότερον ὧν κηταλέγει Ἑρμιππος, etc.
 pendet oratio haec, usque ad illa quae intervallo satis
 magno sequuntur. πολλῶν οὖν κάλλιον ἐστὶ τοιοῦτόν τινα
 εἶναι τὴν ἰδέαν, ἢ ὡς φησὶν Ἀντιφάνης. et quae sequun-

tur. Inter haec sermo interjectus est de quibusdam minime tenuitatis hominibus, atque adeo prodigiosae. talia enim vera sunt nonnulla eorum quae hic narrantur exempla. Primi in hunc censum nomina sua deferunt *Latrephides* et *Thumantis*, quorum simul meminit Hermippus in *Cercopibus*. Extat idem Hermippi locus p. 857. antiquis comici scholiis ad *Aves*. atque ibi scriptum *Λετροφίδης*, non solum apud interpretem, verum apud ipsum poetam, qui hujus meminit illa in fabula. Versu Hermippi pro *Θουμάντιδος* rescripsit Dalecampius *Θαυμάντιδος*, et de Iride interpretatur *Φιλοσοφικώτερος*. Quam vellem acumine isto ingenii esset usus alibi. nam hic quidem non licuit ei esse ingenioso, propter frigiditatem sententiae quam invehit: propter constantiam vulgare lectionis in omnibus exemplaribus etiam apud scholiastam Aristophanis, qui haec ipsa describit. postremo propter ipsum etiam Aristophanem, qui *Thumantidis* hujus meminit in *Equitibus*.

Μηδὲ Θούμαντιν ἀνέστιον αὖ
 λυπεῖν ἐκούσῃ καρδίᾳ·
 καὶ γὰρ οὐτοσὶ φίλ' Ἀπολλοῦ
 πεινῆ, θαλεροῖσι δακρυόις
 σᾶς ἀπτόμενος φαρέτρας
 πυθῶνι ἐν, διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.

ex quibus verbis duo licet cognoscere: et prae fame et succum ac macilentum hunc fuisse: et fatidicam Apolliniae laurum solitum mordere. atque inde nomen, nam *Θουμαντις*, est *Θεόμαντις*. ita nullus *Taumantidi* illae sumposititiae locus relictus. Versus primus *ρήσεως* Aristophaneae ex *Gerytade*, sumptus est, ut plurimi auctores ejus poetae de Euripide initio *Hecubae*. Quartus manifeste corruptus initio, *Οὐ σημαίνοντας αἰδοφοίτας*. nisi enim illa significant, *οὐ σημαίνοντας*. praeterea lex mendam arguit. Legebam: *Ἐκεῖ μένοντας*. sed quia requiritur, *θαμὰ Ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας*: melius, *Ὡδὲ μένοντας*. qui etsi habitant inter vivos, inter mortuos tamen saepe comparent. *Μέλητος* constanti errore ter mox scribitur pro *Μέλιτος*. ita igitur posthac emendemus. nam τὸ η in media syllaba vocis hujus versus respuunt, qui hic recitantur, et omnes alii in quibus miselli hujus tragici sit mentio. Aristoph. *Ranis*, *Σκολιῶν Μελίτου* et *Καρικῶν ἀύλημάτων*. Enarrator vetus: *τραγικός ποιητὴς ὁ Μέλιτος*. οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ Σωκράτη γραψάμενος. omnia Aelianum *Ποικίλης* libro decimo, capite sexto. In

esiae gracilitatem, extant et alii Aristophanis joci: ut
Ranis,

Ἔτις πτερώσει Κλεόκριτον Κινησία,
 αἴροισεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάνα.

Habes apud Galenum in septimo Commentario ad Apho-
 smos H. Platonis Comici de hoc Cinesia lepidos versus.]
 proximi tres versus qui apud poetam non longe a prae-
 cedentibus erant collocati, habent hanc sententiam. Eo-
 rum qui legatos istos adeo tenues et leves in Orcum
 misissent, spes esse admodum tenues: quia periculum
 ingens esset, ne istos parvi ponderis legatos Diarroeas
 avius correptos secum deferat, si ejus aquae forte in-
 umuerint. Poetae verba sunt leviter a nobis emendata.

Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτὸν ἐλπίδων ὠχρεῖσθ' ἄρα.
 τούτους γὰρ, ἦν πολλὸς ξυνέλθῃ, ξυλλαβῶν
 ὁ τῆς Διαροίας ποταμὸς, ἐξοιχῆσεται.

Quartum his versum adjicit Dalecampius de Sannyrione.
 sed locus apparet mutilatus. neque est caussae, cur cum p. 858.

illo sentiamus. Quoties lego quae de Philetæ et vatis
 Arcestrati parvitate et gracilitate narant Graeci scrip-
 tores: non possum quin satyrico poetae subscribam, cujus
 est dictum *et quicquid Graecia mendax Audet in hi-*
storia. De Phileta probabilior saltem Aeliani narratio:
 qui gestasse eum scribit non globos, sed soleas plumbeas,
 et quaerit idem non injuria, si tanta fuit Philetæ im-
 becillitas, qui potuerit haec inter eundem pondera tra-
 here. De altero quis adeo communi sensu caret, qui
 credat quod hic narratur? repertum esse cum appende-
 retur ὀβολοῦ ὀκλήν ἔχοντα. nam in librarios culpam con-
 ficere, haut scio an sit licitum. Aelianus enim per omnia
 huic narrationi consentit. Etiam Hipponax inter Homun-
 culos de quibus hic est sermo, recensetur. sed additur
 fuisse eundem adeo ἀκρότουον et validis lacertis, ὥστε
 πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ κενὴν λήκυθον βάλλειν μέγιστόν τι
 διάστημα. id est, *ut praeter alia roboris argumenta*
quae edebat, etiam inanem ampullam jaceret longis-
sime. Duplex hic non poenitendarum virium specimen.
 quod ampullam longe vibraret, quod vacuum. facilius
 enim plena quam vacua ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐρμῆς impuls-
 feratur: male in Excerptis καινήν pro κενήν. Alexidis
 versus de Philippide, Ἐρμῆ Θεῶν πρόπεμπε καὶ Φι-
 λιππίδου: duplici nomine suspectus mihi. προπεμπός
 Graecum non est, sed προπομπός. Mercurius autem non
 est deorum προπομπός, sed mortuorum. Lego, Ἐρμῆ

νεκρῶν προπομπὴ καὶ Φιλιππίδου. Supra dicebantur αἰτιολογούμενοι Φοῖται similes Philippidae homunciones. id ipsum alibi in verbis significat Alexis. similiter statim Aristophon mortuis accenset Philippidam a quo manavit, sicut observatum hic, ut supra modum extenuatum dicerent πεΦιλιππίδωσθαι. Ita bis scriptum in plerisque libris omnibus, imo bis peccatum. nam πεΦιλιππίδωσθαι rectum est, illud falsum: etsi non nescimus ita scribi apud Suidam quodamque: falso: ut cum analogia, tum lex metri arguunt. De iisdem dici solitum, *posse ipsos per annulum trajicere* Aristophanes διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διεκλύσαι. Locum Alexidis ita lege.

Κακῶς ἔχεις, στρουθὸς ἀναρῆς νῆ τὸν Δί' εἶ,
πεΦιλιππίδωσαι. μὴ σὺ καινῶς μοι λάλει.
ἐγὼ τέθνηκα. τοῦ ταλαιπῶρου πάθους.

Morem fuisse veterum delicatorum pedes unguentis unguere probatur testimonio Cephisodori in *Trophonio*. cuius jus versus ita distingue

Ἐπειτ' ἀλείφεισθαι τὸ σῶμά μοι πρίω
μύρον ἴρινον καὶ ῥόδινον.

Ejus fabulae Pollux meminit, libro septimo: Τὴν δὲ σμηκτρίδα, inquit, sic enim legendum. Κηφισόδωρος ἐν Τροφονίῳ εἴρηκεν. meminit et aliis locis. Citantur in eadem rem et Antiphanes ἐν Θορυκίοις. Scribendum per Θορυκίοις. plena inscriptio est libro decimo quinto, Θορυκίοις ἢ διορύττοντι. traducebat haec fabula Thoricios Thoricus unus erat τῶν δήμων agri Attici: Versus Anaxandridae scribendi sic ex libro decimo quinto.

p. 859.

Μύρω δὲ παρὰ Πάρωνος οὐπερ ἀπέδοτε
ἐχθρὸς Μελανώπῳ πολυτελοῦς Αἰγυπτίου
ᾧ νῦν ἀλείφει τοὺς πόδας Καλλιστράτου.

Sequitur, Teleclidem in fabula *Prytanibus*, luxu disfluentem exagitasse τὸν ἐπὶ Θεμιστοκλέους βίον. haec scriptura non Themistoclem privatim, sed omnes qui ejus saeculo vixerunt accusat. Interpret. τὸν τοῦ Θεμ. Β. dissentiunt libri. Mox, Κρατῖνός τ' ἐν Χείρῳσι τὴν τρυφήν ἐμφανίζων τὴν τῶν παλαιότερων, Φησὶν, ἀπαλὸν δὲ σισύμβριον ῥόδον ἢ κρίνον παρ' οὐς ἐθάκει, παρὰ χερσὶ δὲ μῆλον ἔχων, σκίπωνά τ' ἠγόραζον. Alibi, ut in *Pericle* Plut. et scholiis Aristophan. inscribitur haec fabula non Χείρωνες, *Chirones*, sed Χείρωνες. *Deteriores*. Hefych. contra in αὐτόφορτος, Χείρωνα, *Chironem*: notum nomen ex fabulis. Ex hoc autem Cratini loco apparet varie ad oblectationem aut voluptatem floribus esse usos

veteres. Caput, collum, et pectus coronis ornasse illos
 potum omnibus. multa libro 15. de ejus generis coronis.
 sed etiam auribus flores aut solutos aut fertos impone-
 rant. argumento sunt Cratini verba, *molle sisymbrium,*
aut rosa, aut lilium auri infidebat. legimus namque
παρ' οὐς, non παρ' οὐς: quod ferri non potest. Remansit
 in moribus nostris haec consuetudo: cujus hic testimo-
 nium habes antiquissimum. praeterea tribuit Cratinus
 habrodiaeto quem depingit, malum in manu, et scipio-
 nem sive baculum. de malo quaeritur mox: de scipione
 dictum extremo libro undecimo. Proponitur deinceps
 haec quaestio ex Eroticis Clearchi: cur flores, fructus,
 et id genus alia manibus gestamus. Summa responsionis p. 86o.
 est: quoniam per ista, et occasionem colloquendi nanci-
 scimur. et praebendi exemplum desiderii nostri: id est,
 docendi sub exemplo quid ipsi expeteremus. hoc ita Cle-
 archus: *ἀρχή τε γὰρ εὐτυχίας, καὶ παράδειγμα τῆς βου-*
λήσεως αὐτοῖς γίνεται διὰ τούτων. quid appellat *ἀρχὴν*
εὐτυχίας? an principium amoris? quam isti summam
 foelicitatem putant. nugae. Legendum *συντυχίας.* collo-
 quii. declarat quae subjicitur ab eodem explicatio. *αἰτη-*
θεῖσι μὲν τῷ προσαγορευθῆναι. δοῦσι δὲ προῦπογράφειν
ὅτι δεῖ καὶ αὐτοὺς μεταδιδόναι τῆς ὥρας. Cum habet ali-
 quis prae manibus aut flores, aut fructus et bellaria,
 qui vident, concupiscunt. movet enim, ajunt, objectum
 potentiam. petunt igitur. inde colloquiorum occasio et
 principium. qui dant autem, ait Clearchus, hoc ipso
 satis indicant quid postulent, et quid sibi dari aequum
 censeant. *ὑπογράφειν,* ut dicebamus ad Strabonem est
 loqui tacendo, et recte aliquid significare. Lege mox
 sublato asterisco, *καλὸν γὰρ ἐστὶ τὸ τῆς ὀπώρας καὶ τὸ*
τῆς ὥρας ὄντως πρόσωπον. Parum usitatum verbum est
ὠραινεσθαι quo utitur Clearchus: *οἱ ἐρῶντες οἶον ἐντρο-*
φῶντες ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ὠραινώμενοι τοῖς ὠραίοις
ἀβρύνονται. pro eo quod usitatus dicitur *ὠραίζόμενοι.*
 Lege, *ὅθεν καὶ αἱ περὶ Περσεφόνην ἀνθολογεῖν λέγονται.*
 Diodorus Siculus initio libri quinti, Claudianus in Raptu
 Proserpinae, et alii. Qui dicitur extremo libro *Ἀξωνεύς*
Θρασύλαος, Thrasyllus est Aeliano libro 4. cap. 25.
 omnino autem *Ἀξωνεύς* scribendum.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSTERTIUS.

CAPUT PRIMUM.

*Argumentum libri hujus. Notata veterum in scriptis
περιεργία et lascivia. Lacedaemoniorum conjugia.
Aristotelis liber Περὶ εὐγενείας. ὁ κρείων
Meta prima Herculis conjunx. Philippi regnum
παράνομώτερος pro παρανομώτατος. Proverbi
ἀλλ' ἐξέπεσε πορθητὶς ἐλατίνω πλάτῃ. Ἀρχαῖ
pro ἐπιμελεῖσθαι, vel facere. ἢ νόμω γαμετῆ
Cupido, Mercurius, et Hercules in gymnasiis
dedicari soliti.*

LIBRI hujus argumentum verbo declaravit Athenaeus
qui Ἔρωτικόν, sive τὸν περὶ ἐρωτικῶν λόγον illum inscri-
bit. Videtur auctor aemulatione Platonis hujusmodi ser-
mones dipnosophistis suis attribuisse. nam in Convivio
Platonico, de Amore solum disputant convivae. Sed ille
ut philosophus, amoris naturam, ortum et causas eo
commentario nos docet. hic, ut philologus, quae de amore
et rebus ad eum spectantibus apud veteres legerat, quo-
rum hodie scripta desideramus, ut plurimum αὐτολεξῆ
commemorat. Finis hujus scriptionis quem ob oculos
Athenaeus habuit, est πολυμάθεια, et illa rerum omnium
antiquarum cognitio, quae et per se expetitur, et ad
intelligendos veteres scriptores, sane quam necessaria est:
maxime autem comicos: ad quorum lectionem totum hoc

op
de
ait
est
per
doct
calo
haec
non
illan
hic
alic
for
can
tra
inter
guer
leg
tra
de
reit
nam
hilt
prie
scit
hanc
nare
puer
pior
in Ne
de pol
eis tra
tum pi
bbolm
libro i-c
tra
Meta
tra
tra
tra
tra
tra
tra
tra
tra
tra
tra

opus *εἰσαγωγὴν* quandam esse et *παρασκευὴν*, ubertim docuimus suo loco. Ibi satis detestati sumus veterum eruditiorum hanc lasciviam sive petulantiam, aut immanem certe *περιεργίαν*: qui bonas horas talibus sermonibus male p. 86r. perdere non erubuerint. Non est profecto viri sapientis, doctrinae et *πολυαναγνωσίας* laudem, pudoris, vel leviculo damno, nedum jactura, ire sibi ascitum. Verum haec quia reprehendere quidem possumus, sed mutare non possumus: quod solum in nobis est, leviter adeo illam partem attingemus, ut facile omnes intelligant, nos hic, ceu in aliquo aedilem metuente loco, non lubenter aliquot horas esse versatos. Igitur *ἐγκαλυψάμενοι* dipnosophistarum sermones raptim percurramus. Scripsimus cum omnibus libris, *ἀπὸ συμβολῶν τε πολλάκις δεδεικνημέναι, καὶ περὶ ἑταίρας πλ.* edebatur *παρὰ ἑταίρας.* interpres, *παρὰ ἑταίρα.* neutrum probo. Postea distinguendum et legendum, *Ἡμεῖς οὖν τὸν περὶ ἐρωτικῶν λόγον ἐνταῦθα μέλλοντες κατατάττειν· (ἐγένοντο γὰρ καὶ περὶ γαιετῶν καὶ ἑταιρῶν πολλάκις λόγοι.) οὐκ εἰδόσιν ἐκτιθέμενοι τὴν ἱστορίαν, τῶν M.* negationem ante εἰδόσι restituit etiam Dalecamp. sed minus recte interpretatur. nam hoc ait Athenaeus: nos qui convivio interfuimus, historiam hanc nescientibus volentes exponere. Eratonem prius invocabimus, etc. De Lacedaemoniorum conjugiis scribit Plutarchus in Lycurgo, *ἐγάμουν δὲ δι' ἀρπαγῆς.* hunc raptum videtur mox auctor intelligere etsi rem narrans paulo aliter quemadmodum et coelibum alias poenas leges apud Plutarchum. In sermone de Socratis uxoribus olim ex conjectura scribendum monueramus in Notis Laertianis *Περὶ εὐγενείας, pro συγγενείας.* et sic postea in antiquis libris invenimus. Cassandram, ait, *εἰς τὴν ἐλλάδα ὁ κρείων ἐπηγάγετο.* sic omnes MSS. durum plane, nisi alluderet ad Homericæ verba. Herculis sobolem et τὸ τῶν τέκνων πλῆθος recenset Apollodorus libro secundo Bibliothecae. Hopletis filiae de qua nosler, *πρῶτον μὲν γὰρ ἔγημεν Aegeus τὴν Ὀπλήτος θυγατέρα, Μετiae* fuit nomen. Apollodorus libro tertio, *γαμεῖ δὲ πρῶτον μὲν Μήταν τὴν Ὀπλήτος.* Mox de Alexandro ὃς *περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν τριακοσίας πεντήκοντα περιήγετο παλλακίας.* id esset, *de summa rerum rugnans.* sed aliter libri, *παρὰ τὸν ὅλον πόλεμον.* Philippum regnasse ait annos viginti *ἐν ἔτσει γοῦν εἴκοσιν οἷς ἐβασίλευσεν ὡς Φησι Σάτυρος.* historiae non congruit hic numerus. Scripti quidam, *εἴκοσι καὶ δυοί.* minus male id quidem. Diodorus

Casaub. Anim. in Athen. T. III. H

Siculus annos regnasse viginti quatuor, scribit libro decimo sexto.

Οὐ γένος τις ἂν δύναίτο παρανομώτατα Φράσαι. Excerpta, οὐ γένος ἂν δύναίτο. superlativus pro comparativo, ut apud Herodotum Musa tertia: ὁ ἀνὸς ἀλλοτριώτατός τοι τῶν παίδων.

Ἡ δὲ Ναννῶ τί γὰρ διαφέρειν Σκύλλης δουεῖ; Excerpta Ἡ δὲ Ναννίον τί,

Et Nanno et Nannium ejusdem farinae mulieres in huiusmodi libris.

Elegans proverbium est quod Anaxilas usurpavit ἀλλ' ἐξέπεσε πορθημῖς ἐλατίνῳ πλάτῃ. *navicula evas tandem ope remorum.* de eo qui ex summo periculo emerfit.

[Melius autem scribas ἐξέπαισε, per ai. videlicet libro tertio capite vigesimo.]

Ἐπειτ' ἔχειν πρότερον οὐχ' τιμὴν πάσχομεν. Nicolaus Sturio emendabat Φάσιν

μεν. placet. tam fatui, ait, sumus, ut auctoramentum servitutis nostrae vocemus dotem.

In sequente versu ἡν Ἰραμ male vertunt: cum omnino *fel* debuissent propter id quod subjicitur.

Ἄρχειν pro ἐπιμελεῖσθαι *curare*, posuit Alexis: quia τῶν ἀρχόντων, id est, magistratum officium est, curam habere eorum quibus praesunt.

sic interpretor haec, Ὦν οὐκ ἐχρῆν ἄρχουσιν, ἀλλ' ἄρχειν ἐχρῆν Ἀμελοῦσιν. etsi non displicet acciperetur.

cum Dalecampio ἄρχουσι, *instituant, facere aggrediuntur.* Alibi dicebamus, et Graecos ἄρχεσθαι ποιεῖν pro ποιεῖν,

et Latinos, *instituire agere*, pro simplici agere solitos usurpare.

Corrupit paulo post nuperus corrector hunc Amphidis versum in comparatione legitimae uxoris et amicae illegitimae.

Ἡ μὲν νόμον γὰρ καταφρονοῦσα ἔνδον μένει. prius fuit νόμῳ. doctissimi viri censuerunt esse mendosum locum. et νόμων scripserunt, et σωφρονοῦσα pro καταφρονοῦσα. frustra. rectum est νόμῳ.

uxorem legitimam περιφράζει sic: ἢ νόμῳ supple γαμετηρὸν συζευχθεῖσα. Vertendum. *Nam uxor quidem maritum negligens, intus manet.*

opponit delicias et illices amoris blanditias amaliae severitati legitimae conjugis. [Menander versus ex Arrhephoró distinctione personarum recte illustravit Dalecampius.

In sexto scribe. *Εἰς πέλαγος αὐτὸς σ' ἐμβ.* pro σεαυτόν. e duobus autem sequentibus versibus tres conficiebat unica voce suppleta quam verisimile est excidisse, illustrissimus Scaliger, hoc pacto:

Οὐ Λιβυκὸν οὐδ' Αἰγαῖον οὐδ' Ἰώνιον

οὐ τῶν τριάκοντα οὐκ ἀπόλλυται τρία

πλοιάρια· γήμας δὲ οὐδὲ εἰς σέσωσθ' ὄλως.

Docta prorsus et necessaria conjectura.] Καὶ Θεόφιλος δ' ἐν Νεοπτ. superiora duo disticha Theognidis Theophilus

Capitolo

H. H. H.

S. S. S.

P. P. P.

P. P. P.

P. P. P.

P. P. P.

P. P. P.

P. P. P.

P. P. P.

iste senariis quatuor eleganter expressit. *πρώτον γε-
νέσθαι πόλεμόν Φησι δύο γυναικῶν Ὀλυμπιάδος καὶ Εὐρυ-
δικης.* Significant haec verba: primum omnium bellorum
exitisse cujus fuerint auctores duae mulieres Olympias
et Eurydica. falsum hoc: quis dubitat? etiam si restringas
ad bella propter mulieres excitata. omnino super nobis
vox *πρώτον.* et fortasse *Ἡπειρωτικὸν* recte emendaveri-
mus. suadent et mulierum harumce nomina. Duris autem
Samius unde haec historia describitur, Macedonicarum
rerum historiam multis libris erat persecutus. meminit
saepe Athenaeus ejus historiae. et vetus comici interpres
ad Nebulas librum decimum quintum *Μακεδονικῶν* citat.
addit de Eurydica. *ἀσκηθεῖσαν τὰ πολεμικὰ καὶ παρὰ
Κυάνη τῇ Ἰλλυρίδι.* non est *Cyana* loci nomen, ut vo-
luerunt: sed foeminae viraginis Illyricae, quae Eurydicae
pro campidoctore fuit. Sed pro *Κυάνη* melius legas,
opinor *Κυνάνη*. Adi sodes ad Photii Excerpta ex Arriani
libris τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον. Locus est pagina centesima
vigesima quinta, editionis quam Augustae Vindelicorum
curavit optimus doctissimusque Hoeschelius. Euripidei
cantici de amore prima verba eduntur perperam. Scribo,
Παίδευμα δ' Ἔρωσ (vel Ἐρωτι) σοφίας ἀρετῆς τε πλεῖ- p. 863.
στον ὑπάρχει. Καὶ προσομιλεῖν οὗτος ὁδ'. Senarius Eu-
ripideus qui mox habetur imperfectus, nullo negotio sic
potest expleri, *Ἡ μὴ δίδασθε τὰ καλὰ τοὺς βροτούς.*
Ait Amorem in gymnasis solitum *συνιδρῦσθαι Ἐρμῆ καὶ
Ἡρακλεῖ.* notabunt studiosi de Cupidine: non enim passim
obvium. At Mercurium et Herculem ornamenta fuisse
omnium gymnasiorum, passim testantur Graeci et Marcus
Tullius ad Atticum. itaque fuerunt qui unum ex duobus
signum conficerent. *Hermeiaclam* vocat idem Tullius.

CAPUT SECUNDUM.

*Cupido Thespiensium. Erotidia festum apud eosdem.
Halia Rhodiorum. Erxias scriptor. συννενημένος.
Sophoclis locus exponitur et emendatur. ἔξοπτᾶν.
μετρεῖν ὀφθαλμόν. πλουσιακὸν κακόν. ἰππόπορ-
νος. κάττυμα. calcei egenorum. αἱ εὐανδρίαί.
Sparta καλλιγύναιξ. alia quaedam.*

Perperam scriptum est, *Θεσπεσιεῖς τε τὰ Ἐρωτίδια τι-
μῶσι, κατὰ Παναθήναια Ἀθηναῖοι, Ῥόδιοι τὰ Ἄλια.*

Legendum, *Θεσπιδίς*. Thespiæ urbis in Boeotia nomen, ubi Cupido factus a Praxitele, dedicatus autem a Phryne vel Glycera colebatur. auctores Cicero, Strabo, Plutarchus, Pausanias, Sidonius Appollinaris, alii. De festo hoc sic Pausanias, ἄγουσι δὲ καὶ τῷ Ἑρωτι ἄθλα οὐ μουσικοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀθληταῖς τιθέντες. *Halia* Rhodiorum qui putant fuisse monumentum veteris *Θαλαττοκρατίας*, errant. non enim ab ἄλς id festi nomen deducendum, sed a voce Dorica Ἄλιος pro Ἡλιος ut apud Plautum *Alis* pro *Elis*. Quis nescit Rhodios Solem apud se natum (ita credebant) præcipua religione coluisse? Adi Strabonem libro decimoquarto, et Aristidem in Rhodiaca. qui etiam in altera oratione qua Rhodios ad concordiam hortatur, Rhodum τὴν ἱεράν τοῦ Ἡλίου πόλιν nominat. Scribit Eustathius, fuisse apud Rhodios templum Soli sacrum; quod Ἄλειον vel Ἀλείιον appellabant. Noli dubitare et festos Soli dies *Halia*, [vel potius *Halĩa* Ἀλεία.] fuisse illis nuncupatos. Thebanorum ἱερός λόχος pluribus expositus nobis ad Polyaenum. Ἑρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς citatur mox: alibi quod sciam nusquam. libro octavo laudatur Ergias quidam, qui deo Rhodo scripserat. fieri potest ut idem sit, corrupto aut hic aut ibi nomine. Scribe in Alexidis ecloga e *Phaedro*, ἀλλὰ συννενημένος Πανταχόθεν, ἐν ἐνὶ τύπῳ πόλλ' εἶδη Φέρων. est enim, a νέω *accumulo*. unde frequens apud poetam νήσας. et in fine. Οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐστίν. ἀλλ' ὅμως ἔχει γέ τι τοιοῦτον. ἐγγιστ' εἰμι δὴ τοῦ ὀνόματος. Legit mox Dalecamp.

Ἦν ἥδιον ἰδεῖν ἐστὶν ἢ τὸ θεωρικὸν
αἰτοῦσιν ὑμῖν διανέμειν ἐκάστοτε.

non displicet lectio: interpretatio displicet: nam *θεωρικὸν* est pecunia quae publice dividebatur, ut haberent tenuiores unde lucar penderent. Videtur poeta fecisse p. 864. haec loqui ipsum Atheniensium populum. Reperi in quibusdam libris scriptum aliquanto post, καὶ ὁ Ἀριστοτέλης δ' ἔφη τῶν Ῥητορικῶν πρώτῳ. τοὺς ἐραστάς, etc. sed non dubium ex ora libri irrepsisse illa τῶν Ῥητορ. πρὸς cum fuissent adnotata ad sequentia haec, ἐν οἷς τὴν αἰδῶν κατοικεῖν. Extant enim in Rhetoricis similia istis quaedam: ubi ait philosophus, ὅθεν ἡ παροιμία τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι αἰδῶ. διὰ τοῦτο τοὺς αἰεὶ παρεσομένους μᾶλλον αἰσχύνονται, καὶ τοὺς προσέχοντας αὐτοῖς, διὰ τὸ εἶναι ἐν ὀφθαλμοῖς ἀμφοτέρω. non est tamen hic locus in primo, sed in secundo libro. Vide etiam in *Problematis*

ejusdem Sophi. Proximus Sophoclis locus, ex Hippodamia tragoedia est, nisi fallor. is ita habet.

Τοιάνδ' ἐν ὄψει Ἰυγγα θηρατηρίαν
ἔρωτος ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει.
εἶθ' ἄλλεται μὲν αὐτός, ἐξοπτᾶ δέ με
ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν ὥστε, τέκτονος παρὰ
σταθμὴν ἰόντος ὀρθοῦται κανῶν.

Loquitur, ut monemur ab Athenaeo, Hippodamia de Pelopis erga se amore. Pelops, inquit: ita fixos in me oculorum radios, amoris illices habet, ut quamvis in currum insiliens, eique insitens citis rotis agitato, nihilo tamen minus rectis oculis me semper intueatur. Aspicere rectis oculis et immotis, eorum est qui gratissimae alicujus rei spectaculo fruuntur. Poeta ὀρθοῦς ὀφθαλμοῦς qui dicuntur in proverbio periphrafi extulit: quae depravando huic loco fuit. nam legendum, ὥσπερ τέκτονος Σταθμὴν ἰόντος ὀρθοῦται κανῶν. Verbum ἐξοπτᾶ accipit Dalecamp. pro ὀρᾶ cernit. sane etiam λινοπτᾶν est *retia servare*: unde λινοπτῶμενος in Aristophanis Equitibus potest verti, *urit me* aspectu suo. μετρεῖν ὀφθαλμὸν poe- tice dictum pro radios oculi aliquo intendere, sicut linea qua aliquid mensuratur. quare pergens in eadem translatione, comparat hos radios lineae perpendiculari, quam facit materiarius sabet demissa norma vel amussi. Quod autem τὸ ἐρᾶν ἀπὸ τοῦ ὀρᾶν γίνεται. passim testantur poetae, ἐρωτικοί: quorum testimoniis superfedeo.

Τούτων ἔχει τι θάτερον. Folle interrogationem, et transfer in finem praecedentis versus. Vides ne aliquem resinatum aut rasum? hic duorum alterum habet: illa duo sequentibus verbis explicantur. vel ignavus est, inquit, et qui militiae nihil faciat pro viro forti, cujus indicium est barba: vel divitum morbo laborat, id est, mollis et impudicus est, ac virum quaerit. Scribe, Ἡ πλουσιακὸν τι τούτῳ προσπίπτειν κακόν. τί ἐστὶν ὁ ἵππόπορος, νῦν δ' εὐρηκέναι. Jocatur Diogenes: quasi ἵππόπορος vulgo diceretur *equus moechus*. quod falsum est. nam in hac voce τὸ ἵππος significationem solum auget, et magnum stupratorem designat: ut in ἵππομάραθρον, ἵππολάπαθρον, et similib. sic βοῦς in βουπόνηρος aliisque. καὶ τῶν ἤχων ἐμπίπλανται ὦτα, καττ. Distingue ac lege, εὐρίσκεσθε ἐπὶ ταῖς τῆς Φιλαργυρίας θύραις, ῥυπαρῶς ζῶντες, καὶ τριβωνάρια περιβαλλόμενοι μικρά. καὶ τῶν ἤχων ἐμπίπλασθε ὦτα, καττύματα καὶ νινάιδους καλοῦντες, etc.

Vos stocaces miseri non solum sordide et squalide vivitis: p. 865.

verum etiam, si quos videritis elegantiae studiosiores, convitiis illos proscinditis, καττύματα et cinaedos appellantes. τῶν ἤχων ὦτα ἐμπίπλασθε, sonis aureis impletis, dixit pro assidue clamatis. Κάττυμα, proprie est solea quae calciamento suppacta usu teritur: hic est convitium in hominem pathicum, et ut veteres locuti sunt, officiosum, sic prorsus apud Latinos scortum, ἀπὸ τοῦ σκύτους, id est, corio. Haec scripseramus cum inspectis diligentius antiquae manus libris, reperi ἤλων pro ἤχων. neque ὦτα, sed ὁ τὰ. quae lectio sententiam diversam suggerit nobis, oppido elegantem. Scribendum, καὶ τῶν ἤλων ἐμπίπλασθε τὰ καττύματα. κιν. id est, clavis calceorum soleas impletis. rusticitatis et sordium argumentum, clavis suppositos calceos gestare. qua de re ad Theophrasti Characteres multa. καὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐκκρίνουσι. Dalecamp. nam quibus in civitatibus magnus est virorum bonorum fortium ac bellicorum numerus, pulcherrimos seligunt. non est negandum τὸ εὐανδρεῖν hoc significare: hic tamen locus aliter sine dubio est exponendus. εὐανδρίας appellat selectos juvenes ex omni pube, ad ritus religionis obeundos. declarat cum addit, καὶ τούτους πρωτοφορεῖν ἐπιτρέπουσι. neque enim πρωτοφορεῖν est obtinere primas: sed primum, vel inter primos ferre aliquid. puta thyrsam, vel vannum, vel cistam, vel cernum, aut simile aliud: cum pompa ducitur thyrsophororum, aut licnophororum, aut cernophororum. Favet huic interpretationi Hesychius, qui εὐανδρίαν exponit πλήθος νέων. [Aristeas scriptor vetustissimus τῶν πόλεων ὅσαι μέγεθος ἔχουσιν, καὶ τὴν ἀκόλουθον εὐδαιμονίαν, ταύταις συμβέβηκεν εὐανδρεῖν. hic εὐανδρεῖν significat florere πλήθει νέων, ut ait Hesychius: id est, validae et elegantis juventutis, aut etiam simpliciter, copia virorum. Aliquando εὐανδρία est ipsa fortitudo, et robur virile, ut in illo Carcini. οὐδεὶς ῥάθυμος εὐκλεῆς ἀνὴρ. Ἄλλ' οἱ πόνοι τίπτουσι τὴν εὐανδρίαν. Hoc vero loco errorem aliter accipientium, quam ut sumus interpretati] palam faciunt sequentia verba, τῷ πρώτῳ τὰ τοῦ θεοῦ φέρειν τεύχη δίδοται. Quod autem antiquitus spectata sit forma in ephebis iis, qui ad sacrificiorum ludorumve caerimonias adhibebantur, certa et nota res est. Atque eo referenda moneo Ciceronis verba De natura deorum lib. 1. Est enim vis tanta naturae, ut homo nemo velit nisi hominis similis esse. et quidem formica formicae. Sed tamen cujus hominis? quotus

nim huiusmodi formosus est? Athenis cum essent e gre-
ribus ephēborum vix singuli reperiebantur. Cum autem
 it, ὁ δὲ τρίτος τὰς θυλάς ἐπιτίθει vertendum erat;
ertius liba et fruges falsas hostiae imponit. moxem
 unc exposuimus fufē ad Theophrastum, capite πὲρ μί-
ρολογίας. interpretum infulae, vittae, coronae, nihil
 d Bacchum. Spartanas foeminas a forma fuisse com-
hendatas indicant illa, καλλίστας γεννώσης τῆς Σπάρτης
ας γυναῖκας. fidem facit huic dicto vetus oraculum,
 ππον Θετταλιῆν, Λακεδαιμονίην δὲ γυναῖκα. ideo Spar-
am καλλιγύναικα nuncupant poetae. Discipulus Phae-
 ita quem suus praeceptor Aristoteles deperisse dicitur, p. 866.
 Theodectes, opinor est, non alius. sed mirum, hunc
 otius quam Hermiam Atarnensem in medium esse pro-
 uctum. Καὶ ὁ Κύνουλκος, ταύτη καὶ τολμᾶς σὺ
 ἔγειν οὐ ῥοδοκίτυλος οὔσα κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ
 βολίτινον ἔχων θάτερον σιέλος. MSS. ταῦτα καὶ τ. Cra-
 ni nomen restitutum hic ex antiquis: alii Καρνῖνον.
 tti non extat integer poetae locus ad quem alluditur:
 amen non dubitamus descriptam his verbis fuisse Em-
 usam. hoc enim docuit nos Aristophanes: qui alienis
 erbis, ut saepe solet. sic loquitur in Ranis.

Δι. Ἐμπουσα τοίνυν γ' ἐστὶ. Ἐαν. πυρὶ γοῦν λάμπεται
 ἅπαν τὸ πρόσωπον, καὶ σιέλος χαλκοῦν ἔχει.

Δι. Νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον.

κείνου τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιητοῦ τὴν μνήμην φορῶν. Fuit
 quidam poeta comicus Atheniensis Myrtilus. sed de eo
 non loquitur Cynulcus: verum de alio qui ea aetate in
 ordibus et paedore vitam degebat. nam ait διαιτᾶται.
 ut legendum διητᾶτο. quia dicit μνήμην φορῶν.

CAPUT TERTIUM.

Timoclei dramatis titulus correctus apud Athenaeum
et Haerocratonem. ἐπικαίρωσ, ἐπὶ κέρωσ, et
ἐπισχερῶ sive ἐνσχερῶ. Pindari locus correctus.
νόσοι, vitia. πατρίδιον et ἀπφάριον. Prov. ἐν
τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν. ἐμπορεύεσθαι γυναῖ-
κας. Laidis patria incerta. item alia nonnulla.

ΛΑΧΑΝΟΝ τι τρώγων ὠκίμον διεφθάρην. *vescens ocimo*
olere sum corruptus. sermo est figuratus. intelligit con-
suetudinem quam habuit cum Ocimo scorto. vel lectio-

nem fabulae spurcificae cujusdam, cui fuerat nomen
inditum Ocimo ab illa nobili meretrice. hanc inter-
pretationem sequentia nonnihil adjuvant. ὁ τῶν

Κορινθίων σοφιστής. Dalecampius *rerum Corinthiarum*
sophista. melius, *qui Corinthi sophistam egisti*. Sophi-

stam vocabat aetas illa, qui acroases apud discipulos di-
eloquentia aut literis humanioribus haberent. horsum res

spiciens paulo post Myrtilus, ἀρχάμενος ἀπὸ τῆς καλῆς
Κορίνθου, ἐπειδὴ μοι τὴν αὐτόθι σοφιστείαν ὠνειδίσας.

καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ὦν αἰδ. . . . δράματα. Sic erat
in MSS. Prius editum, ὦ ναιδές. Legi potest, πολλὰ

τῶν ἀρχαίων δράματα. vel πολλὰ ὦν αἰδοῦμαι τὰ ὀνόματα
λέγειν, dr. his autem fabulis quas exempli gratia pro-

fert, multae addi possunt: ut Alexidis *Polyclea*, de qua
libro decimo quarto Antiphanis *Archestrata*, et cum

ejusdem tum etiam Alexidis *Antea*. Timoclis *Neaera*
aliae. Καὶ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δορεὺς τατοκλείδης

Harpocraton de Parabysto Atheniensium foro loquens
μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν, καὶ Τιμο-

κλῆς ἐν Ὀρεσταντοκλεῖ. Constat liquido de eadem fabula
loqui utrumque. quare non potest, quin alterius horum

corrupta sint exemplaria: imo ut equidem judico utrius-
que. Alibi quod sciam aut meminerim, non invenie-

p. 867. nominatam hanc fabulam. MSS. ab edita lectione nibi
demutant. Sola est in subsidium relicta ingenii conjec-

tura. Suspicamur scripsisse Athenaeum Καὶ ἐν τῷ ε. δ.
Ὀρεσταντοκλείδης. exagitabatur hac fabula sceleratus qui-

dam Atheniensis, quem poeta vocat *Orestautoclidem*, ceu

conflatum monstrum ex Orestis et Autoclidis vitiis. Ores-
tis notum parricidium. Autoclidides insano puerorum

amore vulgo infamis. Harpocraton, *Αὐτοκλείδης καὶ*
Θέρασανδρος ὡς παιδερασταὶ σφοδροὶ διεσύροντο. Ita emen-

dabis et in superiore Harpocratonis loco. Atque haec
videtur esse Timoclis fabula quam simplici nomine Sui-

das *Orestem* vocat. τ' ἄλλα αὐταῖς περίεργα γίνεται
Lege ut apud Clementem Alexandrinum, Πρῶτον μὲν

γὰρ ἐς τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾶν τοὺς πέλας Πάντα τ'
ἄλλα αὐταῖς πάρεργα γίνεται. Φελλὸς ἐν ταῖς καυ-

κίσιν Ἐγκεκᾶτται. In Excerptis βαυκισι. ita scribe. In
iisdem non legitur pars illa tota hujus ῥήσεως, quae

mulierum artificium declarat celandae ventris amplitu-
dini. Scias jam tum sic depravata Athenaei exemplaria

ut putaverit satius eruditus ille vir aliquot versus ita
praetermittere, quam operam ludere exscribendo quae

non intelligeret, nec multo melius apud Clementem Alex.
 haec scripta invenias Paedagogi, lib. 3. cap. secundo.
 Quaesivimus tamen nos diligentissime de poetae mente,
 in nostris de re vestiaria commentariis. Eo te lector
 rejicere fas et jus esto nobis. Quod si spes humanae nos
 non frustrentur, ne nos quidem tuam expectationem *σύν*
θεῶν εἰπεῖν frustrabimur. Legebatur mox, τοῦ κρηπιδο-
 ποιῶντος πρὸς οὐ πολλά σε σωφρονίσαντος καὶ διδάξαντος
σκύτη βλέπειν. non difficili ad corrigendum mendo. quis
 enim non videat πρὸς loco πατρὸς esse scriptum, ut sere
 semper in manu exaratis? Ante annos 30. de hoc errore
 monuerat eruditissimus vir Henricus Stephanus in Ap-
 pendice sua ad Erasmi Chiliades. Studiosi inde petant
 totius istius loci interpretationem. nam interpretes excusari
 non potest, qui recte praeuntem virum doctum sequi
 noluit. Πῶλους Κύπριδος ἐξησημημένας. Deest verbum
 fulciendo versui necessarium puta, Π. Φιλομήδους Κυπρ.
 vel χρυσηῆς τε Κυπρ. Γυμνάς ἐφεξῆς ἐπικαίρως τε-
 ταγμένας. Aldi editio et scripti quidam ἐπικέρως. pro
 ἐπὶ κέρως. cui lectioni suffragatur lex metri. sed ἐπικαίρως
 omnes membranae meliores, etiam Excerpta, cum hic
 tum in sequentibus aliquot locis. ea vox idem significat
 cum ἐφεξῆς. Suidas, ἐπικαίρως παραπλέοντας, τουτέστι
 μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἐτέρᾳ. Suadet tamen lex metri,
 ut ἐπὶ κέρως potius scribamus, aut ἐπισχερῶ, quod est
 continua serie, ἐχομένως, et κατὰ τάξιν. elegans Ho-
 meri vox et aliorum poetarum. Pindarus non ἐπισχερῶ,
 sed ἐνσχερῶ dicere solet ut oda sexta Isthmionicarum,
 μυρία δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐνσχερῶ
 κέλευθοι. Restitue hanc dictionem oda ultima Nemeoni-
 carum, et scribe, ἐνσχερῶ δ' οὔτ' ὦν μέλαιναι καρπὸν
 ἔδωκαν ἄρουραι. id est, arua non ferunt fructus conti-
 nuos: sed per intervalla, et ut statim addit poeta, ἐν p. 868.
 ἀμείβοντι, alternis. Sexto versu scrib. Παρ' ὦν βεβαίως
 ἀτθαλῶς ἔξεστί σοι: non παρών. Καὶ μὴ λαθραίαν
 Κύπριν αἰσχίστην ὄσων Πασῶν διώκειν. Lego, αἰσχίστην
 νόσων Πατῶν. omnia vitia Graeci vocant νόσους. alibi
 dicitur Euripidi ἡ γλωσσαλγία αἰσχίστη νόσος. Postremi
 duo versus hujus ῥήσεως quomodo praecedentibus cohae-
 reant non video. Πατρίδια, τοὺς δ' ἀπΦάρια τοὺς
 νεωτέρους. Eustathius postquam docuit nomen πατρίς non
 esse diminutivum aut ὑποκοριστικὸν, addit, Τὸ μέντοι
 πρὰ τοῖς ὕστερον πατρίδιον, Φανερωῶς ὑποκορίζει κωμι-
 κώτερον. οἶον, αὐται, ἡγουν αἱ ἑταιρίδες, βιάζονται εἰσελ-

δοῦσαι (scribe εἰσέλκουσαι) τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπι-
 καλούμεναι πατρίδια. ὅπερ ἐστὶ πατέρων ὑποκορισμός· τοὺς
 δ' ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. λέγει δ' ἀπφάρια, κατὰ τι-
 νὰς τὰ ἀδέλφια· μάλιστα δὲ ὡς εἰπεῖν πατέρια. ἀπφὺς
 γὰρ Δωρικῶς ὁ πατήρ, ἀφ' οὗ δηλαδὴ τις ἔφυ. non probat
 Eustathius, ut ἀπφάρια exponatur *fraterculi*. discedit
 non solum ab aliis, verum etiam a seipso: nam saepius
 idem scribit alibi ἀπφὰ vel ἀπφὰν usitatum Atticis no-
 men fuisse inter blandientes invicem fratres aut sorores.
 et ita praestat hic accipere. ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυ-
 χὴν ἔχοντα. Proverbium est elegantissimum, de eo qui
 versetur in summo discrimine, *habet animam in manu*.
 Praeter Xenarchi hunc locum, non occurrit veterum
 Graecorum quisquam aut Romanorum qui eo sit usus.
 Hebraei vero scriptores passim usurpant venustissime.
 David rex et propheta in divino illo Psalmo 119. יָשַׁן
 יְהוָה אֱלֹהֵי תַחְתִּיתַי בְּכַף יְמִינִי *anima mea assidue est*
michi in manu mea. id est, quotidie in periculum vitae
 vocor. tractat hunc locum Hieronymus in epistola ad
 Suniam et Fretelam. Samuelis libro priore, capite 19.
 de Davide, καὶ ἔθετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῇ χειρὶ αὐ-
 τοῦ, καὶ ἐπάταξε τὸν ἀλλόφυλον et capite 28. ait mu-
 lier fatidica ad Saulem, ἰδοὺ δὴ, ἤμουσεν ἡ δούλη σου τῇ
 Φωνῇ σου, καὶ ἐθέμην τὴν ψυχὴν μου ἐν τῇ χειρὶ, id
 est, *ut tibi obtemperarem grande periculum adii*. Sic
 et Jobus loquitur capite 13. et auctor libri Judicum ca-
 pite 12. [Et Moses ben Maimon in More Nabokim li-
 bro 2. capite 39.] Josephus ben Gorion libr. 5. הָמַלְכָה
 בְּכַף יְשַׁן יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה, id est, καὶ
 πόλεμον τόνδε ὃν πεπολέμηκα, καὶ ἐν ᾧ τὴν ψυχὴν ἐν
 τῇ χειρὶ μου ἐθέμην. Homerus idem dixit paulo aliter,
 Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. [Mutuatur
 interdum genus hoc dicendi a septuaginta Interpretibus
 B. Chrysostomus, ut in epistola ad Ephesios. τὰς νύκτας
 ἀγρυπνοῦντα περιιέναι, καὶ τοίχους διορύττειν, καὶ ἐν
 σιότητι βαδίζειν καὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν ἐν χερσὶ, καὶ πρὸς
 Φόνον παρατετάχθαι, καὶ τρέμει τῷ καὶ τεθῆναι δεῖ.
 sic in Acta Apostolor. homilia 20. et alibi. In posteriore
 autem orationum de cruce quae sub nomine Chrysostomī
 circumferuntur eadem sententia proverbio paulum di-
 verso exprimitur: *Sanguinem suum in anima sua cir-
 cumferre?* ubi nomine sanguinis vita significatur per
 animam vel animum, voluntas prompta subeundi peri-
 cula, et mortem etiam si opus sit, obeundi. Sic ibi: ἵνα

ὅς τοὺς κινδύνους ὤμεν παρατεταγμένοι, τὸ αἷμα ἡμῶν
ταῖς χερσὶ περιφέροντες, πρὸς σφαγὴν καὶ θάνατον
οἱμοὶ καθημερινόν.] Καὶ Φιλήμων δ' ἐν Δελφοῖς.

pete ex superioribus, ἐπιτιμᾷ τοῖς παραπλησίως σοι
ῶσι, et putabit non nemo scribendum Ἀδελφοί. quo
mine editae sunt a multis fabulae. sed Δελφοί legi-
s et alibi.

Σὲ γὰρ λέγουσιν τοῦτ' ἰδεῖν πρῶτον.
est ultima vox. Fortasse, πρῶτον βροτῶν. vel μάλα
od jungetur cum sequentibus. Postea lege,

Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις
πῶς ἢ θύρα σοὶ ἔσται ἀεὶ ἀνεωγμένη.
εἰς ὀβολός· εἰσπήδησον. οὐκ ἔστ'.

est, Non bene se tuae res habent, habes quomodo
aper tibi fores patebunt. Unus obolus petitur irruere,
mo erit, etc.

Καὶ Ἀσπασία δ' ἡ Σωκρατικὴ ἐνε-
πορεύετο πλήθην καλῶν γυναικῶν, *Etiam Aspasia Socra-
ta multas habuit forma praestantes foeminas ex qui-
s quaestum faciebat· ἐνεπορεύετο non est praebuit:*

Id id quod diximus. Gallice dicimus, *faire marchan-
se de quelque chose.* Sic in illo veteri versu, Λόγους
ν' Ἐρμόδωρος ἐμπορεύεται. Locus Aristophanis de Aspasia
in Acharnensibus: ibi vide.

Τοῖς αἰετοῖς, οὔτοι
ὅταν ὦσι νέοι. Scribe, Τοῖς αἰετοῖς· οὔτοι γὰρ ὅταν
νὺν νέοι. et sequentem versum Μετέωρ' ἀναρπάζοντες
τὸ τῆς ἰσχύος, ita interpretare, sublimia rapientes at-

allentesque pro viribus quibus sunt praeditae aquilae
venes. Proximus ἀρτίπους non est. Ὅταν δὲ γηράσκω-
ν ἤδη, τότε. Scribe, γ. ἤδη, δὴ τότε. vel ἤδη ποτὲ,
ότε. Μοχ, Δέχεται δὲ καὶ στατήρα καὶ τριώβολον.

olim
ateribus multis noctes singulas vendebat: nunc etiam
obolos lubens capit, nedum stateres singulos. ingeniose
men Dalecamp. Δέχεται δὲ καὶ στατήρος ἀντὶ τριωβό-
ου.

Versu ultimo extremae paupertatis argumentum quod
ἀργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει: *pecuniam por-
recta manu cariat.* hoc quam vim habeat non intelli-
unt omnes. clarum est autem ex iis quae de cavae
manus protensione observabamus ad Suetonium libro se-
undo, capite 91.

Τὴν ἐκ Κορίνθου Λαίδ' οἶσθα;
ῶς γὰρ οὐ; Τὴν ἡμέρειον. postremum verbum negotium
facit nobis. ineptum sit accipere ἀντὶ τοῦ ἡμερος. For-
asse, Τὴν νῦν ἔρημον. nam hoc vetulae Laïdi usuenit.

ut, Τὴν Ἰμεραίαν. quae παῖτα est Himeræ in Sicilia
Ut Homeri et aliorum celeberrimorum virorum, ita et
Laïdis patriam veteres ignorarunt. nam ut Solinus ait,

eligere ipsa maluit quam fateri patriam. Corinthiam vulgo
appellarunt, quia Corinthum illa sibi patriam elegerat.
Fuere qui Pancarpiae in Phrygia natam dicerent: plerumque
aut Hyccaris, aut Crafti: quae erant Siciliae oppida.
quidam Himerae, ut conjicimus ex hoc loco.

CAPUT QUARTUM.

Metagenis fabula Aurae vel Mammacythus. Aristagoras. Menandri Παρακαταθήκη. Pollucis locutus. Eufchemus poeta parum notus. Oscula passerina.
p. 870. *Veneris Samiae cognomina. ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς
παρεῖναι. εὐνῆς μαλακώτερον.*

ΚΑΤΑ τὰς Μεταγένους Ἀῦρας, ἢ τὸν Ἀρισταγόρου Μαμμάκουθου. Haec lectio duos poetas Metagenem et Aristagoram, itemque dramata duo *Auras* et *Mamecythum* sive *Mammacuthum* nobis prodit. sed istum Aristagoram unde repente prodidisse poetam existimabimus? nam veterum, opinor, nemo hujus meminit, ne Suidas quidem. Praeterea *Mammacuthum* Epigenis fabulam fuisse, ex libro octavo et Suida constat satis. certum etiam, idem Epigenis drama duplici nomine *Auras* aut *Mammacuthum* fuisse inscriptum. vide libro octavo, capite 14. Faciunt ista, ut suspecta illa habeam τὸν Ἀρισταγόρου atque adeo aut inducenda sunt, meo iudicio: aut in aliam sententiam concinnanda. Solebant comici emendati a se fabulis nomen novum imponere. exempli gratia Diphilei dramatis quod erat inscriptum *Haeresiticheus* ἢ *διασκευῆ* nomen habuit *Eunuchus* aut *Miles*. Puto idem usavenisse in hac fabula Epigenis. poeta cum illam primum edidit, Ἀῦρας inscripsit: cum eandem recentavit titulum fecit, Ἀρισταγόρας ἢ Μαμμάκουθος. Haec non ita divinamus. qui aliquid probabilius excogitaverit, id esto μάντις ἄριστος. Interea legemus hic, κατὰ τὰς Μεταγένους Ἀῦρας, ἢ Ἀρισταγόραν ἢ Μαμμάκουθου. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ. Menandreae hujus meminit Pollux libro nono. proferam ejus verba, non alio finem nisi ut obiter emendem. Τὸ δὲ χρυσίον ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαπλάσιον ἦν, σαφῶς ἂν τις ἐκ τῆς Μενάνδρου Παρακαταθήκης μάθῃ. προειπῶν γὰρ, Ὀκλήν ταλάντου χρυσίου σοὶ παιδίον Ἔσθηκα τηρῶν ἐπάγει μὲτὰ ταῦτα περι

ῥῷ αὐτοῦ λέγων, Μακάριος ἐκεῖνος, δεκατάλαντον κατα-
 γάων. etiam Harpocraton eandem nominat: item Hesy-
 chius: cujus verba in libris editis perperam scripta, ita
 estitue, "Ὄφεις· τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια Μέναν-
 ρος ἐν Παρακαταθήκῃ τοὺς ὄφεις λέγει. Καλοὺς γέ μοι
 γόρασας ὄφεις. Πεποιήκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων, ταῦτα
 ὄντα γράμματα. Versus hic non est versus: super-
 unt enim legitimae mensurae nonnulla. Sine dubio hic
 quoque solennia peccarunt librarii, et genus mendae
 commissum est de quo dicebamus libro 11. capite quarto.

Lege igitur,

Πεποιήκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων νῆ Δία,
 μᾶλλον δ' ἑταιρῶν· ταυτὰ δ' ὄντα γράμματα
 τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὖσημον ποιεῖ.

Ita aperte quod Athenaeus ait, ἀπὸ τῶν ἑταίρων τοὺς
 ἑταίρους διαστέλλει. appellat προσαγόρευσιν οὐκ εὖσημον,
 parum honestum ἑταίρων, id est, *meretricium* nomen.

Περὶ δὲ τῶν ἑταίρων Εὐσχημος ἐν Ἐμπολῇ τάδε Φησί.
 extremo libro octavo descriptus est hic idem locus, sub
 Ehippi comici nomine, non *Euschemi*. An igitur hic
 quoque sic legemus? non videtur de eo dubitandum.

Suidas tamen legit ut nos hodie Εὐσχημος. sed non se-
 mel depravati codices illi grammatico fraudi fuerunt.
 expectabimus tamen eruditorum super hoc sententiam. p. 871.

Primum hujus poetae versum ita lege, "Ἐπειτὰ γ' εἰσιῶν
 εἰάν λυπούμενος Τύχῃ τίς. et versu tertio κατεφίλησε
 non κατεφίλησε. Postea sic,

— ἀλλὰ τοῖς στρουθίοις
 χαυνοῦσ' ὁμοίως, ἦσε, παρεμυθήσατο,
 ἐποίησέ θ' ἰλαρὸν, εὐθέως τ' ἀφείλε πᾶν
 αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κἀπέδειξεν ἴλεων.

Graecis στρούθια Φιλήματα vel στρουθιακὰ appellantur
 oscula libidinosa. nota passerum salacitas: etli vocem
 στρουθία generalius accipit in hoc loco Eustathius. Tur-
 nebi emendatio est τὸ ἦσε, qua nihil certius. ἀλλ'
 ἐκάστου μικρὸν Ἀνεπέτευ', ὥσπερ παρθένος Μιλησία. quid
 fit ἀναπετεύειν, ne Apollo quidem omniscius scivit. πετ-
 τεύειν enim nihil ad hunc locum. interpret longe abiit,
 ut mentem auctoris suggeret. Scribendum est, ἐκάστου
 μικρὸν Ἀν ἐπέγευ', ὥσπερ π. M. *similis virgini Milesiae
 de singulis parum degustasset.* τ. positum loco γ. ut
 saepe. non poterat felicius emendari hic locus. Ἐκ
 γειτόνων αὐτῷ κατοικούσης τινός. cum in vicinia prope
 ejus aedes habitaret quaedam lupa. eam intelligit de qua

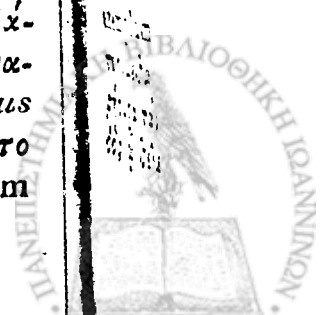
sunt sequentes versus. at Dalecamp. *Cum quandam a-*
xisset uxorem e vicinia. putavit κατοικεῖν et συνοικεῖν
 esse idem. magno errore. μέτρια λέγουσα Τοῖς δὲ
 μένοις. Excerpta, τοῖς δυναμένοις. in acrotelentio voc
 transponendae, λέγουσα μέτρια. Lege mox, ὁ δ' ἡμέτ
 ρος σοφὸς Φιλομειρακίσκος, τοιοῦτ'. Epherri exemplum
 Σαπφοῖ, ita legimus,

— ὅταν γὰρ εἰσελθὼν νέος
 ὦν ἀλλότριος σὸν ὄψον ἐσθίειν μάθῃ.

juvant Excerpta, ubi est ἀλλότριος non ἀλλότριον. Pau
 post volui editum, τοὺς Φρουροὺς τοὺς ἐν αὐτῇ ποτὲ θ
 σαντας. ἦν οἱ μὲν ἐν καλάμοις καλοῦσιν, οἱ δ' ἐ
 ἐλειατικαῖς. Malim, ἐλειατικοῖς. id est, ἐλείοις τόποις.
 Venus ista, in ea parte Sami fuerat dedicata, ubi Peri
 cles castrametabatur. ad littus nempe maris, ubi erant
 paludēs, et in iis arundineta. Idco Venerem hanc alii
 vocabant ἐν καλάμοις, quasi dicas, inter arundines con
 secretam: alii ἐν ἔλει, vel ἐλειατικοῖς, propter naturam
 loci.

ἐν Ἐφέσῳ Φησὶν ἱερὰ ἰδρύσασθαι. Lege Brea
 viatoris fide, ἱερὸν ἰδρύσθαι. Mox, Δημοσθένης δ' ὁ ῥή
 τωρ ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας λόγῳ, εἰ γνήτιος, ὃν Ἀπολλό
 δωρος εἴρηκε. etsi multa Apollodori mentio in ea Demo
 sthenis oratione, non tamen Apollodoro, sed Theomnesto
 scripta est. quare fallitur et hic Athenaeus. In editionibus
 summi oratoris legimus hodie, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ'
 ἡμέραν θεραπείας τοῦ σώματος. Athenaeus, ut omnia
 ejus exemplaria testificantur legit, τῆς καθ' ἡμέραν παλ
 λακείας. τὴν αὐτόθι σοφιστεῖαν ὠνείδισας. quod Co
 rinthi literas docuerim mihi vitio vertisti. dictum jama
 capite 3. quam absurde haec viri eruditi. καὶ ὕστε

p.872. etiam mox, τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱκετεῖαν, καὶ ὕστε
 ρον παρούσας. neque putemus παρεῖναι τοῖς ἱεροῖς idem
 esse ac ἐν τῷ ἱερῷ περιμένειν. Oda Pindari cujus initium
 Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον, decima tertia est libri
 primi. Verba haec scholii quod cecinit idem poeta, sic
 scribe, Ὡ Κύπρου δέσποινα τεὸν δεῦτ' ἐς ἄλσος Φορβί
 δων κορᾶν ἐς ἀγέλαν, ἐκατόγγυον, Ξενοφῶν τελείαις ἐπήγα
 γεν εὐχλωαῖς ἱανθεῖς. et junge ἄλσος ἐκατόγγυον. nemus
 centum jugerum, id est amplum. Scribe etiam, ἤρξατο
 δ' οὕτω τοῦ μέλους. In sequentibus non pauca meliorum

librorum auxilium desiderant: multa enim corrupta: ut ista, ὧ παιδες ἐρατειναῖς εὐναῖς μαλθακώτερας ἀπὸ καρπὸν δρέψασθαι scribendum, ἐρατεινάς ὥρας μαλθακώτεραι. vel μαλθακώτερον ἀπὸ καρπὸν δρ. Omnia suavia lectorum molliciei comparant non solum poetae, verum alii quoque scriptores. Philostratus, ἡ γῆ δὲ ὑπεστόρου πῶας μαλακώτερας ἢ αἱ εὐναί. Idem in epistolis, ῥόδα ἀψασθαι μαλακὰ καὶ πάσης στωμνῆς ἀπαλώτερα. Scribe, σὺν δὲ ἀνάγκῃ πάγκαλον. Addit, ἀρξάμενος δ' οὕτως, ἐξῆς Φησὶν, Ἀλλὰ θαυμάζω τί με λέξαντι ὁμοῦ δεσπότηαι, τοῖονδε μελίφρονος ἀρχάν εὐράμενον σχολιοῦ ξυναόρου ξυναῖς γυναιξί. Primum λέξοντι scribendum pro λέξουσι. deinde quaerendum quid illa sibi velint ὁμοῦ δεσπότηαι. Cave enim putes generosi spiritus virum appellasse Corinthios suos, δεσπότηας. Ignorabat adhuc melior illa aetas istiusmodi blanditias. An scripserat ille, ἰσθμοῦ δεσπότηαι? nam re vera Corinthii erant Isthmi domini: quorum oppidum vocat idem vates in carmine cuius quasi appendix fuit hoc scholium, ἰσθμίου πρόθυρον Ποσειδάωνος ἀγλαόκουρον. Non est plena sententia in istis ex eodem scholio, ἐδιδάξαμεν χρυσὸν κιδάρα βασάνω. et, ut videtur, καπαρᾶ, melius.

CAPUT QUINTUM.

Mos in jungenda affinitate, ut sponsus phialam dono acciperet. Soli oppidum Cypri. Mania nomen Phrygiacum foeminae. ἀνίστασθαι εἰς δασύποδα. Κύβδα Atticum et Caricum vocabulum. χιμῶν ἐπ' ἐρίφοις. στραγγεύεσθαι περὶ τὰς συμβολαῖς. Mos gestandi thecam calamariam cingulo appensam.

PULCHERRIMA illa sive fabula sive historia est, quae deinceps narratur super Odatidis Homartae regis filiae, cum Zariadre nuptiis. Videtur autem moris fuisse cum affinitatem inter se divites contraherent, ut gener a socero, vel a sponsa sponsus phiala donaretur. De sponsa exemplum est in istis, Ἡμεῖς ὧ θύγατερ Ὀδάτις νῦν ποιούμεθα τοὺς σοὺς γάμους· περιβλέψασα οὖν καὶ θεωρήσασα πάντας, λαβοῦσα χρυσὴν Φιάλην, καὶ πληρώσασα, δὸς ὧ θέλεις γαμηθῆναι. Aliquanto post in alia historia,

ἔδει μετὰ τὸ δεῖπνον εἰσελθοῦσαν τὴν παῖδα, Φιάλην κε-
 κραμένην ᾧ βούλοιο δοῦναι τῶν παρόντων μνηστήρων.
 De focero testimonium praebent Pindari haec, in septima
 Olympionicarum:

p. 873.

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀ-
 Φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἐλών
 ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοι-
 σαν δρόσω δωρήσεται
 νεανία γαμβρῶ.

Atque hinc fortasse esse, quod Φιαλεῖν Graeci usurparunt
 pro rem aliquom aggredi, et πράγματος ἄρχεσθαι, ut
 exponit scholiastes Aristophanis: qui et in Pace, et alibi
 ita usus ea voce. Si quis tamen ad ritus libationum
 referre malit, per me licet. Verba Idomeni de Themis-
 tacle expensa sunt libro superiore. De Thaïde et in-
 censa Persepoleos regia Diodorus Siculus lib. 17. et alii.

Εὐνοστος ὁ Σόλων τῶν ἐν Κύπρῳ βασιλεύς. Inter-
 pret. quae Solonis Eunosti regis Cypriorum uxor fuit.
 imo vero, Eunosti regis Solorum quod est oppidum in
 Cypro insula. Solos urbem recenset Ptolemaeus in Cyprum
 descriptione inter duo promontoria, Crommyon et Seli-
 nusam. Legi Aristophontis quae lata dicitur praetore Eu-
 clide ὅς ἂν μὴ ἐξ ἀστῆς γένηται νόθον εἶναι, si remple
 legem de jure connubiorum habes in ea Demosthenis
 contra Neaeram. Χωρὶς ἑταῖρα, fortasse non Chorīs sed
 Chloris vocabatur. Περαινεσθαι in Machonis versibus, non
 est migrare, sed aliud quod non dicam. Scribendum
 μοχ, νάρδον τινὰ Διένευσ' ἐνεγκεῖν τῇ χειρὶ τ'
 αὐ- Δοῖον ἀποτριψας. in lacuna deest, κ' ἐγχείειν.

Αἰσχρὸν γὰρ ὄνομα Φρυγιακὸν γυναῖκ' ἔχειν. nam Phry-
 giacum, servile nomen est Manes: cujus foemininum
 Mania jure videatur. Ἡ τὴν Ἀθηναίων τι κωλύσαι
 π. Legendum cum interrogatione Ἡ τὴν Ἀθηναίων τι
 κωλύσαι πόλιν, ὅς ἢς ἅπαντες εἰσιν ἐπηνωρωμένοι;
 quis satis objurgaverit Athenienses, a quibus honestas in
 reliquos Graecos censetur propagata, si Phrygiacum no-
 men civi Atticae indi siverint? τι κωλύσαι, quid coe-
 gerit in ordinem, et sui officii admonuerit. aut scribe
 τι κολάσαι ἂν. τῶ μὲν μεγέθει. potest versui con-
 sului per dialysin, hoc modo, τῶ μεγέθει. Notemus autem
 poetam, qui facit istis verbis Melittam staturae mediocris,
 postea tamen καταπληκτικὴν ipsam appellare, propter for-
 mae venustatem. Ait enim, Πάνυ δ' εὐπρόσωπος οὔσα
 καὶ καταπληκτικῆ. Vulgo tamen καταπληκτικᾶς aut κατα-

πλήξεις infanī amantes vocabant, quas staturae proceritas et amplitudo commendabat. Lucretius, *Magna atque immanis, κατάπληξις, plenaque honoris.* Μανίαν τὴν Μέλιτταν ὡς καλήν. apparet veteres cum aliquid vehementer extollerent, solitos tanquam exclamantes orationi suae vocem *μανία* inferere. unde manarunt illae locutiones, *μανικὸν ὅσον μέγα*, et *Insanum magnum molior negotium.* hoc genus loquendi cum plurimum usurparet Melitta, suaviludii homines cognomen illi fecerunt Maniae. hoc ita Machon, *Διὸ τῆς μανίας ἐπίρρημα ἐκτείνας δοκεῖ Καλέσαι τις αὐτὴν τῶν ἐραστῶν Μανίαν.* Sensus est, quia plurimum in ore habebat Melitta nomen *μανία*, quidam amatorum eam appellare cepit Maniam, producta prima syllaba, quae in voce *μανία* est brevis: *ἐπίρρημα* est cognomen quod priori nomini accedit. prima in *μανία* semper corripitur. in *Μάνης* quod servi est nomen, producitur. ergo etiam in *Μανία*, cum est mulieris proprium, p. 874. prima producetur. Ita exponendum est τὸ ἐκτείνας.

Ἐνομοθέτητο τοῦθ' ὑπὸ Διφίλου. Adde a fine ποτὲ, ut illet versus. Non tam facile expleveris similiter defectum mox versum Πληγὴν τί δῖω. *Ἄγαμέμνωνος παῖ, υ.*

Duo versus sunt ex prologo Sophocleae Electrae.

Εἰς τόνδε . . . ἦν συμπαρειληφὼς τινάς. Lego Ἔν δ' εἰς τὸ δεῖπνον συμπ. *Ἀνισταμένης τε πολλάκις εἰς δασύποδα.* cum assurgeret saepe, ut ad leporem qui mensae erat appositus pervenire manus ipsius posset. Quid sit *ἀνιστάσθαι εἰς δασύποδα*, non ignorabunt, qui recaverint in memoriam Plautinum versum in Milite, *Sed procumbunt et se percellunt, dimidiati dum appetunt.*

dimidiatum aliquid appetere, est, *ἀνιστάσθαι εἰς τι τῶν παρατιθεμένων.* Ὁ δὲ στρατιώτης ὑπὸ τι συνθροπάσας. Scribe, ὑπὸ τι τότε συνθροπ. ob metrum. de illis ὑπὸ τι, et statim, ὑπὸ τι δέδοικά σε satis ad Suetonium.

διαλιποῦσα δ' ἡ ἑταῖρα. Scribe propter versus legem *διαλιποῦσ' ἡ ἑταῖρα δέ.* *Λήθη δ' ὑπ' αὐτῆς ἐκτενῶς ἀγαπώμενος.* Forte, *Ἄτ' ἀεὶ ὑπ' αὐτῆς.* vel, *Ὡς δῆθεν ὑπ' αὐτῆς.* Scribe, *Ἦν παιδί τ' ἐπέταξ' ἐγχ.* et *Ἐἰ, Φησὶν, ἦδειν ἡ Γν.* Ille versus *Ὄντα γ' ἐν Ἀθήναις*

Καρινοῖς χρῆσθαι σταθμοῖς: docet nos in idiomate Carum βαρβαροφώνων, ut ait poeta, mensurae nescio cuius nomen fuisse *κῦβδα*. Athenis vero id verbum inter obscena, ut scimus ex Aristophane. Ianius usurpaverat *Ἀττικιστί:*

significans obscure se vix tribus obolis empturum, ut cum illa anu caput posset limare. scortillum accipit *Καριστί.*

Casaub. Anim. in Athen. T. III.

I

Καὶ διψᾶν ὑπολειπόμενοι δ' εἰς τὴν αὔριον. corruptus locus: nec video qui corrigam: nisi cui placet, Καὶ διψᾶν ὑπολειπόμενά τιν' εἰς τὴν αὔριον. Interpres simplicem narrationem unam in duas divisit: quod non oportuit factum. Auctor Epitomae summam hoc verborum compendio est complexus. Στρατουλέους δ' ἐρίΦους δὲ δόντος τοῖς γνωρίμοις λοπάδας τε συνάλμους, ἀφ' ὧν συνβαινε διψᾶν τε, καὶ μακρὰς εἰς τὰ λοιπὰ συμβολὰς Γνάθαινα ἔφη, Στρατουλῆς ἐπὶ ἐρίΦοις χειμῶνα ποιεῖ id est, cum Stratocles suis familiaribus in coena delectaret hoedos et patinas salitas probe, ob quas continebat ut sitirent illi, et Stratocles magni pretii symbolas pro caeteris quae fuerant apposita. exigeret Gnathaena dixit, Stratocles in hoedis tempestatem excitat. Acumen omne hujus dicti est in illis, ἐπ' ἐρίΦοις, quae verti possunt, postquam dedit haedos. et, in hoedorum exortu: id signum valde procellosum est. Theophrastus Thalysis.

Ἔσεται Ἀγεάναντι καλὸς πλῶος εἰς Μιτυλάναν
 χ' ὅταν ἐφ' ἔσπερίοις ἐρίΦοις νότος ὑγρὰ διώκει
 κύματα.

Sic autem res habet. Promiserat Stratocles suis sodalibus, se illis hoedinam apposituram si ad se venirent venerunt, et quod erat appositum comederunt. Sed ut pecunia suos convivas emungeret Stratocles, id egerat callide, quo diu pitissantes, et aliud semper ex alio poscentes sibi dari, ut sit, ad multam noctem convivium traherent. id autem effecit, praefalsa condimenta illis exhibens. inde convivas sitis occupat: quam dum conantur extinguere, improbi convivoris dolo tanguntur. Erant autem mos eorum qui e symbolis aut collatitia sipe una fuerant, mensa remota impensarum rationem inire. Male editur Ἐπισυνάπτειν βουλομένοις τὸν ἐωθινόν. corrigebatur βουλόμενος. cum id ageret Stratocles ut vespertina coena ad diluculum produceretur. Ferat aliquis fortasse, Στρατευόμενον ὀρῶσα περὶ τὰς συμβολὰς. cum videret Gnathaena unum e convivis pugnantem de symbolis. Scimus quidem τὸ μάχεσθαι sic solitum eleganter accipi: sed στρατεύεσθαι hic aures nostrae non ferunt. Lego, στραγγευόμενον. Eleganter στραγγεύεσθαι usurpavit de eo qui rixatur de pretio. in idiomate nostro, barguigner: sed Graecum verbum generaliter id significat, quod vulgo dicimus, marchander à faire quelque chose. Scrib. Οὐ γὰρ μεθ' αὐτῆς συμπ. Mutilus paulo post versus duos ita licet concinnare,

Εἶπεν δὲ αὐτῷ δὸς ὅσον ἐπιθυμεῖς, πάτερ.

οἶδα γὰρ ἀκριβῶς, καὶ σαφῶς πέποιθ' ὅτι.

Ἐπειθε πῶς οὐχ ὀρᾶς. Scrib. Ἐπειτα. Τὸν μηθ' ἐν

ἀφέλημα τῶν ὑπὸ τὰς στέγας. et hic et qui sequitur Euripidis aut alius tragici sunt versus: sed in aliam sententiam ingeniose detorti. nam τῶν ὑπὸ τὰς στέγας, periphrasis est τῶν ἐταιρουσῶν, in lenonis pergula prostantium. falluntur qui mutandum censent versus sequentis principium. Πινακα καὶ γραφεῖον ἐξηρητημένον ἔχοντα.

id est, habentem tabellam in manibus, et thecam atramentariam appensam. sive, de zona pendentem. Quod

hodie fieri amat a recoctis formulariis, ut scribendi instrumenta cingulo appensa gestent, id ipsum et olim fiebat. Testis est hic locus, et similis alius prophetae Eze-

chielis, cap. 9. καὶ εἰς ἀνὴρ ἐν μέσῳ ἐνδεδουκῶς λινῆν, καὶ πινακίδιον γραφέως ἐπὶ τῆς ὀσφέως αὐτοῦ. Sic ex

Hebraeo vertit eum locum Symmachus: melius quam 70. alii servata voce Hebraica, κάστου γραμματέως.

Σοφοκλεῖ δῶς Φησι παρ' ἐμοῦ λαβῶν Φίλτατε. Scrib. Σοφοκλεῖ δίδως, παρ' ἐμοῦ λαβῶν ᾧ Φίλτατε.

Καλλιστοῦς δὲ τῆς Ὑδὸς καλουμένης. Restitue metrum et scribe, Καλλιστόος. postremus autem narratiunculae hujus versus ita legendus, Ἄλλ' ἢ Κορώνη χ' ἕτερ' ἐκείνη μέμφεται. id est, alia quaeritur Corone, alia autem illa.

allusum est ad proverbium ἄλλο μὲν γλαυξ, ἄλλο δὲ κορώνη φθέγγεται. non aliud hic acumen quaerendum est.

Τὸν ἐπὶ τοῦ χέρτου ποτὲ Γενόμενον. qui Ptolemaeo regi fuerat a cura stabuli et jumentorum. Daos versus in hoc sermone depravatos ita restituo, Ἄλλ' ἐγχεέσθω μοι ποτοῦ τίς τέτταρας Κοτύλας, ἔπειτ' εἰς τὴν μεγάλην. βασιλεὺς λέγει, Εἰς τὴν λευκάνην μὲν οὖν. Explicat pluribus Eustathius ad ῥαψ. Φ. Iliadis.

καλλιστοῦς δὲ τῆς Ὑδὸς καλουμένης. Restitue metrum et scribe, Καλλιστόος. postremus autem narratiunculae hujus versus ita legendus, Ἄλλ' ἢ Κορώνη χ' ἕτερ' ἐκείνη μέμφεται. id est, alia quaeritur Corone, alia autem illa.

allusum est ad proverbium ἄλλο μὲν γλαυξ, ἄλλο δὲ κορώνη φθέγγεται. non aliud hic acumen quaerendum est.

Τὸν ἐπὶ τοῦ χέρτου ποτὲ Γενόμενον. qui Ptolemaeo regi fuerat a cura stabuli et jumentorum. Daos versus in hoc sermone depravatos ita restituo, Ἄλλ' ἐγχεέσθω μοι ποτοῦ τίς τέτταρας Κοτύλας, ἔπειτ' εἰς τὴν μεγάλην. βασιλεὺς λέγει, Εἰς τὴν λευκάνην μὲν οὖν. Explicat pluribus Eustathius ad ῥαψ. Φ. Iliadis.

καλλιστοῦς δὲ τῆς Ὑδὸς καλουμένης. Restitue metrum et scribe, Καλλιστόος. postremus autem narratiunculae hujus versus ita legendus, Ἄλλ' ἢ Κορώνη χ' ἕτερ' ἐκείνη μέμφεται. id est, alia quaeritur Corone, alia autem illa.

CAPUT SEXTUM.

Ἀπαντήσεις. εὐθικτος et εὐθηκτος. ἐρωτικά σοφίσματα. ἐγχαλκα. Esus ampullarum aut calceorum. Lycus et Eleutherus fluvii. hamae. Aby-

dus. Hyperides κατὰ Μαντιθέου αἰκίας. Theo- p. 876.

πομπῆ Ἀρχαϊκῶν ἐπιστολαί. Θαλλὸς νεοσπᾶς.

εἰπεῖν μάτων τροχιλίας. alia nonnulla.

ΔΙΟΠΕΡ εὐθικτοὶ πρὸς τὰς ἀπαντήσεις ἦσαν. Sic membranae, non ἀποκρίσεις. quomodo aliquoties jam locutus.

Sed et ἀπαντήσεις vocant Graeci acuta dicta e re nata: prorsus ut sermo vernaculus, *des rencontres*. εὐθηκτος autem per ι semper MSS. non εὐθηκτος per η. et si dicitur utrumque. et exponitur vocabulum utrumque a veteri Hermogenis interprete. τὸ δὲ εὐθηκτα, inquit, διὰ μὲν τοῦ η γραφόμενον, τὰ τμητικὰ δηλοῖ καὶ ἐνεργῆ καὶ δραστήρια ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγμένου ξίφους· διὰ δὲ τοῦ ι τὰ οἶον εὐαφῆ καὶ εὐμεταχείριστα, καὶ πολλὴν τὴν ἐπιτυχίαν ἐμφαίνοντα, καὶ εὐθετον τῷ λόγῳ τὴν ἐπαφὴν παρεχόμενα. ἀνωφελῆ καὶ ἐρωτικὰ σοφίσματα διδάσκοντα. Quid appellat ἐρωτικὰ σοφίσματα? an de amore disputabat Stilpon, ut Plato in Convivio, et alibi, sed ejusmodi diatribae aut scholae quare appellentur sophismata? an igitur scribendum ἐρωτητικὰ? nam sophismata semper interrogabantur. τῶν δὲ πινόντων παρ' αὐτῇ βαλλομένων εἰς βολβοφάκην. De bolbophace diximus libro quarto, capite 15. Dalecampium hic sequor scribentem, βαλλομένων ἑαυτοὺς τῇ βολβοφάκῃ.

ἔγχαλκα ἔφη παιδίου. *sunt aerea*, inquit, hoc est, aere paranda, si quis velit edere. τίς δὲ μᾶλλον ὑπερήφανος; ὃς οὐδὲ καλούμενος ἔρχῃ. Jocus est in particula οὐδέ: quae juncta verbo ἔρχῃ sententiam faciet, *qui ne vocatus quidem venias*. id autem superbi hominis. eadem juncta participio καλούμενος eum significat, qui veniat invocatus, ut parasitus Plautinus. ἦτοι τὴν λήμυθον ἔφη ἢ τὰ ὑποδήματα. Jocatur in parasiti egestatem. Negaverat ille se triduo quicquam comedisse, vim morbi sui ita declarans: illa aliter accepit: et, Rogas, inquit, hoc triduo quid te putem edisse? ego vero, aut ampullam tibi comestam arbitror, aut calceos. In summa rerum inopia, ut cum deest annona, aut in obsidionibus, et calceos et ampullas scortear, quae ὄλπαι dicebantur proprie, aliaque talia fuisse manducata, testis est Graecorum historia, et nostrorum temporum confirmat experientia. Parasitorum epulae domesticae quales fuerint docet ejus ordinis homo Ergasilus.

parasiti, ait, rebus prolatis latent

In occulto miseri victitant succo suo.

δύο ποταμοὶ ἐμβάλλετέ μοι, Λύκος καὶ Ἐλεῦθρος. duo sunt fluvioli sive torrentes agri Attici, qui in idem barathrum praecipitant. inde est jocus. ἐνηνοχέναι γὰρ διέλλας ἄμας. Haec ita jungunt MSS. ut in aliis scriptoribus saepe. Hamarum in hunc usum meminit Jurisconsultus lege tertia, Digest. De officio praef. vigilum.

Sed locus leviter castigandus, et aliter accipiendus quam factum est ab interpretibus διέλλας ἅμας τε. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἔχετε ὑμεῖς, εἶπεν ἡ Γνάθαινα. ἐνεχυρασθέντες τὸ μισθωμα ἂν ἀπεστελλατε. Negat verum esse, quod minitantes isti dicebant, habere se ligones et hamas ad parietes fodiendum, et fores effringendum. Nam, ait, si haec instrumenta haberetis in vestra potestate, dudum ea pignori opposuissetis, et mercedem misissetis quam postulo. μισθωμα, turpe verbum est, et capturam meretricis significat: ut monebamus ad Suetonium. Vir doctus pro εἶχετε legit ἔχετε: perversa sententia tota. nec minus illorum perversa mens: ὅδε ὁ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος στίχων τριακοσίων εἴκοσι τριῶν. de quibus libro sexto, capite decimo. Σινώπη Ἄβυδος ἐναλεῖτο διὰ τὸ γραῦς εἶναι. effaeta anus dicta est *Abydus*. postquam de summo splendore in quo vixerat, ad parem vilitatem est redacta, facta diobolaris. Credo causam cognominis, quia tunc jacebat *Abydus*: non autem quod ἄβυδον significet Hebraeis *perit*. quamquam videtur ea urbs id nomen invenisse ab Hebraea voce, propter situm ad mare periculosum: in littore impetuoso. Fieri etiam potest, ut quoniam alia quaedam meretricula *Sestus* vulgo dicebatur, (cujus nominis ratio paulo post explicatur) *Abydus* ista sit dicta lasciviorum amantium joco. ὁ δ' αὐτὸς Ἵπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου αἰτίας. Omnino scribendum αἰτίας. in ea contra *Mantitheum* quae est actio injuriarum. Sic inter Demosthenicas una est, quae inscribitur ὁ κατὰ Κόνωνος αἰτίας λόγος. Θεόπομπος ἐν τοῖς περὶ τῆς Χίας ἐπιστολῆς. Editum fuerat a Theopompo volumen epistolarum: quas fuisse Ἀρχαῖκὰς inscriptas, duobus locis, ait Dionys. Halicarn. nisi nos fallunt ejus codices. Non abs re igitur dubitaveris. num et hic legendum, ἐν ταῖς ἀρχαῖκαῖς ἐπιστολαῖς. Vir optimus et eruditiss. Fredericus Sylburgius scribebat ἐν τῇ πρὸς τοὺς Χίους ἐπιστολῇ. sic paulo post citatur ejusdem ad Alexandrum epistola. καὶ εἰκόνα χαλιῆν αὐτῆς ἐστάναι τολμῆσαι παρ' αὐτὴν ἑαυτοῦ. Scribendum, ἰστάναι. et παρὰ τὴν ἑαυτ. de Harpalo intellige, non de Glycera. Αὐτοῖσι τόνων Ἀγῆνος οὐκ ἐλάττονος. Inepta lectio et quae interpretationem non poterat non iueptam parere. Scribe, Αὐτοῖσι τῶν Ἀγῆνος οὐκ ἐλάττονας. Audio, ait poeta, *Harpalum* misisse. Atheniensibus, *myriadas tritici non pauciores quam Agen*. Agenis historia obscura est: de Harpalo omnia nota ex oratione Dinarchi, Plut-

archo in Demosthene, et aliis scriptoribus. Vide infra hoc libro, ubi haec melius descripta.

μή ποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθείας Ἀντειαυ. Cujus sit haec conjectura potest dubitari. nam etiam Harpocratione totidem verbis sic scribit, Ἀνθεία. ὅτι μὲν ἑταίρα δῆλον. μή ποτε δὲ Ἀντεια γραπτέον διὰ τοῦ τ, ἐπεὶ οὕτως εὔρομεν παρὰ Λυσία. Sed verius est, Athenaei hunc locum spectasse Harpocrationem: qui et alia id genus nonnulla fatetur accipere de nostro.

Θαλλὸν χιμαίρα προσφέρων νεὸς πόδα. Vere emendamus nullum dubium est, νεοσπάδα. Θαλλὸς νεοσπάς, *termes olivae* aut *ramus alius recens avulsus*. Emendabis hinc Harpocrationis locum in Νάννιον: cujus tamen verba libro septimo, paulo aliter

p. 878. recensuimus ex conjectura, cum hujus loci tum in mentem nobis non veniret:

Τοσαῦτα εἰπὼν μετὰ τινος τροχιλίας ὁ Μυρτίλος. postquam haec Myrtilus dixisset cum magna festinatione et linguae volubilitate: vel cum aliqua contentione. Expressit Homericam vocem ἐπιτροχάδην, de Menelao.

Ἦτοι ὁ μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε
παῦρα μὲν ἀλλὰ μάλα λιγέως.

et in Odyssæa de Ulyssæ ait Irus, Ὡ πόποι ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει. Alibi fuisse ostendimus, quid sit apud Graecos scriptores τὸ τάχος τῆς σημασίας vel τῆς λέξεως.

οἱ τὸν τῆς ἡδονῆς τοῖχον ὑποσκιάπτοντες ὡς πού Ἐρατοσθένης Φησί. De Aristone dixit Eratosthenes discipulus ipsius, in libro cui titulum fecerat Ariston, ἡδὴ δὲ ποτε καὶ τοῦτον πεφώρακα τὸν τῆς ἡδονῆς καὶ ἀρετῆς μεσότοιχον διορύττοντα, καὶ ἀναφαινόμενον παρὰ τῇ ἡδονῇ. [non dissimile est, διορύττειν ἀλλότριον γάμον in celeberrimo dicto Constantini Magni, de Episcopis apud Theodorium libro primo, capite undecimo et in Anthonii Melissa, libro secundo, capite secundo. Chrysostomus de virginitate, τὸν μὴ διορύττοντα τοὺς ἐτέρων γάμους οὐδεμιᾶς ἠξίωσαν τιμῆς. sic sermone tertio in Ozian et alibi.] Scribe ἔτι παρθένον οὔσαν τὴν Λ. et mox, ἐξ Ὑγκάρων Φησί Σικελικοῦ Φρουρίου.

οὐδ' ὑβριστικῶς αὐτῇ χρωμένους. Melius, οὐδὲ τοὺς ὑβρ. ne illos quidem repudiabat qui insolentes se erga ipsam praebebant, et contumeliosos. non debet mutari haec lectio.

ταῖς ξυλίναις χελώναις τυπτομένην. eadem narrantur in Aristophaneis scholiis ad *Plutum*. χελώνη est ὑποπόδιον.

ἐν ταῖς τοῦ Φιλοσόφου διαθήκαις. Verum est: ipsas testamenti tabulas apud Diogenem Laertium inspicere.

κατὰ τοὺς Σωσικράτους τοῦ Φαναγορίτου Οἴου. Ex profu-
 nus dudum ap Strabonis librum primum. ὁ δὲ Ὑ-
 περείδης συναγορεύων τῇ Φρύνῃ ὡς οὐδὲν ἤνυσ λέγων.
 Alciphron in epistola Bacchidis ad Phrynen. Μηδὲ τοῖς
 ἔγουσιν ὅτι εἰ μὴ τὸν χιτανίσκον περιρηξάμενη τὰ μα-
 τίδια τοῖς δικασταῖς ἀπέδειξας, οὐδὲν ὁ ῥήτωρ ὠφέλει,
 εἶθου. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἵνα ἐν καιρῷ γένηται σοι, ἢ
 κείνου παρέσχε συνηγορία. ὑπισχεῖτο τειχίσειν τὰς
 ἡβας. Propertius.

*Nec quae deletas potuit componere Thebas,
 Phryne tam multis facta beata viris.*

τῶν τότε χρόνων εἶη, τ. Scribe, τῶν τότε χρόνων εἶ,
 ὄν γ' ἀγῶν ἀνήνοας.

CAPUT SEPTIMUM.

στάσιμον genus carminis. Stasimus poeta. αἱ γλαῦ-
 κες ἐπὶ τάφῳ. Alcidas Elaeita. ἐπὶ νοῦν
 βάλλεσθαι vel λαμβάνειν. Discrimen inter
 mortuorum monumenta publico sumptu facta,
 et facta decreto senatus. Sapphones duae. alia
 multa.

ΓΑΤΤΑ μὲν ἐστὶν ἐκ τῶν εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένων.
 Sic est: nam in Homeri vita cujus auctorem titulus facit
 Herodotum, habentur praecedentes versus, tanquam Ho- p. 879.
 meri. In tertio versu scribe Ἡ δ' ἐπιτερπέσθω. pro αὔτη
 δέ. Quartus, Ἴσχυς ἀπήμβλυνται τῶν. νοῦς θεῖος δὲ με-
 νοινᾷ. sic scribitur apud Herodotum, Ὡν ὄρη μὲν ἀπήμ-
 βλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ. Τῆς δὲ Θεωρίδος μνη-
 κωνεύει λέγων ἐν τινι στάσιμος οὗτος. Carminis lyrii
 genus vocari στάσιμον veteres grammatici auctores sunt.
 ea notione si hoc loco accipimus, scribendum, λέγων
 ἐν τινι στασίμῳ οὕτως. Fuit et Stasimus sive Stasinius
 dictus vetus quidam poeta: de quo an haec sint intelli-
 genda, esto eruditi lectoris arbitrium. ὥσπερ αἱ
 γλαῦκες ἐπὶ τάφῳ κάθεται. Tumulis interdum animal
 aliquod, velut noctuam aut aquilam: interdum aliquid
 aliud τοῦ ἐπιτηδεύματος aut rerum gestarum monumen-
 tum insculpebant. Μετάνειραν εἶχεν ἐρωμένην καὶ
 Καλλήν. Interpr. καὶ καλήν aliter MSS. locus est mihi
 inspectus. καθάπερ καὶ Ἀστυδάμας ὁ Λαίτης. Le-

gendum ὁ Ἐλαίτης. Alcidamas Gorgiae discipulus patriam
habuit Elaeam Aeolicarum in Asia urbium unam. inde
dicitur Ἐλαίτης auctore Stephano. Apud Suidam scribitur,
Ἀλκιδάμας ἀπὸ Ἠλέας τῆς Ἀσίας. tu scribe Ἐλαίτης
magnum enim discrimen. τὴν δὲ Ναΐδα ταύτην Λαοδικαίας.

Deest verbum ἱστορεῖ, vel ὀνομάζει. De conjectura Athenaei super versu Aristophanis, ubi Ναΐς scribendum censet pro Λαΐς, lege doctissimum comici interpretem. Citatur Athenaei locus hic et ab Harpocrate.

τοιγαροῦν καὶ ὁ γραμματεὺς ποτ' αὐτὸς εἶπεν. Lego περὶ αὐτοῦ εἶπεν. alioquin non est oratio integra. Pronuntiatio autem haec sunt a scriba in aliquo εὐθυμῶν iudicio: cum post exactum magistratus annum, ratio reddebatur omnium, facta omnibus per praekonem potestate accusandi.

ὁ δὲ συλλαβῶν καὶ προσποιηθεὶς συγχωρεῖν. Haec sunt fragmenta periodi longioris: multa enim desideramus. Res videtur sic gesta. Conspiravit in Sophronem Ephesus tyrannum, (aut illi oppido impositum ab aliquo rege potentiore, puta Syriae aut Aegypti) Laodicae ejus uxoris conscia Danaë, veteri amica Sophronis, et Laodicae succuba. Illa vero memor prioris amoris, rem ei aperit. Sophron ipsam comprehendi jubet, fingens nullam se esse fidem habere. Ac quoniam Danaë in potestate erat Laodices, petit ab uxore, ut eam sibi concedat torquendam: eam cognitionem in diem tertium differens: concedente Laodice quod postulaverat, Sophron intermedium tempore utitur ad salutem: et nihil dum suspicante uxore noctu ex arce in urbem aufugit. Rem, opinor, tenemus verba amissimus negligentia librariorum. Lego autem δύο ἡμέραι et pro οὐδὲν τῶν προγεγενημένων Φιλανθρώπων ἐπισυμβαλλομένη, scribo, ἐπὶ νοῦν βαλλομένη: vel λαμβανουμένη. quod familiare est Graecis dicendi genus. Athenaeus paulo post, τὰ Εὐριπίδου ἐπὶ νοῦν λαμβάνων λέγω. ἠδέως δὲ αὐτὴν καὶ Λαμπιτῶ προσηγορεύσατο.

Emendabamus ad Diogenem Laertium: ἠδέως ἑαυτὸν καὶ Λαμπ. πρ. nam scribit ille Demetrium ipsum et Lam-
p. 880. pitonem et Calliblepharum esse appellatum. [Ibi etiam de Diyllo vetere historico quaedam observabamus: sed quum eandem historiam recitet Laertius e Didymi Sympoliacis, fortasse hic quoque melius Δίδυμος scribatur. nam Sympoliacorum Didymi ut ibidem observabamus multi veterum meminerunt]

μάλιστα μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως δημοσίᾳ κατασκευασμένον, εἰ δὲ μὴ δεδογμένον κατασκευάσασθαι. Si quis Pythionicae monumentum spectet,

putabit sumptu publico id fuisse extractum: aut certe publico decreto factum. Ex hoc loco recte exposito rem scitu dignam cognoscimus: discrimen statuendum esse inter monumenta sumptu publico facta, et ea quae decreto tantum publico. Non enim fuit jus in Rep. Atheniensium ornare sepulcra defunctorum, quantum aut heredis, aut ipsius etiam defuncti ambitio postulasset: verum de tumulis majoris impensa cognoscebatur, neque is honos vulgo omnibus, sed claris tantum viris concedebatur. Diversus fuit publicae sepulturae honos, qui bene de Republ. meritis deferebatur. atque is interdum mausolea de publico excitabantur. ἦν γὰρ πάντες ἤδεσαν κοινῆς δαπάνης. Duae voces posremae παρέλκουσι. quare iis sublatis, sic lego, ἦν γὰρ πάντες ἤδεσαν κοινήν τοῖς βουλομένοις γιγνομένην. Paulo post, ἔστησέ τ' εἰκόνα χαλκῆν τῆς Γλυκέρας ἐν Ταρσῶ τῆς Συρίας. Legendum, ἐν Ῥωσσῶ, ex ipso auctore qui locum Theopompī descripsit ante pluribus. et statim, οὐπερ καί σε αὐτὸν ἀνατιθέναι μέλλει. non μέλλειν. memineris autem sumpta haec ex epistola ad Alexandrum scripta, quam retulerat Theopompus in suos libros, ut dixit Athenaeus supra.

ὁ δ' ἐφέτωμα. apparent vestigia vocis ἀέτωμα. sed locus est misere corruptus. Deinde scribendum, Πόρνης ὁ κλεινὸς ναός. non λαός. templum intellige Pythionicae consecratum. Postea, Ἐπεισαν ὡς ἄξουσι τὴν ψυχὴν ἄνω. non ἀξιοῦσι. Scribe etiam,

Δωρία ὅστεα μὲν σὰ πάλαι κοσμήσατο δεσμὸς
χαίτης, ἥτε μύρων ἔμπροσ ἀμπεχόνη.

prius quam defunctam comburerent, crinem secuerant, et postea in urnam ubi asservatae reliquiae, coniecerant cum unguentis, et quinti initio, Σαπφοῦς αἰ δὲ μένουσι. Distingue in septimo. Οὐνομα σὸν μακαριστόν. ὁ N. Postremum ita scribe, Ἐς τ' ἂν ἐπὶ Νείλου ναῦς ἔφαλος γεγόνη. donec naues secundo Nilo defluente in mare.

Καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τῆς ἐτέρας Σαμφῶ τοῦ καλοῦ Φάωνος ἐρασθεῖσα. Palam est, voce una mutilam esse orationem. Lego τῆς ἐτέρας ὁμώνυμος Σαμφῶ. Dissentit autem ab aliis, qui Phaonem amatum ajunt non ab Eresia, sed a Mitylenaea. [Johannes Meursius vir eruditissimus aliter constituebat loci hujus lectionem et scribebat, καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τις ἐταῖρα Σαμφῶ τ. fortasse non male: etsi non video cur a priore conjectura mea debeam discedere. nam quia Sapphus Mitylenaeae paulo ante auctor meminerat, non sine ratione ut Eresiam ab

illa distingueret, videtur adjecisse istam posteriorem e
 prae illa priore obscuram, idem cum ipsa nomen ha
 p.88i. buisse.] Deest et in proximis verbis aliquid, ἀλλὰ κα
 γονέων καὶ κατὰ παιδείαν ἐπέραστος ἦν. Lego, ἀλλὰ κα
 ἀπὸ γονέων ἔνδοξος κ. vel brevius, ἀλλὰ καὶ εὐγενὴς κα
 κατὰ π. Scrib. ἐναπέθανε ταῖς βασάνοις. Sequitur, ἐρω
 μένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Δήμην ἑταίραν τὴν καλου
 μένην Παρόραμον. Demiror unde haec lectio. nam prius
 erat Λιμὴν: neque aliter membranae. At in Excerptis
 Δήμην. quasi indicaretur hac voce, meretricem istam esse
 aliis probro, dedecori ac damno, ut est glama in oculo.
 Ita dicta insula Piraeo vicina, λήμη εἶναι τοῦ Πειραιῶς,
 ut est apud Strabonem. Pro Παρόραμον quidam codd.
 habent Παρόραμα.

CAPUT OCTAVUM.

Ἐκ πρώτης παιδός. κημουσθαι. δουρὶ κεκλιμένη
 πατρίς. οἰνηρὰ πατρίς. ξίον. Lectum. πάσας
 κατενίσσατο λαύρας. κατεῖβεν sive ἄρδειν
 καρδίαν. πορφυροβαφοῦς χεῖρ. *Mulieres olim
 infectrices. Cleomenes Laminthius poeta Ἐρω
 τικῶν.*

ἘΝΘΑ Χάρων ἀκοὴν ἔλκεται εἰς ἄκατον Ψυχὰς οἰχο
 μένων. Non dubium vocem ἀκοὴν esse depravatam. non
 tamen possum emendare: nisi αἰνήν, aut πικρὰν aut λυ
 γρὰν vel simile epithetum Charontae. cymbae placeat.
 Dalecamp. accipit pro ὡς ὁ λόγος, ut fama est. durum
 hoc et ἀπίθανον. Ὕμνων ἐκ πρώτης παιδός ἀνερχό
 μενος. Scrib. Ὕμνων ἐκ πρώτης παιδός ἀνερχομένην. lau
 davit Eoeram Ascracem virginem vix pueritiae annos
 egressam, sive a puero. παῖς pro ἡλικία παιδική. sic
 multa Graeci et Latini. ut apud poetam εὖ εἰδὼς τόξων,
 id est, τῆς τοξευτικῆς. Quid si vero totum dislichum
 ita concipiamus, sententiā paululum diversa?

Πόλλ' ἔμαθεν, πάσας δὲ λέγων ἀνεγράψατο βιβλους
 ὕμνων, ἐκ πρώτης παιδός ἀνερχόμενος.

id est, multa studiose scrutatus est de laudibus foemina
 rum, et dum omnes recenset libros conficit Eoeras: in
 quibus orditur a prima puella cujus nomen in vetusta
 historia celebrabatur. Sequitur non longe,

Καλετο μὲν Ναννοῦς. πολὺ δ' ἐπὶ πολλὰ κινώτω †
 κνημωθεὶς κώμους † σίχρα συνδραμῆ.
 ane interfecti versus, et vix ipsi Aesculapio sanabiles.
 cant tamen hic nonnullae scintillae: sed quae lucem
 riant universae sententiae non magnam. Primum enim,
 εσοθαι Ναννοῦς cum non sit Graecum, clarum ex eo
 ibendum esse K. μ. Ναννοῦς ὑπο. hoc certum: sequen-
 m incerta emendatio. Tentabamus tamen, τῷ δ' ἐπὶ
 ἀλλάκι μόχθῳ Κνημωθεὶς, κώμους ἔστιχεν ἀδρανίη. auc-
 e Hesychio κνημοῦσθαι est φθειρεσθαι. Mox scribe,
 Φέρεκλον. Καλλίου Ἰξαον, δῆθεν ἀποπρολιπών.
 It dicere, Antimachum relictis Sardibus, (eam urbem
 elligit, cum canit Παντωλοῦ ρεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ:
 rdes enim ad Pactolum.) venisse Colophonem, quae
 t ioniae urbs. Quare legi potest, Σάρδεις Ἰαόνων δ'
 θεν ἀποπρολιπών Ἄκραν ἐς Κολοφῶνα. Οἰνηρὴν
 ὕριν κελυμένην πατρίδα. Inepta lectio. Scribendum, p. 882.
 ὕρι κελυμένην. armis subjugatam. ita passim loquun-
 r poetae. Οἰνηρὰ non est proprium alicujus loci nomen:
 l commune omnium vini feracium. Vetus poeta in
 poliis Herphaestionis, ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανή-
 ς ἀπ' οἰνηρᾶς Χίου. Sequitur,
 Λέσβον ἐς εὐοῖνον. τὸ δὲ μυρίον εἶσιδε λέκτρον.
 πολλάκις Αἰολικοῦ κύματος ἀντιπέρας.
 id appellat τὸ μυρίον λέκτρον? non est verbis opus,
 falli convincatur haec lectio. Scribo, τὸ δὲ δῆ ρῖον
 σιδε Λέκτρον. vera et perspicua emendatio. Lectum pro-
 ontorium Aeolidem et Troadem determinans, insulae
 esbo est oppositum. ρῖον poeticum vocabulum ἀντὶ τοῦ
 ρρα, promontorium. πάντων μῖσος κτώμενον ἐν
 νοχῶν. Postrema vox nulli pretii est. Legi potest, ἐν
 κέων Πάσας ἀμφὶ γυναῖκας. Verte, Ajo etiam illum
 ̄etam semper abstinentem, et qui omnium odium sibi
 nstavit ex maledictis in omnes mulieres, illum, in-
 iam, ictum tandem, etc. πάσας κατενίσσατο λαύρας,
 t, omnes Macedoniae vicos lustravit. neque enim λαῦρα
 t lupanar, sed id quod libro superiore dicebamus.
 Ἀργείων μέθ' ἔπεν δ' Ἀρχέλεω ταμίην. Malim Ἀργεῖαν.
 i vita Empiridis historia aliter narratur. omnia incerta.
 Ἐρᾶ μὲν ὄμβρου γαῖα. Egregius locus, quem gra-
 issimo sermoni accommodavit M. Antoninus Imperator,
 e et appellatione Philosopher libro 10. Συμφέρει, in-
 nit, ἐκάστῳ, ὃ φέρει ἐκάστῳ ἢ τῶν ὅλων φύσις. καὶ
 ὅτε συμφέρει, ὅτε ἐκείνη φέρει. ἐρᾶ μὲν ὄμβρου γαῖα.

ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς αἰθήρ. ἐρᾷ δ' ὁ κόσμος ποιῆσαι ὃν ἂν μέλ
γίνεσθαι. Terram fingebant Coeli uxorem. Virgilius:

*Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether
Conjugis in gremium laetae descendit.*

Παῖς διαπομπεύσῃ προπόσεις ἐπὶ δεξιὸν ὤμον. Legendu
ἐπιδέξια νωμῶν. ex Homero. et ita in Excerptis.

penultimo MSS. ἐπ' ἄκραισι καθίξει. Mox de Alcman
Ἄλκιμᾶνα, γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμόνα, ἡ
ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος, ἀκόλαστον ὄντα καὶ περὶ τ
γυναῖκας, καὶ τὴν τοιαύτην μουσάν εἰς τὰς διατριβα

Tota periodus male affecta. non negabunt eruditi c
attenderint paulo diligentius. Lego sic, καὶ ἐκδοῦναι πρ

τον μέλος ἀκόλαστον, ἀκόλαστον ὄντα περὶ τὰς γυναῖκ
καὶ τὴν τοιαύτην μουσάν εἰσαγαγεῖν εἰς τὰς δ'. Sub

ciuntur Alcmanis verba, Ἔρως με δ' αὐτὴ Κύπριδος ἔκα
γλυκὺς κατεῖβων καρδίαν λαίνει. *Amor dulcis rige*

animum me oblectat. Κατεῖβειν est ἄρδειν. Jam ἄρδ
καρδίαν pro oblectare et recreare elegantissimum est. S

apud Hebraeos ποτισμὸς ὀστέων dicitur, quod suave
et conducibile: ut Proverbiorum cap. tertio. et ἄρδ

ψυχὴν. Jeremiae cap. 31. nam hoc significat τὸ πηγ
μεθύειν ut verterunt 70. Καὶ τόπον δεικνύντες Ἀ

πάγιον καλοῦσι. Alii aliter tradunt. Strabo libro 1
Stephanus Ἀρπάγιον οὐδετέρως, τόπος περὶ Κύζικον, ὅθ

ἤρπασθαι Φασὶ Γανυμήδην. οὐκ ἀπειθήσας, πάλ
ἀνακλάσας ἐφίλησεν. Non poterat melius exponi τὸ ο

ἀπειθήσας, quam ut factum a Dalecamp. Ego fortal

p. 885. nimis suspectiosus, qui censebam legendum οὐδὲν ἐρ

θριάσας. vel ἀπερυθριάσας posito omni pudore. aut, ο
ἀπωθήσας. delicias non repulit, ut par erat, sed oscu

lum repetiit. θάψας εἰς αὐτό. Lego, imo legen
dum est, τελευτήσαντα αὐτὸν θάψας εἶσατο καὶ ἱερ

αὐτόθι. Stephanum lege in Ἄργεννος. πορφυροβ
Φοῦς χεῖρος καὶ οὐ καλῆς γυναικὸς ποιήσεις. fecerit manu

convenientes purpurei coloris infectrici potius quam pu
chrae mulieri. πορφυροβχφῆς infector est purpurei color

mulier πορφυροβχφῆς quae eam artem exercet. Olim
artificium fuit muliebri. Homerus,

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ Φοῖνικι μίηνῃ
μηονίς ἢ Κάσιρα.

Statim, γελασάντων δὲ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπήθη τ
ἐπιβράβισης, cum illi risissent, Eretrieus pudore su

fusus est, quod fuerat a Sophocle, objurgatus. asper
nimis verbo ἐπιβράβισης usus hic Athenaeus: nam S

Socles puerum hunc non objurgaverat, sed leviter tantum reprehenderat: aut ut dicam melius, erroris sui adonuerat. ἐνωπεῖσθαι si ita scripsit auctor, nove usuravit pro δυσωπεῖσθαι. ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι. Non ret mendo vox postrema. hoc certum habeo: quid autem rescribam incertus sum. καις νον χρυσῶν. Laudo conjecturam Dalecampii. κισσύβιον χρυσοῦν, τοῦ Πεπαρηθίων. cissibia ex hedera fiebant: sed istud erat inauratum. εὐρέθη διὰ τὸ τὸν τοῦ θεοῦ στέφανον ἀνηρημένη. Scribe, διότι τὸν τοῦ θεοῦ στέφανον ἀνηρημένη. ἐρωτικά μεμάθηκα. Verba sunt ex bula Epicratis *Antilaïde*. quare ita debes distinguere.

— ἐρωτικά

μεμάθηκα ταῦτα παντελῶς Σκπφοῦς μέλη
ἢ τοῦ Κλεομένου τοῦ Λαμινθίου.

Id quis iste poeta *Cleomenes*; et unde ille dictus *Laynthius*? Ineptum censeam de Cleobulo Lyndio aliquid aspicari: etsi Lyrica carmina eum fecisse scimus ex veribus. Hoc igitur quia longius vulgata lectione recedit, missum faciamus. Lego τοῦ Λαπηθίου. Lapethus, vel Lapithus Cypri urbs fuit. inde est Λαπιθία γῆ apud Dioscorum Siculum libro decimo nono, atque ille scribit per non per η. quomodo videtur et Epicrates: nam articulus τοῦ non est in optimis libris. Notemus igitur, de Cleomene poeta *Ἐρωτικῶν*: cujus rara admodum ac pene nulla in veterum scriptis mentio. Athen. libro decimo quarto, ὁ τοὺς εἰς Χιονίδην ἀναφερομένους ποιήσας Πτωχοῦς, Γνησίππου τινος μνημονεύει παιγνιογράφου τῆς ἰλαῆς μούσης λέγων οὕτως. Ταῦτ' οὐ μὰ Δία Γνησίππος εὐδ' ὁ Κλεομένης Ἐν ἐννέα χόρδαισι κατεγλυκάνατο. In sermone de elephanto, scribe, τὴν σιάφην ἐκίνει καὶ κατακοίμιζεν αὐτό.

CAPUT NONUM.

*Stoicum dogma. legati θεωροί. νεανικός. προστιθέ-
ναι, addicere in auctione. σεληνόφως. haere-
monis Alphesthoëae. flores dicti ἔαρος τέκνα.
plantae novellae νήπια. τιθήνημα. Χαλκὶς καλ-
λιγύναιξ. Sacas vel Sacadas. poeta antiquissimus. p. 884.
Pollucis locus. Sophocles qui Athenis philoso-
phos expulit. τί μαθών. vel τί παθών. Phere-*

*cratis Ἰπνὸς ἢ Παννυχίς. locus emendatus
Polluce. alia multa qua illustrantur, qua emen-
dantur.*

Discedit a suae sectae placitis Persaeus cum ait apud
dipnosophistam, καὶ ὁ καλὸς κάγαθος ἀνὴρ μεθυσθεῖν ἀ-
nam Stoicorum sententia erat, ὁ σοφὸς οἴνωθῆσεται μέ-
οὐ μεθυσθεῖται δέ. Idem cum scribit, ὁ καὶ πρῶην ἐγ-
νετο ἐπὶ τῶν ἐξ Ἀρκαδίας θεωρῶν πρὸς Ἀντίγονον παρ-
γενομένων, legatos appellat θεωροὺς, non πρέσβεις: quae
quam vim habeat, dictum libro sexto, capite decimo
tertio. Sed adulatur Persaeus Antigono regi, tanquam
servus hero suo: aut libertus patrono, nam et inter
ministros ejus fuerat, τροφεὺς et bajulus filii ejus, cui
nomen Alcyoneo: auctor Diogenes Laertius. ἐν τῇ
ἀγοράζειν πάνυ νεανίσκος ἦν. Scribendum, νεανικὸς τέ-
merarius, animosus et cupidus emptor. sic Graeci lo-
quuntur. [De hujusmodi venditionibus, Suetonius in
Augusto, capite septuagesimo quinto.] καὶ τῶ πα-
λοῦντι ἄλλῳ τινὶ θᾶττον προσθέντος ἀμφισβῆται. Legit
προσθέντι. rixatum ait cum vendente, quod alteri citius
addixisset, nec sibi facultatem licendi fecisset. Interpre-
προσθεῖναι hic accipit pro *licere*, πληστηριάζειν. ego pro
addicere. Sequens narratio Antigoni Carystii de Zenone
qui discipulum suum reliquias pudoris servantem bene-
et naviter reddit impudentem, male accipit Dalecampius
Ἐκεῖτο γὰρ ἢ μὲν εἰς σεληνάφως. Vetus lectio, σεληνό-
φως. melius: nam ita dictum, ut λυκόφως. Ait, hujus
mamam splendorem albescentem emisisse qualis est
Lunae. Τῆς δ' αὖ χορίας λαγόνᾳ τὴν ἀριστεράν
ἔλυσε. Forte, Τῆς δ' αὖ βορείας λ. hujus boreas, nu-
davit latus. aut χορεία. nam inter saltandum et tripu-
diandum idem fieri amat. nonus versus, Ἡ δὲ κλαγόντων
χλανίδων ὑπὸ πτύχης. Scribe: ἐπραγόντων. 15. Πέπλων
οικίας εἶδωλον εἰσομόργνυται. Nemo ista assequatur. Sed
legendum vel monente versu Π. σκιᾶς. ἐν Ἀλευ-
σιβοῖα Φησί. Non est vox Graeca. lege Ἀλφεισιβοῖα
Auctor Suidas. Μοχ, ἐν δὲ τῇ Ἰοῖ ἔαρος τέκνα προσηγό-
ρευσε τὰ ἄνθη. Etiam Theophrastus novellas plantas vo-
cat νήπια. Historiarum libro octavo. Ἐνιοὶ δὲ καὶ περὶ
τὴν Ἑλλάδα πάντα προῖσπορεῖν εἰώθασι, διὰ ψυχρότητα
τῆς χώρας, ὥσπερ οἱ Φωκεῖς, ὅπως ἂν οἱ χειμῶνες μὴ
νήπια καταλαμβάνωσι. In subjecto versu ubi dicuntur
rosae τιθῆναι ἔαρος ἐκπρέεστατον. quid intelligi volue-

rint interpretes per *veris nutricem*, ne ipsi quidem sci-
 verunt. est vero τιθήνημα, idem ac θρέμμα, τέκνον,
oboles. Si Ctesiae fidem habemus, omnia sunt corrupta
 in istis. ὅτι ἡ βαγάζου γυνή, ἥτις ἦν ὀμοπάτριος Ξέρξη
 ἀδελφῆ, ὄνομα Ἄνουτις, καλλίστη ἦν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ
 γυναικῶν, καὶ ἀκολαστοτάτη. nam illa mulier impudicissima
 de qua loquitur, non *Anutis*, sed *Amytis* vocabatur:
 neque *Xerxis* fuit soror, sed *Xerxis* quidem filia, *Ar-*
taxerxis vero soror. postremo ejus maritus, non *Ba-* p. 885.
gazus, sed *Megabyzus* Ctesiae multis locis nominatur.
 Quare ita constituenda lectio fuerit ex hujus mente, ὅτι
 ἡ Μεγαβύζου γυνή, ἥτις ἦν ὀμοπάτριος Ἀρταξέρξη ἀδελ-
 φῆ, ὄνομα Ἄμουτις καλλ. De hujus impudicitia multa
 eadem Ctesias. ὡς Ἀθηναῖς πειραν εἶδος ἔχουσα. In MSS.
 bibl. Palatinae, legere memini cum is liber esset in
 manibus meis, ὡς Ἀθηναῖ πειρωῶν. utrumque mendosum:
 neque nos Clio Herodoti quicquam docet, quod sit sa-
 mando huic vulnere. Hesiod. cum τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα
 καλλιγύναικα εἶπε, non aliquam foeminam laudavit cui
 esset *Chalcidi* nomen: sed urbem in Euboea notissimam
 ex historicis et geographis. Hanc poeta vocat καλλιγύ-
 ναικα habentem pulchras mulieres, ut Homerus veterem
 Helladem, Οἱ δ' εἶχον Φθίην τε καὶ Ἑλλάδα καλλιγύ-
 ναικα. Scribe, τὸν δὲ στέφανον αὐτοῖς δίδοσθαι μυρίνης.
 sic melius quam μυρίνην. Animadvertenda nobis sequentia
 verba sunt. Si quis te roget, inquit, nomina eorum qui
 Durium equum sunt ingressi, ἐνὸς καὶ δευτέρου Ἴσως ἐρεῖς
 ὄνομα. καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐν τῶν Στησιχόρου (σχολῆ γὰρ)
 ἀλλ' ἐν τῆς Ἀνάτου Ἀργεῖου Ἰλιοπερσίδος. primum τὸ
 σχολῆ locum hic non habet: nisi scribatur, σχολῆ γὰρ
 τοῦτό γε. ita Graeci loquuntur. deinde quis hic est *Aca-*
tus auctor antiquissimus? Tu vero ne quaesiveris. non
 enim invenias. Legendum est, geminata litera σ, quae
 semel posita duabus dictionibus infervit, ἐν τῆς Σάκας
 τοῦ Ἀργεῖου Ἰλ. *Sacas* veteris tragici nomen est. Sui-
 das, Σάκας, ὄνομα κύριον, τραγωδίας ποιητής. Potest
 etiam legi, Σακάδου Ἀργεῖου. vel Σακάδα τοῦ Ἀργεῖου.
 haec certissima conjectura est. constat enim *Sacadam*
Argivum poetam fuisse, qui et odas et elegias scripsit.
 Plutarchus De musica. γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος
 ποιητής μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων. ὁ δ'
 αὐτός καὶ ποιητής ἀγαθός. καὶ τὰ Πύθια τρις νενικηκώς
 ἀναγέγραπται. Moneo etiam emendandum apud Pollucem
 nihili verbum σακοδονόμος et scribendum: ὁ δὲ Σακάδα

νόμος lib. 4. cap. 10. Sequitur, Καὶ Σοφοκλῆς δὲ τὴν
 ψηφίσματι ἐξήλασε πάντας Φιλοσόφους τῆς Ἀττικῆς. non
 erat praetermittendum illud τις: velut otiosum: non enim
 enim. sed eo adjicitur, ne quis putet hunc esse Sopho-
 clem Sophili F. poetam, cujus noti omnibus cothurni-
 nam qui Athenis Philosophos censuit exigendos alius fuit
 Anticlidiae filius, Suniensis. Pollux lib. 9. ἔστι δὲ κατὰ
 νόμος Ἀττικὸς κατὰ τῶν Φιλοσοφούντων γραφεὶς, οὗτος
 Σοφοκλῆς Ἀμφικλείδου Σουνιεύς εἶπεν· ἐν ᾧ τινὰ κατὰ
 αὐτῶν προσιπῶν, ἐπήγαγεν, Μὴ ἐξεῖναι μηδενὶ τῶν σοφί-
 στῶν διατριβὴν κατασνευάσασθαι. Paulo post de Diagora
 ὅτε καὶ πλεόν ναυαγίῳ ἐχρήσατο. Conatus est vir doctus
 istud πλεόν interpretari, sed frustra fuit: nam πλεόν om-
 nino legendum est. id est, cum quidem navigans, nau-
 fragium fecit. Scribe αἰσθήσει τε πολλῶ ὑστεροῦντες
 non πολλῶν. Apparet ex antecedentibus: Addit, Ἄλλο
 ὄγε Λυσίας ἐν τῷ ἐπιγραφουμένῳ λόγῳ οὕτως, Πρὸς Αἰ-
 σχίνην τὸν Σωκρατικὸν χρέους. Meminit hujus Lyliacae
 orationis Harpocratio in κατὰπληξίς, itemque Dionysius
 Halicarn. nisi fallor. Cogitemus de alio Harpocratio
 p. 886. loco, Ἀσπασία. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρα-
 τικὸν διαλεγόμενος ἐπιγραφουμένῳ Ἀσπασία. Videtur signi-
 ficare dialogum a Lysia fuisse conscriptum contra Aeschini-
 nem: cui dialogo fuerit titulus Ἀσπασία. non obscure
 hoc verba illa designant: si modo inutilem vocem διαλε-
 γόμενος mutaveris in διαλόγῳ. Verum, ut dixi, de ec-
 loco adhuc cogitemus nam dialogi illius Aeschines auc-
 tor fuit teste Diogene Laertio, non Lysias. Desunt for-
 tasse quaedam verba: et hoc potius voluit Harpocratio
 de illo turpiculo Aeschinis scripto verba apud iudices
 Lysiam fecisse. Quid sit ἀφορμῆς δέομαι clarebit ex iis
 quae in superioribus dicebamus de notione hujus vocis
 inter Graeciae mercatores. Interpretes haec non sunt
 assecuti. Novem illi oboli qui ab Aeschine proximis
 verbis promittuntur, menstrua usura sunt minae unius.
 Corruptissima sunt Pherecratis quae subjiciam: καταμυ-
 ροπολεῖν τί, μαθῶν τάνδε χρῆν καθήμενον: ita sine con-
 troversia emendanda: κατὰ μυροπωλεῖν τί μαθόντ' ἔχοντες
 καθήμενον; quid accidit, inquit, cur oporteret seden-
 tem unguenta vendere? Non venditabimus hanc emen-
 dationem: cujus elegantiam soli capient γόνιμοι κριτικοί
 purum putum Atticum dicendi genus, τί μαθῶν, vel τί
 παθῶν. pro simplici τί, quare. Dicitur autem hoc testi-
 monium e Pherecratis fabula, cui titulus Ὑπνος ἢ Παν-

Pollux libro decimo, capite quadragesimo septimo.
ομπνιμ simpliciter inscribit. *Φερικράτης ἐν Ἰπνῶ, Σικηνῆ*
ερικρατος περιβολος κάνναισι. Sed docuit nos Harpocra-
 ion utrumque auctorem hac parte esse depravatum. De
 pce enim *ἰπνός*, quae caminum significat, loquens, ita
 ribit. *Ἰπνός μέρος τι τῆς οἰκίας οὕτω καλεῖται. τὸ λεγόμε-*
νον παρ' ἡμῶν μαγειρεῖον. ἔστι γοῦν δράμα Φερικράτει,
πνός ἢ Παννυχίς, ἐν ᾧ δηλοῦνται τοῦτο, ὅτι μέρος τῆς
κίας ἐστι. Pessime etiam vulgo ista capiuntur: ὅσους
ἐράνους συνείλεται, τὰς μὲν ὑπολοίπους Φορὰς οὐ κα-
ατίθησι, ἀλλὰ περὶ τοῦτον τὸν κἀπηλον, ὡς περὶ στήλην
αΦθείρονται. Sensus est: Pecunia omnis, quam ab amicis
 potest Aeschines corradere nomine erani, non impendi-
 ur ab eo in solvendis bona fide reliquiis pensionum quas
 ebet, atque adeo propter quas a sodalibus siipe collatitia
 it adjutus. sed universa illa pecunia, quanta quanta est,
 cut navis quae ad columnas impegerit. Cicero ad Pi-
 onem: *Ne Scyllaeo illo aeris alieni in freto ad colum-*
am adhæresceret, in tribunatus portum profugerat.
 Non est illepidus jocus Lysiae in anum decrepitam: ἦς,
 it, *ῥᾶον τοὺς ἰδόντας ἀριθμῆσαι, ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακ-*
ύλους. notata est dicti hujus venustas Demetrio Phalereo,
 in libello De interpretatione. A mala manu sunt ista
 ὅσου ἐλάττους ἦσαν: quae in multis libris post verbum
ἀριθμῆσαι comparent. Studiosus quidam lector ad vocem
ἐλάττους adnotaverat in ora sui libri, velut causam ex-
 plicans dicti hujus. *παρ' ὅσου ἐλάττους ἦσαν.* Inde error
 librarii qui primus Lysiae verba illo emblemate vermi-
 culavit. Postremo ait Myrtilus, *Ἐγὼ δὲ κατὰ τὸν Ἀρί-*
σταρχον τὸν τραγικὸν ποιητὴν, Τὰδ' οἶχ' ὑπάρχων, ἀλλὰ
τιμωρούμενος, καταπαύσω τὸν λόγον. quem dicit esse Ari- p. 887.
 Marchi versum, reperio apud Demosthenem, aut quicum-
 que auctor orationis contra Neaeram ὥστ' οὐχ' ὑπάρχων,
 inquit, *ἀλλὰ τιμωρούμενος, ἀγωνιοῦμαι τὸν ἀγῶνα του-*
τονί. [Suidas e Philemonis Therfita petitum esse versum p. 888.
 ait: alii e Menandri Olynthia.] Bene est: emerfimus
 jam ex hoc ingratiſſimorum nobis sermonum coeno:
 quod suspenſo pede calcasse, fraudi nobis, spero, apud
 aequum lectorem, non erit.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSQUARTUS.

CAPUT PRIMUM.

Argumentum libri. Bacchus μαινόμενος. ἔξοιτος. Πιζομαι vox servorum ἀκολούθων. Servorum nomina unius aut duarum syllabarum. σχολή καὶ σπουδή. δήμιος pro δημίτριος. alia nonnulla

DUAS partes ὀλοσχερεῖς habet iste liber. Prior, reliqua quae continet sermonum illorum de quibus diximus libri decimi initio. Atque hic de acroamatis et gelotopoeis agitur. solebant enim sub coenae finem admitti qui partim seriis recitationibus, partim dictis factisque ridiculis saturos convivas exhilararent. audiebantur etiam cantores, tibicines, citharoedi, et quicumque alii musica instrumenta tractare, pulsare, aut inflare nosset. Acroamata uno verbo Graeci Latinique hos omnes vocant. De his loquuntur eruditi convivae ad haec usque verba τὰ τοσαῦτα τοῦ Μασουρίου διεξελθόντος περιενέχθησαν καὶ αἱ δεύτεραι καλούμεναι τράπεζαι. Ibi posterior libri pars incipit: cujus praecipua materia sunt mensae quae dicuntur secundae, et bellaria. Praeterea conjecit auctor eo loci analecta quaedam observationum suarum super iis quae prioribus libris sunt exposita: quemadmodum suis locis indicaturi sumus. Sermoni de dictis ridiculis convenientissimam observationem praeposuit Athenaeus: Bacchum μαινόμενον dictum esse et Homero Ὀδυσσ. Φ. et aliis, quia non nisi bene poti ut plurimum dicta di-

ere ridicula soleant, aut ea facere quae sint aliis ludi-
 rio et risuum argumento, et ut cum Herodoto dicit
 uctor, κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα ἐπαναπλέει κακὰ
 πτα καὶ μαινόμενα. Obiter de voce ἔξοινος aliquid etiam
 ic. de ea Pollux quoque libro 6. cap. 3. qui tamen
 enfor, deductum ab ἔξοινος vocabulum ἐξοινία improbat,
 surpatum Athenaeo haut semel. adeo interdum diversi
 ustinus sunt vel eruditissimi critici. Scrib. οὔτε τῶν πλεῖον
 τινόντων ὄντες, οὔτε τῶν ἐξοίνων γινομένων. Anaxandri-
 ae verba super inventoribus τῶν γελοίων ita legerem,
 αἰτοὶ πολὺ γε πονοῦμεν. τὸν δ' ἀσύμβολον βίον εὔρε γε-
 οῖα λέγων Ῥαδάμανθυς καὶ Παλαμήδης. Sed non disce-
 endum temere ab edita lectione: τὸν δ' ἀσ. εὔρε γελοῖα
 ἔγειν Ῥα. quam ita interpretor, *Inventum est Rhada-
 manthi et Palamedis, ut is qui symbolam conferre non
 offset, ridicula dicta diceret.* Cum ait Philipp. scurra
 pud Xenophi. unde noster recitat, Καὶ τὸν παῖδα δὲ
 τάνυ πιέζεσθαι, διὰ τε τὸ φέρειν μηδέν, καὶ διὰ τὸ
 τῆν ἀριστον εἶναι, dicti hujus pessime a Dalecamp. accepti,
 elegantiam non capiet, qui non meminerit ejus quod ad
 Theophrastum dicebamus capite περὶ βδελυρίας: solitos
 a aetate comicos in omnibus prope fabulis suis servum
 liquem inducere, qui gemens sub iniquo sarcinarum
 ondere, clamaret Πιέζομαι. Comicos igitur Atticus hic
 curra imitatur: et ait suum quoque puerum πιέζεσθαι,
 et deficere: non quidem prae oneris gravitate: sed quod
 nihil adhuc ederet, et quod deterius est, nihil habeat
 quod possit edere. Mox, ὡς Φησι Φύλαρχος ἐν τῇ ἔντη
 τῶν ἱστοριῶν. at libro sexto, ἐν τῇ δεκάτῃ. Solitus di-
 cere rex Demetrius Lysimachi aulam comicorum scenae
 esse similem, ἐξιέναι γὰρ ἀπ' αὐτῆς πάντας δυσλλάβους.
 servorum apud Graecos nomina vel unius syllabae fue-
 runt, ut *Mus*, servus Epicuri: estque verbum vetus, πᾶς
 βούλος δεσπότη μονοσύλλαβος. vel duarum, ut *Davus*.
Geta, Manes, Stichus, Mysus, Dromo, Sabas, Adon,
Tylus, Cion, Babys, Crexus, et similia his. per servos
 autem pleraque in comoediis administrantur. Contra in
 tragicam scenam reges ut plurimum et proceres prodeunt.
 Tragoedia enim non sit nisi de principibus: neque tra-
 goediae argumentum ingrediuntur meretrices: sine quibus
 nulla fere Plauti nec Terentii comoedia: neque veterum
 Graecorum τῆς νέας κωμωδίας, quos Latini sunt imitati.
 ideo dicebat Demetrius quidem, πάντας ἐξιέναι παρ' αὐτοῦ
 Πευκέστας καὶ Μενελάους, ἔτι δὲ Ὁξυδέμειδας. Lysima-

chus vero, ἐγὼ πόρνην ἐκ τραγικῆς σκηνῆς οὐχ ἐώρα
 p. 889. ἐξιοῦσαν. non vidi, ait, e tragica coena prodeunt
 in pulcritum meretricem. male capiunt interpretes ἰ
 οὐχ ἐώρακα. De Sylla locus quo rejicimur est libro sexto
 Pro Ἐριππος ὁ Λυσιμάχος scrib. ὁ Λυσιμάχου, vel Ἰ
 σιμάχιος. Asteriscum mox tollas licet per hanc lectionem
 quam libris tacentibus comminiscimur, λαβόντες οἰκ
 ἔννοιαν ταῖς ἐαυτῶν ἀσελγείαις. Ait, περὶ τῶν θαυμα
 ποιῶν ἤδη προειρήκαμεν. de praestigiatoribus dictum
 inquit, in praecedentibus. libro nempe primo, ut ex ill
 fragmentis paret. nam Athenaei quidem verba οἴχετ
 nos in libris De venatione amphitheatrali et Circensib
 pridem multa scripsimus. Novi, inquit, Cephisodori
 planum, τὴν σχολὴν εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ βίου κατ
 χρώμενον. Lego cum Dalecamp. τὸ γένος τοῦ β. vel
 εἰς τὴν σχολὴν τὸ πλεῖον μέρος τοῦ βίου κατ'. Vita
 partiantur etiam sapientes in otium et negotium, σπ
 δὴν καὶ σχολὴν. plano huic pro negotio erat otium
 Proxima et obscura sunt, et ut puto corrupta. Repet
 in Excerptis non μέλλων ὑπὸ τοῦ δημίου σφάττεσθ
 sed ὑπὸ τοῦ Δημητρίου. male notatus accentus hanc le
 tionem peperit. nam si acutus paululum productior i
 clinetur, hoc modo, δημίος, ipsissimum fuerit vocis Δ
 μήτριος compendium, quo nihil frequentius in membran

CAPUT SECUNDUM.

Κακότης. ὀλοσιαλοκάλαμος et ὀλεσιαυλοκάλαμος
 Διβὺς αὐλός. Sirites auctor τῆς αὐλητικῆς
 αὐλῆσεις modi tibiales. Comus et tetracomus
 μέλος et αὐλησις confunduntur. ficinnis, fici
 notyrbe. κνισμὸς et κνησμὸς. multa emendata

POSTREMA sunt verba eclogae Melanippideae, de M
 nerva tibias projiciente: ἔρρετε ἀσχεα σώματι λύμ
 ἐμὲ δ' ἐγὼ κακότητι δίδωμι; ita scribendum cum inter
 rogatione. egone animum applicem rei turpi? κακότητι
 appellat τὴν ἀσχημοσύνην, indecoram vultus compositio
 nem tibias infantium. Clemens Alexandrinus Paedago
 libro secundo, προνοητέον δὲ μάλιστα τῆς εὐσχημοσύνης
 ἢ καὶ τὴν Ἀθηναίων Φησὶν ὁ μῦθος, ἥτις ποτε ἦν, προ
 μηθουμένην αὐτῆς, τῶν αὐλῶν ἐπιβρίψαι τὸ ἐπιτερπέ

ἀ- τὸ ἀπρεπές τῆς ὄψεως. Corrupta sunt paulo post ista,
 γὰρ παρθεύαν ἀγαγὸν καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμς Κλωθῶ.
 ego, καὶ γὰρ παρθεύαν ἀγαμου καὶ ἄπ. Et μοχ, σὺν
 ἡλαάνω † κυτᾶτι χειρῶν κίμψω † δέ. Scribo, σὺν ἀγλαᾶν
 κυτᾶτι χειρῶν κομψῶ γε. In hyporchemate Pratinæ le-
 unt et veteres, οἳά τε κύνου ἀγοντα. opinor, pro ἄδοντα.
 am cygni non ἄγουσι μέλος, neque ducunt choreas:
 ἄδουσι canunt. Postea scribe cum Dalecamp. ὁ δ'
 ὕλοσ ὕστερον χορευέτω. ex superioribus Athenaei verbis
 Excerptis. At pro depravatissimis hisce, κατσαῖς †
 πτερεῖς βασίλεια: censeo legi posse sublato puncto a fine
 superioris vocis αἰοιδᾶν, hoc modo: σοῖς ἐπὶ ἱεροῖς βασι-
 λεια. In Epit. scribitur statim, Θηρομάχαισι τε πυγμα-
 λιαῖσι νέων θέα. prima dictio Θηρομάχοις scribatur melius.
 ulli pretii vox est quae sequitur, Φλέγς τὸν ὀλοσιαλο. p. 890.
 ἄλαμον. mutato spiritu vox Graeca fuerit, non inelegans:
 ua significaverit poeta tibiam nihil esse aliud nisi arun-
 inem sputo plenum. vel ita scribe, ὀλεσικυλοκάλαμον.
 phippi *Empolam* qui mutant in Ἐμπορον castigandi non
 audandi sunt. exposuimus pridem ad Suetonium. Prima
 jus verba ita scribe,

— κοινῇ γὰρ ὦ μεϊράκιον
 ἢ ὕ τοῖσιν αὐλοῖς μουσική.

Quid sit συναυλία habes apud Pollucem et in scholiis
 Comici initio Equitum. Eustath. Athenaei super ea re
 verba describit ad Ἰλιαδ. Φ. Antiphanis sequens ecloga,
 merum Augiae stabulum. expectandus νέος Ἡρακλῆς. in-
 terea videamus an postrema sic possint emendari:

Ἡδοντικὸν μάλ' ἐστὶ, νοῦ χωρὶς πάλῃ
 συννευμάτων προβλήμαθ' οἷς συμαίνεται
 ἕκαστα.

tantum hic video: caetera relinquo τοῖς ὀξυδερκεστέροις.
 Ait, Λιβὺν δὲ τὸν αὐλὸν προσαγορεύουσιν οἱ ποιηταί. Eu-
 ripides Hercule furente, παρὰ τε χέλυος ἐπτατόνου Μολ-
 πᾶν καὶ Λιβὺν αὐλόν. Σειρίτης, inquit, δοκεῖ πρῶτος
 εὔρεῖν τὴν αὐλητικὴν. Tibias Phryges invenerunt Olym-
 pus et Marfyas. Plinius et Clemens Alexandrinus. *Sirites*
 hic, non tibiae reperit, sed viam excogitavit in flandi
 arte tibiae. Adi ad Julium Pollucem libro quarto, capite
 10. Atque hic Sirites κατηύλησε τὰ μητρῶα πρῶτοι, id
 est, *primus ad matris deum sacra tibiam adhibuit.*
 Αὐλήσεις quarum species et nomina deinceps enumeran-
 tur, *modos tibiales dicam potius quam cantiones tibiales.*
 et si scio αὐλεῖν Latinis dici, *capere tibiis, et αὐλησιν,*

Caelio Aureliano *cantionem tiliarum*. Sed ea interpretatio confundit discrimen quod est inter ᾠδὴν, sonum humanae vocis, et αὐλησιν, quae tiliarum inflatu editur. Erant autem tiliales modi pro diversitate argumenti, diversi. Κῶμος est ille tiliarum inflandarum modus qui utebantur quando ibant comessatum: qua de re multo observamus alibi. Idem sentiendum de caeteris αὐλήσεως appellationibus. De *gingra* dictum est libro quarto Hesychius, Γίγγρος αὐλημά τι, ὅπερ ἔνιοι γίγγρον. scribit γίγγραν. De *tetracomo* audiamus veteres potius quam interpretem. τετράκωμος, (verba Hesych. μέλος τι σύν ὀρχήσει πεποιημένον, εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον. ἐκαλεῖτο ὁ τέσσαρες κῶμοι. appellat μέλος quam nosler αὐλησιν: qui miscebatur in tetracomo cantus cum tiliis. Similiter παλαικὸν Athenaeus inter αὐλήματα recenset. Hesychius vocat μέλος: utrumque recte. Eadem ratione ἡδύκωμος Athenaeo est αὐλησις. Hesychio γένος ᾠδῆς. et *mothone* ei grammatico est saltationis genus: modus tibialis cum saltatione cani solitus. et ut redeamus unde sumus digressi, τετράκωμος a Polluce inter saltationis species refertur, sicut et κνισμὸς et μόθων. Unde autem dictus sit tetracomus quaerit Pollux eodem loco. Ἐπίφαλλος in Excerptis est ἐπίφαυλος: sic mox in iisdem Φαυλοφόροι scriptum pro Φαλλοφόροι. Eustathius ἐπίφαλλος. recte non est obscura nominis ratio. Χορεῖος, apud Hesychium p. 891. est χορεῖον αὐλημά τι. At καλλίνικος eidem saltationis nomen est. Jungebantur nempe tibiae cum saltatione. Sic ille, καλλίνικος, εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρον ἀναγωγῇ. Fuit *sicinnis* genus cantionis et saltationis, atque ut puto etiam αὐλήσεως, pyrrichae adfinis: militum nempe et σύντονος. *Sicinnotyrbē* quae hic recensetur inter αὐλήσεις, quid distaret a *sicinne* parum explicant veteres. erat fortasse non militaris αὐλησις, sed in circulis et stationibus coactae hominum turbae usurpata solita. Species est aut pars comi tibialis ille modus qui hic dicitur, θυροκοπικὸν καὶ κρουσίθυρον. Nam comissatores inverecundi, cum incaluerant vehementius, fortius pulsabant, tibias simul inflantes convenienter ei quod agebant. Eiusdem argumenti sed remissior modus est παρακλαυσίθυρον. Qui est κνισμὸς in nostris libris, apud Eustathium κνησμὸς per η. sed Hesychius, Κνισμὸς, μέλος τι κνισμῶ αὐλούμενον. De *Mothone* consule comici veterem interpretem.

CAPUT TERTIUM.

Explicantur veterum cantionum appellationes aliquot.

ἰμαῖος, ἐπανταῖος, ἐπιμύλιος. ἰμαλῖς et νόστος.
 Εὐνόστος. ἔλινος, sive αἴλιμος. ἀμάλλαι, ἴουλοι.
 Ceres Chloa. οὖλον ἴει. *Nutricum naeniae. Pol-
 lux emendatur. ἐώρα, pro αἰώρα. lityersa, τὸ
 πτιστικόν. Nicocharis Hercules Choragus. οὐ-
 πιγγοί. horcus. Cassander rex et criticus. alia
 non pauca.*

DEINCEPS enumerantur ὡδῆς ὀνομασίαι, appellationes
 tantus variae. Prima est, ἰμαῖος ἢ ἐπιμύλιος καλουμένη,
 παρὰ τοὺς ἀλέτους ἤδον. eadem cantio et ἐπανταῖος
 dicta, et ἐπινόστος, auctore Hesychio. si scriberemus
 ἀντλαῖος, esset eadem fere nominis ratio, ac τοῦ ἰμαῖος.
 ἢ ἰμαῖν est ἀντλεῖν. etsi videtur Athenaeus noluisse
 hanc ἰμαῖος inde esse derivatam. Manifesta etiam sit
 ratio, si ἐπανταῖος scriberemus: ab ea quae dicitur poetis
 ἐπιμύλιος Cerealis, id est, farina. Exemplum ἐπιμύλου sive
 cantilenae extat apud Plutarchum in Convivio
 septimum, hoc. Ἄλει μύλα ἄλει. καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει
 γάλας Μιτυλάνας βασιλεύων. Sunt auctores qui hi-
 story cantilenam propriam scribant fuisse aquam hau-
 rentibus, quod Graeci dicunt ἰμαῖν. Callimachus, Ἄσειδει
 κού τις ἀνήρ ὑδατηγὸς ἰμαῖον. Aristophanes in Ranis
 ἰμονιστρόφων μέλη. Subjicit Athenaeus, Ἰσως ἀπὸ
 ἰμαλῖδος. ἰμαλῖς δ' ἐστὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος,
 καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν. Falluntur eruditi viri qui
 νόστος hic in ea significatione accipiunt, quam vulgo
 apud Homerum habet et alios, pro *reditus in patriam*.
 Eustathius postquam Athenaei hunc locum descripsit, sic
 locum explicat: λέγει δὲ νόστον ὁ ῥήτωρ ἐνταῦθα οὐ τὸν
 Ὀμηρικὸν καὶ συνήθη, ἀλλὰ τινα δαίμονα ἐπιμύλιον ἔφο-
 ρον τῶν ἀλετῶν, ὃς καὶ Εὐνόστος ἐλέγετο, οὗ παρώνυμον
 νόστιμον. id est, *Significat νόστος in hoc Athenaei loco,
 non quod apud Homerum et vulgo, sed molarem quen-* p. 892.
*nam deum, molitoribus praefectum, qui et Eunostus
 dicitur: inde est νόστιμον, haec Eustathius. sed de voce
 νόστιμον quod ait, recte accipe: nam apud poetam νόστι-
 μον ἤμαρ, nihil ad hanc dictionis νόστος significationem.*

sed significat et καρποφόρον, ut explicant veteres. Est *Himalis* inter Cereris cognomina, ut *Sito*, vide lib. decimo. Pro ἐπίμετρα τῶν ἀλεσῶν, legitur apud Helicium, τῶν ἀλεύρων. id est, qui efficit ut farinae mensura sit cumulata. Telam textentium cantilena ἄλιμος omnibus Athenaei codicibus nuncupatur. sed melius Epit. αἴλιμος. Cave autem confundas αἴλινον cuius lib. ex Epicharmo sit mentio, cum aliorum scriptorum aelino nam illi aelino nihil commune cum textoribus: sed telis cuiusdam cantilena est nomen, ut in versu intercalari apud Aeschylum Agamemnone: αἴλινον εἶπέ· δ' εὖ νικάτω. Eustath. de lino et aelino cantilenis disputans, ἢ μὲν τοι, ait, ἐξ Ἐπιχάρμου χρῆσις ἐθέλου τὸν αἴλινον ᾠδὴν τῶν ἰστοργούντων εἶναι, οὐ τὸν Λίνον τὸ κύριον ἐγκεῖσθαι τῷ αἴλινῳ βούλεται. ἀλλὰ τὸ λίνον. Ait, τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσήρηρον, ἀμάλας. alii scribunt ἀμάλλας. inde ἀμυλλοδετήρη apud Homerum et Theocritum. utraque γραφή in optima libris. Sequitur, συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐν πολλῶν μανιγυρόμενα δέσμη, οὐλους καὶ ἰούλους. appellarunt οὐλοσιν tanquam ὄλους: nam ex pluribus manipulis fiebat unum οὐλος: vel a torto vimine quo constringebatur: nam οὐλον est τὸ συνεστραμμένον. id vinculum veteres ἀμάλλιαι posteriores οὐλέδετον dixerunt. At ἰουλοι appellati facti isti, inquit Eustathius, πρὸς ὁμοιότητα ἴσως, ἢ τοῦ κατὰ τὴν ἡβὴν ἰούλου ἐν τοῖς προσώποις, ἢ τοῦ πολυπόδος ζῴου· ἢ διὰ τὸ ἰέναι εἰς ὀλότητα. In totum quae similitudinis similia sunt, ἰουλοι Graecis dicuntur. Cerere inquit, vocabant ἰτὲ μὲν Χλόην, ὅτε δὲ Ἰουλώ. *Chloris* cognomine colebatur in Attico agro, ubi fuisse scribit Pausanias Δῆμητρος ἱερὸν Χλόης. idem scriptor cupiente scire ejus cognominis causam, ad sacerdotes rejicit: quae tamen magis est anceps quam obscura. Eurpolis *Mariodora* Ἄλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι· θῦσαι γὰρ με δεῖ Κριὸν Χλόης Δῆμητρι. Sophocles Oedipo Coloneo, Τῷ δ' εὐχλόου Δῆμητρος εἰς ἐπόψιον Πάγον μολοῦσαι. Multa ibi scholiasta Lego ut orationi consulam et veritati; οἱ αὐτοὶ καὶ ἐπιμαθητρίουλοι, καὶ καλλίουλοι. καὶ πλεῖστον οὐλον οὐλον ἰούλον ἰεῖ. antiquum erat verbum ἰεῖω: cuius postea locum obtinuit ἰήμι. Cum paulo ante dixerit esse *iulum* τῶν ταλασιουργῶν, deinde ex aliorum sententia manipulorum victoribus attribuisset, repetit postea id quod prius dixerat; ἄλλοι δὲ Φασὶν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ᾠδὴν: *iulum* nempe. De nutricularum naeniis quae hic nominantur

καταβαυκαλήσεις, dictum adfatim ad Theophrasteas No-
 tationes morum, capite *περὶ λαλιᾶς*. Quintilianus libro
 primo, capite decimo. *Chrysiippus etiam nutricum quae*
adhibentur infantibus, allectationi, suum quoddam car-
men assignat. Positum est *s* pro *αι* cum additur, ἦν δὲ
 καὶ ἐπὶ ταῖς ἐώραις τις ἐπ' Ἡριγόνῃ. *uam* αἰώρας intel-
 ligit. multa ita scripta in Glossographorum. at in Pollucis p. 893.
 libris ἄσμα ταῖς ὥραις προσαδόμενον. male. Recte autem
 eruditissimus Leopardus, ἦν καὶ ἀλήτιν λέγουσιν ὠδὴν.
 Vae illis qui viri tanti observationum reliquos decem libros
 nobis invident. Ne errent tyrones in subjectis verbis,
 ἀπέθανε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Θεόδωρος ὕστερον βιαίῳ θανάτῳ·
 λέγεται δὲ γενέσθαι Τρύφων τις, ὡς ἐκ τῆς ποιήσεως
 δηλόν ἐστι. legendum enim *τρυφήτης*, aut litera minus-
 cula *τρύφων* τις. eadem sententia. *τρύφων*, ut *τρύβων*.
 Messorum cantilena dicta est *λιτυέρσης*, a Lityersa Midae
 filio, de quo multa in Lectionibus Theocriticis. vide etiam
 Pollucem libro quarto, capite septimo. [Et Servium viri
 optimi Danielis ad illum versum, *Ducite ab urbe do-*
mum mea carmina ducite Daphnin.] Oda pincentium
 mulierum dicebatur τὸ πιστικόν. Phrynichus *Comastis*,
 Ἐγὼ δὲ νῶϊν δὴ τερεττιῶ τὸ πιστικόν. vel simpliciter
 πιστικός. Nicophon, *Chirogastoribus*: Ἄλλ' ἴθι προσαύ-
 λησόν σου νῶν πισμόν τινα. *Thesmorphoriazusas* accipe
 non illam quae extat fabulam: sed alteram ejusdem no-
 minis: de qua libro primo. *Herculem choragum* Nico-
 charis appellat etiam Pollux libro 7. cap. 12. Docuerat
 hic poeta et Herculem *γαμούμενον*: cujus idem meminit
 lib. 7. cap. 11. Epicharmi fabula dicta hic *Ulysses Nau-*
fragus, simplici nomine Polluci *Ναυαγός* nominatur
 libro 10. cap. 30. *Phitelas* Apollini sacra sic appellata
 est ab intercalari versu, qui proprius ei asmatai, ἔξεχ'
 ἔξεχε ὦ φίλ' ἥλιε. *Uringi* Diane, ab ejus deae nomine
 Οὔπις. Callimachus in ejus hymno, Οὔπι ἀνασσ' εὐῶπι,
 Θεοφόρε. *Linus* et *aelinus*, inquit, οὐ μόνον ἐν πέν-
 θεσιν ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῶ κατ' Εὐριπίδην. Scri-
 bendum *μολπῆ*, ut apud Eustath. et Breviatorem. at
μολπός est poeta vel cantor. Legam lubens, ὡς μῦθον
 εἶναι τοὺς λεγομένους Ἰοῦς δρόμους. *Ius* noti errores
 per omnes fere orbis plagas. tamen Ἰνοῦς libri scripti.
Borcum Helychius duobus locis *Bormum* nominat. Βῶρ-
 μον, ait, *Θρήνον* ἐπὶ Βῶρμου νυμφολήπτου *Μαριανδυνού*.
 accedit scriptura Excerptorum, ubi *Borbis* appellatur.
 β. at μ. ut scimus passim permutantur. ἀφανισθῆναι hic

est, correptum a Nymphis disparuisse ut Hylam. ideo Hesych. *νυμφόληπτον* dicit. *Μανέρως* melius quam *Μά-νερος*, ex aliis scriptoribus. Importunitatem vero specta Lector istorum correctorum: qui versus inveniunt, etiam in soluta omni lege oratione: quod cum alibi factum iis perperam: tum isto loco sane quam ridicule, in his verbis, *Οὐκ ἀπέλιποντο δὲ ἡμῶν*, etc. Cassander Macedo, inquit, adeo *Φιλόμηρος* fuit, ut et plurimos poetae versus memoria teneret: et haberet Iliadem atque Odyssæam *ιδίως γεγραμμένας*. Puto hoc velle Athenæum: Homeri poemata a Cassandro fuisse emendata: quemadmodum ante fuerant ab Alexandro et Aristotele. Cassander igitur poesin utramque Homericam habuit non ex publicis, et vulgatis codicibus descriptam: sed propria ipsius industria correctos. De Homeristis Diomedes lib 3. *Olim partes Homerici carminis in theatralibus circulis cum baculo, id est virga, pronuntiabant, qui ab eodem* p. 894. *Homero dicti sunt Homeristæ*. Clearchi liber qui *Παραγραφῶν* hic inscribitur, alibi nomen habet *Περὶ γραφῶν*: quae lectio placet magis, ut dictum initio septimi. tamen ne id quidem verum censeo: sed *Περὶ γρῳφῶν*. vide infra cap. 15. Totum locum ita debes vertere, *Clearchus libro priore De griphis, Simonides inquit, Zacynthius sedens super sella in theatris Antilochi versus recitabat*. Sed quis iste fuerit Antilochus, discam lubens si est qui me doceat. In Excerptis *Ἀρχιλόχου* invenimus non *Ἀντιλόχου*. juvat quod modo nominatus Archilochus inter eos poetas quorum versus recitabantur. Quare ita legamus: aut certe *τὰ περὶ Ἀντιλόχου*. ut intelligamus eam partem *ράψ. ψ.* Iliadis, quae est de Antilocho. Scrib. *Μνασίωνα τὸν ῥαψῳδὸν λέγει non λέγειν*.

CAPUT QUARTUM.

Magodus. σχινίζεσθαι, et σχοινίζεσθαι. σχοινή φωνή. σχοίνων saltatio. Φλοίαξ. ἐπιττοτίλα. serpia. Φλέφουρα. κριαδέμεν, ridere. Hesych. corrigitur. γεασπάτωτον. σπάττες, σπατοῦν. ῥῆσιν περαίνειν. σχέδην, ἄρνια. Φωνάριον περιαιυγές. multa emendata.

MAGODUM esse dictum ajunt docti convivæ, τὸν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον. Dalecampius

gil, ἀνδρεία γυναικείοις. repugnant veteres codd. et di-
 rte Eulath. ad Ὀδυσσ. ψ. sed virum eruditum non abs-
 moverunt sequentia, τὸν δὲ γυναικεία ἀνδρείοις λυσιω-
 γν. Praeterea aliquanto post tribuuntur magodo πάντα
 ἐπεὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεία. Magodo dicitur esse
 Elarodus σεμνότερος, quoniam οὐδὲν σχινίζεται. Ety-
 ologici auctor postquam retulit hominum delicatorem
 orem, lentiscum habendi in ore, ut dentibus candorem
 concilient: inde, ait, dicitur σχινίζεσθαι. Vellem adje-
 cisset de significatione ejus vocis aliquid. neque enim
 hic Athenaeo illa significatio convenit, qua sumitur pro
 lentiscum rodere: sed insignem aliquam in gestu molli-
 em designat: qualis fuit pantomimorum, aut Gadita-
 arum puellarum in theatro Ro. saltantium. Ita autem
 libri omnes σχινίζεσθαι: quorum consensus facit ut dis-
 idam conjecturae meae: scribendum esse σχοινίζεσθαι:
 oque verbo notari impudicos et omnisarios mimorum
 notus. nam σχοινίζεσθαι est flectere se instar junci. et
 vocem fractam atque effoeminatam Graeci vocant σχοι-
 νήν vel σχοινίην. Hesychius, σχοινίην Φωνήν, τὴν σα-
 θρὰν καὶ διεῖρωγυῖαν. Fuit etiam genus quoddam salta-
 tionis, σχοίνων Hesychio, σχοινίων Plutarcho De musica,
 nominatum similem, ut probabile est, ob causam. Arbi-
 trium esto docti et acuti lectoris. Caeterum quid ea dic-
 tione significari auctor voluerit, claret ex sequentibus
 verbis, σχινίζεται τε καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου,
 etc. Magodiam vult auctor sic dictam, ἀπὸ τοῦ οἰονεῖ
 μαγικά προφέρεσθαι. Hesychius magum profert nomine
 Chrylogonum, a quo μαγωδὴ saltatio est nominata. Legit
 Eulath. οἱ δὲ Φλοῖακας ὡς Ἴταλοι per οἰ. vulgo Φλύακας. p. 895.
 vide lib. 3. capite 9. Italos hic accipe, magnae Graeciae
 incolas. in his erant Tarentini. Stephanus de urbibus,
 ἀνεγράφη καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος Φλύαξ, τὰ τραγικὰ
 μεταρρύθμιζων ἐς τὸ γελοῖον. tamen illum locum aliter
 acceperunt eruditissimi viri. Recitantur Strattidis elean-
 tes versus e Phoenissis, quibus probatur Boeotos aliter
 locutos esse ac Graecos alios. Sepiam, inquit, vocant
 ὀπιτοσίλαν, vel ὀπισθοσίλαν, ut Hesych. scribit et Eū-
 lath. apud quem omnium harum vocum Thebanae dia-
 lecti interpretationem legat qui volet in commentariis
 ad Odyss. β. ρ. Pons sive γέφυρα, Thebanis Φλέφυρα.
 ita codd. Athenaei Brev. βλέφυραν. Falsum est Theba-
 norum dialecto dici τὸ γελαῖν ἐκριδόμεν. verum est quod
 reponemus, τὸ γελαῖν δὲ κριαδέμεν. auctor et fundus nobis

hujus emendationis Hesych. qui Boeoticam esse hanc vocem scribit, significantem γενναῖν. sed narro tibi, Lectori vitiosi etiam hic doctissimi illius critici sunt codd. et scribendum ex Strattidis versibus γελᾶν. nam, ut contra Strattidem ex Hesychio emendemus, lex metrica vetat. Quare ita scribe in optimis illis Glossis, Κριαδέμεν, γελᾶν. Βοιωτῖα ἢ λέξις. Non dubitabis Strattidis versum hunc ab Hesychio esse spectatum. Claudit postremus versus Strattidis, Νεασπάτωτον δ' ἦν τι νεοκάττυτον. Scribe, ἦν τι ἢ νεοκάττυτον. Emendationem Dalecamp. vitii manifestam lex metri arguit, ut alia taceam. Significat calceos, νεοκαττύτους, id est quibus suppecta recens solea, dici Boeotice νεασπάτωτον, vel νεοσπ. Ex hac voce licet conjicere, Boeotis σπάτος corium dici. quare de illis accipio Glossographi verba, σπάτος, δέρμα σκύτος. non dicit, ut fere solet, cujus vox ea sit, sed hoc nos docet hic Strattidis versus. Idem interpretatur σπάτειον, δερμάτινον. Ergo etiam σπατοῦν, opus ex corio facere aut sarcire dixerunt, id est, ut exponit Strattis, καττύειν. Scribe Semi Delii testimonium, quod homines infruniti versu constare existimarunt οἱ αὐτοκάβδαλοι ἐστεφανωμένοι κιττῶ σχέδην ἐπέβαινον ῥήσεις. non autem ἐπέββαινον. neque enim est ab ἐπιββαίνω. nam id quidem ineptissimum: sed a περαίνω. ῥήσεις sunt integri poetarum loci. περαίνειν ῥήσιν plane est ῥαψοδεῖν. alii dicunt ῥήσεις εἰπεῖν. nam et περαίνειν pro εἰπεῖν usurpant Attici. σχέδην est ἡσυχῆ, et cum lentitudine quadam decorata. vel ponitur pro βᾶδην, cui mox opponitur στάδην. Paulo post αὔνακας τε περιβεβλημένοι παρέρχονται. alii has vestes appellant καυνάκας. et ita fortasse scribendum hic quoque. Cogitemus de proximis verbis, οἱ μὲν ἐν παρόδῳ, οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς χεῖρας βαίνοντες ἐν ῥυθμῶ. Venerat in mentem κατὰ μέσας τὰς χορείας. sed nihil pronuntiare tutius est. In tertio versu distingue post ἀπαρθέρευτον majore distinctione: et postea scribe, οὔτι ταῖς πάρος Κεχρήμεθα νῦν ᾠδαῖσι. Omnino autem in primo Ebuli, ἔστημας ἐν πύλαις. Nono versu, Παρεγκέκαπται σταρνί' ἐννέ' ἢ δέκα. non displicet conjectura Dalecamp. τ' ἄρνία. agniculi. magis tamen placet vel ἄρνια pro ἄρνεια. supple κρέα. ut dicimus λαγῶα, simpliciter pro leporinae frustis. vel στερνία: ut ea significentur, quia in superioribus libris στηθύνια et στηθείδια dicebantur. culinae et macelli sunt vocabula. Decimus Antiphaneae ῥήσεως olim corruptus est, Κεστρεύς λει-

Mus.

M

M

M

M

M

DE

M

M

M

M

M

M

M

M

M

M

M

M

M

M

M

M

M

M

M

M

M

σθεις και † σπασθεις, χρωσθεις, στραφεις. Dalecamp.
 αλλι πασθεις: recte: si negligere modulum versus rectum
 est. Idem dixeris de Breviatore, qui scribit, Κ. λ. πα-
 σθεις, στραφεις. χρωσθεις. Non legimus, Κ. λ. κατα-
 πλυθεις, χ. στ. servato metro, plana sententia. In pen-
 ultimo. "Ωστ' εἰσιθι μη μέλλε, χώρει. δεῖ γὰρ ἡριστη-
 νότας, versus corrumpunt prima verba ὡστ' εἰσιθι: quia
 non sunt Antiphanis, sed Sophonis qui Antiph. ῥήσιν
 pronuntiabat. quanquam fieri potest, ut ea fuerit ultima
 dipodia praecedentis versus, cujus caetera omnia, more
 suo, Athenaeus praetermiserit. Depravatus est et Cle-
 archi ultimus, Τὸ Φωνάριον ἡμῶν περίσαργον γίνεται.
 Legam, περιαιυγον, aut περιαιυγές, vox clara, cur non
 ita dici queat, sicut Φωνή λαμπρά et μέλαινα?

CAPUT QUINTUM.

Musica παιδιά. et παιδεία. διάφοροι τὰς γνώμας.
Musicae vis ad sedandas animi perturbationes.
 ἀνῆς τοῖς ἡθροσι διαφορᾶν. Cationes ad mede-
 lam morborum adhibitae. καταυλεῖν τοῦ τόπου.
 Ananius poeta item alia.

DE musica deinceps tractatur. Ait, πάντων ἐπαινούιτων
 τὴν παιδιὰν ταύτην. musicam vocat παιδιάν, non male.
 Est enim animi quaedam oblectatio ad modum lusus.
 Censeo tamen παιδείαν ταύτην scripsisse Athenaeum. con-
 firmant sequentia. Ait. καὶ γὰρ τὰ ἡθρη παιδεύει καὶ τοὺς
 θυμοειδεῖς καὶ τὰς γνώμας διαφοροὺς καταπραῦνει. furiosi
 et qui mente non constant διάφοροι τὰς γνώμας dicun-
 tur: quasi in diversa rapti. Quod autem musica gravio-
 res animi motus demulceantur, componanturque ignorat
 nemo. Illustre et certum in Saule exemplum, omnibus
 Christianis notum. Multa in hanc sententiam proferri
 possent ex antiquis scriptoribus: quibus lubens superse-
 deo. Afferam tantum quae de ea re legi in Graecis
 commentariis libri Hermogenis Περὶ ἰδεῶν. non enim
 omnium manibus teritur ille liber. Probaturus scriptor
 ille musicam vim quandam in animum habere, ὁ Τιμό-
 θεος, ait, αὐλήμασιν ἐκίνει πρὸς θυμὸν καὶ ὄπλα τὸν
 Ἀλέξανδρον. καὶ Λακεδαιμόνιοι πρὸς τὸν ἐμβατήριον τοῦ
 αὐλοῦ ῥυθμὸν κατὰ πολεμίων ἐχώρου. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς
 Πυθαγορείους εἶποτε κινηθεῖεν αὐτοῖς τὰ πάθη, ἢ τινὰς

ἐτέρους ὑπ' αὐτῶν κατεχεμένους θεάσαιντο, διὰ τῶν
 αὐλοῖς τε καὶ κιθάραις ῥυθμῶν μετάγειν ἐπὶ τὸ ἡμερώτα
 ρον τὴν ψυχὴν. καὶ Πυθαγόρας δὲ ὡς Ἰάμβλιχος Φησι
 ἐν τῷ Περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰρέσεως, μέσω νυκτῶν
 ἀστρονομούμενος, νεανίαν τινα σὺν αὐλητῇ κωμάζοντα μετ
 λαμπάδος κατὰ αὐλητρίδος (scripti καὶ αὐλητρ. sed de
 esse aliquid patet.) τὸν τε οἶνον αὐτῆς ἐμπρῆται σπε
 δοντα διὰ ζήλοτυπῆν, ἐπέσχε τῆς μανίας παρακελευόμενε
 τῇ αὐλητρίδι μεταβάλλεσθαι τὸν ῥυθμὸν ἐπὶ τι καταστῆ
 p. 897. ματιώτερον μέλος, τὸ καλούμενον σπουδεῖον. Ἐμπεδοκλῆ
 δὲ ὁ Ἀκραγαντῖνος ὁ Πυθαγόρου μαθητῆς, ὁ Κωλυσαν
 μας ἐπίκλην, σπασαμένου τινὸς ἤδη κατὰ τοῦ πλησίον τ
 ξίφος, ὃς ἐδόκει τὸν πατέρα τοῦ θυμουμένου ἀνηρηκένα
 ἀναικρουσάμενός τι καταστηματικὸν τῇ κιθάρᾳ μέλος, ἢ
 ἔτυχε μετὰ χειρὸς ἔχων, διενώλυσε τὸν φόνον γενέσθαι
 χαλάσας τοῦ νεανίσκου τὸν θυμὸν μαλθακωτέρῳ ῥυθμῶ
 Habes hic nonnulla quae non temere alibi legas: a
 quod de Pythagora narrat, paucis perstringit Quintilianus
*Pythagoram, ait, acceperimus, concitatos ad vim pudic
 cae domui afferendam juvenes, iussa mutare in spon
 deum modos tibicina, composuisse.* Sequitur ex Cha
 maeleone Pontico, Κλεινίας καὶ τῷ βίῳ καὶ τοῖς ἡθεσ
 διαφορῶν, etc. Aelianus eandem historiam recitans ex
 eodem, ut puto, et saepe observavimus, scriptore. pro
 istis habet, Κλεινίας ἀνὴρ ἦν σπουδαῖος τὸν τρόπον. Ut
 igitur eadem sententia sit etiam in Athenaeo, scribendum
 διαφέρων. pro διαφορῶν. *vir excellens vita et moribus.*
 sed cogitemus amplius de hoc loco. Scripta lectio, καὶ
 τῇ γνώμῃ καὶ τοῖς ἡ. ut videatur ad ista alludens Athe
 naeus scripsisse, τοὺς τὰς γνώμας διαφοροὺς καταπραΰνει.
 Addit, "Ὅτι δὲ καὶ νόσους ἰᾶται μουσικῇ Θεόφραστος ἰστό
 ρησεν ἐν τῷ περὶ ἐνθουσιασμοῦ. Apollonius in historiis
 mirabilibus. "Ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα Θεο
 φράστῳ ἐν τῷ Περὶ ἐνθουσιασμῶν. Φησὶ γὰρ ἐκεῖνος τὴν
 μουσικὴν πολλὰ τῶν περὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα γιγνομένων
 παθῶν ἰατρεύειν. καθάπερ λειποθυμίαν, φόβους, καὶ τὰς
 ἐπὶ μακρὸν γιγνομένας τῆς διανοίας ἐκστάσεις. ἰᾶται γὰρ
 Φησιν ἢ καταύλησις καὶ ἰσχυιάδα καὶ ἐπιληψίαν. Et testa
 tur idem paulo post, plurimos adhuc sua aetate prae
 fertim Thebanos, cationem tibialem ad morborum me
 delam adhibuisse. mitto quae scribit Galen. Καταυλεῖν
 τοῦ τόπου est, *super loco affecto tibia canere.* Caelius
 Aurelianus. ita expressit, *Philistionis frater scribit quendam
 fistulatorem loca dolentia decantasse.* Lege et distingue.

τρία γὰρ καὶ γενέσθαι Ἑλλήνων γένη, Δωριεῖς, Αἰολεῖς,
 Ἴωνας, οὐ μικρᾶς ἐνούσης διαφορᾶς ἐν τοῖς τούτων ἡθεσι.
 Λ. etc., οὐ πανοῦργον δὲ ἀλλὰ ἐξηγμένον καὶ τεταβήκός.
 cum Dalecamp. De Lafo et ejus hymno in Hermioneam
 Cererem satis lib. 10. et de *Clymeno*: qui est Plutus.
 ejus conjunx Proserpina Graecis dicta et *Μελίβοια* et
Μελιτώδης. estque, opinor, duarum harum appellationum
 eadem ratio. Lege Theocriti scholiasten ad idyllium 15.
 et Porphyrium in disputatione de antro Nympharum.
 In Lafo verbis perperam scribuntur multa; quae ita pro
 virili emendare conabamur: *Δάματρα μέλπω κόραν τε*
Κλυμένοιο ἄλοχον Μελίβοιαν, ἀνάγων Αἰολίδ' ἀνὰ βαρύ-
βρομον ἄρμονίαν. *hymnum meum redigens ad Aeolicam*
harmoniam. id est, aptans ei harmoniae. Sujicitur, *ἐπει*
οὔν τὸ μέλος ἐστὶν ὑποδώριον, καὶ τὰ μέλη εἰνότως Αἰο-
λίδα Φησὶν εἶναι τὴν ἄρμονίαν ὁ Λάσος. manifesto παρέλ-
 κουσιν haec verba καὶ τὰ μέλη, nisi aliquid latet hic
 gravioris mali. Caeterum *Αἰολίδα μολπὴν* dici eam quae
 sit Dorica, Strabo nos dudum admonuit. Paulo post e
 libris nonnulla adjecimus, sed est oratio adhuc suspen-
 sa et ἀκατάλληλος. Fortasse aliquid deest amplius. In qui-
 busdam scriptum offendimus, *Δώριον μὲν οὐ νομίζων.*
pro νομίζουσι. neutrum rectum est. Scribo, *νομίζειν.*
 non ausi sunt, inquit harmoniam Aeolidem Doricam ap- p. 898.
 pellare: sed hypodoricam, ceu paulo minus quam Do-
 ricam, dixerunt. Scribe, *Φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήϊον*
ἐν τῷ γένει τῆς ἄρμονίας ταύτης ποιῆσαι σκιαῖα μέλη. aut
 fortasse σκόλια. Sequitur de hoc Pythermo. οὐ μνημο-
 νεύει Ἀνάσιος † Ἰππώναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις. *Ananii* nomen
 mutavit Dalecamp. in *Clazomenius*: et Hipponactem qui
 fuit Ephesius, Clazomenium ab Athenaeo putat appella-
 tum. haec vero conjectura immanis est. Lego, Ἀνάσιος
 ἢ Ἰππώναξ. ita solet loqui Athenaeus de iis scriptis
 quorum incertus auctor. Ananio vetustissimo poetae non
 semel iniqui fuerunt operis hujus interpretes. Plura de
 eo nos in superioribus. Si cui servandus potius videatur
 locus vacuus, ad denotandum deesse Ananii testimonium
 non repugnabo. Non longe post scribendum, *τρεις οὖν*
αὐται, καθάπερ ἐξ ἀρχῆς εἶπομεν, εἰσὶν ἄρμονίαι, ὅσα
καὶ τὰ ἔθνη. *Sipylum* assignat Lydiae: alii Phrygiae.
 Lege Strabonem. Polybii locus insignis paulo mox de-
 scriptus, extat libro quarto magni historici. Ita autem
 ille incipit: Οὐ γὰρ ἡγητέον μουσικὴν ὡς Ἐφορός Φησὶν
 ἐν τῷ προομιῶ τῆς ὅλης πραγματείας, οὐδαμῶς ἀρμόζοντα

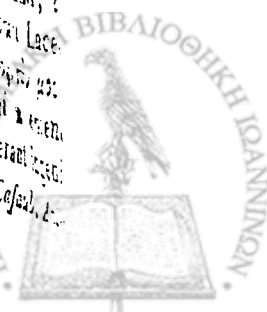

λόγον αὐτῶ ῥίψας, ἐπ' ἀπάτη καὶ γοητεία παρσιῆχθαι τοῖς ἀνδράποισ. pro οὐχ ἠγητέον dixit Athenaeus, παραληπτέον. nisi ille scripserat, οὐ γὰρ ὑποληπτέον. Mox, χορεύουσι κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Διονυσιακοῖς ἀληταῖς praebent se chori loco Bacchicis tibicinibus. scriptum haec est omnium exemplarium Athenaei: in Polybio e αὐλοῖς. Supple mox cum labe sententiae omissa verba et scribe, οὐχ οὕτω τὰς ἀγωγὰς ποιοῦνται διὰ τῶν ἐπειαικτων ἀκροαμάτων. scribe etiam aliquanto post, παραχρημα αὐτοὺς ἐξεπήρυξαν. et vide Polybium. item Κυναθεῖς per υ non ι. Φρύγιος ὄδμη, venusta translatione sensu auditus ad sensum olfactus, dicitur odor suavis mollis, qualis est Phrygia harmonia. Ita accipiendum in illis. Ἀγίας ὁ μουσικός ἔφη τὸν στύρακα τὸν ἐν ταῖς ὀρχήστραις θυμιώμενον τοῖς Διονυσίοις, Φρύγιον ποιεῖν ὄδμη τοῖς αἰσθανομένοις.

CAPUT SEXTUM.

Χαλκιδικαὶ σπάθαι. νόροψ χαλκίς. κύπασις. *Virtus bellica olim maximo in pretio. Aeschylus epithaphium. Laedaemonii ter Musicae vindice Saltantium σχήματα. λέγειν κατὰ τὴν ὀρχησιν ὑπορχήματα. Phialia et Phigalia.*

IN Alcaei versibus non capio illa, θώρακες τε νέω λίνα et censeo scribendum, νέω λίνω Dorice. *thoraces novini.* id est, linei novi. vel, ἀσπίδες τε νεόλινοι. Parum etiam intelligo proxima verba. Κοῖλαί τε κατασπίδες βεβλημένον, sed neque alius quisquam mortalium capiat quin emendarit prius. Lego, κείνται δὲ καὶ ἀσπίδες βεβλημένων, *jacent in meis aedibus, et clypei occisorum* vel Κεῖθαι καὶ ἀσ. Scripti quidam βεβλημένοι: quocumque etiam ferri potest. Quemadmodum autem necessario haec erant emendanda: sic errant graviter qui haec Πάρ δὲ Χαλκιδικαὶ σπάθαι, *prope sunt Chalcidicae spathae* censent corrigenda et legunt Χαλυβδιναί. Veteres Chalcidica appellabant opera ex ferro aut aere aliove metallo: quia Chalcide in Euboea cepta consulari opera ex aere: quod probant antiqui argumento ex ipso nomine petito. Stephanus, τινὲς Χαλκιδεῖς Φασὶ κληθῆναι διὰ τὸ χαλκουργεῖα πρῶτον παρ' αὐτοῖς ὀφθῆναι. vel *Chalcidicas* exprone Scythicas. Chalcis enim urbs nobilis fuit

cytharum, cujus meminit idem Stephanus. Utriusque
 interpretationis subobscurè meminit Hesychius. Similiter
 apud poetam *νώροπα χαλκὸν* existimarunt quidam e ve-
 ribus dici a gente illa quae postea leviter mutato no-
 mine appellata est Norica: ibi enim antiquissima ex aere
 ferro facta esse opera. Clemens Alex. *Νώροπες ἔθνος*
τὸ Παιονικόν, νῦν δὲ Νωρικοὶ καλοῦνται. κατεργάσαντο
χαλκὸν, καὶ σίδηρον ἐκὰθ' ἑαυτῶν πρώτοι. Ait Alcaeus, *Παρ'*
ζώματα πολλὰ καὶ κυπατίδες. Lego *κυπασίδες.* He-
 schius, *κύπασις, περιζώμα καὶ χιτῶνος εἶδος.* ex Alcaeo
ἄλλιγας, cingulum militare ita dictum, aut aliquam aliam
ἄλλου φύσεως naturae partem. plura Suidas: apud quem scriptum
κύπασις. Postremo addit lyricus: *ἐπεὶ δὴ πρώτιστα ὑπὸ*
ἡμῶν ἔσταμεν τόδε. Corrigo, *πρώτιστοι. quia primi ste-*
pens in ea pugna. Vulnus acceptum dissimulat periodus
ἡμῶν, οἱ παλαιοὶ τὴν ἀνδρείαν ὑπελάμβανον εἶναι μεγίστην
ἐν πολιτικῶν ἀρετῶν, καὶ ταύτῃ τὰ πολλὰ προσνέμειν
τοῖς ἄλλοις. In Epitoma est *τὰ πολιτικὰ non τὰ πολλὰ.*
ego, καὶ ταύτῃ τὰ πολλὰ, (vel τὰ πολιτικὰ) δεῖν προσ-
νέμειν οὐ ταῖς ἄλλαις: et huic virtuti censebant defe-
ndam esse reipublicae administrationem, non aliis.
ἡμῶν τοῖς ταύτην ἔχουσι τὰ π. δ. π. οὐ τοῖς ἄλλοις. bellica
virtute praeditis committendam esse Remp. non aliis.
 tanti autem veteres fortitudinem fecerint, quae Ro-
 manis *ἀπλῶς virtus* est dicta, ut observat Justinianus
 oper. non est hic locus exponendi pluribus. Ipsa utri-
 que linguae vocabula multa, primorum hominum judi-
 cium hoc fuisse, arguunt clare: ut omittam gravissimas
 rationes ex penetralibus tum philosophiae tum historiae,
 quibus id possit demonstrari. Aeschylus, inquit noster,
 et tantus in poesi, nihilominus inscribi monumento
 praecipit fortitudinem, et fortia sua facta *ποιήσας: id*
est, factis versibus, qui sequuntur. *Ἀλκὴν,* etc. In
 Aeschyli vita legimus, Geloos apud quos extremum ille
 vitae diem obiit, publicum ei funus fecisse virtutis ergo:
 et tumulo tetrastichum inscripsisse, cujus pars po-
 sterior ii sunt versus, quos adfert Athenaeus, et ab ipso
 Aeschylo scribit esse compositos: quod in ipsius vita non
 legimus. minus commode ista docti acceperunt. Lege verba
 Pindarici, *οὐκ ἔστι διθύραμβος ὄνυχ' ὕδωρ πίης.* Soliti
 gloriari Lacedaemonii se *τρὶς ἤδη σεσωκέναι διαφθειρο-*
μένην τὴν μουσικὴν. hoc est, ter a se musicos esse coercitos,
 ut in emendanda veteris musicae harmonia perverse
 fuerant ingeniosi. Recte scriptum *τρὶς:* consentiente hi-
 caes. Anim. in Athen. T. III.

storia, quae in tres musicos Terpandrum, Timotheum
 et Phrynidem similem ob causam animadversum testatur
 Φορτικῶς ὀρχήσασθαι ἐστὶν, *inepte et indecore saltasse.* r.
 p. 900. *laboriose non etiam graviter.* neutrum horum significat
 τὸ Φορτικῶς. Fallitur eruditus interpres, qui in ἱ
 συνέταττον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις,
 ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ἀδομένων
 σχήματα interpretatur de iis quas vulgo musici *tabu-*
luras vocant. Atqui sic exponi mens auctoris debuerat
Poetae saltationes liberis assignabant: et figuris sal-
tationum utebantur tantum pro signis eorum quae v-
canebantur: semper in iis animum servantem virum
et generosum: quam ob causam ὑπορχήματα appel-
runt, quasi dicas, saltationes voci subservientes.
quis autem figuras exprimeret non servato modo,
cantionibus congruens nihil diceret in saltatione es-
improbabant. διατίθεσθαι τὴν σχηματοποιίαν, ut lib.
 primo, διατίθεσθαι ὑπόρχημα. Venuste dictum est,
 γειν κατὰ τὴν ὀρχησιν, pro exprimere aliquid saltationis
 congruentia saltationis cum eo quod voce canitur. Hic
 vocat λέγειν: ut apud poetas indices animi oculorum
 nutus dicuntur *loquaces.* Quas nominat *figuras sal-*
tationis, Aristoteles *rythmos figuratos,* inquit in lib.
 De poetica, οἱ ὀρχησταὶ διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμ
 μιμοῦνται καὶ ἦθη, καὶ πάθη, καὶ πράξεις. Propriū
 huius studii vocabulum est σχήματα. Aristophanes *Pa-*
μηδαμῶς πρὸς θεῶν Πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε
τὰ σχήματα. id est, *saltationis causa.* et *σχηματίζ-*
idem ac saltare. ibidem, Ἄλλ' ἐγὼ γ' οὐ σχηματίζ
 βούλομ'· ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς Οὐκ ἐμοῦ κινουῦντος αὐτῶ
 σκέλη χορεύετον. Quod ait de appellatione *hyporchen-*
tum, illustrat Lucianus in libro De saltatione. Ἐν Δη
 δέ γε οὐδὲ αἱ θυσαὶ ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ
 μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐ
 καὶ κινάρα, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπὸρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι
 προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα
 τούτοις ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο. Lege Athenaei
 libro primo. In veteri epigrammate quod inferius recitatur,
 scribebam ἦν δ' Ἄνακος Φιγαλεύς. Phigalia veteris
 Arcadiae oppidum, non obscuri nominis. sed rectum
 Φιαλεύς, cuius vocis pars est nobis Stephanus De urbibus
 bus. *Phialia* eadem quae *Phigalea.* Postea lego, ἦ
 θεοῖσιν Ἐν Σικυῶνι κ. Distingue et scribe, ὅθεν ἐκιν
 θησαν αἱ καλούμεναι πυρρίχαι, καὶ πᾶς ὁ τοιοῦτος τρόπος
 τῆς ὀρχήσεως, καὶ αἱ πολλαὶ παρονομασίαι αὐτῶν.

SAL

mbas

et Ju

pellat

Lucian

ἐν τῷ

τὰς ἐξ

καὶ ἐξ

ἐπι δε

babes

ἐπινοῦν

Pellax,

ἐξ ἐξ

et hact

ex. pra

nostra

gnitor

πῶς ἐ

αυτῶν

nomen la

multa hi

describis

ἐπινοῦν

ἐπινοῦν

ἐπινοῦν

ἐπινοῦν

ἐπινοῦν

ἐπινοῦν

CAPUT SEPTIMUM.

Saltationum plures modi. Nomina quaedam eo spectantia illustrantur. Scamon vetus scriptor. Pyrrhichus nomen Laconicum. προσώδιον sive προσόδιον. apostolicus modus. Pronomi inventum.

SALTATIONIS olim multi modi schematis et nominibus discreti. Extrema aliquot referuntur ab Athenaeo, et Julio Polluce libro quarto, capite 14. sed multas appellationes ab utroque esse praetermissas, non est dubium. Lucianus Πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, ἣν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποίησαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν κα-ρ-ροί. καλέγοντες, καὶ οἷα ἐκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου εὐρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξεν. auctores qui de saltatione scripserunt, indicatos hic a Luciano, habes enumeratos infra post aliquot paginas. Saltationem ἀπόκρινον, inquit Athen. ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν. Pollux, Βακτριασμὸς δὲ καὶ ἀπόκρινος, καὶ ἀπόσεισις ἀσελγῆ εἶδη ὀρχήσεων, ἐν τῇ τῆς ὀσχύος περιφορᾷ. *Mactrismus* et *bactrismus* sive *bactriasmus*, idem. β. pro μ positum ex prava consuetudine scribentium. nam verior lectio nostra quam Pollucis. Hesychio μακτῆρ appellatur. Sequitur, ἣν καὶ πολλαὶ γυναῖκες ἀρχοῦντο, ἃς καὶ μαρτυρίας ὀνομαζομένας οἷδα. videtur postulare analogia, ut μακτροποιούς scribatur. caeterum incerta veritas. *Dactylismus* saltationem describit Hesychius: ex quo et Polluce multa hic studioforum diligentia illustrabit. *νικατισμός*, Hesychio dicitur *νιβατισμός*. In Excerptis *νικτισμός*. et *νιγγας* pro *μόγγας κερνοφόρος* ea est quam saltabant cerinthophori, de quibus libro septimo. *Anthema* saltatio, a Floribus est appellata, ut ex nomine paret: nam ἄνθος et ἄνθεμον significatione non differunt. paret etiam ex subjectis verbis, quae quidem ita concipiuntur in Excerpt. ποῦ μοι τὰ ρόδα; ποῦ μοι τὰ ἴα; ποῦ μοι τὰ καλά ῥέλινα; ποῦ μοι ταδὶ τὰ ρόδα; ταδὶ τὰ ἴα; ταδὶ τὰ σέλινα. *Chitonae* sive *Chitoneae* Dianae propriam saltationem, fuisse et ipsam nominatam Chitoneam, per est verosimile: quia tamen hoc Athen. non dicit, interpretes ipsum potius sequi par erat. *Angelica* πάροις Hesych

est ἀγγελίη παρόλιος. Inter schemata saltantium nominantur *Xiphismus, calathismus, callabides*, auctore Hesychio, ξιφίζειν etiam *saltare* significat. saltationem autem *Xiphismum*, alio nomine *cola* vocabant, teste eodem in voce κῶλα. καλλαβίδες alibi in hoc libro κολλαβίδες minus probo: nam existimo esse Hesychii καλαβίδα. Aeschyli *Theoros* invenio duplicem habuisse titulum multa alia dramata. nam Hesychius in λαμβίς nomina Θεωρούς ἢ Ἰσθμιαστάς. Sunt e schematis etiam *Θαυμαστρίδες* et *κατερίδες*. imo *Θερμαστρίδες* et *ἐκατερίδες*. intelligendum ex Polluce. cuius verba, ἐκατερίδες καὶ Θερμαστρίδες ἔντονα ὄρχήματα. Aliis criticis *thermastris* exponitur ὄρχησις ἔντονος καὶ διάπυρος τάχους ἕνεκα. Sic *Sicinnus* ille Barbarus a quo dicta est *sicinnis* saltatio, ipse est liberorum Themistoclis paedagogus, homo Persa: qui meruit astutia sua inter claros Graeciae propugnatores illorum temporum nominari. Huc facit Clementis Alexandr. locus. Καὶ τῶν Θεμιστοκλέους παιδῶν ὁ παιδαγωγὸς Σικίννος, οἰκέτης ῥάθυμος ἦν. ὄρχεῖσθαι φασὶν αὐτὸν καὶ σικιννίζειν εὐρημέναι. Super sicinnide laudatur *Σκάμων* ἐν πρώτῳ Περὶ εὐρημάτων. Paulo post dicitur idem *Scamno*. apud Eusebium *Scammo*. Clementis *Scamo* hic et omnino rectum *Σκάμων*. ut apud Suidam. Porro antiqua saltatio pedum motu solum peragebatur: postea accessit motus et gesticulatio manuum: quae etsi recens inventum non est: nam *Lesbonax* auctor antiquissimus p. 902. *χειρισόφους* appellavit, quos alii ὄρχηστάς: ante Augustinum tamen perfecta non est. Tunc consummata est artem pantomimorum, solertium quicquid vellent pedibus manibusque loqui. Propterea scribitur hic πρώτη δὲ εὐρηται ἢ περὶ τοὺς πόδας κινήσεις τῆς διὰ τῶν χειρῶν. recte paulo post scribitur, Φεύγειν μηδὲ μένειν, μηδ' αἰδεῖσθαι καὶ κούς εἶναι: etsi apud poetam unde habet, erat, μηδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι. *Pyrricham* dixere quidam a *Pyrrico* *Lacone* esse nominatam. qui opinionationis suae hanc afferebant rationem, *Λακωνικὸν γὰρ εἶναι μέχρι καὶ νῦν ὄνομα τὸν πύρρικον*. quoniam agebant, *Lacoticum nomen etiam nunc est Pyrrichus*. intellige nomen viri proprium. Non est vanum argumentum. nam etiam in propriis nominibus differentia potest observari inter Graeciae populos. πύρρικός autem Dorica vox est, et cum est κύριον ὄνομα, et cum ἐπιθετικόν. Theocritus: Λεπτὸς μὰν χεῖρ ὦ ταῦρος ὁ πύρρικός. Saltationis τρόποι ὄσχοφορικοί sunt, qui ab ὄσχοφορις servabantur cum ὄσχοφορία

celebrabant. Excerpta ὠσχοφορικοί. quam scripturam alibi
 quaque observavimus. nota celebritas Atheniensium ex
 Harpocrate, Plutarcho, et Photii grammaticis Excerptis.
 Errant qui confundunt modos *profodiacos et Apostolicos*.
 diversi enim sunt. Προσώδιον sive προσόδιον (nam utrum-
 que praeferunt multorum scriptorum codices) carmen est
 ab iis cantari solitum, qui ad Apollinem accedebant.
 Exempla quae passim sunt obvia non adferemus, ne
 operam abutamur. Inde et προσωδιανόν sive προσοδιανόν
 μέτρον, apud metricos: et *profodiaca* saltatio hic. *Apo-*
stolicus modus quod ex ipso nomine licet conjicere, is
 est, qui convenit, τοῖς ἀποστόλοις vel ἀποστολεῦσι: quae
 erant apud Graecos praefecturae nauticae vocabula. Redit
 deinde Athenaeus ad sermonem de tibiis. Olim inquit,
 ἦσαν ἴδιοι καὶ ἐκάστην ἁρμονίαν αὐλοὶ, καὶ ἐκάστοις
 αὐλητῶν ὑπῆρχον αὐλοὶ ἐκάστη ἁρμονίᾳ πρόσφοροι ἐν τοῖς
 ἀγῶσιν. Πρόνομος δ' ὁ Θηβητικὸς πρῶτος ἤυλησεν ἀπὸ τῶν
 αὐλῶν τὰς ἁρμονίας. prior periodus planissima. fuisse olim
 et harmonias tres, et tria genera tiliarum diversarum.
 posterior de Pronomo obscura est, quia corrupta. desunt
 enim nonnulla, ut facile intelligent eruditi, qui medio-
 crem attentionem adhibuerint. Eruditissimus vir ita vertit.
Pronomus Thebanus primus pro varietate tiliarum mo-
dos distinxit. haec sententia neque praecedentibus co-
 haeret, neque ex edita lectione potest elici: et omnino
 falsa est. nam contra: primus omnium Pronomus dis-
 criminen tiliarum quod obtinuit apud vetustiores sustulit.
 Pausanias in Boeoticis: τῆς μὲν γε ἰδέας αὐλῶν τρεῖς ἐκ-
 τῶντο οἱ αὐληταί· καὶ τοῖς μὲν αὐλημα ἤυλουν τὸ Δάριον.
 διάφοροι δὲ αὐτῆς ἐς ἁρμονίαν τὴν Φρύγιον ἐπεποίηντο οἱ
 αὐλοὶ. τὸ δὲ καλούμενον Λύδιον ἐν αὐλοῖς ἠυλεῖτο ἄλλοις.
 Πρόνομος δὲ ἦν ὃς πρῶτος ἐπενόησεν αὐλοῦς ἐς ἅπαν ἁρ-
 μονίας ἔχοντας ἐπιτηδεύειν· πρῶτος δὲ διάφορα ἐς τοσοῦτον
 μέλη ὑπ' αὐτοῖς ἤυλησε τοῖς αὐλοῖς. Quamobrem ita emen-
 dabis, Π. δ' ὁ Θ. π. ἠύλ. ἀπὸ τῶν αὐτῶν αὐλῶν τὰς
 τρεῖς ἁρμονίας.

CAPUT OCTAVUM.

p. 903.

Μουσικὴ πάνδημος. ἐκβολή. ἠλήγουσα. μέλος. *Homeri*
poesis μεμελοποιημένη· Choragi qui. sambuca.
Polybii et Plutarchi loci animadversi. alia multa.

ΚΑΙ ἐς μεγάλην διαφορὰν προελήλυθεν ἡ πάνδημος αὕτη
 μουσική. Omissio literae unius depravat totam sententiam.

Legendum διαφθοράν. tantulum errorem non deprehenderunt acuti homines. qui etiam non animadverterunt allusum esse voce πάνδημος ad Volgivagam Venerem quae Graecis πάνδημος cognominatur. et de hac et de coelesti Apulejus in Apolog. multa. Videtur, ait, antiquorum Graecorum sapientia τῆ μουσικῇ μάλιστα εἶναι δεδομένην. putem scribendum, δεδεμένην. duriusculum hoc, fateor. at illud plus quam durum. Versus acephali exemplum ex Homero assertur. Ἐπίτονος τετάνυστο βοὸς Ἴφι κταμένοιο. cui licet addas ex eodem poeta. Ἐπίτονος βέβλητ βοὸς ῥινοῖο τετευχῶς. Extremum versum appellat ἐκβολήν, quando scribit, Μειουροί εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τὴν χωλότητα ἔχοντες. Eustathius descriptis verbis Athenaei: ἔνθα, inquit, σημείωσαι ὅτι ἐκβολὴν ἔφη τὴν λήγουσαν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ποταμίων ἐκβολῶν. Vulgarum grammatici τὴν λήγουσαν appellant syllabam dictionis ultimam. si ita accipit hic Eustathius, incogitanter nimis ἐκβολὴν in hoc Athenaei loco interpretatur τὴν λήγουσαν nam exempli gratia, hic versus Καλὴ Κασσιόπεια θεοῦ δέμας εὐκρυῖα, iniurus est. vitium tamen non in ultima syllaba postremae dictionis: sed in prima syllaba. sed Eustath. opinor, λήγουσαν intelligit dictionem non autem syllabam. Non puto Graecum verbum esse εὐτυχος. Itaque lego mox cum Excerptis Λάκων ὁ τέττιξ, εὐτυχος εἰς χορὸν. vel εὐτυκτος. *Laeonicus est musicus, aptus a choreus.* Sequitur: διὸ καὶ οἱ ποιηταὶ διετέλουσιν οὕτως προσαγορεύοντες τὰς ᾠδὰς. propterea poetae sua canticis sic nominare perseverarunt. quomodo? nempe μέλη colligo ex superioribus. Proprie μέλος dicitur carmen μεμελοποιημένον: id est, in cuius compositione habitet ratio harmoniae ut cani possit. talia sunt Lyricorum in primis carmina. sed et aliorum antiquorum poetarum carmina habuisse μελωδίαν, ut Homeri, Xenophanis, Solonis Theognidis, Phocylidis, nec non Periandri. ante dictum est Athenaeo. qui nunc ait, ex eo factum esse, ut omnes poetae sua carmina appellent ᾠδὰς et μέλη. Exemplum quod adiectum est, imperfectum ad nos pervenit: ut neque de auctore constet, neque de sententia multo magis. Quis enim dubitet illa esse corrupta? καὶ μέλεα μεληπτερώτα Μούσαν. Scribendum καὶ μέλεα. μέλη πτερωτὰ Μούσῶν. *carmina alata Musarum.* Poetae se vocant alites et θεῖους ὄρνιθας: versibus suis tribuunt alas, vulgata res. Mox, καὶ τὸ χρηστομουσεῖν, καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους. Non bene ista cohae-

ant: neque enim alia hic incipit sententia, sed conti-
 landa ista cum superioribus. *Choragos*, inquit, hodie
 cant eos, qui pecunia sua chororum conducunt et in- p. 904.
 nunt: at primitus *χορηγός* dicebatur is qui erat vere
 μῶν τοῦ χοροῦ: cujus erat officium, videre ne imperitia
 ori aut lascivia vetus musica corrumpetur: sed pura
 ue sincera servaretur. Lege sic integrum locum, ἐκά-
 ον δὲ καὶ χορηγούς οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθουμένους
 οὺς χοροῦς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, (κα-
 βέβηκεν αὐτὸ τὸ ὄνομα σημαίνει) πρὸς τὸ χρηστομῶσαι,
 ἵ μὴ παραβλῆναι τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους.
 i autem verissimum est, hanc esse genuinam vocis
choragus significationem: vix tamen reperias ex omnibus
 tiquis scriptoribus Graecis qui ita usus sit eo verbo:
 od in historia praesertim Attica frequentissimum est.
 henis enim inter publica munia divitibus necessario
 eunda, fuit τὸ λειτουργεῖν. Inde postea manavit latius
 is verbi significatio. [Nam simpliciter accipi cepit *χο-*
ργεῖν pro παρέχειν et necessariis praesidiis instruere.
 ptio prima vocis *χορηγός*, ut ait Athenaeus, chori ma-
 trum designat. (qui et coryphaeus et mesochorus) ut
 αρατηγός exercitus praefectum. Atque in hac primaeva
 nificatione accipit Chrysostomus, homilia duodecima,
 epistolam ad Philipp. καθάπερ ἐν χορῶ καὶ στρατο-
 αδῶ τὸν χορηγὸν καὶ στρατηγὸν δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς λοι-
 οὺς, καὶ οὕτω δεῖ βαδίζειν εὐτάκτως appellat hic *chora-*
gum quem alii coryphaeum. quare idem alibi, κορυφαίου
 στρατηγὸν solet jungere: ut in simillimo huic loco,
 omil. trigesima tertia ad Hebraeos.] Homeri locus de
 chille fortium laudes ad Iyram canente extat in nono
 ad. cogimur hoc dicere propter interpretum incuriam,
 ni falsissimam Athenaeo sententiam affingunt. Antiquos
 iam Barbararum gentium musicos graves fuisse viros, et
 ni a rerum actu alieni non essent, illustri exemplo
 ocet nos dipnorhetor. Astyagi enim praedixisse canto-
 em quendam futuram Cyri virtutem, et bellum ab eo
 ontra Astyagem suscipiendum. Profert Dinonis qui *Per-*
sica ediderat locum, non sane obscurum, neque depra-
 atum: perperam tamen ab interpretibus acceptam. Graeca
 onant. Quo tempore Cyrus, (qui in Astyagis aula, initio
 atellitum praefectus fuerat, deinde militum, postea
 ibiit) relicto Astyage ad Persas se contulit: rege cum
 imicis convivente Aggares quidam, omnium ejus can-
 orum clarissimus. vocatus in coenationem, cum alia

pro more tum ad extremum hoc cecinit: Dimitti i paludem feram apro truculentiozem, quae si semel lo corum circa se fuerit potita, facile cum paucis ad versus multos pugnabit. Musicum instrumentum quod sambucam dicebant, Parthis et Troglodytis paulo post asūgnat Euphorion. Certum est, vetustissimos Orientis populos eo organo esse usos. inde transiit postea ad Graecos et res et nomen. Daniel propheta, capite tertio, ἀν ὡρα ἀκούσητε τῆς Φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγος, κα κιθάρας, σαμβύκης τε. In Chaldaico textu Danielis est כסבס *sabecca*. Sambucam vero militarem cuius fit statim mentio, descripserunt Graeci et Latini scriptores nonnulli: sed obiter, et parum plene aut exacte. Extat ac p. 905. curatior ejus descriptio in Mechanicis Athenaei, non quidem ex Bitone aut Andrea Panormita, ad quos rejicit nos hoc loco dipnosophista: verum ex Damio quodam Colophonio. Plura nos de his rebus in Polybiana editione, quam defuncti molestissimo hoc labore, aut curabimus Θεοῦ διδόντος, brevi, aut aeternis tenebris semedamnabimus. Nihil demutant ab edita lectione veteris libri, cum de sambuca militari scribitur, ὡς ἀπὸ δύνων προσάγοιτο τοῖς τῶν ἐναντίων τείχεσι. Placet tamen jure clarissimi viri Justi Lipsii conjectura, haut temere suspicantis ἀπὸ δύο νεῶν potius esse scribendum. Allegoricus sermo est, quo usus Marcellus cum diceret, τὰ μὲν ναυσὶν αὐτοῦ κυαθίζειν ἐκ θαλάσσης Ἀρχιμήδην, τὰ δὲ σαμβύκας ῥαπιζομένας ὡσπερ ἐκ πότου μετ' αἰσχύνῃ ἐκπεπτωκένας. *Archimedes*, inquit, *navibus meis cecyathis aquam haurit e mari: sambucarum autem colaphis percussarum, tanquam e computatione cum dedecore sunt ejectae*. Interpretes cum allegoriam non animadvertent, integerrimum locum emendare aggressi sunt nam pro ἐκ πότου scribit Dalecamp. εἰς πόντον. plane absurde. Apud Polybium legitur hodie, ὡσπερ ἐκ πόντου. de quo in editione Polybiana cum bono Deo. se videtur scripsisse, ἐκ σπονδῶν: quod more suo velut interpretans Athenaeus, mutavit in ἐκ πότου. Refert et Plutarchus Marcelli jocos. sed κυαθίζων ibi scriptum pro κυαθίζων. emenda igitur.

CAPUT NONUM.

Phyllis *vetus scriptor*. *Hesychii locus*. παλαιθετος

Diogenes *tragicus*. τύπανον et τύμπανον. κρέ

κειν μάγαδιν. *iambycæ et sambucæ. Delia palma. Pythagoræ tripus* Τρίψ, ὁ τοὺς Εἰλω-
 τας πεποικώς. *Dare chorum poëtae, vel sce-*
nam, quid. λαμβάνειν χορόν. locus Aristophanis
illustratus. ejus scholiastes notatus. Cratini Bu-
bulci. Locus Hesychii emendatus. ἐμοὶ διδάσκειν.
Homeri Epicichlides. ποίησις διὰ λόγου.

ΟΤΔΕ Φύλλις ὁ Δήλιος· ξυνέγραψε γὰρ καὶ οὗτος περὶ
 αὐλητῶν. Melius Φύλλις. Hic est Phyllis quem musicum
 appellat, et cum Aristoxeno bis terve laudat scholiastes
 Aristophanis. De illo versu, Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα
 σοὶ καὶ μέγαν, diximus libro quarto, capite 25.
 μάγαδιν αὐλὸν ἀκούει τὸν κισσαριστήριον. eadem interpre-
 tatio apud Hesychium: sed quam in vulgatis libris pessime
 acceptam ex Athenaeo emendandum esse studiosos velim
 monitos. παλαιδετῶν Ὑμνων αἰδοί. Ferri potest,
 pro *dudum compositorum. τιθέναι pro ποιεῖν*, transla-
 titium. tamen haec dictio nescio quomodo parum satis-
 facit. an παλαιδετῶν? Hesychius παλαιδέτης, πρεσβύτης
 pro παλαιετής. vel potius παλαιοέτης. Διογένης δ'
 ὁ τραγικός δ. Hic etiam Oenomaus dictus: Atheniensis
 fuit, et plures fabulas edidit. Tertii versus initio scribe
 τυπάνοισι, non τυμπάνοισι. utrumque dixerunt Graeci:
 hoc usitatus est: illud ἀνὰ λόγον magis: ἤγη τύπανον. p. 906.
 Quarto versu, Βόμβοις βρεμούσας ἀντὶ χειρὶ κυμβάλων,
 malim βρόμοις: et quia hoc Ἀττικώτερον, et quia prae-
 cedit vox βόμβοισι. videndum etiam an scribi oporteat
 ἀντίχερσι. Postea scribe,

Ψαλμοῖς τριγῶνων πηκτίδων τ' ἀντιζύγοις
 ὀλκοῖς κρεπούσας μάγαδιν, ἔνθα Περσικῶ
 νόμῳ ξυνῳθεῖς αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς.

Ita dictum κρέκειν μάγαδιν, ut apud Aristophanem κρέ-
 κειν αὐλόν. Late patet verbi hujus usus. κρέκειν ὕμνον
 dixit Telestes Selinusius: Τοὶ δ' ὄξυφώνοις πηκτίδων
 ψαλμοῖς Κρέκον Λύδιον ὕμνον. male in editionibus κρε-
 κούσαις: nam jungi debet cum superiore voce Λυδάς.
 caetera ante nos restituerat optimus Sylburgius.
 σαμβύκαι, ἱαμβοὶ καὶ τρίγωνα, κλεψίαμβοι. In hac enu-
 meratione ἀσυνδέτῳ mendii suspicionem movet τὸ καὶ
 ante τρίγωνα. Legendum est, σαμβύκαι, ἱαμβύκαι, τρί-
 γωνα. Separat *iambycas a sambycis*, quid autem iam-
 bycae fuerint mox declarat. Utrumque et Hesychius

verbis pacne iisdem. Ἰαμβύκαι, ὄργανα μουσικὰ ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ἤδον. ἢ δὲ σαμβύκη ἕτερον ὄψις εὐρημένον. De barito et barmo dictum in quarto. τὰ μὲν ἐγχορδα, τὰ δ' ἔνηχα κατεσκευάζον. alia fidibus intendebant, alia sonora faciebant. id est, ut mox loquitur, ψόφου μόνον παρασκευαστικά. exposuimus libro quinto, capite quarto.

τὰ τ' ἐν Ἑλλησι ξόαν' ἠδουμελῆ. Excerpta, ξόανα. Sophoclis mentem ex his tam paucis verbis, ne Oedipus quidem capiat. Delia palma ex qua facti erant ancones phoenicis organi, illa est de qua multi Graeci poetae Latinique. Homerus,

Δήλω δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωτος περὶ βωμῶ
Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

Marcus Tullius, Quod Homericus Ulysses Deli se proceram et teneram palmam vidisse dixit, hodie monstrant eandem. καθάπερ ὁ Πυθαγόρου τοῦ Ζακυνθίου τρίπους. Hic musicus tripus Pythagorae, etiam τρίψ est dictus: quasi triplex, aut triam speciem vel usam praestans: quod postea explicatur Athenaeo. Coniicimus ex Hesychio in cuius commentariis leguntur haec ἀνιγμῶδη verba. Τρίψ ὁ ὑπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἐν Δελφοῖς τρίπους. Ex hoc Athenaei loco facienda lux optimo scriptori. Sensum hunc elicimus. Τρίψ est illud musicum instrumentum, quod sub Pythagorae nomine vel Pythagoreorum Delphis in Apollinis templo visebatur et tripus vulgo appellabatur. De auctore hujus organi dissentire Athenaeum et Hesychium, non mirabitur, qui meminerit eorum quae Dionysius Halicarnassensis et Diogenes Laërtius de duobus Pythagoris scripserunt.

πρῶτον κισθάρσαι Μέναιχος. Verbum λέγει in sequentem periodum a fine hujus translatum videtur. Tertius versus Anaxandridae Εἶτ' ἐσχέδιασε δριμύως ἐν παπαί, claudit. Tolle vocem inutilem ἐν, et scribe, παπαί παπαί. Mox autem lego cum Dalecamp. ὁ τοὺς Εἰλωτας πεποιηκώς, non Ἰλωτας. ita conceptum poematis hujus indicem. p. 907. memini alibi observasse. Totum locum jure arbitrario ita constituo; male scriptum, καὶ ὁ τοὺς Εἰ. δὲ π. τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλμᾶνος Σιμωνίδου τε τῶν ἀρχαίων ἀείδοντα Γνήσιππον ἐστιν ἀκούειν· κείνος νυκτερι. etc. nam et sequentia ejusdem sunt poetae non Athenaei verba. et ita auctor Epitomae. Corrige haec Cratini, τίς ἄρ' ἔρωτά μ' οἶδεν ᾧ Γνήσιππε. Scribe, Τίς ἄρ' ἔρωτά μ', οἶδας ᾧ Γνήσιππε; Sed expendenda sunt quae statim subjiciuntur Σκώπτει δὲ αὐτὸν εἰς τὰ ποιήματα καὶ ἐν Βου-

λοισ. quis est ille quem ait traduci a Cratino in *Bu-*
ulcis? Si praecedentia respicias, non potes αὐτὸν aliter
 interpretari, quam de Gnesippo: si ad versus ipsos co-
 mici oculos referas, de Cleomacho videbis eum loqui.
 Insenso defecti codicis notam esse ponendam ante verbum
 κώπτει. deesse autem haec aut similia his verba, Τῷ δὲ
 νησίππῳ ὅμοιος ἦν καὶ Κλεόμαχος. σκ. Ac fortasse in
 versu Chionidae paulo ante recitato. Ταῦτ' οὐ μὰ Δία
 νησίππος. οὐδ' ὁ Κλεομένης, scribendum, οὐδ' ὁ Κλεό-
 μαχος. ab illo versu egit de Gnesippo: nunc testimonia
 profert de Cleomacho. vulgatam γραφὴν probavimus li-
 bro superiore, capite ultimo. Nunc Cratini verba con-
 deremus.

Ὅς οὐκ ἔδωκ' αἰτοῦντι Σοφουλέσι χορὸν
 τῷ Κλεομάχῳ δ' ὃν οὐκ ἂν ἤξιουν ἐγὼ
 ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδώνια.

loquitur Cratinus de sordido aut imperito divite: qui
 Athenis choragus cum esset, et instruendum chorum ha-
 beret, possetque Sophoclis poetae praestantissimi opera
 uti, cum Cleomacho ignobili et inepto poeta pacisci ma-
 nerat. nempe hic pecuniae tenacior quam gloriae cupi-
 dior fuit. Nam quo melior et celebrior poeta erat qui
 fabulam fecerat, eo carius docebat. Sed nullius sumptibus
 parcere soliti paulo qui essent honoris publici avidiores,
 quo possent quam optimi poetae fabulam producere, et
 ornamentis chori sui alios choragos superare, cujus stu-
 dii cum alibi in his libris certa sunt testimonia, tum in
 Midiana Demosthenis illustre habetur exemplum. δοῦναι
 χορὸν alicui poetae est, ejus opera uti in choro in-
 struendo, et docenda fabula: quas partes qui suscipit,
 dicitur λαμβάνειν χορὸν. Aristophanes Ranis, de qui-
 busdam malis poetis,

Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στρωμύλματα
 χελιδόνων μουσεῖα λωβηταὶ τέχνης.
 ἢ Φροῦδα θᾶπτον, ἦν μόνον χορὸν λίβη
 ἄπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγωδίᾳ.

Mali poetae non facile suorum dramatum emptores in-
 veniebant propter illam quam diximus *Φιλοτιμίαν* et ae-
 mulationem. Ideo ait Aristophanes, ejus farinae tragicos
 incredibili gestire gaudio si semel operam suam ad sce-
 nam locaverint, et fiat illis potestas unam aliquam tra-
 goediam producendi in theatrum ac committendi. recte
 vetus comici interpretes Φροῦδα explicat hic ἀφανῆ γίνε-
 σθαι ὑπὸ τῆς χαρᾶς. sed quid significaret λαμβάνειν χορὸν

non intellexit eruditissimus ille grammaticus. sic enim explicat poetae verba. *ἐπερ ἅπαξ τοὺς περιστῶτας ἐπαί-
 p. 908. νέτας σχοῖεν τῶν δραμάτων.* Atqui non aliud est, *chorum accipere* quam id quod diximus. Sunt enim relata *δοῦναι* et *λαμβάνειν*. perspicuum autem est superioribus Cratini verbis *dāre chorum* dici choragum, qui poetae alicui curam committit instruendi chori, tota enim ornamentorum ratio ex argumento fabulae pendeat. Constat autem in delectu poetae spectatum aliquando fuisse, non choragi solum aut tribus unius voluntatem, sed universi populi. Auctor vitae Aescyli scribit, Athenienses tantopere eum poetam fato jam functum amasse, ut lege faxerint, *τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν*; id est, *ut qui vellent docere Aeschyli fabulas, caeteris praeferrentur, et chorum acciperent.* Quemadmodum autem de poetis dramaticis dicebant *δοῦναι χορὸν* et *λαμβάνειν*, sic de aliis qui in theatrum prodire solebant, *δοῦναι σκηνὴν*. Athenaeus libro primo, *Ἀθηναῖοι Ποσειῶ τῷ νευροσπάστῳ τὴν σκηνὴν ἔδωκαν ἅφ' ἧς ἐνεθουσίων οἱ περὶ Εὐρύπιδην.* Haec alibi exposita non legimus: quare interpretibus facile ignosco, in Cratini superioribus verbis plane caecutientibus. Observent autem studiosi desumi istos Cratini versus ex ipsius *Bubulcis*: in cujus fabulae prologo graviter conquestus erat poetae choragi cujusdam contumelia, qui alii nescio cui comico potius quam ipsi chorum dederat. Hesy chius: *Πυρπερέγχει, Κρατῖνος ἀπὸ θυράμβου ἐν βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβεν περὶ τοῦ ἀρχοντος ἐστίν οὐ ἠτήρει.* vix est alius in toto Hesy chio aequè male acceptus locus, atque hic est. Lego vero, *Πῦρ πῦρ, ἐγγχει.* *Κρατῖνος ἀπὸ διθυράμβου ἐν Βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀρχοντος παρ' οὐ ἠτήρει.* De eodem Archonte accipiendos censeo et versus istos qui ab Athenaeo hic recitantur. Quare tam insignem Hesy chii locum praetermittere nostrum non erat. Cum ait poeta: *ὄν οὐκ ἂν ἠξίου ἐγὼ Ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἀνελεῖ Ἀδώνια,* hoc vult. Si mihi choragi munus fungendum esset, nollem Cleomachum mihi docere vel adoniis, quod festum fuit Athenis non magnae celebritatis: nedum ejus opera uti velim ad Quinquatrus aut Liberalia, quando edebantur ludi omnium celeberrimi. *ἐμοὶ διδάσκειν* non est *me docere*: sed *docere me chorago*: *ἐμοὶ* pro *ἐμου χορηγοῦντος*. sicut *militare alicui* dicitur qui ejus ductu vel auspiciis militat. et jure ita loquitur: poetae enim

a theatro docebant non suo magis quam choragi peri-
 clo. Sequitur non longe, ex Clearchi Ἑρωτικῶν libro
 secundo, ἐς δὲ τὰ Ἀρχιλόχου καὶ τῶν Ὀμήρου ἐπικι-
 λιδῶν τὰ πολλὰ διὰ τῆς ἐμμέτρου ποιήσεως τούτων ἔχε-
 κί τινος τῶν παθῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἀσωποδώρου περὶ τὸν
 ἔρωτα, καὶ πᾶν τὸ τῶν ἐρωτικῶν γένος, ἐρωτικῆς τινὸς
 ἀ λόγου ποιήσεώς ἐστι. Quis ista interpretetur? nemo
 scire nemo: qui quidem non emendaverit prius. Ita
 autem scribendum, οὐ μόνον δὲ (vel ἔτι δὲ) τὰ Ἀρχιλό-
 χου καὶ τῶν Ὀμήρου Ἐπικικλιδῶν τὰ πολλὰ διὰ τῆς ἐ.
 τ. ἐ. τ. τ. παθῶν. ἀλλὰ καὶ τὰ Ἀσ. περὶ τὸν ἔρωτα,
 καὶ πᾶν τὸ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν γένος, γένος ἐρωτι-
 κῆς τινὸς διὰ λόγου ποιήσεώς ἐστιν. nihil apertius verbis
 scribere ita scriptis. Ait Clearchus, amatoria fuisse et Ar- p. 904.
 chilochi carmina, et Epiciclidum Homeri magnam par-
 tem, quin etiam quae scripserat Asopodorus de Cupidine,
 et omnes in totum amatoriae poeseos in oratione soluta.
 Haec omnino mens Clearchi est. Epiciclidum Homeri
 carum nomen saltem ex libro secundo nosse debuerant
 interpretes. Pessime edebatur διαλόγου, quod ex libris
 emendatum est in nupera editione. Vere autem dixit
 Clearchus non multum interesse inter poetarum scripta
 ἑρωτικὰ, et ejusdem argumenti epistolas: quales videlicet
 hodieque extant Aeliani, Alciphronis, Aristaei et alio-
 rum ἐρωτομανῶν Graeculorum.

CAPUT DECIMUM.

*Mensae secundae non semper appositae. Sacraea festum
 Babylonium. Mos arcendi servos a quibusdam
 sacris. ἀκλητῆρες βότερος. κλητῆρες. Athenien-
 ses Φιλόδοικοι et sycophantae. πύος, πυριάτης.
 Platonis Atlanticus. alia nonnulla.*

Sequitur pars libri hujus posterior, qua agitur potissi-
 mum de mensis secundis. Has non omnibus conviviis
 esse solitas adjici, docent nos haec verba, αἱ δεύτεραι
 καλούμεναι τράπεζαι, πολλάκις ἡμῖν διδόμεναι, οὐ μόνον
 ταῖς τῶν Κρονίων ἡμέραις. Qui in Homeri poesi versati
 sunt, agnoscent loquendi genus poetae aliisque non in-
 frequens, Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἐστὶν ἐστιᾶν τοὺς οἰκέτας,
 αὐτοὺς τὰς τῶν οἰκτῶν λειτουργίας ἀναδεχομένους. Nar-
 ratur mox ex Beroso, ἀγεσθαι ἐορτὴν Σακεαν προσαγο-

ρευομένην ἐν Βαβυλωνί. In Hesychii Glossis, *Sacaea* dicitur
 fuisse Scytharum quoddam festum: et Scythae ipsi nomi-
 nantur *Sacaei*. Sed Babylonio potius Beroso credamur
 qui solemnitatem *Sacaeam* vel *Sacaearum* suis populis
 tribus asserit. Dio Chrysostomus oratione quarta de regi-
 τὴν τῶν Σακκίων ἐορτὴν nominat, et Persis attribuit. I
 autem describit: Οὐκ ἐννεόημας τὴν τῶν Σακκίων ἐορτὴν
 ἣν Πέρσαι ἄγουσιν; λαβόντες τῶν δεσμωτῶν ἓνα τῶν ἐπὶ
 θανάτω, καθίζουσι εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως, καὶ τὰ
 ἐσθῆτα διδόνασιν αὐτῷ τὴν αὐτὴν, καὶ τρυφᾶν καὶ τα
 παλλακαῖς χρῆσθαι τὰς ἡμέρας ἐκείνας ταῖς βασιλέως
 καὶ οὐδεὶς οὐδὲν κωλύει ποιεῖν ὧν βούλεται. μετὰ δὲ ταῦτα
 ἀποδύσαντες καὶ μαστιγώσαντες ἐκρέμασαν. An *Saccarum*
solemne ignoras quod Persae celebrant? Vincitorum qui
duci ad supplicium debent, aliquem in sella regis con-
locant, et veste regia ornant, faciuntque ei potestatem
delicate et molliter vivendi regisque pellicibus per ee-
dies utendi: neque illum quisquam impedit. quominus
quicquid voluerit faciat: deinde exitum et flagellatum
suspendunt. sed fortasse scripserat Dio Σακίων vel Σακ-
κίων. et si videtur verum nomen huius Babyloniorum
*ἐορτῆς fuisse *Sesacaea*, quod more suo Graeci corrupto*
runt decurtaruntque: nam apud Hieremiam prophetam
*duobus locis Babylon nominatur *שׁשׁ* *Sesac*. inde haec*
solemnitas nomen habuit, ut Romani ludi a Roma. Zō-
 p. 910. γάνην per o parvum scribunt quidam MSS. Ait, Ζῶ
 ὅταν τῆ Ἡρα θύωσιν δοῦλα οὐ παραγίνονται ἐπὶ τὴν εὐα-
 χίαν. Non solum Coi a suis istis sacris servos arcuerunt
 sed et alii Graeciae populi sacris quibusdam mancipiis
 sua excluderunt: puta Athenienses, cum rem divinationis
 Furiabus facerent. testatur Philo in commentario quo pro-
 bat omnes qui virtutem colunt esse liberos. ejus verbum
 descripsimus libro quarto, capite vigesimo primo. item
 Aeginetae monophagi, quorum ritus describit Plutarchus
 Κεφαλαίων Ῥωμαίων quaestione quadragesima quinta
 [Etiam apud Romanos in sacris Herculis nec servi inter-
 erant, nec liberti. Lege Servium ad librum octavum.
 αὐτῷ positum pro αὐτῷ, cum dicitur, τὴν τράπεζαν
 ἀφ' ἧς αὐτῷ κεκοσμημένην τῷ Πελώρω παραθεῖναι
mensam sibi paratam Peloro apposuit. res vulgarissima
 doctos tamen fugit. Torserunt eruditos viros ἀκλήτηρος
 βότρως quorum mox fit mentio in versibus Eubuli. ne
 mirum: nego enim alibi usquam legi racemos istos *acle-*
teres. Sed poetam audiamus.

Ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάνθ' ὁμοῦ πωλήσεται,
 ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ ἀκλητῆρες βότρυς,
 γογγυλίδες, ἄπιοι, μῆλα, μάρτυρες, ῥόδα,
 μέσπιλα, χόρια, σχαδόνες, ἐρέβινθοι, δίκαι,
 πύος, πυρεία τε, μύρτα, κληρωτήρια,
 ὑάκινθος, ἄρνες, κλέψυδραι, νόμοι, γραφαί.

Quid igitur sunt ἀκλητῆρες βότρυς. iterum nego tibi Graecam eam dictionem esse: nam qui accipiunt pro κλητος. honestius tacuissent. Legendum, Ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ κλητῆρες, βότρυς; vel οὐ καλητῆρες, β. Jocatur poeta tota hac pericopa, et specie laudantis Atheniensium τὸ Φιλόδιμον acriter infectatur. Eum populum litium et judiciorum fuisse amantissimum, omnes sciunt, qui Aristophanem saltem legerunt. Ideo ingeniosus poeta Athenas laudare simulans, ut omnium rerum ad victum necessariorum copia abundantes, simul ea commemorat ex quibus veteratorum eorum ingenium appareat. Eo spectant insertae voces singulae singulis versibus, secundo, tertio, quarto et quinto: κλητῆρες, μάρτυρες, δίκαι, κληρωτήρια: in ultimo vero tres istae, κλέψυδραι, νόμοι, γραφαί. Omnia haec forensia sunt vocabula: quorum exponendi non hic est locus. Et si sunt multorum ingenia a veritate averfa: non putamus tamen reperiri aliquem posse qui de nostra hac emendatione vel dubitet. κλητῆρες dicebantur, qui reos in jus vocabant. Scribe in quarto χόρια per o. ut in illo Theocriti, χαλεπὸν χορίων κύννα γασῶσαι. In quinto versu nihil significat quod ad rem faciat τὸ πυρεία. Potest legi πύος πυρός τε colostrum et frumentum. Verius tamen censeo, πύος, πυριάτης, μ. Aristophanes Vespiis, ἔζων ἐν πᾶσι λαγωῖς, Καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖς, καὶ πύω καὶ πυριάτη. utrumque nomen lac significat, sed cum aliqua differentia. Scholiasten vide. Ferri potest paulo post, ἕως ἂν περὶ τῶν ἐπιδοροπισμάτων εἴπη. ut sit oratio Ulpiani de Pontiano ad convivias directa, non ad ipsum Pontianum. aut scribe εἴποις. In versu Philippidae, Ὀλην λέγοντά μ' ἐπιλίποι τὴν ἡμέραν, absurdissima lectio ferenda nobis non est: sed ad hunc modum corrigenda. ὄλη λέγοντά μ' ἐπιλίποι γ' ἢ ἡμέρα: vel integer dies me deficiat si narrare aggrediar. Non video difficultatem ullam in Sophili ecloga e Deposito. Ἐδύγε μετ' ἀνδρῶν ἐστὶν Ἑλλήνων ἀεὶ Συνάγειν. etc. in versione tamen Dalecampii vix aliquod verum flagium deprehendas verae sententiae: quae est haec: *Jucundum semper est cum Graecis hominibus convivere*

*agitare: res est plane elegans: nemo ibi clamat, Im-
funde duos cyathos: nam commissatum est eundem a-
Tanagricam: ut ibi decumbens pro secundis mensis
comedat asininas mattyas. συνάγειν accipe, ut Athe-
naeus ipse docuit libro octavo. Qui haec loquitur come-
parabat Graecorum elegantiam et modestiam in convivii-
cum petulantia Barbarorum, puta, Thracum, aut Asia-
ticorum. Platonis locus de quo Athenaeus, Πλάτων ἐστὶ
τῷ Ἀτλαντικῷ μεταδόρπια αὐτὰ καλεῖ ἐν τούτοις, extat
in Critia dialogo, qui et *Atlanticus* inscribitur, propter
illum de Atlantide insula sermonem. Sed more suo Athe-
naeus alienam sententiam partim auctoris, partim sui
verbis refert. At Dalecampius putavit esse versus Platonis
comici. Non capio prima verba: πάντα τε εὐώδη
ἐφαίνετο τοῖς κατοικοῦσιν ἢ γῆ. Sed accedendum propius
ad Platonis mentem simul et verba, scribendumque, πάντα
τὰ εὐώδη ἔφουε τότε τοῖς κατοικοῦσιν ἢ γῆ. in haec verba
contraxit, quae dixit Plato pluribus: ὅσα εὐώδη τρέφου-
σιν ποῦ γῆ τανῦν, ῥίζων, ἢ χλόης, ἢ ξύλων, ἢ χυλῶν
στακτῶν, εἴτε ἀνδρῶν, εἴτε καρπῶν, ἔφερέ τε ταῦτα κα-
ἔφερθεν εὔ.*

CAPUT UNDECIMUM.

*Philyllii Φρεωρύχος. ἐπιδορπίσασθαι pro comedere
Prov. Ἀβυθηνὸν ἐπιφόρημα. Hesychii locus. ἐπι-
τραπεζώματα. bellaria dicta παροψωνήματα
ἀμφὶ δεύτατα apud Pindarum. alia quaedam*

ΦΙΛΥΛΛΙΟΣ δ' ἐν Φρεωρύχῳ φησι. Pollux lib. 7. sub
finem, καὶ Φρεωρύχος εἶη ἂν τέχνης εἶδος. Φιλυλλίῳ γὰρ
δρᾶμά τι ὁ Φρεωρύχος. τὸ δὲ Φρεωρύχον ἐργαλεῖον παρὰ
αὐτοῦ καλεῖται τορεύς. ita scribendum, non τόρευσις.
aliis hoc instrumentum vocatur τόρος. at vide ejusdem
Poll. lib. 10. cap. 31. cur autem paulo post repetantur
haec verba ab Athenaeo, causam video nullam, et sus-
pecta hic nobis librorum fides. καὶ Ἀρχιππος ἐν
Ἡρακλεῖ, καὶ Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ. Nulla prorsus causa
est cur hic nominentur duo isti scriptores: nam statim,
id est, suo loco, eadem verba repetuntur, nescio qua
occasione bis posita, cum semel debuissent. Postquam
docuisset auctor secundas mensas dici ἐπιδορπίσματα et
ἐπιφορήματα: nunc addit, veteres aliquando usos voce

ἐπιδορπίσασθαι pro *ἐντραγεῖν comedere* simpliciter, non
bellaria comedere. parique ratione *ἐπιφορήματα* appel-
 lantur esse cibos omnes praeter panem, id est, opsonia et τὰ
 ἑσπέρια. Usum hunc verbi *ἐπιδορπίσασθαι* nullo ex-
 emplo firmat: dictionis alterius duo affert testimonia,
 Chippii unum, alterum Herodoti. His cognitis de lec- p. 912.
 tione facile statuet acutus lector. Sequitur, τὸ μέντοι
 ἐπὶ τὴν παροιμίαν λεγόμενον Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα, τέ-
 λος τί ἐστι καὶ † ἐναιμένιον. Lego, τέλος τί ἐστι καὶ
 ἐναιμένιον: [sive ἐνλιμένιον (nam utroque modo scribi
 potest.)] *Vectigal est aliquod et portorium*. posterior
 vox priorem explicat: nam τέλος generale nomen est
 huius species ἐλλιμένιον: vectigal quod in portu penditur,
 qui Athenis vocabatur ἐλλιμενιστής. Hoc igitur Athe-
 naeus voluit: proverbio isti occasionem praebuisse illud
 portorium: quod cum acerbe exigeretur, improbissimis
 portitoribus anam saepe dedit multa per calumniam pe-
 grinis eripiendi. Omnis enim exactio, quod ait Sue-
 tanius in Augusto, calumniarum seges et benigna materia
 est. Ex his intelligimus quod scribunt Graeci in pro-
 verbii huius explicatione. εἴρηται, ajunt, ἡ παροιμία καὶ
 πρὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συνοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. ὁ δὲν
 Ἰριστοφάνης τὸν συνοφάντην Ἀβυδηνοκόμην (Hesych. et
 Iustath. Ἀβυδοκόμης) εἶπεν. Usum adagionis docent: caus-
 am non aperiunt: quam nostra huius loci emendatio et
 interpretatio palam facit. Porro quod apud Hesychium:
 Ἀβυδηνὸν ἐπιφώνημα scribitur pro ἐπιφόρημα, mendosum
 esse, ut alia multa in eruditi illius critici Glossis.
 quod non animadverterit ille vir doctus, quem Hesychii
 librorum depravata lectio impulit, ut de hoc Athenaei
 loco absurda quaedam scriberet. Ita saepissime errorem
 signit error. Non video causam cur Athenaeus in isto
 Platoni versu, ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων,
 exponat ἐπιτραπεζώματα bellaria. melius Hesych. qui
 simpliciter exponit, *cibi mensis impropositi*. hoc enim est
 ἐπιτραπεζοῦσθαι: quod non est proprium mensis secun-
 dantis: sed omnium commune quae mensae imponuntur
 quaecunque de causa. Ita dixit Sophocles, Ἀπυδάκωτος
 οὐ τραπεζοῦται κῦλιξ. λέγασθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων
 τρωγάλια. Videtur ita scriptum fuisse ὑπὸ τῶν
 ἀρχ. τρωγάλια· τρωγάλια γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι. habes
 post aliquammultos versus eundem locum Aristotelis ple-
 nius descriptum: unde haec et exponenda sunt et cor-
 rigenda. δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὴ τρωγάλιον. Et
 Casaub. Anim. in Athon. T. III. M

Clemens Alex. et Eustath. sola haec sine sequentibus verbis proferunt. Idem Clemens eleganter alicubi τὸ τραπέζιον vocat παροψώνημα: nam ut opsonia adjiciuntur pani: sic bellaria opsoniis deliciarum causa acciduntur.

Ὅρας τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος. Viden' quae sit jucunda eorum vita inter struices delicatarum partinarum? Ex mente Athenaei Pindarica haec τραπέζια δ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν Σέθεν διεδάσαντο, καὶ Φάγα debebant vertere interpretes, In mensas circa ultimae (id est, exitum convivii) tuarum carniū frustra disseferunt et comederunt. aliter exponunt alii: nihilo fortasse deterius. sed cum secundas mensas probare huius velit auctor, ineptum est, aliter hic interpretari. Postea producit testimonium Achaei: in cuius interpretatione viri docti nihil nisi peccata peccatis cumularunt. Primum ita lege totum locum.

p. 913. A. Θολίη σε πρῶτον τέρψομεν. πάρεστι γάρ.

B. τὸ δεύτερον δὲ τῷ με κηλήσεις τρόπῳ;

A. μύρω σὲ χρίσω πάμπαν εὐέδμῳ δέμας.

B. ὕδωρ δὲ νίψαι χεῖρας οὐ πρόσθεν δίδως;

A. ναί. καὶ τράπεζά γ' ἐμποδῶν ἐπαίρεται.

Ita autem explica: A. Epulis primum te oblectabimus, adest enim earum copia. B. deinde autem quo me oblectabis modo? A. Unguento odorato corpus totum [v. Ung. prorsus odorato corpus] tibi inungam. B. Quicquam aquam lavandis manibus non prius dabis? A. Sane atque e vestigio mensa auferetur. Mensam hic intelligit secundas mensas. nam auctoris mens, de qua ne minimum quidem suboluit interpretibus, haec est. Probant instituit, veteres sine distinctione primae aut secundae mensae, τραπέζαν simpliciter appellasse et primas et ultimas epulas. Achaei locus de ultimis intelligendus est quae sunt aliis secundae mensae. sic etiam accipiendum apud Xenophontem in Symposio, ὡς δ' ἀφῆρθέησαν τὰ τραπέζια. et fortasse etiam in hoc Platonis versu, τί τῶν τρέχων οὐ τὰς τραπέζας ἐκφέρει; atque omnino quoties apud poetas mensae remotae dicuntur. Aristophanes est loco quem auctor subjicit, de primis epulis loquitur sicut passim Homerus et alii scriptores, quando τραπέζια παρατεθῆναι dicunt. Scribe mox, οὕτως γὰρ ἐπιδορπιμὸς τραγηματισμὸς τίς ἐστι. sic etiam Eustath. recte: non οὕτως. Antiphonis versus ita distingo et scribo, juvenibus MSS.

Οἶνον Θάσιον πίνεις ἄν; εἴτις ἐγχεάι.
 πρὸς ἀμυγδάλας δὲ πῶς ἔχεις; εἰρηνικῶς.
 μαλακὰς σφόδρα, δι' ἃς μέλιτι προσπαίζειν δέει.
 μελίπηκτα δ' εἴ σοι προσφέρει; τρώγοιμι ἄν.
 κ' ὠὸν δὲ καταπίνοιμ' ἄν, οὐδ' ἄλλου τινός.

tertium versum praestare nolim sincerum. sane in Ex-
 cerpt. unde Eustath. describit ad ῥαψ. α. Ὀδυσσ. pro
 μαλακὰς σφόδρα, solum est μάλλον. Postea scribe cum
 alecamp. ἐν δὲ Ὀμοίαις. Fabulam Antiphanis Ὀμοίαις
 scriptam, laudat dipnosophista non semel.

CAPUT DUODECIMUM.

Ἀλληλεσμένος βίος quid dicatur. grati cibi Θεοῖ
 nunciati. καλῶς ἔχει, formula gratias agendi.
 ἐπαίκλια vel ἐπαίκνια. καυναβίδες. ἀεριστότητα
 μέλεα.

NIHIL nobis membranae conferunt ad salutem horum
 versuum ex Amphidis *Gynaecomania*:

Ἦδη ποτ' ἤκουσας βίον ἀλληλεμένον·
 αἰτοῦ. τυχεῖν ἔστι σαφῶς. †

Est vero scribendum in priore quidem ἀλληλεμένον: poste-
 rior autem sic: Αἰτοῦ. τυχεῖν γὰρ ἔστι τούτου σοι σαφῶς.
 Pulcherrimis versibus describit poeta beatorum hominum
 vitam, rerum omnium honorum et lautarum copia abun-
 dantem. atque hanc vocat *Amphis vitam molitam*: id
 enim est ἀλληλεσμένος βίος. Scio emendatum a viris doctis
 ἀλληλιμμένον. ut sit *uncta vita*. sed errasse illos graviter,
 id quoque scio. Inter Graecorum paroemias refertur etiam p. 914.
 ἡστα ἀλληλεσμένος βίος: cui similes sunt aliae paroemiae,
 βίος μεμαγμένος, et βίος ἐξηυλημένος. Opponitur *vita*
molita, vitae primorum hominum, qui, ut creditum est,
 glande se sustentabant: item eorum qui primis proximi
 frugibus non molitis sed tantum frefis vescebantur. His
 successit tertium genus hominum, qui et fruges molere
 ceperunt et circa victum esse curiosiores. Haec illa est
molita vita, jure caeteris praelata. Porphyrius *Περὶ ἀπο-*
χῆς ἐμψύχων. lib. 2. de prioribus duobus vivendi gene-
 ribus locutus; τοῦ δὲ ἀλληλεσμένου βίου παρὰ τὰ πρόσθεν
 μακαρισθέντος, ἀπήρξαντο τῆς ψαισθείσης τροφῆς πρῶτον
 εἰς πῦρ τοῖς Θεοῖς. omitto quae Graeci paroemiographi
 et Eustath. Ultimus versus ῥήσεως hujus ita habet, Ὀνό-

ματα τῶν δώδεκα θεῶν διελήλυθας. quem si capio rec-
 voluit dicere qui eum pronuntiabat, superioribus versibus
 nominata esse genera duodecim eduliorum, non minus
 sibi gratorum quam duodecim qui dicebantur dii. Sed
 apud aliam poetam, pisces a proceribus gulae expr-
 soliti, θεοὶ nominantur, ut expositum est libro 3. cap-
 quarto. Cum igitur praecedentibus Amphidis versibus non
 duodecim, sed septem solum ciborum nomina invenia-
 tur: desiderantur, opinor, quinque aliorum eodem spe-
 tantia nomina, simili versu comprehensa ut hic est Γε-
 γυλίδες, ἄπιοι μῆλα, βότρυες, ῥοαί, vel ῥόδα. Emen-
 et hunc Anaxandridae, Οὕτω παρέζων χρηστῶς οὐκ ἔζων
 τς: ac lege, οὐπω γὰρ ἔζων χρηστῶς, ὡς ἔζων τότε
 nondum enim mihi contigerat laute vivere, ut tu
 vixi. In proximo versu Clearchi. Λάβ' ὕδωρ κατὰ χε-
 ρός. μηδαμῶς. καλῶς ἔχει. λάβ' ὦ γαθή. τὸ καλῶς ἔχει
 formula est qua utebantur cum vocati ad coenam in-
 nollent, sed gratias agerent, ut dicebamus ad Theocri-
 tum. Deinde scribe. Οὐδέν χειρόν. παῖ ἐπιτίθει ἐπὶ τῆ
 τράπ. Postea, Κάργους ἔχειν μηδέποτε τὰς σιαγόνας.
 ποχ, Ὅψοισι καὶ ζωμοῖς ἀηδοῦμ' ὦ θεοί. Sequitur, Ἀπί-
 δὴ καὶ Διόδωρος ὡς φησι Πάμφιλος, ἐπέκλεια φησι κα-
 λείσθαι τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον τραγήματα. Pro Διόδωρο
 melius in nonnullis scriptum, Ἡρόδωρος. ut semper alibi
 Et si autem ἐπέκλεια scriptum in omnibus libris etiam
 Excerpt. tamen ἐπαίλεια legendum aut ἐπαίνεια. ita dicitur
 tum ἐπαίλιον Doribus, ut aliis ἐπιδόρπισμα. nam αἰήλα
 aut αἶνον idem ac βρώμα, plura lib. 4. et Eustathius
 Legitur statim in Excerptis, Ἐφιππος δὲ τραγήματα ἀπο-
 ριθμούμενός φησι. Pro Φοινίκου βίκος, melius Φοινικιοῦ
 et libro primo. item παραμασύντας τινὰς παραβόσκομεν
 vel παραμασήτας. nam utrumque dicitur, non παραμα-
 σύλτας. venuste allusum est ad parasitorum nomen verbo
 παραβόσκειν. Veteres dictionem βράχος non agnoscunt
 βρύγμος quid sit nescio, nisi si ἐρσιγμός scribendum
 κανναβίδες auctore Hesychio interea censebantur quae
 sufficiebant. sed scimus nos relatam a Galeno etiam can-
 nabi semen inter ea quibus vescerentur. alioquin tentare
 poterat ex libr. 4. num καμματίδες, sit legendum, quod
 nobis quidem non probatur. De Philoxeni Cytherii loco
 dictum libro quarto, capite 11. In pericopa Antiphanis
 p. 915. de Philoxeno ineptissime hodie legitur, πρῶτα μὲν γὰρ
 ὀνόμασιν ἴδιαις καὶ κοινοῖσι χρῆται πανταχοῦ. quaeso quid
 pote absurdius? tamen et excerpta et membranae con-

tiunt. sed scribendum ut et versui consulatur, et sententiae, τὰ πρῶτα μὲν γὰρ ὀνόμασιν Ἰδίοισι κ' οὐ κοινοῖσι π. et versu 4. Ἐπειτα τὰ μέλη μέτ. Sextus eget sicine qui labantem fulciat. Scribe, Ἐκεῖνος εἰδὼς ὡς θῶς μουσικήν. Penultimi versus scripturam refutat lex tri. Potest legi Ἄνθρασί τε παστὰ μέλα. sed premenda gis censeo vulgatae lectionis vestigia: praesertim cum in Excerptis sit scriptum, Ἄνθρασίποτα. Lego, Ἀερὸτητα μέλα μελέοις ὀνόμασι Ποιοῦσιν ἐμπλέκοντες ὄτρια μέλη. Quae sublimia sunt Graeci dicunt ἀέρι ἄσθαι. Euripides de Tantalο in Oreste, Ἀέρι ποτᾶ καὶ τίνει ταύτην δίκην. inde ἀεριπότητα, vel ἀερσητητα carmina tumida et inflata. μέλα μέλη, infusa et fatua carmina.

CAPUT TERTIUMDECIMUM.

μφοθεις pro πέμψας. ἀσπλαγχνος. ἀπλάκουντος. Parianae placentae. Alexis ab Athenaeo reprehensus. Πάρος pro Πάριον Samiae placentae. Placentarum aliquot genera, et nomina exposita. enchytos, amulus. Menandri Πτωχή ἢ Ροδία. Hecatae insula. ἄττανα et ἄττανίτης. epichytus. κρήϊον.

ΥΧ ὡς τοῦ Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος Σωκράτει. vel scribendum τοῦ ὑπ' Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος. vel formationi sssivae agendi significationem attribuit: ut solent Graeci epissime. Deest aliquid ex quo possit intelligi mensurorum, μνημονεύων οὖν ὁ κωμικὸς Πλάτων εἴρηκε. Non tam intelligo, quid sit in Platonis versu, ἀσπλαγχνος καυγίζομαι. [an est verius ἐνιαυτίζομαι?] sine visceribus et carnibus perenno. σπλάγχνα Graeci appellant, alibi dicebamus viscera victimarum et quaecumque tractis sacris edebantur. inde ἀσπλαγχνος Platoni qui daret illis epulis. licenter more comicorum usus est hac voce. itaque Galenus cum libro tertio De dogmatis Hipp. Platonis varias hujus dictionis significationes accurate explicaret hanc non attigit. Platonis sunt et illa duo vocabula, Ἀπλάκουντος, ἀλιβάνωτος. sine placenta, sine hure. mirum fuisse qui aliter sentirent. nam Athenaeus, solum ob vocem ἀπλάκουντος Platoniam χρῆσιν recitavit.

Alexidem reprehendit Athenaeus, quod Parianas placentas, quae olim in fama erant, putaverit ab insula Paro sic dici: cum ab Hellepontii urbe Pario ita dicerentur ibi enim fieri optimas, non in Paro insula, de qua tamen sensisse Alexim, non potest ambigi. clara enim sunt illius verba:

Ὡς τὴν εὐτυχέα ναίων Πάρον ὄλβιε πρέσβυ·

ἢ κάλλιστα Φέρει χώρα δύο τῶν συναπασῶν

κόσμον μὲν μακάρεσσι λίθον, Ἰννητοῖς δὲ πλακοῦντας.

constat vel ex Plinii lib. 36. cap. 4. marmor Parium non aliunde quam ex insula Paro fuisse petitum. quae non licet hic poetam excusare, quasi Parum appellasset. p. 916. quae vulgo dicebatur Parium. cuius excusationis venerit in mentem nobis, recordantibus Aristophanei versus e Vespiis, Ἐγὼ δὲ τεθεώρημα πώποτ' οὐδαμοῦ Πλήν ἐς Πάρον. nam vetus interpres *Parum* hic manifesto accipit pro *Pario*, nisi imponunt nobis vulgati codices, τὸ Πάρον, ait, πόντου πόλις. καὶ παροιμία, Ἐν Παρίῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλαὶ δὲ γυναῖκες. *Samias placentae* fuisse in pretio et Julius Pollux observat: εὐδόκιμοι, αὐτὰ καὶ οἱ Σάμιοι πλακοῦντες. Deinceps genera placentarum recensentur, quarum nomina legerat dipnosophista apud scriptores priores. Conferendus hic locus cum iis quae libro tertio de panum variis nominibus et formis sunt scripta. Omnia hoc genus ἄρτου appellatione sunt complexi. Et primo Galeni de facultatibus alimentorum discere est, quid differant ἄρτος, πέμμα πλακοῦς, ἴτριον ENCHYTOS unde nomen invenerit, declarant Catonis verba in eo capite, quo docet quemadmodum fieri debeant. *ita in unguen caldum fundito*. De subjecto Menandri loco diximus libro quarto capite 21. Inde corrigere, Σεμίδαλιον ὡς πάντα γὰρ τάναντία. Fabula Evangelicae Ἀνακαλυπτομένη hic dicitur, consentientibus libris omnibus, Suidae est Ἀνακαλυπτόμενος. Videtur autem Athenaeus parum integre locum Evangelici descripsisse. ut plane sit ἀδύνατον, mentem poetae in his versibus pervidere. Duorum qui una fabulantur, alter nuptialis convivii apparatus fufe persequitur, alter indignabundus ut videtur, ipsum aliquoties interpellat: ut cum ait, ἀλαζῶν ὁ κατάρτος. et καὶ Δρόμων. quae a praecedentibus sequentibusque separanda sunt τελείαις στιγμαῖς. Ita autem membranae omnes et antiqua exemplaria. Neque est necesse corrigi, ἐγχύτους πλακοῦντας. Nam et Graecis et Latinis *enchytus*, ut alia id genus nomina

nia, simpliciter usurpare moris est. Scribam deinde,
 ενδυλον, ὡς τ', ἀμύλιόν τε. τὸ πέρας, ὕψος τῆς τραπέζης
 χέων ἔστω τριῶν. enumeratis sigillatim omnibus quae
 epulas voluit adhiberi, In summa, inquit, patinarum
 per mensa struicem fac esse trium cubitorum. ΑΜΗΣ,
 placet grammaticis dictus est ab aviditate comeden-
 am ἀπὸ τοῦ ἐξαμᾶσθαι αὐτὸν σπουδῇ ὑφ' ἡδονῆς, ὡς
 λιτι καταρδόμενον. quod prae voluptate cupide diri-
 atur, ut melle rigatum. vel ab ἄμα. mutato spiritu,
 saepe in derivatis: quod multa in unum conjiciant
 ai ametum faciunt, sive *amulum*: de quo M. Cato
 pite octuagesimo septimo, Menandri corruptissimum
 stimonium, τὸν ἄμητα χαιρίσπου καίτε ἐς πέττιν τινά,
 re arbitrario sic constituimus: τὸν ἄμητα χαιροῖς που
 ἔπεττόν τινά; At Iones, ἄμην αὐτὸν καλοῦσιν. Hesy-
 pio neque ἄμη neque ἄμης rectum est, sed ἄμην. ut
 gi possit, ἄμῆνα αὐτὸν καλοῦσι. ΔΙΑΚΟΝΙΟΝ quid sit
 arum explicat noster: Suidam omnino lege. Erat edi-
 am, Φιλήμων ἐν Πτωχῶ Ἡροδία. Ἄρτεμι Φίλη δέσποινα,
 c. Dalecamp. emendavit Ἐνοδία Ἄρτεμι. nos fecimus
 t esset Πτωχῆ ἢ Ῥοδία, ut extat alibi. videtur esse id
 rama quod Ῥοδίας inscribit Pollux libro decimo, cap. 31.
 Hecaten Diphili nominat idem scriptor lib. 10. cap. 20. p. 917.
 ΑΣΥΝΙΑΣ placentiae nomen Barbaricum. de eo sic scri-
 itur ex Semo. ἐν τῇ τῆς Ἐκάτης νήσω τῇ Ἰριδι θύουσι
 Ἀήλιοι τοὺς βασυνίας καλουμένους. omnia hic corrup-
 unt interpretes. Hecatae insulam putabamus esse unam
 earum parvarum quas *Hecatonnesos* vocabant: sed ap-
 pellationis illarum aliam causam affert Strabo libro 13.
 Audiamus igitur Hesygium, Ἐκάτης νῆσος ἢ περὶ Λέσ-
 βον. vel Suidam: cujus verba notatu digna. Ἐκάτης
 νῆσος· πρὸ τῆς Δήλου κεῖται τι νησίδριον, ὃ ὑπ' ἐνίων
 Ψαμμίτη καλεῖται. καλεῖσθαι δὲ οὕτω Φασίν αὐτὴν, διὰ
 τὸ τοῖς ψαμμίτοις τιμᾶσθαι τὴν θεόν. ΨΑΜΜΙΤΟΝ δὲ
 ἐστὶ ψαιστῶν τις ἰδέα. Lege etiam Harpocrationem unde
 habet Suidas. *Iris* notae ex Homero et aliis poetis deae
 nomen est: non autem loci, ut absurde existimarunt.
 ΣΤΡΕΠΤΟΙ καὶ ΝΗΛΑΤΑ. τούτων μνημονεύει Δημο-
 σθένης. Verba oratoris, μισθὸν λαμβάνουσι τούτων στρεπ-
 τοὺς καὶ νεήλατα. plura de his vocibus grammatici. ex
 iisdem, pete vocis *δενδαλίδες* in Nicocharis versu, inter-
 pretationem. ΕΡΙΧΥΤΟΣ cum *euchyto* pene idem. dice-
 batur et ΑΤΤΑΝΙΤΗΣ, vel ut in Excerpt. ἀττανίστης.
 Ἄττανα, vocabant τὰ τήγανα. inde ἀττανίτης πλακοῦς,

pro τηγανίτης. in sartagine frictus. sic libro tertio ἄρτος
τος τηγανίτης. Fuerunt et attalides, diversum ab attaniti
placentarum genus. Hipponacteos tres scazontes ita distin
gue, ac scribe,

Οὐκ ἄτταγὰς τε καὶ λαγῶς καταβρύκων.
οὐ τηγανίτας σησάμοισι Φαρμάσσων,
οὐδ' ἄττανίτας κηροισιν ἐμβάπτων.

KPHION placentam, carnes immixtas habuisse: aut im
tus recepisse, instar earum quas vernaculus sermo pasta
vel *pastez* vocat, suadet nomen. nam κρήιον apud nesci
quem exponitur ab Hesychio κρεοδόχον. ΓΑΥΚΙΝΑ
aliis cum duplici νν scribitur.

CAPUT QUARTUMDECIMUM.

Ἐμπέπται. Hesychii locus emendatur. encrides
epicyclii. spirā. γῶρος. κριβάναι. κριμνίτης. κρίμνε
ἔσχαρόπεπα. χαρίσιος. ἐπίδαιτρον. nanus et na
stus ἄμορα. χόρια. παισά. echinus. cotyliscus.

ΕΜΠΕΠΤΑΣ, ὁ αὐτὸς Φησὶ πύρινος ἄρτος κοῖλος καὶ
σύμμετρος, ὁμοῖος ταῖς λεγομέναις κρηπίδων· εἰς ἃς ἐντι
θενται τὰ διὰ τοῦ πυροῦ σκευαζόμενα πλακούντια. Con
ferri debent cum istis verba Hesychii non semel corrupta
sed multifariam. Ἐμπιπα, πλάγια τὰ πύρινα εἰς ἃς ἐντι
τίθενται τὰ διὰ τυροῦ ῥόδιοι. liquido claret de re eaden
utrumque loqui. Itaque ἔμπεπται scribe: nisi melius apud
utrumque legere ἔμπεπτα pro πλάγια τὰ, scribendum
πλακούντια. et εἰς ἃ, non εἰς ἃς: nisi desunt vitio Li
brariorum quae habet hic Athenaeus: apud quem recte
εἰς ἃς. describit istas κρηπίδας Pollux libro sexto, capite
11. dictum aliquid de istis supra libro secundo. Illud
probo in Hesychiana lectione τὰ διὰ τυροῦ σκ. non πυ
p. 918. ροῦ, ut in omnibus Athenaei codicibus. inde censeo cor
rigamus. In Excerpt. corrupte διὰ κηροῦ. ENCRIDES
verbis pene iisdem grammatici describunt. Extat id ver
bum aliquoties in bibliis Graecis. ΕΠΙΚΥΚΛΙΟΣ spirā
Catonis fuerit potius quam globulus. nam aliud κύκλος
aliud σφαῖρα. spirā vero sive σπεῖρα, quid aliud nisi
κύκλος ἐπὶ κύκλω? ut cum serpens conspirat se, aut cum
ora soluta conspiratur. idem igitur epicyclus et spirā
Deinde subjicitur ΓΟΥΡΟΣ ὅτι πλακούντος εἶδος, ὁ Σό
λων ἐν τοῖς Ἰάμβοις Φησὶ. In Excerpt. est γῶρος. et

praetermissa voce κυριβάνας, quae statim sequitur, goro
 ve guro tribuuntur, quae in libris nostris de cyribanis
 dicuntur: esse nimirum placentae genus Laconicum. Ve-
 res membranae stant ab edita lectione. esse tamen La-
 conicam vocem γῶρος Hesych. indicat, cum scribit, Γω-
 ρῦται, σαρκοῖ, Λάκωνες. Solonem in *Jambis*, laudat
 Pollux quoque libr. 10. cap. 24. καὶ Ἰγδὴν δὲ τὴν θυσίαν
 ἐκλήκε. Σόλων ἐν τοῖς Ἰάμβοις λέγων, Σπεύδουσι δ' οἱ
 ἐν Ἰγδιν, οἱ δὲ σίλφιον, οἱ δ' ὄξος. Ita scribimus illum
 rectum. deest verbum φέροντες, aut simile aliud. Remansit
 hoc pistorii operis nomen in Gallico sermone, leviter
 corruptum: *gaufros* enim dicimus. ΚΥΡΙΒΑΝΑΣ ex-
 plicans inquit auctor, καὶ Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκ-
 μᾶνος τὸ σχηματοειδὲς εἶναι φάσκων αὐτοῦς. non facile
 est divinato quid hic significet vox σχηματοειδὲς. prae-
 terea illud τὸ mendam arguit. Membranae, ut saepe,
 restituant nos. Excerpta sic, Γῶρος. οὗτος τῷ σχήματι
 μαστοειδὲς ἐστὶν ὡς Φησὶν Ἀλκμᾶν. Audiamus Athenaeum
 ipsum scribentem libro 3. Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκ-
 μᾶνος, κυριβάνας Φησὶ λέγεσθαι πλακοῦντάς τινας, τῷ
 σχήματι μαστοειδὲς. Inde nobis emendandus iste locus.
 κυριβάνας autem scripsimus, non ut vulgo κρίβανα. ne-
 que ut hic editum κυριβάνας. id enim rectum non esse
 convincit Hesych. Scribe ex MSS. Ἀπολλόδωρος παρὰ Ἀλκ-
 μᾶνι. ΚΡΙΜΝΙΤΗΝ placentam intelligi existimo ab Hip-
 procrate Ἐπιδημίων libro quarto, cum scribit, ἀντὶ σιτίων
 ἐσχαροπέπτων κρίμνων ἀποφαγόντι, ἢ γαστήρ συνέστη. et
 fortasse ἐσχαροπέπτων melius. ΧΑΡΙΣΙΟΣ deinde recen-
 setur: vel χαρίσιον. caussa nominis explicatur libro se-
 quente, ubi est χαρίσια τά: et sic Hesychius. sed τὸν
 χαρίσιον habes hic in Eubuli versu. ΕΠΙΔΑΙΤΡΟΝ vi-
 detur esse quod omnium postremum dividebatur convivis.
 Hesychius ὄψον interpretatur laxe nimis: ΝΑΝΟΣ qui
 interpretatur ἄρτος πλακουντώδης, libro tertio ναστὸς di-
 cebatur inter genera panum. ut ita sentiam adducit me
 Hesychius, qui ναστὸν exponit ἄρτον εἰς θυσίαν πλα-
 κουντώδη. Pollux quoque in tractatione de placentis,
 ναστοῖ, ait, οἱ αὐτοὶ καὶ σακτοὶ καλοῦνται. *panos* in censu
 placentarum non legi alibi. Athenaeus tamen diserte et
panum et *pastum* placentas agnoscit separatimque ex-
 plicat. ΨΩΘΙΑ praeter Athenaeum invenias vix alius
 qui annumerarit placentis: et verior est altera expositio.
 ΑΜΟΡΑ Hesychio est *similago cum melle cocta*. eidem
 ἀμοργῖται dicuntur quaedam placentae. Athenaeo paulo

post AMOPBITHΣ. Notatu dignum, in album placenta-
 p. 919. tarum referri et ΧΟΡΙΑ: eo videlicet nomine, quod
 inelle et lacte pararentur. ΠΑΙΣΑ nusquam invenio
 huc tamen referri debet quod scribit Hesychius, πάσσαρον
 dici eum qui panem aut vendit aut facit. Scribe mox
 καλλαβίδασ δὲ βάλνει, ut superius. pro σησαμίδασ δὲ
 χέζει, Epit. ὄζει. non est vera emendatio, etsi honestior
 oratio. EXINOS auctoribus Hesychio et Polluce
 libum vel placenta fuit νησιωτικὴ, id est, Rhodi et in
 aliis insulis fingi solitus. ΚΟΤΥΛΙΣΚΟΣ, inquit Athe-
 naeus, placenta erat ἐκ τρίτου μέρους τῆς χοίνικος. appella-
 tionis causam continent haec verba: nam choenix tres
 solum cotylas capiebat. In CHOERINARUM descriptione
 scribit Eustath. γίνεσθαι γὰρ ταύτην ἐκ πυρῶν πεφρυγ-
 μένων. id enim erat usitatus quam πεφωσμένων, quae
 vera est γραφή. sic πεφωσμένος Φακός apud Hippocratem
 et similia in his libris.

CAPUT QUINTUMDECIMUM.

Chryssippi Tyanei Ἄρτοκοπικόν. ἄρτοκόπος. ἄρτο-
 κοπεῖν. Percurritur locus illius ab Athenaeo
 relatus. Ταραντίνος. Κρασσιανός, Σικελός. Cra-
 stus Siciliae. κλοῦστρον pro κροῦστον, crustum.
 Error Graecorum in peregrinis vocabulis. cru-
 stum Julianum, Apicianum, Canopicum, pellu-
 cidum. ἠγλαῖσμένα. ἐλαιούσθαι. πλίκιος πλα-
 κοῦς. γουττάτος. crustum Coerianum. κροῦστον
 τουττάτον. Ταβωνιανόν. μουστάκια. κρ. πού-
 ριον. scriblita, subitillus, savillus. λούκουλλοι-
 λίβος, κίρκος. κλουστροπλακοῦς. catillus orna-
 tus. ostracites, irneus. τυροκόσκινος. ὑποτυρίδες.
 Φλαβέλλιον et Φραγέλλιον. Locus Joannis Evan-
 gelistae. Hesychius emendatur saepius. γάστρις.

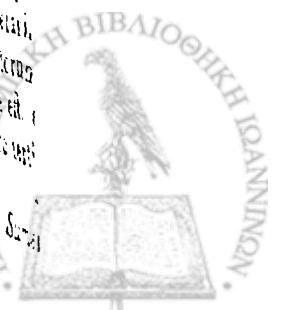
HACTENUS de placentis ea retulit dipnosophista, quae
 apud antiquos scriptores legerat. deinceps subjicitur pro-
 lixus locus e Chryssippo Tyaneo, qui non multo ante
 Athenaei tempora, ut videtur, librum ediderat *De panis
 conficiendi ratione*. Opinio nostra est, vixisse hunc Ro-
 mae, aut in aliqua alia urbium Italicarum, professione

medicum: ut mirandum non sit tot peregrina vocabula
 contra Graecorum morem isti scripto immisceri. Nam
 si Graecus genere auctor hic erat, qui tamen inter
 alios et Romanos viveret, merito id operam dedit, qui
 posset etiam illis profuturum commentarium in lucem
 afferere. Quemadmodum autem in Latinis libris Graeca
 saepe semper corruerunt superiorum saeculorum imperiti
 librarii, Latine solum docti: ita vicissim in hac parte
 Graeci librarii, pleraque Latina vocabula turpissime de-
 formarunt. Frustra autem MSS. hic opem imploraveris:
 omnes enim depravati: et ut vetus dictum fuit, Sardi
 aenales, alius alio nequior. Breviator hoc solum adno-
 taverat isto loco, *Χρύσιππος δ' ὁ Τυανεύς μυρία εἶδη
 πλακούντων ἐν τῷ Ἀρτοκοπιῶν καταλέγει, βάρβαρα τὰ
 πλείω.* Videamus igitur ista Barbara vocabula, ut iis p. 920.
 quoque aliam, si possumus, lucem afferamus. Chryssippi
 commentarius libro tertio inscribatur *Ἀρτοκοπιῶν*: hic
 vero *Ἀρτοκοπιῶν*. quod est *Ἀττικώτερον* verbum. artop-
 tas enim et pistores Attici *ἀρτοκόπους* dixerunt, ut Xeno-
 phon: et *ἀρτοκοπεῖν* vetus comoediae, pro *ἀρτοποιεῖν*.
 In hoc igitur libro, inquit Athenaeus, recensentur εἶδη
πλακούντων καὶ γένη τάδε. Ταραντῖνον, Κρ. Placentarum
 relata hic ex Chryssippo nomina, aut patriam illarum
 indicant, ubi ceptae eo modo fieri, ut *Ταραντῖνος*: aut
 inventorem, ut *Ἀπικιανός*: aut formam et figuram, ut
περλουκίδιος, et *πλίσιος*: aut aliquid eorum quae inde-
 bantur, ut *ὄρυζίτης*, et *μουστάνια σησαμᾶτα*. *Ταραντῖνος*
 itaque placenta est Tarentinarum more confecta. *Κρα-*
σιανὸν Σικελὸν quid appellet nescio: sed lego *Κραστιανὸν*
Σικελὸν, et placentam interpreter *Craastianam Siculam*.
Craustus vel *Craustis* oppidum fuit Siciliae. Turnebus Apollo
 literarum, *Κραστιανὸν* legebat: *Craastianam*, ut *Apici-*
nam. Non etiam intelligo, *Κλοῦστρον, Ἰουλιανόν*. et cen-
 seo scribendum, *κροῦστον Ἰουλιανόν. crustum Julianum*.
 Generale nomen est dulciariorum ex melle operum *cr-*
stum, crustarii et *crustularii* dicti. non abluat ab hac
 dictione τὸ *ἰσχυρὸν* quo utitur auctor Targum pro
 crusto vel crustulo, ut etiam Bahal Aruck interpretatur.
 Scripti libri constanter et hic et in sequentibus *κλοῦ-*
στρον per λ. et fortasse non aliter Chryssippus scripserat
 neque Athenaeus. nunquam Graeci *ῥωμαίζουσι* aut *ἐβραί-*
ζουσι, quin voces peregrinas male pronuntiantes faciant
 suas. *Juliani* cognomen his crustis ob praestantiam for-
 tean inditum: *Ἀπικιανὸν πλακούντα* unde appellarint

nemo dubitat. vide lib. primo, capite sexto. Κανωπιῶνα excogitarunt Canopitae τρυΦηταί, de quibus Strabo libro ultimo. περλουκίδιον interpretor *pellucidum*: a tenuitate operis, aut peculiari quodam artificio pellucidas placetas vocarunt. Graecis poetis uncta pingui edulia ἀγλαὰ et ἡγλαῖσμένα dici solent. iidem ελαιούσθαι accipiunt pro splendere, ut in Troilo Sophocles, θρίξ ελαιούται. Addit, Καππαδοικόν. etiam libro tertio panis Cappadocicus commendabatur. proxima duo verba, ἡδύβια, μαρυπτὸν nullus capio. flagitium in illis vocabulis non dubito admissum. Turnebus *dubiam placentam* ex his eliciebat. fors suat etiam in tertio, πλίκιον error est. nisi putamus ab implicita figura ita esse quasdam placetas nominatas. γουττᾶτον accipio *guttatam*: id est, guttis olei aut mellis conspersam, *guttare* est στάζειν. Μουτιανὸν unde ita cognominarint, non divino. Μουτιανός, esset *Mutiana*, a Mutio quodam. vulgata lectio neque ἑλληνίζει, neque λατινίζει bona fide. κλοῦστρον sive κροῦστον κοιριανὸν, non extrico. κουριανός esset a curiis. *placenta curialis*, qua vescebantur cum dies curiae agitabant. alio sensu apud Plautum *agnus [curio]*, in Aulularia. Scaliger suspicabatur scribendum, κροῦστον Κοιλιανὸν *crustum Coelianum*] κροῦστον, τουττᾶτον corrupte scriptum pro γουττᾶτον. vel quoniam guttatae facta mentio, τουτουλᾶτον *placenta tutulata*, quae flaminicarum titulos referret. aut τιτουλᾶτον. At κροῦστον Ταβωνιανὸν unde censuimus nomen invenisse nisi a Tabonio quodam? Μουστάκια Chrysippo, Latinis *mustacei*. conficiendi rationem explicat M. Cato. κροῦστον πούριον, *crustum purum* est, opinor. γωσγλωάνιος, nobis imo omnib. credo hodie incognitus. Παυλιανός, ut Ἀπικιανός. Sequitur, ἐκ τυροῦ δέ Φησι γίνεται πλακουτήρᾳ τάδε, ἔγχυτος, σκριβαιτήσσου βίτυλλος. monstra haec: sed non difficilia ad debellandum. Lege, σκριβλίτης, σουβίτυλλος. *scriblita, subitillus*. enchytrum et scriblitam Cato describit. *subitillum* Chrysippus videtur appellare quem *savillum* idem Porcius, capite 84. nisi obstat, quod alicam hic desiderat Chrysippus: Cato ad *savillum* farinam simpliciter. Sed hoc leve argumentum est: quotidie enim confectiones et paratus huiusmodi innovantur, servatis iisdem nominibus. Sic statim *spiram*, fieri ait immixto caseo. quem tamen non adhibet. Cato, cap. 77. λούκουλλοι fieri potest ut a Lucullo sint denominati. alludit tamen id nomen ad *lucunteres*: quod erat operis pistorii nomen. ἀργυρο-

ούφημα vox, quid hoc loco faciat, aliis quaerendum
 relinquo. λίβος, mutato genere *libum* est. κίρκος, *circus*
 vel *circulus*. αἰξάφας folium Sibyllae, nobis quidem.
 λουτροπλακοῦς, mixtum aliquod genus pistorii operis
 ex crusto et placenta. Φθόις notus ex Graecis Gramma-
 ticis. κάτιλλος ὀρνᾶτος, *catillus ornatus* pluribus Chry-
 sippo describitur: sic tamen ut ex illius verbis ratio
 hominis parum intelligatur. *catillus*, πίναξ exponitur in
 veteri Glossario. Apud Catonem in savilli descriptione,
 et catini mentio et catilli. Subjicit Chrysippus, ἄλλα πλα-
 ούντων γένη, ὄστρακίτης, ἄττανίται, τυροκόσσιον. post
 ista poni debet στιγμή τέλεια. *ostracites*, in figlino testu
 coquebatur: et fortasse Catonis est *irneus*, in irneam fic-
 ilem indi solitus, quae demittebatur in aulam aheneam
 quae calidae plenam: itaque ad ignem coquebatur. *at-*
acitae Chrysisippo sunt, opinor, qui paulo ante dice-
 bantur *attanitae*. de *amylo* quaedam mox Larenfis: et
 nos ibi. *τυροκόσκιος* poterat videri depravatum nomen
 pro *τυρόνηστος*. sed repugnant omnes codices. Erit igitur
 placenta cui adjiciebatur caseus per cribrum succretus.
 Cato in placentae confectioe, *Deinde cribrum fari-*
arium purum sumito, caseumque per cibrum facito
transeat in mortarium. ὑποτυρίδες placentae erant ex
 lacte multo, melle et farina factae, caseolorum formam
 referentes. Quod ait, Φλαβελλοῖς καινοῖς χρῶ, ἐν οἷς
 τὸ πῦρ ῥιπίζεται, poterat brevius, ῥιπιστηλοῖς χρῶ, vel
 ῥιπίσι. Glossarium, *stabellum*, ῥιπιστήριον. sed vocem
 Latinam pridem jure civitatis donarunt Graeci: sicut et
 affinem aliam, verum significatione diversam, *flagrum*
 aut *flagellum*. dicunt enim Graeci Φραγέλλιον: estque
 ea dictione usus Evangelista Joannes. Aristophanis scho-
 liastes quodam loco ἱμανθάς explicat λάρους, Φραγέλλια.
 addens τὸ γὰρ παλαιὸν Φραγγέλαις (melius Φραγελλοῖς)
 ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς. quae annotatio locum p. 922.
 Joannis illustrat, ubi Dominus noster flagellis collybistas
 caedit. inde verbum Φραγελλοῦν, quo usus Matthaeus.
 Non possum non obiter lucem facere et simul medicinam
 Hesychio. Σκυτάλαι, inquit, ὀφέων εἰσι Φλαγέλλια, λῶ-
 ροι. inepta lectio, etiamsi de scytala serpente coneris in-
 terpretari. Lego vero τῶν ὀχούντων Φρ. et refero ad
 agitatorum flagella: quae in antiquis nummis passim cer-
 nere est, et in antiquis scriptoribus observare. Juvenalis
 libro tertio,

— clara Lateranus luce flagellum

Sumet, et occursum nunquam trepidabit amici.

Placentaceum edulium quod γάστριν Chrysippus nunciat, Hefychius γάστριον. γάστριον, ait, πέμμα τι σαμῶδες παρὰ Ἀκρισίω. sic vulgo editum. sane deformiter. primum σαμῶδες scribendum erat. etiam Chrysippus festum infriari solitum huic placentae auctor est. deinde quis hic Acrisius? quaerant alii: nos interea legemus παρὰ Κρησίν, non παρὰ Ἀκρισίω. diserte Chrysippus, Κρήτη ait hoc dulciarium γίνεσθαι. elegans emendatio et certa. Scribe, εὐρύθμισόν τε αὐτό. ab εὐρύθμιζε. non εὐρύθμειν.

CAPUT SEXTUMDECIMUM.

Pancarpia Alexandrinorum. itrium. placentae
 Θρυπτοι. byblus ad edulia adstringenda, αὐτὰ
 folia ficulnea vel malvarum. Luciani locus
 Πόλτος Graecorum et puls Rom. χίδρον quod
 varie traditum ab antiquis. Veteres esitass
 tritici grana tosta. granae. Vetus Bibliorum
 interpres χίδρα confudit cum polenta. Cruda
 grana comesta. Aristophanis locus illustratus
 Rusticorum προν. ἦσθα χίδρα καὶ σωτηρία.

CHRYSIPPEAE eclogae subjicitur brevior alia ex Harpocrationis cujusdam Mendesii libro De placentis. sed aliud nihil ex isto recitatur, nisi pancarpiae Alexandrinae confectio. Graeci παγκαρπίαν appellarunt quicquid ex pluribus diversi generis rebus compositum est: sicut diximus in commentario De Circensibus. Itaque non sine exemplo dulciarii Alexandrini edulium hoc pancarpianum dixerunt. Harpocration ita describit: ἴτρια δ' ἐστὶ ταῦτα συντεθρυμμένα ἃ μετὰ μέλιτος ἐψόμενα καὶ μετὰ τῆς ἐψησιν σφαιρηδὸν συντεθέντα περιδεῖται βύβλω λεπτῇ ἕνεκα τοῦ συμμένειν. non recte sentiunt qui separant ista a superioribus, quasi nihil ad Alexandrinorum pancarpianam pertineant. Faciebant igitur pancarpianam ex itriis contritis et cum melle coctis: quae ubi coxissent ad instar globulorum fingeant, et tenui byblo adstringebant. Paulo ante itrium describebatur ut sui generis libum aut placentam, a caeteris peculiari aliqua nota distincta. hic adhibentur itria ad conficiendam pancarpianam. Sic lib. 3.

libum Romanum induntur itria. Nam ait Athen. ibi, *ῥωμηνέχθη πλακοῦς ἐκ γάλακτος ἰτριῶν τε καὶ μέλιτος, ῥωμαῖοι λίβον καλοῦσι.* Erant placentae quas *ἐνθρύπυς* dicebant, ut attalides apud Hefychium. ad hoc genus ferri potest ista Alexandrina, ob vocem *συντεθρυμ-p.923.* Quod ait de byblo, id ita fiebat in Aegypto ubi multa byblus. in Graecia ficulnea folia eundem usum traestabant, ut docent nos veteres. cum describunt quae vocabantur *thria* Athenis, utebantur et malvae foliis. *Πρόλτος*, *Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνόντων. κατάκεισαι μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὅστ᾽, εἰ ἀφίκοιτο ἐχρη σοῦ, καθάπερ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς ἀλάχης φύλλον, ὧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν.* Fortasse scribendum. *ᾧ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν.* Postea scribit doctor *benarum.* *Πόλτου δὲ μνημονεύει Ἀλκμάν οὕτως. ἤδη ἀρέξει πυάνιον τε πόλτον, χίδρον τε λευκόν, κηρίαν ὀπώραν.* In hac parte operis *δειπνολογικοῦ*, quae *belaria* et secundas mensas complectitur, multa explicantur, quae pertinuisse ad mensas secundas, existimare non debemus. Ejus generis est quod *περὶ πόλτου* hic disputatur. nemo enim facile mihi persuadeat, *πόλτον* in veterum Graecorum conviviiis solitum apponi inter opera *culciaria*, plenis et probe fartis conviviiis. sed quoniam e edulis quae parabantur e farina hic tractabatur, satis istam causam ex eo putavit se nactum Athenaeus, ut sic potissimum *περὶ πόλτου* ageret. Porro Graecorum *πόλτος* et Romanorum *puls*, praeter nominis vicinitatem, ut generis (ambo enim *ἐψημάτων* genere vel *ροφημάτων* continentur) nihil admodum habuerunt commune. quare etiam scribit Plinius pultem ignotam Graeciae fuisse. *Πόλτος* ex sabacea farina confiebat: nam veteres interpretantur, *τὸ πυανέψιον ἔψημα*, vel *πυάνιον*, ut hic Alcman vocat. sed eam vocem interpretans Athenaeus multa alia fuisse adjecta sabaceae farinae non obscure indicat. *ἔστι δὲ, inquit, τὸ πυάνιον πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἔψημένη.* similia legere est apud alios. *Πόλτος* qui describitur a Graecis medicis, ut Galeno libr. 6. De facult. simplicium medicamentorum propior est Romanorum *pulti* quam veterum Graecorum. Addit Alcman, *χίδρον λευκόν.* Athenaeus *χίδρον* hic exponit *ἐφθούς πυρούς. cocta tritici grana.* ita legit Eustathius ad Odyss. *ῥαψ. ζ.* et cum eo omnes antiqui codd. sed videtur Athenaeus *ἐφθόν* *ἀντι πεφρυγμένου* usurpasse, nam ut frictum cicer vulgo Romani edebant, sic fricta tritici recentis grana, aut tosta,

multi olim populi. *graneas* Latini vocarunt, Graeci χίδρα vel χίδρα έρεικτά, quia haec grana prius frangebantur quam torrerent. Subiit saepe mirari veterum Grammaticorum inscitiam nescio dicam an inconstantiam in explicatione hujus vocis. Exemplo sit eruditissimus commentarius interpres, cujus verba sunt, χίδρα, τινές άγρια λάχανα, οί δέ τὰ όσπρια, ή τὰ έξ όσπρίων άλευρα, ή κριμνα, σταχύες νεογενεΐς. κυρίως δέ τὰ άπό χλωράς κριθής κριθόμενα έρεικτά. χίδρα δέ είρηται παρά τὸ χείσθαι. Idem alibi, χίδρα τὸ άπό έλύμου γινόμενον όσπριον έδεσμα πεκαρίαν. ήτοι τὸ άπό χλωρών κριθών, ή είδος βοτάνης. έρεικτά έν κριθής νέας γινόμενα. Omitto alia caeterorum magistrorum interpretamenta: a quorum lectione incertiore quam antea lectorem discedere necesse est. Nam etiam maxime expositionem probamus quae ait esse πυροσπ. 924. νεογενεΐς. *novella tritici grana*. Levitici cap. 2. timoteate 14. ita legitur in Graeco textu. Έάν δέ προσφέρωσιν θυσιαν πρωτογεννημάτων τῶ κυρίῳ νέα πεφρυγμένα χίδρα έρεικτά. Quod dixit Moses כרמל שרר *contusionem spicarum virentis*, verterunt χίδρα έρεικτά. Eusebius ita interpretatur, χίδρα έστιν, όταν άπό τῶν άκμυσάντων σπικῶν λαβῶν διαθρύψη τις χερσίν, οίονσι άλέσας. έρεικτά γάρ τὰ έν μύλῳ πτισθέντα, και τὸν Φλοιὸν άποβαλόντα όσπριώδη λάχανα. Paraphraetae Chaldaici diverse expresserunt. Oncelus hoc modo, כיב קלי בנור פירוכו וכיכן id est, *spicas virentes, tostas igni, contritas et tenues*. τὸ כרר significat, *exsiccare et frangere*. unde כרר *fragilis*. deductum inde פרוכו non male Graeco έρεικτὸν respondet: *ερείκειν* enim est frangere. concinit et Hebraicum שרר nam שרר sive שרר est *contundere, frangere*, a quo non multum differt significatione. τὸ הריפות unde est vox הריפות quam exponunt Rabbini, *triticea contusa*. Jonathanis paraphralis ita habet, קלי בהבחה ופירוכו כרמל בנורא קמה קלי ופירוכו *spicas tostas igni, farinam tostam et contusas spicas*. Hieronymus libro Quaestionum Hebraicarum in Paralipomenon, *Primitiae spicarum quando deferebantur, torrebantur, et grana comederantur, quod genus cibi vulgo graneas vocant*. Levitici capite 19. και άρτον και πεφρυγμένα χίδρα ού φάγεσθε έως τής αύριον. etiam hic in Hebraeo est, קלי וכרמל. Vetus interpres. *Panem et polentam et pultem non comedes*. confudit χίδρα cum pulte et polenta, quae res erant diversae. Narrat Galenus populos quosdam esse qui *alphaltis* hoc est, farina facta e probe tostis hordei rec

his granis utantur loco panis: καθάπερ, inquit, ἐπὶ
 ἀγρῶν εἶδον ἐν Κύπρῳ καίτοι πλεῖστον γεωργοῦσι
 τον. hoc quoque ad *polentam* pertinet, non ad χίδρα.
 ceci fere cum dicunt ἄλφιτα, *polentam* intelligunt.
 Plinium lib. 18. cap. 7. locus Galeni est in primo
 τῶν τροφῶν δυνάμει. Quin et cruda grana tritici esi-
 ant, si amor edendi stimularet, neque esset ignis co-
 Lucas Apostolus cap. 6. ἐγένετο δ' ἐν σαββάτῳ δευ-
 πρώτῳ διαπορεύσθαι αὐτὸν διὰ τῶν σπορίμων. καὶ
 ἄλλοι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχυας, καὶ ἡσθίου,
 χουτες ταῖς χερσὶ. Porro inter praecipuas delicias
 ruslici oblectabant, fuere τὰ χίδρα. probat hoc
 nifestissime chorus rusticorum qui apud comicum ad-
 ientem Pacem his verbis excipiunt:

Τοῖς ἀγοίμοισι γὰρ ἡσθα
 χίδρα καὶ σωτηρία.
 ὡς τέ σε τὰ τ' ἀμπέλια
 καὶ τὰ νέα συκίδια
 τ' ἄλλα θ' ὅσ' ἐστὶ φυτὰ
 προσγελάσεται σε λαβόντ' ἄσμενα.

madmodum ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, *mel* appellatur is cujus
 ssumus conspectus est: sic ruris pleni homines χίδρα
 em appellant: quia soliti cum maxima voluptate chi-
 comedere. [Simillime quia vesca carnibus divitum
 beatiorum censebatur, quod et B. Chrysofomus ait in
 teriorem ad Corinthios, Hebraei מַרְוָה הַזֶּה hoc est,
 im *carnium* rem volupem et suavem vocabant. et si
 er interpretantur alii in Salomonis Proverbiis capite p. 925.

imo quarto. At doctissimo viro, et utriusque linguae
 entissimo, scribendum in superiore Aristophanis loco
 ebatur χύτρα pro χίδρα. cui emendationi pene assen-
 amus moti auctoritate tanti viri: sed mox in contraria
 nia rapuit nos hic ex Equitibus ejusdem poetae locus,
 suppar et plane geminus. Ita enim Aristophanes:

Εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρέψῃ,
 καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθάρρησῃ, καὶ στεμφύλων εἰς λόγον
 ἔλθῃ.
 γνώσεται οἶων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρενόπτου.

CAPUT SEPTIMUMDECIMUM.

μελικηρίδες et μελικηρες. Hesychii locus. τὰ εἰς
 Ἐπίχαρμον ἀναφερόμενα ποιήματα. ἄμυλος,
 Casaub. Anim. in Athen. T. III. N

amyllum. κοπτή. σκεύη ἕμοια. Οὐα. *inter be-*
gia. πιστάκια vel Φιστάκια. ὁ Ποντικός λεσ-
νευτής. Nicandri locus varie jam olim lect-
Apia Peloponnesus. Alexidis Βρευτία. Aristome-
Dionysius. Boeotica vox σίδη pro malo Ρυν-
a Sida oppido.

MELICERIDAS placentas nusquam, legere memini,
 in istis Athen. καὶ τῶν καλουμένων δὲ μελικηρίδων μ-
 μονεύει Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις οὕτως ὥσπερ τῶν α-
 δίων ὄζειν ἐκ τοῦ στόματος μελικῆρας. Atque hic lectio
 vides inconstantiam, μελικηρίδας et μελικῆρας. Non
 aplicabimus nos hunc nodum: implicabimus magis. Non
 ecce Hesychii verba turpiter accepta, quae huc, nisi
 limur, omnino spectant. Μελίκακι σκεύασμά τι βρω-
 διὰ τυροῦ. Lego, μελικαρὶς σκεύασμά τι βρωτὸν διὰ τυ-
 Ait lautus convivator, τὴν ἡμίαν οἱ τὰ εἰς Ἐπίχαρ-
 ἀναφερόμενα ποιήματα πεποιηκότες οἶδασι. Adhibe
 loci hujus lucem, quae scribit auctor lib. 11. in *Coty-*
 Quid hic appellet *poemata vulgo attributa Epicharmo*
 declarant proxima verba: quae Latina faciemus, quia
 terpretes Athenaeum non sequuntur: *Fabulas quae fo-*
tribuuntur Epicharmo, viri clari fecerunt: Chryso-
nus nempe tibicen eam quae inscribitur POLITEI-
ut scribit Aristoxenus libro octavo Legum politicarum
Axiopistus autem genere Locrus an Sicyonius CAN-
NEM et GNOMAS, teste Philochoro in libro De de-
natione. Ait, τοῦ δὲ ἀμύλου μνημονεύει Τηλεκλείδης
 Graecis ἀμυλος ὁ vel ἡ Latinis amyllum τὸ Aristophan-
 Pace, Ἐπειτ' ἐπέισφερε τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλ-
 Scholiastes, ἀμυλοι, πλακοῦντές τινες. οἱ δὲ ζῶμοι π-
 κουντώδεις, ὃν νῦν ἀμύλατόν φασιν. Plato comicus si-
 liter amyllum turdis conjungit illo versu, Πλακοῦς ἐ-
 χης, ἀμυλος ἐγκύμων, κίχλαι. Eubulus, Ἀμύλων παρόν-
 ἐσθίουσ' ἐκάστοτε Ἀνηθα καὶ σέλινα καὶ Φλυαρίας. The-
 critus, ἔχω δὲ τι οὐδ' ὅσον ὄραν Χείματος, ἡ νο-
 καρύων ἀμύλοιο παρόντος. Adjiciam et interpretis Grae-
 verba, ἀμυλός ἐστι τὸ γαλακτώδες τοῦ σίτου βεβριγμε-
 καὶ σεσημένου, καὶ ἀποκεπισμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξη-
 p. 926. νόμενον. Confer cum Catone, cap. 86. et Graecis medi-
 Galeno praesertim libro 1. De facult. alimentorum.
 Plinio lib. 18. cap. 7. Κοπτὴν pro marino porro agno-
 etiam Hesychius: pro pistrinorum opere nominatu

archo Solense ἐν τῷ Περὶ γραφῶν, inquit Athenaeus.
 scribendum sine controversia Περὶ γραφῶν. constat
 modo ex sequentibus Clearchi verbis, σκεύη κελεύοντα
 εἰν ὅμοια εἰπεῖν, etc. si quis ea conferat cum aliis
 eisdem scriptoris e libro De griphis, quae exposuimus
 in decimo, capite 16. Inde et ex libri illius sine perspi-
 cam erit. quomodo debeant haec accipi, σκεύη κελεύοντα
 εἰν ὅμοια, εἰπεῖν, τρίπους, χύτρα, etc. Vasa vocat
 ἴα, *similia*, quae melius dicantur ὁμοιογενῆ quam
 ἴα. parum enim habent inter se similitudinis pleraque
 eorum quae hic nominantur: sed sunt omnia ejusdem
 generis, ad culinae instrumentum spectantia. Dictio una
 ἀκταῖα, de qua cogitandum. In Clearcheis verbis
 bellaria recensentur, ἐντιλτος, quid sit parum li-
 tum: item quid ῥοδῶον. sed de hoc satis acceptum nobis
 scribi debere ῥόαι. ὄον. ut etiam Sylburgius conje-
 ctat. Etiam ova inter bellaria censebantur. Ephippus,
 Ἰτρία τραγήματα θῆκε. πυραμοῦς, ἄμης, ὄον. et auctor
 paulo ante. ἐδίδοτο καὶ ὄον ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ.
 nino autem aliquanto post scribendum, παράκειται
 ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ΦΙΣΤΑΚΙΑ, vel ΠΙΣΤΑ-
 ΚΙΑ, cum interpretibus membranae omnes corruptae.
 in Excerptorum vacillat fides, modo Φιττάκια, modo
 Πιστάκια scribentium. Pistacia ex Plinio, medicorum li-
 que et usu quotidiano satis nota: nam et hodie sic vulgo
 vocant. ὁ Ποντικὸς λεσχηνωτῆς, opinor est Chamaeleo
 Ponticus, aut Heraclides Ponticus. Sequitur Nicandri
 Πιστάκι ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλέοισιν ὅμοια. Locus
 huiusmodi ita habet.

Ὅσσα θ' ὑπ' Ἰνδὸν χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 πιστάκι ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται
 παυκαλίδας, σὺν δ' αἰθὰ βάλοις Φιμάδεα μύρτα.
 que aliam agnoscit lectionem Graecus interpres, homo
 stultus, et non indiligens. Olim diversa γραφή obtinuit,
 quae vides: sed vulgatam Nicandreorum codicum annotat
 inter Athen. γράφεται δὲ, inquit, καὶ ἀστάκια ἀμύδαλα
 πέφανται. absque dubio corrigendum, Φιστάκι ἀκρ.
 ἀμυγδαλόεντα πέφανται. Criticorum vox propria γράφε-
 γαί, cum lectionis diversitatem indicare volunt, quomodo
 accepta sit a Dalecamp. aestimabit eruditus lector.
 dicitur mox καρπὸν ἀφίησι λευκόφλοιον ὄντα. et si erat in
 Plin. λευκοφαῖ. De conparo et paliuro sic Hesych.
 παλιουρου, καρπὸς δένδρου ὅμοιος παλιούρω. Fort. ὁμοίου
 ὄντος. Habent MSS. μέγεθος κατὰ Φαυλίαν ἐλάαν. Mox,

Τούτων δὲ πρῶτον ἐμνήσθην ἄνδρες Φίλοι. cur ait πρῶτον
 nullam probabilem rationem invenias. Scribo, τὰ νῦν
 Peloponnesum *Aríam* fuisse olim dictam ex Homero
 ejus interpretibus etiam pueri scire possunt. sed id
 nomen esse inditum, διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ
 Φυτόν, quod multae in ea regione pyri arbores nas-
 rentur, alibi temere non legas: et omnino falsum pu-
 Corruptus est titulus Alexideae fabulae, quam libri omnes
 Βρευχίαν mox inscribunt. Dalecampius Βρεττίαν appel-
 et *Brutiam*. Sed non fuerunt aetate Alexidis ita nomen
 Atheniensibus Italiae Brutii, ut de eorum nomine com-
 suas fabulas inscriberent. Fort. ἐν Ἀντεία vel Ἀλειπτία
 vel Κρατεύα. quibus titulis editas Alexidis fabulas con-
 Prima verba ita distingue,

— εἶδές ποτε
 πεινώσιν ἀνθρώποις ἀπίους παρακειμέναις
 ἐν ὕδατι πολλῶ;

dictum de hoc veterum et nostro etiam more aliquo
 libro secundo, capite undecimo. Aristomenei *Dionysii*
 plenior epigraphe extat libro tertio extremo Polluxi
 ubi latidatur Aristomenes ἐν Διονυσίῳ ἀσκητῇ. Indicat
 hic Aethlii locum, habes paulo post. Non obscurum
 esse aliquid illo loco, Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ Περὶ γεωργικῶν
 Φωνίδας Φησὶ εἶδος ἀπίων εἶναι, ῥοῶν δὲ συληροκόκκων
 Sanaveris aut vere, aut certe in speciem, si haec ῥοῶν
 δὲ σκλ. transtuleris in suum locum infra non longe
 vocem ὑποκοριστικόν. ut sic legatur, Ῥοῶν δὲ συληρο-
 κῶν Ἀντιφάνης Βοιωτία. repete ex proxima per
 μνημονεύει. Interjicitur locus Aristophanis ἐν Ἀγῶνι
 sive potius ἐν Ἀναγύρω, ut dicebamus libro quarto
 δας, inquit, τὰς ῥοίας καλοῦσι Βοιωτοί. etiam Empedocle
 eo versu quem interpretatur Plutarchus in quinto Sympo-
 sios. οὐνεκεν ὀψίγονοι τε σίδαί καὶ ὑπέρφλοια μῆλα. Cas-
 sam deinde exponit Athenaeus Ἐραμινονδαῖς verum
 Sidam agrum eo argumento Boeotiae afferentis con-
 Atheniensium vindicias, quod σίδα Boeotis diceretur quod
 Atheniensibus ῥοά. ὁ δὲ τόπος, ait, τοῦτ' ἔχει τὸ Φυτόν
 ἐν αὐτῷ πλείστον, ἀφ' οὗ τὴν ἐξ ἀρχῆς εἴληφε προ-
 γορίαν, καὶ ἐνίκησε. Videntur initio σίδαί appellatae
 mala quae in Sideno agro nascerentur? paulatim vero
 obtinuisse, ut omnia sic vocarentur a Boeotis. Pote-
 contrarium verius videri: copiam nimirum σιδῶν ἰδίᾳ
 Sidae nomen dedisse, nam multa loca de iis rebus quae
 rum feraces erant nomen adepta. cum Ἐραμινονδα tam

oria consentit: quae oppidulum Sidam a Danaï filia
 a fuisse denominatum testatur referente Pausania.
 et Pamphyliae Sida: de qua Stephanus. Scribo post
 hoc, Λέγεται δέ τι καὶ Φυτόν ἄλλο σίδη ὅμοιον ροιᾶ:
 ἢ ἐν αὐτῷ σίδη. quod recte nunquam exposueris. Esi
 sem multa Theophrastus quo loco Sidam Orchomeniam
 amemorat, de Aegyptiis Niliacisque plantis scribit:
 quod tamen hic refert Athenaeus, ceu inde petitum, ibi
 leges.

CAPUT DUODEVIGESIMUM.

Athenaei lapsus memorialis. Φοίνικες ἔνορχοι. Phor-
 mus comicus. Atalantae drama. nicolai palmulae.
 nicolai panes. ἰσχάδες παράσημα τῶν Ἀθηναίων.
 Thymum Atticum. Phoenicidae Phylarchus et
 Misumenus. Suidae locus. τὰ προπύλαια cari-
 cae Aegilides. προκνίδες caricae. mendae multae
 sublatae.

DE palmulis tractans Athenaeus, Ἡρόδοτος, ait, ἐν τῇ p. 928.
 πρώτῃ περι Βαβυλωνος λέγων Φησίν, Editio Aldi habuit
 τῇ δευτέρᾳ. Corrector Basiliensis qui sciret Herodoti
 cum haberi libro primo, ex ipsa re sic emendavit,
 Membranae omnes et Excerpta stant ab Aldina lectione,
 Athenaei memoriam accusant hic quoque. Ait infra
 non longe. Μελανιπίδης ὁ Μιλήσιος ἐν ταῖς Δαναΐσι,
 Φοίνικας τὸν καρπὸν οὕτως ὀνομάζει, τὸν λόγον ποιού-
 μενος περὶ αὐτῶν. Τῶν γὰρ αἰδῶν οὐ γὰρ ἀνθρώπων
 φόρευν, μορφὰν ἐνείδος οὐδὲ τὰν αὐτὰν γυναικίαν ἔχον,
 ἀλλ' ἐν ἀρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντο † ἀνευηλια-
 δέα πολλάκι θῆρες φρένα τερπόμεναι, ἱερόδακρυ λίβανον
 εὐώδεις τε Φοίνικας κασίαν τε κατεῦσαι τέρενα. Corrupta
 hic multa: quibus sine libris medicinam facere frustra
 forsasse tentavero. Proponemus tamen ejusmodi lectio-
 nem, quae neque a lectione edita longe recedit: et sen-
 tentiam continet non malam. Ita igitur labantem locum
 statuimus, aut lapsum potius erigimus. Τῶν γὰρ αἰ-
 δῶν οὐκ ἀνθρώπων φόρευν μορφὰν καὶ εἶδος, οὐ δὲ τὰν
 αὐτὰν γυναικίαν ἔχον. ἀλλ' ἐν ἀρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυ-
 μνάζοντο ἀν' ὕλας ἴδας τε, οἷα πολλάκι θῆρες φρένα
 τερπόμεναι. ἱερόδακρυ λίβανον, εὐώδεις τε Φοίνικας, καὶ

κασίαν κρατεῦσαι, τέρενά τε Συρίας μυρώματα. id est
Melanippides Milesius in Danaidibus, fructum ipsius
palmæ nominat Φοίνικας, ita loquens de Danaï fili-
bus. Plutonicam istae non humanam formam, ac sci-
entiam gerebant: neque etiam vocem habebant muliebrem
sed in curribus sellam habentibus per sylvas monteisque
arboribus vestitos, ut facere amant ferae se exerc-
bant, thus sacrum, et suaveolentes palmulas casiamque
manibus tenentes, et mollia Syriae unguenta. Scripsim
ἀν' ὕλας ἰδᾶς τε, quia videbantur utriusque vocis exta-
vestigia in corrupta lectione ἀνεση λιασδά. si quis ex-
stimabit priorem dictionem posterioris esse glossema, ne-
pugnabo contra. Ἰδῆ pro sylva ἀπλωῶς, non solum poët-
sed etiam aliis scriptoribus. Postrema etiam hoc modo
scribi possunt, τέρενα Συρίας τε ρεύματα. periphrasis
unguentorum liquidorum, aut Συρίας ἀρώματα. Pro Φοίνικων
ἐνόρχων, Dalecampius scribit, ἀνόρχων. favet con-
jecturae quod iidem vocabantur Eunuchi MSS. aliter
Phormi comici Suidas meminit. et fabulae illius quae
Ἀταλάντην vocat, non Ἀταλάντας. sine nomine citat
Hesychius, ὁ τὰς Ἀταλάντας συνδεῖς. Fuerunt apud
Graecos teres non solum palmulae nicolai dictae, de quibus
Athenaeus: sed etiam placentae quaedam aut panes; quae
ab eodem Nicolao Damasceno impositum nomen esse
scribit Photius in Bibliotheca. Palladius in vita Abbatum
Apollo, nicolaos panes maximos vocat. Ait Dinon
Perfidis regum diaeta loquens. ξενικῶ δὲ οὐδενὶ οὔτε βρο-
ματι οὔτε ποτῶ ᾤετο δεῖν ὁ ἐξ ἀρχῆς τοὺς βασιλεὺς
χρῆσθαι. Non est caussa cur haec lectio repudietur
nec male tamen scribas, ὁ ἐξ ἀρχῆς βασιλεὺς τοὺς βασι-
λεῖς χρ. non putavit rex Persarum primus, cibus per-
grinis uti reges debere. Rex ille primus, Cyrus et
conditor regni Persici, et multorum regni illius institutorum
auctor. In subjecta historia de caricis Atticis regum
Perfarum ab eunucho oblati, ut expeditionis adversus
Athenienses suscipiendae illum admoneret, responsus
Perfae ita scribitur omnium librorum consensu, ἐρωτῆσαι
ποδαπαὶ εἶεν. ἐπεὶ δὲ ἐπύθετο ἐξ Ἀθηναίων, τοῖς ἀγορο-
σταῖς ἐκέλευεν ὠνεῖσθαι, ἕως ἂν ἐξουσία γένηται αὐτῶν
λαμβάνειν ὅταν ἐδέλῃ, καὶ μὴ ἀγοράζειν. id est, regem
quaesivisse ajunt unde istae caricae? cum intellexisset
Atticas esse, iussit opsonatores emere, usque dum liceret
sibi quando vellet cumque sumere, et quidem inemptas
ita clare innuit Perfa cogitare se de bello Atheniensibus

ferendo. Cedo aliquis mihi si quid hic aut obscurum
 corruptum: ego nullus video. Dalecamp. tamen cor-
 rebat, οὐκ ἀνεῖσθαι. et mirificam ex his verbis senten-
 eliciebat. omnia ferre possumus: modo ne auctoris
 mentem pervertat: quod videtur hic fecisse sane quam
 menter. ἀγορασταί sunt *obsonatores*, ut Athenaeus ipse
 interpretatus est, libro quarto. Alexis poeta cum faceret,
 ἐβαινον ἰσχάδες τὸ παράσημον τῶν Ἀθηῶν, καὶ θύ-
 δεσμαὶ τινες: jocatus est non invenisse ad navium
 παράσημα, de quibus non repetam quae docte ab eru-
 tis viris sunt observata. Ait, navibus Atheniensium pro
 signibus caricas esse: quia nusquam totius Graeciae
 nec plures nec meliores caricae reperiebantur quam in
 Attica. Ergo inde in alias oras mittebantur: et cum
 naves instruebantur, non postremum locum cari-
 cae obtinebant. His adjicit thymum: merito, nam et
 purissimum et laudatissimum in Attica: unde etiam trans-
 latum in alias regiones, et flore satum constat. Cum
 nihil demutent antiqua exemplaria ab edita lectione in
 Φοινικίδης δ' ἐν Μισουμένη Φησιν: Suidas tamen
 advertit nos: cujus sunt de Phoenicide verba, τῶν ὀρα-
 τῶν αὐτοῦ ἐστὶ Φύλαρχος μισούμενος, ὡς Ἀθηναῖος
 Φησιν ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν. Si ita scripsit
 fabularum lemmata in unum conflavit, imperite.
 nusquam enim *Philarchum exosum* poetae hujus, lan-
 datum ab Athenaeo meminimus. sed *Phylarchum* quidem
 libro decimo: *Misumenum* vero aut *Misumenam* hoc
 loco. Scripserat opinor Suidas, Φύλαρχος καὶ Μισού-
 μενος, Atticae consuetudinis est, loca urbis ab iis rebus
 designare quae ibi vaenum exponuntur. ὄψον vel ἰχθῦν
 forum piscarium, κρέα macellum ubi carnes venduntur.
 λάχανα forum olitorium μύρα, Tuscum vicum. contra-
 rium videtur fecisse Phoenicides isto versu. Καὶ τῶν
 προπυλαίων, καὶ τέταρτον ἰσχάδων, τούτων ἐγυσάμην.
 appellat προπύλαια, bellaria, aliasve cupedias in aedium
 sacrarum, aliorumve publicorum locorum vestibulis soli-
 tas venire. Celebrantur ex Philemone caricae *Aegilides*:
 de quibus Theocritus, — καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγοις
 Ἀδεΐαν. constat de nomine pagi unius Atticae sic deno-
 minatas. eum pagum Theocritus cum suo interprete *Aegi-
 lum* vocat: noster hic *Aegila τά*: alii omnes *Aegiliam*:
 atque ita legam hoc loco. De colore caricarum chelido-
 niarum dictum libro nono, capite decimoquarto, *Tithra-
 siae*, a Tithrante pago tribus Aegeidis sic dictae. Adhibet. 930.

mox scalpellum, et scribe ademptis supervacuis dictionibus ὄντως γὰρ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην, οὐδὲν γλυκύτερα τῶν ἰσχάδων. Refertur ex Glossis Pamphili, fuisse προκηνίδας, γένος ἰσχάδων. Dalecamp. adjecta litera scribebatur προκηνίδας. nos unam detrahimus et legimus προκηνίδα. Hesychius, πρόκνις, εἶδος ἰσχάδων.

CAPUT UNDEVIGESIMUM.

Βότρυς et σταφυλή. Staphylus. πηλὸς Vinum. Quia appellet Plato γενναίαν σταφυλήν, et γενναία σῦκα δίδου πυκνάς. Breviatoris hallucinatio Aethlius Samius. Hecatombaeon primus mensis

Unam Graeci βότρυν et σταφυλήν dicunt. sed Athenaeus saeculum βότρυς nomen frequentavit magis: contra quam factum ab Homero et aliis antiquissimis scriptoribus quos altera potius appellatione uti solitos observatur his verbis, Βότρυς ὅτι μὲν κοινὸν δῆλον. σταφυλῆς δὲ μέμνηται καὶ τοι δοκῶντος τοῦ ὀνόματος Ἀσιαγενοῦς εἶναι, Κράτης, ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου, ἐν τοῖς ὕμνοις τοῖς ἀρχαίοις Φάσκων ἀντὶ τοῦ βότρυος τὴν σταφυλήν κεῖσθαι. Asiaticum esse nomen σταφυλή, quod ait Crates, illi crediderunt, qui unam *staphylam* nominatam a Staphylo quodam existimabant. grammatici hunc Staphylum Liberii patris filium nominant: Nonnus in Dionysiis regem Assyrium, *Botryis* patrem. Aliis placet Graecae originis verbum esse et σταφυλή quasi σταπηλήν dici, παρὰ τὸ στάζειν τὸν πηλόν, quod *guttatim vinum funderet*. πηλὸς enim vinum primitus significasse, sciunt eruditi. Verba adducta ex antiquis hymnis integrum continent hexametrum: Αὐτῆσι σταφυλῆσι μελαίνησιν κομόωντες. loquebatur hymni poeta de oschophoriis quae in honorem Bacchi Scirradis Minervae Athenis celebrantur. nam hic versus ad *oschas* pertinet. sic vocabant palmites cum suis uvivis. Quaestioni ab Ulpiano propositae, quid appellet Plato γενναίαν σταφυλήν et γενναία σῦκα, bifariam respondet Masurius: prior responso est: γενναία λέγει τὰ εὐγενῆ ὁ Φιλόσοφος, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος, Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς. Vult Masurius, dici γενναία omnia quaecunque in suo genere excellunt. et ita *generosas uvas*, et *generosas ficus* appellatas esse a Platone. Hanc interpretationem etsi non improbo, malo tamen aliter paulo

cipere. puto enim magnitudinem rei indicari, voce hac.
 Eustathius post relatum Athenaei istum locum. *Fortasse,*
 quit, *magna uva est quae Platoni dicitur γενναία*
αΦυλή: sicut dixit comicus γεννικὸν κρέας pro ἄδρὸν
μαμα. [et si paulo aliter interpretatur scholiastes ad haec
 rba ex Equitibus, Ὡ γεννικώτατον κρέας, ψυχὴν τ'
 ιστε πάντων.] Gallice dixeris, *une bonne piece de*
vair. Atque ego cum Eustath. sentio neque mihi dubium
 νναίας μάζας in secundo De republica esse *grandem*
azam, sicut apud satyricum *vaegrandis polenta.* Non
 robo alteram interpretationem quae adjicitur a Masurio,
 τὰ ἐπιγεγενημένα. ὁ γὰρ Ἀριστοτέλης καὶ ἐπεμβολάδας
 τλους ὀνομάζει. aut vocat Plato *γενναίας* uvas et ficus, p. 931.
uae post insitionem nascantur: sicut Aristoteles insi-
tia pira nuncupavit ἐπεμβολάδας ἄπιους. apud Suidam
 τ Ἀριστοφάνης. Eustath. legit ut nos: quem si lubet
 ge. Sequitur, Εὐβουλος γοῦν ἐν Κατακολλημένῳ Φησίν,
 — ἀλλὰ παραλαβὼν
 ἀκράτῳ κροῦς, καὶ δίδου πυκνάς, καὶ βότρυς
 τρώγειν ἀνάγκηζ' αὐτὸν ἐξ οἴνου συχνοῦς.
 neque sententiae neque versus modulo congruit τὸ ἀκράτῳ.
 uid sit restituendum nemo possit certo scire: jocosum
 nim, opinor, aliquid comicus fingebat. Forte, Κάρα τε,
 el Ἄκραν τε κροῦς. incertum etiam est cum ait δίδου
 πυκνάς, utrum debeamus supplere, κύλικας an πληγάς.
 uin propter metrum videtur legendum vel καὶ δίδου
 πυκνά, καὶ β. vel δίδους πυκνάς, β. Istis, ὅτι δὲ ἐν ταῖς
 Ἀθήναις διηνεκεῖς ἦσαν αἱ ὀπῶραι πᾶσαι, μαρτυρεῖ Ἀρι-
 στοφάνης ἐν Ὡραῖς, rejicimur tacite ad libri noni prin-
 cipium, ubi extat Aristophaneum testimonium. errat Bre-
 viator, qui ejus loci immemor, illorum vero mem̄or
 quae de re eadem in Pace leguntur hodieque, scripsit
 hic ἐν Εἰρήνῃ. Gravem mendam sustulimus e proximis
 verbis sine omni periculo: cum enim prius ederetur,
 hic Ἀέθλιος ὁ Σάμιος ἐν πέμπτῳ Σαμίῳν ὥραιῳν, fecimus
 ut esset Σαμίῳν ὄρων. non solum propter ea quae obser-
 vabamus lib. 12. cap. 9. sed etiam propter ipsum Athe-
 naeum, qui paulo ante Aethlii locum huncce indicans,
 scriptum illius Ὁρων Σαμίῳν inscribit: non dissimulanda
 viri docti negligentia: qui vicinis adeo locis de eadem
 re tam diversa scripserit. Aethlium hunc laudat et Cle-
 mens Alexandrinus, in exhortatione ad Graecos. Lyncei
 qui sequitur locus conferendus est cum aliis simillimis
 ex eadem epistola ad Diagoram, de quibus non semel

ante dictum. Scribe *ἀντιτιθείς*, non *ἀντιθείς*. Eleganter vero Lynceus uvam quae totum annum servari poterat incorrupta, ἀλληγορικῶς, tanquam de servo aliquo loquatur retur aut mercenario, ita expressit, ἀντεντρέφουσι βότρυς ὅς ἀπὸ Ἐκατομβαιῶνος μηνός, ὥσπερ ἀγαθὸς οἰκέτης διαμένει τὴν αὐτὴν ἔχων εὐνοίαν. Graeci tempora sua perhibebant ab Hecatombaeone: qui Julio Romanorum magister quam Junio respondet. hoc igitur dicit Lynceus, Hippocratoniam Rhodiorum uvam a principio anni ad finem usque perennare, eadem saporis gratia.

CAPUT VIGESIMUM.

Appendix ad librum nonum. προσαναπληροῦν τιμί. meleagrīdes. Lerus. ξυλοειδῆς color. ἀνδρίζει πῦρὸς ἀκμαῖς. τριεβολοκρεῖσκον. Horae Athenaei cultae. περισκελῆ καύματα. iurulenta sicciore quam assa.

SEQUUNTUR Athen. verba: Ἐπεὶ δὲ πολλάκις ἡμῶν εἴρηται περὶ τε κρεῶν καὶ ὀρνίθων, καὶ περιστεριδίων ἔρχομαι καὶ γὰρ λέξων ὅσα ἐν πολυαναγνωσίᾳ εὐρεῖν ἠδὲ νῆθην παρὰ τὰ προειρημένα. Masurius est quem haec loquitur facit auctor. Ait, adjecturum se ad ea quae de carnibus p. 952. maxime avium, superioribus libris continentur, quicquid assidua veterum scriptorum lectio sibi suggeret, prioribus qui de iis rebus sermonem habuissent indictum. Est veritas pars ista aliud nihil nisi appendix quaedam ad librum nonum. Ea legitima sedes erat omnium illorum quae hic alieno loco observantur a Masurio. Caussam huius ἀταξίας suo loco expositam non repetemus. Prima observatio est super voce *περιστέριον* aut *περιστερίδιον*, verum potius super utraque: etiam dissimulata est hodie dictio *περιστερίδιον* in disputatione Masurii. Addenda haec erant sermoni περὶ περιστερῶν, qui libro nono continetur. Idem observandum etiam in caeteris. Tetraonas cum phasiani non Athenaeus est qui confundit, sed rex Ptolemaeus, cuius verba solum recitat. in quibus manifestum est ἀνακόλουθον, nisi scribas *μετεπέμπετο*. mutato numero pro *μετεπέμποντο*, quod editum est. sequitur enim ὑποβαλῶν ἐποίησε πλῆθος. Ait, προσαναπληρῶνκει ἂν ταῖς πολυθρυλῶν λήτοις ἱστορίαις τῶν Ἰπομνημάτων τούτων τῶν εἰκοσιτεσσάρων, καὶ ἄλλην μίαν. Scribendum προσαναπληρῶνκει

si est iis simile, de quibus libro secundo, cap. 15.
 ἡ ἑξήκοντα ἑξήκοντα ἑξήκοντα ἑξήκοντα, dixit Athenaeus pro *supplere*
quod alieut rei deest. ἄλλην μίαν ἱστορίαν, ut Latine
prima historia ἀντὶ τοῦ primus liber historiae. Sensus
 : est ad eos 24. libros historiarum quos edidit, unum
 super adjecisset librum. Scribi mox jufferam *Στράτις*
ῥίστησιν ἐν Πausανίᾳ. vide libro septimo, cap. 23.
 corruptus est posterior versuum Anaxandridae, quo it
 obatum furiosi hominis esse pavones domi alere, ἐξόν,
 quit, τοιοῦτους ἢ δὴ ἀγάματ' ἀγοράσαι. Suspicor le-
 ndum, Ἐξόν τοιαῦτ' ἠδὲ ἀγάματ' ἀγοράσαι. *cum li-*
at emere talia simulacra quae sint gratiora. De-
 riptionem *meleagridum* quae affertur ex Clyto Aristo-
 lis discipulo, nemo non videt gallinis iis convenire,
 has vulgo *Indicas* vocamus. Ejus initio scribunt veteres,
 Δέρω. neque aliter Aelianus. *Lerius* Sporadum una
 : de cujus incolis extat dictum Phocylidis, Δέριοι κα-
 οί. non temere audiendi viri docti qui Ὠλέρω scribi
 olunt ex Stephani Ethnicis. Edebatur ante, καὶ τὸ σῶμα
 υλοσιδές. Scripsimus *χρῶμα* cum omnibus MSS. In eo
 ommentario quem scripsimus, De coloribus, docemus
 tiam Theophrastum liguei coloris meminisse libro sep-
 mo Historiarum, capite tertio. Differunt, inquit, femina
 coloribus: τὰ μὲν μέλανα, τὰ δὲ ξυλώδη, τὰ δὲ λευ-
 ότερα. quem locum doctissimi viri depravatum censue-
 runt: frustra. Scribendum, καὶ ἐρυθροτέραν τῆς τῶν ὀρ-
 οῦ. sed non semper haec caro rubet. mutat enim co-
 orem pro affectu quo movetur. Postea scribunt Excerpta,
 τὰς δὲ πτέρυγας πεποικιλταὶ πριονώδεσι σχήμασι πυρώδεσι
 πρὸς ἀλληλα κερραμένοις. Familiare est apud Graecos
 comicos. ut coqui inducantur gloriosuli, et de artis suae
 experimentis magna praedicantes. Sic in Epicratis
 versibus qui hic recitantur,

— ἐπὶ τοῖς δ' ἐγώ,

μάγειρον οὔτε Σικελία καυχῆσεται,
 τρέφειν τοιοῦτον ἄρταμον κατ' ἰχθύων.
 οὐ τ' κήλις ἐνθά δελφάκων ἐγὼ κρέα
 κάλλιστ' ὄπωπα πρὸς ἀκμαῖς ἠνθισμένα.

p. 933.

Absit a moribus nostris omnis vanitas. sed veram hujus
 loci lectionem invisam doctis, vidimus nos nullo negotio.
 Scribendum enim, Οὐτ' Ἥλις, ἐνθά δ. neque Sicilia,
 inquit, neque Elis talem vidit artificem parandorum
 ciborum qualis ego sum. Significat se cum apud Siculos
 ἀβροδιαίτους, tum apud omnes Graecos, qui ludicri Olym-

rici caussa in Elidem venerant, artis suae specimen edidisse, et nomen ac famam inde retulisse. ἀνθίζειν πυρὸς ἀκμαῖς est, tostura flavum reddere et κρεμβαλέον. Obscura vox est τριοβολοκρεῖσκον, in sequentibus versibus Alexidis. Si abessent duae literae σκ. posset exponi olla carniū triobolaris. id enim est κρεῖον. Homerus Αὐτὰρ ὄγς κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς ἀύγῃ. videndum an satis conveniat ea interpretatio poetarum verbis, Ὑσιον, ὀπτὸν, θερμὸν εὐχυλώτερον. Auctor est Porphyrius libro primo, Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, mori fuisse Athenis pompam quotannis Soli et Horis simul ducere. De ea solemnitate sentit mox Philochorus, Ἀθηναῖοι ταῖς Ὠραῖς θύοντες οὐκ ὀπτῶσιν ἀλλ' ἔψουσι τὰ κρέα, παραιτούμενοι τὰς θεὰς ἀπείργειν τὰ περισκελεῖς καύματα καὶ τοὺς ἀύχμους. quid proprie περισκελεῖς dicitur, ante est expositum, libro undecimo, capite septimo usurpatur de omnibus quae tolerare durum est et molestum. et περισκελεῖς φέρειν, pro aegre ferre. Menander Ὁ γὰρ μετρίως πράττων, περισκελεῖς ἄπαντα τὰ ἀνιάρᾳ λαμπρῶ φέρει. Αἶτ, τὰ δὲ ὀπτὰ τῶν ἐφθῶν ὠμότερα καὶ ξηρότερα. Videtur hoc, et rationi consentaneum ut sicciora sint assa quam jurulenta: et ex Aristotelo petitum, cuius modo nomen positum est: tamen aliter habet utrumque. Audiamus magistrum, Meteorolog. libro quarto, ξηρότερα τὰ ἐφθῶ τῶν ὀπτῶν. οὐ γὰρ ἀνασπᾶ εἰς αὐτὰ τὸ ὑγρὸν τὰ ἐψόμενα. κρατεῖ γὰρ ἢ ἔξωθεν θερμότης τῆς ἐντός. εἰ δὲ ἐκράτῃ ἢ ἐντός εἴληεν ἂν εἰς ἑαυτήν. Mendose scriptum, ταύρων ταξιέρων φλογίδες Dalecamp. τακερὰ φλογ. propius ad editam lectionem accesseris, si scribas, Ταύρων τ' ὀξυέρων φλ.

CAPUT VIGESIMUM PRIMUM.

Λαγῶν. Simonidis sordes. Nota sordium, muneri missa vendere. ὄτριχας, οἰετέας. δέλφανα δεραιότατον. ῥάρος. ε et ω confundi. ἀδρουσθαι πρόανδρουσθαι insigni loco restitutum. Refutantur qui Strabonem negant esse Strabonem. Περναετικαὶ et Κανταβρικαί.

Οὗ παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις λαγῶν. nou est a recto λαγῶς, ut putarunt.

interpretes: sed a nontro λαγῶον. frustra leporina solita
 gulis convivis apponi, Graeci vocant λαγῶα, ut mo-
 bamus libro nono, capite decimo quarto. Neque exi-
 mandum est in eo convivio cui Simonides interfuit,
 gulis convivis integrum leporem fuisse objectum: sed
 icum mensae fuisse illatum, et a carpo in partes tri- p. 934.
 tum: quod etiam declarant in dicto Simonidis haec
 rba, οὐδ' εὐρύς περ ἑών. Est autem Homeri versus
 enaste παρωδήθεις. Ait, ὄντως δ' ἦν ὡς ἀληθῶς κίμβιξ
 Σιμωνίδης καὶ αἰσχροκερδής. Hoc multi testantur. Ari-
 ophanes de Simonide jactatum fuisse proverbium indi-
 at, Κέρδους ἕκατι καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι. Taceo quae de
 us poetae avaritia et sordibus Pindarus et Theocritus
 xerunt. Callimachus, — οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω τὴν
 οῦσαν ὡς ὁ Κεῖος Ἰλλίχου νέπους. Addit, solitum Simo-
 idem quotidiana munuscula quae sibi ad victum mitteret
 ieron, venderet. Magnum hoc restricti animi indicium
 emper est habitum, habeturque. Nicetas Choniates de
 oanne Puzeno, καὶ σμιμρολογίαν νοσῶν, καὶ γλισχροτήτα,
 αὶ τὰ πεμπόμενα πολλάκις τῶν ἐδωδύμων ἀνέπεμπεν εἰς
 ὁ πωλητήριον. et narrat idem de hoc Joanne accidisse
 onnunquam, ut res easdem ter sibi missas ter venderet.
 sed qui hoc faciant facile excuset et culpa liberet Ti-
 erii Imperatoris exemplum: qui nullum ingentis formae
 nissum sibi in macellum deferri et vaenire iussit, ut
 narrat Seneca epistola nonagesima quinta. Scribendum.
 Οὔθατος δὲ Τηλεκλείδης μνημονεύει ἐν Στεφροῖς. vide
 libro nono, capite decimo quarto. ibi etiam de voce
 ὑπογάστριον. In parodico versu Matronis legebatur Ἄτρι-
 χας οἰστέας. etli non inepte, falso tamen: nam sine omni
 tubio imitatur Homeri versum, Ὀτριχας, οἰστέας, στα-
 Φυλῆ ἐπὶ νῶτον εἴσας. quare verte unius coloris, unius
 aetatis. Scribe deinde, πολὺ δέλφαξ σιτευτὸς ἔτρυξε.
 Sequitur, Δέλφανα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκα Πλάτων ἐν Ποιη-
 τῇ, δέλφανα δεραιότατον. Non facile credam verbum
 Graecum esse δέραιον, pro eo qui amplas cervices ha-
 beat MSS. optimae notae, δέλφανα δὲ ραιότατον. ne id
 quidem agnoscimus pro Graeco. auctore Hesych. ῥάρος
 veteribus Graecis idem significavit atque ἰσχυρός. an ea
 vox locum hic habeat nescio. Lego vero, δέλφανα δ'
 ῥαιότατον. porcum grandiusculum, et mactationi op-
 portunum. ω et ε passim in MSS. confunduntur. inde
 error. Locum Eupolidis quo probatur dici τὴν δέλφανα.
 ita editum: οὐκ ἀλεύθειον δέλφανα † ὀδόν θ' εἰστία, καὶ

μάλα καλήν, ita emendamus ex vestigiis corruptae leg-
 tionis: ὁ γαλαθηνὸν δέλφαινα ἀνόδοντά τ' εἰστία, κα-
 μάλα καλήν. id est, qui convivio exhibuit lactentem, e-
 adhuc sine dentibus porcellam, valde puichram, qui
 sit δέλφαξ γαλαθηνός scimus ex libro nono. Ait, Ὅτι
 δὲ τοῖς εἰλωσιν ὑβριστικῶς πάνυ ἐχρῶντο Λακεδ. Haec
 erant illis adjicienda, quae de servorum variis generibus
 disputata sunt libro sexto. Ἀνδροῦσθαι nihil aliud Graeco
 loquentibus significat, nisi pervenire ad virilem aetatem.
 Quare si verum est quod narratur mox, Lacedaemonio-
 rum leges certam constituisse poenam heris illotum, ε-
 μὴ ἐπικόπτοιεν αὐτοὺς ἀνδρουμένους: sequitur fuisse Ilotes
 omnes ἡβηδὸν occidendos prius quam viri fierent: sed
 hoc quis credat? cum ne infensissimi quidem hostes id
 fecisse nisi rarissime legantur. Non abest quin fraudem
 p. 935. hic aliquam impuri homines sint fraudi. atque adeo ita
 est: nam auctor scripserat τοὺς ἀδρουμένους. Omnino
 Lacedaemonii ἀνδροῦσθαι quidem suos servos, et volue-
 runt et siverunt. at ἀδρουῦσθαι eosdem, id est corpu-
 lentos evadere et nitere, neque voluerunt neque siverunt.
 En quam ridiculam sententiam literulae unius adjectio
 efficiat. τὸ ἀδρουῦσθαι proprium est τῇ εὐεξία, quam esse
 ait Aristoteles πυκνότητα σαρκός, id est, ἀδρότητα. Athe-
 naeus hoc verbo expressit quod pluribus modo dixerat,
 ὑπερακμάζειν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν. contra, strigosum
 esse macilentum, squalidum atque horridum, signa sunt
 hominis miseri et male habiti. Non est autem mirandum,
 Spartanos qui legitimum cinguli modum liberis suis prae-
 finierant, quem non liceret impune excedere, erga servos
 suos fuisse iniquiores. Ut probet Strabonem Γεωγραφου-
 μένων eruditissimum scriptorem, non adeo recentem auc-
 torem esse, ac videretur nonnullis, ita scribit, λέγει γὰρ
 αὐτὸν ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῆς αὐτῆς πραγματείας ἐγνωμέναι
 Ποσειδώνιον, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς Φιλόσοφον, οὗ πολλάκις
 μεμνήμεθα, συγγενόμενον Σκιπίωνι, τῷ τὴν Καρχηδόνα
 ἐλόντι. In libris Strabonis hodie ista non legas. Sed o-
 bene quod diserte Athenaeus librum nominat, ubi de se
 et Scipione Africano magnus auctor erat locutus. ni se-
 cisset, color aliquis futurus erat tenebrioris illius ca-
 lidissimo mendacio, qui probare hinc nititur dudum
 Strabonem fuisse: neque Strabonis sed Stratonis nomen
 praescribi debere iis libris quos hactenus pro Strabo-
 nianis omnes omnium aetatum eruditi habuerunt. Tu
 vero marrucine libri septimi jacturam farci, et lacunam

ple
 vis
 in
 ne
 La
 sec.
 K
 lic
 me
 m
 villo
 vral
 um
 h
 die
 gme
 ela
 dicit
 us: h
 ex
 mu
 is
 am
 ay, n
 ibi
 ve
 de
 recit
 anlabit
 ero
 ave
 erat. S
 voliam
 ()
 ροφαλι
 αβρα
 γμα
 facti
 timari
 Olymp
 adhibi
 epistola
 drum.
 Epist
 ad

ple si potes; atque ego spondeo tibi, quod ex integris
 ris suis Athenaeus prompsit, fore ut reperiamus et
 s in nostris integratis. Eiusdem farinae alterum quo-
 e Lucumonis illius argumentum est, non esse Strabonis
 ec, quia scriptum sit hodie in codicibus Strabonianis
 ἡς Κανταβρικαῖς ἐνάμιλλοι: non ut hic ταῖς Κιβυρικαῖς.
 iculum caput: nam si pondus habet haec ratio, per
 ne monstrificam Circen neque Plato fuerit Plato, neque
 ristoteles Aristoteles, neque Theophrastus erit Theo-
 rastus. Plurima enim, ut saepe indicavimus, ex isto-
 m libris aliter descripsit philologus, quam habeantur
 odie in vulgatis editionibus. Omnia denique si huic
 gumentationi locum damus, ἐνχλλα γενήσεται, ut ait
 eta. Sed valeat infrunitus criticus, cum perverso isto
 dicio. Porro de lectione Strabonis ad Strabonem egi-
 us: hic autem fidei nostrae causa eam expressimus
 αΦην, quam scripti omnes exhibebant. Culpam hic
 mmissam Athenaeone attribuam an exscriptori, incer-
 s animi haereo. nam illa μνημονεύει δὲ αὐτῶν Στρά-
 ων, si ita accipias, *Pernarum mentionem facit Strabo*:
 hil vetat credere locum Strabonis ab Athenaeo bona
 de recitatum, a librario fuisse corruptum, qui pernarum
 antabricarum nomen audiverat nunquam: *Cybiricas*
 ero sive *Cybiraticas* modo nominatas Athenaeo memi-
 erat. Sine causa autem voci Πομπέλων defectus et vitii p. 936.
 otam praefixerunt. eam tolle: nihil enim deest.

CAPUT VIGESIMUMSECUNDUM.

τροφαλις Σικελική. Caseus Τρομιλικός. Prov. ex
 depravata lectione fictum, Jovis lac. ἀποστρά-
 γημα Maeson cocus et tettix. Megarenses Ni-
 saei. Olim iidem cocci et popae. Alexander vic-
 timarum e Macedonia accersit. ὀργιαστικὰ sacra.
 Olympias iis dedita. serpentes ad illa sacra
 adhibiti. iis nomen ἀργόλαι vel ἀργαῖ. Volumen
 epistolarum Alexandri, et aliorum ad Alexan-
 drum.

ΕΠΕΙ δὲ καὶ Σικελίας αὔχημα τροφαλις ἦδε ἔστι Φ:
 alludit ad poetae alicujus verba. Aristophanes Vespis.

Τροφαλίδα τυροῦ Σικελὴν κατεδήδουκε. et rursus in eadem
 Ἀποδράς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν τυρὸν πολὺν Κατεσικέλις
 Caseus qui Τρομιλικὸς nominatur in libris editis, Brevi
 tori est, Στρομιλικός. quod si rectum est, Στρομιλες
 utique mox scribendum. alterum malim. Noli quaerere
 quid appelletur *Jovis lac*, isto versu quem recitat di
 nosophista: Καὶ τυρὸς ὀπίας ἐστὶ καὶ Διὸς γάλα. e Cy
 clope Euripidis est hic versus. Ibi hodie scriptum βο
 γάλα, quae vera est proculdubio lectio. Faceti sane ho
 mines, qui bovem in *Jovem* mutarunt. quanto hoc ma
 jus, quam ex musca elephantum. Eruditissimus paro
 miographus si Euripidis codices inspexisset, deprehensus
 errorem emendare praeoptasset, quam Chiliadas sua
 fictitio proverbio reddere auctiores. Ἀποτράγημα inter
 pretatur Athenaeus apud Eupolidem, λείψανον τῶν τρο
 γημάτων καὶ τρωξίμων. ex his emendabis Hesychii codi
 ces: ubi perperam scriptum ἀποτράγημα, λείψανον
 βρωμα. Seq. Φιλιππίδης ἐν Αὐλοῖς, Τοὺς δὲ πυριέφθα
 καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων. conferenda haec cum illi
 quae scribit Pollux libro sexto, capite nono, ubi aliam
 lectionem invenies. Postea coquus inducitur μαγειρικὰ
 multas ῥήσεις ex antiquis poetis recitans: quae illis sunt
 adjiendae, de quibus libro septimo, capite undecimo
 diximus. Observat iste dixisse veteres τὸν μὲν πολιτικὸν
 μάγειρον Μάισωνα, τὸν δ' ἐντόπιον τέττιγα. qua de re
 Festus, *Maeson, persona comica appellatur, aut cocci
 aut nautae, aut ejus generis. dici ab inventore ejus
 Maesone comoedo ait Aristophanes grammaticus.* a
 Hesychius scribit hoc nomen per ου. Μούσωνες, inquit
 οἱ κορυφαῖοι τῶν μαγείρων, ἢ οἱ τεχνῖται. sed verba sunt
 ejusdem alio loco, Τέττιξ ἔξω τοῦ συνήθους ζώου παρα
 Ἀττικοῖς, οἱ τῶν μαγείρων ὑπηρέται ξένοι, οἱ δ' ἐντόπι
 μαισωνες. Observo etiam inter comicas personas unam
 fuisse quae *Θεράπων τέττιξ* dicebatur, auctore Polluce
 libro quarto. Paulo post pro καὶ Φιλήμων δέ που Φησὶν
 aut erravit librarius aut Athenaeus: Stratonis enim sunt
 versus, non Philemonis. vide libro nono. Megarenses
 veteris et antiquae Graeciae distinguuntur ab aliis Me
 garensibus Siculis cognomine Nisaeorum. Theocritus,
 Νισαῖοι Μεγαρήες ἀριστεύοντες ἐρέτμοις. et Athenaeus,
 p. 937. hic, τὸν Μάισωνα ἐκ τῶν ἐν Σικελίᾳ Φησὶν εἶναι Μεγα
 ρέων, καὶ οὐκ ἐκ τῶν Νισαίων. Nova fuit et insolens
 illa coqui gloriatio, qui apud Posidippum hos versus
 proferebat,

Ταυτὶ μὲν οὖν τοιαῦτα. συμβαίνει δὲ τι
 νῦν μοι διακονοῦντι παρὰ τῷ δεσπότῃ
 ἀστεῖον, οὐχ ἀλώσομ' ἐκφέρων κρέας.

s fuit coquis cum cibos mercede conducti pararent,
 quicquid possent auferre. Ideo soliti janitores ex-
 e diligenter cum abirent. Hoc toties jam probatum
 perioribus, ut exemplis non sit opus. Iste vero co-
 , vel quod macilentas carnes habuisset despiciatui,
 quod propter tenuitatem apparatus, aut vigilantiam
 dis appositi non potuisset, id nunc gloriatur, et laudi
 verti postulat, quod janitores se non essent in fraude
 rnum furto deprehensuri. Simillimus est apud com-
 m initio *Pacis* locus: nam ibi famulus qui sterco-
 turundas scarabaeo pinsebat, hoc unum saltem ex
 pera consequuturum se praedicat, quod nemo illum
 ccusaturus, quasi mandentem inter pinsendum: quo
 ine saepe famelici aut gulones servi poenas fordidis,
 delicatis heris dabant: nam utrosque hoc facto of-
 ebant. Aristophanis verba sunt,

Ἐνός μὲν ᾧ ἄνδρες ἀπολελῦσθαι μοι δοκῶ.
 οὐδεὶς γὰρ ἂν Φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.

met ex his eruditus lector quo jure, quave injuria
 ertio versuum Posidippi negationem tollendam inter-
 es censuerint. ut taceam de labe versus. Multa in
 uae deinceps recitantur, et mutila et corrupta supra
 ani ingenii conjecturam. Simonidis testimonium for-
 ita non male scribas: *χ' ἅσα θεῶν σαφῶς ἐμίστυλα*
εἰδώς. quae ad Deos spectant, ea perite paravi.
 de. *Τί καὶ γὰρ οὐ καλῶς ἐπίσταμαι; non κακῶς.*
 nseamus ad sequentia: egent enim censura nostra.
ἐμφαίνει δ' αὐτῶν τὴν ἐμπειρίαν, καὶ ἡ πρὸς Ἀλέ-
θρον Ὀλυμπιάδος ἐπιστολή. προτρεπομένη γὰρ μάγει-
αὐτῇ πρίσθαι θυσιῶν ἐμπειρον, ἡ μήτηρ Φησί, Περ-
αν τὸν μάγειρον λαβὲ παρὰ τῆς μητρός. οὗτος γὰρ
τὰ ἱερά σου τὰ πατρῶα ὃν τρόπον θύεται, καὶ τὰ
καὶ, δικαστικά καὶ τὰ Βακχικά ὅσα τε Ὀλυμπιάς προ-
ται, οὗτος οἶδε. μὴ οὖν ἀμελήσης, ἀλλὰ λαβὲ, καὶ
στείλον πρὸς ἐμέ τὴν ταχίστην. Dicebat modo Athe-
 us veteres cocos rituum sacrificandi et πάσης τῆς
 κῆς notitiam habuisse. Nunc ait, posse id ipsum
 stare ex Olympiadis ad Alexandrum epistola. deinde
 Olympiadis verba profert, et quod instituerat, clare
 bat. quid dico probat? imo vero probabat olim:
 ne perversa lectio hujus loci sententiam omnem per-

um testimoniis aliquando utuntur. Hesychius, in voce ἰδός, quae Macedonum lingua praetorem iudicis effectum significabat, ἡ λέξις κεῖται, ait, ἐν ταῖς ἐπιλαῖς Ἀλεξάνδρου. meminit et in Ἀρόπανοι. ejusdem haec sunt quae subjiciam, Γητικὰ παρὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιλαί. ποτήρια οὕτω καλούμενα. corrigendum, παρὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐν ἐπιστολαῖς. Epistolarum Olympiadis ad hunc meminit A. Gellius libro 13. capite quarto et Pollux lib. 7. cap. 9. observans nominari Olympiadi ὑργεῖον, qui dicitur vulgo ἰστών: nam ita scribi debet locus. et iterum mox legendum βέλτιον δὲ ὁ ἰστών, ἰστεών, ut in Glossario scribitur. pessime libri Pollucis οἰστεύων. Earum quas ad matrem scripserat Alexander mentionem fecere item multi. Octavius Minutius lib. 9. *Alexander ille Macedo insigni volumine ad matrem suam scripsit metu suae potestatis proditum sibi* p. 939. *diis hominibus a sacerdote secretum.* Pollux lib. 6. cap. 12. ἐν Ἀλεξάνδρου πρὸς τὴν μητέρα ἐπιστολῇ, μέμνημαι ἐν ἄλλοις σκεύεσι καὶ τὸν μύστρον εὐρών.

CAPUT VIGESIMUM TERTIUM.

Ceryces Atheniensium. ῥέζειν ἐπὶ τοῦ θύειν. ἔρδειν. θύειν. δρᾶν. antiqua sacrificia. ἀναγραφαὶ παλαιαί. Clidemi Atthis. Prov. Καινὸς οὗτός ἐστι Παλαίφατος. Palaephatus mythographus. τὸ οὐχ ὀράμενον λάχανον. περισποδεῖν τὸν δεσπότην. σποδεῖν. myma et mimarcys. νομάς, gallina. Numidica. Philemonis. Ἀρπαζόμενος.

AMILIA fuit Athenis *Cerycum*, quos ait Diodorus Siculus μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων παστοφόρων. Sunt sane et pastophori Aegyptiorum, et Atheniensium ceryces sacrorum administri, popis et victimariis non dissimiles. Propterea scribit Athen. ὅτι σεμνὸν ἢ μαγειρικὴ κερσεῖν ἐστὶν ἐκ τῶν Ἀθήνησι κήρυκων. inepte facias si veritas hic κήρυκες praecones. Homerus, inquit dipnophista, τὸ ῥέζειν ἐπὶ τοῦ θύειν τάσσει. id est, quod ἡμεῖς θύειν dicimus, victimam Deo mactare, id Homero ῥέζειν: vel simpliciter absque ulla adjectione: vel adjecta voce ἱερῶν, aut alia simili, ut — Φοίβῳ θ' ἱερὴν κατόμβην ῥέζειν ὑπὲρ Δαναῶν. sic Latini cum faciam

vitula. Plutarchus de iis loquens, qui diis hostias pri-
 mactarunt. *ταραττόμενοι καὶ δειμαίνοντες, ἔρδειν ἐνάϊ
 καὶ ῥέζειν, ὡς τι μέγα δρῶντες τὸ θύειν ἔμψυχον.* At
 verba non recte accipiunt interpretes. Addit, τὸ δὲ θύειν
 ἐπὶ τοῦ ψαιστὰ μεταδόρπια θυμῶν. antiquissimi homi-
 cum sacrificia cruenta ignorarent: hostiarum loco
 folia et glandes dum ipsi adhuc ἐβαλανηθάγουν: vel
 σταῖ et fractas fruges diis offerebant. atque hoc illi
 cabant θύειν inquit Porphyrius *Περὶ ἀποχῆς ἔμψυχῶν*
 libro 2. et observant critici nunquam apud poetam
 θύειν mactandi significatione esse positum, sed τοῦ
 μιᾶν. Sequitur, καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾶν ὠνόμαζαν
 id est, δρᾶν veteres usurpabant pro mactare et jugul-
 victimas, quod nos hodie θύειν dicimus: etiam grae-
 matici δρᾶν exponunt θύειν. et ita statim accipitur. ἔδωκε
 οἱ κήρυκες, id est, *sacrificabant ceryces.* at verbum
 θύειν significare ἀπλῶς *agere,* quis docuit interpretari
 Μοχ, κήρυκας δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὠνόμαζαν
 reddit rationem cur sacrorum ministros κήρυκας appo-
 larint ἀπὸ τοῦ κηρύττειν, quod est, *aliquid proclamare*
 a praestantiore, ait, parte muneris quod obibant sic di-
 lidem namque et hostias mactabant adolebantque, et ci-
 fiebant sacra, populum initio jubebant favere lingua
 acclamantes, *Εὐφημεῖτε. σιγῇ πᾶς ἔστω λεώς.* perac-
 vero solennibus religionis, populum demittebant his v-
 bis, *Δαῶν ἄφεις.* id est, *extemplo,* vel *ite:* *Missa*
 Haec pars est ministerii cerycum, quam vocat auc-
 priorem et praestantiorē. Quod sequitur, ἀναγέγραπται
 τε οὐδαμοῦ μαγεῖρω μισθός, ἀλλὰ κήρυκι, qui de H-
 p. 940. mero putant accipiendum multifariam errant. Non de-
 bitamus nos, aliorum esse haec referenda: puta ad legem
 sacrificiorum, qualis illa regia lex fuit, cujus memine-
 Pollux et noster libro sexto. Ea lege et similibus aliis
 definiti erant sumptus sacrorum, et quantum cuique de
 de publico deberet. Ait igitur Athenaeus, in nullo huius-
 jusmodi monumento vetustatis fieri mentionem μαγεῖρω
 sed semper κηρύκων. Legebatur, Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῆς
 Ἀτθίδος Δῆμος. emendavimus Κλειδομος. cujus scriptor
 Atthidem et Athenaeus, et alii laudant saepe. Atheni-
 neae ῥήσεως versum duodecimum, scribe hoc modo, Ὁ
 ἦν δὲ τὸ κρέας ἡδίου ἀνθρώπου κρεῶν. cum visa esset
 occisae victimae caro suavior humana. sic statim, οὐ
 δ' ἀπαξ τῆς ἡδονῆς Ἐμπειρίαν τιν' ἔλαβον. Deinde mi-
 tata distinctione, τὰ σπλάγχνα τοῖς θεοῖσιν ὀπτῶσι φλογ-

ΗΕΝ. ας οὐ προσάγοντες. De sale quod ait Athenio, verum
 Lege omnes sacrificiorum descriptiones apud anti-
 simos poetas: nulla usquam salis mentio. Praeterea
 ait Plutarchus in 8. Symposiacor. ἰχθύων δὲ καὶ τοὺς
 τς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους· ἀγνεύοντες δὲ καὶ τὸν
 Θεύγουσιν, ὡς μήτε ἔψον προσΦέρεσθαι μηδὲν ἄλεσι
 αττίοις μειγμένον. vigesimo septimo. Καινὸς γὰρ ἐστὶν
 τὶ Παλαίφατος. Omnino καινὸς legendum, non κοι-
 ut placet Dalecampio qui etiam παλαίφατος verit
 α publica: quasi esset παλαιὰ Φάτις. tam aliena vero
 entia ne refutari quidem meretur. Eustathius post-
 m de Palaephato nobili mythographo locutus esset,
 it, Παλαιφάτου δὲ μέμνηται καὶ Ἀθήναιος, ἐνθα
 εἰρου σοφισζομένου, καὶ τὴν οἰκείαν τέχνην ἀποσεμνύ-
 ος, ἔφη τὸ, καινὸς οὗτος Παλαίφατος, ὃ δὴ καὶ
 ομιιάζεται εἰς τοὺς πιθανολογοῦντας τὰ μὴ οἶα τε
 ποχὴν ἔχειν. Palaephatus antiquissimus auctor de fa-
 tur. ἔφη is veterum ita docte et accurate scripserat, ut locum
 verbio fecerit, quod hic usurpatur. nam ut de exi-
 e fortitudinis viro dicebant ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς:
 de eo qui mendacia fingere probe nosset, ac rebus
 redibilibus πιθανολογίαν περιάπτειν, dicebatur, καινὸς
 ος Παλαίφατος. Est vero observandum in Athenionis
 ει pronuntiari hunc versum non a coquo, sed ab eo
 cum loquebatur coquus. Ejusdem personae est hic
 que versus paulo post: "Ανδρῶπε χαῖρε περιπόσει τῶ
 ποτη, de quo mox dicemus. 30. versus est hyperme-
 bis ve: sequens foede corruptus. auxilium a libris censeo
 roctemus. hoc solum tuto videmur posse tentare, —
 λαβε Περικομματίοισιν ἐπιβράνας. μετέπειτα δὲ Ἰχθ.
 te coquorum ita interdum cibi dissimulantur conditura,
 cum eos edas, nihil minus putes esse quam quod
 s re vera. Exemplo sit ille qui de rapis fecit apuas,
 dictum libro primo. Eo respicitur versu 32. cum ait
 nicus ἐπεικυκλῆσαι τὸ οὐχ ὀρώμενον λάχανον. infe-
 nt enim coqui in convivia olus non quale solitum ver-
 i in hominum adhuc ποιφαγούντων mensis: sed arte
 ratum, sic, ut olus non videatur olus. 34. et sequentes p. 941.
 accipe. Posteaquam propter dictas voluptates pluri-
 um quisque ab eo asuit, ut hominem occidere atque
 e vellent: tunc omnes cum primis auctoribus vitae
 jus volebant vitam degere: tunc coepere homines in
 num congregari, urbes condi: atque id beneficium
 ortalibus imputat ars parandi cibos. Haec mens eorum

quae dicit coquus ad versum 39. usque. Ibi interfatus
 alter, et ait, Ἀνθρώπος χαῖρε, περιπόδει τῷ δεσπότῃ.
 Hic cum audiisset coquum magnifica de se et arte
 praedicantem, ipsum salutatur ceu magnum aliquem virum
 et ut servile jugum excutiat, suumque herum jubeat
 κρᾶν κλαίειν, hortatur. quasi diceret, rem esse indignam
 si adeo peritus homo tam nobilis artis, servitutem se-
 viat. Existimamus hanc esse sententiam istius versus. In
 περιπόδειν nulli pretii verbum ferri hic non debet.
 Scribo, περισπόδει τὸν δεσπότην. obscenum verbum
 σποδεῖν apud comicos. sed quod hoc loco nihil nisi con-
 temptum significat. est enim extrema contumelia quae
 homini libero fieri potest, cogere aliquem pati muli-
 bria. sic apud Catullum et alios Latinorum ejusdem signi-
 ficationis verba capi non negabunt eruditi. 45. scribo
 ἀλλὰ δεῦρό μοι συνέσθις. Per u mox scribendum δὲ
 θρυμματίδες. alii vocant θρυμματίδας, vel ἐνθρυμματίδας.
 In versibus Posidippi scribo, ῥῖνα κριτικὴν πρὸς τοῦψο
 et, χναυστικός προσχναυστικός. vel προσχναυστικός.
 olim Turnebus. In Ecloga Antiphanea, Οὐκοῦν τὸ μέ-
 γλαυκίδιον ὡσπερ ἄλλοτε ἔψειν ἐν ἄλλ. In Batonis pe-
 ricora, Τί σοφὸν καταλέλοιπέ τις ἡμῖν Ἀπίδης. ejus-
 δῆσεως postremus versus non habet plenam sententiam
 p. 942. nec metrum. Scribo, Τὰ μέγιστα. πόσα ταῦθ'; ὅσα
 τεθνημότες. interrogatus an in arte sua novi aliquid ex-
 cogitasset: *Ego vero, ait, maxima. quot autem sunt quae
 invenisti?* inquit alter: respondet, *quot vel omnes priores
 qui nunc sunt mortui.* Post tam multa exponitur
 tandem, quid sit *μυμα*: ὅτι σκευάζεται ἐν κρεῶν κο-
 αίματος. Reperio aliam paraturam apud Hesychium, cuius
 verba ita scribenda, μῦμα, θριδάκων τρίμμα, κα-
 ὑπόχυμά τι. Ac videtur Athenaei *μυμα*, aliorum esse
mimarcys. de quo edulio Hesychius et Pollux. *Cratinus*
 qui de republica Thessalorum scripserit, alibi quam hic
 non inventus nobis: et fortasse melius *Κριτίας*: de qua
 et ejus Politius ante dictum est. Mox scribi potest, εἴτε
 ἱερεῖον, εἴτε ματτύη. omnino autem, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀρ-
 τεμίδωρος παρέθετο μαρτυρίου Ἀλέξιδος, non μαρτύριον.
 Quid appellet Athenaeus ἐκλογὴν, quid δισκευασμένον
 δράμα saepius jam dictum est. In tertio Alexidis versu
 scribo, προπόσεις πίνετε. consentiente Eustathio: non
 προπόσει. Deest verbum in istis, εἴτις τῆς ὄρνιθος ματ-
 τύης. videlicet ὀρέγηται, aut simile. Ait ἐσφάχθω διὰ
 τοῦ στόματος εἰς τὴν κεφαλὴν. juguletur immisso cultro,

os in caput. καὶ νομάδα παχεΐαν ἔψα. quid virum
 impulit, ut νομάδα verteret columbam? aut cur
 gallina Numidica vel Africana esse non queat?
 etiam confirmat vox κοκκυζόντων, quae de eo ge-
 avitii proprie usurpatur. Scribe, Ποτηρίων καὶ ματ-
 εὐφραίνετο. Philemonis fabula unde est hic versus
 Ἄρπαζόμενος. apud Pollucem Ἄρπαζομένη
 septimo, cap. 9. sed in ejusdem libr. 10. capite
 primo quarto, ut hic. versus primus e Nicostratis ita
 debet, Εὐγ' ἄνδρες, εὐ σφόδρ' ἀλλὰ μὴν τῇ ματ-
 Οὔτ.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONU
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSQUINTUS.

CAPUT PRIMUM.

Nexus libri hujus et argumentum. Mores veterum aliquot post finitas epulas. παραχέειν λίτρον vel potius νίπτρον. παραχέειν μύρον. νίπτρον, λίτρον, νίπτρον, νίψασθαι. ὕδωρ κατὰ χεῖρας. Dicaearchus Messenius. ἐξίσταντο τῶν σκευαρίων οἱ δυσκυβοῦντες. Locus e scholiis Aristophanem emendatus. Cottabiffantium praemiola. Locus Aristotelis animadversus. Ἰσθμιάς.

UNIVERSAM δειπνοσοφιστικὴν ἱστορίαν in tres partes fuisse tributam ab auctore, suo loco diximus. Harnum duas, τὰ πρὸ τοῦ δεῖπνου, et τὸ δεῖπνον, libris ipsi quatuordecim executus est. Tertia restat, unico hoc libro comprehensa: quem inscribas licet cum Athen. Τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπιτελούμενα. Habes hic prolixam eorum explicationem quae remotis mensis fieri olim solita cum surrexissent, aut inter surgendum. Cottabis nempe Inde p.943. bant antiqui, flores sumebant, sive fertos sive solutos unguentis etiam se perfundebant, aut ungebant: tum autem extremo poculo educto, quod vocabant ἀγαθοῦ δαίμονος, ac de more recitato aliquo scolio vel paeane, aliove carmine, domitioni tandem facibus accensis se accingebant. Haec praecipua capita sunt omnium sermonum qui ultimo hoc libro continentur. Initio locus

nitatur e Platone comico elegantissimus: quo velut ob-
 alos ponitur strepitus ille qui in coenationibus solet
 citari, cum surgunt de mensa convivae, et omnia illa
 ae diximus geruntur. Servus est atriensis qui loquitur
 architriclinus: qui ministrantium puerorum alium
 ad cito facere praecipit. Ἐγὼ δὲ, inquit, λίτρον παρα-
 νων εισέρχομαι. Moris fuit ut post finitas epulas, aqua
 nibus lavandis funderetur, deinde unguenta exhibe-
 tur. illud Plato vocat παραχέειν λίτρον, hoc, παρα-
 ειν μύρον. Nitro usos veteres in balneis et plerisque
 onibus, probari possit multis Hebraeorum, Graecorum
 Romanorum testimoniis. λίτρον Attici, alii νίτρον ex
 braeo נֶטֶר *neter*, ut Jerem. cap. secundo 22. et alibi.
 que haec quidem ita: sed an λίτρον pro aqua lavandis
 nibus laturi sunt qui habebunt ῥίνα κριτικήν? equidem
 cuto. etsi scio non aliis solum rebus, sed et corpori
 ando, nitrum esse adhibitum. Athanasius, in sermone
 virginitate, Ὅταν νίψης τὸ πρόσωπόν σου, νίψη,
 ε δύο χερσίν· οὐδὲ μὴ ἐκτριψὲ τὰ μῆλα τῆς ὄψεώς
 ν, οὐδὲ μὴ βάλῃς πόαν οὐδὲ νίτρον, οὐδὲ τὰ ὅμοια τού-
 ες. Legam λουτρὸν, aut νίπτρον. quae dominans in hac
 vox est. nam νίψασθαι proprie de lotione post epu-
 : νίπτρον aqua in eam rem: at lotio ante coenam
 oprie ὕδωρ κατὰ χεῖρός. Lacunam in his versiculis
 notatam explere licet hoc modo, ποῦ δὴ μέλος; ἤδη
 γονε. Καὶ ἐπινόη γ' ἤδη πόρρω. Deinde scribo et di-
 nguo, — μέλος μελίξεται τοῖς συμπόταισιν, ἄλλην Τρι-
 νον εἶδον ἔχουσαν, Ἦγ' ἤδε πρ. Dicaearchus is qui
 Aristotele doctus, ut Cicero scribit, non Milesius fuit,
 d Siculo ex Messana urbe, auctore Suida non uno
 co. Falsa igitur est lectio quae sequitur non longe
 καίλαρχος ὁ Μιλήσιος Ἀριστοτέλους μαθητῆς ἐν τῷ Περὶ
 λ. melius libro 11. Δικαίλαρχος ὁ Μεσσηνίος ὁ Ἀριστο-
 λους μαθητῆς ἐν τῷ Περὶ Ἄλκ. ita igitur scribe. In
 uripidea pericopa ex Oeneo, scribe ἄλλα κότταβον δι-
 ὺς, cum Dalecampio. hoc enim agit, ut probet κότ-
 βον etiam appellari praemium τῶν κοτταβιζόντων, id
 t, eorum qui ut loquitur Plinius, *elidebant in ravi-*
ento sonum, ex vini reliquiis. Ait, Πλάτων δ' ἐν Διὶ
 κκουμένῳ παιδιᾷς εἶδος παροίνιον τὸν κότταβον εἶναι
 ποδίδωσιν, ἐν ᾗ ἐξίσταντο καὶ τῶν σνευχρίων οἱ δυσκυ-
 οῦντες. id est, *Plato in Jove cruciato lusum esse genus*
tradit in quo vasculis suis vincenti cedebant qui in-
eliciter jaciebant. Significat philologus, etiam proposito

praemio certasse veteres cottabismo: sed praemio tenui
 et non magnae rei. atque illa praemia vocat *σνευάρια*,
 paucis verbis more suo mentem nobis exprimens inse-
 p. 944. quentium Platonis versuum. quid igitur sunt *σνευάρια*?
 crepidae puta et cotylus, quorum in subjectis versiculis
 fit mentio. Haec sunt quae proprie vocabant cottabia
 ut mox dicetur. In scholiis Aristophaneis ubi laudatur
 hic locus male scriptum, *Δι' καλουμένω*: quod alii multi
 loci arguunt: et *διακυβεύοντες* pro *δυσκυβοῦντες*. id quo-
 que male: nam *δυσκυβεῖν* probum verbum est, etiam
 Polluce teste. Multa in Platonis ecloga corrupta. Ita au-
 tem incipit:

Πρὸς κότταβον παίζειν, ἕως ἂν σφῶν ἐγὼ
 τὸ δεῖπνον ἐσνευάσω πάνυ βούλομαι.

Scribo, τὸ δεῖπνον ὧδε σνευάσω, π. β. et deesse verbum
 explendae sententiae videtur. Coquus loquitur, qui ut
 tempus habeat parandae coenae, optat convivas cottabor
 interea ludere. 3. versus prope conclamatus. Ἄλλ' ἄνε-
 μος ἐστάλεις *θύραν* παῖς *θεόν* cum adolescentes ad cot-
 tabismum hortatus esset cocus, illi expediri, proferrique
 omnia ad eam rem necessaria jubent. Inter alia requi-
 rebatur vas aliquod grandiusculum aquae capax: cujus
 usum et Athenaeus mox, et Pollux libro sexto nos do-
 cent. Scribitur libro undecimo habuisse veteres vasa
 quaedam ad hunc tantum usum fabricata. Quod etsi ve-
 rum est, nihil tamen vetat, etiam alia formae non dis-
 similis, cum ad manum propria non erant, cottabismo
 inferuisse. Nos quidem non dubitamus, *θύραν*, id est,
mortarium, in isto versu, locum pelvis tenere in quam
 solita ad cottabos aqua conjici, ut modo dicebamus. Hoc
 igitur ratum esto: praesertim cum aquae statim mentio
 fiat. Verba sic aptaveris huic sententiae. Ἄλλ' ἄγε μό-
 νον, vel ὕδωρ στάζ' εἰς *θύραν* παιδίον. Age igitur, o
 puer, aquam infunde in pilam. Interdum scire cotta-
 bissantibus praemii loco concedi solitum, ut praesertim
 foeminarum oscularentur quam vellent. Ideo ait Plato
 versu quinto, παίζωμεν δὲ περὶ Φιλημάτων. Calippus,

Ὁ δ' ἀγρυπνήσας τὸν πυραμοῦντα λήψεται
 τὰ κοτταβεῖα, καὶ τῶν παρουσῶν ἦν θέλη Φιλήσει.

Septimo scribe, Παίζειν δὲ τίθεμαι κοτταβεῖα σφῶν ἐγὼ.
 id est, ego vero cottabismi praemia haec vobis statuo:
 crepidas nempe, quae sequenti versu nominantur, et co-
 tylum. haec praemia κυρίως vocabantur κοτταβεῖα, vel
 κοττάβια, auctore Athenaeo libro 11. et Polluce libro

το. Aristotelis locus est paucis recte intellectus, ubi
 rum praemiorum fit mentio, quem ὁδοῦ παρέργον at-
 gemus. Rhetoricorum libro secundo, enumerans phi-
 losophus eos qui opportuni sunt injuriae et εὐαδίκητοι,
 ter caetera scribit: καὶ τοὺς ὑπ' ἄλλων μέλλοντας, ἂν
 αὐτοὶ, ὡς οὐκέτι ἐνδεχόμενον βουλευσασθαι· ὡσπερ
 γεται Αἰνησίδημος Γέλωνι πέμψαι κοττάβια ἀνδραπο-
 αμείνω, ὡς καὶ αὐτὸς μέλλων. hoc est, *Facile eos lae-*
pus, qui inibi sunt, ut si tu non occupes, alius sit-
is nociturus: jam enim videtur integrum non esse
eo deliberare. sicut dicitur Aenesidemus Geloni mi-
Te cottabia, postea quam Gelo quosdam subegisset,
ibus et ipse imminebat. nihil hac interpretatione ma-
festius. non illepide hoc pacto significavit Gelo Aene- p.945.
 emo victum sic ab eo diligentia et festinatione, cum
 loquin idem et ipse meditaretur. ἂν μὴ αὐτοὶ concise
 situm ab Aristotele pro ἂν μὴ αὐτὸ φθάσωσι: vel καὶ
 αὐτοὶ ἀδικῶσι. ante vocem ἀνδραποδισαμένω deest:
 puli a Gelone oppressi nomen, aut scribendum τινὰς
 δραποδ. viri eruditi, qui eos libros sunt interpretati,
 philosophi mentem non sunt assecuti. Revertamur ad
 atonem, cujus postremos duos versus ita scribe:

Καὶ τὸν κότυλον τὸν σόν. βαβαιὰξ οὐτοσὶ
 μείζων ἀγῶν τῆς Ἰσθμιάδος ἐπέρχεται.

ajus certamen sibi propositum ait, quam si agatur de
 nu Isthmica, sive ludorum Isthmicorum praemio. pluris
 empe facit praemia hic proposita, quam coronam ludicri
 Isthmici Ἰσθμιάδος, intellige πίτυος: nam Isthmionicae
 coronabantur πίτυϊ.

CAPUT SECUNDUM.

Cottabi κατακτοί, Pollucis locus correctus. Praemium
 cottabiffantis optime. καρκινουῖν τοὺς δακτύλους.
 radicem καρκίνωσις et τάρβωσις. χλανίδες καὶ
 βλαῦται. collabus. et κόσσαβος. Calippus comi-
 cus, sive Callistus. abstersae maculae multae.

ΑΙΤ, ἐνάλου δὲ καὶ κατακτοῦς τινὰς κοττάβους· ἔστι
 δὲ λυχνία ἀναγόμενα πάλιν τε συμπύπτοντα. Intellige ex
 Polluce hunc locum, τὸ κοτταβεῖον ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ
 ὀρόφου ὑπτιὸν τε καὶ τέλειον χαλκοῦν πεποιημένον, ὡσπερ
 λυχνίου τὸ ἐπίθεμα, ὃ τὸν λυχνον ἐπ' αὐτοῦ φέρει. ita

scribitur in vulgatis libris. perperam, cum sit legendum
 ὑπτίον τε καὶ λείου χαλκοῦ πεποιημένον. id est *Pendebat*
ex lacunari aeramentum supinum ex aere levi factum
ei simile quod lychnum sustinet. Plura leges in Cor-
 mentariis Graecis ad Aristophanis *Eirenen.* et in ip-
 Athenaeo aliquanto post. Sequitur ex Antiphane, — α-
 μὲν Πέντε νικητήριον Possumus hic vet-
 stati facere invidiam, et quod ipsa iuit abolitum, resti-
 tuere in integrum. Nam paulo post Athenaeus, de prae-
 miis, ait, cottabo ludentium ante diximus ex Antiphano
 ὡὰ γὰρ ἐστὶ καὶ πεμμάτια, καὶ τραγήματα. Non est du-
 bium respici hunc locum. Quare neque illud dubium
 esse potest, scripsisse Antiphane,

— ὡὰ μὲν Καὶ πέμμα καὶ τραγήμα νικητήριον.

Alibi dicit Athenaeus; praemium fuisse pyramuntem pla-
 centam. Artemidorus libro primo, ἦν γὰρ ὁ πυραμοῦ
 παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐπινίκιος. Videtis Plutarchum Sym-
 posiacorum libro nono, capite decimo quinto. Sextus
 et septimum versum ita emenda, Ἄφεις ἐπὶ τὴν πλα-
 στιγγὰ ποίαν; τοῦτο τὸ Ὑποκείμενον. τὸ μικρὸν πινα-
 κίσκιον λέγεις; plura diximus ad librum undecimum. De
 modo recte cottabiffandi recitantur ejusdem comici ver-
 sus plufenli: quorum primi sunt hi,

Ὡδὶ δεῖ λαβὼν τὸ ποτήριον δεῖξον νόμῳ,
 αὐλητικῶς δὲ καρμινοῦν τοὺς δακτύλους,
 οἴνῳν τε μικρὸν ἐγγεῖαι καὶ μὴ πολύν.

p. 946. Legendum suspicabar, Ὡδὶ λαβεῖν τὸ ποτήριον δεῖ ο-
 ἐννόμως. nam vulgatam scripturam recte interpretari non
 queas. Καρμινοῦν autem τοὺς δακτύλους dicitur tibicen-
 qui tibia canens, non solum curvat digitos, sed etiam
 torquet, flectitque in obliquum, sicut cancer pedes suo-
 cum se movet. Graeci de obliquis hisce motibus verbum
 καρμινοῦσθαι usurpant. Observant veteres proprie dicere
 καρμινοῦσθαι radicum fibras et fibrillas, quae contortis
 mutuisque nexibus invicem implicantur. Pherecrates *Fu-
 gitivis*, ἵνα τὰ λήϊα συκαρμινωθῇ. Theophrastus *Histo-
 riarum* libro primo, de differentiis radicum, μικρὰν ταύτην
 (ρίζαν ἔχει), τὰς τε ἄλλας μείζους, καὶ ὡς νεκαρμινωμένας.
 Idem, *De causis*, libro tertio, χειμῶνες δ' ἐπιγινόμενοι
 πανταχοῦ χρήσιμοι· ριζοῦνται γὰρ καὶ καρμινοῦνται μᾶλ-
 λον. quid sit τὸ καρμινοῦσθαι explicatur ab eodem libro
 primo *De causis*, cap. 13. cognatae significationis verbum
 apud eum philosophum τὸ ταξροῦσθαι. quod alibi plu-
 ribus explicamus. assine etiam apud Hebraeos τὸ ἱδῶ

non semel utitur auctor libri Job. Legitur in Glossis,
 καρκίνος χαλκίως. *forsex.* recte, nam teste etiam Eusta-
 thio, forfices appellantur καρκίνον, propter jugationem
 qua connectuntur duae χηλαί. Post μάνθανε ponenda
 est τελεία στιγμή. nam falluntur qui sequentia quae
 sunt Athenaei cum praecedentibus Antiphaneis connec-
 unt. ἀγκυλοῦν τὴν χεῖρα quid sit, docent clare pluribus
 elata ejusdem Dicaearchi verba libro 11. in voce κοτ-
 τὰ βίς. de ancyle poculo habes in fragmento libri 11.
 cap. 4. Corrupta sunt multa in Aeschyli versibus ex
 Ὀψιλέγῃς. Primo deest syllaba: in secundo αἰνέσιους ni-
 lili vox est. Scribe verum,
 Εὐρύμαχος οὖν τις ἄλλος οὐδὲν ἤσσονας
 ὕβρις ὕβρισμους, οὐκ ἀνεκτέους ἐμοί.
eu alter Eurymachus, non minore contumelia me af-
fecit. quam equidem ferre non queo. de Eurymachi in-
 solentia vise Homeri Odysseam: eo enim respicit ὁ Φι-
 λόμηρος tragicus. Tertio versu exponebatur magna illa
 contumelia de qua secundo dictum, sed lectio est con-
 aminatissima: sic enim legitur, Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κότ-
 τὰ βος ἀεὶ τοῦ μὲν κ' ἄρα. conjicimus, sive mavis, divi-
 namus, dicere hoc poetam: caput ejus qui loquitur a
 saevo et truculento tyranno habitum loco scopi, in quem
 cottabiffans vina jacularetur. Scriptura ita fortasse con-
 cinnanda Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κοτταβοῦντι μὲν κ' ἄρα. cae-
 tera non capio. Scribe mox cum Eustathio, ἐπινεῖ τὸ
 ἐπ' αὐτῆς. In testimonio ex Hermippi *Moeris*, pro χλα-
 νίδες δοῦλαι, lego, χλανίδες δ' οὔλαι. hoc est, *molles et*
delicatae. Describatur belli apparatus, omiſſis rebus
 voluptuariis, et omni luxus instrumento, ut sunt molles
 vestes, blautae, soleaeque convivantium, et universum
 cottaborum choragium. Ait, βλαύτης δ' οὐδεὶς ἐτέρως
 λεύκης. mentem istorum jam exposuimus: in verbis hae-
 remus. quid si ita? βλαύτης δ' οὐδεὶς ἐταίροισι λόγος.
 Chlanides et blautae eorundem sunt et hominum et mo-
 rum: saepeque apud scriptores conjunguntur. Anaxilas
 comicus: μύροις χρῶτα λιπαίνων, χλανίδας δ' ἔλκων, p. 947.
 βλαύτας σύρων. Postea lege, μάνης δ' οὐδεὶς: λαταγῶν
 δὲ τὴν τάλαιναν πλάστιγγ' ἴδοις π. Sequuntur Aethaei
 versus e *Lino*:

Ῥιπτοῦντες, ἐμβάλλοντες, ἀγνύντες τίμου
 λέγοντες ὧ κάλλιστον Ἑρακλεῖ λάταξ.

in priore malum, ἀγνύντες τὰ μά. *res meas male perden-*
tes. de petulantia comessantium loqui videtur. posteriore

significat, compotores istos pocula invergentes, ut Laticem cottabis illiderent, Herculem invocasse, ut sobriantur, quod ait Plautus. Moris enim fuit et cum biberent, et cum cottabos vibrarent τὰς ἐρωμένους, sive τὰς ἐρωμένας appellare: ut versum hunc explicans docet Athenaeus, et repetit ex ipso compositi interpres. Inde intelligimus pronuntiata haec ab iis fuisse qui Herculem peribant. Non igitur κάλλιστον scribi oportet, sed καλλίστω, aut certe καλλίστη. Explicatio huius moris ab Athenaeo subjecta, ita habet: τοῦτο δὲ λέγοντες παρ' ὅσον τῶν ἐρωμένων ἐμέμνητο, ἀφιέντες ἐπὶ αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοσσάβους. Vox λέγοντες Achaicus est, quam interpretatur Athenaeus. Potest scribi, Τοῦτο δ' ἔλεγον, παρ' ὅσ. Videtur autem separare *coffabos* a *cottabis*. quum tamen inter eas voces nihil interesse testentur grammatici, et evincat analogia. In Hesychio scribitur κόσσαβος. In hanc rem recitantur inter caetera Callimachi haec:

Πολλοὶ καὶ Φιλέοντες ἀκόντιον ἦσαν ἔραζε,
οἶνοπόται Σικελᾶς ἐν κυλίκων λάταγας.

editum est Σικελᾶς. perperam. non enim secundus casus est, sed quartus. male in scholiis Aristophanis, οἶνοπταισι κενᾶς. Vocem ἀκόντιον interpretatur Critiae versus de cottabo, Ὁν σκοπὸν ἐς λαταγῶν τόξα καθιστάμεθ. Calippus comicus is est, ut arbitror, qui dicitur Polluxi *Callistus*, libro 2. itaque alteruter emendandus. Additum Ὅτι δ' ἐσπούδαστο παρὰ τοῖς Σικελιώταις ὁ κότταβος ὄφρα δῆλον ἐκ τοῦ καὶ οἱ βήματα ἐπιτήδεια τῇ παιδιᾷ κατασκευάζεσθαι ὡς ἱστορεῖ Δικαιάρχος ἐν τῷ Περὶ Ἀλκμαῆος. Contaminata scriptura adegit interpretes de sublevis hic nescio quid comminisci plane absurdum: sed emendandum erat, ἐκ τοῦ καὶ οἰκήματα ἐπιτ. triclinium intelligit sic de industria exstructa, quomodo futura erant ad cottabismum quam commodissima. libro 11. vocabatur οἶκος. Pro περὶ Ἀλκμαῆος ex aliis similibus locis scribendum περὶ Ἀλκαίου. Similiter ex ipso Athenaeo emendandus venit Dionysii Chalci hic versus, Φαίλακος Μουσῶν ἐρέτας ἐπὶ σέλαματά πέμπει. ita nempe, Φαίλακος κυλίκων ἐρ.

CAPUT TERTIUM.

Cratini junioris Omphala. πρόποσις μυνυς. αἰοιδὰς ἀντιπροπίνειν. καλὸν νόημα. Platonis problema συμποτικόν. multa emendantur. Aelianus insigni loco restitutus.

ΚΑΤΑ γὰρ τὸν νεώτερον Κρατῖνον ὃς ἐν Ὀμφάλῃ Φησί. Iulius Pollux lib. 7. cap. 13. ἐν τῇ τοῦ νεωτέρου Κρατῖνου Ὀμφάλῃ εἴρηται. In versu Cratini Πίνειν μένοντα ὄν καλῶς εὐδαίμονα Κρεῖττον: censeo scribendum Πίνειν ἐλῶντα. jucundam et hilarem vitam agentem. opponit sequente versu huic vitae μάχας et πόνους.

Ἄγγελιας ἀγαθῆς δεῦρ' ἴτε πεισόμενοι. *Adeste hinc nuntium bonum audituri. male πεσόμενοι, vel πεπτόμενοι vulgo et interpretes. Subjiciuntur Callimachi ista.*

— τὰ δὲ ῥόδα Φυλλοβολεῦντα τῶν † δένδρων ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί. *ita vulgo editur. nos aliam lectionem invenimus. — τὰ ῥόδα Φυλλοβολεῦντος Δένδρου ἀπὸ στ. ne hoc quidem placet. Legam potius, Τ' ἀνδρὸς ἀπὸ στεφ. vel Τῶ δὲ ἀπὸ στ. Primi versus quos ex Dionysio Chalco refert Democritus, et mutili sunt, et perverse scripti:*

Τῆνδε προπινομένην τὴν ἀπ' ἐμοῦ ποιήσιν
 ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω
 σοὶ πρώτῳ Χαρίτων ἐγνεράσας χάριτας.

Vocem ποιήσιν non admittit versus. Sine omni dubio legendum πρόποσιν. etsi intelligit poeta ποιήσιν, id est, carmen suum, quod amico propinat, sive dono mittit, ideo munus suum vocat πρόποσιν. sic et mox loquitur, αἰοιδὰς ἀντιπρόπιθι. idem loquendi genus Athenaeo usurpatum non semel, ut diximus libri quarti initio, aliisque locis. Sed unde vox ποιήσις? an ex glossemate, quia re vera πρόποσις hic aliud nihil nisi ποιήσις? an ex sequentis versus initio? hoc puto verum: atque ita lacunam expleo: Τῆνδε ἐμὴν ποιήσιν ἐγὼ γ' ἐπιδέξια πέμπω Σοὶ πρ. Ἀπολύσασθαι τὴν ζήτησιν, parum est usitatum, sed ἐπιλύσασθαι. Quare ita scribam, Σὸν οὖν ἐστὶν ὧ μουσιώτατε τὴν χιλιετῆ μου ταύτην ζήτησιν ἐπιλύσασθαι Δημόκριτε. non tamen nego etiam ἀπολύσασθαι legi interdum. διὰ τὸ πρὸς τὴν ἐπιφανοῦς κόσμου περιλήρσειν.

Deest aliquid implendae sententiae. Possumus ita acceptum
vulnus dissimulare, διὸ οὐκ ἀτόπως τὴν ἐπιφανῆ κόσμησιν
π. Notent tyrones locutionem οὐκ ἀσχημάτιστον cum auctoritate
ex Clearcho, ἢ διὰ τὸ πολλάκις τοὺς ἐρωῶντας διὰ τῆς ἀκριβοῦς
πτοίησιν, ὡς ἔοικε, στεφανουμένους περιῤῥεῖν αὐτῶν τὸν
στέφανον, ἀντιστρέφωμεν τῇ ὑπονοίᾳ τὸ πάθος. turbamur
interpretes ἢ ἀλλόκοτος syntaxis: nam et verborum transposi-
tione, et mutatione casus, oratio facta est obscurior.
Ita autem capienda haec, ut si esset scriptum, ἢ διὰ τὸ
πολλάκις τοῖς ἐρωῶσι στεφανουμένοις, περιῤῥεῖν διὰ τῆς ἀκριβοῦς
πτοίησιν, ὡς ἔοικεν, αὐτῶν τὸν στέφανον. hoc modo planis-
sima sunt omnia. Nescio quid sit νόημα in istis Lycaetati-
cophonis: Τόδε ἀνατίθην σοι ῥόδον καλὸν νόημα, καλὸν
πέδιλα. Fortasse scribendum, καλὸν ἄνθημα: vel τὸ ῥόδον
καλὸν τὸδ', ἐμάττε πέδιλα. si cui placet καλὸν νόημα in-
terpretari, o pulchra et ingeniosa amica, liberum est
per me. similes locutiones exponebamus libro primo
capite nono. alio sensu Anaxagoras olim Νοῦς dictus
Propositur paulo post ex Platone problema συμποσιακόν
quod neque est per se obscurum: et planissime ab auctore
tore explicatur. Quaedam tamen corrupta quae incauto
interpretes in errorem perpulerunt. Platonis problema est
p. 949. Numeros malorum aut coronarum invenire, qui aequi
in plures ac pauciores convivas dividi possint aequi-
partibus. Probat Democritus talem esse numerum sexa-
ginta, si in sex tribuatur. Sunto inquit 60. coronae in
manu convivatoris: eaeque primo convivae qui in coe-
nationem fuerit ingressus dentur omnes. hic dabit secunda
partem dimidiam. uterque eorum habebit tricenas. ambo
autem 60. accedat deinde tertius: et dentur huic ab
utroque priorum denae, ut habeant singuli coronas vicenas.
ter viginti faciunt 60. hanc partitionem inter convivas
tres, ita exprimit Athenaeus: καὶ τρίτῳ ἐπισελθόντι ἐξ
εἴκοσι συνδιαιρούμενοι, τοὺς πάντας ἐξήκοντα ἔχουσι. Da-
lecampius corrigit συνδιαιρούμενος. contra perspicuam
auctoris mentem. nam Athenaeus coronas facit dividi
semper communi opera ab iis omnibus qui priores ad-
venerant. ideo ait numero plurali συνδιαιρούμενοι, et
statim κοινωνήσαντες. Praepositio ἐξ pro ἀνά ponitur,
particula distributiva. quare etiam in Excerptis est ἀνά
εἴκοσι. sed ita statim, ἐκ δεκαπέντε. Inquit enim, τετάρτῳ
πάλιν ὁμοίως κοινωνήσαντες ἐκ δεκαπέντε † γίνονται. Epi-
tomae auctor nullam hic lacunam agnoscit. Nos putamus
legi debere, κ. ἐκ δεκαπέντε, ἴσοι γίνονται. aut potius

ad omnino verum arbitramur, τὰ πάντα ἔ γίνονται.
 quam convivae quatuor coronas inter se communi-
 verint, dividerintque in quindenae, universae erunt
 quindecim nimirum quater sumpta, 60. reddunt: qui
 numerus initio propositus. posteriores syllabae vocis
 ἀπέυτε, absorpserunt sequentes dictiones τὰ πάντα.
 riorum antiquorum solenne flagitium, ut saepe di-
 nus, et exemplis multis demonstravimus. μετὰ καὶ
 τοῖσι γενέσθω. Aelianus lib. 4. Ποικίλης ιστορίας,
 17. ἔλεγεν (Πυθαγόρας) ὅτι πάντων σοφώτατός ἐστιν
 ἀριθμὸς δεύτερος, ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος.
 ctissimi viri qui eum politissimum scriptorem inter-
 tati sunt, sic ista verterunt, Dicebat binarium nu-
 rum esse omnium sapientissimum, eo quod nomina
 us imponeret. etsi absurda et falsa est sententia: in-
 pretibus tamen succensere par non est: qui quod erat
 Graeco textu fideliter expresserunt. sed omnino ridi-
 us fuit Pythagoras cum mathefi sua, si verum est quod
 lectio significat. Non clam me sunt quae de dyade
 losophati sunt mystici veteres: quorum sententias bre-
 er relatas legere est in Excerptis Photii ex Nicomachi
 raseni Theologumenis arithmetiis. Sed neque de illis
 tilissimis asaniis cogitavit Aelianus: neque eo con-
 aeque so, propterea minus absurda futura est hujus scripturae
 quis ms. Quid? sinemus persuaderi nobis numerum secun-
 dexa-m, sive τὴν δυάδα nomina rebus imposuisse? Apage
 ineptissimas ineptias. Enimvero nobile hic exemplum
 nemus ejus generis mendarum, de quo modo dicebamus.
 ribendum, ἔλεγεν ὅτι πάντων σοφώτατος ὁ ἀριθμὸς
 ὁ δὲ δεύτερος, ὁ τ. Dicebat Pythagoras, omnium sa-
 entissimum fuisse, eum qui numeros invenit. proximum
 ic eum qui nomina rebus imposuit. quia affinitas ali- p. 950.
 a est soni et scripturae inter voces εὐρῶν et δεύτερος,
 ad agens librarius, alteram harum omisit. Plane in-
 nis restitutio, si per oculos harum literarum verum
 et dicero. Redeo ad dipnosophistas: qui postremo ad-
 nt: πέμπτῳ δὲ ἐν δώδεκα, καὶ τῷ ἑκτῷ ἐν δέκα. id
 , quinto communicantur coronae divisae in duodenae:
 eto item divisae in denae. Theogneti locus, Οἶω μὲν
 βαλμων, etc. pluribus describitur libro tertio. ibi vide.

CAPUT QUARTUM.

Tenarus vel Taenarus grammaticus. τέναρος. Car
 barbari: antiquissimi incolae Sami, Cares. ;
 γου Δωράκιον. Τόνεα, sive Τόναια festum. Apo
 Hyblaeus, et ab eo editae sortes. Abae. Dem
 trius Antimotyras. Andrantus, sive Adraf
 peripateticus. Promachia festum Spartanoru
 οί ἐκ τῆς ἀγωγῆς. στελεγγίς, corona, sive τ
 νία. Aristonis Cei Ἐρωτικά ὅμοια. Mos, front
 coronandi. Oda Anacreontica non prius edi

TENAROS δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγ
 Non possumus lucem facere tenebrioni huic lucifuga
 quem alibi nominatum reperire non meminimus, nisi fo
 in antiquis Pindari scholiis, quae haec literis manda
 ad manum non erant. grammaticus fuit obscuri nomi
 Glossographi τέναρος interpretantur nobis κακοῦργος,
 κοφάντης. Veterum Etruscorum ὁ ληστρικὸς βίος, sa
 notus ex Strabone, et aliis. πεπεισμένους τοὺς Ἀργεῖ
 absolute dixit pro πεπεισμένων τῶν Ἀργείων. Ait, ὡς
 ἂν βαρβάρους Κᾶρας, ὑπονοήσαντας αὐτόματον ἀποδεσ
 κέναι, πρὸς τι λύγου Δωράκιον ἀπερείσασθαι, etc. Vi
 tendum erat, at Samios, ut qui erant barbari Car
 suspicatos sponte sua simulacrum aufugisse, in cai
 salicis gremio illud destituisse, et attractis utraque
 parte longissimis ramis undique colligasse. Prima veri
 male accepta ab interpretibus, quasi interpretans Br
 viator, ita extulit, οἱ περὶ Σάμον Κᾶρες ἄτε βάρβαρ
 recte omnino. fidem narrationi suae conciliare volu
 cum illa adjecit, ὡς δ' ἂν βαρβάρους Κᾶρας. nam miru
 et ἄπιστον poterat videri, eo dementiae quenquam ὀ
 venisse, ut crederet simulacrum loco Dei a se cultu
 invitum detineri usquam posse. sed hoc in hominib
 barbaris mirandum negat. Cares a Graecis habiti p
 barbaris, cum moribus institutisque, tum lingua: cuj
 gratia vatum principi dicuntur βαρβαρόφωνοι. Srpero
 jam ostendamus, antiquissimos Sami incolae Cares fuis
 non multum in eo laborabimus. Scribit enim Strab
 lib. 14. ἐναλεῖτο δὲ Σάμος Παρθενιαὶς πρότερον, οἰκοῦντα
 Κερῶν. deinde, τὴν δὲ πόλιν ὠκοῦν Κᾶρες τς καὶ Λέλεγες

terpretes non solum in horum verborum interpreta-
 one errant: sed etiam paulo post, cum ignari veteris
 historiae Etruscos faciunt Cares: ut taceam alia absurda
 quibus sese impediunt. Λύγου Φωράκιον interpretamur,
 vinum salicis Amerinae cariosae et semimortuae. Videre p. 95r.
 annosas arbores, quarum superest tantum velut quae-
 m crusta, ex eis caeteris omnibus, haec crusta eleganter
 Φωράκιον, id est, lorica et tegmen appellatur ejus rei
 ae caro contineatur, ita autem omnes libri scripti
 itique. Dalecampio emendationis, quam excogitavit,
 atiam facimus. falsam enim scimus esse. Pergamus:
 καλεῖσθαι Τονεάτην ἑορτήν, ὅτι συντόνως συνέβη
 ριειληφθῆναι τὸ βρέτας. Scribe cum aliis libris, καὶ
 λεῖσθαι Τόνεα τὴν ἑορτήν. Τόνεα ut Nemea. porro
 ὄνεα, sive Τόναια, a voce τόνος, in memoriam vincti
 nulacri. Subjicitur, τῶν Καρῶν δεσπιδαιμονία περισχε-
 ντων, ἐπὶ τὸ μαντεῖον τοῦ θεοῦ παραγενομένων εἰς
 βλαν. Caras Sami incolae, qui Junonis delubrum vin-
 lis alligaverant, incessit postea religio, et metus: Sa-
 ios inquam, non Tyrrhenos. itaque metuentes sibi ab
 a Junonis, Apollinem consulunt, missis Hyblam ad
 aculorum sedem, theoris. sic quidem librorum quan-
 m est. nos Hyblaeum Apollinem nusquam legimus:
 inus fuisse unquam oraculorum sedem in oppido Hybla.
 has fortean intellexit auctor, ubi olim sortes consu-
 ntibus edi solitae. Pausanias in Phocicis, Ἀπόλλωνιος
 ἱεράς νεομίνασιν εἶναι τὰς Ἄβας ἐκ παλαιοῦ. καὶ
 ρηστήριον αὐτόφι ἦν Ἀπόλλωνος. Quod sequitur de im-
 obita Prometheo poena, vitio librorum obscurum est:
 defunt opinor nonnulla. Legebatur ante nuperam edi-
 onem, Ἐγγύς γὰρ προμόλου δέμνιον ἐνδαπίης. quae
 ctio frustra viros doctos habuit exercitos. nam rectum
 ἔστι προμάλου. prope adest cubile viticis indigenae. De-
 etrius Antimotyras apud quem vidisse ait Athenaeus
 ephaestionis librum sibi prius non visum, bibliopola
 quis videtur fuisse: quales erant Romae temporibus
 lis quam plurimi, qui libros undique conquisitos a fa-
 milia servorum quos in eam rem aiebant, describendos
 urabant. non ausim contra librorum consensum solli-
 citare hic vulgatam lectionem, ὅπερ νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ
 ἔχουμεν, παρὰ τῷ Ἀντιμοττύρῃ Δημητρίῳ. Addit, Τοιοῦ-
 ος δέ τις καὶ ὁ Ἡφαιστίων συγγραφεὺς καὶ περὶ τὸν
 ἱστορικὸν ἡμῶν Ἀνδραντον ἐγένετο. Dele illa verba, ὁ Ἡφαι-
 στίων συγγραφεὺς καὶ. sunt enim inutilia, ut quae ex

libri margine in contextum irreperint, quis autem is *Adrantus*? Graecis quod equidem sciam, usitatum nomen viri non fuit: neque inter Aristotelis interpretes (talem hunc facit Athenaeus) Andrantum reperies usquam nominatum. Adrastum peripateticum, interpretem librorum Aristotelis, multi nominant. Atque hic Athenaei amicus, vel etiam fortasse praeceptor esse potuit: vix enim sub Antoninis, juvene adhuc Athenaeo, ut non sine causa ejus viri nomen hoc loco restituendum esse videatur, quod tamen non ponimus nos, sed tantum proponimus. Antiphontem sophistam memorat Xenophon in Commentariis libro primo, et Socratis cum eo colloquium. iste est de quo Athenaeus hoc loco. Scribe, *οὐδὲ ἴδιον προσεξευρών*. Lacedaemonii, inquit, calamo coronantur *ἐν τῇ τῶν Προμαχίων ἑορτῇ*. Sunt codices in quibus scribitur *Προμυχίων*: sed omnes meliores et Epitome *Προμαχίων*. Exillimo cultam apud Lacedaemonios (quorum dii omnes fuere armati) Minervam *πρόμαχος* indeque dicta Promachia, sacrum illi deae diem sic et aliis Peloponnesi locis Promachormam eandem cognominatam legimus, ut apud Corinthios teste Pausania. In hoc solemnium verba sunt Athen. *ἐν ταύτῃ συμβαίνει τοῖς μὲν ἀπὸ τῆς χώρας καλάμῳ στεφανοῦσθαι, ἢ στελεγγίδας τοὺς δ' ἐκ τῆς ἀγωγῆς παῖδας ἀστεφανώτους ἀκολουθεῖν* appellat *τοὺς ἀπὸ τῆς χώρας*, juvenes Spartanos rusticos aut ex aliis locis ditionis Spartanorum, non autem ex urbe. at *οἱ ἐκ τῆς ἀγωγῆς*, juvenes sunt Lacedaemonii urbani, quorum major quam caeterorum cura horum disciplina proprie ἀγωγῆ dicta. Plutarchus in Agefilae *ἢ Χθῆ τὴν λεγομένην ἀγωγὴν ἐν Λακεδαίμονι, σιληροὺς μὲν οὖσαν τῇ διαίτῃ καὶ πολύπονον, παιδεύουσαν δὲ τοὺς νέους ἄρχεσθαι*. Vocem *στελεγγίδας* qui vexant interpretes, quam inconsulti! *στελεγγίς*, idem ac *στλεγγίς*. et dictio praeter notissimam strigilis significationem, etiam coronamenti genus quoddam designabat. laminas nimirum fabricabant, quibus pro coronis utebantur, *στλεγγίδας* propter aliquam veterum strigilium similitudinem nuncupantes. Antiqui grammatici *ἔλασμα χρυσοῦν* interpretantur. probo quod dicunt fuisse *ἔλασμα*, laminam: nam et balnearis strigil, lamina erat incurva cum manubrio ut scimus ex antiquis marmoribus. non probo quod addunt *χρυσοῦν*: quasi ex auro solum fierent strigiles auro ornatum. ex vili materia fuisse quasdam factitatas, testatur hic locus: item alius initio libri quarti, ubi ait; *προς*

στεφανώθη δὲ ἕκαστος πρὶν εἰσελθεῖν στλεγγίδι χρυσοῦ.
 am, si erant omnes aureae, cur addit τὸ χρυσοῦ. Placet
 quod scribit Pollux, στλεγγίδα fuisse pellem deauratam,
 apiti solitam aptari. ἔστι δὲ, inquit, καὶ ἕτερόν τι στλεγγ-
 ῖς δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσι.
 rotianus quoque ταινίδιον interpretatur. Constat ex va-
 is operis hujus locis, editum ab Aristone Ceo fuisse
 brum hoc indice, Ἐρωτικὰ ὁμοία. quare et si non damno
 ulgi scripturam in istis, Ἀριστοτέλης δ' ἐν δευτέρῳ Ἐρω-
 κῶν, καὶ Ἀρίστων ὁ περιπατητικός, Κεῖος δὲ τὸ γένος,
 ν δευτέρῳ Ἐρωτικῶν ὁμοίως Φασίν. suspicor tamen exci-
 sse vocem unam et scribendum, ἐν δ. Ἐρωτικῶν ὁμοίων,
 οίως Φασί. aut sine dictione ὁμοίως. Observat philolo-
 us, solitos veteres frontem sibi coronare: affertque in
 am rem Anacreontis hoc testimonium, ἐπὶ δ' ὀφρύσι
 κλίμων στεφανίσκους θήμενοι, θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν
 μούσῳ. extant hodieque in Odario quodam ejus poetae
 erba haec, στεφάνους δ' ὅπως πυκάζω, Τὰ μέτωπά μου
 τικαίει. Venit etiam in manus meas oda quaedam Ana-
 reontica poetae veteris nescio cujus: ubi moris hujus
 t mentio, ipsam carmen subjiciam: quia adhuc publici
 aris, quod sciam, factum non est. Ecce illud tibi:

Ἄνακρέων ἰδὼν με
 ὃ Τήϊος μελωδός,
 ὄναρ λέγων προσεῖπεν·
 κἀγὰ δραμῶν πρὸς αὐτόν,
 περιπλάκην Φιλήσας.
 γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ.
 καλός γε καὶ Φίλωνος.
 τὸ χεῖλος ᾤζεν οἴνου·
 τρέμοντα δ' αὐτόν ἤδη
 ἔρωσ ἐχειραγώγει.
 ὃ δ' ἐξελὼν κερήνου
 ἐμοὶ στέφος δίδωσι.
 τὸ δ' ᾤζ' Ἄνακρέοντος.
 ἐγὼ δ' ὃ μωρὸς ἄρας
 ἐδησάμην μετώπῳ·
 καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
 ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

p. 953.

CAPUT QUINTUM.

Mos veterum, pectus coronare, et unguentis illinere ὑποθυμιάδες. cephalalgiae paratissimum remedium, caput vincire. ὁ βίος, humanum genus vita eodem sensu. Suidae locus animadversus παραϊτεῖσθαι et περιίστασθαι, pro fugere aliquid.

Pectus etiam coronasse sibi veteres, unguentisque illinisse, deinceps Athenaeus observat: causam simul adjiciens, quod in ea parte sedes sit cordis. ἔστεφανοῦν δὲ, inquit, καὶ τὰ στήθη, καὶ ἐμύρουν ταῦτα, ἐπεὶ αὐτόθι ἡ καρδία. Clemens Alexandrinus aliam rationem affert, Paedagogi libro secundo, capite octavo, Οἱ ἰατροὶ ψυχρὸν εἶναι Φυσιολογοῦντες τὸν ἐγκέφαλον, μύρω χρῆσθαι ἀξιοῦσι τὰ στήθη. Testis hujus moris est Alcaeus jubens καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τὰς πολλὰ παθοσας κεφαλᾶς, καὶ τῷ πολιῷ στήθεος. sed omnium primus dixerat Archilochus, ἐσμυρισμένας κόμας Καὶ στήθη ὡς ἂν καὶ γέρον ἠράσσατο. Has coronas vocabant ὑποθυμιάδας vel ὑποθυμίδας, ut auctor est Athenaeus: quae etiam nominis causam aperit. meminit et Plutarchus in Symposiacis: item Hesych. Alcaei verba ita scribe, ἀλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραις παρθέτω ὑποθυμιάδας τὸν Doricum ἀνήτω pro ἀνήθου. laudant haec Alcaei Pollux et Theocriti scholiastes. Cur autem veteres anetho coronati cibum sumerent. causam explicat Galenus libro sexto, De facultatibus simplicium med. ὑγρότερον καὶ ἤπιον τὸν θερμὸν ἐστὶ τὸ χλωρὸν ἐτι καὶ ἐγχυμον, ὥστε πεπτε κώτερον μὲν καὶ ὑπνοποιὸν ἐστὶ μάλλον τοῦ ξηροῦ, διοφορητικὸν δ' ἤπιον. διὰ τοῦτό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ παλαιοὶ ἐξ αὐτοῦ στεφάνοις χρῆσθαι παρὰ τὰ συμπόσια. Depravata exhibent nobis omnes codices et proxima verba Sapphus, καὶ πολλαῖς ὑποθυμιάδες πλέκταις ἄντια παλαιὰ δέραι. Scribe, καὶ πολλαὶ δ' ὑποθυμιάδες πλέκται, καὶ ἄνθρα περιδέραια. postremorum duorum verborum emendatio est Guilielmi Canteri. sed et priora emendationibus indigebant. bis autem idem dixit ἡ καλὴ Sappho. nam hypothymiades et flores de collo pendentes ταυτόν. Scribit ἀντίποινα τοῦ ἐκείνου δεσμοῦ, non ἀντίποιος. Aeschyleus

erbum est. Adeamus ad stabulum ipsum Augiae: sic ap-
 ellarim jure verba Sapphus, quae statim recitantur,
 hoc modo scripta, Σὺ δὲ στεφάνοις ᾠδία παρθέσθ' ἐρα-
 τῆς Φόβαισι ὄρπανας ἀνήτω συνεβραῖς ἀπαλλαγείση χερ- p. 954.
 ν. εὐάνθεα γὰρ πέλεται καὶ χάρις τε μάκαιρα μᾶλλον
 ποτέρηνα στεφανώτοισι δαπυστρέφονται. omnia inquinata,
 ni nihil. Sed bene consuluit nobis Athen. qui lepidis-
 mae poetriae mentem suis verbis nobis indicavit. Sub-
 cit enim. ὡς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένου μᾶλ-
 λον τοῖς θεοῖς, παραγγέλλει στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας.
 ege igitur, Σὺ δὲ στεφάνους Δωρίνα πάρθεό γ' ἐραταῖς
 ὀβαιοῖσι, ὄρπανας ἀνήτω δρέψαισ' ἀπαλαῖσι χερσίν. εὐάν-
 θεα γὰρ πέλεται, κεχαρισμένα τε μάκαιρα μᾶλλον τὰ
 ἰσρεῖα. ἀστεφανώτους δ' ἀποστρέφονται. adjuti sumus
 doctissimis viris Scaligero et Cantero in restitutione
 ejus plane conclamati loci. Doricae nomen loco vocis
 inutilis ᾠδία substituiimus ex libro decimotertio. Scribi
 oportuit μοχ, οἱ μὲν αὐτῶν μανιωδῶς ἐπηρεζόμενοι παρέ-
 σταναιον. Sequitur in sermone quo explicatur coronarum
 inventio: ἐδέησεν οὖν βοηθημάτων τοῖς ἐν τῷ πότῳ τὴν
 κεφαλήν ἐπιθλιβεῖσιν. ἦν δὲ δεσμός ἐξ αὐτῶν προχειρό-
 τος. Canterus. ἐξ ἀνθρώπων, nos probamus, ἐξ αὐτῶν,
 nempe τῶν βοηθημάτων. ex omnibus cephalalgiae reme-
 diis paratissimum erat vinculum capitis: nam et hoc in-
 ter remedia, ut subjicit auctor, et probat quotidiana ex-
 perientia. Cornelius Celsus, *Quidam caput dolens de-*
vinciunt: alii cervicalibus vestimentisque onerant. Ὁ
 βίος cum dicunt Graeci saepe non vitam, id est actum
 animae in corpus intelligunt: neque etiam victum et τὰ
 ἐπιτήδεια: quae est altera vocis βίος nota vulgo signifi-
 catio: sed ipsos viventes, sive mortales, et genus homi-
 num. Ita accipe in his Athenaei, καὶ ταύτη μοι δονεῖ
 Διονύσω ὁ βίος ἀνεῖναι τὸ στέφος. propterea videntur
 mihi mortales coronam hederaceam Baccho sacrasse.
 paulo post, προστίθησιν ὁ βίος ἀεὶ τι τοῖς χρειώδεσι
 τῶν εἰς ἀπόλαυσιν καὶ τρυφήν ἀγόντων. libro duodecimo,
 ἐφόρου πάντα οἷς νῦν ὁ τῶν γυναικῶν ἀβρύνεται βίος.
 hoc est, αἱ γυναῖκες. Dionysius Halicarnassensis in me-
 thodo nuptialium orationum, ἀπὸ τούτων τῶν θεῶν (Jo-
 nem intelligit et Janonem) καὶ ὁ τῶν λοιπῶν θεῶν χορὸς
 παρῆλθεν εἰς τὸν βίον, τῶν ἐπιφημισθέντων τοῖς γάμοις.
 et statim, παρῆλθεν εἰς ἀνθρώπους. eodem sensu. sic idem
 alibi Dioscorides libro sexto, ἐν τῷ βίῳ καθωμίληται.
 notum est vulgo Aelianus de Doctrina Epicuri, ἦν ὁ

Γαργήτιος ὡσπερ οὖν τὰ ἐκ Τιτανικῶν σπερμάτων Φύνηται
 τῷ βίῳ προσετρίψατο. id est, quae mortalibus impreg-
 Epicurus. Lucianus Icaromenippo, de Epicureis iterum
 ἢν ἅπαξ οὗτοι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως
 πεινήσετε. *esurietis, ait, o dii, plus satis, si semper*
hominibus sua dogmata isti approbaverint. Extat vetus
 dictum paganorum apud Chrysofostomum in commentariis
 epistolae Pauli Apostoli ad Philemonem: ἐπὶ ἀνατροπῇ
 τῶν πάντων ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὸν βίον εἰσενήνετα
 Idem Clemens, οἱ δὲ πρὸς κακοῦ ἂν τὴν φιλοσοφίαν εἰς
 δεδυνέναι τὸν βίον νομίζουσι. Vetus scriptor apud Suidam
 de Polyucto quodam, Θεοστυγῆς, βαρυόργητος, Κωνυτῆρος
 καὶ Στυγὸς δεινὸν καὶ ὀλέθριον τῷ βίῳ ἐκλόχευμα. Epist.
 rhanus de Ario, μέγα κακὸν φοιτῆσαν τῷ βίῳ. *magnus*
malum quod inter mortales versatum est: sive, pestis
 p. 955. *quae inter homines grassata est.* et mox, καὶ αὐτὸς δε-
 νόν τι ἐπειργάσατο τῷ βίῳ, et ita saepe. Apollonius
 grammaticus libro primo, καθάπερ ἐν τῷ βίῳ Φαμέ-
 id est, *quemadmodum vulgo dicimus.* [Leo constitutione
 quadragesimaprima πρὸς τὴν νῦν κατασχοῦσαν τὸν βίον
 ἐνδειαν τῆς ἀρετῆς.] Suidas de Antiphonte Rhamnusia
 nobili oratore, ὃν πολλοὶ μιμήσασθαι θέλοντες, παρο-
 μιαν ἔλιπον τῷ βίῳ, ὥστε τοὺς καλοὺς ῥάμνους καλεῖν
 Locus Suidae est in Ῥάμνος: sed corruptus, itaque resti-
 tuendus. Ῥαμνούσιος ἐπὶ τῶν σοφῶν, καὶ ἐλλογίμων
 Ῥαμνοῦς γὰρ δῆμος Ἀττικῆς, etc. et in fine Ῥαμνουσίους
 καλεῖν. Atque ex hoc loco discimus unde ortum sit, quod
 claros in literis viros Rhamnusios παρομιμακῶς vocarunt
 quod explicare magnus vir Erasmus non potuit. Ai-
 igitur, παρομιμάν ἔλιπον τῷ βίῳ. affine est apud Sene-
 cam, *instruenda vita est exemplis illustribus.* πορίζου-
 δεῖ τῷ βίῳ ἐπίσημα παραδείγματα. neque aliter Plinius
 illud capiendum initio libri 25. *vitae profuit.* Idem in
 praefatione, *adjectis rebus plurimis, quae aut ignoraverant*
verant priores, aut postea invenerat vita. Sic apud Ma-
 Tullium, *communis vita.* De divinatio. libro primo, *ne-*
que ante philosophiam patefactam, quae nuper inventa
est, hac de re communis vita dubitavit. et libro secundo
 Sed hoc quidem genus divinationis vita jam communis
 explosit. et saepe alibi idem Plinius. Postea scribimus
 ἐντεῦθεν δ' εἰς ἡδονὴν τραπέντες, τὸ μὲν εἰς συμφέρον
 τείνον, καὶ τοῖς ἐκ μέθης παραβοηθοῦν ἐλαττώμασι, περι-
 φρόνου. τοῦ δὲ πρὸς ὄψιν, ἢ πρὸς ὄσμην ἐπιτερποῦ-
 ἐφρόντισαν. id est, *postea cum ad voluptatem animos*

onvertissent homines, utilitatem quae ex coronis perci-
 piebatur, atque auxilium quod illae adferebant ebrie-
 tatis incommodis, neglexerunt: translata cura ad eam
 suavitudinem, quam oculis vel naribus coronae pariunt.
 Ita hunc locum Canterus constituit recte, si quid iudico,
 ut acute. nisi quod pro εἰς συμφέρον debere legi censebat
 εἰς πότον. cuius sententiae rationem video nullam.
 Quare adjecta voce necessaria quae excidit, emendavimus,
 τὸ μὲν εἰς συμφέρον τείνον. Non dubitamus hanc esse
 Athenaei sententiam: de verbis non idem affirmaverim.
 Epitome sic, τὸ μὲν τοῖς ἐκ μέθης παραβοηθοῦν ἐλατ-
 τώμασιν ἀφῆκαν. In eodem libro παραιτητέον scriptum
 ἐπιπροπεριστατέον, ubi dicitur, ἅπαντας τοὺς καροῦν δυνα-
 μένους ἢ βαρύνειν ἄλλως κεφαλὴν, περιστατέον. id est,
 fugiendum et rejiciendum est. quia usitatus verbum est
 παραιτεῖσθαι quam περιίστασθαι, propterea ille gram-
 maticus obscurius verbum more suo, mutavit notiore.
 sed et περιίστασθαι interdum significat fugere aliquid,
 et declinando vitare. Ita accipe in his Jamblichi De
 Vita Pythagorae, cap. 31. Τὸν Διονύσιον τὸν τύραννόν
 Φασι, ὡς πάντα ποιῶν, οὐδενὸς αὐτῶν ἐπετύγχανε τῆς
 Φιλίας, Φυλαττομένων καὶ περιίσταμένων τὸ μοναρχικὸν
 αὐτοῦ καὶ παράνομον. caventibus illis ac refugientibus
 ingenium Dionysii tyrannicum et iniquum. nihil hic
 aliud significat περιίστασθαι quam φυλάττεσθαι. Beatus
 Paulus duobus locis accipit pro παραιτεῖσθαι: quod pul-
 chre Syrus expressit, servata vocis Graecae analogia,
 verbo ἕρησα: sed haec alibi accuratius expetenda pro-
 λήπιτιο numine.

CAPUT SEXTUM.

p. 956.

Ναυκρατίτης στέφανος. *Expensa Athenaei obser-*
vatio. Θετταλὸς ποικιλόμουθος. γλώττα calceo-
rum. στέφανοι ὑπὸ γλώτταις. ἴσθμιος στέφανος.
Antinoea corona. ἐν Μουσῶν. Πυλέων. Elliotia.
Gymnopediae Spartanorum. ἐπιθυμίδες et ὑπο-
θυμίδες. alia nonnulla.

ΠΕΡΙ δὲ τοῦ Ναυκρατίτου στέφανου τίς ἐστὶ τὴν ἄνθην.
 Scio ἄνθην Graecam esse dictionem, legique etiam apud
 Theophrastum: non possum tamen mihi persuadere ullo

modo convenire id verbum isti loco. ἄνθη enim sive
 ἄνθησις, ipsa est florum eruptio: quod alienissimum est
 a loci hujus sententia. Lego. τίς ἐστὶ τὴν ἀρχὴν. *quale
 omnino sit.* ita enim loquuntur Graeci. τῶ καὶ μετὰ
 τῶν ῥόδων ὑπὸ τοῦ Ἀνακρέοντος Φορεῖσθαι. Male isti
 vulgo capiuntur. Auctor hoc vult: probari sibi, coronam
 Naucratitem non aliam esse quam myrteam, hoc etiam
 argumento: quia Anacreon eam gestari dicat cum rosis
 sive corona e rosis. Respicit descripta superius Anacreo-
 nis verba. Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἑκάστος εἶχε
 τοὺς μὲν ῥοδίους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην. Rosa et myrta
 belle inter se conveniunt et solent copulari. In hoc
 est omnis hujus argumenti. non praestabo integritatem
 horum verborum: sententiam non aliam esse, hoc verum
 praestabo. Ridiculos pronuntiat philologus eos qui dice-
 rent Naucratitem coronam esse eam quae constaret
 biblo coronaria. perstringit, ut saepe, grammaticorum
 vulgus, quibus ita visum. Hesychius, Ναυκρατίτης στε-
 φανος, ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ναυκράτεως, ὁ Βύβλιος,
 ὁ ἐκ Φιλύρας, ἢ ὁ σαμψύχιος. postrema interpretatio
 sola Polluci placuit libro 6. cap. 13. Erit qui malit
 στεφανωτίδος quam στεφανωτρίδος. sic tamen etiam in
 Excerptis. Audiamus philologum: δεῖξαι οὐκ ἔχεις ὅτι
 διαλελυμένως τις εἶρηκε ῥόδων στέφανον, καὶ ἴων στέφα-
 νον. τὸ γὰρ παρὰ Κρατίνῳ κατὰ παιδιὰν εἶρηται, ναρκισ-
 σίνους ὀλίσκους. Negat dixisse veteres ῥόδων στέφανον
 aut ἴων στέφανον: sed ἴχ, ῥόδα, aut στέφανον simpliciter
 vel certe στέφανον ῥοδίον. Videtur haec Athenaei men-
 esse. Quamobrem Cratini verba ita scribenda judicamus
 ναρκίσσου στεφανίσκους. non ut editum est, neque ut
 placitum Dalecamp. ναρκισσίνους τροχίσκους. Sed ingenuus
 fateor de hac dipnosophistae observatiuncula, nondum
 mihi liquere. Nam si negare voluit, sic locutos veteres
 ut dicerent, *rosae coronam* aut *violae*: sed *rosaceam*
 aut *violaceam*: in promptu exempla sunt quae falsi ipsi
 arguant, nam apud poetas στέφανος κίττου, vel σελίνου
 aut λευκοῖων passim legere est. etiam apud Platonem in
 Symposio leges ῥόδων στέφανον καὶ ἴων. Falsum igitur
 hoc τηρησείδιον. An ergo fidem codicum vocabimus in
 dubium, quasi auctor contrarium voluerit? veteres nempe
 ῥόδων στεφάνους dixisse, non autem ῥοδίους, aut ῥοδό-
 εντας: neque [ναρκισσίνους, sed ναρκισσίνου.] istud vero
 falsissimum. Theocritus, — ἀνήθιον ἢ ῥοδόεντα ἢ καὶ
 p. 957. λευκοῖων στέφανον περὶ κρατὶ Φυλάσσω. Excipiat for-

Se aliquis, loqui Athenaeum de vocibus ῥόδον et ἴον
 tantum negareque duorum istorum nominum τὰ κτητικὰ
 esse veteribus usurpata. equidem facile concesserim de
 posteriore: non enim temere invenias, qui ἴνον στεφάνου
 dixerit. at ῥόδιον leges apud antiquissimos. Anacreon,
 στεφάνους μὲν κροτάφοισι ῥοδίνους συναρμόσαντες. Idem,
 ῥοδίνοισι στεφανίσκοις Πεπυκασμένος χορσύσω. Semus De-
 mus paulo mox ait, τὸ παρὰ μὲν ἡμῖν στέφανος, παρὰ
 ἄλλοις τισι στέμμα προσαγορευόμενον. Canterus emendat, τὸ
 παρὰ μ. ἡ. στέφος. et statim, κέκληται δὲ στέφος ἀπὸ
 τοῦ στεφάνου. melior quidem haec lectio quam vulgaris,
 quae ineptissima est. sed sive ita corrigamus, sive ut
 placebat nobis, κέκληται (aut κέκληται) δὲ στέφανος ἀπὸ
 τοῦ στεφανοῦν: nunquam efficiemus quin grammaticum
 nomen ejus qui haec scripsit liceat mirari quanquam hoc
 nomen mirabitur qui in antiquorum sapientum scriptis
 sero fuerit versatus. Ait, σὺ δὲ οἶμι με ἔφη Θεσσαλὲ
 ποικιλόμυθε, etc. haec verba sunt Ulpiani: nam Thes-
 salus ποικιλόμυθος est Myrtilus. alibi nominantur Thes-
 salii ποικιλόδιφροι. propter singulare artificium sellarum
 Thessalicarum, de quibus libro primo. eo allusum hac
 occasione. Platonis comici locus quem recitat, valet ad lo-
 quacitatis et γλωσσαλγίας exprobrationem. Platonis sunt
 verba:

Καίτοι Φορεῖτε γλῶσσαν ἐν ὑποδήμασι,
 στεφάνους δ' ὑπὸ γλώττησιν, ὅτε πίνητέ που,
 καὶ καλλιερῆτε γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε.

Ita estis lingulae, inquit, ut etiam in calceis linguam
 gestetis. obstrigilla calceamentorum appellat γλῶτταν, lin-
 guam, sive ligulam. Secundo versu ait, coronas etiam
 cum linguis gestatis in computationibus vestris. ὑπὸ saepe
 significat σὺν, ut et hoc loco. ita autem περιφράζει co-
 ronae hypoglottidas, de quibus loquitur: sic dictas a
 nexu genere: fortasse quod propendentem aliquam ligu-
 lam haberent, aut etiam plures. Sic explicamus quod
 hic scriptum invenimus in omnibus codicibus. Jure ta-
 men ex ipsis Athenaei verbis suspicemur, scripsisse co-
 micum στεφάνοις δ' ὑπογλωττίσι. quae lectio qua ratione
 sic concinnari queat, ut commodam sententiam aliquam
 habeat, viderint acutiores. In tertio scribe, Καὶ καλλι-
 ερῆτε. Euripides cum diceret Ἐκ παντὸς ἂν τις πράγματος
 δισσῶν λόγων Ἀγῶνα θεῖτ' ἂν, εἰ λέγειν εἴη σοφός, hoc
 vult: facile esse disertis et facundo viro de quacumque
 re orationem instituere, aut ajendo aut negando κατά-

Φασιν et ἀπόφασιν vocat δισσοῦς λόγους. Totus locus
 corona quae Ἰσθμιον dicebatur, valde corruptus est: quae
 etiam Epit. auctor nihil inde excerptit. Ἰσθμος etiam
 collum significat, venusta translatione ab eo qui proprie
 isthmus dicitur geographis: nisi tamen antiquior est vox
 illius acceptio pro corporis nostri parte, notione ea quae
 habet apud geographos. inde est Ἰσθμιον, colli orn-
 mentum, sive corona sit, sive torques, caetera de h-
 voce Hesychius, et Eustathius. Observandum est, de-
 derari hodie in nostris libris Callixeni veteris scriptor-
 p. 958. verba quae descripta fuerant super mentionē Ἰσθμια
 coronae: quare labes codicum indicanda fuerat post ill-
 verba, γράφων οὕτως. Quae enim sequuntur de corona
 Antinoea et lotina, omnino Athenaei ea sunt, non Calli-
 xeni. quem virum ego non dubito Adriano fuisse ant-
 quiozem: cuius tempore nomen Antinoeae coronae pri-
 mum est cognitum. Sane in re tam recente quid opor-
 fuerit dipnosophistae auctorum testimoniis non video. In
 Antinoo Adriani delitiis, quem ille amissum in Aegypto
 consecravit, et coli pro Deo instituit, nota res ex Span-
 tiano et sanctis patribus, Justino, Tertulliano, Hieronymo
 aliis. Sequitur, ἡσθεῖς οὖν ἐπὶ τῇ τῆς ἐννοίας εὐρέσει
 καὶ νεότητι, τὴν ἐν Μουσῶν αὐτῷ σίτησιν ἔχειν ἔχαρ-
 σατο. nisi est mendum librariorum, figurate dixit ἐννοία
 εὐρέσει καὶ νεότητι, pro, ἐν. εὐρ. αὐτοῦ νέου ὄντος. *U-*
patera libamus et auro. [Sed legam potius, εὐρέσει καὶ
 καινότητι. hoc est εὐρεσιλογία καινῇ.] ἐν Μουσῶν nov-
 dictum, ut ἐν Αἴδου, pro, in aede Musarum: hoc est in
 Museo, quod fuit Alexandriae: sed puto verius ἐν Μου-
 σείῳ. [Huic autem subtilis hominis commento super cor-
 rona Antinoea simillimum est illud, ut puto, ejusdem
 Pancratis, quo persuasit Hadriano, de Antinoi anima no-
 vum in coelis sidus factum esse, quod tum primum esse
 visum. auctor Dio apud Xiphilinum. Locum vide, e-
 cum isto confer.] Cratinus, inquit auctor, lotum appel-
 lavit, στεφάνωμα, διὰ τὸ πάντα τὰ Φυλλῶδη ὑπὸ τῶν
 Ἀθηναίων στεφανώματα λέγεσθαι. Hesychius addit, καὶ
 ποῶδη, in voce στεφανωμάτων: qui locus hinc est illu-
 strandus. ΠΥΛΕΩΝ vocabulum in censu coronarum
 ponitur, quasi is esset rectus casus. Hesychius sic, πυ-
 λέων στεφάνων. ceu esset obliquus. sed scripserat opinor
 Hesychius, στέφανος. vide infra capite octavo. In prioro
 Philetae versuum, Ἔστην ἀμφίνομα εὐώδης ἀγχόθι
 πατρός. malim, ἀμφὶ κόμαις. nisi est proprium nomen

ἑλλωτίς corona ἑλλώτης ἐστὶν Ἡεσύχιος. ἑλλώτης, αἶτ, Εὐ-
 ῥώτης στέφανος πλεκόμενος (deest opinor ἐν μυθῶνι)
 ἡχώων εἴησι. de Ellotiorum autem festo scribit idem,
 ἑλλώτια ἑορτὴ Εὐρώτης ἐν Κρήτῃ. a Cretensibus igitur
 acciperunt Lacedaemonii, ut reliquorum suorum insti-
 torum magnam partem. *Thyreaticas* coronas etiam
 Ἡεσύχ. Lacedaemoniis assignat. *Gymnopaediae* numero
 multitudinis festi nomen apud Spartanos. etsi autem longe
 differunt παιδιὰ et παιδεία, in hac tamen voce promiscue
 scripturam utramque reperias, γυμνοπαιδεῖαι et γυμνο-
 παιδία. Αἶτ, χοροὶ δ' εἰσὶ τὸ μὲν πρόσω παιδῶν, τὸ δ'
 ἄριστου ἀνδρῶν γυμνῶν ὄρχουμένων καὶ ἀδόντων Θα-
 λήτου καὶ Ἀλκμᾶνος ἄσματα. Canterus corrigebat, τὸ δ'
 ἄριστεροῦ, ἀνδ. sed cum duorum tantum chororum
 fit mentio, et vocetur eorum alter ὁ πρόσω: non male
 iudicio meo scribas, τὸ δ' ἐξῆς, ἀρίστων ἀνδρ. poeta
 huius hic fit mentio, non *Thales* dictus est, sed *Tha-
 leas*, patria Cretensis. multa de eo Plutarchus in libro
 de musica. Deinde scribendum, μελιλωτίνων δὲ στεφά-
 νων μν. cum Dalecampio de his coronis assertur Alexidis
 testimonium, στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιλω-
 τίνους ἐπιθυμείης. nihil erat causae cur mendam in his p. 959.
 verbis suspectaremus, nisi sequeretur absurdum magnum.
 Nam subjicitur in continenti: Σέλευκός φησι τὰ πάντα
 στεφανώματα. quod aliter nequeas expronere, quam ut
 dicamus omnia coronamenta fuisse appellata μελιλωτίνους
 στεφάνους. hoc vero quis credat? ego falsissimum esse
 non opinor, sed scio, et meo periculo credi postulo.
 Quod postquam semel animadvertissemus, non difficile
 nobis fuit veram lectionem divinare, quae est huiusmodi,
 τ. τε π. κρ. μελιλωτίνους ΕΠΙΘΥΜΙΔΕΣ. Σέλευκός
 φησιν, etc. prima verba sunt Alexidis: deinde solito
 more proponit vocem explicandam: quomodo fecit in
 historia piscium poculorum, et nunc quoque in coro-
 narum recensione. Αἶτ igitur, ἐπιθυμίδας fuisse dictas
 omnes coronas in universum: ὑποθυμίδας vero eas quae
 collo applicantur. vere Athenaeus, vere etiam nos. Ἡε-
 σύχιος, ἐπιθυμίδες τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα. Ita libe-
 ramus scriptorem hunc antiquissima menda, quae etiam
 Breviatorem in erroris calles induit. Notemus locutio-
 nem qua usus auctor: Τιμαχίδας δὲ φησι τὰ παντοδαπὰ
 στεφανώματα, ἃ τὰς γυναῖκας φορεῖν, οὕτως καλεῖσθαι.
 post verbum φορεῖν deest nomen ἕθος: sive ab ipso
 Athenaeo praetermissum, sive ab exscriptore. Quae de

hypoglottide corona sequuntur, sine caussa eo loci positi sunt: cum paulo ante eadem ex iisdem scriptoribus descriptisset.

CAPUT SEPTIMUM.

Κυλιστὸς *sive* ἐκκύλιστος στέφανος. *Pollucis* loci *emendatus*. Cato *sive* Batto *comicus*. Sophocles Σύνδειπνοι. γένειον διηλιφές. ἀνδρῶν γριπτότατος γριπίζειν. πρᾶγμα δυσγρίπιστον. apud Libanum. διηγηθισμένοι στέφανοι. συντίθεσθαι, συζηματιαῖοι στέφανοι.

Deinceps scribit philologus. Εὐρίσκω δὲ καὶ παρὰ τοῦ κωμικοῦ ΚΥΛΙΣΤΟΝ τινὰ καλούμενον στέφανον, καὶ μνημονεύοντα αὐτοῦ Ἄρχιππον ἐν Ῥίνωνι. Docuimus a librum secundum, capite decimo, κυλιστὸν στέφανον *sive* ἐκκύλιστον, eam coronam fuisse appellatam, quae *rotatilem* dicas: quae solidiorem et firmiorem compagem haberet. Talem oportet esse, ut rotari queat: alioquin orbis non durabit, neque puncto insistere poterit, se fatiscente mole ac corrutente vitiabitur. Non aliunde est nominatum κυλιστὸν στέφανον, Eubuli locus declarat, — περιφοραῖς κυκλούμενος. Ὡσπερ κυλιστὸς στέφανος. neque aliud voluerunt qui exposuerunt ἀδρόν, firme et solide compactum. In Hesychii Glossis mecum mirentur viri docti haec, ἐκκοιλιστοὶ στέφανοι, μεγάλοι, ἀδρόν, nam et antecedentia et consequentia suadent non ipsum scripsisse. apud Pollucem sic scriptum est, στεφανῶν δὲ εἶδη ἐκκῆλιστος, ὥσπερ Ἀρχίππῳ εἴρηται ἐν Ἑρῶνι ἀπέρχεται στέφανον ἔχων ἐκ τῶν κηλίστων. librarii culpa manifesta. emendabis igitur ex Athenaei hoc loco. Archippi verba ita concipe: minus recte vulgo scripta in libris Athenaicis:

Ἄθῳος ἀποδὺς Σοιμάτιον ἀπέρχεται
στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλιστῶν, οἴκαδ.

Sequitur, Μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ἑρῶνι τοῦ ἐρῶντι: eundem locum innuens Pollux. καὶ κυλιστὸς δὲ inquit, εἴρημεν Ἀντιφάνης. *Catonem* Graecum comicum produnt nobis editiones quae scribunt paulo post καθάπερ οἱ παρὰ Κάτωνι τῷ κωμωδιοποιῷ ἐν Συνεξαπατάωντι Φιλόσοφοι. sed non temere eruditissimus Canterus emendabat παρὰ Πλάτωνι. nam libro tertio et septimo

Platonis *Synexapatontes* laudati sunt: neque dubium erit
 locum hunc cum superioribus conferenti, de eadem fa-
 ula et hic et ibi auctorem loqui, nihilominus tamen de
 veritate ejus emendationis dubitamus nos, quia scimus
 Platonem comicum scripsisse eodem titulo fabulam: cu-
 jus rei testis est Suidas, qui ex Athenaeo fere habet
 nomina fabularum, quas in comicorum vitis commemorat.
 Quare existimamus ejus poetae nomen et hic restituen-
 dum esse, et libris tertio ac sexto, ubi editum Πλάτω-
 ρος. Battonis poetae, et aliis locis meminit dipnosophista:
 Stobaens etiam sermone sexto. Subjicitur, *περὶ ὧν*
καὶ Σοφοκλῆς Συνδείπνοις Φησιν οὕσι σοι παραπλησίσις.
 Fabula Sophoclea hic laudata, ea est quam alibi vocant,
Ἀχαιῶν σύνδειπνον. itaque *Συνδείπνω* potius legendum
 videatur, nisi obstant similes loci, ubi laudatur Sophocles
Συνδείπνοις. cum hoc libro tum alibi. In primo versu
 inde allato, *Οὔτοι γένειον ὦδε χρῆ διηλειφές,* scribendum
ἀνηλιφές. perunctum. ita dictum ut *ἀνηλιφῆς inunctus.*
 In istis *ἀθάνατος πάλιν ἦτις γέγυνε,* menda manifesta.
 Canterus emendabat, *ἀθ. κολουμβητῆς γέγυνε.* Mira tra-
 ctatione usus auctor cum scriberet, *λέγε ἡμῖν περὶ τοῦ*
ποσειδέωνος, ἵνα μὴ κατὰ τὸν θεῖον Πλάτωνα ἀπολάβω-
μέν σε ἀποθανόντα μεταμορφωθῆναι, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς.
 Nam rectum erat *κατὰ τ. θ. Π. ἐν τῷ περὶ ψ.* Scri-
 bendum etiam *ὑπολάβωμεν.* In Eubuli testimonio super
κροῦθιο corona, pro *ᾧ μακρήτις,* placitum Cantero *ᾧ*
ἀνακρήτις. non caret vitio vocabulum *εὐτριχάριστος.* forte
εὐτριχα, ἄριστος ὑπ. sed parum mihi satisfacio. Deinceps
 scribitur, *καταλέγει δ' Εὐβουλος καὶ ἄλλους στεφάνους.*
Ἀιγίδιον, σὺ δὲ τόνδε φορήσεις στέφανον πολυποίικλον,
ὑθέων γρυπότατον, χαριέστατον ᾧ Ζεῦ. τί γὰρ αὐτὸν
χρῆσαι φιλήσει. ex praecedentium lectione patet, petitum
 hoc Eubuli testimonium esse ex ipsius *Stephanopolide,*
 ut non obscurus sit eorum error, qui pro *Ἀιγίδιον* scri-
 bunt *Αὐγή.* quia meminerant citari alibi comici illius
Augen. sed non recte ex eo colligas, ita scribendum
 esse etiam hic. *Aegium* sive *Aegydiium* scorti nomen
 est, ut scimus ex lib. decimo tertio. Pro *γρυπότατον,*
 quod nihil significat, lego, *γρυπότατον. florum rapacissi-*
imum. id est, *ἐπαγωγότατον, illecebrosissimum.* Vel hoc
 verbum firmaverit satis vocem, *Ἀιγίδιον,* adversus quo-
 rundam emendationem: nam haec verba sunt mulieris
 coronariae merces suas venditantis, et meretricem plu-
 rimas capturas jubentis sperare, sic hoc flore se ornet:

p. 961. hunc enim maximam habere vim illiciendis amatoribus. Ita interpretamur vocem γριπότητον. ac fortasse verius scribatur γριπιστότατον. γριπίζειν idem significat cum ἀγρεύειν, capere. inde, δυσγρίπιστος in recentiorum Graecorum scriptis, *avarus, sordidus, e quo nihil carpias commodi*. Libanius in Epistola ad magnum Basilium, πᾶς ἐπίσκοπος πρᾶγμα δυσγρίπιστον. non memini legere id verbum apud auctorem Libanio antiquiorem. imo, ut arbitror, ante id seculum incognitum id vocabulum fuit ea certe notione. Itaque Basilio legenti epistolam Libanii, facessit illa vox negotium, ut ipse fatetur, ita scribens, Εἰ τὸ κερδαίνειν τοῦτο γριπίζειν λέγεται, καὶ ταύτην ἔχει τὴν σημασίαν ἢ λέξις, ἣν ἐκ τῶν Πλάτωνος ἀδύτων ἡ σοφιστικὴ σου ἡμῖν προεχειρίσατο, σκόπησον ὦ Θαυμάσιε, τίς μᾶλλον ἐστὶ δυσγρίπιστος. at sequens aetas probavit et retinuit. Nicetas Choniates de Johanne Puzeno, κίμβιξ δὲ ἦν εἰς ἄκρον, καὶ γνίφω, καὶ δυσγρίπιστος. id est, *tenax, et a quo nihil extorquerent egeni, ut postea dicit. locus est libro primo. [Γρυπότητον per ὕ esset a verbo γρυποῦν, quod significat aduncum reddere. unde est in libris medicorum ὀνύχων γρύπωσις. Auralianus vertit unguium uncatio. Sed omnino per ἰ scribendum. In libris Graecorum de machina scriptis legas γριπίζεσθαι pro complecti et continere, sicut circulus dolei ligna continet. Mauricius eo verbo utitur libro 8. Taciticorum: Δεῖ μὴ μένον ἀπλᾶς τὰς σκούλας, κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ διπλασίας, ἵνα τῆς μιᾶς ὡς εἰκὸς γριπιζομένης, τὴν μετ' αὐτὴν οὖσαν οὐ διαλάθῃ.]* Ultima Eubuli non invitus scribam cum Dalecampio, τίς ἄρα τὴν αὐτὸν ἔχουσαν Φιλήσει; Non placet quod legitur mox in altero Eubuli loco, ἢ τῶν διηνηθμένων. Lego διηνηθισμένων. et στεφάνους διηνηθισμένους ita arbitror dici, ut vestimenta διηνηθισμένα, *variis coloribus picturata*. ergo et coronae διηνηθισμέναι sunt, quae ex variis diverforum colorum floribus nectuntur. his opponuntur myrteae, serpyllinae, et quaecumque unius generis flore constant. De *helictis* sive tortilibus coronis recitantur verba Chaeremonis tragici, Κισσῶ τε ναρκίσσῶ τε τριέλκας κύκλω Στεφάνων ἐλικτῶν: quorum imperfecta sententia est, et obscura. Canterus maluit τριέλκτος. omnes antiqui, etiam Epitome, stant ab edita lectione. Hellenici verba sunt in Aegyptiacis, Πόλις ἐπιποταμίη Τίνδιον ὄνομα. non opus hic emendatione: ea est urbs cujus meminit Stephanus Περὶ πόλεων: neque obest quod

e Libyae urbem vocat. causam vel initiati solum geo-
 graphiae studiis norunt. Perperam editum, *αὐτὶ θεῶν*
ἠγγυρις. Legendum *ἐν αὐτῇ*. perperam item *καὶ ροιῆς*
ἄνθος, pro *ἄνθος*. Non etiam ista concoquo, *ἄνθει δ'*
ἄνθος ὅταν ὦρα ᾖ, καὶ ἐστὶ τῷ χρώματι τὸ ἄνθος καὶ
θεγγές. deest, puto, aliquid. Adi ad Theophrastum.
 emnonis caedem, et super eo luctum multorum, canit
 Smyrnaeus libro secundo. *Συντίθεσθαι* Graecis est
facisci. Homerus, *σὺ δὲ σύνθεο καὶ μοι ὁμοσσον*. iidem
 ὁρίως appellarunt *συνθήματα*, pacta cum ergolabis et
 principibus de opere faciendo. Jureconfulti vocant hoc
 genus pacti, *do ut facias*. inde opus *συνθηματιαῖον* dici-
 tur, quod Gallis, *besongne faicte de commande*. ita dixit
συνθηματιαίους στεφάνους Aristophanes. quos interpre-
 tur Athenaeus, *ἡργολαβημένους καὶ ἐκδοσίμους*.

CAPUT OCTAVUM.

Corona nomen Graecum. *κορώνη*, et *κορωνίδες*. *χο-*
ρωνός. *τέττιγες*, mali poetae. *ἀκινος* herba. *am-*
brofia pro *lilio*. *amaracus* et *sampfucus* idem.
πόθεν: unde? *Ὀμήρειοι κεκρύφαλοι*. *Reticula*
purpurea luxuriae argumentum. *Apollodorus*
Περὶ Θηρίων et *Περὶ Πάρθων*. *chamaepitys*,
pinus. *ἀκακαλλίς*. *flores iridis* *λύκοι* dicti.
Hesychii locus. *κάλχη*. *εὐμόφαλος* pro *εὖσμος*.
ἴματα pro *εἴματα*. *Multa emendata*.

ROMANORUM vocabulum *corona* Graecum esse origine,
 pridem moniti sumus ab eruditissimis viris. nemo cui
 cor rite saliat in dubium hoc vocaverit. At derivatio
 vocis anceps. nam equidem a Graeco *κορώνη* *coronam*
 deducam. antiquissimis glossographis *κορώνη* exponitur
εἶδος στεφάνου. inde sunt dictae in brachii *ἀνατομῇ* *co-*
ronae live *corona* apophyses cavae duae, literam *σ* re-
 ferentes. Galenus de partibus, libro secundo, *ἐστραμμένων*
δ' εἰς ἀλλήλους τῶν ἐν αὐταῖς κοιλοτήτων, μία μεγάλη
γίνεται κοιλότης ἐξ ἀμφοῖν, εἰκνυῖα τῷ σίγμα γράμματι.
ἀτὰρ καὶ ὀνομάζουσι τὰς ἀποφύσεις ταύτας κοινῇ ἀμφο-
τέρας κορώνας καὶ κορωνὰ, διότι περιφερεῖς εἰσὶ. et κορω-
νίδες apud Stesichorum sunt *corollae*. sic enim ille in
Casaub. Anim. in Athen. T. III. Q

*Helena carmine, πολλὰ μὲν Κυθώνια μᾶλα ποτερρίπτου
 ποτὶ διφρον ἄνακτι, πολλὰ δὲ μύρρινα Φύλλα, καὶ ροδίνο
 στεφάνους, ἴων τε χορωνίδας οὔλας. hoc nobis videtur
 aliis aliud. Scribit enim hoc loco Athenaeus. ΧΟΡΩ
 ΝΟΣ. Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου Φησὶ
 τὸν στέφανον πάλαι χορωνὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ το
 χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι, αὐτούς τε πε
 κειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους. Scriber
 dum, αὐτ. π. κεφαλή τὸν στέφανον ἀγ. laudatur in ha
 rem Simonides: sed ejus testimonium pessime acceptum
 animadversionis nostrae indiget. καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδ
 ἐπιγράμμασι ἰδεῖν ἐστὶν οὕτω καλουμένου. Φοῖβος ἐσαγ
 ται Τυνδαρίδῃσιν αἰοῖδῃσαν ἄμετροι τέττιγες ἐπέμψαν
 χορωνῶ. Meminisse nos oportet, sumptam esse hanc χρῆσι
 de Simonidis epigrammatis. hoc posito, nihil cunctabimur
 ita locum et digerere et corrigere:*

*Φοῖβος ἐσαγεῖται τοῖς Τυνδαρίδῃσιν αἰοῖδῃσαν,
 τὰν ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῶ.*

id est, *Phoebus docuit Tyndaridas canendi artem
 quam cicadae modorum nesciae coronarunt corona. He
 vult Castores musicam didicisse ipso Apolline magistro
 multasque reportasse coronas ex certaminibus cum im
 p. 963. peritis cantoribus. τέττιγες sunt mali poetae, aut can
 tores. mediam autem in hac voce producunt poetae
 ἐπεστέψαντο pro ἐπέμψαντο, suadente metro et sententia
 παρρῶντες restituimus. prior versus pentameter est: sed
 quod in fine positum vides vocabulum, id sine dubio a
 proxime praecedentem pertinuit. Athenaeus vero mon
 suo, non versui, sed sententiae consulens, vocem ne
 cessariam alterius loco posuit, in qua momenti nihil
 erat. nam ita erat apud poetam:*

*— αἰοῖδῃσαν
 Φοῖβος ἐσαγεῖται Τυνδαρίδῃσι καλήν
 τὰν ἄμ. etc.*

Hesiodus, *καλήν ἐδίδαξεν αἰοῖδῃσαν.* [Porro Athenaei sententiam, deducentis vocabulum Romanum *corona* a Graeco *χορωνός*, firmat et M. Tullius, qui in Oratore ad Brutum nomen *corona* inter illa ponit, quae si analogi spectetur desiderant aspirationem: licet usus populi Romani eam non admitteret, certe non desideraret.] In sermone de ACINNIA corona scribe cum doctis, *οἱ ἐκ τῆς ἀκίνου τοῦ φυτοῦ. non ἀκίδος.* Hesychius, *ἄκινος πόα τις* ergo et *ἀκίνιος* uno *v.* Florum coronariorum catalogum ex Theophrasto hic subjectum ab Athenaeo, ex ipsius

bris emendare non est arduus labor, praesertim post
alecampium. Ipsum igitur Theophrastum studiosi con-
lant. Scribe, *ἐάν τις τοῦ ἐλιχρύσου τῷ ἄνθει στεφά-
νται.* et confer cum Theophrasto libri noni, capite 21.
roxima Alcmanis verba sunt depravata non uno modo:
*καί τιν' εὐχομαι φέροισαν τόνδε ἐλιχρύσω πύλεω ἀκηρά-
ων κυτέρω.* Lego, *καί τιν' εὐχομαι φέροισα τόνδ' ἐλι-
ρούσω πυλέωνα καὶ ἀκηράτω κυτέρω.* Dorici casus sunt,
supra, *ἀνήτω στέφανος.* et *τίν' pro τοί.* Junonem al-
quitur sacram ei coronam dicens, quae Spartano vo-
abulo dicitur a poeta *πυλέων.* aitque hanc esse factam
x helichryso et illibato cypero. Scribe cum eruditissimo
antero, *καὶ τέρεινα δάφνα.* *Lilium,* inquit, *Corinthii*
ocant ἀμβροσίαν. et Hesychius, *ἀμβροσίη, Κορίνθιοι τὸ*
οίον. At *amaracum,* ait auctor, ex Diocle *σάμψυχόν*
νες καλοῦσι. Succurrunt verba Servii non aliena huic
co. *Amaracus puer regius unguentarius fuit, qui*
casu lapsus dum ferret unguenta, majorem ex confu-
sione odorem creavit. Unde optima unguenta amara-
ina dicuntur. Hic postea in herbam sampsucum dicitur
versus, quam nunc amaracum dixit. Sed coronam
maracinam a sampsuchina diversam facit etiam Artemi-
orus lib. 1. cap. 79. Postquam dixisset ex Clearcho,
acedaemonios *τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον*
ὀμπατήσαντας ἐντραχηλιοθήναι: addit, recte de illis
ictum esse ab Antiphane in *Citharista,*

*Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι πότε;
νῦν δ' Ὀμηρείους ἔχοντες πορφυροῦς κερυφάλους.*

Erit fortasse qui hanc lectionem probet, quam tamen
olim suspectam habuimus. Si nihil mutes sensus erit
imperfectus hujusmodi. Nonne aliquando Lacedaemonii
sufflabant, id est, superbiebant tanquam inexpugnabiles,
qui tamen nunc purpureis sese ornant reticulis. Nobis
aliquando visum est ita scribendum.

p. 964.

*Οὐκ ἐφυσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι. πόθεν;
οἱ νῦν γ' Ὀμηρείους ἔχοντες πορφυροῦς
κερυφάλους.*

Non sunt, inquit, natura inexpugnabiles Lacedaemonii.
non. qui quidem luxui jam se, ut caeteri mortales de-
dant. Itaque cum pristina instituta deserant, vinci facile
posse sunt existimandi. *ἐφυσαν* legimus non *ἐφύσων:* quod
modulum versus corrumpit. neque *πότε,* sed *πόθεν.* quod
Atticis scriptoribus cum interrogatione enuntiatum, ne-
gationis vim habet. Dionysius Halycarnassaeus libro 4.

ἀρά γε τὴν ἡγεμονίαν παρέλαβεν ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ γε-
μενοι βασιλεῖς; πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Arrianus Di-
sertationum Epicteti lib. 2. cap. 21. οὐ γὰρ ὡς ἀποδη-
μενοί, ἢ ἐπανορθώσοντες, ἢ ἄλλ' ἀντ' αὐτῶν ληψόμε-
ἔρχεσθε. πόθεν; οὐδ' ἐγγύς. Latini sunt imitati. Plin.
Epistolarum libr. 4. Quae nos refugimus, non quia
superiores: unde enim? sed quia timidiores sumus. quae
appellet Ὀμηρείους κερυφάλους, non satis scio: et scire
esse mendam suspicor. mens tamen ea est quam diximus:
nam in argumentum luxuriae proferuntur reticulae
purpurea: qualia erant corpore merentium foeminarum
ut in epigrammate,

Ἴδε Φιλοπλέτσιο νόμας σφικτῆρα Φίλαινας
βαπτὸν ἀλὸς πολιῆς ἀνδρσι κερύφαλον.

[Si vocem κερυφάλους liceat exponere de subligari-
vel fasciis cruralibus, pro Ὀμηρείους legam μηριαίους
enim est crurales. Olim apud Romanos fascias crura-
gestare elegantiores, aut coloris insignioris specimen habebant
morum. Notum quam suspicionem de Pompejo commo-
verint fasciae albae. Si tale quid fuit in moribus antiquae
Lacedaemoniorum, nulla fuerit hic difficultas.] Quod
quitur, Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ Περὶ Σηρίων Φησὶ χαμαιπτε-
οὶ δ' Ἀθήνησιν ἰωνίαν, dubitationem aliquam habet: nam
paulo post in eodem argumento laudatur hic scriptor,
δ' Παρθηῶν. quare videndum num sit alterutro lo-
menda. quod literarum similitudo aliqua suadet. Vise-
confer locum utriusque. Chamaepitis etiam pinus
tinis dicitur. Virgilius quarto Georgicor.

Ipse thymum pinosque ferens de montibus altis.

Ἀνακαλλίς pro narcisso Creticum vocabulum fuit ut
servat Hesychius: qui tamen eo verbo non narcissum
sed narcissi florem significari scribit. Lege statim
Theophrasto, ubi de serpyllo, τὴν ἄγριον κομίζοντες
τῶν ὀρῶν. non ut hic editum, ἐκ τῶν ἀγρῶν. Flores in
dis λύκους esse dictos ex Philino observatur. Hesychius
scripturam emendabis, λύκος τὸ τοῦ ἱερέως ἀνδρὸς. in
vero τῆς Ἰριδος. nisi scripserat Ἰρεως. Recte scribitur
omnibus codicibus, ὁμοία ταῖς καλουμέναις κάλχαις. nam
que audiendi qui mutant. Hesychius, κάλχη, βοτάνη
ἀνθοφόρον. Ajunt dipnosophistae, Τιμαχίδας δ' ἐν Δε-
πνοις, τὸ ρόδον φησὶ τοὺς Ἀρκάδας καλεῖν εὐόμφαλον
ἀντὶ τοῦ εὐοσμῶν. Vulgo Graecis ὄμφη est vox, dicti
p. 965. at dialecto Dorum ὄμφα est ὄσμη, odor. inde ὄμφαλος
et εὐόμφαλος, suave-olens Hesychius. Scribe cum Car-

ρο, ἐν ταυτῷ μένουσιν ἠνωμένα. De auctore Κυπρίων
 ὧν libro 8. cap. 3. ubi tractavimus proxime sequentem
 cum. In primo versu ἱματτα pro εἴματτα, vel ἱμάτια
 entur omnia exemplaria: quorum auctoritas insuper
 benda non est, cum adstipuletur et Helychius. ex quo
 tet dictum fuisse utrumque. Scrib. ἡδέϊ, νεκταρέω, ἐν
 ἀμβροσίαις καλύπεσσι. et, καλλιβόρου, οἶ' Ἀφροδίτη.
 θεαὶ λιπαροκρήδεμοι. notum verbum ex Homero.

CAPUT NONUM.

*Percurruntur Nicandri versus e secundo Geor-
 gicorum, quibus flores coronarii a poeta
 explicantur.*

OBSCURISSIMA est Nicandri ῥῆσις tota e libro secundo
 eorgicorum, quae septuaginta ipsis versibus florum co-
 ronariorum historiam complectitur. Jam olim cum adhuc
 brariis antiquis conflaret fides, poetam hunc Φιλαρ-
 αῖον et πολυμαθῆ, ut eum jure appellat noster libro
 tertio, posse recte interpretari magnum videbatur et
 rduum. Quid nunc? cum ad priores difficultates perfu-
 ia exscriptorum accessit, quae omnes doctissimi vatis
 reliquias mire depravatas, foedeque inquinatas ad nos
 ransmisit. Humani ingenii modum excedat longe oport-
 et, qui se speret conjecturis et divinationibus suis pul-
 berherrimum quidem, sed deformatissimum fragmentum istud
 posse redivivum praestare. Omnino dux hic et auctor
 opus est, fidelis nempe codex aliquis: cujusmodi an ullus
 extet usquam hodie, nescio. Dalecampium hic, ut saepe
 libi, mirari quam imitari sapientes malint. et profecto
 vir eruditissimus tam longe ab eo astit, ut desperantia
 ulcera sanaret, ut quaedam leviter affecta, et de facili
 κνεστὰ, pessime acceperit: quin etiam multis locis cum
 Graeca verba Nicandri respicies, quid ille sit secutus in
 versione sua non facile divinaveris. Acuti et maturi
 iudicii lectores feliciter in hac palaestra se exercebunt.
 Nos ista raptim et solum ἀφοσιώσως ἐνεκα animadver-
 tebamus. Octo primis versibus de violis agit poeta. Graeci
 eum florem ἴον appellant. Nicander ἰάδα licentia poetica:
 et appellationis hujus originem ex antiqua fabula assert
 istam. Ionidas sive Iadas nymphas Ioni primo coronam
 ex isto flore dedisse, cum ipsis dormituro post occisum

aprum, qui agrum Pisanum qua fluit Alphaeus, infestabat vivus. Scribe sic primos duos versus,

Ἄλλὰ τὰ μὲν σπείροίό τε καὶ ὠραῖα Φυτεύοις
ἄνθη Ἴαονίηθεν· γένη γὰρ μὲν ἰάσι δισσά.

poetica violarum periphrasis est, ἄνθη Ἴαονίηθεν, id est ἰα. allusio est ad nomen ejus floris obscurior: nam alia quia ἄνθη Ἴαονίηθεν, omnes flores dicantur ex Ionia afferri soliti. sicut οἶνος Λεσβόθεν, et apud Varronem p. 966. *Vinum Lesbo*. ita autem recte et vere, nulla fere mutatione, editam scripturam, quae perversissima est, Josephus Scaliger correxit. In 3. scribit Canterus, ὠχρόν τε χρυσῶν τε Φυὴν εἰς ὦπα ἐοικός. propius ad vestigia depravatae lectionis accesseris, si scribas, εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Observemus, separari hoc versu ὠχρόν et χρυσοειδῆ. colore: nisi deest aliquid post istum versum. Nam mirum sane est, cum sint violae quaedam luteae (κροκίας istae vocant Graeci) quaedam albae. Nicandrum in luteas auro similes eas distinguere. nihil enim aut parum discriminis est inter ὠχρότητα et auri colorem. taceo quod purpurearum violarum nullam facit mentionem. cuius omissionis causam asseremus aliquam ad versum 59. In 4. σεύατο quid sit nescio. Forte, ὄσσα γ' Ἰωνιάδες v. In 5. ποθέσασθαι quam ποθέσασθαι mavult Scaliger. at pro ἐνὶ κλήροισι. Dalecamp. ἐνὶ κήποισι, sine causa. Sextum ita emendamus, Ἦνυσσε γὰρ χλοῦνην γε μετεσσύμενον σκυλάκισσι. aprum, inquit, confecerat, persecutus cum canibus. potes etiam sic et fortasse verius, Σὺν ἄγριον χλοῦνην δὲ με. ut semper apud Homerum. Nonus et decimus rosarii instituendi rationem aperiant. eos ita concipimus cum Scaligero et Cantero:

Αὐτὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατέμνο βλαστάς
τάφροις τ' ἐμπήξειας, ὄδον διπάλαιστα τελέσσω.

Fossam vult cavari, in qua rosae virgae defigantur, nam pueriliter labuntur, qui τάφροις vertunt, *terram tumultis*. posteriore hemistichio dicere videtur, vacuum locum ad viam secundum fossam ubi rosas plantaveris palmorum duum esse relinquendum. Proximis tribus indicabatur a poeta locus ubi rosae omnium praestantissimae, et quidem sexagenis foliis insignes, circa Philippo et Pangaeum montem fuisse etiam centifolias auctor est Theophrastus. an de eo tractu senserit Nicander, viderint eruditi. nos de 11. versu nihil habemus dicere. corruptissimus namque est: etiamsi pro Ὀδονίης scribamus cum Cantero Ὀλενίης. 12. ita habet, Λεῖπωμεν κλήροισιν

στρεφε νηματίοισιν. Canterus emendabat, Λείπων ἐν
 non multo melius. Audax fortean videbitur, at non
 nen inepta conjectura, cujus nobis nunc primum ve-
 in mentem. Πηλέω ἐν κλήροισιν ἀντρέφεται Ἡμα-
 ρισι. vel, ἀνατρέφεται Ἡμ. Thessalicas rosas etiam alii
 commendant. λείπωμεν traiectione literarum corruptum
 cabulum est, pro Πηλέω ἐν. aliter medicinam facere
 hic loco nequimus, quod si hic rem acu tetigimus:
 τιδος scribam in superiore versu, non Θέμιδος. Scribe
 distingue cum doctis, Δεύτερα Νισσαίης Μεγαρηίδος·
 τὴ Φασηλῆς Οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρυς ἀγασσαμένοις ἐπιμεμ-
 ρα Ληθ. secundae existimationis rosae sunt, quas fert
 regaris Nisaea. sed neque Phaselis, neque Leucophrys
 nomine fuerint contentu dignae, verum admiratione
 tius. In 16. Ληθαίου Μάγνητος ὕδατα, periphrasis est
 vii ad Leucophryn se exonerantis. Haec geographia
 tibi nobis expendenda. nam in 12. Strabonis aliquanto
 ter. 17. Κισσοῦ δ' ἄλλοτε κλώνες εὐρρόζου καπέοισι. p. 967.
 ego, κλώνας, et σκαπέοισι. Dalecamp. recte, scrobι-
 οισι. Hesychi. σκάπετος, τάφος. Ridiculum est quod
 quens versus videtur dicere: interdum coronam ipsam
 bederaceam cum suis racemis esse plantandam. sed ne
 probita aliter Nicandrum scripsisse. 19. ita concinnant
 octi, Δάσκιον, ἀργοπόδην ἠδὲ κλαδέεσσι κομήτην. 20.
 caliger et Canterus, Βλάστα δρέπου δ' ἐν τοῖσι, καὶ εἰς
 ἰαν ὠρεο κόρσην. 22. Canterus, ἐπιζυγέοντε κόρυμβοι.
 scribe deinde causa metri, συνουρίζωσι. et ἐπηρεφές.
 lecto casu. Nec vigesimus quintus menda caret: Σπερ-
 ματινήν κάλυκες κεφαλήγονοι ἀνταλεύουσι. postrema non
 sequor: priorem partem ita scribam, Σπερματινήν κά-
 λυκες κεφαλὴν. appellat Nicander σπερματικὴν κεφαλὴν,
 quam Phantias peripateticus in historia plantarum, σπερ-
 ματικὴν κορύνωσιν, qua de re dictum est in superioribus
 libris. 26. Ἀργήεις πετάλοισιν, scribo Ἀργυρέοις. 29.
 Ἡρισε γὰρ χροίῃ. Dalecampius Ἡρесе. 31. ita Canterus
 concipiebat, Ἴρις δ' ἐν ῥίζησιν ἀγάλλεται· ἢ ὑακίνθω
 Αἰαστῇ προσέοικεν. et in extremo versu τέλλει non τίλ-
 λει. Deinde lege cum Scaligero, αἴτ' ἀνὰ κόλπῳ Φυλ-
 λάδα μηλείην ἐκχεύετον. 35. Εἰδόν τ' ἠμνοῦσαι. Lego,
 Εἰδούτ' ἠμνοῦσαι. et in fine praecedentis versus malim
 ἀρτίγονοι δὲ, non enim placet Dalecampiana distinctio.
 36. Σὺν καὶ περ τοξία χροίῃ λυχνίς. Scribam, Σὺν καὶ
 πορφυρέα λυχνίς. cum his censeatur et purpurea lychnis.
 Dioscorides tamen sic, Λυχνίς στεφανωματικὴ. ἄνθος ἐστίν

ὁμοιον λευκοῖω, ἐμπόρφυρον δέ. non tribuit purpureum
 lychnidi colorem: sed purpureo adfinem. trigesimo octavo
 scribe, Οὐδὲ βοάνθεμα κείν' ἄγ' ἐπηέτανόν κάρα ὑψί
 quam rhizotomi buphthalmum indigetant, poeta boanthem
 non dixit, poetica voce: et florem hunc anthemidi sul
 junxit, cui multum est similis, ut etiam Dioscorides in
 dicat. Sic et Dalecampius accipit. Si quem moveat, quod
 in 63. buphthalmi poeta meminit, scribere potest, οὐ
 γε ἀνθεμα κ. Scribit deinde Scaliger, Φλόξ δὲ θε
 αὐγῆσιν ἀνερχομένης ἀνιοῦσα. notum floris nomen est
 scriptis veterum. Tres sequuntur de serpyllo versu
 quos palam vitium profitentes ita refingimus. "Ἐρπύλλω
 δ' ἐφύδροισιν ἐνὶ βάλωσι φυτεύσεις. "Ὀφρα κλάδοις μα
 κροῖσιν ἐφερπύζων διάηται, Καὶ κε κατακρεμάσαιτο ἐφ'
 μείρων ποτὰ νυμφέων. 45. Scaliger emendat, Φύλλα σίν
 γὰρ πάντα. ἀνοιγομένοισι δ' ἐφίξει Ἐρπετά. et statim
 ἄλλοτε ριπῆς Ἡῖξαν σαροτύπησι. item, οὔτε τί πω β
 et in sequente ἐνιχρίμψαντα. Quaecumque autem c
 papaveris cultura docentur hic a Nicandro, non temer
 alibi legas quo etiam nomine δυσνοητότερα sunt nobis
 Scribe in 52. cum Scaligero, βαθεῖ ἐν πάχει, non τ
 χει. Lego etiam, νέους κλάδας. non ut editum est νέ
 neque hoc nihil refert. In 55. παιδὸς ἔρωτες dialysi poe
 tica, pro παιδέρωτες. quod plantae est nomen Dioscorid
 ἄκανθα dictae versu proximo. λευκὴν populum Dalecam
 pius interpretatur. convenientius videtur, ut de ea acci
 priamus. quam ἄκανθαν λευκὴν Graeci, spinam alban
 p. 968. Latini nominant; ἀνθη πορφυρᾶ ei tribuit Dioscorides
 Septimus supra quinquagesimum versus claudit, principi
 mutilus. sic enim editur, κὺπρός τε, σισύμβριον
 ὅσσά τε χ' οἶα. explemus nos et scribimus, Κὺππειρον
 κυπρός τε, σισ. Sequitur, Ἄσπορα νεομένοισι πότοις ἀνε
 τρέψατο λειμών. Legendum, ναομένοισι, vel ναιομένοισι
 nam et νάειν et νάειν pro βέειν usurparunt. et fortasse
 τόποις non πότοις. id est, locis irriguis, et per quae aqua
 fluit. *Jovis florem*, ex Theophrasto, Plinio, Hesychio
 et botanicorum libris omnes norunt. Dalecampio non
 assentior, qui dictionem εὐώδες censuit esse damnandam
 contrarium enim posuit, *inodorus*. Versu 59. male scrip
 tum Χάλλιας, pro Κάλχιας. nam κάλχην appellarunt Graeci
 parvulam quandam herbam, cujus florem in festa et cor
 ronamenta legebant. auctores, Athenaeus paulo ante
 Hesychius, alii. Vulgatam lectionem Χάλλιας, tueri possu
 mus per Ionicam tenuium et aspiratarum transpositionem

inem versus scribo cum Scaligero, *ἰωνιάδας τε χαμηλάς*.
 violas vocat *ἰωνιάδας*, ut supra *ἰάδας*, et *ἄνθη Ἰαονίηδε*.
 quitur autem poeta non in universum de omnibus
 solis, sed de iis solum quibus est color *ὀρφνότερος*, *μα-*
ῖς fuscus: nam addit, *ὀρφνότερας ἄς τεῦξε μετ' ἄν-*
ῖσι Περσεφόνεια. *quas violas fecit Proserpina inter*
lores esse obscurioris coloris. Purpureas violas intelli-
 git, quarum facit distinctam speciem ab illis de quibus
 dixit initio. nec male convenit purpurearum colori vox
ὀρφνότερας. nam errat Dalecampius, qui *ὀρφνότερα* emen-
 davit, ut ad Proserpinam posset referri. sane perperam.
 Quid? nonne Dioscorides in purpureae violae descrip-
 tione, voce *μελάντερον* usus est? [Theocritus, *Καὶ τὸ*
ἐφ' ἄνθη μέλαν ἐντί. et Virgilius, *Et nigrae violae sunt*]
 sed haec *δραιτῆσομεν* alibi accuratius, si otia Deus fecerit.
ἰψῆεντα πανόσμιον quid appellet Nicander non divino
 ex argumento hujus eclogae, et ipso nomine, conjicere
 licet florem aliquem coronarium ea appellatione fuisse
 veteribus cognitum, notabilis, inter alios generis ejusdem
 altitudinis: cui ab odoris praestantia, aut pro temporis
 varietate, inditum nomen *πανόσμιος*. sic Pausanias in
 Messenicis, medicatae cuidam aquae tribuit *εὐωδίαν πᾶ-*
σαν, καὶ χροῖαν, καὶ ὄσμήν. Absurdum est *πανόσμιος* in-
 terpretari Panis arbor: absurdum de pinu accipere: ab-
 surdissimum omnium existimare, posse pinum inter *στε-*
φανωματικὰ ἄνθη nomen suum profiteri. In extremo
 versu *τύμβοι* potest ferri: *τύμβοις* tamen malim. Porro
 sequentibus ad finem usque hexametris sepulchrales qui-
 dam flores recensentur: quos ad mortuorum honorem
 solita vetustas adhibere. Causa fortasse fuit, quod in
 sepulchretis flores hujusmodi sua sponte nasci viderent.
 caeterum ampla hic quoque mendarum seges. In 62.
 scribebat Canterus, *Φάσγανα παρθευικᾶς νεόχου ποσὶν*
ἀμφιχέονται. neque nos aliquid videmus, quod potius
 amplectamur. etsi durum verbum *νεόχου*, pro, *recens*
tumulata: aut, cui recens *χοαὶ* factae: id est, *νεόφθιτος*
κόρη. ut alii poetae loquuntur. In 65. *ἐφελκόμεναι* valet p. 96g.
 allicientes, et gratiam hominum sibi conciliantes. varia
 lectio quae annotatur, ex depravata glossa est orta.
 Scrib. *παρακάββαλε*. Non intelligo illa *Πολλάκι θέλκια*
καλά. et non dubito esse mendosa. *Λείρια* rectum mox,
 non *λήρια*. Postremi versus ita scribuntur:

Καὶ γεραὸν πώγωνα, καὶ εὐτραπέας κυκλαμίνου.
 σαύρην τ' ἢ χθόνιον πέφαται στέφος Ἠγεσιλίου.

poetica dialysi γερων πώγωνα appellat, herbam dictam
 rhizotomis γεροντοπώγωνα: quae vel tragopogoni similis
 est, vel etiam fortasse eadem. Sed gerontopogonis no-
 men in veterum medicorum aut philosophorum libris,
 legere non meminimus. Quare aliquando scribebamus
 Καί γε τράγου πώγωνα. Deinde scribe, εὐτραπέας, vel
 εὐτραπέας κυκλαμινους. et sequente versu Ἀγεσιλάου. her-
 bam quandam sepulchralem vocat terrenam coronam
 Agefilai. id est. Orci ima terrarum habentis. poetae
 Orcum nominant Agefilaum: quod cum diserte nos do-
 cuerit Athenaeus libr. tertio: prorsus excusatione carent
 interpretes qui nugas nugacissimas hic de Lacedaemonio
 Agefilao effutierunt. Nec meliore iudicio utuntur iidem,
 cum principio hujus versus, pro Σαύρην τσ, fecerunt
 Κάρδαμον. quid enim vetat omnia γίνεσθαι ἐναλλα, ut
 ille ait, si temerariis hujusmodi conjecturis locum da-
 mus? sauram tamen in plantarum censu ne nos quidem
 usquam reperimus. emendemus igitur si placet: sed pro-
 babiliori et commodiore aliqua via. Existimamus autem,
 rejecto initiali sibilo in finem vocis praecedentis, unde
 manifesto excidit, veram lectionem esse hanc: Ἄρην θ',
 ἢ χθονίου πέφαται στέφος Ἀγεσιλάου. quam probabilis
 conjectura, ἄρην pro αὔρην vel σαύρην? neque aliena
 vero, ut arbitror, sententia. Videntur enim veteres e
 lolio mortuis festa et coronas texere soliti. Non semel
 apud Virgilium legas *Infelix lolium*. quod ad morem
 hunc referri potest. paulo aliter in veteris legis carmine
arbor infelix.

CAPUT DECIMUM.

Θήσειον. λειμάξ et λειμάς pro λειμών. μεθύσης.
 ἐπίκωπος, ἢ μαζαγρέτας. ἄδου τραπεζεύς. Co-
 ronae unguento delibutae. Xenophontis locus
 illustratus. μύρον ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι τὸ λεγόμε-
 νον ἔλευθερίον. pictura e numero liberalium
 disciplinarum sublata quibusdam. multa qua
 illustrata, qua emendata insigniter.

ΚΑΙ Θήσειόν τι ἀναγράφει καλούμενον ἄνθος. Hesyeh.
 Θήσειον, Φυτόν τι ποίον. Λευκερώης ἱερὸν, περι-
 καλλές, ὃν ῥα μάλιστα Φίλατο. Prima dictio est corrupta.

Dalecampius scribit *Λέξατο*. non assentior: nam proprium
 eminae nomen puto hic latere. Fortasse, *Λευκοθέας*
 einde scribe ob metrum, ὄπερ ρα μ. imo totum versum
 a concipe, *Λευκορόης ἱερὸν περικαλλέος, ὄρρα μάλιστα*
πλατο. Sed de Ariadnae corona lege Photii Excerpta e
 bro quinto Ptolemaei Hephaestionis F. ubi explicatur
 c versus, *Καὶ Προκλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκανθαν* p. 970.
ουσιν. qui versus non est Crinagorae, sed Eubuli comici.
 ὦ *μαλάχας μὲν ἐξερῶν*. Dalecampius *ἐξορῶν*. quod
 ne melius videtur, etsi dubitatione non caret. omnino
 atem, *ἀναπνέων δ' ὑάνινθον*. deinde, *ἐγχει, ἀπιβόα*
ρίτον π. duce Cantero. *μαλακῶν τ' ἴων λίμακα καὶ*
ριφύλλου. Scribendum *λείμακα*. poetis *λείμαξ* et *λειμάς*,
 dem significant ac *λειμῶν*. οἱ δ' ἐν τῷ μύρῳ λα-
 εῖται περὶ σ. Pone *στιγμὴν ταλείαν* post *μύρῳ* et scribe
 um Cantero, *λαλεῖ δὲ π.* tum autem aliquanto post,
νθρίσκου φόβη, τῷ τ' ἀειφρούρῳ μελιλώτῳ κ. ex ipso
 Athenaeo. Melius etiam mox *εὐάγητον κλάδον*. et statim,
καὶ δὴ ἑτέρως, non *δι' ἐτ.* Scio esse qui in istis, *οὕτω*
εἴρηκε τὸν μεθύσην Ἀλεξίς. corrigant *μέθυσον*: im-
 memores nempe sic quoque Graecorum nonnullos eam
 vocem extulisse. Ὅμοια καὶ βούς ἐργάτης ἐργάζεται.
 Legendum videtur, *Πρὶν ὅμοια*. *Σύνδειπνος ἢ πίνω-*
πος ἢ μαζαγρέτας. hoc est, conviva huic adest vel remi-
 gum aliquis, vel egenus e raptis mazis solitus victitare.
 non dubito recte legi *ἐπίνωπος*. nautae, remiges et navi-
 cularii omnes inter vilissimos semper habitū. At *maza-*
gretae appellatio duplicem habet vilitatis significationem:
 nam et mazam edere non panem, paupertatis specimen
 est: cogi vero mazam *ἀγρεύειν* sive *ἀγείρειν* furto aut
 mendicatione (nam utroque modo exponi potest) miserrimum
 est. Scio Eustath. Odyss. ξ explicare *μαζαγρέτης*
 voce *ἀνολος*. sed ea interpretatio quam bene conveniat
 huic dictioni, viderint alii: huic certe loco aptari non
 potest. Ferri etiam nequit in proximo versu *Αἰδοῦ τρα-*
πεζεῦς: quod vertere docti, *pudeat mensarie*. certum
 est debere scribi, *ἄδου τραπ.* *Ορεὶ κονίνα*. sic vocat
 hominem *μαζαγρέτην*, famelicum, et vivam mortis ima-
 ginem. Favet emendationi titulus fabulae, *Κῆρες, Parcae*.
ἐνεγκεῖν δεῦρο τῶν χρηστῶν δύο. versus integer ita ha-
 buit, *Στεφάνους ἐναγκ.* Etsi autem non damno scribi in
 hoc versu *χρηστῶν*, et in sequenti *χρηστὴν* ac *χρηστῶν*:
 dubitari tamen haud, opinor, absurde queat, num ubique
 potius per *ι* sit scribendum. parat enim auctor transitum

facere ad sermonem de unguentis: quorum varius, et multiplex usus per eam quam diximus lectionem pulchre indicatur. *στέφανοι χριστοί*, sunt coronae delibutae unguento: nam et coronas interdum *ἐδρόσιζον τοῖς μύροις* id est, unguentis irrorabant, ut loquitur Athenaeus: coronarum unguentis madidarum Plinius quoque meminit libro 21. capite 3. *δαῖς χριστῆ* fax erit ex odorato ligno inspicata: aut etiam unguento illita: quam etiam olim *καύσσαν χριστόν πῦρ*. non ineleganter, etsi *ποιητικώτερον* appellaverit. quod autem etiam e facibus et nocturno lumine odoris suavitatem captarint jam olim habrodiaetia ex Homero notum et Virgilio. *οὐ σπογγιά; τίς μοῦ*

p. 971. *παρ.* Sequere interpretem, et sublata interrogatione junge cum sequentibus. *ἵνα καὶ εὐωδίαν ἐστιώμεθα*. Apud Xenophontem *εὐωδία*. utrumque rectum: nam utroque modo Graeci loquuntur: et tertio quoque *εὐωδία ἐστιᾶν*, ut *λόγων*. *ἄλλως τε ἂν καὶ νύμφαι ὄσι*. Usitatus erat, *ἄλλως τε καὶ ἂν ν.* sed etiam apud Aristidem rhetorem, *ἄλλως τε ἦν καὶ ν.* *ὥσπερ ἡ Νικηράτου τε τούτου καὶ Κριτοβούλου.* repete *νύμφη*, sponda aut recens nupta. Convivio Xenophonti descripto, intersunt Niceratus et Critobulus juvenes, et id adhuc aetatis agentes, ut faciant absurde interpretes, qui filias nobiles ipsis tribuant. Lege autem adjecta interrogationis nota, *μύρου μὲν τι καὶ προσδέονται;* ut monuit dudum Henricus Stephanns. Nam sensus is plane quem ait Aristides rhetor, *παρὰ ἀνδρὸς μύρου οὐ προσδέονται.* Probat Socrates virum non decere unguenta: nam propter virum, sive ut sit aliquis acceptior viro vir unguento non indiget: uxoris vero caussa unguere se maritus non debet: mulieres enim quae sunt ipsae pro unguento suis maritis, quid amplius unguento alio opus habent? de elegantia quae inest huic loco, Aristidem si lubet confute *περὶ ἀφελοῦς λόγου.* Ineptissimam lectionem, *καὶ ταῖ γὰρ τοῦτο ὄζουσι,* muta in *αὐταῖ γὰρ τοῦτου ὄζουσι.* Scribe etiam *ἐλαίου δὲ τοῦ ἐν γυμνασίοις ὄσμῃ καὶ παρούσα ἡδίων ἢ μύρου γυμναξί,* καὶ ἀποῦσα ποθεινότερα. Originem vocis *μῦρον* paulo post aperiemus: nam Chrysippus quem ait noster, derivasse eam dictionem ἀπὸ τοῦ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ πόνου καταίου γίνεσθαι, tam malus grammaticus, quam bonus Stoicus fuit. imo vero ludibrium plane debuit Chrysippus, si tam fatuus fuit, ut *μύρον* a *μόρος* deductum putaret: quod lectio haec significat. Fortasse non aliud voluit quam quod placet vulgo

grammaticorum, *μύρον* esse ἀπὸ τοῦ *μύρεσθαι*. propter
 difficultatem conficiendi unguentorum. tum foret hic
 scribendum, τὴν ὄν. Φ. λ. τὰ μύρα ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι:
 ἀ τὸ μετὰ πολλοῦ μύρου, etc. Lego cum interrogatione,
οἷς δ' οἴεσθε τὴν ἀβρότητα χωρὶς ἀρετῆς ἔχειν τι τρυ-
φρόν; vos autem putatisne ullas sine virtute delicias
se delicatas? Sappho, inquit auctor, ἠδέσθη τὸ καλὸν
 ἢς ἀβρότητος ἀφσλεῖν. Scribendum, ἠδέσθη. *erubuit*
onestum separare a voluptate. Amoenissimae poëtriae
 verba lege ex emendatione Canteri sic, ἐγὼ δὲ Φίλημι
 βροσύναν· καὶ μοι τὸ λαμπρὸν ἔρος ἀελίω, καὶ τὸ κα-
 λὸν λέλογχε. confirmat hanc emendationem, Athenaei
 bene ad verbum interpretatio. Sequuntur mendarum por-
 tentia adversus quae excitandae vires ingenii, si quae
 sunt in nobis. Παρρᾶσιος δ' ὁ ζωγράφος, inquit Athe-
 naeus, ex Clearcho, καὶ περ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ
 τέχνην τρυφήσας, καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκραβδίω
 ἐκτίων ποτηρίων ἐλκύσας. λόγῳ γὰρ οὖν ἀντελάβετο τῆς
 ἀρετῆς, ἐπιγραψάμενος τοῖς ἐν Λίνδῳ πᾶσιν αὐτοῦ ἔργοις
 Ἀβροδίαιτος ἀνήρ, ἀρετὴν τε σέβων, τὰ δ' ἔγραψε Παρ-
 ρᾶσιος. Reprehendit Parrhasium Clearchus, tanquam παρὰ
 μέλος λαμπρυντὴν, ut diceret Aristoteles, quod pictor
 cum esset, et manibus opus faceret, tractans penicillum,
 cestrum, et viriculum, laudem ex eo studio sibi vindic- p. 972.
 caret, debitam ingenuis et liberalibus artibus. nisi fallor
 iudicii hoc auctor voluit: oblique picturam ex albo li-
 beralium artium eradens, contra multorum veterum sen-
 tentiam. Porro ut haec eliciatur sententia, scribendum,
 καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκ ραβδίω τινῶν, ἔκτε καυ-
 στηρίων ἐλκύσας: qui laudem liberalis instituti ut vocant,
 ex viriculis quibusdam et cauteriis traxit penicilli, ράβ-
 δοι sive ραβδία, (unde appellatus Parrhasius ραβδοδίαιτος)
 cestra, viricula, sive viricula et cauteria, pictoris sunt
 suppellex. καυστηρίων igitur scribo, non ποτηρίων, et
 refero ad genera pingendi encausto, de quibus Plinius
 libro trigesimo quinto, capite undecimo. Tertullianus
 adversus Hermogenem haeticum ex pictore. *Praeterea*
pingit licite, nubit assidue: legem Dei in libidinem
defendit, in artem contemnit: bis falsarius et cauterio
et stylo. Conferendus autem hic locus de Parrhasii jac-
 tantia, cum iis quae de eodem scribuntur libro 12. In-
 terpres non id dicit quod Clearchus, sed verba Plinii
 sine caussa nobis hic pro Clearcheis obtrudit. pessime
 vero idem ista cepit ὡς κομψός τις ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὑπερ-

αλήσας ρυπαίνοντι τὸ τῆς ἀρετῆς ἀβρὸν καὶ καλὸν, ἄφορτικῶς μετακαλεσαμένῳ τὴν εἰς τρυφὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς τύχης χορηγίαν, παρέγραψε Ῥαβδοδαίτος ἀνὴρ. *est, cui inscriptioni aliquis eleganti vir ingenio, et mihi quidem videtur, offensus vehementer quod magnificentum et honestum virtutis nomen inquinaret Parrhasius, ut qui ἀρετὴν alieno nomine illam artem insulsum appellasset, quam fortuna hominibus largita est deliciarum instrumentum, adscripsit, Ῥαβδοδαίτος ἀνὴρ. haec est mens. cujus nullum reperias vestigium in interpretatione Dalecamp. Ex his autem discimus quomodo Clearchus nomen ἀρετῆς interpretatus sit in versu Parrhasii Ἀβδοδαίτος ἀνὴρ, ἀρετὴν τε σέβων τὰδ' ἔγραψε. Subjiciuntur Anacreontica haec, τί μὴν πέταται, συρίγγων κοιλότερα στήθεα χρυσάμενος μύρω. Lego, τί μὴ πέταται cum interrogatione. cur non advolas, habens illud unguento pectus, magis cavum quam fistula? hanc formam probarunt in suis deliciis veteres nequitiae magistri: ut eminentibus hinc inde mammis, cavitas esset in medio. atque hoc est quod idem poeta μεταμάζιον vocat, in pictura Bathylli. Μεταμάζιον δὲ ποίει, Διδύμαος τε χεῖρας Ἑρμοῦ.*

CAPUT UNDECIMUM.

Sedes animae in corde, ex quorundam sententia.

Cor salire vario sensu dictum poetis. Vocis μύρον etymon ex sententia Athenaei. Stacte et sola myrrha. Theophrasti et Plinii dissensus. item Plinii et Athenaei. ἴσις et Φοῖνιξ pro unguentis inde factis. Cyzicenum unguentum. Plinii locus cum Graeci scriptoris verbis collatus.

SEDEM animae in corde esse, quae fuit veterum quorundam medicorum sententia, probat dipnosophista argumento locutionum quarundam, quae Homerus est usus. p. 973. Quod si in hac quaestione valeret argumenti hoc genus, posset haec sententia planissime ex sacris literis constitui: ubi toties, quod ait beatus Augustinus, sedes animi monstratur in corde, etiam a Christo: qui, ut omnis boni, etiam omnis sapientiae fons est et auctor. Verum ineptam esse hanc totam rationem, etiam mediocriter

teris tincti norunt. Melius Damascenus, ἡ ψυχὴ συνδέ-
 ται τῷ σώματι ὅλη ὅλω, καὶ οὐ μέρος μέρει· καὶ οὐ
 περιέχεται ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ περιέχει αὐτὸ, ὡσπερ πῦρ
 ἄηρον. [Olympiodorus quoque in Platonis Phaedonem
 aeclare: τοσοῦτον, αἶτ, προσωκείωται ἢ κεφαλὴ τῆ ψυ-
 χῆ, ὅσον πρώτη δέχεται αὐτῆς τὴν γνωστικὴν ἔλλαμψιν,
 ἢ ἡ καρδία τὴν ζωοποιόν. οἶον εἴ τις λέγοι ἐν οὐρανῷ
 τὸν Θεόν. καίτοι πανταχοῦ, ἢ οὐδαμοῦ.] Ait recitatis ali-
 quot poetae locis, ὃ δὴ καὶ σημεῖον φέρουσι τοῦ τὸ κυριώ-
 τερον τῆς ψυχῆς ἐνταῦθα κείσθαι. quo alii τὸ ἡγεμονικὸν
 τῆς ψυχῆς, Stoici vocarunt τὸ κύριον, vel τὸ κυριώτερον.
 Galenus libro secundo de dogmatis Hippocrat. et Plato.
 ῥόκειται μοι δεικνύειν, ὅτι τὸ λογιζόμενον τῆς ψυχῆς,
 δὴ ἡγεμονικὸν τε, καὶ διάνοιαν, καὶ κύριον αὐτὸς ὁ
 ῥύσιππος ὀνομάζει, κατὰ τὸν ἐγκέφαλόν ἐστι. non so-
 lum autem ἡ φράσις, sed et sententia Stoicorum sectae
 inconueniens est: quam quidem magna contentione defen-
 derat Chrysippus lib. primo De anima, usus in hanc
 sententiam poetarum testimoniis infinitis. habes magnam ejus
 libri partem apud eruditissimum Galenum libro tertio,
 de morbis peris modo nominati. Primus autem Zeno hoc conatus
 est demonstrare argumento illo quod refert libro secundo
 de morbis Galenus. Zenonem secutus est Diogenes Babylo-
 nius, ut legitur ibidem. Sequitur, *Θυμῶ δ' οὔτι Φαιδρά
 χορεύει θάρβους θυγάτηρ*. Sophoclis sunt verba, sed de-
 travata. videtur appellare cor, id est *καρδίαν*, filiam pa-
 voris: quia cordis palpitatio oritur ex pavore, ceu ge-
 nerante caussa. sic Aeschylus gloriam laboris filiam nun-
 cupat. — *τῷ πονῶντι δ' ἐκ θεῶν Ὀφείλεται τέκνωμα
 τοῦ Πόνου Κλέος*. Scripserit igitur Sophocles, *Θυμῶ δ'
 οὔτι καρδία χορ. θ. θ.* ut Sophocles *καρδίαν χορεύειν*,
 sic mox Anaxandrides ὀρχεῖσθαι. Plautus in *Capteiveis*
subsultare dixit. alio sensu satyricus, *cor tibi rite salit*.
 Haec emendatio eo minus probatur nobis, quia non cor
 ipsum, sed palpitatio quae in eo fit, jure appelletur
 filia pavoris. quare satius nihil mutare, nisi accentum
 in voce *Φαιδρά*: et ita interpretari, *In animo meo jam
 o Phaedra, non amplius saltat pavoris filia*, id est,
 trepidatio, ἢ πῆδησις τῆς καρδίας, ut Plato aliique lo-
 quuntur. In Anaxandridae versu nemo dubitat recte
 Canterum ὀρχῆ pro ἀρχῆ scripsisse. Posthaec vocis *μύρον*,
 quae omne unguenti genus Graecis significat, originem
 explicat philologus: sane melius quam grammatici vulgo
 faciunt: qui a Myrrha nota ex fabulis poetarum, ridicule

id verbum derivant: vel παρά τὸ μύρεσθαι *gemere* interpretissime, ut capite superiore dicebamus. Athenaei verum sententiam non sunt interpretes assecuti, quia male interpretati ceperunt, μύρρα γὰρ ἢ σμύρνα παρ' Αἰολεῦσιν, ἐπειδὴ
p. 974. τὰ πολλὰ τῶν μύρων διὰ σμύρνης ἐσκευάζετο. Athenaei hoc voluit: μύρον dictum quasi μύρρον, ab Aeolica voce μύρρα, quae myrrham significat. nam quia, inquit, pleraque unguenta mixta myrrha componuntur, quaedam etiam sola myrrha constant, ut stacte: usus obtinuit, ἢ ἀπὸ τῆς μύρρας, omnia unguenta μύρα nominarentur. Haec mens auctoris: cui equidem assentior: neque dubitamus μύρον vocem Homero et primis Graecorum incognitam tunc primum Graeciae innotuisse, quando Asiaticorum unguentorum primam notitiam habere ceperunt. μύρα igitur est מירר Hebraeorum, id est, *myrrha*, ut recte censet noster. Adjicit, καὶ ἤγες στακτὴ καλουμένη δὴ μόνης ταύτης. quae dicitur *stacte*, e sola consistit *myrrha*. Videtur haec esse ratio, cur Latini myrrham ab unguentis sejungant. Varro, *magistratus myrrha, unguentisque ungetur*. Theophrastus in eruditissimo commentario De odoribus, ἐκ σμύρνης κοπτομένης ἔλαιον ῥεῖ. στακτὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ μικρὸν στάζειν ὃ δὴ μόνον τινὲς Φασίαν ἀπλοῦν εἶναι καὶ ἀσύνθετον τῶν μύρων, τὰ δ' ἄλλα πάντα σύνθετα. Plinius, *Myrrha et per se unguentum facit sine oleo, stacte duntaxat: alioquin nimiam amaritudinem affert, sed scripserat idem paulo ante, Singuli quoque succi nobilia unguenta faciunt: in primis malobathrum, postea iris Illyrica, et Cyzicena amaracus*. quae plane evertunt illud μόνον, et τὰ ἄλλα πάντα, in superioribus Theophrasti verbis. Plinius scribit: *Quis primus invenerit unguenta non traditur*. Iliacis temporibus non erant, nec thure supplicabatur ab hac Plinii sententia discrepat noster: ὃ δ' Ὅμηρος ait, τὴν μὲν χρῆσιν οἶδε τῶν μύρων, ἔλαια δ' αὐτὰ καλεῖ μετ' ἐπιθέτων. unguenta, inquit, et Homerus novit sed μύρου nomen haud novit, ἔλαια nominans cum epitheti adjectione. Ait, καὶ ἄλλαχοῦ δὲ λέγει τι τρυφόμενον. si quis tollenda haec verba censuerit, non multum repugnvero. nam statim sequitur de voce θύμα quo haec pertinent. Fuerunt olim certis locis nobilia unguenta: quorum historiam ex Apollonio persequitur Athenaeus. Ita autem orditur: Ἴρις μὲν ἐν Ἠλίδι χρηστοτάτη καὶ ἐν Κυζικῶ. Ἴρις pro irino unguento, ut mox οὐνάνθη pro oenanthino. sic Φοῖνιξ apud Theophrastum

unguento palmeo, et id genus alia. Plinius sermo-
 n eundem similiter ordiens, ex eodem, ut videtur
 Apollonio Herophili discipulo et sectatore, *Irinum*, ait,
ininthi diu maxime placuit, postea Cyzici. Graeci in-
 tum vocant Cyzicenum unguentum. Pausanias Messe-
 is, ὕδωρ Κυζικηνῶν μύρω μάλιστα ἰδεῖν ἐμφερέες. Com-
 namus inter se etiam in caeteris Apollonium et Plini-
 um. Ille ait, ῥόδινον δὲ κράτιστον ἐν Φασήλιδι, καὶ τὸ
 Νέας δὲ πόλεως καὶ Καπύης. hic autem, *simili modo*
in Phaseli: quam gloriam abstulere Neapolis,
Præneste. Apollonius, κρόκινον δ' ἐν Σόλοις τῆς
 Λικίας, καὶ ἐν Ῥόδῳ. Plinius, *crocinum in Solis Ci-*
cae, diu maxime laudatum, mox Rhodi. Apollonius,
 ῥόδινον δὲ τὸ ἐν Τάρσῳ. Plinius cum caetera omnia
 teret, haec praetermisit: credo, quod ipsius aetate
 nisset nardinum Tarsicum esse in pretio: cujus rei
 enaens nullam habuit rationem: cui erat hoc unum p.975.
 opositum testimonia veterum de quacumque re pro-
 re. Inquit Graecus, οὐρανίθη δὲ Κυπρία καὶ Ἀδραμυτ-
 η. at Plinius sic, *oenanthinum in Cypro deinde in*
gypto propositum. Apollonius, ἀμαράκινον δὲ Κῶν
 Μήλινον. sonant haec verba, amaracinum maxime
 dari quod ex insula Coo, aut Melo alia insula affer-
 tur. sed Plinius aliam interpretationem suggerit et
 tionem. Vertit enim *amaracinum in Coo. postea eo-*
m loco praelatum est melinum. legit, καὶ μήλινον,
 rvo μ. siebat autem melinum e cotoneis malis et stru-
 eis. Apollonius, Κύπριον δὲ προέβριται τὸ ἐν Αἰγύπτῳ,
 ὑτέρον δ' ἐστὶ τὸ Κυπριακόν, καὶ τὸ ἐν Φοινίκη, καὶ
 ὑτης τὸ ἀπὸ Σιδῶνος. Plinius haec paulo aliter, *Cy-*
inum in Cypro, deinde in Aegypto, ubi Mendesium
metopium subito gratius factum est: mox haec abs-
lit Phoenice, et cyprini laudem Aegypto reliquit.
 ergit Graecus scriptor, τὸ δὲ Παναθηναϊκόν λεγόμενον
 Ἀθήναις. et Plinius similiter, *panathenaicum suum*
thenae perseveranter obtinere. subjungit ille, σκευά-
 ται δὲ τὸ μετώπιον ἐξ ἐλαίου τοῦ ἀπὸ τῶν πιερῶν κα-
 ῶν. Plin. de metopio, *oleum hoc, est amygdalis amaris*
pressum in Aegypto. sed de ejus confectione plura
 i Plinius. causam appellationis explicat Dioscorides.
 egyptiacum enim est vocabulum.

CAPUT DUODECIMUM.

Μεγάλειον unguentum, vel μεγάλλιον. Optimu
 unguentum quod natat in summo. Different
 inter αλειμμα et χρίσμα. Βάκκαρις et Βά
 χαρις. Ψυκτήρια πτερά. in ornatu caria
 muliebris. Lydorum delicata vita. Λυδοπαθ
 pro ἠδυπαθής. βρένθιον μῦρον, et βασίλει
 ψάγδα. Eurolidis Marica. Μεγάλλειον. u
 guentum.

ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ unguentum ob singularem praestantiam
 et ut Plinius loquitur, propter gloriam, ita esse dictu
 quibusdam placebat: quos reprehendunt alii, ab inve
 tore Megallo sic nominatum pertendentes, et scribendu
 esse μεγάλλιον. antiquissimi tamen Athenaei codices,
 hic ἐν μεγαλείῳ, constanter, et alibi quoque non alite
 ut extremo capite dicemus. Galeno, ut norunt qui su
 in ejus scriptis versati, μύρον Αιγύπτιον, Μενόησιον,
 μεγάλειον differunt nihil. Quod ait, non permansi
 gloriam unguentorum iisdem semper locis, neque h
 praetermissum Plinio, cujus adscribam verba: *primu
 id scire convenit, mutatam auctoritatem, et saepi
 transiisse gloriam.* Recte mox docti ἐν Κυρήνη, καὶ
 Κορήνη. Recte etiam vulgati codices. *μάλιστα δὲ τὸ τ
 λινον.* Excerpta, *λήτινον*: quo nomine nullum ungue
 tum novimus nos: at telinum et ex ipso nomine, et
 Dioscoride, Plinio aliisque notum. Observatu digna
 sequens locutio hujus auctoris, si modo ita scripsit:
 δὲ Περγάμῳ πρότερον μὲν ἐξοχή, νῦν δ' οὐ. μυρεψ
 τινος ἐκπονήσαντος τὸ παρ' οὐδενί πω γεγονὸς, ἐσκευάσ
 τὸ λιβανώτινον μῦρον. breviter et duriuscule dictum
 p. 976. Περγάμῳ πρ. ἐξοχή, pro, *fuit cum Pergamus unguen
 torum laude clareret.* estque hic suspecta librorum fide
 quemadmodum et proxima nonnihil turbant. ac videtu
 deesse aliquid. Fortasse scribendum, οὐ μυρεψοῦ τιν
 ἐκπ. nam his verbis ivit expositum, opinor, Athenaeu
 cujus unguenti palma olim penes Pergamenos fuerit
 Dalecamp. aliter accipit, et quaedam adjicit, quaedam
 mutat. non assentior. Sequitur alia observatio, μῦρον
 χρηστὸν μύρῳ εὐτελεῖ ἐπιχεόμενον ἐπιπολῆς μένει. Un

enti eadem quae olei ratio, olei autem quod optimum in summo natat: quod deterrimum in fundum imum. contrarium fit in melle. causas quaerit Plutarchus, in prosiacorum libro septimo, capite tertio. In Achaei in su lege cum Cantero, *εισαργυρούντες*, et *χρισμάτων*. proponitur deinde unguentorum distinctio in *χρίσματα* et *άλειμματα*. nec dubium esse inter ista discrimen standum: etsi difficile est auctorem invenire, qui is usus non sit usus promiscue. Ne testimonia procul ar- lam, scribit paulo post Athenaeus, *μυρίσασθαι* signi- ficare *χρίσασθαι* *άλειμματι*. ita enim ibi, non *χρήσασθαι*, sicut MSS. etiam Epit. nec multo aliter libro duode- cimo, *άλειμμασιν ἐγχρίειν ἑαυτόν*. tamen ut dixi magna differentia est. nam *άλειφασθαι* proprium voluptuariorum mollium: *χρίσασθαι* etiam sobriis interdum et ex vir- tute viventibus convenit. Clemens Alexandrinus, Paeda- gogi libro secundo, *διαφέρει δ' ὅλως τὸ μυραλοιφεῖν τοῦ μύρω χρίσασθαι. τὸ μὲν γὰρ θηλυδριῶδες· τὸ δὲ χρίσασθαι μύρω καὶ λυσιτελεῖ ἔσθ' ὅτε*. Emenda monitu Can- tery, *καὶ ῥόδιον μὲν πρὸς πότον ἐπιτήδειον*. sicut statim dicitur de aliis unguentis. Theophrasti locum insequen- tem confer cum archetypo ipso: nam extat hodieque ille textus. Pro *ἐν δὲ Κύπρω καὶ τὸ κύνιον*, corrige ex ipso auctore, *καὶ ἡ κύπρος καὶ τὸ κρόκινον*. appellat *κύπρον* cyprinum unguentum, ut *irim*, *irinum*, *nardum* *nardim* pro *φύεται ὄρεινῇ καὶ πολύγονος*. Theophrast. cod. *λύοδος*. quod magis ad rem facit. In versu primo in Cephisodori, scribe ex libro 12. — *λοῦται δ' ἄληθῶς· ἀλλὰ τί;* in testimonio Cephisodori male *μῦρόν τ' ἴρινον*. In copulam, ut libro duodecimo, et *Ξανθία* non *Ξαν- θίου*. deinde, *Καὶ τοῖς ποσίν χωρὶς πριῶ μοι βάνκαριν*. *καὶ λακκόπρωντε βάνκαριν τοῖς σοῖς ποσίν*. *Ἐγὼ πριῶμαι καὶ λακκόπρωντε βάνκαριν*. Nomen *βάνκαρις* modo per ge- minum κ modo per κχ scribunt antiqua exemplaria, et scriptoris hujus, et aliorum. In 2. Anaxandridae *Ἐχθρὸς ἑλανώπῳ* propter metrum. In ecloga Theopompea Can- tery, *αὐτὸν Πέρωνι*, non *αὐτὸν περὶ μῦρον*. nihilo ta- men minus claudicat versus. Achaei versus scribe sic, auc- tore eodem eruditissimo viro.

— *βανκάρει χρισθέντα καὶ ψυκτηροῖς
πτεροῖς ἀναστήσαντα προσθίαν τρίχα.*

altum molliorem nescio cujus describit qui haec loqui- tur. Ait, baccari se ipsum inunxisse, et crines anteriores rexisse, sustulisseque in altum ope crinalis: quod poeta

vocat alas: quia elata coma ab utraque parte capiti
 p. 977. speciem alarum non male exhibet. quod et cernim
 hodieque in crinium compositione nobilium foeminarum
 quare etiam alas vulgo censores nostri appellitant. Etiam
 viros olim *Ἐηλυδρίας* capiti suo crinale aptasse, nullum
 dubium. Ovidius libro quinto *Metamorph.* de Aty,

— *ornabant aurata monilia collum:*

Et madidos myrrha curvum crinale capillos.

qui locus non mediocriter Achaei verba illustrat. *ψυκτηρίας* vocat alas istas, quoniam suscitati crines, loquitur Tertullianus, flabellis similes sunt, quibus ventum facere et frigus captare soliti etiam veteres. Ad hoc quod hoc modo composita coma, ceu expansum velum admissio vento caput potest refrigerare. [Sed viderit accutus lector num sit melius et verius quod Scaligero placebat *ψακτηρίοις*, per primam vocalem, non per *ψυκτηρίοις*. Notum quid sit *ψηκτήρ* vel *ψήκτρα* a *ψήχω rado*, mihi ea emendatio admodum probaretur, nisi quod minus videtur id epithetum congruere voci *πτεροῖς*, quam non absurde, opinor, exposuimus.] In primo versu loquor scribe *βάνηχαριν*. in ultimo *τόπον* potius quam *τρόπον* Canteri haec emendatio cui assipulor, etsi de voce *τροπον* potest ambigi. *Διχβόητοι*, inquit, *ἐπὶ ἠδυπαθείᾳ Λυδοί· καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι Λυδοπαθείης, ἀκούουσι ἀντὶ τοῦ ἠδυπαθείης.* Aeschylus Septem ad Thebas, *Ἄβροδίατι διαίτων δ' ἔπεται Λυδῶν ὄχλος.* ad quem locum scholiones notat, quae retulisse operae sit pretium: *ἀβροδίατι ὄντως οἱ Λυδοί· ἔθεν καὶ τὸ παρὰ Ἀνακρέοντι λυδοπαθείης τινές, ἀντὶ τοῦ ἠδυπαθείης. καὶ τὸ περιφερόμενον, Μήχοι Λυδῶν καρύνας, μηδὲ μαστίγων ψίφους. καὶ ὁ Λυδοφόιτης δὲ μυροπώλης ταύτην τὴν τρυφήν δηλοῖ. καὶ τὸ βάνηχαριν δὲ ἔνιοι μύρον Λυδῶν ἔφασαν.* id est, *re vererant Lydi gens luxuriosa et mollis: unde est apud Anacreontem Λυδοπαθείης τινές, pro ἠδυπαθείης, voluptuarii. vulgo etiam dici solet, Neque Lydorum condimenta mihi contingant, neque flagrorum crepitus, ejusdem luxus testis est unguentarius qui dicitur poetae quidam, Λυδοφόιτης, tanquam frequens in Lydi praeterea baccharim nonnulli appellarunt unguentum Lydorum.* Ait, *Βρενθίου δὲ μύρου μνημονεύει Φερειράτης ἐν Λήροις.* Unguenti hujus meminerunt Clemens Alexandrinus, Hesychius, Eustath. alii nec causa ulla cur *βρενθίου* hic legere quidam malint. Ait, *Βασιλείου ἐπὶ μύρου μνημονεύει Κρ.* Plinius, *Regale unguentum ar-*

Platum, quoniam Parthorum regibus ita temperatur,
 ψάγδα unguentum in Hoeschelii Excerptis σάγδα semper
 catur: et ita etiam Athenaeus aliquanto post. accedit
 Hefychius, σαγδάς εἶδος μύρου, ἢ ψέγδα. ita scriptum
 loco in litera σίγμα. alibi sic, ψάγδα, ψαγδῆς μύρον
 ὄν. sic in Alexandrino, Clemente, et Galeno. Ait,
 πόλις δ' ἐν μάρτι καὶ ψάγδα ἐρυγγάνοντα. Prope su-
 fluum est monere scribendum ἐν Μαρικᾷ. Interpres
 si meminisset Colacas Eupolidis fabulam aliquoties
 adatam fuisse in superioribus: hic quoque id verbum
 stavit sibi locandum, nulla editae lectionis habita ra-
 one. Atqui Maricam quoque docuerat Eupolis adver-
 s Hyperbolum, ut Equites contra Cleonem Aristopha- p. 978.
 s. Quintilianus, *Apud Eupolim Maricas qui est Hy-*
rbolus, nihil se ex musicis scire nisi literas confitetur.
 Atto sciens et prudens alia Graecorum testimonia, qui
 bulae hujus meminerunt quam saepissime. proprie Ma-
 cas servile nomen Asiaticum: vide Hefychium. Cor-
 ptus est Eubuli versus, Αἰγυπτίῳ ψάδα ἰτρὶς λελου-
 νῶ. Canterus faciebat, ψάδα ἰτρὶς λ. tamen aliter
 lent Graeci nomen hoc efferre, ut paulo ante mone-
 mus: sed multum semper iidem in barbaris dictioni-
 as sibi permiserunt. Quid si ita? Αἰγυπτίῳ ψάδα σὶς
 ἰτρὶς λελουμ. vel νίτρῳ λελουμένη. Aegyptio psagda uncta,
 nitro lota. νίτρον pro manuum lavacro habes libri
 titio, in vulgari quidem lectione. Claudam caput hoc
 de cepit: nam de megalio unguento sequuntur Athe-
 aei verba, ὡς καὶ τὸ μεγαλεῖον· ὀνομάσθη γὰρ καὶ
 οὗτο ἀπὸ Μεγάλου τοῦ Σικελιώτου. οἱ δ' Ἀθηναῖον Φα-
 ν εἶναι τὸν Μέγαλλον. non est dubitandum quin ita
 scripserit Athenaeus, quod etiam Eustathius probat. He-
 ychius tamen eosdem laudans scriptores, Aristophanem
 idelicet ac Pherecratem, *Metalleum* hoc unguentum vo-
 at, *Μετάλλειον*, inquit, μύρον Ἀριστοφάνη. Μεταπέ-
 ου νῦν ταῦτα σπουδῇ, καὶ μύρον εὔρημα Μετάλλου. Μέ-
 αλλος γὰρ τις Σικελιώτης τὴν τοῦ μετάλλου μύρου
 ατασκευὴν εὔρεν. μνημονεύει δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν τῇ
 Μετάλλῃ. sunt quidem adlines literae τ et γ: sed Hefy-
 chium non aliter scripsisse literarum series arguit.

CAPUT TERTIUMDECIMUM.

Μίνδαξ, *species suffitus, σαλακωνεία quid. Caussa canitiei ex sententia Aristotelis. Locus Aristotelis emendatus. αύστης Attica vox. quaedam alia.*

IN Amphidis versu, "Ἐπειτ' ἄλειφειν τῷ μεγαλλίῳ μύρῳ poetarum more ἄλειψιν dictum pro ἄλειφετε. nam fatetur vir doctus qui argumento ejus vocis, sequente versum corrumpit scribens θυμῶν pro θυμῶτε. atque non ex isto fuit ille emendandus: sed contra exponendus hic ex illo. *Mindax* cujus meminit Amphis est Σμίαμα ποιόν, ait Hesychius. In iis quae repetunt nescio quare de sagda iterum corruptus est titulus Eupolideae fabulae. nam scribitur, καὶ ἐν Μαρσίκα Εὐπολὶ σάγδαυ ἐρυγγάνοντα, interpretis plane patientia nos abutitur: qui adeo vicinis locis tam diversa pronuntiat. Adeo verum est, erroris multas esse vias, veritatis unam. Lepidissimorum versuum Alexidis principium scribe:

Οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλαβάστρου πρᾶγμα τι
γιγνόμενον αἰεὶ Κρονικόν.

id est, non enim ungebatur ex alabaastro, quod vulgari fieri solet, estque id institutum Saturnium. definit autem testimonium Alexidis in hoc versu, Ἐλειφόμενθ' ἰρίνω μύρῳ. proxime sequentia verba scribe cum doctissimo Cantero, πρὸς Θεῶν, Φίλοι, ποία ἡδονή, μάλλον δ' οὐ σαλακωνεία, τοιμάτια μολύνεσθαι; Dalecampius p. 979. si ex Aristotele et Theophrasto curasset discere quod nomen vitium Graeci appellant σαλακωνείαν, absurdae interpretationi suae, et ridiculae scripturae quam commentatus est, facile veritatem anteposisset. Est autem σαλακωνεία hoc loco ἀπειροκαλία quaedam et inepta ostentatio. Philosophus vocat soloecismum hominis divitis, in opum suarum ostentatione decorum non servantis. qualis omnino fuit iste: qui dum magnificus nomine genere vult videri, suarum convivarum vestes corrumpit, novum hoc σαλακωνείας edens exemplum. Nimirum fatagunt, qui in subjecta disputatione de caussa computationibus caput madefiat unguentis, suspecta habent haec verba. ἵνα μὴ πρὸς τὸ ξηρὸν, ταύτη δὲ

ὑκενον, mendi habent suspecta, atque adeo corrigunt:
 bellat rem siccam squalens caput et nullo unquam
 more madens. αὐχμῶσαν κεφαλὴν modo dicebat. ad-
 autem, ταύτη δὲ καὶ πολύκενον, id est quodque prop-
 ea multum vacui habet. recte et verissime. quis com-
 ni saltem sensu praeditus nescit cerebrum ut omnia
 γγοσιδῆ, siccum angustiore loco capi quam humore
 num et madens? Sensus autem est: cerebri siccitate va-
 tatem humores pravos ad se trahere ἐκ τῶν λαμβα-
 ἐνων, id est, ex iis cibis quibus vescimur. Atque hoc
 bat auctor, argumento ἐπιβρεγμάτων quae capiti im-
 untur, quando feбри corpus ardet: nam ideo caput
 defieri, ne si reperiretur siccum, et ex siccitate mul-
 a habens inanis, morbi vis eo faceret impetum. Cum
 τὰ παρακείμενα, intelligit vicinas capitis partes,
 as morbi causa obsidet. Dalecampius, τὰ παρακαί-
 να, non inepte. Illud ineptissimum, quod τὰ χρειώδη
 x vertunt *illitus*. et erat tamen digna sententia quam
 porarent intelligere. Ait enim προστιθεὶς δ' ὁ βίος ἀεί-
 elius ἀεί τι) τοῖς χρειώδεσι, καὶ τῶν εἰς ἀπόλαυσιν
 ἰ τρυφὴν ἀγόντων, ἐπὶ τὴν τῶν μύρων χρῆσιν ὤρμησε.
 jiciens semper aliquid vita utilibus, etiam eorum
 ae ad voluptatem et delicias spectant, unguentorum
 um instituit. Addit, ζητεῖ δ' ὁ πολυμαθέστερος Ἀρι-
 οτέλης ἐν τοῖς Φυσικοῖς προβλήμασιν, διὰ τί οἱ μυρι-
 μενοι πολιώτεροι. in eo qui extat hodie Problematum
 pro, haec quaestio non legitur. Adscribemus autem
 lementis Alexandrini locum ex eodem philosopho de-
 comptum, ut claret ex ejus comparatione cum Athe-
 aeo. Sic ille Paedagogi libro, αἱ δὲ ἀφραίνουσαι γυναῖ-
 es, βάπτουσαι μὲν τὰς πολιὰς, μυρίζουσαι δὲ τὰς τρίχας.
 ολιώτεροι γὰρ γίνονται, διὰ τὰ ἀρώματα ξηραντικὰ
 ντα. διὸ καὶ αὐχμηρότεροι γίνονται οἱ μυριζόμενοι. ὁ δὲ
 ὑχμὸς πολιώτερος ποιεῖ. εἴτε γὰρ αὐανσις τρίχος ἢ πο-
 ιὰ, εἴτε ἔνδεια θερμοῦ, τῆς ξηρότητος τὴν οἰκείαν τῆς
 ριχὸς ἐκπινούσης τροφὴν τὴν ὑγρὰν καὶ πολιοῦς ἀποτε-
 ούσης. duas aassert sententias super canitiei causa: alte-
 am eorum qui dicebant ex ariditate eam manare: alte-
 am causantium defectum caloris naturalis. quam esse
 veram canitiei causam, probat philosophus, de genera-
 tione animalium libro quinto, capite 4. Priorum opinio-
 nem refellit idem Historiae animalium libro tertio, capite p. 980.
 1. ubi moneo scribendum, ἢ καὶ δῆλον ὅτι οὐχ αὐότης
 ἐστὶν ἢ πολιότης ὡσπερ τινὲς φασιν. vulgo editum, ὅτι

οὐ χαυνότης. nato errore ex prava librariorum distinctione, et incitia eorum qui ignorabant Atticos scribere οὐχ αὐότης, non ut caeteros οὐκ αὐότης. Atqui docent nos antiqui magistri proprium Atticis fuisse hunc πνευματισμόν. cujus rei certissimum argumentum in ἀΦαυαυτέον. sic enim Attici, non ἀπαυαυτέον. Scribe, μύρτι Βαβυλωνίων ἔχοντες ἀτι. Poëta Cytherius, est Philoxenus dithyrambicus. Super Iano patre citatur Draccon Corcyraeus, ἐν τῷ Περὶ λίθων. nisi cui placeat παρὰ Θεῶν, ex ipsa re qua de agitur ducta conjectura. Placemox Canteri sententia, scribentis, τοῦτον δὲ τὴν ἀδελφὸν Φὴν γήμαντα Καύσην, υἱὸν μὲν Αἰθῆβα, θυγατέρα Ὀλιστήνην γεννηῆσαι fieri potest, ut in liberorum Iani nominibus sit mendum: sed quia neque Graeca neque Latina historia Iani stemma et prosopiam nobis describere feramus quod mutare non possumus, nisi temerè. Camisem reperiò in Catonis Originibus, sed fratrem Iani non autem Camisen illius uxorem. Catoni assentitur Helleginus ex Protarcho Tralliano, auctore Macrobio, libro primo Saturnal. c. 7. Hactenus de coronis et unguentis deinceps de convivialibus carminibus tractatur.

CAPUT QUARTUMDECIMUM.

Harmodii melos, carmen conviviale. Σκολιά, μέλι παροιμία. Θάνατοι ἄωροι. Θάνατοι ἔνωροι. ὡς ἔτους. ὀμφακίαι νεκροί. acerba funera et immatura. Locus 70. interpretum. ἀμάρτιον πένθος ἄωρον. Ceres ὀμπνία.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ ἐκαλεῖτο, παιὰν ἤδδοτο. Aristophanes Athenensibus, Οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἀρμόδιον ἄσεται Συκατακλιθεῖς. Solebant, ut observat ibi scholiastes, computationibus et conviviis, carmen canere quod vocabant Harmodii melos. Ejus principium fuit, Φιλτάτη Ἀρμόδιε οὔτι που τέθνηκας. paulo post describit Athenaeus id scholium. Scribo, Θεῶν Θνητοῖς ἀπάντων χρησιμώτατος πολὺ Ὁ Ζεὺς, ὁ σωτήρ. potius quam χρησιμώτατον. Nihil ista significant, Οὐδὲν μόνης σὶ πείθει θάρρων. acute eruditissimus Canterus, οὐδὲν μέλοι σὶ πῆθι θάρρων. Nicostrati versum scribe, Μετανιπτρίδα αὐτῷ τῆς ὑγισίας ἐγγχεον. ex libro 11. et mox, ὡς οὐ

οτε νυστάζειν γε καὐτὸς ἄρχομαι. non est ἀρτίπους iste
 regius, ἀπώλεσεν αὐτὴν καὶ κατεπόντωσέ μ' ὄρας. Can-
 erus ἀπώλεσε ναύτην. finem versus ita scribo, καὶ κα-
 επόντωσ' ὡς μ' ὄρας. deinde, ἐκπλή δέπας. postea, οἶνον
 ὄν ἐπὶ τῷ δείπνῳ διδόμενον. et statim Excerpta, ὅπως
 λλάχιστον ἢ τὸ πινόμενον. non ὅπερ. in iisdem, Φησὶ
 ἑσμίον τεθῆναι. pro eo quod vulgo Θεσμός Φησιν ἐτέθη.
 et melius, ut libro secundo. inde corrige ista et scribe,
 προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σιτία, πᾶσιν ἀκράτου μόνον ὅσον
 νεῦμα. Ubi dixit praecipuos scholiorum auctores fuisse
 Alcaeum et Anacreontem, de Sicyonia Praxilla adjicit,
 καὶ Πράξιλλα δ' ἡ Σικυωνία ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῇ τῶν σκιο-p. 981.
 ποιήσει, non δὴ. Hujus foeminae μέλη παροιμία lau-
 rant veteres, ut comici interpretes. ea autem sunt scolia:
 nam vulgo grammatici nomen σκολιά interpretantur,
 καὶ μέλη vel ᾠδὰς παροιμίου. Quae de scoliis observantur
 deinceps, conferri possunt cum Hesych. verbis indidem
 petitis. Ajunt dipnosophistae, τριῶν γενῶν ὄντων ὡς Φη-
 σιν Ἀρτέμων ὁ Κασσανδρεὺς ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ χρήσεως
 (suspectus nobis hic titulus) ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας
 ἦν ἀδόμενα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἦν, ὃ δὲ ἄρτι πάντας ἀδεῖν
 νόμος. etc. Artemon haec erat mutuatus a Dicaearcho,
 cujus sunt verba in libro De agonibus musicis: τρία γένη
 ἦν ᾠδῶν· τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἓνα ἐξῆς.
 τὸ δὲ ὑπὸ πάντων τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει,
 ὃ δὲ καλεῖται σκολιόν. deest tertium membrum, quod
 apud Athenaeum ex Artemone est secundum: inde potest
 Dicaearchi locus expleri. In descriptione scoli est cur
 lectorem advertat haec locutio καὶ κατὰ τόπον τινὰ εἰ
 τύχοιεν ὄντες: nam voluit dicere, καὶ καθ' ὄντιναοῦν
 τόπον τύχοιεν ὄντες. tamen in Excerptis quoque eadem
 lectio. ex eo lib. scribendum τημιαῦτα γὰρ ἤδη, non
 ταῦτα. Post haec recitantur antiquissima scolia quae-
 dam, prorsus ut dicebat modo auctor, διὰ τὴν ἀρχαιό-
 τητα καὶ ἀφελειαν τῶν ποιησάντων dignissima quae non
 aboleret vetustas. In primo oratur Minerva ut praestet
 civitatem et cives ἄτερ ἀλγέων τε καὶ στάσεων, καὶ θά-
 νάτων ἁώρων. immunem a calamitatibus, seditionibus,
 et funeribus intempestivis, mortes ἁώροι sunt, cum mo-
 riuntur homines ante naturalem fatorem conditionem,
 ut loquitur Justinus: ut quos publica lues absorbet, aut
 hostilis gladius interimit, aut qui juvenes diem ultimum
 obeunt. Observant prisca grammatici, πρὸ μοίρας quidem
 mori dici eum qui non desungitur sua morte: πρὸ ἄρας

vero qui juvenis obit, inde ἄωροι θάνατοι. sed in opti-
 mis Hoeschelii Excerptis legitur ἐνώρων. mortibus quae
 circa anni tempestates eveniunt. mutationes tempestatum
 periculosaes sunt, et saepe morborum mortisque causa
 ut docet divinus Hippocrates. vel accipe ἐνώρων, quae
 diebus canicularibus contingere solent. ὥραν ἔτους id
 tempus vocant Graeci, auctore Galeno in Hippocraticis
 commentariis, et alibi non semel. Ego non recedam ab
 edita lectione. ἄωροι θάνατοι, aliter appellabantur ὀμ-
 φακίαι νεκροί, ut Latinis acerba funera vel immatura.
 Nam, ut ait Julianus Archiepiscopus Toletanus libro
 primo, tria sunt genera mortis acerba, immatura, na-
 turalis. acerba infantum, immatura juvenum, naturalis
 senum. Ἄωρος igitur mortes jure deprecatur poeta, et
 Minervae supplicat ut eas avertat: censebantur enim οὐκ
 ἀθεεῖ hujusmodi casus contingere: sed alicujus deū
 ira. Quamobrem etiam 70. interpretes librorum sacro-
 rum vocem ὄμη quae peccati poenam significat, et ex
 Aeschylo ἀμάρτιον verti, eleganter potest, interpretati
 sunt πένθος ἄωρον, ut in Proverbiorum Salomonis, ca-
 pite decimo. Sequitur, Πλούτου μήτηρ, Ὀλυμπίαν ἀείδα
 Δήμητρα. posset ferri minore litera initiante ὀλυμπίαν.
 p. 982. coelestem. quia omnes superi ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν,
 ut ait poeta, sed praestat scribere, Ὀμπνίαν. nam pro-
 prium id esse Cereris cognomen auctores Hesychius et
 Eustathius: ille in vocibus Ὀμπνία, et ὀμπνιος λειμών:
 hic ad Iliad. ραψ. ο. ubi tamen Ὀμπνοίαν scriptum.
 Scrib. τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν. de Diana dicitur, ἀ γυ-
 ναικῶν μέγ' ἔχει κράτος, id est, quae in mulieres mag-
 num habet imperium. Scribe Ἰὼ Πάν Ἀρκαδίας μεδέων
 κλεεννάς Ὀρχηστᾶ. Lege δεύτερον δὲ καλὸν Φυὰν γενέ-
 σθαι. aut si unam volumus esse dictionem, καλοφυᾶ. sed
 illud verum. Platonis locus est in Gorgia. Recte Can-
 terius, Καλὸς δὲ πεινῶν ἐστὶν αἰσχρὸν θηρίον. non πίνων.

CAPUT QUINTUMDECIMUM.

Scoliorum argumenta βιωφελῆ. septem sapientum
 ἀδόμενα. Explicantur aliquot scolia ab Athe-
 naeo recitata.

Verissimum est quod paulo ante dicebatur, scolorum
 argumenta fuisse vitae praecepta, quin etiam existima-

us pleraque illorum facta de septem sapientum dictis
 responsis: quae ut probavimus alibi, ἀδόμυνα olim
 cta sunt, quia moris erat ea cantare in conviviis.
 templi gratia, recitatur hujusmodi scolium isto loco,

ἐν γῆς χρῆ κατιδεῖν πλόον,
 εἴ τις δύναιτο, καὶ παλάμην ἔχοι·
 ἐπεὶ δὲ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
 τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

ius dixerat Pittacus, συνετῶν ἔστιν ἀνδρῶν πρὶν γενέ-
 θαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται: ἀνδρείων
 ἔγενόμενα εὖ θεσθαι. omnino sapientis hujus dictum
 enusta allegoria expressit scolii auctor. nam ad verbum
 oc ait poeta, *e terra oportet navigationem prospicere,*
quis possit et facultatem habeat: sed ubi semel in
vari fueris, praesenti vento currere necesse est. Sen-
 us est sapientem virum quoad ejus fieri possit, non de-
 ere se periculis navigationis committere. caeterum ubi
 emel navem conscenderis vento qui se offerat utendum
 ste aequo animo, et mutata velificatione, κατὰ δεύτε-
 ον πλοῦν tendendum esse ad portum. quid sibi velit
 haec allegoria, non est obscurum. Sic etiam sequentibus
 coliiis βιωφελῆ praecepta varia continentur separatim
 exponenda: quod non animadvertens Dalecampius mire
 omnia perturbavit. Primum praeceptum est, χάλα τὸν
 ὄφιν λαβών. sic emendamus editam a Cantero lectionem
 χαλαῖ. in Epitom. χηλῆ depravatissime. Verte, *laxa ma-*
num serpente prehensio. allegorice monemur, si quando
 cum homine improbo amicitiam contraxerimus, ut statim
 eam dissolvamus. Subjicitur praeceptum alterum, εὐθέα
 χρῆ τὸν ἑταῖρον μὴ σκολιὰ φρονεῖν. Ita emendavit Can-
 terus veterem lectionem quam profert. Nos in MS. ex-
 emplari ita offendimus εὐθύν χρῆ τὸν ἑταῖρον ἐν μὲν, καὶ
 μὴ σκολιὰ φρονεῖν. quae lectio ferri potest, si pro ἐν
 μὲν scribas ἔμμεν. sed in Excerptis paulo aliter, εὐθέα
 χρῆ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν fortasse pro νέμειν sensus eodem
 redit. Aliud scolium.

ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φορήσω,
 ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
 ὅτε τὸν τύραννον ἐκαινέτην,
 ἰσουόμου, τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

monet scolii poeta, prudentia et astu interdum esse
 utendum, sicut factum ab Harmodio et Aristogitone.
 Prima verba quae proverbii speciem habent, sic inter-

prefantur veteres: ὅτι Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐ-
 μύρτοις ῥίψαντες τὸ ξίφος, Ἴππαρχον τὸν τύραννον ἀπέ-
 κτειναν. Alius scolii principium est in illis Φίλτατε Ἀρ-
 μόδιε, ut jam ante monuimus, item in illis, Ἀδμήτου
 λόγον ᾧ ταῖρε, nec non in istis, Παῖ Τελαμῶνος. In eo
 scolio quod incipit Ἀδμήτου λ. orronuntur ἀγαθοὶ ἐ-
 δειλοὶ, non eo sensu quo putarunt interpretes: sed ut
 boni et mali. nam ita accipienda vox δειλοὶ, ut in au-
 reo Pythagorae carmine, et apud vetustissimos auctores
 In Παῖ Τελαμ. perperam scriptum, de Ajace, ἄριστος
 ἐλθεῖν Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα. melius apud Eustathium
 μετ' Ἀχιλλέα. Alcaeus in Antispastico versu qui apud
 Hephaestionem. Κρονίδα βασιλῆος γένος Αἴαν, τὸν ἄρι-
 στον πέδ' Ἀχιλλέα. sic olim eum locum emendavimus
 πέδα Dorice pro μετά. Ergo etiam paulo post scriben-
 dum μετ' Ἀχιλλέα. Placet Canteri emendatio, scriben-
 tis, σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, σ. Scrib. οἶον πατέ-
 ρων κύρησαν. In Hybriæ Cretenis carmine: quod sco-
 lium esse censuerunt quidam, negarunt alii, vocem τούτα
 aliquoties repetitam non intellexerunt qui vertere cum
 hoc. nam Hybriæ voluit, *per hunc*, clypeum, id est
 virtute mea et robore omnia mihi ipsi suppedito. τούτα
 ἄρῳ, inquit: non multo aliter Theocritus de piscatore
 τὰ δὲ δίπτυα κείνω ἄροτρα. ait Hybriæ, τούτῳ δεσπότης
 μνοῖας κέκλημαι. *hujus ore herus familiae audio*, id
 est sum. nam καλεῖσθαι pro εἶναι usurpabant, ut alibi
 dicebamus. μνοῖα Creticum vocabulum est, de quo libro
 sexto. pergit miles hic gloriosus, et imbelles, ait, qui
 arma tractare nesciunt, πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμὸν κυ-
 νέοντι δεσπότην, καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι: omnes
 inclinati genu meum osculantes, herum et magnam
 regem me vocant. Subditorum mos, genu osculari, non
 manum, non frontem, nec faciem. sed non displicet
 vetus conjectura nostra: πάντες ποτὶ γόνυ πεπτηότες
 ἐμὸν, ἐμὲ κυνέοντι δεσπότην. omnes ad genu mihi ac-
 cidentes, me pro hero adorant. nec multo aliter scriptum
 postea apud Eustathium reperimus. πάντες γόνυ πεπτηώ-
 τες ἐμοὶ κυνέοντι δεσπότην. id est, προσκυνούσι. Atque
 haec satis ad ea quae de scoliis scripta sunt Athenaeo.
 Id genus poeseos, sicut ante dictum, maxima ex parte
 fuisse βιωφελές, et ad vitam recte instituendam perti-
 nuisse, etiam Timocreontis scolium arguit: quod ab
 auctore praetermissum, adteximus nos illo loco. Sic igitur
 Timocreon de contemptu divitiarum:

De pu
gu
%
Li
pa

HMIO

αυτα:

n caud

α, ut e

App

meliorita

erele d

carneu

quam ce

eles dis

Deo no

mem ser

acclamat

telis mihi

argument

luci care

disse, et a

deleg libe

τοι; παιδι

των ἐς ὅτι

τοι; ἐν τῷ

lacadat, doc

lucorum;

lucorum;

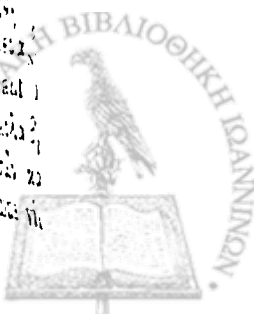
lucorum;

lucorum;

lucorum;

lucorum;

lucorum;

Ὠφελος ὦ τυφλὲ Πλοῦτα,
 μήτ' ἐν γῆ, μήτ' ἐν θαλάττῃ,
 μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι.
 ἀλλὰ τάρταρόν γε ναίειν ἢ Ἀχέροντα
 διὰ σε γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακὰ.

p. 984.

CAPUT SEXTUMDECIMUM.

De natura paeorum quaedam. Georgus sive Gorgon, antiquus scriptor. ποιητῆς τῶν λεγομένων κολάβρων, κολαβρίζειν. chorus συρβηναίων. σύρβη. Eunidae familia sacra Athenis. Hegemonis Thasii parodia multis locis illustrata.

ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ εἰς αἰδῶ τε παρασκευασθεῖς ὑπ' Εὐρυμέ-
 ντος. Dele superfluum voculam τε. Ait, Eurymedontem
 caput Aristotelis Demophilum subornasse εἰς αἰδῶ, id
 est, ut accusatori major praestaretur honos et reverentia.
 Apparet Demophilum inter suos cives magna fuisse
 auctoritate. σαφῶς ὁμολογοῦντος τοῦ γεγραφότος,
 τελε. duobus argumentis probat Aristotelem cum hoc
 carmen aureolum fecit, de scribendo paeane nihil quic-
 quam cogitasse. Prior ratio est hujusmodi. fatetur Aristo-
 teles disertim, eum quem laudat mortem obiisse: quod
 Deo non convenit cui proprius paeon. non igitur pae-
 anem scribere voluit. altera est haec: omnis paeon habet
 exclamationem paeanicam ἕι παιᾶν ἕι: carmen Aristo-
 telis nullam habet: ergo paeon dici non potest. Priori
 argumento responderi possit, quod etiam Castori et Pol-
 uci canebatur paeon: quos e terris in coelos transcen-
 disse, et mortem obiisse, omnes sciunt. Xenophon, Παι-
 σεύας libro tertio, ἐπεὶ ἦκε τὸ σύνθημα, ἐξῆρχε Διοσκου-
 ροῖς παιᾶνα τὸν νομιζόμενον. Γεωργὸς ἐν τῷ Περὶ
 τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιαῶν. Hesychio nominatur quidam Γόρ-
 γων ἐν τῷ Περὶ θυσιαῶν. qui an hic sit quem Athenaeus
 laudat, doctorum esto arbitrium. Locus est in voce καταρ-
 τιστικῆς. ὡς θνητῶ μνημα κατασκευάζον. Legendum
 κατασκευάζειν, ut conveniat cum sequente verbo ἐκοσμή-
 σατο. aut ibi scribendum ἐκοσμησάμην. μετὰ τῶν
 τοὺς κολάβρους καλουμένους συντιθέντων. et statim, ποιη-
 τῆς τῶν καλουμένων κολάβρων. quae de colabris erudi-
 tissimus vir Lilius Gyraldus scripsit, vero sunt aliena et

ἀπροσδιόνυσα. nos ex antiquorum scriptis tantum didicimus, Κολαβρίζειν Graecis est σκιρτᾶν, lascive saltare, inde genus saltationis petulantis et lascivae, κολαβρισμὸς est dictus; cantiones quas inter colabrissandum cantabant, κόλαβροι vocabantur. parum honestas, et spurcificas eas fuisse clarum nimis ex Athenaei hoc loco Julius Pollux colabrum affinem pyrrhichae saltationem facit, Thracum et Carum inventum. Vocem κόλαβρος quomodo hic capitur, pro obsceno et inhonesto carmine, non temere alibi legas quam hoc loco et simili alio libri quarti, si per impuros librarios licuisset. Itaque ibi scribitur in omnibus codicibus, ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἠδυλογίας κολάρους ἀναγινώσκει, καὶ μέλη πάραυλα, καὶ ἀκρότητα, κύμβαλα. Frustra quaesieris qui p. 985. vocet κολάρους sophista coenarum. Neque eruditissimum Turnebo facile assentior κοβάλους emendenti. Legendum profecto κολάβρους. ἢ καὶ ὀλίγον σου πεφροντικεῖναι κύον ἀδδεές. postrema sunt poëtae: cujus est versus Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδδεές ἀντὶ ἐμεῖο; ἔρχομαι σοι λέξων τὸν Συρβηναίων χορὸν ὅστις ἐστίν. Accedit tandem ad solvendam initio libri quaestionem. Etsi autem constanter συρβηναίων scriptum in Athenaeo ubique offendimus, verius tamen scriberetur συρβηνέων quemadmodum legitur apud Graecos paroemiographos σύρβη, idem ac τύρβη, strepitus, tumultus, et confusio σ et τ literas passim commutari invicem quis ignorat grammaticis tamen lubet esse subtilibus, et vocis hujus originem aliunde rimari. Athenaeus sub libri hujus principium, et proverbii usum ostendit, et originem veram cum dixit de Cynulco: ἐπεὶ θόρυβος κατεῖχε τὸ συμπόσιον, ἔφη, τίς οὗτος ὁ τῶν συρβηναίων χορός; chorus syrbenaeorum, est turba hominum ἀτακτούντων, et temere tumultuantium. σύρβη, sive τύρβη, est idem ac θόρυβος. Xenophon, ἡ τύρβη τῶν ἀγοραίων. καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλαίαι. [Sic ἡ ποιητικὴ τύρβη apud Plutarchum in libro Quod nulla sit vita suavis ex praecipis Epic. Κλέαρχος ὦ λῶστε ἐν δευτέρῳ Περι παιδείας. Clearchei operis hujusce meminit Hesychius in Μανέρως. Ἔστι δὲ τίς Κλεόνικος ὃν ἀθάνατον λάχε γῆρας. Scribe, ὅς. omnes autem hi versus ex Homericis leviter sunt immutati. καὶ ὅστις, ἠδέως, ἔφη τῶν ἐπῶν, ὦ καλέ μου ἑταῖρε. Locus mutilus et aliquot verbis defectus. Scribo; servatis editae lectionis vestigiis, καὶ ὅς, τίς ἢ παρωδία, ἔφη τῶν ἐπῶν, ὦ καλέ

ου ετ. καὶ Κρατῖνος ἐν Εὐνοῖδαῖς. alibi Εὐνοῖδαῖς.
 t Cerycum familia fuit Athenis, sic et Eunidarum. illi
 ororum administri erant, hi citharoedi ab antiquo.
 nra de istis Hefychius. Similis fuit apud Milesios *Euan-*
lidarum sacra familia: cujus originem explicat Conon
 ud Photium, narratione 44. Porro inter Cratini dra-
 ata *Eunidae* excellabant. cujus fabulae lectione sic de-
 ctatum ferunt Alexandrum M. ut post ejus mortem ad
 lius caput is liber fuerit inventus. Ptolemaeus τοῦ
 Φαιστῖωνος libro quinto, τοὺς Εὐνοῖδας Κρατῖνου πρὸς
 Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως Μακεδόνων τελευτήσαντος
 Φαλῆ Φασὶν εὐρεθῆναι. Ἐς δὲ Θάσον μ' ἐλθόντα
 ετ. Describit poëta his versibus quomodo exceptus
 erit a popularibus suis Thasiis, cum longo, ut videtur,
 ervallo repetita patria, versus suos in theatro recitare
 situeret. Legunt autem MSS. μετρωρίζοντες ἔβαλλον
 ολλοῖσι σπελέθοισι: non μετρωρίζοντες, neque σπέ-
 οισιν, ut legebatur prius. sed in aliis membranis, et in
 olimis quoque Excerptis, est λίθοισι. ut legi queat,
 ολλοῖσιν τε λίθοισιν. Ait Thasios florum loco, qui in
 os soliti olim conjici, quorum placebat ἡ δειξίς, lapi-
 bus se petiisse, ceu aliquem rabiosum canem. plura de
 oc more libro decimotertio et alibi. Altera lectio finum p. 986.
 isse in Hegemonem conjectum significat: nam et finum
 lutum, et id genus alia contumeliae caussa jaciebant,
 ad Suetonium lib. 8. notamus. Vox μετρωρίζοντες,
 si commodam interpretationem non respuit, non peni-
 us tamen suspicione mendii caret. Sunt et alia qua men-
 ofa qua obscura in hac parodia: quae breviter attin-
 emus. Versu 3. τίς σ' ἀνέπεισεν εἰς καλὴν κρηπίδα,
 οσὶν τοιοῦσδ' ἀναβῆναι. quis te impulit pulchras adeo
 repidas talibus pedibus inducere? Sermo est allegori-
 us: nam sensus est, quis o inepte, imperite et opice
 e impulit, ut ad poëticam repente animum appelleres?
 quinto versu, μικρὸν μετὰ τοῦτ' ἔπος εἶπον. non est
 nastrophe, ut putavit Dalecampius pro μετὰ μικρὸν:
 ed est tmesis familiaris Homero, cujus verbis loquitur,
 ro μικρὸν τοῦτ' ἔπος μετεἶπον. Sexto, Μνημ' ἀνέπεισε
 έρ. Non dubitandum cenleo, quin τὸ μνημα alterius
 ocis locum occupet. illa vero quaenam sit quaestionis
 si. an legendum, Μοῦσ' ἀνέπεισε. an potius, Πειν' ἀνέ-
 πεισε γ. vel Πεινα μ' ἔπεισε. fames fecit me versifica-
 corem: et ut ait satyricus, *Magister artis ingenii lar-*
icator, Venter, negatas artifex sequi voces. 8. Ἐς κού-

ρων βδελυρῶν. Epitome, Εὐνούρων. Legebamus, Ἐς χάω
 ραν vel χῶρον. 10. Οἷς καὶ ἐγὼ μετὰ τοῖσι τὰ χρηζῶ
 ἐπέθηκα. Fortasse, μετὰ τοῖσιν ἀχρηζῶν ἐπέθηκα. huius
 studio, ait, animum adjeci factus jam ἀχρηζῶς, et ad
 alia omnia inutilis. 12. Μηδὲν ποιμαίνων κλυτὸν ἄργυ
 ρον ἐγγυαλίζω. Tenebrae magnae isto loco. Quantum ex
 sequentibus verbis possumus colligere male apud suos
 Thasios audiebat Hegemon, ob crebras peregrinationes
 et uxoris totiusque rei suae contemptum. Mulieres in
 primis cum ipso expostulabant, egestatis non ignarae
 qua absente Hegemone, ipsius uxor premebatur. Ut igitur
 calumniandi sui ansam praecidat, pollicetur se omnem
 pecuniam quam cogere potuerit, in patriam delaturum
 uxoriq̄ue traditurum, fide bona. Lego, Μηδὲν πημαίνω
 14. Πευσομένης ἀλόχου τὸν Ἀχαικὸν ἄρτον ἐν οἴκοις
 Verius censeo; Πεσσομένης. Dalecampius Γευσαμένης
 non male. quid appellet Achaicum panem, imo vero an
 ita scripserit, non facile dixerim. Scimus ἀχάϊναν inter
 panum genera fuisse, docente Athenaeo libro tertio. Sed
 quamvis concederetur ἀχάϊνον posse hic legi, tamen ea
 vox isti loco non convenit. Vilis enim et sordidus panis
 Hegemoni describitur: non is qui apud Delios *achaina*
 dicebatur. Sed fieri potest, ut per *achainum* panem in
 telligat poëta vile aliquod placentae genus. nam quod
 sequente versu scriptum est, μικρὸν τηροῦντας ἰδοῦσα
 mendosum existimamus, scribimusque μικρὸν τηροῦν
 εἰδοῦσα. Sententia, nisi fallor, est huiusmodi. Matrona
 Thasiae cum uxorem meam vident ipsam sibi placen
 tulas parantem, iisque tenuiter vescentem, esse me ipsam
 iniquum clamitant: qui peregri luculentum faciens que
 sum, misere ipsam victitare cogam. 16. Ὡς Φιλῶν
 ὄρμην παρ' Ἀθηναίοισιν αἰείσας, Πεντήκοντ' ἔλαβεν δρα
 χμάς. Si recte scribitur ἔλαβεν, non possumus haec ali
 ter interpretari quam ut sit Φιλῶν proprium viri nomen
 poëtae nimirum cuiusdam, qui in Attico theatro carmen
 recitaverat Ὀρμην inscriptum, et cum placuisset, prae
 mium drachmarum quinquaginta erat consecutus. Vide
 tur poëta narrare quomodo et quam ob causam factum
 sit poëta. Ego, inquit, dum alio vitae genere uterer
 nec aere gravis unquam domum redirem, ignaviae ar
 cessebar a Thasiis matronis, conjugis meae egestatem
 iniquo animo ferentibus. atque illae mihi Philonem quen
 dam, (Thasium, opinor, et ipsum) objiciebant: qui ex
 recitatione suorum versuum rem Athenis strenue faciebat

tu, o Hegemon, ajebant illae pauxillulum modo uxorem adjuves. His vocibus impulsus se ait Hegemon, ut repente sic prodiret poëta, accedente praesentim Minervae cohortatione, quam sequentibus versibus commemorat. Haec ita exponimus, servata scriptura vulgari ἔλαβεν. sed visum aliquando nobis scribendum, ἔτῃκοντ' ἔλαβες, σὺ δὲ μικρὸν ἐπέμψω. mentem ante nosuimus. verba sunt mulierum Thasiarum, cum Hegemone expositulantium, quod multa Athenis lucratus, pecunia solum uxori mitteret. Illa verba, Φιλίων ὄρμη, monumentum continent alicujus carminis ab Hegemone propositi, et magna cum voluptate caveae totius recitantes. Fortasse *Gigantomachiam* intelligit; quod Hegemone carmen quod est commissum Athenis, miro plausu recitatum est, ut libro nono dictum est. Φιλίων aut Φίλων ὄρμη, *impetum amatorum impetus*. Vel eo carmine Sacra Thebarum cohors laudabatur, ex amantibus conflata: et quot fortia facta illorum narrabantur. Scio *Philinnen* comaediam ab Hegemone fuisse editam: quam tamen non esse putem hic intelligi. 20. Δεινὰ παθοῦσα Φανῆ βδελύσσου, χωρεῖς τὸν ἀγῶνα. Legendum ut in Excerptis, ἔρ' εἰς τὸν ἀγῶνα. vel, quia diphthongus illa temere non dicitur, χῶρεις τὸν ἀγῶνα. *Gravia passa, Phace* *frunita descende in certamen*. Hortatur Minerva Hegemonem, ut ad poëticae studium se applicet, et recitantes καὶ ἐπιδείξεις carminum suorum compendii sui gratia instituat. 21. Καὶ τότε θάρσησα καὶ ἤειδον πολὺ μᾶλλον. de se poëta loquitur. genus foemineum ferri est: quia Hegemoni cognomen adhaesit *Phace*, sic in accedente versu, hic tamen scribendum censeo: Καὶ τότε δὴ θάρσησα, καὶ ἤειδον πολὺ μᾶλλον.

CAPUT SEPTIMUMDECIMUM.

Alexandri Aetoli versus corruptissimi et obscurissimi qua emendantur, qua illustrantur.

Quo propius ad finem accedimus eo majores difficultates p. 988. impetum nostrum remorantur. De parodis poëtis agens Athenaeus, observat Siculos olim genus hoc poëseos magni fecisse. assert in eam rem elegiacos versus Alexandri Aetoli tragici poëtae: in quibus omnia sic mendis reformata sunt, ut magnis censoribus, qui ante nos in *Casaub. Anim. in Athen. T. III.* S

hac parte operam posuerunt, animus defuerit eorum emer-
 dationem aggrediendi. Interpretibus animi plus fuisse
 quam peritiae τῆς ἀληθινῆς κριτικῆς, non negaverim
 idonei harum rerum iudices. Eorum exemplo periclitat-
 bimur etiam nos ingenii vires in his quoque versibus
 Primum distichum sic habet in libris omnibus: nam ma-
 nuscripti, ut saepe alibi produnt nos in hac parte:

Ὡς Ἀγαθόκληιος λασιαὶ Φρένες ἤλασαν ἔξω
 πατρίδος. ἀρχαίων ἦν ὁδ' ἀνὴρ προγόνων.

non male Dalecamp. mutata distinctione post πατρίδος
 scribebat, Ὀν δ' Ἀγαθόκληιοι. ille quem patria extor-
 rem fecit Agathocles, talis erat. Nobis videbatur poëta
 Agathoclis cujusdam hieronicae reditum in patriam de-
 scribere, post partam in sacris ludis coronam. quare ἄ-
 scribebamus, pro οὕτως, et εἶσω non ἔξω. Notum est
 qua magnificentia a suis civibus exciperentur hieronicae
 cum recens quaestitam palmam patriae suae inferren-
 speciem triumphi habuit istorum in urbem introitus, ut
 testatur etiam M. Tullius. ipsi εἰσέλασιν vocabant. et ita
 hic interpretor ἤλασαν εἶσω. hoc est εἰσήλασαν. ut apud
 Artemidorum lib. 1. cap. 58. εἰσελεύειν εἰς πόλιν ἀγα-
 θὸν ἀθλητῆ· ἱερωνίκης γὰρ ἔσται. Deinde ait poëta:

Εἰδὼς ἐκ νεότητος ἀεὶ ξεινοῖσιν ὀμιλεῖν
 ξεῖνος. Μιμνέρμου δεῖ σε πόσα κρούων.

priore versu laudat Agathoclem, quod diu multumque
 peregrinatus, quomodo agendum esset cum peregrinis, et
 jura omnia hospitalia, probe calleret: posterior porten-
 tose depravatus, luxatusque in suos artus ita restituend-
 dus est. Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών. si usquam alibi
 hic certe favit nobis Critice, cum absque ulla illius lite-
 rae immutatione pulcherrimum loquendi genus cum sen-
 tentia optima restituimus. Quis non legit apud Graecos
 εἰς ἄκρον ἰέναι σοφίας? Ita hic dicitur Agathocles εἰς
 ἄκρον ἰών ἔπος Μιμνέρμου, id est, calluisse eximie poësim
 Mimnermi, sive, poëseos id genus in quo excelluit
 Mimnermus. quorsum hoc pertineat, explicat statim,
 subjiciens, Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότης ἴσος. significat
 Agathoclem assidua Mimnermi lectione talem evasisse,
 qualem fuisse Mimnermum ipsius arguit poësis, Veneris
 nimirum et Bacchi juxta magnum cultorem. De ingenio
 ejus poëtae nemo expectat, pluribus hic agam: res enim
 vulgo nota. Est vero elegantissima locutio, M. εἰς ἔπος
 ἄκρον ἰών. pro εἰς ἄκρον ἐπέων. nam ita dicendum potius
 fuit, si per metri legem licuisset. Tertium distichum
 ita scribunt et membranae et vulgares editiones:

Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότην. ἴσον ἔγραφε δ' ὦν p.989.
 ἥρως † παρ' Ὀμηρεῖην ἀγλαίην ἐπέων.

imum scribe, πότης ἴσος, quod jam exposuimus. de-
 de iterum male distractas syllabas connecte, et scribe,
 αφε δ' ὦν ἥρ Καί παρ' Ὀμηρ. tam plana sententia,
 am certa emendatio. Sequuntur mera monstra, quibus
 bellandis ne Aristarchus quidem, opinor, sufficiat:

Πισσυγάση Φωρᾶσαν ἀειδέας, ἢ τίνα χλοῦνην
 Φλοῖων ἀθήρη σὺν κακοδαμοῖνῃ.

horis versus Chironeum ulcus ne attingendum quidem
 ximus. posterior ita fortasse sanandus: Φλοῖαν ἀταρ-
 σ. u. vocem Φλοῖαξ sive Φλύαξ non semel expo-
 mus in superioribus. Postremo ait:

Τοῖα Συρημοσίοις καὶ ἔχων χάριν, ὡς δὲ Βοιωτοῦς
 ἔκλυεν, Εὐβοίῳ τέρψεται οὐδ' ὀλίγον.

ego, Τοῖα Συρημοσίοισιν ἔχων χάριν. ἦν δὲ Βοιωτοῦ
 e. Boeotus et Euboeus nobiles parodiographi poëtae
 erunt, ut paulo ante docuit nos Athenaeus. Atque ego
 miror eruditum interpretem aliorum haec traxisse,
 intra perspicuam Athenaei et ipsius poëtae mentem, sed
 tum doctum corrupta lectio decepit Βοιωτοῦς pro Βοιω-
 τῷ. Καὶ ταῦτα μὲν ταύτη. Transeamus ad sermonem
 lucernis et facibus.

CAPUT DUODEVIGESIMUM.

λυχνίον, λυχνεῖον, λυχνία, λυχνεύς. λοφνία, et
 λοφνίς. ἐλάνη sive σελάνη. Φανοί, λαμπάδες,
 λυχνοῦχοι. δέλετρον. νέοι νυκτερεύοντες. γράβια.
 Alexidais Midon, sive Medon. Alexandridae
 Ὑβρις ἢ Κόνδυλος. πανός. Eustathii error μνη-
 μονικός. Aceti potus. Philippidae Συμπλέουσαι.

MEN τις ἔλεγε, Παῖ, λυχνεῖον, οἱ δὲ λυχνέα. Eusta-
 us scribit ex hoc loco λυχνιον. et ita Pollux, Hesy-
 us, alii. nostri codices λυχνεῖον. λυχνιον autem et
 λυχνία proprie vas ipsum notant, cui oleum infunditur,
 ellychnium aptatur: aut candelabrum cui lucerna im-
 nitur, vel appenditur. Diphilus, ἄφαντες λύχνον λυ-
 νεῖον ἐζητοῦμεν. Accensa lucerna quaerebamus can-
 delabrum. Sic etiam interpretor in Aristophanis loco
 nullo post relato. — τῶν ἀκοντίων Συνδοῦντες ὄρθα

τρία λυχνήω χρώμεθα. intelligo enim, surrecta et in
 summo colligata jacula tria candelabri vicem praestitisse.
 At Eustathius cepit longe aliter: quasi tria jacula simu
 juncta viuctaque facis usum praebuerint. τὴν ἐκ ξύλων
 τετμημένων, inquit, σύνθεσιν τοῦ εἴτε Φανοῦ εἴτε λύ
 χνου, δηλοῖ Φασὶ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ, τῶν ἀκουσίω
 Συνοδοῦντες ὄρθα τρία, λυχνήω χρώμεθα. Notemus etiam
 vocem λυχνεὺς usurpata[m] fuisse pro λύχνος aut λυχνίου
 nam vulgo lapidis pellucidi genus quoddam ita vocabant
 Equidem nullius scriptoris memini, qui eo vocabulo ita
 sit usus. Quid quod veterum grammaticorum ne unus
 quidem est, qui hanc significationem nominis λυχνεὺς
 p. 990. observavit? non Pollux, qui περὶ λύχνου, et de vocabu
 eo spectantibus fusa scripsit libro decimo, cap. 26. non
 Eustathius, qui ad septimam Odyssaeam, hanc totam
 Athenaei disputationem, more suo, in pauca contraxit
 An igitur scribemus, οἱ δὲ λυχνίαν? ut sit mens aucto
 ris: e convivis alios veteri voce λυχνίον usos esse, alio
 recentiore, et quae in usu tum fuit, λυχνία. Satis con
 stat inter has dictiones non aliud fuisse discrimen. Ad
 ditur, ὁ δὲ λοφνίαν· οὕτω καλεῖσθαι Φάσηων τὴν εἰ
 Φλοιοῦ λαμπάδα. Usitatus est λοφνίς, cujus πρωτότυπος
 est ἡ λοφνία ait Eustathius. sic λοφίη dicitur et λοφίς
 Originem vocis explicant varie. non displicet quod ajun
 nonnulli. λοφνίς et λοφνία, quasi λιοφανής dicta per
 Aeolicam syncopen, ἢ λίαν φαίνουσα. Sequitur, ἄλλο
 δὲ ἐλάνην, ὁ δὲ τις ἐλάνας. Utraque vox aspero spiritu
 notanda, ut apud Eustathium. fuere qui aspirationi
 loco sibilum usurparent (ut in multis aliis dictionibus
 et faces vocarent σελάνας. Hesychius, σέλαιναί, λαμπά
 δες. scribo σέλαιναί. Dictae autem σέλαιναί, inquit auc
 tor, παρὰ τὴν ἑλλην. addit Eustathius explicandi gratia
 ἥ τις ἐστὶν εἰλή, ἀφ' ἧς πολλὰ γίνονται. ὦν καὶ τὸ θε
 λόπεδον. Silenum veterem Glossarum scriptorem, velut
 aspernans vocat γλωσσοράφον. aut certe γλωσσορράφον.
 Refert autem ex eo, Ἀθηναίους λέγειν τὰς λαμπάδας
 Φανούς. Veteres Athenienses appellabant Φανούς quae
 vulgus Graecorum λαμπάδας. hoc etiam Pollux innuit
 At posterior aetas Φανούς nuncupavit, quos Athenienses
 λυχνούχους, et M. Tullius etiam, eumque secutus Sue
 tonius, *lychnuchos*. testes sunt grammatici. Sed et Ar
 temidorus varium hujus usum obscure innuit, scribens
 libro quinto, Ἐδοξέ τις τὸν δοῦλον αὐτοῦ Φανὸν γεγο
 νέναι, τοῦτον ὄνπερ λαμπτήρα καλοῦσι. nam qui sciret

diversis modis eam vocem capi, interpretationem adjecit.
 ἑλετρον ex Timachida interpretatur, τὸν Φανόν, οἶον
 νυκτερευόμενοι τῶν νέων ἔχουσι. Hesychius sic, δέλε-
 ρον, Φανός ὃν οἱ νυκτερεύοντες φαίνουσι. sed quinam
 sunt quos appellat Timachidas *juvenes pernoctantes?*
an lucubrantes, et studiis invigilantes? an comessantes?
an potius in specula et statione militari excubias agen-
tes? Erant quondam in usu ligna inspicata pro facibus.
 Virgil. — *ferroque faces inspicat acuto.* Graecia pro-
 prio nomine γράβια dixit. Seleucus apud nostrum: γρά-
 βιον ἔστι σὸ πρίνινον ἢ δρύϊνον ξύλον, ὅπερ ἐθλασμένον
 καὶ κατσχισμένον ἐξάπτεσθαι καὶ φαίνειν τοῖς ὁδοιποροῦσι.
 ἔστι Φασίν, aut ἔθος: ut saepe in explicationibus gram-
 maticorum. Ex verbis Theodoridae, πίσσα δ' ὑπὸ γρά-
 βιων ἔσταζε, non male colligit Eustathius, grabium ge-
 nus fuisse δάδων. Existimo sane grabia factitata de ligno
 huiusmodi arborum earum quae picem ferunt: cujusmodi
 sunt in Europa pinus, pinaster, picea, abies, larix, et
 quae proprie dicitur taeda. Nego ferendum esse libro-
 rum etiam scriptorum lectionem in hoc versu Alexidis:
 εὐδηρότευκτον ἐναλίων θηρῶν μέλος. nam scribendum βέ-
 ρος. β et μ. quod sciunt omnes, passim permutata sunt
 invicem. appellat *marinarum bestiarum telum fuscina* p. 991.
 sive tridentem: quo plurimum esse usos piscatores, ex
 Strabone, Oppiano, aliisque scimus. Dixit modo Athe-
 naeus, describi his versibus τριόδοντα καὶ λυχνοῦχον. et
 nota est: nam hic fuscinae, sequens laternae, continet
 periphrasim. et mirum, non hoc esse interpretibus visum.
 Libro septimo laudabatur Alexis *Minoe*: hic Μίδωνι. non
 arbitror rescribendum Μίνωι. nam et in Pollucis libris
Midonem aut *Medonem* Alexidis videor legisse: etsi non
 hunc succurrit locus. Mox, Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ὑβρίου
 κοβὺ + λαβῶν τὸν Φανόν ἄψοις μοι λύχνον. Dalecamp.
 ἐν Θησαύρω. non clam me est, editam eo nomine fabu-
 lam ab hoc comico, laudatam alibi in his libris. sed
 ubi sunt vestigia ejus vocis in edita lectione, quam et
 scripta manu exemplaria retinent? quin potius eamus
 quo nos vetus scriptura videtur ducere. Scribo, ἐν Ὑβρει
 ἢ Κονδύλω. scripta fabula adversus aliquem πλῆκτην, qui
 obvios solitus depalmare, aut pugnis petere: quod Grae-
 cis est ὑβρίζειν. inde geminus fabulae index Ὑβρις ἢ
 Κόνδυλος. sic Midiana Demostheni titulum praefert, Περὶ
 κονδύλου, ἢ περὶ ὑβρεως. Recitantur Menandri versus:
 Ὁ Φανός ἐστι μεστός ὕδατος οὕτοσι·
 δεῖ τ' οὐχὶ σείειν, ἀλλὰ σποδιεῖν αὐτόν.

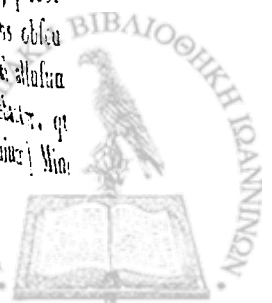
In priore scribendum πανός, ut docet ipse Athenaeus statim. appellat plenam aquae facem, quae erat confecta ex ligno viridi, et succi adhuc pleno. Eustathius, πανοῦ δὲ Φασί χρῆσις καὶ παρὰ Διφίλω (Menander debuit dicere) οἶνον, ἀλλ' ὁ πανός ὕδατός ἐστι μεστός. ἦτοι ὁ Φανός ξύλα ἔχει χλωρότατα, καὶ διὰ τοῦτο ὕδατηρά. Altero versu negat posse hanc madentem facem accendi si quis eam qualiat, ut fieri solet; sed in calentibus cineribus esse siccandam, instar acapnorum lignorum. Legendum, Δεῖ τ' οὐχὶ σείειν αὐτόν, ἀλλὰ γε σποδιεῖν. Sententia quam eliciunt interpretes ex tertio versu Nicostratei testimonii, mutationem scripturae non levem desiderat, cum nulla sit opus, sed visum illis absurdum, si diceretur acetum vendi a caupone: cum tamen certum sit etiam acetum potui fuisse veteribus: quod non ex historicis tantum scimus, verum etiam ex libris Juris civilis Romanorum, lege 3. §. 5. ff. De penu legata. Quare ita verte, *Vicinus hic caupo sive vinum alicui vendat, sive oleum, sive acetum, emptorem dimittit, non aliter quam infusa aqua.* Φιλιππίδης συμπλεύσαις.

Ὁ Φανός ἡμῖν οὐκ ἔφαινε οὐδὲ ἔν.

ἔπειτα Φυσᾶν δυστυχῆς οὐκ ἠδύνα;

Philippidae fabulam hanc Pollux libro nono Συνεκπέουσαν inscribit. posterius trimetrum mirabiliter suis conjecturis corrumpunt interpretes quibus silentium indicunt Eustathius, vetera exemplaria, et sententia ipsa: *at tu infelix, non poteris flutu facem excitare?* quae ex Equitibus Aristophanis describere ait auctor, in ea fabula hodie non leges.

Dionysii λύχνος mirabilis. Prytanea Graecorum Vestae sacra. Proverbium, τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. Locus Theocriti illustratur. Piscatio nocturna. Prytanea olim in singulis Graecorum urbibus: ut Syracusanorum, Tarentinorum, Corinthiorum, Rhodiorum, Milesiorum, Tenediorum, Argivorum, Siphniorum, Thasiorum,

Eresiorum, Mitylenaeorum, Cyzicenorum, Eleorum, Naxiorum, Ephesiorum, Naucratitarum.

ARRANT dipnosophistae, Dionysium juniorem Siciliae
 πνυτον Ταραντίνοις ἐς τὸ πρυτανεῖον ἀναθεῖναι λυ-
 χνον δυνάμενον καλεῖν τοσοῦτους λύχνους, ὅσος ὁ τῶν
 ῥῶν ἐστὶν ἀριθμὸς εἰς τὸν ἐνιαυτὸν. Mos veterum fuit,
 scribit Plinius lib. 34. delubra lychnuchis pensilibus
 are. Graecorum autem prytanea Vestae erant sacra:
 cujus honorem perpetuus ibi ignis fovebatur. Inde
 πρυτανεῖον dictum votunt, quasi πυρὸς ταμεῖον. et si ali-
 ἔτυμολογοῦσιν alii. Propterea Dionysius in Tarenti-
 um prytaneo mirabilem hunc lychnuchum cum suis
 plius 350. lucernis dedicat. Nam ignis ille Vestae,
 icat. Nam ignis ille Vestae, nihil nisi lucerna semper
 ens fuit. Quoniam autem maxima cum religione so-
 m caveri, ne olei defectu lucerna extingueretur, na-
 ex ea re proverbium est, τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ,
 utebantur, quando perpetuam et nunquam deficien-
 alicujus rei copiam volebant significare. Sane qui-
 n eo sic usus est Theocritus idyllio 22. cujus locus
 tiffimos viros mire habuit exercitos. Asphaltion pis-
 or ibi piscatorem alium alloquitur, qui cum in ipso
 cationis loco, ad littus maris cubabat, refert somnium
 oddam suum, illiusque interpretationem a sodali pe-
 ac ne forte hoc ipsi denegaret artificii lectique focius,
 iones duas affert, cur aequum sit hoc sibi concedi.
 or est: quod suppetat otium ad tales cogitationes:
 ando neque aliquid agere eorum quae postulat usus,
 eant propter noctem: neque diutius dormire propter
 ati insuavitatem. sequitur altera ratio: — τὸ δὲ λύ-
 χιον ἐν πρυτανείῳ. Παντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τὸδ' ἔχειν.
 ae ita interpretamur. Jam vero cur de victu simus
 liciti, caussae non est: certam enim habemus spem,
 s cum mane surgemus aliquid omnino capturos: neque
 agis defuturam nobis ἄγραν, quam lucernae quae in
 yttaneo semper ardet, deficit unquam oleum. securitatis
 ius caussam reddit, quod ea pars maris ubi piscaturi
 ant, piscosa admodum esse vulgo credebatur. Existi-
 amus obscurissimi loci hanc esse mentem, [ac fortasse
 mul allusum ad eos qui in prytaneis publico sumptu
 ebantur, quos ἀεισίτους vocabant, ut est apud Hesy-
 lium.] Minus probamus magnorum virorum interpre-

tationem, qui referunt ad genus piscationis, quae fit noctu ad ignes: etsi non dubitamus eam piscationem veteribus fuisse notam. putem eo pertinere legem decemviri Dig. De incendio, ruina, etc. Ubi ait Ulpianus *Ne piscatores nocte, lumine ostenso fallant navigantes quasi in portum aliquem delaturi, praesidis provincialis religiosa constantia efficiat.* [Plato ipse in Sophistis praeclare describit, cum piscationis τῆς πληκτικῆς duas species ita explicat. Piscationis illius, ait, quae piscen- capit cum illatione plagae, τὸ μὲν νυκτερινὸν πρὸς πυρὰ Φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν Θῆραν, πυρραυτὴν κὴν ῥηθῆναι συμβέβηκε· τὸ δὲ γε μεσημερινόν. de eadem piscatione nocturna extant luculenti versus apud Oppianum, Ἀλιευτικῶν libro ultimo.] Sed quod ajunt, non convenire piscatoribus Siculis, qui tantum loca vicin piscationibus suis norant, ut de Atheniensium prytane loquantur: respondemus, non de illo prytaneo ipso sentire, quod Athenis fuit: verum de eo quod in ipsorum urbe, Syracusis. Nulla siquidem urbs tota Graecia olim fuit, quae suum prytaneum non haberet. nam Vestae in omnibus culta. Sed fecit splendor Athenarum ut ejus urbis prytaneum alia omnia obscura, et pene incognita redderet. Quare hodie etiam eruditissimis viris persuasum esse video, prytanei rem nomenque proprium solis Atheniensibus fuisse. [Atqui Syracusis quoque prytaneum fuisse, testatur disertim M. Tullius: cujus sunt verba in ea de signis contra Verrem. *Altera autem urbs Syracusis, cui nomen Achradina est, in qua forum maximum, pulcherrimae porticus, ornatissimum prytaneum.*] Etiam Tarentinos suum prytaneum habuisse inque eo πῦρ ἄσβεστον servasse, testis historia quae hinc narratur. Habuerunt et Corinthii, ut ex Pausaniae Corinthiacis didicimus: facit enim mentionem Corinthiorum πρυτανέων: qui non aliunde quam ab urbis suae prytaneo sic dicti. Simili ratione, quia πρυτανείας Rhodiorum et Milesiorum meminit Aristoteles in Politicis prytanea Rhodi et Mileti fuisse, non male inde colligatur et Tenedi quoque: cum extet Pindari oda in laudem Aristagorae Tenedii prytanei. item Argis: nam Aeschylus facit puellas supplices regem Argivum sic alloqui: οὐδὲ πρυτανίς ἀκριτος ὧν κρατύνεις βωμὸν ἐστίας χθονός. Μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν. Siphnios quidem habuisse constat Herodoti testimonio, in Thalia, τοῖσι δὲ Σιφνίοισι τότε ἦν ἡ ἀγορὴ, καὶ τὸ πρυτανεῖον Παριῶ λίδῳ ἦσαν

κέννα. de Thasiis Theophrastus auctor est libro De odo-
 ribus: ὁ ἐν Θάσῳ οἶνος ὁ ἐν πρυτανείῳ διδόμενος, Φαυ-
 μαστός τις. etiam Eresus habuit: nam Phanium Eresium
 scripsisse περὶ πρυτανέων narrat noster libro octavo. Mi-
 ylenaïci mentio est libro decimo. οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυ-
 τανείῳ τοῖς Μιτυληναίοις. Cyziceni, Livius libro 41. ubi
 scribit de Perseo, *Cyzici in prytaneum, (id est pene-
 trale urbis, ubi publice quibus his honos datus est,
 vescuntur), vasa aurea mensae unius posuit.* Pryta-
 neum Eleorum pulchre descriptum habes apud Pausaniam.
 Naxiorum meminit Parthenius Ἐρωτικοῖς, cap. 18. καὶ
 ἐπειδὴ αὐτὴν ἐξήτει ὁ Ὑψικρέων, ἰκέτης προσκαθίζετο
 τῆς ἐστίας τῆς ἐν πρυτανείῳ. Ephesini Achilles Tatius
 libro octavo de Ctesiphontē, qui caedis damnatus Ephesip. 99⁴.
 fuerat, τοὺς ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τῶν πρυτανέων κατε-
 γνωσμένους. Naucraticum quoque, licet Aegypti urbem, in
 prytaneo Vestam coluisse ait Naucratica Athenaeus, libro
 4. παρὰ Ναυκρατίταις ἐν πρυτανείῳ δειπνοῦσι, γενεθλοῖς
 Ἐστίας πρυτανίτιδος. Sed nihil opus ire per singulas
 Graeciae urbes: cum certum sit, in omnibus et publice
 cultam Vestam, et non alibi quam in prytaneo potuisse
 eam consecrari. nam ubicumque Vesta, ibi necessario
 prytaneum, ideo canit Pindarus initio odae 11. Nemeo-
 nicarum, Παῖ Ῥέας ἄτε πρυτανεῖα λέλογχας Ἐστία. et
 notat ibi scholiastes, πρυτανεῖα Φησὶ λαχεῖν τὴν Ἐστίαν,
 παρ' ὅσον αἱ τῶν πόλεων ἐστία ἐν τοῖς πρυτανείοις ἀφί-
 δρυνται, καὶ τὸ ἱερὸν λεγόμενον πῦρ ἐπὶ τούτων ἀπόκει-
 ται. Eandem ob causam Dionysius Halicarnassensis curias
 Romanorum confert cum Graecorum prytaneis, docte
 scribens de utrisque: ἐστιατόριον ἦν κατεσκευασμένον
 ἐνάστη Φράτρα· καὶ σὺν αὐτῷ καθωσίωτό τις ὡσπερ ἐν
 τοῖς Ἑλληνικοῖς πρυτανείοις Ἐστία κοινὴ τῶν Φρατριῶν.
 melius quam Plutarchus, qui de ea re sic loquitur in
 Numa, quasi Athenis solum, et in templo Pythico sacer
 ignis servaretur a Graecis. Dio Chrysostomus oratione
 quinquagesima, inter sanctiora loca urbium Graeciae
 nominat, ἀγορὰν, πρυτανεῖον, βουλευτήριον, et τὰ ἄλλα
 ἱερά. [Olympiodorus, sive alius in Excerptis e commen-
 tariis Procli in Phaedonem Platonis. Κατὰ μίμησιν τοῦ
 κέντρον τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ πρυτανείῳ πῦρ ἀσβεστον τῆ
 ἐστία καθιέρουν αἱ πόλεις. Urbes, ait, in prytaneo per-
 petuum ignem consecrabant, imitatione illius qui terrae
 centrum ambit.]

CAPUT VIGESIMUM.

Hermippi Phormophori. Pollux multifariam correctus in ejus fabulae mentione. σύγχοι calcei. Hesychii locus. Aeschyli vox πανός. xylolynch-nuchus. Lumen nocturnum olim, taeda aut ligna. λαμπτήρες. βωμοί. Locus Glossarii. Lych-norum inventum. λαμπάς unde. Metagenis Phylotyta. λυχνοκαυτία, λυχναψία et λυχνοκαία. Mos discedentium a convivio, acclamare Ἰὴ παιών. Expenſa quae de ea acclamatione scribit Athenaeus. Mos libandi in discessu. ἀρχὴ ἰσοδαίμων. Coronis operis totius.

NON plane liquet mihi de integritate proximorum verborum. Ἑρμιππος δ' ὁ κωμωδοποιὸς ἐν ἰάμβοις τὸ στρατιωτικὸν λυχνεῖον σύνθετον οὕτως ὀνομάζει. sed quia periit Hermippi ecloga, nihil amplius de hoc loco dicere habemus. Subjicitur, ἐν δὲ Φορμοφόροις δράματι, Ἦ δ' ἐξίοντι δεξιᾷ ᾧ λυχνίδιον. Φορμοφόροι sunt calones et caculae militares, qui storeis in usum stratorum onusti, milites aegre sequebantur. Familiare comicis Graecis argumentum, ut dicebamus ad Theophrastum: ubi etiam exposuimus vocem Φορμός. Hermippeae hujus fabulae titulum passim invenies corruptum. Pollux libro septimo, cap. 22. Ὑπὶ χλοὶ δὲ πολυτελὲς ὑπόδημα ἀνδρείων, οὗ Ἑρμιππος ἐν Μορφοφόροις μνημονεύει. literarum transpositione commissus error: nam scribendum, Φορμοφόροις. sed neque calceorum de quibus loquitur, recte scriptum est nomen. ὑπὶ χλους enim reperies alibi nusquam. Lego, καὶ σύγχοι δέ. *sycchos* et *sycchadas* calcei Phrygiaci genus commemorant veteres. Emendandus et ille Pollucis locus eodem libro, ubi citatur Hermippus in Ὀρμοφόροις. Libro autem decimo, cap. 26. laudatur hic idem poeta ἐν Θεσμοφόροις. scribo etiam ibi Φορμοφόροις. suadent ipsa quae inde afferuntur verba: σκεύη. αἶτ, χαλκίδια καὶ χαλκεία. nam videntur ista pars fuisse oneris quod gestabant calones. Hesychius, Διὸς βάλανοι, Ἑρμιππος Φορμόροις. scribe, Φορμοφόροις. Pro Πανός dixerunt veteres etiam πανός. probat philologus ex Menandro

Dij

γὰρ

Ac

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

ἵππ

Diphilo: tum addit, πρότερος δὲ τούτων Αἰσχύλος ἐν
 ἀναμνηστικῇ μέμνηται τοῦ πανοῦ. Legit nempe Athenaeus
 Aeschylea Agamemnone, — πανὸν ἐκ νήσου τρίτον
 θῶον αἶπος ἐξεδέξατο. non ut editum hodie Φανός.
 obelischolychnus. Alexidi, M. Tullio ad verbum *lychni-*
us ligneolus nominatur. Scribe autem cum Epit. καὶ
 ἡλικία τούτῳ ὁμοίον ἐστὶ τὸ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκο-
 χνιον. Porro obelischolychnii usum et formam capere
 Plinius ex iis quae scribit philosophus libro quarto
 partibus, capite sexto, et Politicorum libro quinto,
 capite 15. Observatio est Athenaei, Οὐ παλαιὸν δ' εὖ-
 μα λύχνος· Φλογὶ δ' οἱ παλαιοὶ τῆς τε δαδός, καὶ τῶν
 ἄλλων ξύλων ἐχρῶντο. Ita est: antiquitas, ignotis adhuc
 cernis, facibus, candelis, et similibus omnibus, in usum
 nocturni luminis taedam accendebant, aut ligna alia.
 Etymologico scriptum vere, οἱ παλαιοὶ οὐκ ἐχρῶντο
 αἶψα καὶ λύχνῳ, ἀλλὰ ξύλοις. Pater vatum λαμπτήρας
 nominat ligna in focolis ardentia ad faciendam lucem.
 Ὀδυσσ. σ.

Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἕστασαν ἐν μεγάροισιν
 ὄφρα Φαείνοιεν.

Idem eum locum notat Eustathius, durare eum morem
 sicut rusticos. Ἰστέον, αἶτ, ὅτι λαμπτήρας λέγει ἄς νῦν
 ἀγροτικοὶ λυχνίας φασίν. ἐφ' ὧν δᾶδες κείμεναι (aut
 ἰστέον ἰστάμεναι) κατὰ δόρπον ἀνάπτονται, ἢ ξύλα ξηρὰ
 ἢ τὸ ἀκαπνον, ἢ καὶ ἄμφω ἀναμίξ. Virgilius Home-
 rum imitans, *Urit odoratam nocturna in lumina ce-*
rum. Poëta alibi vocat βωμοὺς, focos sublimes in hunc
 modum fabricatos in aedibus beatorum: aut sedes simula-
 torum quae ligna vel facem tenentia praelucebant. Ὀδυσσ.
 αψ. η. quo referri fortasse possit obscurus Glossarii lo-
 cus, qui ita editur: *Lanterna, Φανός, ἐστὶ πλατέως*
εὐκλειμένη. Doctissimi viri qui non videbant quid sibi ma-
 gister hic vellet, vocem ἐστὶα putarunt esse vitiosam.
 Nos ipsum potius interpretationis hujus auctorem falli
 censemus, ut saepe in cognatae significationis vocibus.
 Putavit Latinae vocis *laterna* adeo late patere signifi-
 cationem, ut etiam focolos illos denotaret, in cubiculis
 plurimum altiuscule aedificari solitos ad lucendum. Lychnos
 vero invenerunt Aegyptii, auctore Clemente Alexan-
 drino in Stromatibus. Lampadum quoque et usum, et p. 996.
 nomen a Syris acceperunt Graeci: nam λαμπάς est He-
 braeorum לַמְבָדָה. Lucernae διμύξου, αἶτ noster, meminit
 Μσταγένης ἐν Φιλοθύτῃ, καὶ Φιλωνίδης ἐν Κοθόρνοις.

Metagenis *Philothytam* invenio nominatam Polluci libro 9. cap. 23: at Philonidae verba extant apud eundem libro 10. cap. 26. ὡς περ οἱ διμύξοι τῶν λύχνων. Idem libro sexto, cap. 18. λύχνου δὲ διμύξου τῶν κωμῶδων Φιλύλλιος μνημονεύει. minus recte editum Φιλήλιος, hic et alibi. Homeri versus, ubi lampadas appellat τὰς ἐστὶ ἐ ραψ. λ. Iliad. Sequitur, Λυχνοκαυτίαν δὲ οἱ πολλοὶ λέγουσι, λυχνάψιαν Κηφισόδωρος ἐν Ὑγίῳ. Scribendum, ἐν Ὑγί λέγει. indubitata conjectura. Cephiodori *Suēpi* novimus ex libro tertio, et libro octavo praetermisit Herodoti vocem λυχνοκαίην. Ait de Cynulo καὶ ταῦτ' εἰπὼν, οὐρανὸν ὑπήλασ' ὑπὸ λεοντόπου βάσσιν. Ita iustinius edidit ex conjectura male vulgo conceptum versus, etiam in MSS. Dalecamp. ὑπὸ λαιῶν ποδῶν βάσσιν. sane quam ἀστόχως. nostram vero conjecturam posuimus jam confirmare Erotiani auctoritate, qui in Hippocrateo Lexico citat hunc senarium, ita plane scriptum nisi quod pro ὑπήλασεν habet ὑπείλλων. ex illo cognovimus Euripidis esse versus, ex Oedipode fabula. Videtur poeta leonem iratum descripsisse eo loci. leones enim in principio irae terram cauda verberant, ut Plinius scribit. Mos olim fuit multorum, ut finito aliquo negotio, vel etiam convivio, ἰὴ Παιῶν aut Παιῶν acclamarent. Causa ejus consuetudinis fuisse explicatur in illo loco qua in parte manca est ista periodus, haut facillime sine libris melioribus sanabilis: διὰ δὲ τὸ λαιῶν ἡμῶν εἶναι σύνηδες λαυθάινειν ὃν παροιμία, οἱ δὲ τὸ τοιοῦτον λέγουσιν οὐχ ὡς παροιμίαν. Quod ex Heraclide Pōntico sibi rejicitur, frivolum est, et ut recte indicat noster, Φανέρω πέπλασται. Aiebat ille, Apollinem primum super libatione ter dixisse, ἰὴ Παιῶν, ἰὴ Παιῶν, ἰὴ Παιῶν. eaque acclamatione dedisse mortalibus exemplum trimetri versus non unius generis. nam si in utraque harum vocum ἰὴ Παιῶν priores produxeris, feceris herōicum spondaiacum. hexametros vulgo vocant metrici: sed erit trimeter si metiaris κατὰ διποδίαν. Quod si priores syllabas corripueris, erit senarius jambicus ex puris jambis corripuens in caeteris, producas in ultimo pede, Hippodactylum scazontem concinnaveris. haec mens est eorum quae ex Heraclide relata, hodie in omnibus exemplaribus scribuntur non sine vitio. Sed distinguendum ac legendum, βραχειῶν δ' αὖ γινομένων, εἰ δύο τὰς ἀπασὰς τελευταίας συλλαβάς μακρὰς ποιῆσει τις, ὁ Ἰππώνακτος γαμβρος ἔσται. Potest autem prior in voce ἰὴ produci,

luci volumus ab *λάω*, quod est sano. nam τὸ τοῦ vocis
 ρός, et τῶν συστοίχων producant poëtae. Verum in-
 si fumus nimis, si in explicandis hoc genus a faniis,
 eram nostram abutimur. Veteres inter surgendum a
 enfa, discessuri e convivio diis libabant, aut thus, vel
 ud thymiama odolebant. Non sivit hoc indictum doc-
 noster: sed debilis hodie et mutila haec periodus p. 997.
 etiam in membranis. sic enim omnes codices *Μετὰ*
ὑτὰ ἤδη μελλόντων καὶ ἡμῶν ἀνίστασθαι, ἐπεισηλθόν
εἶδες φέροντες ὁ μὲν τις θυμιατήριον, ὁ δέ.
 k conjectura et re ipsa, lacunam ita explemus, ὁ δὲ
βανωτὸν, ὁ δὲ σπονδεῖον. alius, inquit, thuribulum fe-
 bat, alius in acerra thus, alius pateram ad libandum.
 alcherrimum est quod sequitur canticum in commen-
 tionem Sanitatis: Athenaeus paeanam indigetat, alii
 mpliciter ἄσμα. Maximus Tyrius principio diatribae 41.
ὀρεταί τι ἐν ἀρχαίου ἄσμα ἐν εὐχῆς μέρει, Ὑγίεια πρεσ-
ῖστα μακάρων, μ. etc. Pro *Τὰς εὐδαίμονός τ' ἀνθρώ-*
ρις Βασιλῆδος ἀρχᾶς, in Excerptis legitur, *ἰσοδαίμονος.*
 elius. vulgi iudicio imperia et principia homines diis
 equant, redduntque *Διὶ ἰσοταλάντους καὶ ἀντιφερίστους.*
 lem liber scribit, *Τέθλησ πάντα, καὶ λάμπει χαρίτων*
κρι. et in ora libri *ῥαρ.* neutrum placet: rectum est *ἔαρ.*
 quae post Ariphronis paeanam subjiciuntur usque ad
 ocem *ταῦτα,* quo pertineant ob vitium codicum non
 sequimur: et fortasse alieno loco sunt posita. sed prae-
 untes membranas Italicas fumus secuti: a quibus nihil
 lane variat scriptus liber, quem a praestantissimo viro
 luraldo Messaeo utendum paucos ante dies accepimus.
 Demum operi suo colophonem imponit auctor, et *Ταῦ-*
τα, ait, Φίλτατε Τιμόκρατες, κατὰ τὸν Πλάτωνα, οὐ
Σωκράτους νέου καὶ καλοῦ παίγνια, ἀλλὰ τῶν δειπνο-
σοφιστῶν σπουδάσματα. Platonis locus quem respicit hic
 est ex epistola secunda. *Διὸ οὐδὲν πρόποτ' ἐγὼ περὶ τού-*
των γέγραφα· οὐδ' ἔστι σύγγραμμα Πλάτωνος οὐδὲν, οὐδ'
ἔσται. τὰ δὲ νῦν λεγόμενα, Σωκράτους ἔστι καλοῦ καὶ
νέου παίγνια. ita videtur Athenaeus eum locum Platonis
 legisse: non ut nunc editur *καλοῦ καὶ νέου γεγονότος.*
 addit postremo, *κατὰ γὰρ τὸν Χαλκοῦν Διονύσιον, — τί*
κἀλλιον ἀρχομένοισιν Ἡ καταπαυομένοις, ἢ τὸ ποθεινό-
τατον; [Hic Dionysius, cujus verbis auctor hic loquitur
 scriptor fuit antiquissimus, qui quidem in iis quae assert
 Athenaeus videtur Pindarum imitatus, atque adeo illius
 verbis usus: quae et Aristophanes usurpat sub finem]

Equitum: Ait' eo loci poëta. *Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
καταπαυομένοισιν, ἢ Θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας αἰδεῖν;* ob-
servat ibi scholiaſtes: Τοῦτο ἀρχὴ προσωδίου Πινδάρου
ἔχει δὲ οὕτω. *Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομε-
νοῖσιν, ἢ βαθυζωνόν σε Λατῶ, καὶ Θοᾶν ἵππων ἐλάτε-
ραν αἰεῖσαι;* Porro ne ultimæ quidem dictioni opera
hujus pepercerant isti librorum tortores. Legebatur eni-
prius, ἢ τὸ πιθανότατον. quam lectionem pluribus ex-
primere conatus est Dalecampius. frustra. nam verum est
p. 998. quod ex Epitoma publicavimus. Solet Athenæus in
principio omnium librorum et multorum sine, amicorum
suum Timocratem affari, et nominatim compellare. nun-
quoque in extremo opere illum appellat: aitque, aliena
verba, ut fere solet, sententiæ suæ accommodans: nihil
esse pulchrius, quam et inchoantem aliquid et absol-
ventem, ejus meminisse quod tibi sit charissimum: puta
amici conjunctissimi, qualis Athenæo fuit hic Timocra-
tes. Certum est, nihil esse amantibus jocundius, quam
suorum amorum nomina sæpe usurpare. Aristaenetus
*ἦς δι' ἔρωτα πολὺν οἶδα καὶ νῦν τὸ προσφιλὲς ὄνομα
πολλάκις εἰπῶν.* Ac quoniam hominum generi nihil est
Deo amicius, ab eo incipiendum, in eo desinendum
monent sapientes. Gregorius Nazianzenus in Apologia
*τάξις ἀρίστη παντὸς ἀρχομένῳ καὶ λόγου καὶ πράγματος,
ἐκ Θεοῦ τὸ ἀρχεσθαι, καὶ εἰς Θεὸν ἀναπαύεσθαι.*

Sic igitur in amici Timocratis jocundissimo nomine
opus istud suum claudit Athenæus. At nos, quibus de-
dit DEUS OPT. MAX. longi adeo, et tam molesti, ne
dicam ardui, incepti finem videre, in quo potius defi-
nemus, quam in ὑπεραγίῳ καὶ ὑπεραρρότῳ ipsius nomine?
εἰ γὰρ νοῦν εἶχομεν, ajebat sapientissimus senex Epicte-
tus, *ἄλλο τι ἔδει ἡμᾶς ποιεῖν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, ἢ ὑμνεῖν
τὸ Θεῖον, καὶ εὐφημεῖν, καὶ ἐπεξέρχεσθαι τὰς χάριτας
αὐτοῦ; οὐκ ἔδει καὶ σκάπτουτας καὶ ἀροῦντας καὶ ἐσθίου-
τας ἄδειν τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Θεόν; Μέγας ὁ ΘΕΟΣ,
ὅτι ἡμῖν παρέσχευ ὄργανα ταῦτα. δι' ὧν τὴν γῆν ἐργα-
ζόμεθα. Μέγας ὁ ΘΕΟΣ, ὅτι χεῖρας δέδωκεν, ὅτι κοι-
λίαν, ὅτι αὔξεσθαι λεληθότως, ὅτι καθεύδοντας ἀναπνεῖν.
ταῦτα ἐφ' ἐκάστου ἐφουμνεῖν ἔδει· καὶ τὸν μέγιστον καὶ
Θειότατον ὕμνον ἐφουμνεῖν, ὅτι τὴν δύναμιν ἔδωκε τὴν
παρακολουθητικὴν τούτων, καὶ ὁδῶ χρηστικὴν.* Tibi ergo
aeterne, immortalis, ter sancte DEUS, tibi soli εἰάων
δοτῆρι, pro absoluto opere gratias supplex quantas pos-
sum maximas, et ago nunc, et porro semper, vivus

ec vivus agam: dum quidem vigiliae hae nostrae ma-
 ebunt: quas non magis ἐπτοημένου πρὸς τὰ κάλλιστα
 ἢν μαθημάτων animi, quam piae mentis, et devotae
 iminis tui majestati extare apud posteros monumentum
 stamus. Tibi quoque, vir amplissime, MERICE DE
 CO, qui pro illo tuo admirabili erga literas amore,
 ia nobis ad has lucubrationes profusa quadam libera-
 ate fecisti, gratias agimus toto pectoris affectu, et porro
 mper quoad erimus agemus. Qui tibi, tuisque pro
 mmis in nos meritis tuis *μυριομακαριότητα* dicit ὁ μέ-
 γς ἐν οὐρανῷ ΘΕΟΣ.

ορένοισιν
 εἶδεν, οἱ
 Πωδάρου
 τραπεζοῦ
 οὐν ἐλάττω
 μι οπερ
 ατορ ενι
 ρibus ex
 erum est
 raeus in
 amicum
 re. nuno
 , alien
 s: nihil
 t absol
 : puta
 moera
 quam
 metus:
 ὄμομα
 bil est
 ndum
 olog.
 ιατος
 mine
 de-
 , ne
 legi-
 ne?
 cte-
 ειθ
 τας
 ον.
 Σ,
 ια-
 οί-
 ἦ.
 χί
 ἰν
 ο
 ν

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΕΩΝ ΑΡΙΘ.....

INDEX AUCTORUM.

QUI IN HOC OPERE CITANTUR, ILLUSTRANTUR
ET EMENDANTUR.

A.

- Aben Ezra.* 681, 60.
Achilles Tattius. 113, 51.
Accius. 482, 16.
Acta Apostolorum. 203, 50. 373, 20. 644, 22.
Actuarius. 60. 22.
Aelianus. 30. 24. 91, 41, et passim. emendatur. 467. 41. 505. 15. 15. 518, 51. 628, 50. 668, 14, et 25. 709, 28, et 50. 731. 21. 734, 45. saepius, 773, 53. 949, 41. illustratur. 111, 17, et 29.
Aeschines. 320, 49. 392, 15. 474, 31. 590, 38, et 43.
Aeschylus. 123, 32. 188, 42. 317, 33. 336, 17. 482, 16. 682, 18. 675, 11, et 36, 718, 37. 837, 13. 856, 15. 892, 25. emendatur. 995, 27. fabularum ejus album auctum et correctum. 166. 41. Scholiastes Aeschyli. 496, 30. 977, 36.
Aetius. 61, 50. 93, 23, et 27. 121, 61.
Agathias. 667, 61.
Alciphron. 95, 18. 662, 15, 878, 46.
Alexander Aphrodiseus. 73, 32. 135, 24. 237, 19. 457, 23. 651, 23.
Ambrosius. 545, 40.
Ammianus Marcellinus. 178, 51.
Anacreon. 590, 60. 662, 20. 788, 63. 957, 16.
Anacreontica oda non ante edita. 952, 57.
Antigonus Carystius. 847, 45. 647, 22. emendatur. 161, 56.
Antipater poeta epigrammatum. 581, 51.
Antonius Liberalis. 524, 26. 675, 27.
M. Antonius Imperator. 882, 36.
Appianus. 250, 30. 255, 18. 354, 56. 365, 32. 371, 66. 840, 65. 841, 12.
Apocryphi libri. 734, 45. 761, 21.
Apollodorus. 286, 37. 422, 20. 479, 48. 588, 42. 621, 12. 679, 35. 772, 60. 840, 11. 861, 44.
Apollonii scholia. 485, 27. 487, 54. 488, 58. 489, 34. 496, 18. 700, 20.
Apollonius grammaticus. 680, 48. 955, 11.
Apulejus. 55, 10. 26, 40. 548, 44. 903, 22. emendatur. 813, 58.
† *Ararotis poetae nomen restitutum variis locis.* 166, 42.
Archelaus. 545, 39.
Archestratus. 177, 13.
Aristaenetus. 55, 33.
† *Aristias comicus.* 123, 35.
Aristides sophista. 51, 47. 333, 66. 644, 39.
Aristophanes. 22, 17, et 61. 55, 60. 107, 35, et passim. illustratur. 906, 18. 925, 12. ejus scholiastes. 480, 27, et 42. 487. 63. 79, 50. 495, 37. 536, 60. 567, 42, et 60. 571, 62. 682, 30. 743, 49. 814, 32. 816, 39. emendatur. 142, 34. 425, 53.
Aristoteles. 4, 63. 13, 49. 22, 29. 45, 25. 57, 45. 60, 24. 79, 18. 84, 59. 88, 13. 89, 30. 95, 24. 171, 53. 259, 32. 310, 47. 330, 56. 360, 52.

400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500

402, 39. 437, 41. 453, 35.
459, 57. 467, 10. 468, 22.

B.

475, 38. 494, 29. 495, 30. *Basilii*, 30, 28. 33, 41. 63, 24.
497, 33. 498, 18. 503, 10. 79, 38. 92, 52. 113, 56. 126,
504, 34. 508, 50. 511, 40. 56. 173, 16. 191, 21. 458,
522, 21. 524, 55, et 60. 525, 24. 545, 49. 701, 49. 961,
35, et 39. 531, 64. 533, 62. 20.

536, 30. 538, 27. 540, 36. *Benjamini Itinerarium*. 840, 63.

542, 46. 544, 48. 548, 43. *Bibliorum vetus interpret.* 476,
550, 29. 551, 16, et 25. 552, 17.

44. 554, 20. 555, 40, et 53. *illustratur.* 924, 34.

557, 62. 560, 42. 562, 13. *emendatur.* 556, 16.

565, 19. 569, 41. 573, 41. *Berosus*. 909, 39.

576, 10. 577, 15. 578, 35. *Bion*. 219, 17.

et 55. 586, 50. 618, 53, et *Boëtius*. 613, 56.

64. 669, 42. 670, 50. 671, *Breviator Athenaei*, passim. *quis*
51. 976, 17. 33, et 44. 679, *ille fuerit.* 1, 12.

66. 683, 37. 691, 26. 724, *negligentia illius.* 2, 12. et
21. 728, 49. 744, 29. 850, *sequ.*

62. 900, 228.

C.

emendatur. 499, 20. 618, 27.

944, 52. 980, 10.

illustratur. 172, 50. 329, 54.

579, 18. 619, 54. 731, 36.

ius locus varie lectus jam
olim. 532, 10.

defenditur a Timaei calumnia.

43, 41. 459, 31. 595, 48.

per chalcide pisce inconstan-
tia. 574, 10. *Canon paschalis M. S.* 282, 59.

Capitolinus. 369, 15.

Caranus. 218, 13.

Cassianus. 282, 52.

Cassiodorus. 340, 45. 365, 33.

Cato. 75, 14. 90, 44. 217, 41.

503, 62. 921, 15. 24, 27.

37, 38. 42, et 49.

Catullus. 110, 15. 627, 41.

Celsus. 60, 23.

Censorinus. 594, 26.

B. Chrysostomus. 20, 65. 30, 26.

49, 25. 55, 26, et 36. 72,

19. 102, 39. 143, 62. 283,

10. 316, 52. 321, 26. 322,

38. 344, 44. 403, 42. 452,

63. 500, 62. 652, 23. 823,

17.

emendatur. 811, 37.

Cicero. 60, 57. 61, 60. 94, 51.

104, 37. 226, 34. 268, 30.

274, 47. 415, 21. 454, 27.

469, 28. 471, 26. 476, 16.

391, 40. 498, 54. 500, 20.

565, 38. 587, 14. 601, 20.

614, 38. 624, 43. 676, 55.

833, 23. 863, 36. 886, 52.

T

Cassub. Anim. in Athen. T. III.

- emendatur.* 153, 47.
illustratur. 13, 42.
Claudianus. 275, 47. 860, 34.
Claudius Imperator. 471, 14.
Clemens Alexandrinus. 15, 40. 21, 57. 37, 56. 77, 50. 169, 43. 177, 44. 191, 52. 197, 52. 221, 15. 251, 50. 272, 48. 282, 56. 284, 50. 286, 10, et 27. 399, 39. 435, 20. 446, 58. 459, 37. 473, 67. 479, 34, et 38. 480, 65. 483, 29. 486, 34. 488, 12. 490, 42, 492, 49. 496, 59. 507, 43. 515, 46. 601, 35. 628, 27. 640, 35. 683, 57. 709, 47. 720, 30. 724, 65. 743, 62. 770, 15. 779, 19. 788, 17. 837, 52. 840, 42, et 54. 867, 22. 889, 47. 890, 32. 899, 23. 901, 56. 912, 49. 931, 40. 979, 50.
emendatur. 258, 50. 548, 52. 716, 18.
Cleomedes. 300, 29.
Codex Theodosianus. 598, 18.
Cornelius Nepos. 607, 55.
Cornelius Celsus. 60, 23. 762, 17. 801, 37. 954, 30.
Cornutus in Persicum. 553, 25.
Q. Curtius. 99, 41.
- D.**
- Damasceus.* 973, 17.
Damoxenus. 200, 56.
Daniel propheta. 271, 27. 904, 58, et 61.
Demades orator. 196, 58.
Demetrius Phalereus. 48, 52. 455, 23, et 38. 630, 36. 661, 47.
illustratur. 392, 27.
Demosthenes. 78, 13. 79, 25. 101, 10. 298, 24. 331, 21. 360, 56. 410, 37. 421, 26. 445, 50. 541, 59. 564, 66. 606, 54. 612, 31. 731, 62. 753, 49. 788, 60. 809, 31. 887, 11.
emendatur. 83, 37.
illustratur. 42, 40.
Demochares. 444, 12.
Demosthenes Bithynus. 179, 57.
Deuteronomium. 410, 31.
Digesta juris. 876, 60.
Dicaearchus emendatur. 981, 20.
- Dio Chrysostramus.* 55, 26. 40. 533, 44.
Dio Coccejus. 6, 43. 99, 65. 11.
Diodori Bibliotheca. 384, 38
Diodorus Siculus. 48, 20. 41. 387, 61. 410, 49. 434. 448, 33. 468, 55, et 574, 59. 607, 20. 713, 715, 38. 772, 64. 827, 835, 51. 860, 33. 861, 873, 18. 883, 49. 939, 2
Diogenes Laertius. 211, 62. 48. 460, 41. 502, 10. 18. 594, 25. 595, 51. 58. 636, 16. 716, 47. 747, 777, 30. 785, 29. 815, 823, 57. 854, 16. 878, 879, 64. 884, 28.
emendatur. 53, 27. 732, 3
Diomedes. 893, 63.
Dionysius Periegetes. 777, 3
Dionysius Thrax grammaticus. 780, 61.
Dionysius Sinopenfis. 411, 4
Dionysius Halicarnassensis. 35. 198, 28. 468, 49. 45. 494, 40. 672, 52. 22. 720, 15. 767, 48. 21. 851, 49. 677, 38. 55. 954, 41. 964, 19, 60, ejus epigramma. 81, 62.
Dioscorides. 58, 28. 60, 50. 61. 73, 43. 78, 31. 102, 422, 44. 502, 62. 642, 799, 63. 954, 46. 967, 4
- E.**
- Empedocles.* 927, 33.
emendatur. 635, 27.
exponitur. 718, 31.
Ennius. 177, 20. 482, 16. 53.
emendatur. 177, 20.
Epictetus. 231, 58.
Epicurus. 498, 44.
Epigrammaticus poeta. 800,
Epiphanius. 190, 21. 285, 360, 40. 628, 32. 789, 954, 61.
emendatur. 730, 14.
exponitur. 848, 60.
Erotianus. 483, 55. 486, 487, 17. 488, 53. 744, 5
Etymologici magni auctor. 4

- 38, 479, 62, 483, 63, 495,
14, 513, 10, et 19, 697, 64.
894, 4.
- emendatur.* 170, 23, 539, 27,
et 54, 571, 39, 757, 43.
- Evangelii locus.* 113, 55, 709,
43.
- grius.* 823, 15.
- emendatur.* 850, 10.
- apius.* 113, 48, 779, 43.
- ipides.* 11, 12, 13, 60, 15,
13, 136, 56, 158, 49, 193,
15, 203, 42, 211, 41, 384,
31, 423, 55, 437, 47, 484,
44, 549, 36, 567, 46, 644,
37, 715, 60, 722, 54, 741,
33, 750, 53, 764, 15, 765,
18, 787, 43, 841, 49, 957,
48.
- emendatur.* 13, 19, 716, 17,
862, 65.
- ipidis vitae auctor.* 334, 19.
- ebius.* 321, 31, 478, 46, 660,
27, 924, 14.
- emendatur.* 169, 48.
- stathius.* 21, 28, 29, 51, et
passim.
- otatur aut emendatur.* 2, 21,
12, 43, 18, 50, 111, 10,
213, 40, 463, 18, 659, 38,
668, 50, 797, 11, 798, 66,
807, 22, 843, 42.
- xponitur.* 831, 62.
- echiel propheta.* 875, 42.
- F.**
- sius.* 708, 49, 936, 50.
- sius Avienus.* 777, 40.
- agmenta libri undecimi Athe-
naei, numquam edita* 781, 14,
et *seq.*
- rmicus.* 811, 49.
- G.**
- alenus.* 35, 51, 36, 34, 38, 63,
44, 32, 51, 51, 60, 50, 61,
30, 62, 48, 71, 47, 84, 39,
85, 60, 86, 55, 92, 10, 95,
59, 104, 10, 19, et 39, 109,
38, 113, 47, 116, 37, et 56,
119, 33, 122, 64, 137, 10,
158, 20, 159, 41, 162, 13,
163, 64, 186, 30, 192, 29,
201, 27, 211, 51, 214, 22,
224, 22, 229, 15, 249, 58,
270, 52, 429, 19, 433, 51,
456, 65, 475, 38, 559, 27, et
28, 587, 36, 618, 35, 623,
63, 638, 16, 643, 25, 645,
11, 669, 28, 705, 45, et 53,
714, 55, 744, 56, 762, 23,
779, 50, 804, 51, 812, 60,
821, 27, 829, 43, 849, 53,
897, 38, 914, 61, 915, 46,
923, 43, 926, 10, 953, 47,
962, 37, 973, 26, 975, 48.
- emendatur.* 104, 20, 813, 54.
- illustratur.* 160, 25, 661, 10.
- Gesnerus.* 574, 19.
- Gildas sapiens.* 130, 33.
- Glossae Aruc.* 218, 29.
- Glossarium vetus.* 476, 37, 534, 35,
emendatur. 575, 36.
- Grammatici veteres.* 562, 65,
756, 56.
- Gregorius Nazianzenus.* 30, 31,
636, 18;
- Gregorius Nyssenus.* 49, 40.
- Gregorius Palamas.* 49, 54, 134,
33.
- H.**
- Harpocraton.* 323, 43, 360, 45,
413, 44, 435, 16, 447, 12,
et 24, 450, 19, 460, 60, 474,
62, 486, 39, 493, 18, 494,
56, 506, 53, 513, 22, 526,
25, 529, 26, 539, 66, 544,
10, et 66, 567, 14, 568, 27,
et 43, 599, 38, 647, 10, 649,
63, 664, 39, 673, 44, 793,
10, 796, 54, 806, 48, 866,
60, 870, 43, 922, 41.
- emendatur.* 179, 28, 483, 13;
492, 58, 511, 18.
- Hephaestion.* 764, 27.
- Heracliti locus obscurus illustra-
tur.* 226, 48.
- Hermogenes.* 444, 25, 664, 15,
718, 58, 770, 28, 896, 50.
- Hermolaus Byzantius.* 230, 34,
586, 84, 737, 62.
- Herodotus.* 230, 40, 276, 43,
323, 31, 351, 66, 366, 35,
404, 64, 406, 47, 583, 36,
676, 43, 797, 29, 861, 55,
879, 13.
- emendatur.* 271, 48.
- Hesiodus.* 72, 64, 197, 38, 479,
52, 721, 36, 885, 18.

- explicatur.* 322, 47.
Hesychius. 14, 49. *et passim.*
emendatur aut notatur. 134, 26.
 162, 25. 170, 10. 171, 10.
 219, 58. 134, 55. 238, 42.
 263, 36. 277, 46. 483, 38.
 484, 17. 487, 41. 494, 20.
 495, 48. 496, 24. 501, 13.
 528, 58. 539, 53. 571, 37.
 611, 16. 612, 57. 615, 44,
et 61. 640, 56. 678, 14. 799,
 28. 895, 29. 908, 42. 912, 27.
notatur. 144, 61.
exponitur. 906, 48.
Hieremias propheta. 909, 62.
 186, 40. 191, 53. 193, 50.
 219, 19.
B. Hieronymus. 28, 44. 104, 43.
 243, 53. 282, 40. 316, 51.
 506, 36. 556, 23. 565, 39.
 666, 45. 705, 33. 868, 39.
 924, 29. 465, 60.
illustratur. 660, 60.
Hipparchus. 674, 49.
Hippocrates. 19, 14. 61, 24. 63,
 19. 86, 41. 87, 36. 93, 43.
 96, 25. 97, 22. 137, 18. 158,
 57. 205, 28. 474, 48. 476,
 20. 504, 11, *et* 13. 514, 45,
 618, 33. 622, 16. 638, 10.
 667, 20. 669, 28. 676, 11.
 678, 29. 683, 67. 685, 47.
 717, 50. 719, 55. 721, 42.
 744, 49. 757, 34. 812, 60.
 918, 45.
illustratur. 333, 14. 465, 60.
emendatur. 93, 31. 211, 52.
Hirtius vel Oppius. 268, 31.
Historiae Miscellae auctor. 850.
 30.
Historia vetus Ecclesiastica.
 804, 18.
Homerus. 14, 59. 19, 11. 31, 63.
 32, 39. 36, 14. 37, 48. 40,
 46. 45, 33. 57, 51, *et* 63.
 61, 42. 64, 43. 70, 60. 82,
 65. 84, 46. 85, 10. 93, 57.
 98, 64. 136, 52. 179, 51.
 245, 67. 247, 22. 255, 24.
 278, 60. 287, 38. 292, 25.
 318, 37. 326, 35. 403, 40.
 405, 24. 421, 52. 436, 48.
 474, 65. 479, 64. 503, 61.
 519, 38. 583, 30. 594, 61.
 605, 38. 605, 62. 615, 47.
 629, 17. 631, 43. 635,
 647, 48. 660, 36. 665,
 671, 54. 685, 45. 690,
 696, 66. 711, 13. 715,
 717, 48. 720, 49. 729,
et 48. 733, 39. 739, 56. 7
 38. 755, 27. 797, 13. 8
 32. 842, 16. 848, 54. 8
 15, *et* 63. 883, 21. 885,
 887, 48. 892, 28. 903,
 904, 36. 906, 39. 930,
 933, 24. 934, 35. 961, 6
illustratur. 40, 20. 662, 24
Homeri poematum, Epicichlia
 134, 58.
ejus scholiastes. 480, 55.
Horatius. 56, 32. 110, 16. 2
 14. 227, 40. 249, 17. 4
 36. 629, 67. 794, 24.
Hyperidis oratio Deliaca. 7
 53.
- I.
- Jamblichus.* 33, 50. 36, 62.
emendatur. 25, 56.
Javolenus Jurisconsultus. 3
 33.
Interpres Pindari. 679, 13.
Interpres Hermogenis. 718,
 876, 19.
Joannis Evangelium. 921, 60
Apocalypsis. 24, 54.
Jobus. 548, 39. 556, 17. 868,
Jobi vetus interpretatio emendat
tur. 556, 17.
Jonathanis paraphrasis. 924.
Josephus. 369, 40.
Josephus Ben Gorion. 761,
 868, 48.
Jeremias. 882, 58.
Isaeus. 410, 38.
Isaias propheta. 797, 59.
Isidorus. 120, 19. 225, 25. 3
 34.
illustratur. 480, 18.
Judicum libri auctor. 868, 46
Julianus Archiepiscopus Toles
nus. 981, 50.
Julius Pollux. 47, 44. 65, 1
notatur. 168, 28. 225, 54. 2
 46. 416, 63. 426, 65. 427,
 460, 64. 496, 12. 501,
 528. 25. 664, 41. 673,
 709, 35. 717, 64. 747,
et 60. 789, 17. 792, 29. 7

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

Lactan

52. 810, 54. 818, 33. 870, 220, 32. 251, 20. 265, 40.
 37. 885, 44, et 52. 938, 62. 290, 59. 499, 60. 556, 57.
 945, 35. 959, 59. 634, 25. 765, 20. 766, 34.
 emendatur. 167, 53. 181, 19. 822, 43.
 209, 55. 210, 10. 236, 43. *Martianus Heracleota.* 16, 38.
Iustinus. 467, 10. *Maximus Tyrius.* 54, 42.
Iustinus Martyr. 705, 11. *Menander rhetor.* 709, 22.
Iustinianus in Codice. 420, 28. *Michael Pfellus.* 27, 22.
Iuvenalis. 19, 13. 35, 41. 128, 22. 140, 51. 235, 40. 340, 24. 707, 53. 922, 18.
 illustratur. 130, 15.
- L.**
- Leonidas.* 553, 29.
Leviticus. 135, 56. 677, 41. 684, 12. 924, 10.
Leviticus locus expositus. 191, 15.
Libanius. 432, 57.
Livius. 502, 16. 734, 30. 740, 30. 480, 12.
Longinus περὶ ὕψους. 141, 35. 468, 51.
Longus. 59, 35. 66, 23.
Lucas Evangelista. 271, 32. 410, 57. 924, 45.
Luciannus. 53, 49. 59, 23. 95, 22. 112, 15. 123, 32. 136, 29. 164, 34. 184, 42. 193, 60. 224, 59. 275, 30. 375, 10. 425, 41. 577, 27. 638, 26. 775, 49. 786, 45. 791, 14. 839, 25. 900, 37, et 63. 923. 15. 954, 50.
 exponitur. 190, 37.
Lucilius. 151, 14. 152, 22.
Lucretius. 247, 26. 790, 45.
Lycophron. 13, 51. 20, 57. 30, 20. 195, 63. 324, 29. 399, 46. 530, 36. 732, 10. 802, 52. *scholiastes Lycoph.* 582, 32.
Lysias. 225, 17. 323, 47.
- M.**
- Macrobius.* 119, 54. 431, 36. 493, 30. 495, 24. 522, 29. 651, 22. 660, 40. 776, 64. 793, 56. 794, 29. 796, 64. 802, 15. 980, 30.
 emendatur. 794, 52. 802, 14.
Manilius. 299, 46.
Manuelis Comneni constitutio. 850, 25.
Martialis. 117, 60. 120, 10. 134, 15. 147, 41. 148, 26, et 34.
- N.**
- Naevius.* 457, 22. 567, 54.
Nicander. 60, 36. 618, 33. 758, 13. 813, 29.
Nicandri interpres. 146, 27. 507, 11.
Nicephorus Calistus. 823, 16.
Nicetas Choniates. 934, 22. 961, 26.
Nicolaus Damascenus. 433, 54.
Nicomachus. 235, 32. 797, 58.
Nigidius. 756, 60.
Nonius. 179, 18. 589, 20.
Nonnus. 452, 11.
- O.**
- Octavius Minutius Felix.* 938, 64.
Olympiodorus. 73, 27. emendatur. 475, 44.
Onceli paraphrasis Chaldaica. 924, 19.
Oppianus. 173, 53. 342, 59. 504, 45. 506, 22. 536, 34. 539, 48. 541, 27. 542, 50. 545, 39. 548, 12, et 56. 550, 36. 552, 10, et 67. 554, 18. 560, 52. 564, 18. 565, 19. 578, 48. 664, 56. 756, 62. 757, 53.
Orpheus. 407, 16.
Orus emendatur. 106, 58.
Ovidius. 104, 37, et 52. 192, 66. 508, 19. 566, 37. 675, 29. 686, 29. 977, 14.
- P.**
- Pacuvius.* 491, 47. 567, 53.
Palladius. 928, 56.
Panyasis poeta. 79, 51.
Paraphraetae Chaldaici. 924, 18.
Paroemiographi Graeci. 460, 61. 485, 40. 488, 48. 495, 50.
Parthenius. 270, 31. 486, 42.
Paulus Aegineta. 457, 13.
Paulus Apostolus. 574, 22. 588, 36. 644, 22. 652, 22. 661, 18.
Paulus Iovius. 811, 45.

- Pausanias.* 93, 41. 151, 29. 311, 11. 562, 47. 562, 57. 576, 63. 601, 45. 626, 46. 644, 27. 683, 56. 703, 13. 809, 35. 827, 13. 840, 16. 844, 13. 863, 36. 892, 41. 902, 57. 951, 29. 952, 17. 974, 52.
emendatur. 780, 59.
illustratur. 844, 13.
- Perfius.* 78, 18. 279, 61. 291, 29. 390, 42. 539, 52. 553, 15. 598, 35. 671, 25. 699, 16. 705, 64.
- Petronius.* 49, 49. 119, 65. 171, 15. 246, 47. 368, 23. 451, 36. 788, 57.
- Phalaeus poeta epigrammatum.* 808, 43.
- Phavorinus apud Stobaeum.* 155, 27.
- Philemon.* 726, 58.
- Philo Judaeus.* 30, 30. 190, 16. 285, 37. 305, 53. 354, 47. 620, 10. 910, 16.
- Philostratus.* 99, 20. 478, 49. 686, 22. 829, 39. 872, 25.
- Philoxenus.* 78, 10.
- Phlegon Trallianus illustratur.* 360, 60.
- Phoenicides.* 666, 50.
- Phocae Imperatoris constitutio.* 850, 21.
- Photius.* 478, 54. 480, 35. 582, 22. 815, 46. 902, 32. 928, 55.
- Pindarus.* 199, 18. 233, 31. 333, 61. 358, 32. 561, 56. 527, 55. 275, 29. 768, 12. 820, 66. 844, 44. 872, 62.
emendatur. 337, 45. 702, 42. 867, 59.
illustratur. 517, 45.
- Pindari scholiastes.* 479, 49. 481, 13. 483, 28. 485, 13. 490, 25. 491, 14. 492, 25. 494, 65. 601, 61. 679, 13. 722, 42.
- Placidus.* 130, 32.
- Plato.* 28, 17. 49, 20. 82, 57. 98, 13. 109, 33. 112, 36. 137, 20. 166, 29. 197, 28. 305, 50. 334, 37. 377, 24. 385, 48. 412, 15. 454, 40. 460, 12. 466, 20. 471, 22. 547, 32. 586, 54. 614, 65. 620, 20. 631, 57. 729, 59. 735, 63. 769, 19. 776, 19. 820, 39. 876, 27. 915, 40. 956, 58.
emendatur. 53, 63. 59, 10. 186, 21. 215, 62. 315, 46. 631, 19.
notatur. 322, 61.
illustratur. 680, 35.
- Plautus.* 97, 25. 190, 41. 223, 55. 225, 30. 236, 19. 268, 45. 355, 35. 400, 22. 474, 60. 514, 38. 549, 18. 568, 12. 591, 51. 597, 17. 601, 24. 652, 57. 678, 19. 688, 19. 689, 40. 698, 65. 718, 39. 874, 21. 973, 48.
illustratur. 42, 44. 82, 49.
- Plinius.* 21, 32. 63, 29.
emendatur. 578, 49. 791, 16. 809, 38.
defenditur a calumnia. 177, 51.
illustratur. 129, 63. 155, 34. 163, 24. 177, 51.
confertur cum Graeci scriptoris verbis. 974, 55. *et faepius.*
- Plinius junior.* 829, 21. 964, 25.
- Plutarchus.* 15, 27. 22, 27. 37, 59.
emendatur. 447, 37. 448, 31. 905, 34.
illustratur. 608, 55.
- Polyaenus.* 238, 12. 450, 30. 731, 65.
- Polybius.* 35, 59. 437, 37. 459, 54. 476, 20. 575, 16. 577, 61. 649, 44. 712, 47. 734, 34. *et* 64. 898, 27.
emendatur. 905, 30.
- Porphyrius.* 151, 38. 619, 60. 686, 29. 803, 50. 826, 24. 897, 48. 914, 18. 939, 43.
- Priscianus.* 169, 56. 197, 32. 204, 33. 231, 24. 564, 51. 639, 44. 720, 15.
emendatur. 231, 24.
- Probus.* 843, 44.
- Proclus.* 305, 37. 43, *et* 50. 361, 22. 365, 39. 478, 46.
- Procopius.* 659, 36. 849, 59.
- Propertius.* 878, 51.
- Prudentius.* 282, 50.
- Psalorum liber.* 868, 37.
- Ptolemaeus.* 468, 52. 30, 21. 648, 28. 873, 22.
- Ptolemaeus Hephaestionis F.* 996, 49.

Quaest.

Ratiō

Rufus

Rufus

Salerus

Sallust

Sannio

Senatus

m.

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Senatus

Q.

Quintilianus. 37, 51. 383, 30.
468, 51. 892, 59. 897, 18.

R.

Rabbini. 218, 23. 583, 27.

Rufinus. 362, 44.

Rufus Ephesius. 684, 19.

S.

Salomonis Proverbia. 882, 56.

Sallustius. 49, 39.

Samuelis locus. 868, 40.

Senatusconsultum Lacedaemoniorum emendatur. 614, 34.

Senatusconsultum aliud. 431, 11.
833, 28.

Seneca. 21, 62. 46, 48. 61, 58.

66, 47. 96, 17. 147, 25. 431,

39. 469, 31. 521, 21. 540,

19. 601, 21. 619, 50. 627,

57. 770, 66. 811, 41. 934, 29.

Septuaginta interpretes. 747, 46.
797, 51. 882, 59.

Serenus Samonicus. 796, 61.

Servius. 592, 38. 775, 47.

Sidonius Apollinaris. 231, 26.
863, 36.

Simeo Sethus 117, 54. 158, 27.

Socrates in historia Eccles. 628,
38. 667, 23.

exponitur. 668, 17.

Solinus. 869, 54.

Sophocles. 478, 14. 491, 11. 686,
33. 689, 38. 739, 49. 786.

38. 892, 45.

exponitur et emendatur. 864,
20.

Sophoclis interpres. 415, 41. 483,
58. 486, 23.

Sophoclis vitae auctor. 481, 46.

*Sophoclis fabularum catalogus
accuratus.* 482, 40. *et seq.*

Sopater in Hermogenem. 285, 43.
719, 17.

Soranus. 446, 49.

Sosipater. 651, 66.

Sotades. 514, 43.

Sotion. 88, 21.

Stadius. 773, 23.

Stephanus. 83, 15. 164, 52. 449,
51. 482, 46. 486, 51. 488,

26. 492, 52. 494, 26. 495,

17. 496, 27. 530, 35. 582,

59. 719, 60. 777, 29. 882,

60. 895, 12. 899, 14. 961, 54.

emendatur. 46, 11, *et seq.*

Stobaeus. 484, 54. 485, 40. 488,

35. 489, 18. 491, 19. 493,

20. 495, 33, *et* 41. 642, 17.

777, 31.

emendatur. 114, 19. 396, 39.

Strabo. 37, 51. 45, 61. 71, 37.

89, 20. 139, 36. 233, 13.

247, 63, 278, 28. 409, 18,

et 34. 365, 37. 367, 57. 409.

17. 421, 45. 453, 32. 467, 10.

483, 28, *et* 55. 485, 62. 490,

50. 523, 38. 530, 22. 532,

65. 543, 57. 665, 38. 570, 41.

574, 59. 576, 11. 579, 46,

et 49. 600, 29. 614, 61. 629,

42. 647, 64. 683, 53. 713, 18.

731, 15. 737, 17. 767, 40.

780, 57. 790, 21. 813, 21.

827, 59. 837, 58. 840, 14.

850, 66. 863, 36. 878, 44.

882, 60. 920, 42. 935, 26.

950, 59.

emendatur. 408, 20.

Strattidis fabularum catalogus.

566, 49.

Suetonius. 234, 11. 235, 20. 321,

65. 371, 51. 422, 11. 470, 18.

609, 56. 652, 62. 693, 27.

804, 48. 832, 49.

Suidas. 28, 13. 38, 21. 46, 43.

121, 14. 133, 11. 167, 23.

240, 35. 340, 29. 373, 27.

427, 20. 447, 20. 473, 67.

425, 65. 477, 48. 479, 28.

501, 34. 502, 17. 508, 54.

515, 10. 516, 52. 537, 39.

559, 47. 566, 61. 569, 35.

585, 51. 591, 32. 596, 61.

600, 45. 601, 32. 621, 25.

416, 53. 678, 51. 684, 29.

709, 22. 726, 29. 735, 28.

737, 52. 805, 60. 809, 32.

822, 50. 848, 58. 849, 58.

858, 46. 867, 54. 870, 64.

879, 30. 884, 50. 885, 36.

917, 18. 929, 41. 931, 12.

955, 15.

notatur aut corrigitur. 23, 25.

49, 61. 52, 10. 53, 58. 419.

10. 469, 57. 549, 28. 625,

57. 648, 41.

illustratur. 465, 19.

INDEX
GRAECARUM DICTIONUM

AUT LOCUTIONUM QUAE IN ANIMADVERSIONIBUS
EXPLICANTUR.

A.

- Ἀβήρ.* 615, 17.
ἄβλεννης et ἄβλεμής. 622, 41.
ἄβρᾶ βαίνειν. 373, 35.
Ἀβρυνα. 105, 55.
ἄβυρτάκη et ἄβύρτακος. 141, 53.
 238, 12.
ἄβωρ. 615, 17.
Ἀγαμέμνων Ζεὺς. 196, 18.
ἄγατὸν pro ἀγαστόν. 56, 39.
ἄγγυροι, vox Barbara. 233, 46.
ἄγειν ὀλκήν. 94, 48.
ἄγειν τι εἰς τὸ πρόσθεν τινός.
 739, 38.
ἄγελήϊδες ὕκται. 554, 59.
ἄγερός. 626, 56.
ἄγγλινειν. 625, 30.
ἄγγλαῖζειν. 135, 43.
Ἀγνοῦς. 103, 61.
ἄγνωτιδία, vide γνωτιδία.
ἄγορὰ εὖπος. 401, 49.
ἄγορᾷ χρᾶσθαι. 457, 67.
ἄγραϊός, panis. 208, 24.
ἄγράφως. 383, 65.
ἄγριος περὶ παιδας. 539, 43.
ἄγριμαῖα κρέα. 853, 22.
Ἀγρωστίνος Epicharmi. 232, 27.
ἄγριάλος. 580, 21.
οἱ ἐκ τῆς ἀγωγῆς. 952, 20.
ἄδαλεις. 222, 61.
ἄδελιφήρ. 615, 17.
ἄδέσποτοι. 467, 61.
*ἄδιανοητότερος κατὰ τὴν προση-
 γορίαν τοῦ πατρός.* 583, 46.
ἄδικία, pro impudicitia. 522, 59.
ἄδου τραπέζεις. 969, 48.
*ἄδροῦσθαι pro ἀνδροῦσθαι in-
 signi loco restitutum.* 933,
 51.
ἄδρια. 162, 38.
ἄερόμελι et δροσόμελι. 819, 18.
ἄεροιπότητα μέλαια. 913, 51.
ἄηδία Ἀττική. 250, 63.
ἄθερβη. 572, 47.
ἄθηρ et ἀφαρέυς. 531, 36.
ἄθυτα ἱερὰ κατεσθλεί, proverb.
 35, 47.
αἰγανά. 707, 13.
Αἰγλαήρ. 615, 17.
αἰχημα. 30, 46.
αἰχέεις. 316, 18.
αἰθώρ. 615, 18.
αἰκλον. 260, 37. 264, 60.
αἰμωδιᾶν. 423, 22.
αἰρεῖν δάκτυλον. 395, 66.
αἰρεσις lecta et ratio vitae.
 337, 28.
Αἰρησιτευχεύς Diphili fabula.
 816, 44.
αἰσχος ἀναδήσασθαι. 659, 34.
αἰτίαν ἔχειν. 639, 32.
αἰώρημα. 30, 24.
ἀκαλάκανσιρ. 615, 18.
ἀκακαλλίς. 964, 50. †
ἀκαλος. 174, 57.
ἄκανθα. 139, 38. †
ἄκανθοβάται. 186, 52.
ἄκαπνα θύειν. 26, 63.
ἀκάραξ lupus. 566, 43.
ἄκατος. 786, 25.
ἀκίσασθαι. 532, 37.
ἄκρινος herba. 963, 27.
ἄκρη pro ἀσός. 615, 20.
ἄκλητῆρες βότρως. 910, 27.
αἱ ἀκμαῖαι, et αἱ ἔωλοι ἡμέραι
 nuptiarum. 182, 37.
ἀκούειν pro intelligere. 660, 48.
ἀκούετε λαοί. 604, 27.
ἀκράτισμα. 338, 59. †
ἄκρατος ἐλευθερία. 738, 58.
ἄκρια apud Galenum. 132, 37.

Casaub. Anim. in Athen. T. III.

V

- ἀκρέσπερος et ἀρχέσπερος. 618, 30. ἀμφὶ δεύτατα, apud Pindarum
 ἀκρόαμα. 325, 19. 912, 56.
 ἀκροάματα ἐξ Ἰταλίας. 275, 20. ἀμφιδρόμια. 135, 36.
 ἀκροκόλιον γεννηκόν. 132, 27. ἄμφις οἶνος. 196, 10.
 ἀκρολλπαρος. 665, 66. ἄμφοδος idem ac λαῦρα. 848, 17.
 ἀκροστόλιον. 356, 17. ἀμυγδαλή arbor. 107, 47.
 ἀκρότητα κύμβαλα. 296, 61. Ἄμωτα vel μότα, castaneae dic-
 ἀκχαλλίβαο. 615, 20. tae. 109, 49.
 ἄλες ἠδυσμένοι. 637, 42. ἀναβύλλεσθαι pro περιβάλλεσθαι
 ἄλειμμα et χρίσμα, qui differant. de amictu. 53, 54.
 975, 35. ἀναβράττειν et ἀνάβραστα κρέατα
 ἀλεκτρονών. 313, 25. 661, 26.
 ἀλέκτωρ, Pallas. 192, 46. Ἄνυγαλλις. 38, 21.
 ἀλέκτωρ, tibia. 313, 24. ἀνάγκη γλυκεῖα, apud Bacchy-
 ἀλέκτωρ ἡμερόφωνος et ὀλόφωνος. lidem. 82, 45. et 49.
 646, 55. ἀναγκαῖον πόμα, apud Plato-
 Ἄλεξάνδρου πιάων. 731, 14. nem. 82, 61.
 ἀλεξίλογα γράμματα. 65, 19. ἀνάγκη, necessitudo. 322, 35.
 ἀληθινός μάγειρος. 650, 44. ἀνάγκη ληψίμισθος. 824, 34.
 ἀληλεσμένος βλος quid dicatur. ἀναγκόσιτος. 97, 30.
 913, 63. ἀνάγνωσις criticorum vox. 336
 Ἄλιᾶ et ἄλλεσθαι. 83, 38. 10.
 ἄλλεωοι. 558, 59. ἀναγραφὰ παλαιὰ. 939, 17.
 ἀλιτροχεῖς, piscatores. 222, 62. ἀναγροῦς. 103, 61.
 ἄλος χόνδρος. 627, 18. ἀναδησασθαι τὸν ἄγωνα, vel νί-
 ἀλλαγὴν ποιῆσθαι. 575, 37. κην. 658, 13.
 ἄλμη ἀγρία. 591, 20. ἀναικλεῖοι. 265, 21.
 ἀλλάττεσθαι τὸν τῶν γυναικῶν ἀνακαλεῖσθαι. 300, 10.
 βλον. 829, 52. ἀνακεῖσθαι. 57, 44.
 ἄλς θυμῆτης. 635, 33. ἀνάκλασις εὐγραμμος. 354, 39.
 ἀλύειν. 339, 57. ἀνακτες Cypriorum. 448, 62.
 ἄλφιστα. 291, 59. ἀνάκτορον. 372, 59.
 ἀλώναι παρανόμων. 761, 16. ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην. 437, 37.
 ἀμαθῆς. 391, 21. ἀνανήφειν. et ἀναπεινήν. 209, 13.
 ἀμαθῆτιδες κόγχοι. 165, 62. ἀναντα κάταντα. 256, 26.
 ἀμάλλαι, ἴουλοι. 891, 31. ἀναπεπταμένα loca. 357, 41.
 ἀμάρτιον. 981, 60. ἄναρ. 615, 13.
 ἀμαχοι. 24, 62. ἀναρῖται et νηρῖται. 165, 24.
 ἄμβων. 804, 13. ἀνάρδιον, sive ἀντίρδιον. 640, 44
 αἱ ἀμέθυστοι. 74, 64. ἀναστόμωσις. 251, 65.
 ἄμης et νάνος. 916, 47. ἀνάτασις. 285, 35.
 ἄμια vocis etymum. 498, 19. ἀνατίθεσθαι. 77, 28.
 ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι, ἀνατριαινοῦν. 310, 16.
 mos Graecorum. 42, 38. Ἄναυρος. 306, 38.
 ἀμίδος ὄνομα, pro ἀμῖς. 42, 64. ἀναχαιτίλειν. 462, 60.
 ἀμιθρεῖν pro ἀριθμεῖν. 840, 26. ἀνδραχθῆς. 571, 48.
 ἀμνή. 647, 56. ἀνδρεία. 265, 19.
 ἄμορα. 918, 63. ἀνδροφότος Icelestus. 398, 41.
 ἀμπιστάτηρ. 615, 21. ἀνῖσθαι. 700, 24.
 ἄμυλος amyllum. 925, 54. ἀνεκλύεσθαι. 538, 20.
 ἀμύνεσθαι τὸ κάλυμμα. 449, 56. ἀνήρ τοῖς ἠθεσι διαφορῶν. 896, 33.
 ἀμφικνεφαῖος, et ἀμφικνέφαλος. ἀνθη sive ἀνθησις. 956, 21.
 725, 31. ἀνθίζειν πρὸς ἀκμαῖς. 933, 20.
 ἀμφιδεῖαι. 323, 50. ἀνθρωπέου παρακόμμα νομίσμα-
 τος eunuchus. 30, 31.

ἀνθρωπίνως λαλεῖν, humane lo- qui. 660, 54.	ἀποτυμπανισθῆναι. 230, 41.
ἀνθρωποι οὐκ ἄνθρωποι. 832, 46.	ἀποχρῆν, pro sufficio. 539, 12.
ἀνθρωπος δόγλωττος. 9, 22. et 23.	ἄππιρ. 615, 25.
ἀνθρωπότης vulgus hominum. 359, 33.	ἀπύρηνα ἀκρόδρα, et ἀπύρημος ἰχθῦς. 117, 14.
Ἄννωνος πλάναι. 162, 62.	ἄπφάριον. 866, 35.
Ἄνισατήρ. 615, 24.	ἄργόλαι vel ἄργαῖ, nomen ser- pentum ad orgiastica sacra adhibitorum. 938, 34.
Ἄντήνωρ σποδός. 195, 53.	ἄργυρος ἀνάργυρος. 625, 28.
Ἄντιπροπίνειν. 234, 38.	ἄργύρωμα et χρύσωμα. 404, 50.
Ἄνυπόστατος ἀρχή, potentatus intolerandus. 193, 29.	ἄρων. 776, 43.
Ἄξιον. 94, 63.	Ἄρεως φιάλη Nestoris poculum. 728, 46.
ἄξιν ἐν ἀξιώμασι κείμενοι. 35, 16.	ἄριστῶν apud Hippocratem pro bis die comedere. 94, 44.
Ἄνιδας ἀντιπροπίνειν. 948, 31.	ἄρισταρχος Ζεὺς. 195, 56.
Ἄνες, pisces. 558, 49.	ἄριστίζειν, prandium praebere. 421, 37.
Ἄναβοῖδορ. 615, 24.	ἄριστόνικον κράτος. 195, 41.
Ἄναγορεύειν. 396, 11.	Ἄριστοξένειος κωλήν. 24, 17.
Ἄναλόν vinum. 68, 30.	ἄρμα ξεύξασθαι ἑταιρῶν. 844, 30.
Ἄναφιτίζειν. 727, 44.	Ἄρομόδιον. 821, 38.
Ἄναθηρῆσαι. 571, 60.	ἄρνεύτης. 532, 57.
Ἄναπάνουργος. 190, 12.	ἄρνια. 895, 65.
Ἄναπήσεις. 876, 15.	ἄρνος ἀπέκτου eius, lege Athe- nienfium vetabatur. 28, 34.
Ἄναπαγγέλλω. 63, 13.	ἄροτική ἀναισθησία. 531, 68.
Ἄναπυλασμένος. 113, 37.	ἄροχοι. 154, 50.
Ἄναπυθῆς πρὸς τὴν γαῖαν. 559, 32.	ἄροθμία. 332, 44.
Ἄναπυκτος ἀρόν. 28, 40.	ἄροχοι. 154, 50.
Ἄναπυ γῆ. 687, 46.	ἄροτον μὴ καταγνῦναι, Pythago- ricum symbolum. 36, 65.
Ἄναπυλάκουντος. 915, 27.	ἄροτοκοπέιν. 920, 16.
Ἄναπυβάσις ἠπάτιος. 184, 17. et 20.	ἄροτοκόπος. 419, 29.
Ἄναπυπογλαυκοῦσθαι. 224, 20.	ἌΡΤΟΚΟΠΙΚΟΝ, Chryppii Tyanei. 920, 12.
Ἄναπυπογράφεισθαι. 432, 57.	ἄροτου etymum. 812, 47.
Ἄναπυποδύεισθαι. 39, 57.	ἌΡΧΑΙΚΑΙ epistolae Theo- pompi. 877, 38.
Ἄναπυποξέσαι, ferrefacere. 24, 37.	ἄρχειν pro ἐπιμελεῖσθαι, vel fa- cere. 862, 15.
Ἄναπυπόθετα κοκκύμηλα. 101, 39.	ἄρχεῖον. 412, 41.
Ἄναπυποκαρτερεῖν. 422, 36.	ἄρχῆ ἰσοδαιμων. 994, 54.
Ἄναπυποκαύματα, pedum perniones. 192, 28.	ἄσελγεια, et in ea voce Basilii acumen. 38, 37.
Ἄναπυπόκινος. 901, 16.	ἄσιμος pro ἄσιγμος. 766, 42.
Ἄναπυποιος, aqua. 73, 47.	Ἄσκάλαφος. 164, 60.
Ἄναπυπολαύειν. 645, 47.	ἄσπαραγοί, five ἄσφάραγοί 129, 43. et 44.
Ἄναπυπόλαυσις. 825, 44.	ἄσπλαγχνος. 915, 43.
Ἄναπυπολλᾶς. 640, 36.	τὸ Ἄσούριον αὔχημα, Darius. 30, 34.
Ἄναπυπολούμενος, loturus. 188, 61.	ἌΣΤΡΟΝΟΜΙΑ Hesiodi. 810, 25.
Ἄναπυπομαγδαλαὶ κυνάδαι 695, 60.	
Ἄναπυποματαισμοί. 155, 19.	
Ἄναπυπομάττεισθαι. 8, 15.	
Ἄναπυπομερρίζειν. 712, 50.	
Ἄναπυπόμυθος Jupiter in Elide. 18, 26.	
Ἄναπυπονησιάζεισθαι. 31, 21.	
Ἄναπυποπύριδες, et ἀπόπυρις. 581, 38.	
Ἄναπυποσάττειν ἑαντόν. 516, 41.	
Ἄναπυπόσιτος. 97, 17.	
Ἄναπυποσκολύπτειν. 233, 65.	

- ἀσχέδωρος. 686, 49.
 ἀσώπιον. 301, 18.
 ἀτέραμνον ὕδωρ. 86, 82.
 Ἄτλαντες. 863, 26.
 ἀρτόπημα. 155, 46.
 ἄτταγας. 668, 41.
 ἄττανα et ἄττανίτης. 915, 31.
 ἀττελεβόφθαλμος. 756, 46.
 αὐλαί, palatia. 335, 54.
 αὐλακισμένη γῆ. 776, 58.
 αὐλήσεις, modi tibiales. 890, 39.
 αὐλοὶ μεσόκοποι. 312, 47.
 αὐλόφιν. 316, 46.
 αὐότης Attica vox. 980, 15.
 αὐταῖς χύτραις. 693, 60.
 αὐτόργειος. 420, 50.
 αὐτίκα et εὐθέως initio perio-
 di. 604, 33.
 αὐτίτης Rhodiorum. 71, 44.
 αὐτοδιακονία veterum. 43, 45.
 αὐτόμελος. 297, 17.
 αὐτόσιτος. 97, 17.
 αὕξιν. 287, 36.
 αὕξιν λοπάδια πρὸ φακῆς. 287, 41.
 αὕχημα Αἰγύπτου. 30, 46.
 αὕχημα Ἀσύριον. 30, 34.
 ἀφαιμῶται. 459, 18.
 ΑΦΑΝΗΣ scriptor. 500, 34.
 ἀφαρέυς, vide ἀθήρ.
 ἀφέται. 467, 60.
 ἀφένειν, vide ἐφένειν.
 ἀφλαστον. 355, 17.
 ἀφόρητα ὑποδήματα. 188, 25.
 ἀφορμή. 175, 40.
 ἀφορμῆς δέομαι. 886, 20.
 Ἀφροδίσιος ὄρκος. 827, 11.
 ἀφροὶ αρμαε. 508, 23.
 ἀφύη et ἀφύι. 508, 22.
 Ἀχραδοῦς. 103, 61.
 ἀχρηστος penula. 187, 63.
 ἀχρηστος θέωρος. 193, 25.
 ἀχυρ. 615, 25.
 ἄωτειν ἕπνον. 679, 29.
- B**
- Βαβραδόνες. 510, 38.
 βαβρῶζειν. 504, 20.
 βαθὺς αὐλών. 336, 26.
 βαλνεν ἴσα τινί. 373, 29.
 βάνχυλος. 216, 18.
 βαλανεῖον ἐψεῖν. 75, 25.
 Βάλανοι Διός. 64, 40.
 βαλάντιον jaculum. 194, 18.
 βάλλειν ἔπεισι. 671, 36.
 βάλλειν λήκυθον κενήν. 858, 27.
 βαλλισμός orationis. 630, 36.
 βάμβα, βαμβακεύειν et ἀβαμβά-
 κευστα. 270, 15, 19. et 21
 οἱ τὰ βάπτ' ἔχοντες. 516, 37.
 βάρακες et ἀβάρακες. 263, 26.
 βάρβιτος. 315, 22.
 βάρωμος et βάρμος. *ibid.*
 βάσεις. 368, 35.
 βασιλεὺς ὁ αἰὲ βασιλεύων. 411, 64.
 βαστάζειν pro ἀναβαστάζειν 94, 30.
 βατάνειον et πατάνειον. 303, 16.
 βάτια, et βάτινα. 105, 56. et 57.
 βαυκλεσθαι τὰ λευκά. 254, 14.
 βάψαι ἀρύταιναν. 236, 15.
 βεβηκέναι. 759, 32.
 βέλλιρ. 615, 26.
 βελονοπόλιδες. 598, 43.
 Βέρβεια. 163, 57.
 Βέρβειοι. 844, 53.
 βερβνια. 845, 38.
 βέσκερος. 260, 44.
 βηματίζειν et βηματιστής. 737, 11.
 Βήσα. 817, 37.
 Βίβλινον μέθυ. 70, 35.
 Βιβλιολάθας et Χαλκίντερος di-
 tus Didymus. 262, 65. et 11
 βίκοι orcae falsament. 223, 4.
 ὁ βίος humanum genus. 954, 3.
 βίος καθάρειος. 151, 21.
 βίος ἡμερος, vel ἀληλεσμένοι
ibid.
 βίωρ. 452, 30.
 βλέπον δεῦρο. 689, 35.
 βλέννος et βέλενος. 513, 60.
 βλέπειν γλοσχρον. 653, 56.
 βλήθα. 220, 33.
 βληχώδης. 251, 29.
 βλιχανώδης. *ibid.*
 βλιχώδης. *ibid.*
 βλοσυρότης. 390, 25.
 βλύζειν αὐλῶ βούτον. 743, 19.
 βλώμος. 220, 35.
 βουάγορ. 615, 27.
 βούγλωσσοσ. 514, 14.
 βουωτία Homeri. 368, 11.
 βομβυθυλεύειν. 14, 41.
 βομβυλιόν. 456, 49.
 βορειασμοὶ et βορειασταὶ apud
 Athenienses. 254, 50.
 βορθαγορλοκία. 264, 48.
 βοτρυδόν, et βοτρυχηδόν. 549, 6.
 Βότρυς. 930, 24.
 βουκολλα. 412, 36.
 βολαὶ αἰ ἐξ οὐρανοῦ. 930, 24.
 βουλάς ἐξάρχειν. 324, 29.

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

βουτι

κουνοὶ agri Cyrenaïci. 199, 51. Γεῦμα, sive gustus rei venden-
 ράνανα. 550, 45. dae. 66, 47.
 ρένθις et βρένθις. 144, 12. et 13. γηθυλλίδες. 642, 62.
 ρεντάγιος. 615, 20. γῆν ἐπιέσσασθαι. 239, 23.
 ρίσοι vel βρύττοι. 175, 49. γῆρας ἀποβάλλειν. 209, 53.
 ρίξιν, et καμβόξιν. 581, 40. ΓΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΣ Hesiodi. 813,
 ρόγγος et φάρυγξ quomodo dif- 22.
 ferunt. 759, 26. γήτειον, γήθιον, γήσιον et γῆθν.
 ρομώδης, et βρωμώδης. 232, 36. 143, 15.
 ροτοκέρτης. 194, 58. γίγγρος et γιγγράϊνοι αὐλοί. 309, 52.
 ρύειν. 156, 28. γίγνεσθαι et εἶναι, quomodo
 ρύειν et βλύζειν. 463, 48. differant. 194, 61.
 ρύκειν. 805, 47. γλαῦκες αἱ ἐπὶ τάφων. 879, 20.
 ρύτον. 742, 64. γλεύκος μεμεθυμένα παίγνια.
 ρύττοι, vide βροσοί. 312, 29.
 ρωμίνης. 220, 49. Γλοῦς, nomen proprium. 450,
 ρωτική ἀναισθησία. aut potius 27.
 ἄροτική. 332, 68. Γλυκὺς ἀγῶν et γλυκὺς ἀγκών.
 υβλιακοὶ χαρακίται. 56, 44. 829, 53.
 ωμοί. 995, 55. γλήνη. 562, 49.
 ἐπὶ ταῖς γλώσσαις σπένδειν. 41, 58.
 γλῶττα calceorum. 606, 8.
 γνώφαλον. 216, 28.
 γραφεύς. 524, 43.
 γνώμην ξυμβάλλεσθαι. 430, 65.
 Γνώμων pro clepsidra. 86, 29.
 γνωτῖδια. 227, 60.
 γόγγρος. 589, 63.
 γογγυλόσκημος. 165, 46.
 Γοναῖς δεικνύειν. 216, 60.
 γόος, lacrymae ex gaudio ma-
 nantes. 390, 55.
 γουττᾶτος πλακοῦς. 919, 36.
 γράβια. 627, 21.
 γράμματα ἀλεξίλογα. 65, 19.
 τὰ ἀπὸ τῶν στροματοδέσμων γράμ-
 ματα. 15, 17.
 Γραμματιδιοποιός. 501, 15.
 γραμματῖδιον. 501, 20.
 γραμματικὸν ἔκπωμα, et ποτή-
 ριον. 786, 41.
 γραμματικῶν οἱ χαριέστατοι. 4, 61.
 γριπῖξιν. 961, 12.
 ΓΡΙΦΟΣ ὃ τι φέρων τὶς μὴ φέ-
 ρει. 752, 33.
 item alii deinceps.
 γρούλλοι pisces, et γύλλοι. 513, 25.
 γρουμαία, quisquiliac. 521, 16.
 γρουμαῖαι ξιθακώδεις. 554, 40.
 γυάλαι. 787, 42.
 γύλιον. 793, 65.
 γυναικομανεῖς. 779, 50.
 γυνὴ ἀκάθαρτος. 197, 15.
 γύργαθοι ψηφισμάτων. 16, 59.
 γύργαθος, reticulum. 44, 28.

Γ.

Γαλαθηνὰ κρέα. 678, 29.
 γαλέος catella. 521, 62.
 γάμβριος στολή. 69, 21.
 γάμος pro sponso et marito. 424, 34.
 γανούν. 21, 22.
 γανώματα epitheta orationis. 21, 53.
 γαστέρες et κοιλίαι inter escu-
 lenta. 179, 55.
 γάστρις. 922, 21.
 Γαστρολογίας varii scriptores. 771, 14.
 γεγαθειν. 316, 48.
 ὃ ἐκ Γέλας. 547, 49.
 γέμειν. 311, 25.
 γεννᾶν τέκνα, pro libros scri-
 bere. 3, 52.
 γένειον διηλιφές. 959, 38.
 γενναῖαι μάζαι. 930, 62.
 γενναῖα σταφυλή, et γενναῖα σῦκα
 quid Platoni. 930, 56.
 γεννικὸν κρέας, pro ἄδρον κόμμα.
 ibid.
 οἱ γενόμενοι λόγοι. 753, 48.
 γέντερ unde venter. 615, 30.
 γεραραὶ sacrorum ministrae quae
 Baccho fiebant in Limnis. 733, 25.
 γεργέριμοι, oleae. 114, 39.
 Γεργίθων φόρος ἀπτολεμιστῶν.
 836, 57.
 Γέργων. 450, 25.

γῶνορ. 615, 31.
γῶρος. 917, 48.

Δ.

- Δαδώωρ. 615, 32.
δαις χριστή. 970, 57.
Δαίς, cur έίση, apud Homerum. 32, 48.
 cur άγαθή a Zenodoto. 33, 19.
Δαίτα de solo homine dici. 33, 65.
τοῦ δαιροῦ, et τῆς ταμίας, officia diversa. 339, 36.
δακτυλεύς mugil. 535, 12.
δάρατος. 219, 49.
δαού. 177, 63.
δάφνης φύλλα τραγηματίζεσθαι. 265, 65.
δελγματος χάριν. 406, 28.
δειλινόν. 712, 61.
δέϊνος et δίνος. 787, 46.
δείξεις. 216, 57.
δειπνύσαι. 604, 35.
δειπνον et πότος quomodo differunt. 171, 41.
δειπνον. 306, 19.
Δειπνοσοφισταί titulus operis. 4, 18.
δεκάποδος στοιχελον 425, 49.
δέλετρον. 627, 17.
δέλφακος όπωρινῆς ήτριαία. 184, 36.
δέλφαξ. 647, 36.
δέμης, pro virili membro. 18, 48.
δέμης et βλος. 248, 65.
δέμης λάπτειν. 803, 26.
Δένθεις. 71, 21.
† δεραιότατος δέλφαξ. 934, 38.
δέτται. 280, 49.
δεοποσιναῦται fervi. 467, 65.
δεσπόσυννοι heriles filii. 250, 27.
δευσοποιόν χρῶμα. 237, 50.
δευτερνιαρ. 615, 33.
δέχεσθαι τήν θάλατταν, apud Aristotelem et Theophrastum. 549, 64.
Δήμητρος άκτη. 927, 29.
† δήμιος pro Δημήτριος. 889, 30.
δημοκόπος. 409, 45.
δημόκριτος φακῆ. 196, 15.
δήμος et όχλος qui differant. 319, 45.
δημόσιαι παιδισκαί. 733, 43.
δημιουργοί mulieres Athenis. 305, 23.
- ΔΗΜΩΝ scriptoris nomen. 185, 44.
τῶν δήμων. 696, 22.
δηξίθυμος δεάλμη. 200, 22.
διάγραμμα συστήσασθαι. 617, 11.
διαγράφειν. 134, 33.
διά δωδεκάτης ημέρας. 527, 59.
διαθέσει. 352, 25.
διαντᾶσθαι. 842, 47.
διαλαιμοτόμησις. 688, 56.
διαλαμβύνειν. 624, 44.
διάλεκτος. 195, 11.
διαμασχάλλειν. 116, 32.
διανηστίζεσθαι, solvere jejunium. 31, 36.
διά νυκτός, pro δι' όλης νυκτός. 474, 57.
διαπίνεσθαι άνδράσιν. 808, 14.
διασάτηρ. 615, 34.
διασκεΐσθαι τὰς κόμας. 388, 39.
διασκευῆ. 212, 17.
διασκευαί. 67, 21.
διασιῆναι. 433, 30.
διατίθεσθαι. 328, 19.
διατίθεσθαι, κοινώνεια τοῖς φίλοις. 712, 46.
διατοναλα τοξοειδής. 359, 14.
† διατόνια. ibid.
διατριβή, pro τέρεψις et ψυχαγωγία. 37, 60.
διατριβήν παρέχειν. ibid.
διαφοιγόμορ. 615, 34.
διάφοροι τὰς γνώμας. 896, 43.
διάφορον, pecunia. 148, 40.
διαφύσεις. ibid.
διωκαθῆν. 513, 58.
διδασκαλία, θεοίς, vel κάθεισις. 413, 60.
διδασκαλίον utilitas ad chronologiam. 416, 13.
διδάσκειν δρᾶμα. 413, 48.
διεδροι. 346, 33.
διεκπαίειν. 198, 26.
διερλῆεσθαι βοῦν. 704, 26.
διηνθισμένοι στεφανοί. 959, 40.
δι' ήμέρας πέμπτης. 293, 34.
διεαρ. 615, 35.
δικαστικάι δαπάναι. 420, 35.
διμοιρία. 717, 47.
δινα. 580, 47.
Διονυσιακά άθύρματα. 275, 12.
Διονυσιόκολανες. 436, 61.
τὸ εν Διονύσου πρόσωπον. 842, 34.
Διός αῦλή. 336, 14.
Διός βάλανοι. 64, 39.

1006

1007

1008

1009

1010

1011

1012

1013

1014

1015

1016

1017

1018

1019

1020

1021

1022

1023

1024

1025

1026

1027

1028

1029

1030

1031

1032

1033

1034

1035

1036

1037

1038

1039

1040

1041

1042

1043

1044

1045

1046

1047

1048

1049

1050

1051

1052

1053

1054

1055

1056

1057

πορθεῖσθαι. 336, 64.
 ποφερὰ ὕδατα. 85, 43.
 22. πλῆς. 533, 17.
 11. ποικιλία athletarum. 432, 64.
 11. πλιχός genus leguminis. 250, 37.
 27, 59. πνεῖν. 183, 47.
 πνεῖν ψήφους. 533, 43.
 πρῶτος. 409, 43.
 πρῶτον. 734, 25.
 πρῶτα ἱμάτια, apud Hippocra-
 tem. 719, 66.
 πρῶτος. 636, 36.
 πρῶτος. 567, 52.
 πρῶτος et οἰκέτης. 460, 53.
 πρῶτον κεκλιμένη πατρίς 881, 23.
 πρῶτα ἐπιδιεσκευασμένα, quae.
 67, 20.
 πρῶτον. 939, 48.
 πρῶτος. 293, 48.
 πρῶτος. 304, 42.
 πρῶτος, olivae. 114, 11.
 πρῶτος, quid proprie. 44, 37.
 πρῶτος. 391, 17.
 πρῶτος. 272, 66.
 πρῶτος. 604, 16.
 πρῶτος. 402, 59.
 πρῶτος ἀρθρων μηλεων. 534, 61.
 πρῶτος Persarum vestis. 69, 20.

E.

Εβη με ἀκοὰς ἐμὰς Homericæ
 locutio. 167, 29.
 Εβη πεποικλιμένος ὑπὸ δημιουργ-
 γῶν. 850, 49.
 Εβητρος. 271, 14.
 Εβηματα. 218, 64.
 Εβη. 217, 38.
 Εβη γράφει τὴν οὐσίαν. 66, 38.
 Εβηθήκη. 368, 19.
 Εβηκισμένος. 224, 23.
 Εβηκιστοί. 527, 40.
 Εβηκίσιος παιδεία. 4, 59.
 Εβηκίσιος ἀπύρηνος μόνος ἰχθύς.
 525, 53.
 Εβηκίσιος et ἰχθυίος. 526, 18.
 Εβηκίσιος. 241, 35.
 Εβηκίσιος pro πεφυκέναι. 18, 66.
 Εβη pro ἔδω. 200, 37.
 Εβη. 255, 27.
 Εβηδος, Atticis, ἤδος et ἄδος aut
 ἤδονή, acetum. 140, 16.
 Εβηκαδίσιος. 330, 40.
 Εβηκίσιος unde. 631, 33.

εἶναι et γίνεσθαι quomodo dif-
 ferant. 194, 61.
 εἶσις pro ἴσις. 343, 39.
 εἶσις ἀέρα et εἶσις κέρας θυμοῦσθαι.
 81, 23.
 εἶσις ἄκρον ἰέναι σοφίας. 988, 55.
 εἶσις ἔπος ἄκρον ἰών. ibid.
 εἶσις subauditur. 610, 41.
 εἶσαγειν, introducere. 601, 19.
 εἶσις δαίσις, quid apud Home-
 rum. 31, 58.
 Εἶσις θαλάσσης. 72, 18.
 εἶσις. 596, 19.
 εἶσις in indignationibus. 554, 53.
 εἶσις quomodo plerumque apud
 Atticos accipitur. 34, 46.
 εἶσις οὐ ψευδῶν. 10, 49.
 εἶσις πάντα παρατίθεσθαι. 270,
 26.
 εἶσις ἐπι τὰς ἀβυρτάσις.
 230, 14.
 εἶσις. 903, 35.
 εἶσις τοῦ ἀγῶνος. 433, 11.
 εἶσις, sive ἐγκυκλῆν. 625, 31.
 εἶσις. 554, 29.
 εἶσις. 1, 39.
 εἶσις. 205, 45.
 εἶσις. 57, 18.
 εἶσις. 238, 16.
 εἶσις δακτυλωτὸν et ἄχραντον
 πυρί. 788, 19.
 † τὰ ἐκτὰ τρύπα. 714, 48.
 ἐκτορεῖς, anchorae. 195, 63.
 ἐκτοπος ἀνός. 317, 61.
 ἐκτορ, Jupiter. 195, 55.
 ἐκτορ γαλιτῆς κεκρύφαλος 195, 61.
 ἐκτορ ποτίου. 624, 43.
 ἐκτορθεῖσθαι. 310, 23.
 ἐκτορ ἀπὸ γάλακτος, pro bu-
 tyro. 744, 13.
 ἐκτορ ὕος. 744, 50.
 ἐκτορθεῖσθαι. 920, 46.
 ἐκτορ φιλολογοῦντες turdi. 154, 47.
 ἐκτορ sive σελάνη. 627, 5.
 ἐκτορ. 135, 19.
 ἐκτορ festum. 396, 28.
 ἐκτορ. ibid.
 ἐκτορ τάριχος. 223, 54.
 ἐκτορ fasciae tibiales. 820, 36.
 ἐκτορ φρονεῖν. 13, 28.
 ἐκτορ bibere. 791, 62.
 ἐκτορ. 615, 35.
 ἐκτορ, sive ἀλλινος. 891, 31.
 Ἑλλάδος ἔρεισμα, et Ἑλλάδος
 Ἑλλάς. item προτανεῖον καὶ

6, 55.
απινύμων
2.
65.
Omedere
93, 16.
τα 205
α. 183
99.
32.
53.
6.
16.

οπτεία. 447, 15.
οπτεύειν. *ibid*
ορέγεσθαι χειρὶ et χεῖρα. 256, 42.
οῦμις. 366, 64.
οῦστρίδες, mulieres. 450, 40.
οῦστος. 224, 50.
οῦστος πλήρωσις. 612, 39.
οῦστος ergastula. 461, 37.
οῦστος ποδῶν. 788, 12.
οῦστος. 939, 36.
οῦστος five ἰρέθειν ὠδῶν, et
ἰρέθεισματα. 590, 60.
οῦστος, vide ἐνερευθής.
οῦστος 154, 58.
οῦστος. 153, 60.
οῦστος. 461, 37.
οῦστος ἔλκειν. 793, 50.
οῦστος, ultimum poculum. 72,
44.
οῦστος, ire. 64, 55.
οῦστος, canes, et alia anima-
lia βαδιστικά. *ibid*.
οῦστος, vinum. 81, 37.
οῦστος. 662, 24.
οῦστος. 467, 63.
οῦστος σοφίσματα. 876, 26.
οῦστος δάνεια. 519, 47.
οῦστος. 527, 35.
οῦστος τὰς λογῆς. 397, 10.
οῦστος et πρωταεῖον, *idem*. 334, 3.
οῦστος λόγοις. 283, 61.
οῦστος μῆλι. 162, 17.
οῦστος. 338, 60.
οῦστος. 168, 21.
οῦστος, arulae. 22, 25.
οῦστος. 355, 57.
οῦστος regum. 438, 45.
οῦστος ἐξ ἐτέρων παρεισφέρειν. 602,
53.
οῦστος pro, quod ad alterum
attinet. 738, 49.
οῦστος καὶ ἐρικύτης. 219, 49.
οῦστος et ἔψημι ἐννηρόν. 694, 20.
οῦστος. 466, 53.
οῦστος. 358, 21.
οῦστος. 863, 26.
οῦστος stragulorum. 99, 18.
οῦστος στήνα. *ibid*.
οῦστος, et οῦστος διατίθεισθαι ἐαν-
τόν. 629, 25.
οῦστος ζῶα. 671, 49.
οῦστος, vel ζήσεως. 277,
53.
οῦστος. 435, 59.
οῦστος. 648, 42.

οῦστος et οῦστος. 875, 62.
οῦστος Alexandrina. 179, 25.
οῦστος μελῶν. 337, 32.
οῦστος. 452, 51.
οῦστος μαλακώτερον. 870, 11.
οῦστος ἄστος. 214, 64.
οῦστος. 891, 62.
οῦστος pro οῦστος. 962, 26.
οῦστος. 158, 49.
οῦστος. 312, 10.
οῦστος. 289, 60.
οῦστος καὶ καινότητι. 958, 26.
οῦστος οἶνος. 78, 10.
οῦστος. 250, 49.
οῦστος μέλει. 845, 11.
οῦστος, five potius οῦστος-
πρωκτον, et in eis jocus
γριφώδης. 763, 22. et seq.
οῦστος et οῦστος, *idem* quod ἀγαθός.
33, 26.
οῦστος et οῦστος. 322, 47.
οῦστος, οῦστος ἀγορά. 476, 40.
οῦστος calceamenta. 188, 36.
οῦστος, five οῦστος. 702, 35.
οῦστος. 471, 56.
οῦστος καρπὸς Homero vinum
Hesiodo fruges. 83, 10.
οῦστος homines. 454, 33.
οῦστος. 695, 60.
οῦστος πρόσωπα. 402, 24.
οῦστος πόδες. 183, 33.
οῦστος. 297, 26.
οῦστος ἡδέως ἐαυτοῦ. 714, 22.
οῦστος. 544, 22.
οῦστος περὶ ἔμπορεύονται. 176, 25.
οῦστος. 250, 10.
οῦστος. 288, 60.
οῦστος βαλανεῖον. 75, 25.
οῦστος, ζῶμος, et ῥόφημα quo-
modo differant. 257, 48.
οῦστος. 401, 65.
οῦστος et ω confundi. 933, 51.
οῦστος. 182, 32.
οῦστος ἡμέρα. *ibid*.
οῦστος, pro αἰώρα. 891, 33.

Z.

Ζακελίδες. 638, 51.
Ζεῦν. 583, 41.
Ζεῦν ἐκ περιουσίας. 300, 19.
Ζήσεως. 277, 56.
Ζηταρετησιάδαι. 293, 62.
Ζουώνιοι. 615, 38.
Ζοφοειδής coloris nomen. 757, 34.
Ζυγόνιοι. 615, 40.

ζυμωτικός τῆς σαρκός. 111, 49.
ζωμήρουσις. 301, 23.
ζωμός μέλας. 653, 63.
ζωμός λευκός. 259, 10.
ζῶον pro πρόσωπον. 345, 60.
ζῶον in compositione, pro magno. 718, 19.
ζωρότερον. 717, 49.
ζωστήρες. 486, 46.
ζώσις grani. 113, 28.
ζωτικά stragula. 98, 52.

H.

Ἡβητήρια. 720, 57.
Ἡγεσίλαος. 196, 32.
Ἡγητηρία ficus. 151, 34.
ἠγλαϊσμένα. 920, 46.
ἠδονή acetum. 623, 42.
ἠδύγαιον. 150, 66.
ἠδυλογία. 297, 25.
ἠδυμα. 312, 19.
ἠδύς βλος. 825, 14.
ἠδύσματα. 218, 64.
Ἡθάνιον. 790, 55.
ἠθῆ non habent bruta. 34, 18.
ἠκειν εἰς ἐστίασιν δωδεκάποδος, vel δεκάποδος. 425, 23.
Ἡλέκτρα ἄλεκτρος. 193, 16.
ἠμαθος nummulus. 625, 29.
ἠμέρα ἄδικος. 193, 20.
ἠμλαμβοι et μιμλαμβοι. 48, 44.
ἠμιάρτιος. 213, 17.
ἠμιλάσταυρας. 28, 32.
ἠμίνα. 799, 16.
ἠμίοπος ἀγλός. 514, 12.
ἠμίοπος ἰχθύς. ibid.
ἠμμένος φιλοσοφίας. 310, 49.
ἠν δ' ἐγώ. 189, 31.
ἠνλόχος. 351, 28.
Ἡπατος piscis. 529, 28.
Ἡράκλεις ἀλεξικακῆ. 665, 19.
ἠτριάα. 184, 44.
Ἡφαίστου κύνες. 655, 26.

Θ.

Θαλάμαο. 550, 13.
Θάλαμος. 688, 59.
Θαλάσσιαι, vide γραφανίδες.
Θαλάττια de piscibus. 476, 25.
Θαλεΐαι. 83, 31.
Θαλλαι ἀνάκτων. 742, 55.
Θαλλαι, et θαλλός. 773, 50.
Θαλλὸν προσείειν. 59, 11.
Θαλλός νεοσπάς. 876, 11.

Θάλος, pro liberis et sobolis. 627, 47.
Θάνατοι ἄωροι. 980, 37.
ἔνωροι. ibid.
Θασοί, vide γραφανίδες.
Θάσιον. 72, 20.
Θαυμαστοί. 901, 48.
θαύματα. 22, 34.
Θειοῦν ἄλλας ἐπιβολάς. 238, 36.
Θεοί. 556, 51.
Θεοί grati cibi dicti. 588, 12.
Θειοπαγές, vel Θειοφαγές. 111, 42.
Θεομηνα. 29, 53.
Θέριστρα. 191, 54.
Θερμονύαμος. 113, 20.
Θέσεις ληκυθίζειν, de Theophrasti discipulis. 247, 50.
Θεσμοφόρος. 691, 38.
Θετταλὸν σοφισμα, sophista Thessalus. 30, 11.
Θετταλὸς ποικιλόμυθος. 956, 12.
Θευγένης. 703, 50.
τὴν Θεὸν Ceres et Proserpina. 372, 64.
Θεῶν πρόπομπος. 856, 43.
Θεωρίδες, vel θυωρίδες. 343, 17.
Θεωρῶν, vide πρεσβέων.
Θηβαίων ὄνομα, pro Thebani. 43, 29.
Θήβη, arcula. 245, 48.
Θήλυς ἔρση. 336, 30.
Θηραϊκά ἱμάτια. 719, 56.
θηρῶν. 514, 53.
θηρία, vitia. 49, 28.
θηρίον τρέφειν pro vitium aliquod fovere. 49, 28.
θηρολέξης. 190, 18.
θηρολοισ. 113, 28.
θησειον. 969, 53.
Θιαγόνες. 219, 45.
Θιασοί, quasi στασοί. 631, 13.
Θοινᾶσθαι τὴν ὥραν. 836, 32.
Θοίνη ἔωλος. 473, 41.
Θολοειδής. 358, 41.
Θομβυκίων. 293, 49.
Θρακίας, ventus. 715, 53.
Θρασυμαχειοληψικερμάτων. 824, 23.
Θράτται. 572, 36.
Θρέμμα Καρύστου. 133, 39.
Θρηῆσι. 449, 50.
Θρόνον. 656, 66.
Θρόνος. 216, 10.
θύνειν. 939, 43.
θύνειν pro εὐχχεῖσθαι. 27, 11.
θύλακος. 461, 30.

μα. 652, 39.
 μὸν ἀξέειν. 584, 27.
 θύνη. 223, 37.
 ρεοὶ ἀργυραὶ. 345, 50.
 ροκοπικὸν καὶ κρουσίθυρον. 891,
 19.
 ρσόλογχοι. 351, 37.
 πρὸς τὰς πόλεις θυσίαι, καὶ
 πρὸς τοὺς θεοὺς τιμαί. 341,
 45.
 ῶεν. 808, 29.

I.

κῆ ἀσωτία. 734, 48.
 κχον ἐξάγειν vel ἐξάδειν. 372,
 55.
 κβεῖον. 621, 55.
 κμβος viri cognomen. 507, 41.
 κθη. 693, 41.
 καὶ νόσοι 515, 47.
 κάτευμα, pro ἱερεῖς, apud Sep-
 tuaginta. 30, 48.
 κεία, omnes quibus vescimur
 carnes. 35, 32.
 κρόδουλοι. 742, 25.
 κρός τὴν τέχνην καὶ τὰ ἥθη. 6,
 29.
 κρός γάμος. 424, 32.
 κρός γάμος, festum apud Athe-
 nienfes. 426, 36.
 κροῖοι, digiti. 20, 28.
 κροῖον. 317, 43.
 κροῖον vel εἶδος. 615, 40.
 κροῖον 317, 49.
 κροῖον. 95, 54.
 κροῖον ἱερείας τῆς δεῖνα. 411, 28.
 κροῖον. 615, 42.
 κροῖον, vide ἱλιάς.
 κροῖον et ἱλιάς. 631, 52.
 κροῖον et ἱλιάς. 134, 56.
 κροῖον ludii. 610, 63.
 κροῖον. 891, 41.
 κροῖον et νόστος. 891, 54.
 κροῖον pro virgis. 244, 34.
 κροῖον pro εἶματα. 965, 14.
 κροῖον viola. 965, 52.
 κροῖον ἑντετρα γῆς. 533, 42.
 κροῖον alpīs. 196, 33.
 κροῖον, miliarium. 193, 60.
 κροῖον et ἰπούσθαι. 304, 32.
 κροῖον. 864, 56.
 κροῖον et κροῖον, piscis 532,
 47.
 κροῖον et φοῖνιξ pro unguentis
 inde factis. 972, 59.

Ἰσθμιάς. 941, 59.
 Ἰσθμῖος στέφανος. 956, 13.
 Ἰσθάδες genus olearum. 114, 41. †
 Ἰσθάδες, anchorae. 196, 56.
 Ἰσθάδες παράσημα τῶν Ἀθηναίων.
 929, 28.
 Ἰσοβαλλίων. 298, 40.
 Ἰσον ἴσῳ vendere. 397, 42.
 Ἰσον ἴσῳ, mixtio. 726, 25.
 Ἰστιαεῖς καὶ Ὠρεῖται. 45, 52.
 Ἰχθυολογεῖν. 57, 32.
 Ἰχθύς ἀκανθοστεφής. 555, 44.
 Ἰχθύς λινοπληγέστατος. 558, 16.
 τὸ ἰώδες, macula. 92, 58.
 Ἰωνιάδαι, violae. 968, 31.
 Ἰωνικός πλούταξ ὑποστάσεις ποιῶν.
 251, 41.
 Ἰωπάτερος. 615, 42.

K.

Καδδίσκος, sive κάδος et κημός.
 758, 48.
 Κάδμου τύποι. 161, 38.
 κάδος Κλου. 11, 44.
 καθάρως. 135, 62.
 καθάρματα. 452, 39.
 καθάρσεις. 197, 13.
 ἡ καθάρσις. 446, 54.
 καθάρματα χροῖσα. 844, 55.
 καθάρματα. 845, 50.
 καθάρματα εἰς ἄστυ drama. 52, 52.
 κάθοδος Ἡρακλειδῶν. 683, 55.
 καθόλου Herodiani. 70, 18.
 ἐν τῷ καθόλου, in totum. 70, 20.
 καθομιλεῖν Φαρνάβαζον. 846, 19.
 καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, vel τοῖς
 καιροῖς. 825, 14.
 καλεῖν de frigore. 191, 49.
 Καικία. 697, 12.
 Καινεύς. 424, 45.
 κακκάβη et κάκκαβος. 302, 62. †
 κακότης. 889, 34.
 καλαμαῦλαι. 312, 34.
 καλαμίνδαρ. 615, 43.
 † καλαμυρῶζειν τοὺς οἰκέτας. 632,
 23.
 Καλή ἀκτῆ. 468, 51.
 ὁ ἀπὸ Καλῆς ἀκτῆς. 468, 44.
 καλλαρίας et γελλαρίας. 548, 66.
 καλλίαρ. 615, 44.
 καλλιμέδων, pro locusta. 589, 48.
 καλλίνικος. 891, 12.
 Κάλλος, unguentum. 45, 30.
 καλὸν νόημα. 947, 60.
 καλὸν γε ἂν εἴη. 555, 25.

- κάλπιον 795, 18.
 καλυπταί et ὄπται claves. 531, 23.
 κάλχη. 964, 61.
 κάλῳς ἔχει, formula gratias
 agendi. 914, 39.
 καμαρωτοὶ currus, camerae.
 262, 30.
 Καμασῆνες pisces. 581, 48.
 καμματίδες. 266, 27.
 καμμύσας ἔκρινε. 740, 35.
 καμπή et ἔλιξ, quomodo diffe-
 runt. 765, 22.
 κανναβίδες 914, 59.
 κἀναθρον quid sit. 262, 22.
 κανῶν. 348, 38.
 Κανωπικὸν κλοῦστρον. 920, 35.
 et 40.
 κροῦστον Κοιλιανὸν crustum Coe-
 lianum. 920, 64.
 καπανικωτέρα ἐνθεσις. 713, 44.
 κάπνη. 255, 17.
 ὁ καπνίας. 464, 54.
 καπνιστὰ κρέα. 470, 48.
 καπνοὶ homines dicti. 421, 19.
 κάπτειν. 205, 53.
 κάπτειν pro bibere. 669, 60.
 καπυροτρώγονα κάρυα. 106, 19.
 καρδαμύλη. 220, 62.
 καρίς et κάρις. 204, 43.
 καρκινῶν τοὺς δακτύλους. 946, 12.
 καρῶν et ἀναχαιτίζειν, de vino.
 801, 64. et 11.
 καρῶν συναρσεις. 812, 48.
 καρτὸν pastinacae species. 643, 10.
 Κάρυα dicta omnia ἀκρόδρυα.
 106, 14.
 Κάρυα λόπιμα sive Euboica.
 107, 42.
 κάρυον πλατύ. 108, 64.
 κάρυον λελευκασμένον. 109, 20.
 καρυκοειδῆς color. 514, 46.
 καρῶν, carotae. 643, 18.
 κατὰ et contra in inscriptioni-
 bus. 609, 56.
 κατάγειον. 357, 27.
 καταγγέλλειν τὴν ἑορτήν. 263, 24.
 καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις.
 853, 47.
 καταιγίζειν εἰς τοῦπον, vel εἰς
 τὴν ἀγοράν. 592, 55. et 57.
 καταιγισμοὶ Epicuri vox. 853, 18.
 κατακλίνειν. 753, 48.
 καταλλάττεσθαι. 50, 21.
 κατάλογος στρατιωτικός. 7, 16.
 καταμανθάνειν. 294, 49.
 καταμισθοφορεῖν. 299, 26.
 κατανακοφόροι. 467, 15.
 κατανοεῖν. 322, 64.
 καταπυγοτέρα ἀλφηστῶν. 2, 24.
 καταπυκνοῦν τὴν ἡδονήν. 202, 28.
 καταριστῶν. 717, 23.
 κατασελεῖν. 726, 42.
 κατασκήπτειν. 280, 51.
 κατασπουδάζοντες, homines ferii
 319, 19.
 καταστοχάζεσθαι τοῦ σκοπτομέ-
 νου. 671, 33.
 κατατέμνειν κύβους, pro εἰς κύ-
 βους. 561, 47.
 κατελβεῖν καρδίαν. 882, 53.
 κατερίδες. 901, 48.
 κάτεφθοι 122, 10.
 κατέχειν, pro meminisse. 19, 59.
 κάττυμα. 863, 27.
 κάτω βλέπον. 394, 31.
 καύματα, caumata. 191, 45.
 κάχρνος natura, et vox, καγ-
 χρῶδες multis locis resti-
 tuta. 108, 55.
 κάψει πίνειν morsu bibere. 669, 57.
 κείσθαι, κείμενον. 5, 40. et 44.
 κεκρασμένος οἶνος ἀκρατος. 24, 53.
 κεκραμένον ὕδαρος. 269, 44.
 κεκρότηται τὰ συμπόσια. 328, 21.
 κεκρύφαλος ἄρτων. 216, 25.
 κενεῶν. 631, 43.
 κεραία. 363, 33.
 Κεράμια Cnidia. 65, 57.
 κεραμίδες μολύβδαινα. 362, 24.
 κεράμιον. 341, 20.
 κεράμιον Χιον, vide Χιον.
 κέραμος. 404, 37.
 Κερασοῦς, urbis nomen. 103, 60.
 κέρκυρ. 615, 26.
 κέρνος. 796, 23.
 κερόεσσα ἔλαφος. 679, 12.
 κέστρα. 398, 48.
 κερχνῆδες. 136, 20.
 κέρχνος et κερχνοειδῆς. 795, 10.
 κερχημένος ζωμοῦ. 239, 47.
 κήθιον. 797, 27.
 κηκίβαλοι. 165, 16.
 κηληδόνες, apud Pindarum. 517,
 48.
 κῆπος. 362, 17.
 κηριῶδες quid apud Theophras-
 tum aliquot locis. 102, 63.
 κηροειδῆς. 502, 61.
 κήρυκες, murices. 606, 25.
 κηφὴν παλίμπλυτος. 423, 29.

- Ἰβδασος. 736, 38.
 ἰεν, κύνειν. 150, 50.
 Ἰάν pro cithara oblectare. 608, 43.
 ἰμβίξ et κίμμιξ. 534, 14.
 ἰνάρα et κυνάρα. 144, 39.
 ἰοχος. 921, 32.
 ἰόροειδής. 502, 62.
 ἰτίτα, piscis Baccho sacer. 562, 60.
 ἰττεορ. 615, 45.
 ἰκίττος pro πίττα. 360, 22.
 ἰκλίζειν. 600, 40.
 ἰλαυθμυρζειν. 632, 38.
 ἰλέπτειν ὄρη, quid apud Xenophont. 46, 63.
 ἰκλύμβροτος. 846, 26.
 ἰλεφλαμβοι. 315, 39.
 ἰλήρω λαχεῖν et λαγχάνειν κληρούμενον. 42, 25.
 ἰλίμακα κατασκευάζειν ἐξ ἑαυτῶν. 450, 35.
 ἰλοπαὶ πολέμων, apud Xenophontem. 46, 62.
 ἰλοῦστρον pro κροῦστον, crustum. 919, 32.
 ἰλονοτροπλακοῦς. 921, 33.
 ἰκλύμενος pro Pluton. 768, 47.
 ἰνεφαῖος. 757, 34.
 ἰνημοῦσθαι. 881, 57.
 ἰνηστὰ et κνιστὰ λάχανα. 646, 23.
 ἰνηστὸς panis rasilis. 215, 49.
 ἰκνισμὸς et κνησμὸς. 889, 40.
 ἰκνίσσα et τροφή ἄκνισσος. 122, 54.
 ἰκνισόλοχος et κνισακόλαξ. 238, 55.
 ἰκόγχος, conchis. 290, 46.
 ἰκόγχος αὐσταλέη. 291, 49.
 ἰκοδύμαλα. 159, 47.
 ἰκοεῖν. 418, 22.
 ἰκοιλάνειν. 667, 60.
 ἰκοιλία, et γαστέρες inter esculentia. 179, 61. et 62.
 ἰκοίλη aut κοιλαινομένη θάλαττα. 667, 56.
 ἰκοιλιόδαλμων, κοιλιόδουλος. 197, 49.
 ἰκοῖλον ἰμάτιον. 47, 60.
 ἰκοινώνεια. 712, 44.
 ἰκοινωνία ἀπὸ συμβόλων. 225, 43.
 ἰκοίτη pro κίστη. 273, 27.
 ἰκοκκνυμηλία, κοκκίμηλος et κοκκίμηλον, vocum distinctio. 101, 59.
 ἰκολαβρίζειν. 984, 53.
 ἰκόλαξ proprie quis. 456, 33.
 κόλαξ quasi κόλλαξ. 452, 20.
 κολάρους. 296, 48.
 κολλάσθαι et κόλλησις. 762, 12. et 13.
 κόλλοπες, exoleti et leones. 519, 55.
 κολλώδης, vide σικκλώδης.
 κόλυθρα, et κόλυτρα. 154, 61.
 κόμμα Ἰουδαϊκόν. 30, 30.
 κόμμαρος. 623, 27.
 κομίζας Doricum. 595, 38.
 κονδυλώματα, κομβώματα, et κόνδυλοι Isceptorum. 705, 20.
 κονιορτοί. 421, 25.
 Κονώνιος et κώνιος. 798, 11.
 κόπαιον, sive κόπεον. 803, 18.
 κοπίδων συνώνυμος. 308, 20.
 κοπίς. 260, 35.
 κόπτειν et κατακόπτειν. 654, 40. et 49.
 κοπτή. 925, 27.
 κόρακες nycticoraces. 618, 15.
 κορακῖνος, unde. 512, 54.
 κόρμα, vel κοῦρμι. 279, 38. et 39.
 κορμός. 351, 64.
 Κορύδαλος δήμιος. 670, 63.
 κορύδηλις. 535, 49.
 κόρυμβαι. 388, 38.
 κορύξασθαι et κοκκύξασθαι. 241, 38.
 κόρυς. 615, 45.
 κορώνη, et κορωνίδες. 962, 19.
 κόσμος vita hominum. 405, 60.
 κότταβις. 799, 24.
 κότταβοι κίτακτοι. 945, 28.
 κοτυλλισκος. 919, 18.
 κότυλος et κοτύλη. 798, 22.
 κοῦρμι, vide κορμά.
 κουρεῖον. 484, 25.
 Κουροτρόφος Diana. 260, 47.
 κοχλίας vocis etymum. 131, 32.
 κρανααὶ ἀκαλήφαι. 174, 25.
 Κραπάταλλος. 152, 49.
 κρῆσις, vinum. 61, 27.
 κρῆσις pro aqua. 61, 23.
 Κρασσιανὸς Σικελός. 919, 31.
 κρατάνιον. 799, 30.
 κραυρὸς et γραμβάλεος cibus. 132, 11.
 κρέα τρία. 206, 20.
 κρέκειν μάγαδιν. 906, 17.
 τὰ κρεκάδια τῆς ἀλλῆς. 324, 30.
 κρεῖοι, vel κριοί. 646, 38.
 κρεῖσσονες, vide κριοί.

- κρελών Ἑλικάων. 405, 15.
 κρέμβαλα. 340, 57.
 κρεμῖς et χροῦμυς. 533, 59.
 κρήϊον. 917, 39.
 κρηπίς in operibus pistorum.
 121, 13.
 κριαδέμεν, ridere. 895, 24.
 κριβάναι. 917, 47.
 κριβάνων ἐδώλια. 217, 44.
 κριτική τις καὶ Σωκρατική ἐπι-
 στήμη. 8, 35.
 κρίκοι. 323, 38.
 κριμνα ἐσαχαρόπεπα. 917, 47.
 κριμνίτης. *ibid.*
 κρόκαι. 705, 60.
 κρονίδαρ. 615, 46.
 κροτητὰ μέλη. 296, 63.
 κροῖνεια. 799, 36.
 κροῦστον πούριον. 921, 15.
 κροῦστον τουττάτον. 920, 65.
 κτίζειν ἑορτήν. 473, 68.
 κτίσται. 743, 38.
 κύαθος. 605, 40.
 κυβάδδα. 743, 21.
 Κύβδα Atticum et Caricum
 vocabulum. 872, 45.
 κυβηλῖς. 301, 40.
 Κυδωναῖα οὔκα. 155, 66.
 κυκεών. 812, 61.
 Κύκλος. 479, 19.
 κυκλοῦν θίασον. 728, 15.
 κυλικεῖον. 775, 42.
 κυλικηγορεῖν. 57, 32.
 κυλλικιον et κυλικεῖον. 352, 20.
 et 21.
 Κύλισται coronae volubiles.
 959, 36.
 κυλλίχναι, *culignae*. 801, 33.
 κυλλίστις Aegyptius. 219, 59.
 κῆμα. 129, 54.
 κυματοπλήξ. 623, 48.
 Κύμη pro Κυματή. 641, 30.
 Κυναιθεῖς. 898, 38.
 κυνάρα, vide κινάρα. 144, 40.
 κυνάριον. 427, 21.
 Κυνολογεῖν. 57, 30.
 Κυνόφοντις ἑορτή. 197, 17.
 κύπαισις. 899, 26.
 κύπελλον, unde. 802, 43.
 κυπρίανος et κυπρίνος. 540, 21.
 κυρεία. 735, 28.
 οἱ κύριοι, *dii*. 285, 33.
 κύριος κώρυκος. 293, 21.
 κύτος στεγνοσώματον. 133, 45.
 κώβριοι τεμαχιστοί. 429, 14.
 κώδων. 318, 14.
 κωθοπλύτης, κωθονίας, κώθων.
 540, 56.
 κῶλα. 605, 19.
 κωλήν Ἀριστοξένειος. 24, 23.
 κωλήνες κωλεαί, et κωλεοί. 636, 41.
 κώλων. 350, 43.
 κωμῶδα, pro comico joco.
 175, 14.
 κώνειον pro venenato poculo
 simpliciter. 164, 56.
 κωνίλειν, sive κουνίλειν. 20, 40.
 κῶνοι. 116, 41.
 κωραλλοκος. 252, 47.
 κώρυκοι. 170, 41.
- Λ.
- Λαβαντίς. 146, 13.
 λαβάργυρος ὠρολογητής. 694, 40.
 λαβεῖν σύστασιν. 670, 61.
 λαβρώνιον. 804, 61.
 λαγαρός. 158, 57.
 Λαγηνηφόρια. 474, 13.
 λάγυρον. 818, 39.
 λαγῶα κρέα. 933, 61.
 λαγών. 631, 41.
 λάκκοι δωδεκάκλινοι. 249, 14.
 λακκοπρωκτία. 43, 19.
 λακκόπρωκτος. 250, 44.
 λαλεῖν et λαλιά. 424, 19.
 λαμβάνειν, pro conducere ad
 opus faciendum. 656, 45.
 λαμβάνειν χορόν. 905, 42.
 λαμπάδες βυσσίναι. 348, 32. †
 λαμπάς unde. 696, 11.
 λαμπρός ἄνεμος. 589, 13.
 λαμπτήρες. 995, 44.
 λάπη. 251, 38.
 λάπτειν. 631, 35.
 λαρινεύειν. 650, 34.
 ἐν Λαρίσση pro ad Larissam.
 88, 34.
 λαρόν et λάρινον. 650, 33.
 λαρυγγόφωνος τύπος. 310, 21.
 λάσθη. 583, 35.
 λασταυροκάκκαβον βοῶμα. 28, 14.
 λάτος piscis. 543, 52.
 λαῦρα vicus. 848, 39.
 λαῦρα et λάβρα. 848, 62. et 63.
 λαῦραι diversae sub Archiepí-
 scopo Alexandrino. 848, 15.
 λαφυροπώλης. 659, 11.
 λάχανα ἔψανα καὶ ἔψητά. 142, 62.
 λάχμαν Syrorum. 218, 17.
 λαχος πυρῶν. 626, 64.

895, 24.
 917, 47.
 217, 44.
 8, 35.
 323, 38.
 917, 47.
ibid.
 705, 60.
 615, 46.
 296, 63.
 799, 36.
 921, 15.
 920, 65.
 473, 68.
 743, 38.
 605, 40.
 743, 21.
 872, 45.
 301, 40.
 155, 66.
 812, 61.
 479, 19.
 728, 15.
 775, 42.
 57, 32.
 352, 20.
 et 21.
 959, 36.
 801, 33.
 219, 59.
 129, 54.
 623, 48.
 641, 30.
 898, 38.
 144, 40.
 427, 21.
 57, 30.
 197, 17.
 899, 26.
 802, 43.
 540, 21.
 735, 28.
 285, 33.
 293, 21.
 133, 45.
 429, 14.
 318, 14.
 540, 56.
 605, 19.
 24, 23.
 636, 41.
 350, 43.
 175, 14.
 164, 56.
 20, 40.
 116, 41.
 252, 47.
 170, 41.
 Λ.
 146, 13.
 694, 40.
 670, 61.
 804, 61.
 158, 57.
 474, 13.
 818, 39.
 933, 61.
 631, 41.
 249, 14.
 43, 19.
 250, 44.
 424, 19.
 656, 45.
 905, 42.
 348, 32.
 696, 11.
 589, 13.
 995, 44.
 251, 38.
 631, 35.
 650, 34.
 88, 34.
 650, 33.
 310, 21.
 583, 35.
 28, 14.
 543, 52.
 848, 39.
 848, 62. et 63.
 848, 15.
 659, 11.
 142, 62.
 218, 17.
 626, 64.

ητοχάρων. 603, 44.
 νιανός. 227, 50.
 νλας. 529, 29.
 νειν ἐπὶ κεφαλαίου. 424, 11.
 νειν τὰ κύκλω. 13, 49.
 νειν τὴν ὄρχησιν. 898, 49.
 μάξ et λειμάς, pro λειμών.
 969, 46.
 πουργεῖν de histrionibus.
 244, 65.
 νιθος. 694, 28.
 νυθίτας. 215, 14.
 νός in navi. 794, 42.
 νιθηρ, λεξιθηρεῖν. 190, 21.
 νάδες ἄσπετοι. 165, 15.
 νειν mazam. 293, 31.
 ντὰ καὶ τομά, apud Plutar-
 chum. 231, 56.
 ντινος. 227, 50.
 νπρέος. 703, 14.
 νριοι κακοί. 932, 48.
 νρη, λεισηνεύεσθαι. 338, 64.
 et 15.
 νκέα et ex ea funes. 360, 11.
 νκίππος. 117, 34.
 νκοπύγοι. 206, 62.
 νκοπυθρόν et ἔμπυθρόν. 60, 62.
 νκος, ἔλευκος, διάλευκος, ἐπι-
 λευκος, μεσόλευκος, μιξόλευ-
 κος, et περιλευκος, cognatae
 voces. 344, 56.
 νκος λόγος perspicuus et cla-
 rus. 660, 23.
 νευκόλα τῆς Κώας. 367, 48.
 νρωιλογεῖν. 840, 25.
 νρώφων. 11, 19.
 νλήγουσα. 903, 11.
 νιδιον. 451, 44.
 νηκεῖν 40, 42. λίχανος, ibid.
 νηλάζειν. ibid. 54.
 νηκυσθος. 190, 56.
 νημισκοι et λιμνισκοι. 350, 24.
 νηρος οὐ γενόμενος. 753, 47.
 νηστις. 728, 19.
 νηρόν pro calido. 85, 30.
 νηρος. 921, 30.
 νηυκαὶ βίβλοι. 162, 61.
 νηβυς αὐλός. 890, 27.
 νηγάναρ. 615, 48.
 νηνοφόροι mulieres et viri.
 349, 22.
 νημόδεις ἐρημίαι. 545, 27.
 νηνοῦλκος χλαίνα. 761, 47.
 νηπαλνειν. 390, 46.
 νητὰ, vel λίτα, 97, 55.

λιταί. 44, 13.
 λίτρον et νίτρον. 943, 29.
 λιτυέροης. 893, 19.
 λογάρια. 575, 52.
 λογοδιάρροια. 56, 60.
 τὸ κατὰ λόγον. 633, 42.
 λόκουλλοι. 921, 29.
 λοιπὰς et τρυβλλον. 286, 47.
 λοφνία et λοφνίς. 990, 22.
 λόφοι ξηροί apud Hippocratem.
 92, 25.
 λυδοπαθής pro ἡδυπαθής. 975, 38.
 λύγου θωρακίον. 950, 65.
 λυκοεργής, et λυκιουργής. 807, 13.
 λύκος piscis. 504, 48.
 Λυσάνδρειον χοῆμα. 407, 32.
 λυσανίας κακῶν. 195, 26.
 λυχνοκαυτία, λυχναφία, et λυχνο-
 καία. 996, 21.
 λυχνιον, λυχνεῖον, λυχνία, λυχνεύς.
 989, 45.

M.

Ἡ μαγειρικὴ καπνίζομένη τυραν-
 νίς. 692, 55.
 μάγειρος et ὀψοποιός, sine διά-
 κρονος, qui differant. 690, 26.
 μαγεύειν Ταυροπολικά. 451, 16.
 μάδρα. 162, 47.
 μάζα τετριμμένη καὶ ἄτριπτος.
 218, 43.
 μάζοι vel μαζινοί. 578, 31.
 μαθαλλίδες. 810, 20.
 τί μαθῶν vel τί παθῶν. 886, 32.
 μακρογόγγυλος. 165, 41.
 μακωνίδες. 214, 18.
 μαλάχη. 120, 42.
 μανδύλιον. 699, 28.
 μάνης. 810, 21.
 μανθάνειν, pro solere. 716, 64.
 μανία vehemens studium. 779, 40.
 μανικὸν φιλόν. 779, 46.
 μαξινός, et μύξινος. 548, 56.
 μαργαρίτις, vel μαργαρίτης. 178, 43.
 Μάρκος, μάρμων. 192, 52.
 μάρων. 690, 14.
 μασθλητινὴ καρὶς. 204, 37.
 μαστοὶ 810, 20.
 μασχάλη. 611, 37.
 ματαΐζειν. 155, 23.
 μάττειν, pinsere hordea. 462, 36.
 μάχαιοι. 278, 58.
 μαχάταρ. 615, 48.
 μεγάλειον unguentum, vel με-
 γάλλιον. 975, 33.

- μέθυ vide παροιμία.
 μέθυ βύβλινον. 69, 60.
 μεθύσης. 969, 46.
 μέθυ χαλκκρατον. 24, 52.
 μελαγχρής. 292, 64.
 μελάμπυγοι. 205, 21.
 μέλαν δρυός et μελανδρύαι. 548, 34.
 μελετᾶν, meditari. 688, 39.
 μέλημα, mea cura. 844, 52.
 μέλη πάραυτα. 296, 55.
 μέλη et ὤδος poculorum nomi-
 na. 807, 17.
 μελικηρίδες et μελίκηρες. 925, 24.
 μέλιτα pro μέλιτα. 826, 27.
 μέλος. 903, 46.
 μέλος et αἴλησις confunduntur.
 889, 37.
 μελωδός ἤχος. 167, 32.
 μένανδρος virgo. 192, 49.
 μένειν. 369, 54.
 μενεκράτης, columna. 192, 49.
 μεσάραιον. 181, 34.
 μετακέρασμα, et μετάκερας arua
 terpida. 84, 20.
 μεταμφιάσασθαι τετράγωνα ἑμά-
 τια. 371, 52.
 μετάνιπτρον. 809, 61.
 οἱ περὶ μετεώρων φόβοι. 498, 54.
 μετρεῖν ὀφθαλμόν. 864, 40.
 μέτωπον κίττω κεκρικωμένον.
 81, 52.
 μέτροι τῆς τύχης. 438, 59.
 Μῆδος, quis. 109, 65.
 μήκωνες λευκοί. 796, 46.
 μηλία ξαρινή. 161, 24.
 μημίλαμφοι, vide ἡμίλαμφοι.
 μηποτε δὲ dubitationis nota
 apud Graecos. 32, 23.
 μήτρα, μητρόπολις καὶ μήτηρ.
 184, 62.
 μηχανὴ σχαστηρία. 246, 33.
 μικροπολιτικὸν τὸ μὴ δύνασθαι
 συμπληρῶσαι, varie explo-
 tum. 611, 66.
 μικροτράπεζοι φυλλοτρῶγες. 248,
 20.
 μικρὸς τὴν γνώμην. 436, 37.
 μίνδαξ species suffitus. 978, 41.
 μιργάβωρ. 615, 50.
 μίσθωμα. 877, 13.
 ἐκ μισθωτῆς οἰκίας ἐξίεναι. 370, 64.
 ὁ μνημονεύομενος γρίφος. 762, 68.
 μνοία et μνώα. 459, 11.
 μόθαιες. 467, 50.
 μοῖραι. 31, 60.
 Μολιόνη et Μολιόνες. 115, 59.
 μολόχη. 120, 44.
 μόλτυος. 102, 24.
 μονοσιτεῖν, vide μονοφαγεῖν.
 μονότροπος. 435, 27.
 μονοφαγεῖν et μονοσιτεῖν. ut di-
 ferant. 94, 43.
 μόρα et συκάμιννα, unde dicti
 104, 58.
 μόρον, vide μῶρον.
 Μόστηνα κάρνα. 104, 60.
 Μότα, vide ἄμωτα.
 Μουκηρόβατος nucifrangibulum
 107, 41.
 μοῦρκορ. 615, 54.
 μοῦρταρ. ibid.
 μουσική πάνδημος. 903, 12.
 μουσικός ἀγὼν ἐγκωμίων. 731, 27.
 μουσιούν et μουσιώται. 850, 52.
 ἐν Μουσῶν. 958, 26.
 μουστάκια. 921, 13.
 μοχθηρὸς et μόχθηρος. 608, 61.
 μυθικαὶ διαθέσεις. 345, 40.
 Μυκηρὸν, Cypriae amygdali-
 praegrandes. 106, 55.
 Μύκωνος et Μύκονος. 598, 46.
 μύμαρ et μῶμαρ. 615, 55.
 μυνδοί. 538, 33.
 Μυρικοῦς. 106, 48.
 μυρμιαί, vel μύρμαι. 547, 14.
 μύρον ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι. 969, 52.
 ejus vocis etymon ex fe-
 tentia Athenaei.
 μύρον ξαρινὸν sive ἡρινόν. 257, 31.
 μῦρος et μύραινα. 545, 40.
 μυστήλη. 240, 49.
 μυστήρια, murium latibul-
 192, 50.
 μυχὸς domus. 627, 50.
 μυχοὺς πόλεως. 627, 64.
 μῶρον et μόρον. 102, 32.

N.

- Νάειν et ναίειν. 968, 16,
 νόπυ, σίναπι, et σιναπεῖν. 635, 27.
 Ναυκρατίτης στέφανος. 956, 12.
 ναστός et νάνος. 463, 63. et (C)
 νεανική λοπάς. 303, 60.
 νεασπάτωτον. 895, 33.
 Νεβρωδείς, aut Νευρωδείς 334, (C)
 νενύρ. 615, 57.
 νέμεσις. 582, 38.
 νεοδάρη. 238, 10.
 νεοθήξ μάχαιρα. 535, 37.
 νέοι νυκτερεύοντες. 627, 18.

ρομητραί. 681, 27.
 ρός pro νερός. 334, 65.
 ροσπαστείσθαι. 671, 20.
 ροί et παραστάται, testiculi. 661, 27.
 ροστί vox laxae significationis. 385, 61.
 ροστία plantae, novellae. 883, 64.
 ροστίαι, vide ἀναρίται.
 ροστωτικά δίκαι. 695, 55.
 ροστώτης, scriptor. 144, 48.
 ροστωρ. 615, 57.
 ροστώτα Neptuno sacra. 563, 20.
 ροστώειν pro effundere. 708, 59.
 ροστωλάδες Μυκόνιαι. 601, 14.
 ροστωλόρ. 615, 58.
 ροστωλότρον, vide λτρον.
 ροστωλόκος, Gallina Numidica. 942, 36.
 ροστωμοί συμποτικοί. 331, 30.
 ροστωμή νόμω γαμετή. 859, 47.
 ροστωμω κατακλείειν. 596, 37.
 ροστωμοί, vitia. 866, 34.
 ροστωμάδες ὄρνεις. 306, 31.
 ροστωμάτων scriptores. 281, 54.
 ροστωμάτος λαμπρός. 589, 14.
 ροστωμφοία. 346, 21.
 ροστωμφορ χαλκός. 898, 46.
 ροστωμφοριδανός. 522, 26.

Ξ.

ροστωμφοριτής. 218, 43.
 ροστωμφοροσθαι δρυπέπεισι. 114, 65.
 ροστωμφοροσθαι color. 931, 56.
 ροστωμφοροσθαι χυμός. 159, 14.

Ο.

ο ο ου pronuntiatum a veteribus. 786, 48.
 οελλαι. 208, 39.
 ογκος pro ἕξις. 61, 51.
 ογκος. 156, 44.
 ογκώδης saltatio. 52, 30.
 ογκωτή ξύστρα. 190, 44.
 ογκωθαρ sumen, ὑπήτριον, ὑπογάστριον. 685, 27. et seqq.
 ογκωθής ἔστιν ἐγκοπὴ προκοπῆς. 760, 32.
 ογκωθιοί Αἰγύπτιοι. 790, 62.
 ογκωθιος. 246, 23.
 ογκωθιος pro πόλις. 715, 12.
 ογκωθιστος. 434, 48.
 ογκωθιοί. 66, 64.
 ογκωθιάς, columba. 617, 46.
 ογκωθία Πηλία ποιεῖν. 661, 34.
 Casaub. Anim. in Athen. T. III.

οἰνηρά ἀγγεῖα, five ἀμφορεῖς νερασμένοι. 776, 14. et 15.
 οἰνηρά πατρίς. 881, 23.
 οἰνιστορία. 814, 38.
 οἰνολογεῖν. 57, 33.
 οἰνόπεδον. 777, 13.
 οἶνος etymum. 77, 43.
 οἶνος εὐρέτης. 77, 12.
 οἶνος ὀνογλίας. 69, 63.
 οἶνος κεκερασμένος ἀκρατος. 24, 54.
 οἶνος κοκκῦζει vel κοχύει. 70, 23.
 οἶνος οἰνουντιάδης. 71, 17.
 οἶνος ἄνθεος ὀσδόμενος. 778, 20.
 ἐν οἴνω, in vino. 633, 22.
 οἶοι εἶναι ποιεῖν. 654, 40.
 οἴνω ὀμιλεῖν, vinum bibere. 114, 58.
 οἶος ἄωτος. 793, 43.
 πρὸς οἴωνοῦ τίθεσθαι. 35, 10.
 ὀλβιογαστωρ. 197, 51.
 ὀλκία. 343, 47.
 ὀλμος. 814, 11.
 ὀλολυγμοί. 424, 36.
 ὀλολύζειν. 514, 60.
 ὀλοσιαλοκάλαμος, et ὀλεσιαυλοκάλαμος. 561, 47.
 ὀλπη. 433, 34.
 ὀλπις, trulla vinaria. 41, 46.
 ὀμαρτή. 41, 27.
 Ὀμηρικὰ δεῖπνα, apud Plutarchum. 27, 42.
 Ὀμήρειοι κεκρούφαλοι. 962, 22.
 οἱ παρ' Ὀμήρω νόμοι. 27, 63.
 ὀμόκαποι. 17, 29.
 ὀμορος ἄρτος. 212, 64.
 ὀμοσίπυοι. 17, 29.
 ὀμφοκταί νεκροί. 981, 49.
 ὀνθύλευοις five μονθύλευοις. 12, 50.
 ὄνια. 557, 46.
 ὄνομα Θεβαίων pro Thebani. 43, 28.
 ὀνόματα ταπεινά. 751, 45.
 ὀνόματα Θεοφόρα. 751, 50.
 ὄνοι γέμοντες οἴνου. 308, 45.
 ὀνοματοθῆραι. 189, 54.
 ὀξέων panis. 218, 42.
 ὀξύα et πρόμαλος. 313, 21.
 ἢ δι' ὀξυβάφων μουσική. 340, 28.
 ὀξύγαρον. 141, 28.
 ὀξύμαλα Περσικά. 161, 25.
 ὀξύπεινος. 94, 34.
 ὀξύς et ὀξύγαρον. 140, 10.
 ὀπηνία. 642, 65.
 ὀπιτιότλα serpia. 895, 18.

- ὄπλα navis, arma. 355, 26.
 Ὀπλοῦτα, pars Homericæ rhapsodiae. 41, 11.
 ὄπος. 198, 47.
 ὄπτος τάριχος, cutis squallida. 189, 54.
 ὄπτος, qui est in conspectu. 188, 27.
 ὄπτηρια. 391, 14.
 τὸ ὄρατὸν τοῦ πράγματος. 580, 65.
 ὄργανα κατὰ μίτον. 310, 50.
 ὄργανον Μολοσσόν. 325, 12.
 τὰ ὄργανικὰ. 330, 36.
 Ὀργή. 298, 23.
 ὄργιαστικά sacra. 938, 27.
 ὄρηθῆν. 123, 35.
 ὄρθαγορίσκοι, et ὄρθραγορίσκοι. 264, 17.
 ὄρθροβόας. 192, 52.
 ὄρμενος. 129, 25.
 ὄρνεις, gallinae. 44, 19.
 ὄρνίδης ἄρτος. 212, 54.
 ὄρνιθιος ζωμός. 593, 28.
 ὄρνιθομανεῖς. 779, 50.
 ὄρος φιλίας, pro perfecta amicitia. 92, 51.
 Ὀροφέρνης. 734, 44.
 Ὀρούα pro Ὀροῦα. 178, 32.
 ὄρφως et ὄρφός. 548, 31.
 ὄρχεῖν. 53, 11.
 Ὀρων varii scriptores. 844, 60.
 ὄς pro ὄ, et contra. 813, 27.
 ὄσις ἔνεκα. 543, 32.
 ὄσφυλοι et ὄσφύλια. 253, 57.
 ὄστρακίδαι. 116, 36.
 ὄστρεα et ὄστρεα. 176, 15.
 ὄτριχας, ολιετίας. 933, 50.
 οὔλον ἔει. 891, 32.
 οὔπιγγου. 891, 34.
 οὐρανίσκος et οὐρανός. 344, 41.
 οὐρανός ὀπιανιῶν. 255, 15.
 οὐρανοχρώματοι solenes. 175, 51.
 οὔτος. 689, 33.
 ὄχη. 631, 47.
 ὄχλος. 14, 60.
 ὄψον, πετραῖον. 428, 62.
 ὄψον, ὄψον θαλάττιον. 476, 19.
 ὄψον etymum. 476, 40.
 ὄψον, piscarium forum. 592, 46.
 ὄψοποιός vide μάγειρος. 691, 55.
 ὄψωνεῖν. 602, 29.
 ὄψωνεῖν Πηγηίδας. 397, 32.
 Παιδικὰ Sophronis. 562, 25.
 Παιδίων fabulae multorum pro-
 tarum inscriptae. 178, 21.
 παιδισκίριον. 351, 22.
 παιδισκίριον. 733, 44.
 παλζειν. 653, 29.
 παλζειν et ludere. 842, 18.
 πᾶν Λεῦκε. 188, 49.
 παῖς Κύκης. 845, 62.
 παισά. 919, 11.
 Παιώνιον. 462, 52.
 παλαίθετος. 905, 38.
 παλαιούσθαι de vino. 59, 59.
 πάλαισμα disputator. 30, 20.
 παλαιστής ἀντίοργιος. 420, 56.
 παλαιῶρ. 615, 58.
 πάλη μονομάχος, 280, 54.
 παλία. 182, 28.
 παναθηναίων ἑορτή. 192, 62.
 πανδαισία. 328, 57.
 πανός vox Aeschyli. 995, 24.
 πάνξνοι. 780, 51.
 Πανός ἄγημα. 107, 27.
 πάνος. 215, 18.
 πᾶξ, παχ. 140, 10.
 παρὰ pro περὶ. 25, 35.
 παραβίτης. 351, 27.
 παραβοηθῆν. 11, 53.
 παραγεύεσθαι. 91, 28.
 παράδεισος. 830, 29.
 παραδεδειπνήσθαι. 717, 27.
 παραδρομή. 850, 49.
 παραιτεῖσθαι et περιλίστασθαι]
 fugere aliquid. 955, 51.
 παραιτήσις. 321, 35.
 παρακαταθήκη Menandri. 869,
 παρακατεσθῆν. 639, 26.
 παρακινεῖν πρὸς ἡδονάς. 842,
 παραμασήτης et παραμασύνη
 250, 58.
 παραναβαίνειν. 351, 38.
 παρανομώτερος pro παρανομώ-
 τος. 859, 44.
 παραπέμπειν ἱκανός ζωμός. 264,
 παραπομπή. 595, 36.
 παραρτήματα, five παραδόξιο
 364, 44.
 παρασάγγαι, vox Barbara. 230,
 παράσειρον. 359, 25.
 παράσιτος, et quae super
 voce observantur. 412,
 παράσιτος vocis auctor an-
 quissimus. 417, 21.
 παρασκενάζειν. 321, 47.
 παραστάται. 736, 36.

Π.

Παιδάριον. 351, 22.

ὄρατὸν τοῦ πράγματος
 ὄργιαστικά sacra
 ὄρνιθιος ζωμός
 ὄρνιθομανεῖς
 ὄρος φιλίας
 ὄροφέρνης
 ὄρούα
 ὄρφως et ὄρφός
 ὄρχεῖν
 ὄρων varii scriptores
 ὄς pro ὄ, et contra
 ὄσις ἔνεκα
 ὄσφυλοι et ὄσφύλια
 ὄστρακίδαι
 ὄστρεα et ὄστρεα
 ὄτριχας, ολιετίας
 οὔλον ἔει
 οὔπιγγου
 οὐρανίσκος et οὐρανός
 οὐρανός ὀπιανιῶν
 οὐρανοχρώματοι solenes
 οὔτος
 ὄχη
 ὄχλος
 ὄψον, πετραῖον
 ὄψον, ὄψον θαλάττιον
 ὄψον etymum
 ὄψον, piscarium forum
 ὄψοποιός vide μάγειρος
 ὄψωνεῖν
 ὄψωνεῖν Πηγηίδας
 Παιδικὰ Sophronis
 Παιδίων fabulae multorum pro-
 tarum inscriptae
 παιδισκίριον
 παιδισκίριον
 παλζειν
 παλζειν et ludere
 πᾶν Λεῦκε
 παῖς Κύκης
 παισά
 Παιώνιον
 παλαίθετος
 παλαιούσθαι de vino
 πάλαισμα disputator
 παλαιστής ἀντίοργιος
 παλαιῶρ
 πάλη μονομάχος
 παλία
 παναθηναίων ἑορτή
 πανδαισία
 πανός vox Aeschyli
 πάνξνοι
 Πανός ἄγημα
 πάνος
 πᾶξ, παχ
 παρὰ pro περὶ
 παραβίτης
 παραβοηθῆν
 παραγεύεσθαι
 παράδεισος
 παραδεδειπνήσθαι
 παραδρομή
 παραιτεῖσθαι et περιλίστασθαι]
 fugere aliquid
 παραιτήσις
 παρακαταθήκη Menandri
 παρακατεσθῆν
 παρακινεῖν πρὸς ἡδονάς
 παραμασήτης et παραμασύνη
 παραναβαίνειν
 παρανομώτερος pro παρανομώ-
 τος
 παραπέμπειν ἱκανός ζωμός
 παραπομπή
 παραρτήματα, five παραδόξιο
 παρασάγγαι, vox Barbara
 παράσειρον
 παράσιτος, et quae super
 voce observantur
 παράσιτος vocis auctor an-
 quissimus
 παρασκενάζειν
 παραστάται

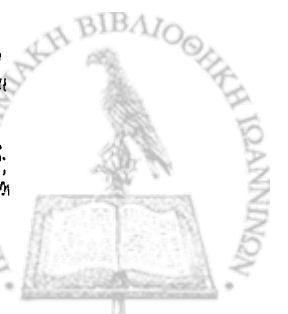
ραστάται, testiculi. 677, 45.
 ρατάττεσθαι τοῖς Ἑλλησι. 276, 61.
 ρατίνειν. 285, 49.
 ρατίνειν 278, 44.
 ρατίθεσθαι. 462, 28.
 ρατρέφισθαι. 369, 62.
 ρατρέχειν. 279, 52.
 ρατρήματα. 364, 21.
 ραφθορά. 174, 15.
 ραχέειν λίτρον, vel potius
 νλίτρον. 941, 53.
 ραχέειν μύρον. ibid.
 ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. 871, 60.
 ραρεβολαὶ Excerpta. 1, 12.
 ραρευμολογία. 498, 25.
 ραρευδιασται et ραρευδιάζειν. 578, 66.
 ραρητῆσθαι. 269, 50.
 ραροδος in nave. 355, 11.
ΡΑΡΟΙΜΙΑΙ. Καταπυγοτέρα
 τῶν ἀλφησιῶν. 2, 29.
 Τρεῖς δ' ἀπομαξαμένοισι θεοὶ
 διδασιν ἄμεινον. 7, 48.
 Πρὸ Εὐκλείδου, vel ὑπὲρ Εὐ-
 κλείδου. 10, 21.
 Οὐδέν ὁ ὀνήσει βολβὸς ἂν μὴ
 νεῦρ' ἔχῃ. 19, 16.
 Ἄθυστα ἱερὰ κατεσθίει. 35, 47.
 Ἄρ' οἶσει τρία; 68, 18.
 Παιδιὰ φαίνοιτο ἂν εἶναι vel
 λῆρος. 76, 24.
 Οἶνος καὶ ἀλήθεια. 80, 39.
 Βόμμα Σαρδιακόν. 98, 30.
 Ὄνος βαδίσεις εἰς ἄχυρα τρα-
 γημάτων. 107, 14.
 Ναυσικλείδους ἔρημα. 129 13.
 Μείζον ἢ Τροίαν ελεῖν. 131, 46.
 Ἐγκέφαλον ἔχειν. 146, 62.
 Τὸν οἰκὸν τρώγουσα γύναι τὰν
 γλαῖναν ὑφαίνει. 148, 45.
 Χλαῖναν ἐν θίρει τρίβεις. 149, 15.
 Βαλτη καὶ θέρεος καὶ χεῖματος
 ἐστὶν ὄριστη. 149, 18.
 Αὐγκέως ὀξυπέστερος. 152, 27.
 Πέπων ἔρινος ἄλλους ἐξεριναίσεις
 λόγῳ. 152, 29.
 Χαιρέτω Λιβυκαῖσι βίβλοις ταῖς
 τ' Ἄντωνος πλάνας. 161, 27.
 κόγχην διελεῖν. 170, 35.
 Τοῦ πατρὸς τὰ παιδιά. 186, 11.
 Ἴππῳ γηράσκοντι τὰ μελὸνα κύνῃ
 ἐπιβάλλε. 223, 51.
 ταραγὸς ἀξιώτερος. 229, 40.
 Ἐξ ἀμάξης λαλεῖν. 282, 24.

χύτρα δὲ φακίας ἤψετο, non
 esse proverbium, contra
 Erasmus disputatur. 288,
 38.
 Τὸ ἐπὶ φακῇ μύρον. 292, 14.
 Οὐ μὲν τοι παρα κωφὸν ὁ τυ-
 φλὸς ἔοικε λαλῆσαι. 296, 43.
 τὸν ἔδοντα ἀντιξύων. ibid.
 Μάγαδις λαλήσω μικρὸν ἅμα
 σοι καὶ μέγα. 315, 10.
 Ἰσα βαλῶν Πυθοκλεῖ. 373, 25.
 Ἀγρόφως λέγειν. 384, 22.
 Σὺ δὲ τιμοπώλης ὡς Ἀχιλλεύς
 οὐδὲ εἰς. 403, 22.
 Ὀνου οἰκία. 414, 31.
 Ὅταν ἢ δεκάποιν τὸ στοιχείον.
 425, 36.
 Χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν.
 495, 50.
 κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι et ἀνὰ
 ῥοῦν χωρεῖν. 507, 53.
 Οὐ μάλα κίρκας. 563, 12.
 Μυσῶν λελα. 563, 54.
 χελώνης ἢ δεῖ φαγεῖν ἢ μὴ φα-
 γεῖν. 581, 46.
 οὐδεὶς μέγας σαπρὸς ἰχθύς.
 603, 60.
 ἀφ' ἐνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ
 αὐτὸ ὑποκρίκειν. 617, 24.
 ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον. 655, 47.
 Ἀσπένδιος κισσαριότης. 690, 64.
 κέγχρον τρυπᾶν. 714, 55.
 Ἡ πέντε πίνειν, ἢ τρία, ἢ μὴ
 τέτταρα. 721, 31.
 Ζῆ χύτρα, ζῆ φιλία. 769, 46.
 δάκτυλος ἡμέρα. 798, 21.
 Οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς σαν-
 τοῦ πτεροῖς ἄλισκη. 810, 28.
 Ἀρῆν ταυτὰ τοῖς εὐχομένοις.
 820, 34.
 Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις. 837, 18.
 Ἀπεσκυθισθαι. 837, 30.
 Βαδίσειν εἰς Ἡραῖον ἐμπειλεγ-
 μένον. 838, 24.
 Βοῦς ἐπὶ γλώττῃ μέγας. 856, 15.
 Παγὺς γὰρ ὡς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα.
 855, 64.
 Περιλιπιιδῶσθαι. 856, 43.
 Ἄλλ' ἐξέπεσε πορθμῖς ἐλατίνῳ
 πλάτῃ. 861, 61.
 ἐξέπαισε. 861, 64.
 ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν.
 866, 36.
 Ἀβυδηρὸν ἐπιφόρημα. 912, 30.
 Ἀληθεσμένος βίος, βίος μεμαγμέ-

- νος, et βλος ἐξηλημένος. 913, 63. et seqq.
 Ἦσθα χίδρα καὶ σωτηρία. 924, 54.
 Καινὸς οὔτος Παλαίφατος. 940, 49.
 Ἄλλος οὔτος Ἡρακλῆς. 940, 46.
 Τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. 992, 38.
 εἰς αἶγας ἀγρίας ἀποπέμπων τοὺς ζητοῦντας. 162, 49.
 παροιμία et μέθη quomodo differant. 736, 50.
 Πάρος pro πάριον. 915, 28.
 παροψημάτιον. 639, 23.
 παροψωνήματα bellaria dicta. 912, 50.
 πάσασθαι et πάσσασθαι. 780, 30.
 πάσορ. 615, 60.
 παοχητιῶντα βρώματα. 250, 53.
 πατάνειον. vide βατάνειον.
 πατάνεψις vox Sicula. 524, 50.
 πατανίων σωρεύματα, patinarum struices. 678, 19.
 πάτασσειν εἰς μέσον. 740, 60.
 πάτημα. 30, 30.
 πατήρ τῆς βίβλου. 1, 13.
 πατήρ τῆς τιμῆς. 3, 50.
 Πάτρια θυγατριδῶν. 698, 37.
 Πατριδίων et ἀπφάριον. 866, 35.
 πέδα pro μετά. 711, 24.
 πέζις. 125, 34.
 πελάνορ. 615, 59.
 Πελειάδες. 810, 26.
 πέληρ. 615, 61.
 πέλινα. 814, 51.
 πέλληρ. 615, 61.
 πέμπτην ἡμέραν pro περὶ πέμπτην ἡμ. 656, 50.
 πεμφθεῖς pro πέμφας. 915, 28.
 πέμφιξ, et πέμφης. 399, 44.
 πενήστης, pro servo simpliciter. 459, 24.
 πένθος ἄωρον. 981, 61.
 πεντόπλοα. 815, 42.
 πεντετηρίδων γραφαί. 347, 61.
 πεντηκοστολόγοι. 100, 66.
 πέπηγεν οὔρος. 852, 35.
 πεπραγματεῦσθαι περὶ τί. 437, 39.
 πέπραται τὸ πρᾶγμα. 653, 61.
 τὰ πεπτόμενα ἐπὶ τὴν τράπεζαν. 828, 55.
 πέπων νεκταροσταγῆς. 69, 59.
 πέπων, mollis et ignavus. 154, 15.
 περαινέσθαι. 873, 27.
 πέρας artis. 652, 34.
 πέρας κάλλους. 39, 49.
 τὰ πέρατα τῶν ἀγγέλων, or venarum. 91, 65.
 περίδιξ pro astuto et libidinoso. 658, 62.
 περὶ pro παρὰ ex imperitia liberiorum. 25, 35.
 περιάλλος. 261, 15.
 περιβόητον ποιεῖν. 236, 12.
 περιβολή et ὑποβολή. 98, 19.
 περιγίνεσθαι. 276, 65.
 περιγράφειν, circumscribere vox forensis. 134, 20.
 περιγράφειν, delere, vox criticorum. 324, 35.
 περιδεῖσθαι πώγωνας. 190, 46.
 περιδινος. 461, 47.
 περιέχων, de aëre. 345, 20.
 περὶ ζῶων, et περὶ φυτῶν apud Athenaeum quomodo capiendum. 171, 32. et 33.
 περικάρπιον. 142, 38.
 περικομμα. 658, 62.
 περικύμων μαστός. 215, 43.
 περιλευκος. 344, 48.
 περιμάττειν τὸ ὄφθαλμῷ. 157, 1.
 περιόδοι νικῶν. 708, 51.
 περιπαθῆς. 600, 63.
 περιπεταλοῦν. 20, 62.
 περισκελὲς poculum. 795, 59.
 περισκελῆ καύματα. 933, 31.
 περισσοτρίφητος οἰζύς. 291, 17.
 περιωτάσιμος στοά. 295, 31.
 περιστασις, pro vita non philosophica. 835, 16.
 περιωτέριον. 677, 36.
 περιστρώματα. 99, 12.
 περιστρώματα πυργωτὰ et ζωα. 343, 56.
 περισχιδεῖς calcei. 847, 17.
 περιφερόμενα ὄρᾱν πάντα. 283, 231, 50.
 περιφοραὶ αἱ προπαρατιθέμεναι. 231, 50.
 περιφορὰ pro περιφέρεια. 101, 1.
 περὶ φυτῶν, vide περὶ ζῶων.
 περιχεῖσθαι. 804, 47.
 πεταλίδις. 650, 10.
 πετάσους ἐπιτεθειμένοι. 310, 1.
 πετασώδης σπερμάτων φύσις. 647, 47.
 πέταχρον, poculi genus. 239, 1.
 πέτιχρον et πέδαχρον. 815, 47.
 πετραῖος ἰχθύς. 429, 10.
 πέψις et σῆψις quomodo in

ne
 52
 Bis e
 117
 187
 257
 301
 305
 307
 309
 311
 313
 315
 317
 319
 321
 323
 325
 327
 329
 331
 333
 335
 337
 339
 341
 343
 345
 347
 349
 351
 353
 355
 357
 359
 361
 363
 365
 367
 369
 371
 373
 375
 377
 379
 381
 383
 385
 387
 389
 391
 393
 395
 397
 399
 401
 403
 405
 407
 409
 411
 413
 415
 417
 419
 421
 423
 425
 427
 429
 431
 433
 435
 437
 439
 441
 443
 445
 447
 449
 451
 453
 455
 457
 459
 461
 463
 465
 467
 469
 471
 473
 475
 477
 479
 481
 483
 485
 487
 489
 491
 493
 495
 497
 499
 501
 503
 505
 507
 509
 511
 513
 515
 517
 519
 521
 523
 525
 527
 529
 531
 533
 535
 537
 539
 541
 543
 545
 547
 549
 551
 553
 555
 557
 559
 561
 563
 565
 567
 569
 571
 573
 575
 577
 579
 581
 583
 585
 587
 589
 591
 593
 595
 597
 599
 601
 603
 605
 607
 609
 611
 613
 615
 617
 619
 621
 623
 625
 627
 629
 631
 633
 635
 637
 639
 641
 643
 645
 647
 649
 651
 653
 655
 657
 659
 661
 663
 665
 667
 669
 671
 673
 675
 677
 679
 681
 683
 685
 687
 689
 691
 693
 695
 697
 699
 701
 703
 705
 707
 709
 711
 713
 715
 717
 719
 721
 723
 725
 727
 729
 731
 733
 735
 737
 739
 741
 743
 745
 747
 749
 751
 753
 755
 757
 759
 761
 763
 765
 767
 769
 771
 773
 775
 777
 779
 781
 783
 785
 787
 789
 791
 793
 795
 797
 799
 801
 803
 805
 807
 809
 811
 813
 815
 817
 819
 821
 823
 825
 827
 829
 831
 833
 835
 837
 839
 841
 843
 845
 847
 849
 851
 853
 855
 857
 859
 861
 863
 865
 867
 869
 871
 873
 875
 877
 879
 881
 883
 885
 887
 889
 891
 893
 895
 897
 899
 901
 903
 905
 907
 909
 911
 913
 915
 917
 919
 921
 923
 925
 927
 929
 931
 933
 935
 937
 939
 941
 943
 945
 947
 949
 951
 953
 955
 957
 959
 961
 963
 965
 967
 969
 971
 973
 975
 977
 979
 981
 983
 985
 987
 989
 991
 993
 995
 997
 999

neratione locum habeant. *πλούταξ*. 251, 56.
 525, 26. *πλύνειν*, maledicere. 229, 60.
 μς et σήψις quomodo differant. 475, 36. *ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ*. 492, 53.
 γός, pro albo. 660, 67. *πνευμόνιον*. 206, 18.
 ός vinum mixtum aut man- *πνίγειν*. 135, 46.
 gonizatum. 661, 36. *ποάστριαι*. 213, 52.
 ός vinum. 930, 38. *ποάστριον*. 213, 60.
 et *πίνε*. 741, 26. *ποδεΐα* udones. 133, 65.
ζομαι vox fervorum *ἀκο-* *πόθεν*, unde, negandi signifi-
λούθων. 888, 35. catione. 964, 17.
πιθόγαστροι. 222, 42. *πολήσις* διὰ λόγου. 908, 58.
ήματα lemniscorum. 369, 30. *ποιητής* τῶν λεγομένων *κολάβρων*.
ρῦν, vel *πιλεῖν*. 135, 57. 984, 50.
αξ. 428, 45. *πρημάδες*. 570, 63.
ειν. 50, 18. *πόλις* pro χώρα. 88, 40.
ειν *ἐξείναι*. 501, 48. *Πολιτεΐαι* Critiae antiqui scrip-
ειν τὴν *ἐπίστιον*. 742, 39. toris. 779, 14.
πίναι ἐκ τοῦ *βυθοῦ* φνόμενα, *πόλος*, coelum. 123, 25.
 vel *βύσσου*. 172, 50. *πόλιος* Graecorum. 923, 32.
οῖνον *τρυγίαν*. 72, 10. *πολύκοπος* saltatio. 52, 37.
πῖον, de omni genere pin- *πολυποίκιλος*. 165, 24.
 guedinis. 145, 39. *ὁ πολύπους ἐστὶ συντητικός* 550, 62.
ροι, *pipiones*. 640, 29. *πολφοί*. 288, 26.
τας. 155, 20. *πομπή*, ferculum pompae. 347,
Πισάτις. 601, 37. 14.
ρη. 615, 62. *πομπήν* *πέμπειν*. 346, 45.
σήρων *μόρος*. 857, 11. *ὁ Ποντικός* *λεσχηνεύτης*. 926, 41.
τάκια vel *φιστάκια*. 926, 43. *πόντιον* *κοῖλον*. 477, 47.
 et 51. *πόπαρ*. 615, 64.
υῖδες. 116, 43. *πόρ*, pro *πούς*. *ibid*.
υλος. 770, 48. *πορθμός*, aut *πορθμός*. 594, 14.
υσος. 569, 26. *ἐπὶ τοῦ τριβωνος* *πορφύρα*. 370, 27.
κοῦς *Φιλοξένειος*. 24, 24. *πορφυροβαφοῦς* *χείρ*. 883, 15.
κοῦς, *malvae* semen. 120, 52. *πόταινος* *gratus* vel *similis*.
κοῦς *ὑβριστής*. 200, 42. 560, 59.
κῶσθαι. 759, 60. *ποταμός* *κοῖλος* *ὄυεις*. 667, 43.
άταια et *Πλαταιαί*. 274, 60. *Ποτήρι* ἢ *γραῦς*, ἄλλο δ' οὐδὲ
κτῆρ. 615, 62. *ἐν* *βλέπει*. *idem* quod,
κτίστακος *piscis*. 539, 55. *Apus* *ad armillum*. 787, 48.
κτῆρ. 615, 65. *ποτιφόριμον* *τέμαχος*. 233, 26.
κται *ἀνάγκαι*, *retia*. 133, 36. *Ποτνιεύς* vel *Πότνιος* *Γλαῦκος*.
κτῆ *πολύποδος*. 18, 60. 169, 36.
κτῆ *κτῆ* *ὑφασμα* *σχολίου*. 534, 27. *πότοι* et *καθημερινή* *χρησις* ut
κτῆ *γεννική*. 530, 64. differant. 72, 37.
κτῆ. 615, 64. *πράγμα* *δυσγροπίστον* apud *Li-*
κτῆ *ἀγορά*. 465, 49. *banium*. 961, 16.
κτῆ *verbi* *variae* *notio-* *τὸ* *πράγμα* *δέχεσθαι*. 650, 45.
κτῆ. 612, 10. *πραθῆναι* *ἐπ'* *ἐξαγωγή*. 292, 53.
κτῆ. 580, 18. *πρασσοκουρῖδες* et *juli*. 143, 53.
κτῆ *de vino*. *πρημάδες*. 571, 36.
κτῆ. 64, 18. *πρῆστις*. 816, 20.
κτῆ *πλάκοῦς*. 920, 52. *προάγειν* *ἐπὶ* *τὰς* *κλήσεις*. 834, 30.
κτῆ *κακόν*. 864, 54. *προαιρετική* *βία*. 34, 31.

- προβατεὺς Pastor. 523, 12.
 προηγούμενος. 405, 57.
 προθεὶς vox criticorum. 502, 45.
 προκυκλεῖν, ἐκκυκλεῖν, sive ἐγκυκ-
 λεῖν. 628, 21.
 πρὸ μοίρας et πρὸ ὤρας. 981, 40.
 et 42.
 προπλνεν et ἀντιπροπλνεν. 241, 54.
 προπλνεν κώμην τιῆ. 788, 60.
 προπιὼν ἰσώπου. 284, 11.
 πρόπομα, quid significet. 118, 38.
 πρόποσις munus. 948, 31.
 τὰ προπύλαια. 929, 54.
 προσβαλνεν. 420, 63.
 πρὸς τιμὴν γλνγεσθαι. 690, 23.
 προσαιρεσθαι edere. 159, 15.
 προσαναπληροῦν τιμὴν τι. 932, 31.
 προσαιποφέρειν. 369, 21.
 προσάρματα, cibi. 159, 15.
 προσεπιμετρεῖν. 77, 26.
 πρόσκομμα, vide ὑπώπιον.
 πρόσσηνες et πρόσκυνοι. 453, 38.
 προσίστασθαι. 427, 45.
 προσοψωνεῖν. 602, 32.
 Προσπαλιῶν nomen varie cor-
 ruptum. 564, 43.
 προσπεπονθέναί. 600, 53.
 προσποιεῖσθαι et ἀποπροσκοι-
 σθαι. 688, 44.
 προστίθεσθαι πρὸς τὸ νόμα. 149,
 40.
 πρόστομα, quae dicantur. 757,
 16.
 τὰ προσφερόμενα. 622, 15.
 προσφύσειως ἀρχή. 125, 50.
 πρόσχιον. 700, 28.
 προσώδιον sive προσόδιον. 902, 34.
 πρόσωπον καρδίας μαυθλητίνης.
 204, 30.
 πρόσωπον, frontispicium. 358,
 31.
 προτελής θυσία. 649, 55.
 προφυράματα μαζῶν. 263, 30.
 προῦπογράφειν. 860, 19.
 προῦμνον, προῦνη, prunus. 102,
 13. et 17.
 προυσίας. 816, 27.
 προφαλνεν ἐκ τῶν τεγῶν. 275, 53.
 οἱ περὶ πρῦτανιν. 330, 63.
 πρυντανία sacramentum. 304, 49.
 πρυντανία, sportulae. 420, 25.
 πρυντανία urbium Graecarum
 omnium. 628, 53.
 ἐκ πρώτης παιδός. 881, 36.
 τῆς πρώτης ἐρέας. 346, 24.
 πρωτοφορεῖν. 865, 33.
 πτέρεις. 126, 38.
 πτερόν et περιπτερος. 357, 43.
 πτερόν. 806, 22.
 πτήσσειν. 651, 64.
 πτισσάνη unde dicta. 768, 58.
 τὸ πτιστικόν. 893, 25.
 Πτολεμαεῖς. 579, 60.
 πυάνιον. 543, 38.
 πύγαργοι. 206, 61.
 πυγή. 759, 49.
 Πύλοιο balneorum Sybariticorum.
 833, 45.
 πύελος. 224, 30.
 πυκτεύειν, πρὸ μονομαχεῖν. 250, 23.
 Πυλεῶν. 958, 37.
 πυλωρεῖν et πολυωρεῖν. 10, 37.
 Πυξοῦς. 103, 62.
 πυός. 116, 19.
 πυός πυριότης. 910, 57.
 πῦρ κούφον. 109, 37. μαλακώτε-
 ρον, et ἥττον θερμόν, ibid.
 ἀγειμένον. 109, 40. χλιαρόν
 et ἰσχύον, καὶ ἀκμαῖον. 109,
 41.
 πυρετός. 199, 39.
 πυρήνες. 115, 54.
 πυροὶ τρίμηνοι. 212, 54.
 πυροῦντες, pisces, et ἔμπυροι.
 623, 56.
 πυρόβιας. 135, 21.
 πυρόβότης. 666, 60.
 πυρόβουλας. 135, 22.
 πάλυψ. 622, 48.

P.

Ράβδοι sive ῥαβδία. 972, 17.

ῥακία. 653, 15.

Ραινοῦς. 103, 61.

ῥαπταῦλαι. 311, 36.

ῥάρος. 934, 41.

ῥαφανίδες vocis penultima, ἀ-
 ceps. 115, 24.

ῥαφανίδες πλυτοὶ et θαλάσσια
 vel Θάσσια. 115, 41.

ῥαφανίδωσις. poena adulter
 apud Athenienses. 19, 3.

ῥαφίς piscis, qui et βελόν
 555, 63.

ῥέξειν. ἐπὶ τοῦ θύειν. 939, 30.

ῥέοντα pocula. 816, 29.

ῥήγμα λαμβάνειν. 832, 54.

ῥήσιν περαινεν. 895, 49.

ῥήνη, squalus. 522, 19.

ῥέλον. 882, 22.

- ες, quid proprie. 125, 46.
 ρ. 615, 65.
 ρι. 701, 65.
 ρς. 816, 39
 ρν, natura muliebris. 463, 41.
 ρος. 688, 66.
 ροις ὑφαντῶν vestimenta. 837,
 60.
 ρ aquarum. 623, 59.
 ρημα vide ἔψημα.
 ρήματα. 242, 27.
 ρος, pro ῥάμπος. 669, 39
 ρμα. 613, 13.
 ρροκέραμος. 677, 63.
 ρρωτέρα αρυα. 508, 61.
 ρς. 816, 35
 ρας καπετός. 707, 46.
 Σ.
 ραβάρ. 615, 65.
 ρακωνεία, quid. 979, 14.
 ράκων. 308, 17.
 ραπης dictus Mnaseas Colo-
 ρphonius. 15, 43.
 ρπίζειν τὸ πομπικόν. 709, 33.
 ρμβρίας βομβύλιος. 456, 45.
 ρμίτης, panis. 219, 35.
 ραμοθράκη. 715, 30.
 ρδαλα ἀθανατάων. 256, 44.
 ράτινα. 233, 24.
 ρπρίας οἶνος. 68, 48.
 ρρίω. 615, 66.
 ρρίναι. 845, 51.
 ρατύρειοι. 308, 29.
 ρατυρικόν δράμα Sophoclis.
 720, 25.
 ρείος, vox Laconum. 631, 21.
 ρρά bulborum, et olerum
 fasciculi. 248, 25.
 ρρήναι. 812, 45.
 ρληντίδες γυναῖκες. 117, 28.
 ρληνόφως. 884, 40.
 ρελινοῦς. 103, 61.
 ρέμελος, vide σέσηλος.
 ρεμνή θεὰ Atheniensium, et
 σεμναὶ θεαί. 717, 37.
 ρέσηλος et σέμελος. 129, 30.
 ρεύεσθαι et σύεσθαι. 150, 18.
 ρευομένη, pro πορευομένη. 82, 43.
 ρημειώσεις. 1, 38.
 ρηπία. 560, 49.
 ρησαμοειδές. 214, 24.
 ρήψις et πέψις quomodo diffe-
 rant. 475, 36.
 ριαγῶν. 180, 32.
 ριαλῖς et ριαλενδρίς avícula. 673,
 63.
 ριβύναι et ριγύναι. 247, 34.
 ριγματισμός Euripidis. 13, 66.
 ρίδη Boeotica vox pro malo
 Punico a Sida oppido.
 927, 40.
 ρίγλος et ρίγλος 575, 16.
 ρικνός, cucumer, et pepo.
 148, 44.
 ρικνοῦ etymon. 149, 52.
 ρικωνία, cucurbita. 121, 38.
 ριλόδουνοι. 436, 24.
 ριλφίω σφενδοῶν. 182, 16.
 ρίνδρον. 461, 40.
 ριός. 616, 11.
 ριρός. 250, 17.
 ριτεῖν δημοσίων κτεάνων. 706, 25.
 ρίττυβος. 303, 13.
 ρκάλλιον et σκαφή. 818, 12, et 17.
 σκαρίς. 561, 57.
 σκατοφαγεῖν. 182, 63.
 σκαφίδες. 301, 30.
 σκάφιον, εἶδος κουράς. 97, 41.
 σκέλεφερ. 616, 11.
 σκελίς vide σχελίς.
 σκέπινος vel σκέπανος. 559, 24.
 σκενάρια. 944, 10.
 σκενασία et σκενάσεις. 205, 19.
 περὶ σκενασίας καὶ δοκιμασίας
 φαρμάκων Heraclides auc-
 tor. 270, 53.
 Σκηγὰς καταλαμβάνουσαι. 302, 21.
 σκηνοποιεῖσθαι. 362, 45.
 σκιάδες et umbrae. 267, 30.
 σκλαῖναι aut σκινίδες, vel σκλα-
 νίδες. 559, 29.
 σκιάς ἢ καὶ μηφόνος. 642, 49.
 σκιλλώδης, et κολλώδης. 169, 37.
 σκιλλώδη quae dicantur. 232, 64.
 σκινδαψος ὀξύνης. 313, 20.
 σκιφύδρια, σκιφός. 165, 26, et 27.
 σκληρότης vini, vide ψαθυρότης.
 σκoiότης. 513, 30.
 σκολιά, μέλη παροῦντα. 980, 37.
 σκολύπτειν. 234, 13.
 σκοτόδινος. 283, 30.
 σκυτίνη χύτρα. 223, 64.
 σκόπτειν. 671, 28.
 σμάσθαι. 271, 64.
 σοβεῖν. 373, 33.
 σόςος vel σόςος. 616, 11.
 σοῦσον εἶναι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ
 τὸ κρήνον. 827, 45.
 σόφισμα Θεταλόν. 29 63.

- σοφοὶ et σοφισταὶ poëtae olim dicti. 37, 53.
 σπαδαχήρ. 616, 12.
 Σπανία, pro Hispania. 574, 61.
 σπατάγγαι. 175, 48.
 σπάτος et σπατοῦν. 895, 38. et 42.
 σπείρα. 621, 12.
 σπερμολόγου duplex notio, 682, 63.
 σπλάγχνοισι συγγίνεσθαι 233, 55.
 σποδεῖν. 814, 36.
 σποδῖον et τεφρὸς colores qui differant. 675, 64.
 σποδίτης panis. 215, 42.
 σπονδοποιεῖσθαι. 324, 61.
 σπουδάζοντες. 318, 61.
 τὸ ἀπὸ σπυρίδος δέπνον, et Romana Sportula. 634, 14.
 σταθμοδότης. 737, 13.
 στάσιμον genus carminis. 878, 57.
 σταφυλή. 930, 22.
 στεατίτης. 213, 17.
 στεγανόμιον pretium mansionis. 26, 47.
 στελεγγίς, corona sive ταινία. 952, 27.
 στελεός. 301, 27.
 στέμμα. 352, 50.
 στεμφυλίδες oleae. 112, 62.
 στενή pro στενωπός. 848, 33.
 στενόστομα ποτήρια. 457, 17.
 στερνοσωματον κύτος. 133, 32.
 στέφανοι ὑπὸ γλώτταις. 956, 13.
 στέφανοι χρῆστοι. 970, 52.
 στέφανος, στεφάνη, στέμμα. 352, 31.
 στεφανωθῆναι τεμένεσιν ἐν Λωδώνη. 353, 12.
 στηθήριον. 135, 54.
 στηθῦνια. 135, 55.
 Στηλοκόπας Polemon, cur. 409, 41.
 στιφρῶν pro γίνεσθαι στιφρόν. 560, 44.
 σιλεγγίς. 243, 58.
 στοιβή versus irrita. 89, 49.
 σιολή γάμβριος. 70, 32.
 στραγαλλεῖν. 463, 15.
 στραγγεῦσθαι. 586, 11.
 στραγγεῦσθαι περὶ τὰς συμβολάς. 875, 18.
 στρατηγὸς ἐπὶ τῶν ὄπλων. 373, 23.
 στρατηγὸς et ἡγεμῶν, qui differant. 691, 65.
 σιρέμματα, Spiraee. 248, 13.
 στρεπτοὶ, Spiraee. 917, 24.
 στρουθάρια οἶον ἐντραγεῖν. 136, 17.
 στρουθία. 871, 17.
 Στρουθὸν τὰ ἐλίγματα. 98, 52.
 στρωματόδεσμοι, et στρωματεῖς. 15, 32.
 Στυτικαὶ δυνάμεις. 44, 49.
 συγγραφεὺς, pro auctor simpliciter. 3, 28.
 σύγχοι calcei. 994, 44.
 συκίμια, vide μόρα.
 σύκα λευκόφια, et μελανόφια. 156, 41.
 συκαλίς. 134, 40.
 συκολογεῖν. 57, 31.
 τοῖς σύκοις τὰ ἐπιπνύμενα, vel ἐπιπνύμενα. 159, 12.
 συκοφάντης. 151, 53.
 συλλαβοπευσίλαβηται. 293, 55.
 σύλλισ. 616, 12.
 σύμβυκχοι. 739, 61.
 συμβολαὶ et σύμβολα quomodo differant. 224, 36.
 συμπεριφέρεσθαι. 320, 42.
 οὐ συμπεριφέρομαι. 472, 56.
 συμπεριφορά. 320, 60.
 συμφορὰν εἰσορῶν. 253, 37.
 συνάγειν. 383, 34.
 συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν. 520, 13.
 συναικλεῖαι. 264, 20.
 συναλοιᾶν. 836, 20.
 συναπάγεσθαι. 321, 24.
 συναποδύεσθαι. 39, 60.
 συναυλῖαι. 97, 59.
 συναυλία. 207, 53.
 Σύνδειπνοι Sophoclis. 959, 37.
 συνδιαριστήσασθαι βοῦν. 703, 27.
 συνέδριον et βουλευτήριον. 337, 60.
 συνενδοκεῖν τὰ Ῥωμαίων. 388, 39.
 συννημένος 863, 56.
 συνοικία. 474, 27.
 συνουσιάζειν, una esse. 330, 52.
 συντηκτικός. 550, 63.
 συντίθεσθαι, σύνθημα συνθημα-
 τιαῖοι στέφανοι. 959, 40.
 συντριβεσθαι, συντριβή. 189, 58.
 συντυχία. 860, 18.
 σύρβη. 985, 24.
 σύριγξ. 345, 13.
 συρίσκοι. 154, 34.
 σύριχοι. ibid.
 σῖς dictus quasi θῦς. 684, 63.
 ουσσίτιον, et ούσσιστοι. 17, 44. et seq.
 σφάκος pro ἐλελλοφακος. 303, 52.

ἄτερος. 649, 40.
 ἠκώδεις. 536, 58.
 ἠηρείς. 536, 51.
 ἠηροῦσθαι. 432, 46.
 ἠαστηρία et χαστηρία. 246, 41.
 ἠεδια. 274, 65.
 ἠεδη. 895, 51.
 ἠελίς et σκελίς. 115, 54.
 ἠήμ' ἀξιοχρεων. 824, 46.
 ἠήματα saltantium. 900, 14.
 ἠνλξασθαι et σχοινλξασθαι. 894, 50. et 52.
 ἠνός. 145, 58.
 ἠουλή φωνή. 894, 55.
 ἠουνοτενεῖς literae. 768, 16.
 ἠολων saltatio. 894, 57.
 ἠολή και σπουδή. 889, 25.
 ἠύμα pro seruo. 360, 31.
 ἠύμα ποταμοῦ. 89, 17.
 ἠωτιανοί 436, 20.

T.

ἠαβυρίτης. 209, 24.
 ἠαβωνιανόν. 921, 12.
 ἠακεραί. 658, 51.
 ἠακερός. 635, 32.
 ἠακτικός. 547, 47.
 ἠάλλα οὐκ ἄξια τούτου. 840, 25.
 ἠάλαντον quantum pondus es-
 set. 364, 14.
 ἠάλαρος Μουσῶν. 56, 53.
 ἠάτης ταμίης, et τοῦ δαιτροῦ, di-
 versa officia. 339, 36.
 ἠαραντῖνος πλακοῦς. 840, 25.
 ἠαράντεσθαι, trurare. 561, 21.
 ἠαργανον vinum sive lora. 814,
 12.
 ἠαριχόπλεως Bosphorus. 222, 40.
 ἠαριχος homō nihili. 229, 37.
 ἠαριχος πίονα. 230, 23.
 ἠαριχος τέλειος. 232, 30.
 ἠαῦρειον ὕδωρ. 234, 49.
 ἠαῦροι vox Ephesiorum. 720, 36.
 ἠαυρωπός, cur Bacchus. 78, 22.
 ἠαχέως και παραχρήμα junctim
 posita. 296, 39.
 ἠαῶς Atticorum. 679, 51.
 ἠαιχιόεσσα Μιλήτου κόμη. 557, 32.
 ἠαλαμών. 421, 10.
 ἠαλεβώδης ψυχή. 293, 14.
 ἠάλη μικρά. 83, 46.
 ἠάλλη pro τέλλη. 163, 49.
 ἠάλος. vocis expositio Athe-
 naei apud poetam rejecta.
 83, 64

τέλος φιλίας vel ὄρος de per-
 fecta amicitia. 92, 23.
 τέλος ἐλλιμένιον. 912, 13.
 τεμαχίζειν. 429, 15.
 τέμενος. 776, 57.
 τέναρος. 950, 30.
 τέορ. 616, 13.
 † τέταφε με. 453, 23.
 τετραγωνα ἑμάτια. 371, 64.
 τετρακλή, lactucae. 144, 20.
 τέττιγες, mali poetae. 963, 10.
 τετυγμένα. 711, 39.
 τηγάνω σύντροφοι. 207, 20.
 τηρεῖν pro τήρει, aut τηρεῖν δεῖ.
 402, 35.
 ἡ τῆτες ἡμέρα. 193, 21.
 τιθῆναι, congerere. 676, 12.
 τίλτον μέγιστον. 228, 10.
 οἱ τιμοῦχοι. 277, 20.
 τί τηρικᾶδε. 286, 15.
 τιθήνημα. 884, 59.
 τιθός a θῆσθαι. 679, 43. et 44.
 τιτύριος. 311, 30.
 τὸ pro τῶ Homericum. 826, 29.
 τολύπη. 221, 13.
 τολύπαι. 263, 40.
 Τόναε sive Τόναε festum. 950, 30.
 τονθολυγεῖν. 463, 18.
 τοξικαί 363, 38.
 τόπον διδόναι τῶ κενῶ. 650, 45.
 τραγικόν ἢ φακῆ. 286, 46.
 τράγος piscis. 578, 54.
 τράγος et τραγομάσχαλοι. 611, 50.
 τράπεζα vide τρίπους.
 τράπεζα primae et secundae
 mensae. 913, 23.
 τραπέζοποιός. 304, 19.
 τραπεῖν, trapetes. 503, 61.
 τραχηλισμοί, pila ludentium.
 37, 40.
 τραχηλίζειν. 38, 62.
 τράχηλοι et τραχήλια. 169, 38.
 τρέφω pro ἔχω. 549, 16.
 τριακαστοί, et ἀτριακαστοί. 513, 47.
 Τριβαλλοποπανόθρεπτοι. 205, 22.
 τριβωνες ἐκλείποντες κρόκας. 703,
 31.
 τρίγλαι, pro apuis triglitidi-
 bus. 429, 30.
 τρίγληνος. 562, 49.
 τρίγλη unde dicta. 561, 47.
 τρισβολοκρεῖσκον. 933, 21.
 τρίλοδοι mulieres. 451, 38.
 τρίπους vel τράπεζα mensa,
 100, 21.

251, 5. ἄλεως, ficus. *ibid.*
 65, 20. ἰων aut φιλων ὀσμὴ. 987, 45.
 189, 55. σοσοφία, pro religione Christianiana. 281, 37.
 661, 29. φιλοσοφῶν διὰ πλοτεως, hominis Christiani periphrasis. 283, 16.
 97, 57. βαβέλλιον et φραγέλλιον. 919, 39.
 150. κέβες ciborium. 148, 26.
 38. κέβος τροπωτήρ. 133, 24.
 16. ἔγμα et φλεγμονή, ἀπλῶς pro morbo. 28, 57.
 97, 57. ἔγμα ψυχῆς. *ibid.*
 38. ἐδόνας. 690, 22.
 16. ἐφυρα. 919, 39.
 97, 57. ἐλοάκης. 166, 38.
 16. ἐλοικογράφος Sopater. *ibid.*
 38. ἐλοάξ. 894, 27.
 16. ἐρινικές ἐνορχοί. 927, 59.
 16. ἐρινικοίμων. 683, 23.
 16. ἐρά. 461, 12.
 16. ἐρμος. 620, 64.
 16. ἐρηγηῶν navium inventio. 65, 43.
 38. ἐροτικῶς ἀρχήσασθαι. 900, 11.
 38. ἐροάγματα. 246, 58.
 16. ἐρε φρακτικοί. 374, 20.
 16. ἐρηατήρ pro φράτωρ. 597, 10. et 11.
 16. ἐρηατρεία. 267, 26.
 16. ἐτά φρατρικά. 330, 35.
 16. ἐφρόνιμος pro φρόνησις. 499, 36.
 16. ἐφρονεῖν. 13, 28.
 16. ἐφύγεσθαι, de quibus proprie. 113, 65.
 16. ἐφρυκτά aut φρυκτοὶ pisces qui nam. 401, 62.
 16. ἐφῦκος. 255, 49.
 16. ἐφυλακινός. 689, 53.
 16. ἐφύλαρχοί. 688, 25.
 16. ἐφυλετικά δεῖπνα. 329, 44.
 16. ἐφυλετικῶς φυσαῖν ἑαυτοῦς. 329, 57.
 16. ἐφυλήσι. 719, 59.
 16. ἐπί φυλῆς ἐερέλας. 411, 16.
 16. ἐφύλλης, φύλλι, φύλλον, φυλλα, φυλλίς, et φυλλίας. 137, 36.
 16. ἐφυλλοβολίας mos antiquissimus. 116, 23.
 16. ἐφυξικινός, piscis. 689, 51.
 16. ἐφυσαῖν ἑαυτοῦς, vide φυλετικῶς.
 16. ἐφύσιγγες. 144, 21.
 16. ἐφυσικίλλος. 260, 42.
 16. ἐφύστη. 220, 57.
 16. ἐφυτόν homo. 236, 52.
 16. ἐφώζειν, vel φώγειν. 113, 65.

φωνάριον περιανγές. 896, 26.
 φωνῆς καταλλαγή et φωνῆς ἀπό-
 τισις. 820, 30.
 X.
 τὸ χ nota vetus criticorum. 508, 41.
 χαλκροντες ὀνομάζουσι. 302, 55.
 χαλάνδρος. 541, 21.
 χαλίκρατον μέθυ. 24, 52.
 χαλκίς Vinum. 24, 48.
 χαλκία, poëtis etiam ferrea et chalybea. 164, 46.
 Χαλκίντερος, vide Βιβλιολάθας.
 χαλκήλατος κολοσσὸς φάκινος. 286, 51.
 Χαλκιδικαὶ σπάθαι. 898, 46.
 Χαλκίς καλλιγύναιξ. 883, 65.
 χαλκοῦς. 227, 24.
 χάραξ et Κάμαξ pro hasta, et pro stylo. 55, 50.
 χαρόττειν. 56, 50.
 χαροκῆται βυβλιακοί. 56, 44.
 χαροκῆζειν. *ibidem.*
 χαροδὴ κύλιξ. 732, 18.
 χάνναι et χαιναι. 570, 16.
 οἱ χαριέντες, τοῖς πολλοῖς ορ-
 ροῖσι. 4, 64.
 χαροίσιος. 918, 48.
 χαριτογλωσσεῖν. 297, 29.
 χαῦνος, cibus. 463, 28.
 Χεβρόδλαπος, edulium Syro-
 rum. 240, 15.
 χειρόμακτρα πλαγγόνων. 699, 13.
 χειρόμακτρον, de homine. 698, 47.
 χελιδόνια σῦκα. 152, 26.
 χελιδών. 623, 15.
 χελών, χελών et χαλών. 536, 20.
 χελωνίς. 369, 20.
 χέρνιβον et χέρνιψ. 695, 59.
 χῆμαι παχετοί. 174, 18.
 χηνίζειν. 309, 66.
 χηράβης et χήραψ. 166, 42.
 χίδρον quid varie traditum ab antiquis. 923, 46.
 Χιον κεράμιον. 10, 34.
 χλανίδες καὶ βλαῦται. 946, 53.
 χλαῖνα. 147, 15.
 χλῖδος. 837, 36.
 χναύειν. 115, 59.
 χόνδρος. 239, 45.
 χονδροφυής. 253, 56.
 Χοῖρος de porca. 648, 38.
 χορδή. 657, 55.
 χορδῆς μέσαιον. 181, 33.

φωτεινὴ εἶδος ἀπῖων 924, σ. 196 +

χορῆτος. 890, 66.
 χορηγῆσαι καὶ λειτουργῆσαι. 853, 19.
 χορηγεῖν, παραχορηγεῖν, et ἐπι-
 χορηγεῖν. 266, 18. et seq.
 χόρια. 919, 10.
 χορὸς Ἀσπένδιος. 690, 22.
 χορὸς σαλνουσι. 477, 54.
 χόρωνος corona. 962, 46.
 χορτάζεσθαι. 197, 25.
 χρᾶσθαι, pro habere. 556, 51.
 χρᾶσθαι διὰ τῆς αὐλῆς. 827, 34.
 οὐ χρᾶσθαι λύρα. 606, 47.
 χρῆται loci auctorum. 4, 22.
 χρῆμα. 407, 44.
 Χρηστομάθειαι. 1, 38.
 χρηστότης vel ἀρετῆς ἔνεκα,
 formula in Senatuscon-
 sultis usitata. 419, 59.
 χρῆσμα et ἄλειμμα quomodo dif-
 ferant. 976, 36.
 διὰ χρόνου. 115, 11.
 ἢ χρυσῆ παροιμία. 388, 38.
 χρυσομανεῖς. 779, 50.
 χρώματα et κρούματα. 586, 53.
 χύδην. 520, 41.
 κυλός, χυμός et ὀπός qui diffe-
 rant. 686, 63.
 χυμός ξυστικός quid. 159, 14.
 ἐν Χύτροις λειτουργῆσαι. 244, 50.
 χῶς. 635, 27.

Ψ.

ψάγδας. 976, 39.
 ψαιστά. 266, 29.
 ψαθυρότης et σκληρότης, vini.
 62, 37.
 ψακαστὰ μύρα. 98, 48.
 ψαλλόμενος. 605, 25.
 ψαμμίτις ὀρυκτῆ et ψαμμοδύτης.
 565, 22.
 ψαφαρότης, vide ψαθυρότης.
 ψεάδερ. 616, 13.
 ψελλισμός primum temulentiae
 signum. 83, 27.

ὁ ψευδολόγος τῶν λόγων. 686, 35.
 ψηφοκλέπται, praefigiatōres.
 44, 22.
 ψῆφον ἔχειν. 429, 49.
 ψηφοπαίκεται. 245, 24.
 ψηφοπαιζῆλα antiquorum. 46, 48.
 ψῆχειν et ψῆγματα. 406, 53.
 ψιλάνεο. 616, 13.
 ψῆγμα flabellum. 451, 60.
 ψῆη, ψόα, ψόα. 681, 25.
 ὁ ψυκτηρίας. 820, 30.
 ψυκτηρία πτερά, in ornatu ca-
 pitis muliebris. 975, 38.
 ψυχρήλατα. 819, 34.
 ψωφίλοι. 730, 37.
 ψῶ obscœnum verbum. 764, 63.

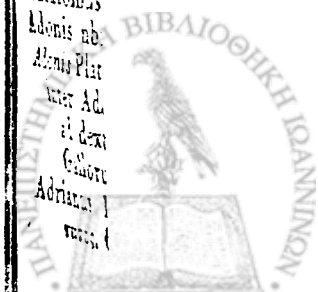
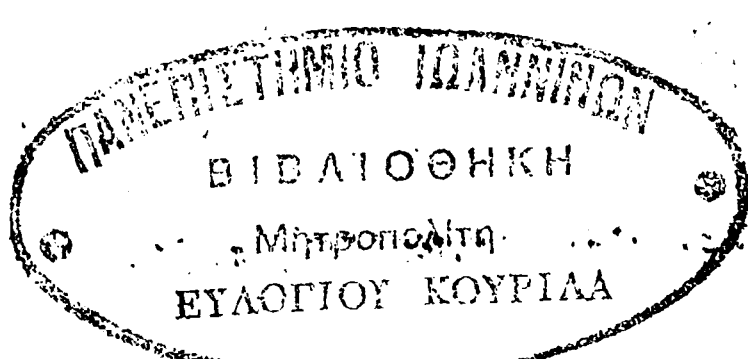
Ω.

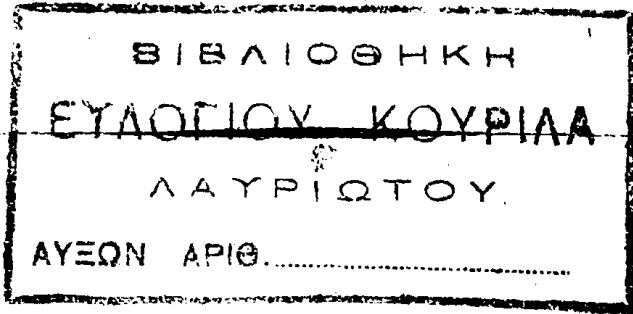
ὦλὰ κολάπτειν. 853, 21.
 ὠβρον. 117, 23.
 ὠιον. ibidem.
 ὠθισμός. 401, 33.
 ὠιον. 117, 22.
 ὠμόλινον involucre. 189, 56.
 ὠόν. 117, 22.
 ὠρα, pro aestate. 159, 42.
 ὠρα, pro diei parte veteribus
 inusitata vox. 5, 48.
 ὠρα ἔτους. 980, 37.
 ὠραῖον et οὐραῖον. 14, 55.
 μὴ ὠρᾶσιν ἔκοιτο, imprecatio-
 nis formula. 112, 20.
 τὴν ὠραν, pro ἐν ὠρα. 284, 17.
 εἰς ὠρας κῆπειτα ἐν καλῷ εἴης,
 bene precandi formula.
 112, 35.
 ὠριανεσθαι. 860, 29.
 ὠρολογητής πρόδειπνος. 695, 15.
 ὠρογράφοι. 847, 58.
 ὠρῶν ὄξουσα, patina. 123, 16.
 Ὠρεῖται, vide Ἰστιαεῖς.
 ὠτάριον, sive auricula Veneris.
 171, 17.
 ὠχρος et ὠχρός. 250, 36.
 ὠῶν ἡμίτομα. 123, 29.

REB

AI

Abae 9
 Abstem-
 nes 1
 Abudus
 Abvtae
 1st. 33
 acanthis
 Acatu 2
 Accliam
 coavin
 Acetas e
 98. 38.
 Acetria
 Acetam
 atque
 fortill
 Acetum
 naeum
 Aceti p
 Achama
 Achaei p
 Achaei v
 Acraai f
 Acromata
 Actae, vi
 tus, et
 tes. 80.
 Actaea 55
 Actio 34
 dymotic.
 Actus Lati
 Adelpi H
 Aditomis
 Adonis ab.
 Alenu Plat
 inter Ad.
 et Acti
 Calore
 Adriani 1
 171. 17

I N D E X
 RERUM ET VERBORUM LATINORUM,
 QUAE
 ANIMADVERSIONUM LIBRIS EXPLICANTUR.

A.

- Abae. 951, 27.
- Abstemii, viri clari et insignes. 90, 39.
- Abydus. 877, 22.
- Abyrtaca ex herba virente. 141, 53.
- Acanthinum oleum. 139, 41.
- Acatii Nicoclis. 591, 19.
- Acclamatio discedentium e convivio. 995, 98.
- Acefas et Helicon Salaminii. 98, 38.
- Acestria Antiphanis. 532, 35.
- Acetum dictum εἶδος Atticis: atque etiam ἦδος, et ἄδος: fortasse etiam ἦδονή. 139, 63.
- Acetum Aegyptium, et Cleonaeum 140, 51.
- Aceti potus. 991, 52.
- Achainas panis. 209, 31.
- Achaei poetae Κύκνος. 464, 50.
- Achaei fabula Μοῖρα. 477, 55.
- Acrati facies Athenis. 844, 17.
- Acromata, quid. 887, 37.
- Actae, riparum virides vestitus, et littorum amoenitates. 846, 54.
- Actaea. 388, 20.
- Actio εξαπατήσεως, quomodo δημοσία. 665, 39.
- Acus Latina vox unde. 615, 26.
- Adelphi Hegesippi. 616, 52.
- Adiatomus Gallus. 436, 12.
- Adonis ubi occisus. 144, 14.
- Adonis Platonis comici. 769, 57. inter Adorandum vertere se ad dextram, mos veterum Gallorum. 279, 45.
- Adrianus Imperator μουσικώτατος. 629, 47.
- Adversus et κατά*, in inscriptionibus. 609, 51.
- Adulationes publicae Atheniensium et Romanorum. 439, 26.
- Adulterii poena apud Athenienses. 19, 38.
- Aegimius veteris poematis nomen. 820, 31.
- Aegimius vetus scriptor Περί παλμών. ibid.
- Aegina λήμη τοῦ Πειραιῶς. 196, 60.
- Aegyptii παπυροφάγοι. 673, 13.
- Aegyptii ἀροφάγοι. 713, 48.
- Aegypti aër et temperies floribus apta. 345, 23.
- Aegyptiorum vinolentia. 74, 53.
- Aegyptus lentium fertilis. 286, 50.
- Aemilii Pauli ἀγῶνες. 341, 30.
- Aenigmata Matreae plani, 48, 59.
- Aenigmata inter convivia proponi solita. 746, 25.
- Aeoloficon Aristophanis. 653, 61.
- Aëromeli sive δροσίμελι. 819, 17.
- Aequitas animi sapienti est pro condimento. 587, 27.
- Aeschinis Socratici *Telauges* dialogus. 391, 30.
- Aeschyli *Phryges* ejusdem argumenti cum Ennii *Lytris*. 55, 47.
- Aeschyli *Glaucus*. 170, 27.
- Aeschyli *Proteus*. 675, 45.
- Aeschyli σατυρικὸν δράμα. 723, 16.
- Aeschyli epitaphium. 899, 47.
- Aeschyli *Theori*. 901, 45.
- Aetatem, pro per omnem aetatem. 474, 59.
- Aethlius Samius. 931, 33.

- Aethiopes *δωροφόροι*. 351, 62.
 Aetoli Critonis. 307, 55.
 Aetoli ferox populus. 734, 32.
 Aetum. 128, 14.
 Agathoclis Siculi tyranni dictum. 780, 55.
 Aegae. 355, 14.
 Agefilaus poëtis Orcus dictus. 969, 26.
 Agias et Dercylus vetustissimi scriptores. 169, 47.
 Aglais tubicen. 709, 27.
 Agni et vituli ne comedantur, lege prohibitum. 285, 40.
 Agnus curialis, apud Plautum. 920, 63.
 Agonistae, parta victoria, omnes spectatores convivio excipere soliti. 706, 16.
 Agri portio solita olim dari bene meritis praemii loco. 776, 57.
 Agron et Gentius reges Illyrici. 734, 19.
 Agrostinus Epicharmi. 232, 25.
 Alchymiae nomen unde. 800, 11.
 Alcibiadis palmae Olympicae. 11, 10.
 Alcidas Elaeita. 879, 28.
 Alembix. 799, 62.
 Aleones Alexidis et Pomponii. 183, 25.
 Aleuadae. 483, 33.
 Alexander victimarium e Macedonia accersit. 937, 61.
 Alexandri Magni epistolae. 88, 23.
 Alexandri Magni simulachrum in Pompea Ptolemaica. 352, 60.
 Alexandri Aetoli *Αλιείς*. 505, 61.
 Alexandri temulantia. 729, 62.
 Alexandridas comicus. 455, 63.
 Alexandrina *εφθοπώλια*. 179, 34.
 Alexandrini dicaces. 313, 25.
 Alexandrinum festum. 344, 17.
 Alexidis et Turpillii *Fugitivi* vel *Leucadia*. 181, 18.
Ἀπεγλανκωμένος. 224, 20.
Γυναικοστρατεία. 238, 53.
Δρωπίδης. 304, 43, *Poëta*. 151, 51. *Τυθή*. 423, 26.
 Demetrius versa a Turpilio. 589, 18. *Tocista*. 723, 36.
 Hippiscus. 792, 15. *Polyclea*. 866, 56. *Βοστυία*. 927, 11.
Midon five Medon. 991, 19.
 Alexis ab Athenaeo reprehensus. 915, 28.
 Alimus veterum. 121, 21.
Aliptriae fabulae Auctor. 236, 41.
Alphesiboea Chaeremonis. 883, 63.
Alphesticus piscis. 503, 12.
 Alpes et Pyrenaei cum Rhinopaeis male confusi, a veteribus scriptoribus. 406, 64.
Althae Theopompi 819, 40.
 Alexamenus, nomen proprium viri. 392, 52.
Amaracus et *sampsucus*. 963, 44.
 Amathus. 165, 62.
Ambix vasis nomen. 799, 57.
Ambon. 804, 19.
 Ambraciotae cur *μεμβρακίωται*. 611, 60.
Ambrosia pro lilio. 963, 42.
 Ambulationum variae species. 669, 28.
 Amethysta, ebrietatis remedium. 75, 12.
 Amiae piscis etymum. 498, 19.
 Amipsiae fabula *Φείδων*. 741, 52.
 Amphiarai fons. 93, 34.
 Amphidis *Gynaecomania*. 913, 56.
 Amphidromia Graecorum. 135, 35.
 Amphipolitana expeditio. 375, 14.
 Amphitryonis inventum temperandi vini. 323, 64.
 Amulus. 916, 50.
 Amygdalae Cypriae praegrandes *μυκηροί*. 104, 60.
Amygdalae veriloquium. 104, 61.
 Amygdalae natura. 108, 21.
Amylum. 925, 54.
Amyris five *Thamyris* 833, 59.
 Amytis soror Artaxerxis, 884, 65.
 Anacreon Ionicus. 403, 36.
 Anagallis grammatica. 37, 39.
Anancaeum poculum, apud Plautum. 81, 55.
 Ananias jambicorum poeta. 156, 44. et 503, 39. 898, 20.
 Anaxandridas comicus. 455, 65.
 Anaxilae fabula *Αυροποίος*. 455, 65. *Ευάνδρεα*. 396, 55.

- Αυροποιός.* 855, 41.
 Ancilla, ἄβρα. 607, 39.
 Ancillae quaestillariae. 55, 52.
Andrantus sive *Adraustus* peripateticus. 951, 52.
Andrisci *Naxiaca.* 156, 62.
Androcydis ὀψοφάγου tabula de *Scyllae* piscatione. 593, 33.
Androcotus, vel *Sandrocotus.* 841, 46.
Andrones. 274, 23.
Angelica πάροις. 901, 37.
Anguilla fluviatilis piscis. 476, 27.
Anguillae marinae. 524, 37.
 De anguillarum generatione expensus *Athenaei* locus ex *Aristotele.* 524, 65.
Anguillas ἐντευιλανοῦν. 526, 53.
Anguillas quomodo veteres habitabant. 526, 53.
Anima quasi in ergastulo. 284, 64.
Animae sedes in corde ex quorundam sententia. 972, 56.
Animalia ad proprios usus non mactabant primis temporibus homines. 55, 46.
 varia animalia ad currus juncta. 350, 60.
Animalia cuique elemento propria. 618, 45.
Animalia ἐγγλωττα. 671, 46.
Animantia in igne genita. 619, 37.
Anni ratio incerta et perturbata apud veteres. 606, 13.
Anno, vel *Hanno*, classis *Carthaginensium* dux. 163, 10.
Annuli physici. 235, 49.
Annuli velares. 855, 49.
Annulorum usus in constringendis stragulis. ibid.
Annus βρυτική vel βρυκτική. 805, 42.
Anserum πλατάγισις. 832, 27.
Antacaeus. 526, 12.
Antea *Antiphanis.* 242, 12.
Antea urbs *Peloponnesi.* 775, 18.
Anthema saltatio. 901, 28.
Anticlidis *Nosti.* 663, 10.
Antigenidas tibicen. 249, 22.
Antinoea corona. 958, 13.
Antiphanes ἐν Ἀφροδίτῳ. 754, 43.
- Antiphanes Rustici et Rusticus.* 624, 50.
Antiphanis fabula *Παροιμίας.* 123, 37.
Antiphanis comoedia *Scleriae.* 154, 39.
Antiphanis *Βοιωτία.* 163, 50.
Antiphanis versus de variis rebus *Cyrenensium.* 198, 57.
Antiphanis fabula, *Στρατιώτης ἢ Τύχων.* 203, 23.
Antiphanis drama *Bombylius.* 239, 55.
 ejusdem *Antea.* 242, 13.
Antiphanis drama *Ὁμοίω.* 288, 52.
Antiphanis fabula *Κύριος Κώρυκος.* 292, 66. ejusdem *Δραπεταγωγός.* 293, 47. *Θομβυκλων.* 293, 49. *Scythae.* 426, 62. *Cnoëthis.* 513, 28. *Pastor.* 523, 12. *Cyclops.* ibid. *Acestria,* et *Rusticus* sive *Butalion.* 532, 34. *Ἀλιενομένη.* 589, 23. *Milanion.* 717, 60. *Myssis.* 735, 45. *Traumatias.* 740, 47. *Problema,* et *Sappho.* 760, 16, et 50. *Ἀντιοῦ ἐργῶν.* 769, 14. *Thoricii.* 858, 60. *Archeisirata.* 866, 57.
Antiphon sophista. 951, 59.
Antipatri *Thasi* sumptus in prandio exercitui *Xerxis* exhibendo. 271, 35.
Antipatristae. 330, 38.
Antifara et *Tifara* oppidum *Thraciae.* 69, 61.
Apamensium contra *Larissaeos* expeditio. 301, 59.
Apanthraxis. 210, 15.
Apanthraxes. 531, 60.
Apaturiorum festum. 304, 65.
Aphronitrum et *aphrolitrum.* 85, 60.
Apia *Peloponnesus.* 926, 62.
Apiciana condimenta. 23, 33.
Apicianae placentae nullibi quam apud *Athenaeum.* 23, 31.
Apiciae placentae. 23, 29.
Apicii tres. 22, 64.
Apicius de quo *Posidonius.* 300, 36.
Apollinis responsum de captis *Athenis.* 449, 45.
Apollo omniscius. 389, 45.

- Apollo Hyblaeus, et ab eo editae fortes. 951, 29.
 Apollodori *Ἀπολλοῦσα*. 238, 37.
 Apollodori fabula *Γραμματιδιοποιός*. 501, 15.
 Apollodori Atheniensis error. 156, 48. libri *Περὶ Σώφρονος*, id est, commentariorum in Sophronem. 502, 39.
 Apollodori epigramma de diis et heroibus, explicatur, et illustratur. 481, 20.
 Apollodorus Gelous item comicus. 501, 32.
 Apollodorus Carystius, aut Atheniensis comicus. 501, 27.
 Apollodorus *Περὶ Θεῶν*, et *Περὶ Πάρθων*. 964, 41.
 Apollonia ἢ *Μόρδιος*. 159, 62.
 Apollonia Chalcidica. 582, 62.
 Apomagdaliae *κυνάδες*. 697, 39.
Apostolicus modus. 901, 33.
 Appendix ad librum nonum. 931, 56.
 Apri mensae appositi. 247, 41.
 Apri integri soliti apponi. 686, 13.
 Apri Calydonii a Meleagro occisi historia. 686, 20.
 Apua *ῥυπαρωτέρα*. 508, 61.
 Apuarum genera duo. 508, 59.
 Apuae *Aeneatides* Rhodiorum. 510, 11.
 Aqua rubra τῆς ἐν Βαβυλῶνι λίμνης. 87, 48.
 Aqua Carthaginensis. 88, 12.
 de Aqua iudicium ex colore. 89, 17.
 Aqua nutriendi vim habet. 94, 20.
 Aqua rosacea veteribus incognita. 257, 30.
 Aquae Atticae, malae. 88, 58.
 Aquae bonae malaeve indicium. 92, 23.
 Aquae τὸν οἶνον ὀλίγον φέρειν οἶαι. 92, 25.
 Aquae frigefaciendae ratio. 237, 14.
 Aquarum defectiones, non miraculosae. 148, 35.
 malarum Aquarum species diversae. 86, 21.
 Aquae leves. 86, 22.
 M. Aquilius. 371, 43.
 Ararotis comici *Hymenaeus*. 416, 50.
Araeae insulae. 457, 42.
Arcerae. 262, 47.
 Archelai obitus. 385, 30.
Archestrata Antiphanis 866, 57.
 Archestrateae *Gastronomiae* principium. 497, 15.
Archilochi Cratini. 168, 53.
 Archilochi dictum, πάντα ἄνδρα ἀποσκολύπτειν. 233, 64.
 Archippi fabula *Pisces*. 400, 44.
Arculus. 621, 17.
 Areopagitarum curiae 305, 13.
 de Arethusae fontis aqua, expensa Athenaei sententia. 85, 20.
 Argas cantor. 249, 22.
 Arianus vel Rhianus auctor *Ἡρακλείας*. 161, 23.
Arianei populi. 737, 46. horum *πελάται*. 738, 20.
Aristagoras. 869, 62.
 Aristomenis *Γόητες*. 513, 20. et *Dionysius*. 927, 22.
 Aristonis Cei *Ἐρωτικά ὄμοια*. 952, 45.
 Aristophanis, *Thesmophoriazuae* priores, et posteriores. 66, 61. *Νῆσοι*. 112, 61. *Προαγών*. 159, 33. *Babylonii*. 169, 52. *Tagenistae*. 183, 59. *Phoenissae*. 174, 23. *Holcades*, et *Insulae*. ibid. *Γῆρας*. 209, 41. *Danaides*. 220, 24. *Δανταεῖς*. 229, 13. *Ἀνάγυρος*, item, *Ἀνάγυρος*, et *Ἀγήρωσ*. 249, 56. *Σκηνᾶς καταλαμβάνουσαι*. 302, 32. Aristophanis *Telmessenses*. 539, 65.
 Aristophanis *Πελαργοί*. 639, 66.
 Aristophanis *Ἦραι*. 645, 35.
 Aristophanis *Dramata* et de iis fabulis multa. 528, 33.
 Aristophanis *Heroes*. 697, 21.
 Aristophanis patria. 403, 47.
 Aristoteles multa affert ex Platone, quae in eo non extant. 382, 46.
 Aristoteles unde didicerit quae scribit de Piscibus. 617, 36. defenditur adversus quorundam criminationem super genitis in igne animalibus. 619, 37. ejus bibliotheca a Theophrasto possessa. 10, 25.

<p>lymenae. 26, 32. 23, 35. 30. s 816. onomi 5. 38, 33. 33, 6. 400, 1. 305, 1. 4, exper 83, 20. aucto horum 20, e 001010 71221 1 11-0 109 P 21 21 66 118 1 la 2 30 11 21 4 30</p>	<p>Stoteles Περὶ ζώων μορίων. Athenaeus, Vide in Prolegomenis. Stotelis liber de Proverbiis. Stotelis liber, Νόμοι συμπο- τικοί. 331, 30. Stotelis διδασκαλῆαι. 414, 22. Stotelis liber περὶ ζώων ἢ θῶν. Stotelis τὰ Θανμάσια. 850, 55. Stotelis liber περὶ εὐγενείας. na navis ὄπλα. 355, 26. hephorium. 219, 45. antus fl. 576, 47. ogantia cocorum. 516, 43. ducendi malleo argentum n tenuissimas laminas jam lim cognita. 404, 29. μπαισιτική. 811, 29. emon ὁ περιφόρητος. 844, 61. ificum omne genus conten- ere de palma solitum. 216, 52. topolides Hermippi. 230, 19. us rex Messapiorum. 207, 51. yprus. 69, 47. ytilaus. 306, 48. ystragus. ibid. cerah Hebraeorum. 138, 24. lepiadis liber, Τραγωδού- μενα. 769, 62. us poeta vetustissimus. 239, 46. asiae dialogi auctor. 886, 13. aragi facultates. 130, 46. endus Pamphyliæ civitas. 609, 33. pidis morsu fontes tollere, mos Alexandriae. 163, 61. pirationis natura. 679, 18. ir ἰοχταίρα. 196, 32. yria, malum. 163, 41. arte et Astartæ. 603, 21. icus et Lenaeus, agones Athenis in honorem Bacchi celebrati. 388, 18. tydamas Milesius. 704, 42. tytis, et Astilis, quomodo differant. 144, 42. alantæ drama. 927, 60. thamas Sophoclis. 569, 13. henæ Ἑλλάδος ἔρεισμα, et Ἑλλάς Ἑλλάδος, item πρυτα- νεῖον καὶ ἔστια Graeciae. 333, 63. henas invecta ἀναρχία a Rō- mano Senatu. 372, 20.</p>	<p>Stoteles ὁ ἄνωγος dictus multis. 103, 18. ejus πολυαναγνωσία. et Ex- cerpta. 584, 44. mos illius in describendis veterum auc- torum locis. 41, 18. mos in laudando Aristotele et Theo- phrasto. 125, 65. perpetuus error in citando libro quinto Historiarum Aristotelis. 511, 36. lapsus memorialis. 41, 40, 82, 63. et saepe alibi. depra- vatis libris interdum usus. 377, 40. interdum nimis di- ligens. 773, 59. aliquando hallucinatur. 298, 61. expensa ejus observatio. 956, 11. de nupta ejus editione admo- nitio. 558, 26. Athenienses parce vivebant. 95, 14. Athenienses litium et judicio- rum amantissimi. 910, 40. Athenensium cum Tarentinis comparatio. 299, 20. Athenensium Θαλασσοκρατία. 595, 30. Athenensium πολυθεία, et Deus ignotus ab iis cultus. 642, 63. Athenensium δημόπρατα. 795, 43. Athenio, qui et Aristio. 370, 15. Atlantes. 363, 19. Atlanticus Platonis. 911, 29. Athletarum ἀπογραφὴ, et ἔγκρι- σις. 432, 56. Atractylis. 146, 22. Atrati. 517, 24. Attacitæ. 921, 46. Attagen. 666, 43. Attegiae et trichilæ. 362, 49. Attentioni parandæ formula, οἶτος, βλέπον δεῦρο. 689, 37. Athlis Clidemi. 939, 15. Attica testæ. 10, 35. Attica cur a Thucydide λεπτό- γεως vocetur. 95, 18. Attica divisa in δήμους, id est pagos. 421, 43. Attica Acte. 468, 45. Atticæ placentæ. 205, 48. Atticæ figuræ plura exempla. 333, 10. Atticæ aër temperatissimus, 645, 42. de Atticis Dionysiis et Myste-</p>
---	---	--

- riis minoribus et majoribus. 445, 37.
 non recte ea confundi a quibusdam. *ibid.*
 notata illorum tempora. *ibid.*
 Avaritia Atheniensium. 299, 28.
 Auctoris hujus Epitomae eruditio. 3, 22.
 Aves *παρενδιάσται*. 579, 10.
 Auge Philyllii. 805, 60.
 Augustus cur lactucis non vesceretur. 144, 20.
Aurae Metagenis. 664, 33.
Aurae vide *Mammacythus*.
 Aures hominis immobiles: aliquando tamen motitantes vitae. 702, 26.
 Aurigarum habitus. 351, 32.
Automoli Pherecratis. 174, 37.
Autolycus Euripidis. 705, 43.
- B.**
- Babyla martyr, idoli *κακὸν γειτόνημα*. 30, 27.
Babylonii Aristophanis. 169, 52.
Bacchae Lysippi. 236, 32.
 Bacchi simulachrorum facies. 78, 20.
 Bacchi tripodes. 80, 49.
 Bacchici choragii descriptio. 348, 31.
 Bacchicum simulachrum Athenis habitum pro imagine Pifistrati. 843, 54.
Bacchis, fabula. 289, 20.
 Bacchylus panis. 216, 13.
 Bacchus *Υγιότης*. 77, 14.
 Bacchus *μαινόμενος*. 887, 48.
 Baculus in manu ex Attico more. 820, 37.
Baphyras fluvius. 565, 55.
 Balliones. 298, 42.
 Balteus. 120, 61.
 Baraces. 263, 18.
 Barcaei currus. 199, 22.
 de Barba non alenda lex Spartanorum. 269, 39.
 Bardi Gallorum. 433, 57.
 Bastarna *πεντύπηχος*. 371, 49.
 Bato Sinopenfis. 438, 53.
 Battalus. 312, 29.
 Batus, et batis. 510, 46.
 baucides. 253, 15.
 Beatorum *λαύρα* quae Alexandriae. 848, 13.
 Bellaria dicta *παροφονήματα*. 912, 51.
Belluta tapetia. 344, 60.
Bilbere, vel *bilbire*. 457, 21.
 Bilinguis homo. 9, 23.
 Biothae subtile commentum a celandam *ἀποπόφησις*. 607, 60.
 Blaesus scriptor. 215, 27.
 Blaesus poeta. 810, 45.
Baeonis liber *περὶ ὀρνιθογονίας*. 675, 28.
 Boeotia Homeri. 367, 41.
 Boeotia Antiphanis. 638, 36.
 Bocchoris. 713, 60.
 Bocis piscis etymum. 512, 27.
 Bolbelacus in Macedonia. 581, 60.
Bolbophace, edulii genus. 288, 17.
 Boletinus. 218, 28.
Bombylius Antiphanis. 239, 52.
Borcus. 893, 44.
 Borysthenis fluvii aquae. 87, 52.
 Boreae sacra fieri Athenis *βουκολία*. 254, 47.
 Bosporus *ταριχόπλεως*. 222, 37.
 Boves in Cypro *σκατοφάγοι*. 182, 64.
 Boves integros affare Persarum. 248, 37.
 Boves retropascentes. 394, 35.
 Boves qui piscibus vescerentur. 600, 27.
 Brassica ebrietatis remedium. 72, 40.
 Brevitas figurata. 581, 17.
 Briareus *τὰς λόγχας ἐσθίων*. 396, 66.
 Brizo dea, sive *Brizomantis*. 583, 26.
 Brutia sylva. 365, 37.
 Bryson. 824, 25.
Bubulei Cratini. 908, 31.
Buccae. 220, 35.
 Bulbi. 18, 39.
 Bulbi Venerei. 133, 54.
 Bulborum *δωδεκάπηχοι*. 249, 47.
Busiris Epicharmi. 701, 61.
Butalion Antiphanis. 211, 27.
 Butyrum antiquis incognitum. 744, 24.
Byblus ad edilia adstringenda. 922, 56.
 de Byssio pinnarum. 172, 54.
 Byzantium cur *μωσχάλη* *τῆς Ἑλλάδος*. 611, 38.

C.

- Cachryis vis, et figura. 108, 42.
 Cactus inter esculenta. 145, 22.
 Cadiscus. 793, 22.
 Cadmus literarum inventor. 161, 45.
 Cadus, et Camus quomodo differant. 758, 49.
 Caecilius Halieuticorum scriptor. 34, 58.
 Caecilius Siculus rhetor. 468, 49.
 Caeneus. 424, 48.
 Calpurnius, unde Caligulae nomen habuerit. 276, 28.
 Calasiris vestis nomen. 836, 23.
 Calathismus saltatio. 901, 40.
 Calcei elegantiorum. 824, 40.
 Calcei egenorum. 865, 23.
 Calceorum γλώττια. 957, 36.
 Caldam an veteres Graeci biberint. 235, 10.
 Callippus comicus sive Callistus. 947, 41.
 Callabides. 901, 40.
 Callaeschus Theopompi. 527, 15.
 Callia celebratum convivium. 380, 53.
 Calliae Cyclopes. 509, 35.
 Calliae Tragoedia Grammatica. 763, 61.
 Callimachi Πίναξ παντοδαπῶν συγγραπτῶν. 144, 49.
 Callimachi dictum, *Magnus liber, magnum malum*. 147, 11.
 Callimachi Πίναξ. 428, 41.
 Callimedon ὁ Κάραβος. 197, 61.
 Callinus antiquissimus poeta. 837, 51.
 Callionymi varia nomina. 504, 41.
 Calliphanes ὁ τοῦ Παρὰβούζουτος. 15, 66.
 Calyx metaniptris sacer *Tyelus*. 807, 16.
 Camantium. 69, 36.
 Cambletes Lydorum rex. 709, 47.
 Cammata et Cammatides. 266, 27.
 Camus, vide cadus.
 Candylyus. 214, 51.
 Canes Lacaenae. 64, 61.
 Canes Dianae sacri. 197, 20.
 Canitiei caussae ex sententia Aristotelis. 978, 41.
 Cannabinum semen inter esculenta. 214, 47.
 Canon Paschalis ineditus. 282, 59.
 Canon de accentu τῶν εἰς α. 668, 45.
 Canthari poetae comici *Te-reus*. 160, 39.
 Cantharus. 793, 54.
 Cantiones ad medelam morborum adhibitae. 897, 37.
 Cantionum veteres appellationes. 891, 32.
 Cappadocii panes. 218, 15.
 Capitones duri qui apud Plautum. 42, 48.
 Capnias vinum. 71, 53.
 Caprae Scyriae. 64, 62.
 Caprificus, in significatione vitii 96, 24. *Capsi*. 262, 48.
 Caput olim sacrum. 137, 54.
 Caranus Macedo. 243, 16.
 Carchesium poculum. 794, 41.
 Carcinus poeta. 613, 19.
 Cardiacorum vinum. 28, 67.
 Carduus. 145, 41.
 Cares barbari. 950, 53. antiquissimi incolae Sami. *ibid.* 58.
 Caricae Aegilides. 929, 57.
 Carides urbs. 204, 17.
 Carmania oleae non ferax. 139, 36.
 Carmanorum mos in firmanda amicitia. 92, 43.
 Carneia festum. 267, 35.
 Carnium manducatio hominibus ignota, primis temporibus. 35, 36.
 Carotae. 642, 61.
 Carpenta Romanorum. 262, 46.
 Carpentum quo Alexandri corpus in Aegyptum est delatum. 359, 30.
 Carthaea Cei inf. opp. 770, 23.
 Carthaginensis Menandri. 661, 13.
 Carthaginensium navigatio in Atlanticum Oceanum. 162, 63.
 Carum vetus imperium in mare. 65, 35. Carura. 88, 47.
 Caryatides Pratinae. 672, 65.
 Carystiae patinae. 256, 29.
 Carystii libri *Περὶ διδασκαλιῶν*. 413, 20.
 Casei variae differentiae. 687, 33.

- Casens Sículus. 63, 37.
 Casens *Τρομικικός*. 936, 28.
 Cassamenus, nomen proprium viri. 392, 53.
 Cassander rex et criticus. 893, 54.
 Cassandra. 194, 59.
 Castaneae dictae *ἄμωτα* vel *μότα*. 109, 48.
 Castorionis versus artificiosi. 765, 49.
Catagogia et *Anagogia*. 676, 58.
 Catillus ornatus. 921, 36.
 Cato sive *Batto* comicus. 959, 37.
 Catulinae et caninae esus. 503, 65.
Caumata. 191, 46. *Cauneae* ficus non *Caunia*. 152, 28.
Caunaeas, apud Ciceronem. 153, 46.
Canii Timoclis. 422, 25. *Caunus*. *ibid.*
 Caussa cur anguillae et murenae extra aquam diutius durent. 544, 47.
 Causae mutandi coloris in polypis. 550, 50.
Celtis. 550, 15.
 Cephalalgiae paratissimum remedium caput vincire. 954, 29.
 Cephaloedis. 530, 22.
 Cephisodori comici, *Sus*. 230, 41.
 Cephisodori *Trophonius*. 858, 52.
 Cephisodorus citharoedus. 249, 23.
 Cephisodotus Isocrateus obtractator Aristotelis. 123, 58.
 in *Cerasorum* appellatione Romanorum error. 102, 29.
 Cerasos primus Romam invexit Lucullus. 103, 29.
 Ceraeon, deus veterum. 307, 37.
 Cercops Milesius historiae fabularis auctor. 821, 36.
 Cerebella veteres non gustabant. 137, 49.
 Cerebrum sedes sensuum. 134, 42.
 medulla dictum. 134, 43.
 Cerebrum, quando edi coepit. 163, 39.
 Ceres *Chloa*. 563, 30.
 Cereris templum Hermionae. 768, 37.
Cernophori. 794, 44.
Ceryces Atheniensium, 939, 27.
Cesticillus. 621, 17.
 Chalcidica, quid veteribus. 899, 11.
 Chalcis Euboeae urbs. 574, 27.
Chalybonium vinum. 65, 63.
Chamaepitys, pinus. 964, 46.
Chariades vel *Charinades*. 656, 13.
 Charidemus Orida. 731, 38.
 Charon ὁ ἐκ Νιόβης Timotheus. 593, 56.
 Charonis πορθμὸς aut πορθμύς. *ibid.*
 Chaeremonis *Alphesiboea*. 884, 50.
Chelidonistae. 626, 40.
Chelidonias. piscis. 623, 11.
Chennia cibus vilis apud Aegyptios. 674, 40.
Chesias virgo. 506, 64.
 Chionidae comici *Mendici* et *Heroes*. 230, 47.
 Chiron Pherecratis. 639, 42.
 Chirones Cratini 859, 20.
Chirothecarum, usus olim in cognitus Graecis et Latinis. 828, 60.
Chitonae sive *Chitoneae* Diaetae saltatio. 901, 34.
 Chium vinum. 10, 35.
 Choenix 291, 32.
Choragi qui. 903, 64.
 Chori puerorum et virorum. 719, 46.
 Chorus *σοφιστικῶν*. 984, 14.
 Chrysiippus Tyaneus. 217, 64.
 Chrysiippi Tyanei *Ἀρτοκοπιών*. 919, 44.
Chrysochrys et *ioniscus*. 570, 27.
 Chrysochorhoe fluvii. 354, 29.
 Chytri festum Atheniensium. 244, 54.
 Cibi ferventissimi a veteribus popinonibus adamati. 401, 24.
 Cibi usitati in conviviiis funestis. 516, 38.
 Cibi grati θεῶν nuncupati. 914, 28.
Ciborium. 697, 37. explosa ejus vocis etymologia quam aliqui adferunt. *ibid.*
 Ciborum apparatus, μετὰ κνύσης et ἀνευ κνύσης. 120, 36.

ibor

gen

lian

bibos

5.

Cher

libi

ibum

rent.

ibus

libi

prob

icada

icer

55.

iceris

Chere

37.

Cicutae

Bilicum

genia

Bilicis

Binar.

Binaris

Cen.

Binarus.

Circum.

8. 15.

Cijph.

Cilia

Ciliaris

Citrin.

rit edi

Cita vel

teribus

Civita n

Clearchi

475. 34.

libi

libi

Cleobulin

Cleomene

Cleomenes

Lp. 112.

Cleomenis

vendi nat

Cleoneum

Cleopatra

Cijph. 20

15. 27.

Clijemi L.

Athia. 5.

Cijarchus

11.

Cijtor 12. 8.

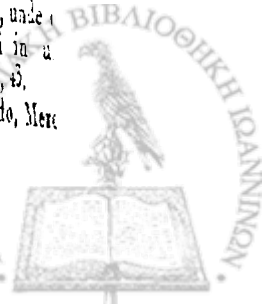

- liborum περιφορὰ ἐτ παραφο- Cnidia κερύμια. 65, 60.
 ραὶ in convivii Athenien- Cnidium vinum. 72, 38
 sium. 258, 20. Cnidius fluvius inter nobilis-
 libos circumferendi mos 231, simos. 730, 44.
 57. Cnopus rex Erythrarum. 453,
 33.
 libum quater die fumere so- Cnoethus Antiphanis. 513, 28.
 liti veteres. 31, 61. Cocali filiae Minoem quo stra-
 libum quoties veteres fume- tagemate occidunt. 29, 19.
 rent. 94, 42. Cocalus fabula. 168, 40.
 libus χαῦνος 463, 28. Cochlea ὑλογενής, vel ὑδογενής.
 libi ἔωλοι medicis interdum Cochlea in Ligusticis Alpi-
 probati. 474, 47. bus natae. 130, 55.
 libadae olim esitatae. 111, 11. Cochlearum generatio. 63, 30.
 libacer, ad venerem incitat. 111, Cochleae κωλυσίδειπροι. 131, 28.
 55. Coci et popae iidem olim.
 libiceris genus κρεῖος. 109, 58. 936, 16.
 libichorea inter edulia. 227, Cocorum famosorum historia.
 37. 520, 58.
 libicutae venenum 139, 14. Coecoa sive Caecoa mulieris
 libilicum et Pamphyliorum in- nomen. 658, 29.
 genia. 609, 27. Coena liberalior quam pran-
 libilicium panis. 213, 35. dium inter antiquos 800, 27.
 libinara. 146, 47. Coenationes versatiles. 246, 67.
 libinaedus ἔμπροσθεν καὶ ὄπι- Coenae triplex distinctio. 119,
 σθεν. 559, 36. 27.
 libinarus, insula. 146, 54. Coenae principium ex quibus
 libcircumlationis veterum ritus. cibis melius. 232, 44.
 8, 15. Coenae opportunum tempus.
 libdiphybium. 796, 60. 475, 13.
 libdistae ὄσοφοροι. 272, 21. Coenae ἐπιδόσιμοι. 632, 15.
 libditharisteriae. 314, 62. Coenae tempus apud veteres.
 libditrium malum quando cepe- 800, 27.
 rit edi. 163, 29. Cognatorum prandium apud
 libdita vel cissa piscis notus ve- Perfas. 97, 55.
 teribus. 562, 61. Cola saltatio. 901, 42.
 libcivilia nomina quid. 6, 67. Colchides Sophoclis. 143, 37.
 libclearchi libri Περὶ γραφῶν. Coli. 350, 44.
 473, 34. Collabi placentae aut panes.
 Περὶ σκελέτων. 684, 18. 184, 49.
 Περὶ παροιμιῶν. 509, 20. Collabus. 213, 41.
 libcleobulinae. 304, 27. Collices Thessalici. 217, 48.
 libcleomenes tyrannus. 737, 34. Collocasion, radix fabae Ae-
 libcleomenes Laminthius, poeta gyptiae. 148, 30.
 Ἐρωτικῶν. 883, 43. Color ligneus cuius etiam
 libcleomenis Spartae regis vi- meminit Theophrastus. 932,
 vendi ratio. 268, 11. 51.
 libcleoneum acetum. 140, 54. Color δεινσοποιός. 237, 53.
 libcleopatra involuta στρωματο- Colorum σποδίου et τεφροῦ
 δέσμῳ ad Caesarem delata. differentia. 676, 10.
 15, 27. Columbæ albae ubi primum
 libclidemi Ἐξηγητικόν. 697, 56. vivae. 676, 40.
 libclithis. 940, 19. Columbæ Dodonaeae. ibid.
 libclitarchus glossographus. 815, Columbæ pro nuntiis. ibid.
 12.

- Comoediae veteris choragium** tenue 116, 27.
Comici quanto olim in pretio. 413, 32.
Comici emendatis a se fabulis nomen novum imponere soliti. 870, 26. tragicis argumentis cothurnos aptarunt. 568, 65.
Comicorum ferme omnium scena Athenis. 233, 59.
Commissiones. 216, 57.
Comus et tetracomus. 890, 53
Concha margaritifera. 177, 48.
Conchae Pelori. 16, 47.
Conchae ἀμαθίδες. 165, 61.
Conchae Veneri dicatae a virginibus. 553, 12.
Conchis. 290, 11.
Conchyliarum genera quaedam, inter oblectamenta juventutis. 166, 60.
Condy. 797, 49.
Connus Amiphae. 387, 16.
Constitutio Valentis Imperatoris. 28, 44.
Conus, quid. 115, 47.
Convivari, et separatim escas comedere consuetudo antiquorum. 27, 52.
Convivium Pythagoricum. 293, 91.
in Conviviis acclamandi, mos veterum. 277, 55.
Conviviorum apud veteres ratio. 308, 43.
Conviviorum Graecanicorum τὸ κεφάλαιον in potatione positum. 624, 38.
Copides. 263, 14.
Coqui inter privata servitia olim raro habiti. 430, 52.
Coquorum mercede conductorum furta. 937, 16.
Cor salire vario sensu dictum poetis. 973, 48.
Cor filia pavoris. *ibid.* 41.
Coracinus a colore. 539, 47.
Coraciones. 572, 61.
Corcagi pugna cum Dixippo. 281, 38.
Cordistae Galli. 408, 12.
Coria Africana. 199, 42.
Coriolanum quaenam causa perdidit. 834, 15.
Cornix filia Apollinis. 626, 54.
Coroëbus olympionica. 659, 27.
Corona aurea sacerdotii indicium. 369, 48.
Corona bene de republ. meritis dari solita. 832, 56.
Corona nomen Graecum. 962, 32.
Coronae κλισαί, volubiles. 99, 23.
Coronae ex faba Aegyptia. 147, 56.
Coronae unguento delibutae. 970, 52.
Coronae aureae a Ptolemaeo rege Romanorum legatis missae. 732, 64.
Coronae hypoglottidae. 957, 40.
Coronarum Homerus non meminuit. 45, 37.
Coronistae. 626, 40.
Corydalis δῆμος. 670, 63.
Coryci athletarum. 434, 27.
Corycomachia. 293, 24.
Corythalla, vide Diana.
Cos insula Deorum patria. 39, 36.
Collabus, et κόσσαβος. 947, 31.
Costae pisces. 623, 19
Cotalus. 312, 29.
Cottabissantium praemiola. 943, 55.
Cottana, vox Syriaca. 663, 58.
Cottana Tyriorum. 228, 58.
Cothen. 794, 10.
Cothocides Orator. 396, 50.
Cothon poculum Spartiatarum. 266, 43.
Cothonis Laced. figura. 803, 22.
Cothurni Philonidae. 400, 65.
Coturnices ἡδύφωνοι. 673, 58.
Cotyla. 293, 38.
Cotyliscus. 919, 18.
Cotythus sacra. 451, 19.
Crambe cur sacra. 641, 41.
Cranonia aqua. 87, 39.
Crapatalli Pherecratis fabula. 152, 25.
Craftus Siciliae. 920, 26.
Cratetis drama, Ferae. 229, 63.
Cratetis et Menandri Synaristusae. 434, 61.
Cratetis aut Pherecratis Τελτορες. 674, 22.
Cratetis fabula Χαιδυαί. 798, 43.

rateu
 ratin
 leoda
 142.
 20.
 Theat
 ratin
 69. C
 ratin
 ratini
 ratin
 rna
 ritiae
 jurem
 ritiae
 Laced
 ritiae
 ritica,
 ritiae
 relatae
 meri i
 21.
 riticon
 Hamer
 sea, exp
 riticon
 cantur.
 riticon
 6000
 riton. di
 ritonis f
 Cromna.
 ritum v
 ritum J
 Canopic
 29. et f
 ritum C
 Ctelibus
 run auct
 Cubicular
 Cucumis le
 Cucumeres
 150. 67.
 Cucumis sp
 Cucurbita,
 Cucurbitae
 Cucurbitae
 Cucurbitae
 Cucurbitae
 Cucurbitae
 Culigna. 601,
 Calinae vna
 Culter, unde
 Cultri in a
 278, 13.
 Cupido, Mere

ateuas. 181, 45.
atini Archilochi. 163, 53.
leobulinae. 304, 27. *Ὀδυσσεύς.*
 142, 19. *Trophonius.* 563, 60.
Ωρα. 646, 66. *Pytina.* 180, 55.
Thrattae. 814, 47.
atini junioris Omphala. 947,
 59. *Cratini Leges.* 816, 36.
atini Chirones. 859, 20.
atini Bubulci. 907, 20.
atinus de republ. Thessalo-
rum. 942, 21.
ritiae antiqui scriptoris Πο-
λυτείου. 779, 13.
ritiae locus de supellectile
Lacedaemoniorum. 803, 36.
ritias tyrannus. 816, 12.
ritica, vide scientia.
riticae censurae ab Athenaeo
relatae, super aliquot Ho-
meri locis, explicantur 325,
 21.
riticorum velitationes, super
Homeri loco ex quarta Odys-
sea, explicantur. 335, 28.
riticorum velitationes expli-
cantur. 322, 14.
riticorum alii λυτικοὶ, alii
ἐνσιατικοί. 813, 38.
riton. 831, 21.
ritonis Philopaeomon. 307, 55.
romna. 576, 21.
rucium vinum. 153, 56.
rustum Julianum, Apicianum,
Canopicum, pellucidum. 919,
 29, et seq.
rustum Coerianum. 919, 36.
stefibius rerum pneumatica-
rum auctor. 309, 29.
subiculares imagines. 792, 62.
ucumis semen cohibet. 149, 63.
ucumeres plenilunio crescere.
 150, 67.
ucumis spermatias. 142, 18.
ucurbita, οικυωνία. 121, 38.
ucurbitae ἄρνυται. 121, 59.
κάθεφθοι. ibid. 64.
ucurbitae Indicae. 121, 58.
ucurbitae κόλλησις. 760, 17.
Culigna. 801, 64.
Culinae vasa. 301, 18.
Culter, unde dictus. 278, 57.
Cultri in usum menfarum.
 278, 43.
Cupido, Mercurius, et Hercu-
 les in gymnasiis dedicari
 soliti. 863, 15.
Cupido Thespiensium. 863, 33.
Curiae Athenis. 305, 12.
Cyana foeminae viraginis no-
men 862, 57.
Cybia quadrangula. 221, 50.
Cybiofactes. 317, 22.
Cyca, servile nomen foemi-
nae. 845, 66.
Cyclus epicus, quis. 478, 11.
 et seqq. ejus subjectum. 481,
 59.
Cyclopes Calliae. 509, 35.
Cyclopes fabula Calliae aut
Dioclis. 535, 32.
Cyclops Epicharmi. 569, 12.
Cydonia mala, κοδύμαλα. 160,
 46.
Cyllastis panis. 220, 12.
Cylicranes. 776, 64.
Cymbium. 801, 47.
Cynadra fons. 236, 26.
Cynophontis. 197, 19.
Cynosbatus. 145, 11.
Cyprini lingua 540, 44.
Cypriorum auctor, Stasinus.
 77, 11.
Cypriorum poeta. 581, 36.
Cypsela. 788, 52.
Cyrenaei agri divisio. 193, 51.
Cyrenenses aurigatores. 199, 17.
Cyrenenses cur albi dicti. 616, 42.
Cyzicenum unguentum. 974, 52.

D.

Dactylus saltatio. 901, 25.
Daemones, ex quo elemento
nascantur. 619, 59.
Daeton, Deus veterum. 308, 36.
Dalnis Apollophanis. 221, 19.
Danaides Aristophanis. 220, 24.
Daphnici ludi sacri. 342, 40.
Dare chorum poetae, vel sce-
nam, quid. 908, 50.
Darii epitaphium. 731, 15.
Darius Medus, τὸ Ἀσσύριον
αὐχνημα. 30, 34.
Decocta veterum Graecorum.
 234, 38.
Defunctis honorem ullum diis
proprium exhibere, impie-
tas fuit apud Athenienses.
 852, 20.
Delcanus piscis. 227, 46.

- Delco fluvius. 227, 47.
 Delcus lacus. 227, 47.
 Delia palma. 906, 38.
 Delii cur Rhenaiei dicti. 307, 33.
 Deliorum coquorum nomina explicantur. 306, 56.
 Delium Boeotiae oppidulum; ad quod pugna contra Boeotos pugnata. 377, 50.
 a Delphinorum esu veteres abstinuisse. 506, 21.
 Galeni tamen temporibus quidam iisdem vesci reperti sunt. 506, 48.
 Demetrii Scepsii *Ἰωνικὸς διάκοσμος*. 159, 49.
 Demetrii dictum de Atheniensibus. 442, 18.
 Demetrio Poliorcetae itur obviam cum altaribus, coronis, et odoribus. 441, 65.
 Demetrius quo tempore Athenas fuerit ingressus. 446, 31.
Demetrius Antimotyras. 951, 37.
 Demetrius odio publico cur flagraverit. 369, 38.
 Demetrius Phalereus fratris sui *τὰ ἐπιφάνεια θύον*. 852, 11.
Demo, fabula Eupolidis. 204, 30.
 Demus Pylilampis filius. 680, 27.
 Deorum dialectus. 166, 28.
 Dercyllidas dictus *Scythus* et *Sisyphus*. 818, 56.
Deucalionea Hellanici. 709, 60.
 Deus ignotus ab Atheniensibus cultus. 644, 20.
 Dexamenus, nomen proprium viri. 392, 52.
Dexamenus. 422, 19.
 Diana Corythalla Spartaee culta. 260, 45.
 Diana *τρομορρος*. 300, 28.
 Diana *ταυροπόλος* in Chersoneso culta. 451, 22. *Stophaea*. 453, 45.
 Diana Elaphiaea, vel *Alphiaea*. 601, 43.
 Dicaearchus Messenius. 944, 46.
Didascaliarum plurimi auctores 414, 26.
Didicisse pro solere. 718, 37.
Didymae Menandri. 646, 37.
 Didymi contra Polemonem disputatio. 261, 42. dictus

Βιβλιολάθας, et χαλκέντερος. 261, 65.

Didymus Polemonem reprehendit de voce *αἴκλον*. 264, 56.

Diffidentiae vitium. 294, 36.

Digamma inter duas vocales. 117, 24.

Digiti *ἰδαῖοι*. 20, 28.

Dii Potes ventorum promi-condi olim crediti. 715, 36.

Dioclis poetae *Θάλαττα*. 537, 40.

Dioclis *Melissae*. 721, 20.

Diodori Siculi *τὰ περὶ βιβλιοθήκης*. 851, 12.

Diodorus Pythagorista infolens. 295, 45.

Diogenes tragicus. 905, 62.

Diogenis de placenta dictum explicatur. 218, 55.

Diogenistae. 330, 38.

Dionysii tyrannietiam in verba saevitia. 194, 10.

Dionysii tyranni fabula *Θεομορόρος*. 691, 36.

Dionysii *λυχνός* mirabilis. 992, 11.

Dionysius Metathemenus. 733, 33.

Dionysius Heracleae tyrannus. 855, 60.

Dionysius Aristomenis. 927, 22.

Dioscoridis liber, *οἱ παρ' Ὀμήρω νόμοι*. 28, 62.

Diphili *Ἐναγίζοντες*. 297, 43.

Diphili drama *ἐλενηφοροῦντες*. 396, 27.

Diphili *Mercator*. 400, 23.

Diphili in Nicandrum commentarii. 547, 36.

Diphili *Tithrausia*. 805, 14.

Diphili fabula *Αἰησιτευχίος* et *Στρατιώτης*. 816, 43.

Diphthongus pro litera simplicis. 766, 33.

Dipterum. 357, 65.

Dipyrus panis. 209, 61.

Discipuli olim cognominati a praceptoribus. 408, 45.

ex Discipulorum moribus de praceptorum doctrina non judicandum. 393, 15.

Disputationes discipulorum Aristotelis et Theophrasti hodiernis dissimiles. 248, 56.

Dios

45.

Dios

de P

Dios

et v

Dios

mar

Dios

29.

Dios

Ebeni

61.

Echec

Echec

Echec

Echec

Echec

Echec

Echec

Echec

Echec

Echec

Echec

Echec

Echec

Echec

Echec

Echec

Echec

- Diomeum Herculis templum.* 454, 29. *Empola Ehippi.* 632, 11.
Dium Piericum. 565, 49. *Enallus.* 780, 64.
Diyllus historicus. 281, 58. *Enchiridium Menandri.* 726, 30.
de Domo Trireme, historia. 78, 50. *Enchyros.* 916, 25.
Donylaeum. 87, 54. *Enchitus, et alia id genus nomina omnia, simpliciter usurpata Graecis et Latinis.* 916, 40.
Dorcades, dorcones, et Zorcones. 679, 51. *Encrasicholi.* 527, 40.
Dorion, συγγραφεὺς ὀψολόγος et κρουματοποιός. 586, 25. *Encrides.* 918, 11.
Dormio. 418, 18. *Ennii Lytra.* 55, 47.
Dorionis dictum de locusta marina. 587, 39. *Erxias scriptor.* 863, 51.
Dorpia. 304, 59. *Epaicla duplicia.* 265, 53.
Dramata, Aristophanis. 528, 16. *in Epaminondae nomine varietas.* 384, 37.
Dulcedo ebrietati contraria. 92, 22. *Epaminon, nomen proprium viri.* 392, 54.
Dulodidascalus Pherecratis. 183, 29. *Epeus aquae vector.* 770, 18.
Ebeni φάλαγγες vel κορμοί. 350, 61. *Epicharmi Prometheus πυρκαΐς.* 167, 36.
Ecclesiae veteris ritus. 441, 11. *Epicharmi fabula, λόγος καὶ λογικαί.* 204, 65.
Echecrates pro Timocrate. 3, 59. *Epicharmi Ἀγρωστίνος.* 232, 25.
Echinos plenilunio crescere. 149, 58. *Epicharmi Periallos.* 261, 15.
Echinorum variae appellationes. 175, 43. *Epicharmi tres fabulae.* 505, 40.
Echinopus. 186, 58. *Epicharmi Megaris.* 510, 55.
Echinus. 917, 50. *Epicharmi Hebes nuptiae.* 176, 20.
Eclogarii querela de corruptis Athenaei codicibus. 123, 40. *Epicharmi Busiris.* 701, 63.
Eilotes Eupolidis fabula. 260, 33. *Epichyfis.* 294, 25.
Elacatena. 529, 48. *Epichyfis genus παιδιᾶς.* 722, 25.
Elei populi sacrosancti. 6, 23. *Epichytus.* 917, 29.
Elementa omnia, sui generis animantia producere. 618, 60. *Epiclerus Menandri.* 646, 31.
Eleorum sacrificium perdendis muscis. 17, 31. *Epicichlides Homeri poematum.* 909, 11.
Elephas vas capiens tres congios. 816, 50. *Epichyclii.* 918, 13.
Eleutheræ oppidum Boeotiae. 809, 39. *Epicrates.* 403, 56.
Eleutherus fluvius. 876, 35. *Epicurei Roma pulsi.* 854, 49.
Ellipsis verbi Attica. 825, 32. *Epicuri imperitia.* 331, 55.
Ellopes optimi. 527, 11. *Epicuri in Aristotelem calumniae.* 620, 48.
Ellopes pisces et μύνδοι. 535, 14. *Epigenes vetus criticus.* 788, 14.
Ellotia. 956, 14. *Epigenis Mnematium.* 808, 48.
Emendationes quorundam temerariae contra librorum veterum consensum. 511, 45. *Epigramma de Clione piscivora.* 599, 56.
Empodus scriptor. 641, 48. *Ephebi nobiles ministri sacrorum.* 305, 53.
Empolus scriptor. 641, 48. *Ephippus comicus.* 625, 50.
Enchiridium Menandri. 726, 30. *Epilyci comiti Κωραλίσκος.* 252, 46.
Enchyros. 916, 25. *Epimonia.* 130, 24.
Enchitus, et alia id genus nomina omnia, simpliciter usurpata Graecis et Latinis. 916, 40. *Epistolae levamen absentiae.* 65, 30.
Encrasicholi. 527, 40. *Epistola Philippi regis ad Menecratem.* 516, 24.

E.

- Epistolarum Alexandri, et aliorum ad Alexandrum volumen. 938, 46.
- Epitrepontes* Menandri. 231, 15.
- Epulae Homericæ apud Plutarchum. 27, 48.
- Epulae celebratae et veteribus ex reliquiis hostiae mactatae. 846, 45.
- Equi Nisæi. 342, 55.
- Eranus*. 630, 46.
- de Eranis veterum. 499, 53.
- Eresi *περικύμων μαστός*. 215, 43.
- Eretria *λευκάριτος*. 291, 55.
- Ergastula, ab *εργάτωνες*, dicta. 461, 37.
- Erineae ficus. 153, 29.
- Error Graecorum in peregrinis vocabulis. 920, 37.
- Errores in nominibus propriis. 740, 10.
- Erotidia* festum apud Thespienses. 863, 22.
- Erucae inter cibos. 248, 10.
- Eryfishon dictus *Aethon*. 710, 37.
- Erythinus* et *erithrinus*. 527, 55.
- Erix oppidum in Sicilia. 676, 53.
- Escharita* panis. 208, 18.
- Esus catulinae et caninae. 503, 66.
- Esus ampullarum aut calceorum. 876, 45.
- Etruscorum respub. similis Platonicae. 831, 42.
- Euangelidarum* sacra familia apud Milesios. 985, 49.
- Euangeli *ἀνακλυπτόμενος*. 916, 29.
- Eubuli fabula *Ion*. 57, 36.
- Eubuli *Ganymedes*. 209, 62.
- Eubuli *Nutrices*. 543, 12.
- Eubuli *Stephanopolides*. 662, 55.
- Eubulus* comicus. 625, 60.
- Euclides vetus Atheniensium archon. 10, 18.
- Eunidae familia sacra Athenis. 985, 46.
- Eunuchias* cucumis. 142, 29.
- Eunuchus, quomodo a Phione vocetur. 30, 30.
- Euphanes*. 596, 40.
- Eupolidis *Caprae*. 180, 52. *Κόλακας*. 198, 22. *Δῆμοι*. 202, 51.
- Taxiarchi*. 304, 64. *Φίλοι*. 460, 51. *Προσπάλτιοι*. 564, 42. *Πόλεις*. 672, 65. *χρυσούν γένος*. vel *χρυσογένης*. 694, 36. *Martica*. 977, 66.
- Euphronis *Αισχρά*. 537, 45.
- Euphorus historicus. 314, 63.
- Eutychides, vide Pontinus.
- Eurystheus* Euripidis. 818, 31.
- Euscemus* poeta parum notus. 870, 62.
- Euthymia dea. 337, 54.
- Exocoetus fluvialis an marinus. 578, 42.

F.

- Faba Aegyptia. 102, 44.
- Fabula *ἱστοριογράφος*. 198, 16.
- Fabulae multorum poetarum *Παιδίων* inscriptae. 178, 26.
- Fabulae *διασκευαί* et *ἐπιδικευασμέναι* dictae. 210, 29.
- priores et posteriores. 211, 32.
- Fabulam *διατίθεσθαι*. 52, 62.
- Fabularum Latinarum tituli Graeci. 179, 11.
- Fabularum mediae comoediae numerus. 584, 55.
- non hujus Facio*. 841, 42.
- Fatui, longi et magni. 292, 21.
- Februarii mensis inferiae. 191, 27.
- Ferae*, Cratetis drama. 229, 65.
- Festum *ἐλενηφόρια*. 396, 28.
- de Ficedulis quae Aristoteles et Alexander Myndius. 134, 38.
- Fictilium *γίνωσις*. 21, 26, et *ζώνη* illitus. ibid. 40.
- Ficus Athenis sacra. 150, 29.
- Ficus melioris vitae mortalibus principium. 151, 16.
- Ficus poenae nomine aliquando exactae. 151, 53.
- Ficu recente puerorum oculos fricare veterum superstitio. 157, 15.
- Ficus, cur chelidoniae dictae. 685, 63.
- Fiscina ficorum. 154, 49.
- Fiscus, quid proprie apud Latinos. 534, 31.
- Flabellum *ψῆγμα*. 451, 61.
- Flores, fructus et id genus alia, cur prae manibus habere sit moris. 859, 24.

ores
ores
tun-
lores
och
lov
tione
oedis
Drim
25.
olia sic
edali
ora a
Athens
39
ori Ath
orma
qui ad
runve
bantur
ormia
602, 24
Partar. 2
Fractus e
Fugim
dis et
Funera e
50.
Fungi ad
Fungi li
product
Fungi Ar
Fungorum
crimen.
ex Fungo
15.
Fungorum
225, 24.
Galenus, ser
54.
Galenus de
62, 24.
Galli gallin.
21.
Gallinarum
Gallicarum
Gallorum 2
Gallorum 1
Gallus galli
e. 617, 20
Ganymedes,
Gallus. 317.
Gallus et Ale

- ores dicti *καρος τέσσα*. 883, 64.
 ores in reticulis ad olfactum. 274, 46.
 ores iridis *λύκοι* dicti. 964, 55.
 oculorum inventum ad opsoniorum in mensa calefactionem. 21, 65.
 pedus initum a Chiis cum Drimaco fugitivo seruo. 460, 25.
Polia ficulnea vel *malvarum* ad sedulia astringenda. 923, 12.
 pra a rebus ibi venalibus ab Atheniensibus nominata 592, 39.
 pri Atheniensium mos. 139, 20.
 prima spectata in Ephebis iis, qui ad sacrificiorum ludorumve ceremonias adhibebantur. 565, 49.
 formula in sacris familiaris. 604, 24.
Portax. 217, 41.
 fructus ex aqua sumpti. 104, 14.
Ugitivi vel *Leucadia* Alexidis et Turpillii. 181, 18.
Unera acerba et immatura. 981, 50.
 ungi ad fici radices. 124, 38.
 ungi *Γηγευέας*, item artificio producti. 124, 24.
 ungi Amanitae. 123, 40.
 ungorum et pezitarum discrimen. 124, 60.
 x Fungorum esu mortui. 125, 13.
 Fungorum venenatorum nota. 125, 24.
- G.**
- Galenii, scripta philologica. 6, 54.
 Galenus de vino Surrentino. 62, 24.
 Galli gallinacei consecrati. 672, 21.
 Gallinarum salacitas. 45, 23.
 Gallicarum demensum. 374, 40.
 Gallorum *παράσιτοι*. 433, 46.
 Gallorum soldurii. 738, 21.
 Gallus gallinaceus, *ήμερόφωνος* et *όλόφωνος*. 646, 55.
 Ganymedes, Eubuli. 210, 14.
 Gastro. 317, 21.
Gatis et Atergatis. 602, 62.
- Gellias Agrigentinus, magnificentissimus. 10, 36.
 in Generatione quomodo et *πέψις* et *σῆψις* habeant locum. 525, 25.
 Generationis duo principia terra et aqua. 715, 54.
Georgus sive *Gorgon* antiquus scriptor. 984, 12.
 Germinantium impetus. 129, 26.
 Gerytades Aristophanis. 182, 50.
 Gladiolus. 165, 29.
 Glaudes esculi inter bellaria. 107, 44.
 Glauci caput et caput quaeftionis. 203, 21.
 Glaucus Atheniensium tyrannus *ὕδροπόνης*. 90, 40.
Glaucus Aeschyli. 170, 26.
 Glaucus marinus deus. 523, 59.
Glaux herbae nomen. 128, 59.
 Gloria laboris filia. 107, 36.
 Gloriatio veterum de poculis. 780, 23.
 Glossae Creticae. 160, 48.
 Glossae Nicandri *ἐποποιού*. 514, 25.
 Glossarum, et Lexicorum antiqui auctores. 160, 50.
 Glycifides. 154, 52.
 Gnatho, Gnathaena. 430, 13.
Gobio. 572, 67.
 Gobiones Phalerici et Otrynici. 541, 51.
 Gongylus. 306, 58.
 Grabia. 990, 58.
 Gradus distincti in accipiendis mysteriis. 446, 52.
 Grammatici et Philologi discrimen. 147, 13.
 Grammaticorum spinae. 186, 49.
 Grana cruda comesa. 924, 44.
Granae. 923, 50.
Gras. 780, 58.
 Gratias agendi formula *καλῶς ἔχει*. 914, 40.
 Griphus, sive sirpus, quid. 747, 21.
 Griphorum species. 648, 49. et seq.
 GRIPHI. *Quidnam illud sit, quod ferens aliquis, non fert tamen*. 753, 19.
 de olla carniū. 754, 47.
 de placenta. *ibid.* 65.

- Amalidis*, Cereris cognomen. 892, 16.
Annulorum ossa apta ad ly-
ram. 146, 36.
Apparinus. 731, 55.
Appiscus Alexidis. 792, 16.
Appocratis Coi liberi, et de
his proverbium, Tres fra-
tres. 185, 64.
Appolochus discipulus Theo-
phrafti. 243, 20.
Apponium Brutiorum. 530, 33.
Appotrophus, vide, Mnesi-
machus.
Appus Tyrius, onerariarum
inventor. 65, 44.
Arifstiaea, Euboeae oppidum.
 45, 60.
Historia de translatis in Ae-
gyptum ex Lydia attageni-
bus. 666, 65.
de Lyfandro. 726, 65.
de Autolyco. 773, 70.
de Sybarita, Sybari Croton-
em navigaturo. 833, 62.
de Sophrone Ephesi tyran-
no. 879, 45.
Historiae tria tempora. 478, 69.
Ioedi quomodo parati 686, 55.
Molcades et Infulae Aristopha-
nis. 175, 55.
Holothuria. 186, 36.
Iomeri poëfis μεμελοποιημένη.
 903, 12.
Iomerus non fuit Syrus. 284,
 48.
Homines φάνιοι. 289, 19.
Hominum primorum agre-
stium victus ex raptu. 33, 46.
Homo comparatus vino. 79, 60.
Homo φυτόν. 237, 37.
Honores varii Demetrio Po-
liorcetae habiti ab aduato-
ribus Atheniensium. 441, 65.
Hordeum Achilleum. 221, 18.
Hora procurando corpori or-
dinaria. 425, 47.
Horae Athenis cultae. 931, 58.
Horas observandi modus apud
veteres. 694, 45.
Horologia. 294, 44.
Horti Adonidis. 362, 19.
Huso. 526, 13.
Hyacinthiorum celebratio. 262,
 24.
Hyccae, ἔγγυοι. 564, 36.
Hydraulica organa, κατὰ κλε-
ψύδραν. 309, 19.
Hypelaeus fons. 629, 42.
Hyperides, κατὰ Μαντιθέου αὐ-
κίας. 875, 28.
Hypsipyra. 597, 41.
Hyslopi aquae. 284, 15.
- I.
- Iacchi vox sacra.* 372, 47.
Iacobus medicus ἱερός. 6, 30.
Ialysus. 523, 50.
Iambycae, et Sambucae. 906, 27.
Japix. 718, 10.
Ialus Cariae oppidum. 204, 16.
Icadistae. 514, 47.
Ichneumon bestia. 756, 48.
Ichthys Megaricus. 581, 39.
Idaeus ἀλεκτρούων. 317, 37.
Idiotae. 95, 57.
Jecinorum varius apparatus.
 205, 18.
Jecur anferis. 662, 41.
Jentandi consuetudo. 30, 50.
Jejunia Iudaeorum et veter-
um Christianorum. 282, 37.
Jejunii finiendi tempus, ortus
Vesperis, vel hora nona.
ibid. 39.
Ignis igne validior aut remis-
sior. 109, 42.
Ignis inter cibos. 116, 12.
Ignis duplex. 619, 13.
Illyrici et Triballi. 207, 28.
Imperatores, apud Romanos
sacrofancti. 6, 25.
Imprecationis formula, Μη
ῶραισιν ἴκοιτο. 112, 16.
Incessus, vide Vestitus.
Incitega. 367, 42.
Inferiae mense Februario fac-
tae ex more Graecorum.
 191, 27.
Initiorum participes quidam
facti. 446, 47.
Inna locus ubi Silenus a Mi-
da captus. 91, 46.
Inscriptio monumenti Pythaeae
Arcadis. 780, 26.
Inventur tabulaturae Musico-
rum. 615, 59.
Inus metamorphosis. 331, 42.
Jocus in εὐρύπρωκτον, et im-
pudicum. 250, 48.

- Lebia piscis.* 227, 53.
Lecithita. 215, 10.
Lectum. 882, 20.
Legati apud omnes gentes sacrosancti. 6, 25.
Legati Athenis in Delum mitti soliti ad sacra facienda. 438, 11.
Legati Θεωπολ. 884, 22.
Leges Cratini. 816, 36.
Legis definitio Aristotelica. 823, 40.
Legumina εὐρακῆ. 638, 25.
Lembus Heraclides. 194, 33.
Lemniae Nicocharis. 570, 62.
Lemnisci. 350, 27.
Lenaeum Bacchi templum. 388, 18.
Lenticula tragica res. 286, 53.
Lenticulae. 704, 59.
Lepasta. 249, 38.
Lepastae ex diversa materia. 805, 55.
Lepidum Tyrriorum. 228, 61.
Lepores hirundinini. 685, 57.
Lepreas. 703, 14.
Lerus. 932, 46.
Leucadii cur εἰλωι Κορὶνθιοι. 611, 52.
Leucas colonia Corinthiorum. *ibid.* 53.
Leucisci genus mugilum. 535, 62.
Leucola. 367, 49.
Leucomaenides. 546, 22.
Leuconis comoedia Φρύγες. 596, 61.
Leucus piscis. 507, 23.
Levitas Graecorum super quorundam prodigiosa tenuitate. 857, 55.
Lex vetustissima, de non mac-tando bove aratore. 28, 48.
Lex de non comedendis agnis et vitulis. 26, 25.
Lex Spartanorum de Barba non alenda. 269, 39.
Lex Spartaee, ut domum a convivio redirent sine lumine. 338, 34.
Lex Platonis de pecunia aurea vel argentea privatis non habenda. 405, 22.
Leges de arcendis nothis a sacris. 410, 38.
Lex regia Atheniensium. 411, 47.
Lex sumptuaria de muneribus cavet. 472, 13.
Lex Oppia. 502, 15.
Lex Sybaritica de vocandis ad convivia mulieribus. 835, 17.
Lex Syraculana super veste muliebri floridi coloris. 834, 33.
Lex alia Sybaritica de praemio coquis proposita. 835, 37.
Lexicorum auctores antiqui. 160, 50.
Lexiphanes Luciani. 188, 18.
Libationes super linguis. 41, 50.
Liberalia a Bacchanalibus et Dionysiis diversa. 445, 57.
Librariorum antiquorum imperitia et negligentia. 565, 27.
Limnae Asphaltis lacus. 87, 49.
Limnae. 733, 20.
Lingua scari. 556, 38.
Lingua vetus Spartiatarum frequentissime usa litera canina. 614, 56.
Lini semen inter esculenta. 214, 44.
Linus et aelinus. 893, 38.
Lityrsa. 709, 38.
Loligines volucres. 560, 52.
Loliginum Πυσητῆρες. 549, 60.
Lucernae machinosae. 246, 60.
Lucifer stella. 347, 16.
Ludi etymum a Lydis. 830, 11.
Lumen nocturnum olim, tae-da aut ligna. 995, 41.
Luna σηπικῆ. 475, 16.
Lupi piscis vasrities. 542, 52.
Lupini impediunt ebrietatem. 422, 42.
Lupini pro amethysto. *ibid.*
Lupinorum vis abstergendi. 113, 34.
Lutatus Daphnis. 107, 25.
Luxus Samiorum. 388, 56.
Lychnorum inventum. 995, 69.
Lycius statuarius. 809, 34.
Lycophronis Satyri. 714, 37.
Lycus fluvius. 876, 55.
Lydorum παράδεισοι κηπαῖοι. 829, 51.
Lydorum delicata vita. 977, 46.
Lynceus discipulus Theophrasti. 243, 18.
Lyrophoenix. 316, 61.
Lysander inter mothaces. 467, 39.

- Mercurius, vide Cupido.
 Messanii. 15, 64.
 Messenia Critonis. 307, 56.
 Mesotriba. 215, 27.
 Meta prima Herculis conjunx.
 861, 43.
 Metagenis *Mammacythus* vel
Aurae. 621, 40.
 Metagenis *Philothyta*. 996, 13.
 Metalepses veterum vocabu-
 lorum. 791, 29.
 Metanira 206, 21.
 Metrodorus. 854, 46.
 Methymna 169, 22.
 Midae et Sileni colloquium.
 91, 38.
 Midae aures aurivorae. 598, 30.
 Midon sive *Medon* Alexidis.
 991, 19.
 Milanion, Antiphanis. 717, 60.
 Miles, Diphili. 211, 29.
 Miliarium *ἰνολέβης*. 193, 55.
 Miliun frigid. naturae. 108, 25.
 Minervae Natales. 192, 60.
 Minerva Promachorma. 952, 13.
 Ministri Romanorum Caesa-
 rum albatii. 270, 61.
 Minos quo stratagemate occi-
 sus. 29, 19.
 Misumenus et *Philarchus* Phoe-
 nicidae. 929, 48.
 Mithaecus. 217, 13.
 Mithrae festum. 342, 65.
 Mitylene. 169, 23.
 Mnaseae Colophonii *Σάλλη*.
 15, 42.
 Mnasonis mille servi. 459, 56.
 Mnematium Epigenis. 808, 48.
 Mnesimachi *Hippotrophus*. 687,
 49.
 Mochus, scriptor Tyrius. 240,
 37.
 Moliones sive Molionae filii.
 117, 37.
 Molossum organum. 325, 12.
 Monaulus. 311, 56.
 Monumenta mortuorum pu-
 blico sumptu facta, et facta
 decreto Senatus, quomodo
 differant. 880, 21.
 Mora ruborum. 104, 36.
 Mores Cyrenensium. 611, 24.
 Mores non habent bruta. 31, 59.
 Mortui elati in quam hone-
 stissima veste. 707, 52.
 Mortuorum *πρόθαις*. 773, 26.
 Mores veterum post finitas
 epulas. 923, 24.
 Mos veterum acclamandi in
 conviviis. 277, 17.
 Mos sumendi aliquid de sa-
 crificio. 221, 26.
 Mos veterum Gallorum, ver-
 tere se ad dexteram inter-
 adorandum. 279, 45
 Mos antiquissimus, commis-
 sione duorum pluriumve sa-
 lutem contrariorum exerci-
 tum redimere. 280, 62.
 Mos circumferendi horologia.
 295, 37.
 Mos reprehendendi per imita-
 tionem. 295, 37.
 Mos quorundam, tonsori sae-
 pius quotidie operam dare.
 297, 12.
 Mos auctorum Fabularum ti-
 tulos contrahere. 301, 63.
 Mos Atheniensium ut prytanes
 una quotidie cibum sume-
 rent. 330, 55.
 Mos Graecorum, aliar. urbium
 festa concelebrare. 341, 51.
 Mos Graecorum in Latinis no-
 minibus. 374, 51.
 Mos Athenis, ut coqui apud
 gynaecomos suum nomen
 profiterentur. 430, 54.
 Mos, ut mali poetae lapida-
 rentur. 431, 30.
 Mos conviviorum, libare re-
 gibus et principibus. 449, 17.
 Mos veterum *τα ταμεία σφρα-
 γισσασθαι*. 460, 40.
 Mos, ut virgines nubiles ob-
 lectamento pueritiae Veneri
 consecrarent. 553, 12.
 Mos, Soli narrandi sua som-
 nia. 605, 32.
 Mos sacra facientium, linguis
 favere. 606, 31.
 Mos veterum regum, urbes
 aut provincias dare dynastis
 ad vectigal. 610, 44.
 Mos stipem sub alieno nomine
 colligendi. 626, 36.
 Mos in conviviis *ἀπό συμβο-
 λών*. 634, 47.
 Mos assumendi vestes diis pro-
 prias. 690, 26.

- Mos libandi principibus. 716, 61. Mos diis consecrandi coronas conviviales. 732, 62.
 Mos antiquorum, ut in conviviiis post epulas oblectamenti omne genus sese recrearent. 745, 52.
 Mos calculis suffragia ferendi. 758, 47.
 Mos veterum pectus coronare, et unguentis illinire 953, 26.
 Mos apponendi pocula in altera mensa. 775, 22.
 Mos Atheniensium edendi in theatro. 779, 61.
 Mos Graecorum in comae tonsura. 814, 40.
 Mos τρυφητῶν, ornari ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐπιρῶσαι. 827, 38.
 Mos libandi in discessu. 996, 67.
 Mos veterum mollium, supercilia pingere et unguentis illinire. 840, 46.
 Mos veterum delicatorum pedes unguentis ungere. 858, 51.
 Mos veterum florem gestare auri impositum. 859, 27.
 Mos in jungenda affinitate, ut sponsus phialam dono acciperet. 872, 55.
 Mos gestandi thecam calamariam cingulo appensam. 875, 40.
 Mos discedentium a convivio, acclamare Ἰη παιῶν. 996, 38.
 Mos arcendi servos a quibusdam sacris. 910, 12.
 Mos frontem coronandi. 952, 51.
 Mothaces. 467, 29.
 Mugiles σφηκέες sive σφηνέες. 535, 39.
 Mulieres σεληνήτιδες. 117, 28.
 Mulieres δημιουργοί Athenis. 305, 28.
 Mulieres ἐπωστρίδες. 450, 38.
 Mulieres Graecorum ventitasse ad convivium. 607, 35.
 Mulieres ad convivium vocatae inter Sybaritas. 834, 42.
 Mulieres olim infectrices. 883, 20.
 Mullus ad venerem ineptus. 19, 32.
 Mullus Hecatae sacer. 562, 43.
 Mullus piscis gregalis. 562, 11.
 Mulli dentes. *ibid.* 12.
 Mulli Aexonici. 563, 66.
 Mundum plenum esse animarum. 620, 28.
 Muraenarum coitus cum serpentibus. 545, 37.
Murices. 606, 24.
 Murium latibula. 194, 27.
 Murrina Romanorum. 72, 35.
Musae Epicharmi. 211, 27.
 Musa κάτοχος. 390, 64.
 Muscae Olympiacae. 17, 54.
 Musica παιδιῶν et παιδείας. 896, 30.
 Musicae vis ad sedandas animi perturbationes. *ibid.* 44.
 Musicorum διαγράμματα, sive *tabulaturae.* 616, 53.
 Musivum opus. 361, 54.
 Mus piscis. 227, 30.
 Myconii. 24, 42.
 Myjagrur deus ab Eleis cultus. 18, 29.
 Mylon oppidum Aegypti. 586, 64.
Mima et mimarcys. 942, 20.
Myrmecanthropi Pherecratis. 403, 30.
 Mysteria et Dionysia quomodo differant. 446, 16.
Mystis Antiphani. 735, 45.
 Myrtilus. 207, 32.

N.

- Nablus. 309, 17.
 Nani σκοπαῖοι. 831, 61.
 Nanus et *nastus.* 918, 52.
 Nastus panis. 215, 34.
 Naturales propensiones aut abominationses variarum rerum. 476, 47.
Nauplius Timothei poëtae. 588, 40.
 Nautarum sacrificia ex voto. 656, 48.
 Neanthes. 649, 60.
 Neleus emptor librorum Aristotelis. 10, 30.
 Nemesis Helenae mater. 582, 30.
 Neptunus Τροπῆιος. 580, 33.
 Neronis dictum. 234, 10.
 Nervus obscœnâ notione. 17, 34.
Nesiarchi Atheniensium. 595, 31.
 Nesiota scriptor. 144, 47.
 Nestor Θεατρικῶν scriptor. 709, 15.

ite
 Ne
 Nel
 Nic
 Nico
 Niced
 Nico
 86
 Nicola
 Nicola
 Nico
 Nico
 Nico
 Nili
 Niobe
 nis
 Nifae
 Nitro
 et ple
 11.
 Nix
 Nix
 Nomen
 cis ad
 Nomina
 tin. 13.
 Nomina
 festa
 Nomina
 equum
 Nominal
 Nosi An
 Noster
 Nota rete
 y. 308. +
 Nothi leg
 nliis. 41
 Nox longa
 Nubes He
 Nubes Pa
 Nucleus. 11
 in Nuge
 294, 37.
 Nummi di
 belli uian
 Nupes, reu
 355, 60.
 Nuptiae, div
 181, 31.
 Nuptiae 1071
 35.
 Nuptiarum
 18101 18101

- item alius poeta. *ibid.*
 Nestoreum poculum. 811, 14.
 Nestoris poculum "Ἀρεος φιάλη. 728, 68.
 Nicandri *Ἐπεροιοῦμενα*. 161, 30.
 Nicochares poeta. 241, 33.
 Nicocharis *Lemniae*. 571, 39.
 Nicocharis *Hercules Choragus*. 893, 30.
 Nicolai palmulae. 928, 52.
 Nicolai panes. *ibid.* 56.
 Nicophon, poeta. 241, 34.
 Nicocreon tyrannus. 587, 57.
 Nicocreon, *Nicotheon*, et *Nico-cles*. 607, 17.
 Nili aqua alvum solvit. 85, 53.
 Niobe Sophoclis et Aristophanis. 569, 18.
 Nifaci equi. 342, 55.
 Nitro usque veteres in balneis et plerisque lotionibus. 943, 11.
 Nix calida quibusdam. 191, 63.
 Nix viva. 239, 25.
 Nomen patrum filiis a Graecis adjectum. 585, 49.
 Nomina Graeca in *ι* desinentia. 139, 28.
 Nomina clarorum virorum inferta Saliari carmini. 439, 30.
 Nomina eorum qui Durium equum sunt ingressi. 885, 27.
 Nominalia Latinorum. 135, 37.
Nosti Anticlidis. 663, 10.
Nostorum auctores varii. 286, 20.
 Nota veterum criticorum *τὸ γ*. 508, 43.
 Nothi segregati in sacris ab aliis. 410, 29.
Nox longa Platonis. 213, 28.
 Nuces Heracleoticæ. 108, 52.
 Nuces Ponticæ. 64, 40.
 Nucleus. 117, 18.
 in Nugis opera male posita. 194, 47.
 Nunni dimidiati loco symboli usurpati. 226, 35.
Nuper, *νεωστὲ* ac similes voces. 385, 60.
Nuptiae, diversorum poetarum. 181, 31.
Nuptiae Jovis et Junonis. 426, 35.
Nuptiarum αἱ ἀκραιῶναι et *αἱ ἔωλοι ἡμέραι*. 181, 10.
Nutrices Eubuli. 542, 12.
Nutricum naeniae. 892, 60.
Nux Sardianna, et *lata*. 109, 10.
Nyfa. 349, 40.
- O.
- Obeliae. 208, 39.
 Obsonatorum sive ἀγοραστῶν proprium munus. 624, 22.
 Obsoniorum modus ex lege Fannia. 470, 29.
 Oculi nigro infecti, propter formam. 237, 49.
 Oda Anacreontica non prius edita. 952, 57.
 Odyssæe universum argumentum, Fontebellæ aquae depictum. 361, 64.
Oeci. 246, 26.
 Oecorum Aegyptiorum forma. 344, 30.
 Oeneus, quis Athenis. 418, 59.
 Oenonas citharoedus. 51, 20.
 Officia diversa promæcondæ *τοῦ δαιτροῦ*. 339, 54.
 Olen. 214, 60.
 Olera quomodo attenuent. 143, 51.
 Olera *κηστόα* et *κνιστά*. 646, 26.
 Oleum Samiacum, acanthinumque. 137, 37.
Oleum ex adipibus. 742, 55.
 Olympias sacris orgiasticis dedita. 938, 28.
 Olympiacæ muscæ. 17, 54.
 Olympii Jovis templum Athenis. 341, 60.
 Olympiadum aliquot adnotatio. 378, 54.
Omphala Cratini junioris. 947, 63.
 Onelaphi. 350, 51.
 Onerariarum inventores. 64, 49.
 Ononis. 186, 57.
 Onopordum. 146, 23.
 Onychæ solenes. 176, 35.
 Opera *ἐμπαιστα*. 811, 30.
 Opsonomi. 402, 50.
 Opum fructus maximus. 10, 35.
 Oraculum de Socrætis sapientia. 388, 30.
 Orationis epitheta *γανώματα*. 21, 53.
 Orationis prima virtus perspicuitas. 362, 31.

- erichlis obitus. 385, 20.
eripterum. 357, 64.
 erna *Κυθηρικαὶ* et *Καταβρι-
 καὶ*. 935, 60.
ersae, comoedia incerti auc-
 toris. 156, 43.
ersae Aeschyli et Pherecratis.
 569, 17.
 ertaeus et Sphaerus, scripto-
 res rerum Spartaе. 264, 54.
 ertarum vestis *δωροφορικῆ*, et
 aliae. 69, 27.
 ertarum regis ministri albat.
 270, 59.
 ertarum regis proceres cur
 ad prandium solum non
 etiam ad coenam venirent.
 271, 25.
 ertseus. 740, 26.
 erticum malum. 162, 35.
 erticus vestitus. 348, 67.
 ertspicuitas prima virtus ora-
 tionis. 442, 30.
etula Pherecratis. 597, 12.
 etellinorum constantia. 839, 55.
 eteos, sive Peteous. 773, 37.
 ezitarum et fungorum dis-
 crimen. 125, 33.
 Phaeaces diis chari. 41, 51.
 Phaeacum saltationes. 39, 64.
 Phaeninda unde dicatur. 39, 16.
 Phagesiorum festum. 474, 65.
 Phalangae. 351, 67.
 Phalerici gobiones. 541, 43.
 Phaniae Peripatetici libri de
 Plantis. 105, 56.
 locus ex illis conclamatus.
 ibid.
 Phaon Platonis comici. 273, 54.
 Phaselitae et Sidetae. 609, 10.
 Phassa quomodo a turture
 differat. 675, 53.
 Phaulia mala. 161, 58.
 Pherae Thessaliae oppidum.
 217, 50.
 Pherecrates, quo anno fabu-
 lam *Ἀγροῦς* docuerit. 387, 53.
 Pherecratis fabula *Crapatalli*.
 152, 25.
Automoli. 174, 37.
Ἀἴου. 182, 46.
Μεγαλλεύς. 185, 21.
Μένδηροι. 402, 63.
Petala. 597, 12.
Ἴανός ἢ Παρνυχίς. 886, 34.
Pheta. 86, 16.
 Phiala et lepastra. 249, 40.
 Phiala. 815, 21.
Phiala et Phigalia. 900, 47.
 Phiditia Cyrenensium. 802, 28.
Philadelphi Menandri. 804, 67.
Philelias. 252, 24.
 Philemonis *Μετῶν ἢ Ζωμίον*.
 252, 24.
Ἀραζόμενος. 942, 40.
 Philetaeri drama *Κυνηγίς*. 500,
 40.
 Philinus vetus orator. 720, 19.
 Philinnis comoedia Hegemo-
 nis. 987, 49.
 Philippi regnum. 862, 47.
Philippicae historiae Theopom-
 pi. 737, 51.
 Philippidae *Συμπλεύσαι*. 991, 58.
 Philippus rex scurrarum aman-
 tissimus. 454, 22.
Philippus, comicus. 625, 49.
 Philopaegmon Critonis. 306, 49.
 Philoclis tragici *Τηρέυς ἢ ἔποψ*.
 494, 38.
 Philonidae *Cothurni*. 403, 12.
 Philosophi comicis irrifi. 120,
 35.
Philothyta Metagenis. 996, 14.
 Philoxeni *Cyclops*. 22, 48.
 Philoxeni Cytherii scripta nu-
 gatoria. 273, 39.
 Philyllii fabula *Ἀδύη*. 213, 66.
 Philyllii *Auge*. 805, 59.
 Philyllii *Φρεωρούχος*. 911, 41.
 Phlius urbs in Peloponneso.
 673, 56.
 Phlyacographia, vide Hilaro-
 tragoedia.
Phoenix Ionis Chii. 176, 43.
 Phoenix organum. 315, 35.
 Phormisius. 403, 55.
 Phormophori Hermippi. 994,
 56.
Phormus comicus. 928, 48.
Phryges Aeschyli. 56, 12.
 Phrygius rhythmus. 317, 13.
 Phrynichi fabula, *Poastriae*.
 213, 47.
Tragoedi. 403, 18.
Μονότροπος. 435, 23.
Κρόνος. 643, 64.
 Phryxus. 212, 46.
Phylacus rex. 818, 24.
Phyllis vetus scriptor. 905, 47.

- nyx monitu Deum consecrata. Pompae Ptolemaïcae descrip-
371, 31. tio. 346, 56.
- poastriae* Phrynichi. 213, 51. Porca praecidanea. 650, 54.
- ocula, Amaltheae cornu, et Porcellus simul affus et eli-
eniautum. 786, 32. xus: idemque fartus, et ta-
men integer. 650, 50.
- ocula hederacea. 796, 63. Porphyrius. 933, 27.
- ocula quam adamarint vete- Posidiana aquae. 88, 30.
- res. 780, 23. *Pofis*. 523, 54.
- ocula literata. 786, 55. Potalinum vinum. 61, 64.
- ocula κέρατα Atheniensium. Pothinus neurospastus et Eu-
795, 40. ryclides praestigiator quibus
oculum primum quare Jovi honoribus ab Atheniensibus
servatori sacrum. 80, 59. affecti. 50, 22.
- oculum datum muneri ut Potidaeana expeditio. 376, 28.
- symbolum ἀδρανελας. 729, 15. Potio olim omnium prima.
oculum magnum Herculi pro 118, 38.
- navi. 789, 21. Praebibendi modi ἐπιδείξια. 780,
oculum etiam ξηρᾶς τροφῆς 27.
δεκτικόν. 812, 55.
- Poeciliae pisces vocales. 576, 64. Praemium cottabillantibus opti-
me. 945, 28.
- Poenae ejus qui griplum non Praestigiatores. 46, 35.
- solveret. 752, 12. Praestigiatores qui ensiculos
Poenae improborum arguunt vorabant. 397, 11.
- Deum esse. 609, 11. Praefocurides, unde dictae. 143,
Poeni et Romani multiphagi. 56.
713, 53.
- Poëta Alexidis fabula. 151, 41. Praeteriti perfecti ἀΰξῆσις sae-
pe ab auctoribus omissa. 113,
Poëtae quondam omnium vir- 53.
tutum magistri. 37, 44. bene precandi formula. 112, 34.
- σοφοὶ, et σοφιστὰὶ dicti. 37, 53. Pretium mansionis στεγανόμιον.
Poëtae mali lapidibus obruti. 26, 49.
431, 28.
- Poëtae Graeci usi saepe dic- Priapum sive Priepum, cur
tionibus alicui populo pe- colere instituerint Lampsa-
culiaribus. 538, 31. ceni. 69, 50.
- Poëtarum morbus. 96, 53. Problema, Antiphonis fabula.
760, 20.
- Polemonis varia cognomina, Promecondae, et structoris
et patria ejus incerta 408, 28. diversa officia. 339, 35.
- ejusdem scripta. 259, 44. Promalus. 316, 17.
- cur dictus Ἑλλαδικός, item Pronax. 840, 14.
- Σηλοκόπας. 408, 42. Pronomi inventum. 902, 52.
- Polenta cum χίδροι confusa. Profclitum. 700, 28.
- 924, 36. Prospalta δῆμος. 564, 47.
- Polis. 797, 22. Profodiacus modus. 902, 33.
- Polyclea Alexidis. 866, 56. Protogorae posterior adventus
Athens. 386, 38.
- Polyeuctus Heniochi. 678, 55. Proteus Aeschyli. 675, 45.
- Polyidus. 773, 44. PROVERBIA. Jus cantorum
et poëtarum sacrificare sine
Polypi cur dicantur οὐ δέχε- fumo. 30, 14.
σθαι τὴν θάλατταν. 552, 17. Clavus clavo truditur. 90, 38.
- Polypi τὸ αἰδοῦνδες. 551, 32. Hic vel cerebrum comederit.
137, 50.
- Polypus cui potissimum colori Tres Frâtres. 185, 66.
- assimiletur. ibid. 60.
- Polyzeli Μουσῶν γοναί. 642, 10.
- Pompa quam duxit Antiochus. 342, 48.

- eticulum, γύργαθος. 244, 27. Saltatio veterum finitis epulis. 689, 23.
 hamnusi παροιμακῶς. 955, 21. Saltatio ἀπόκινος. 901, 13.
 henaei. 307, 36. Saltationes Phaeacum. 40, 29.
 hipaei montes. 407, 17. Saltationum plures modi. 900, 59.
 hodii, Cyrenenses albi. 611, 22. Sambrias proprium servi nomen. 456, 58.
 hodiorum ἀντίτης. 69, 63. *Sambuca*. 904, 53.
 roma Orbis compendium. 50, 34. Sami antiquissimi incolae. 950, 58.
 Romani Aeolas imitati. 720, 12. Samiae placentae. 916, 16.
 Romanorum magistratus Athenis sine insignibus. 372, 21. Samii Cratetis. 223, 30.
 Rosae centifoliae. 966, 43. Samiorum λαῶνα. 848, 11.
 Sumptus in Rosas. 273, 65. Sannyrionis Ἰέλωσ. 510, 58.
 Rotae figulinae inventores. 65, 45. aliae fabulae. 511, 10.
 Rustici hominis σκευή. 116, 30. Samus ἀποδόξ Atheniensium. 196, 62.
 ejus character. 116, 33. Sanchoniathon, scriptor Tyrius. 239, 41.
Rustici et Rusticus Antiphonis. 624, 58. Sandala immortalium. 255, 46.
Rusticus sive Butalion Antiphonis. 532, 34. Sandrocottus. 44, 45.
 Rutilius Rufus. 470, 11. Sanguinis color naturalis. 60, 13.
 Sanitas Romae praemii loco data. 221, 38.
 Saperda Ponticus. 539, 50.
 Sapiencia virtus praestantissima. 389, 32.
 Septem Sapientum ἀδόμυνα. 982, 30.
Sappho Antiphanis fabula. 759, 48.
 Sapphones duae. 878, 61.
 Sacerdos foemina quibusdam sacris praefuit. 411, 26.
 Sarambus. 217, 13.
 Sarapis vestis nomen. 836, 22.
 Sardanapalus *Conosconcolorus* dictus. 583, 53.
 Sardanapalus spontaneo vivio comburio vitam finiit. 839, 49.
 ejus monumentum. ibid.
 Sardinia ob tincturam celebrata. 97, 53.
 Sargus. 558, 15.
 Sarpedon, dux copiarum Demetrii regis. 579, 59.
 Satyri Phrynichi. 170, 38.
 Satyri, car equites. 231, 39.
 Satyri Lycophronis. 714, 37.
 Satyricae fabulae. 723, 17.
 Savillus. 921, 22.
 Scabilli. 340, 57.
 Scamandri fontes. 85, 17.
 Scamon vetus scriptor. 901, 60.

S.

- Sacaea festum Babylonicum. 909, 25.
 Sacas vel *Sacadas* poeta antiquissimus. 885, 36.
 Sacerdos Minervae Athenis a quo caseo abstineret. 647, 63.
 Sacerdotum apex. 469, 59.
 Sacerdotum ac Principum vestes simillimae. 374, 56.
 Sacra via Romae. 469, 47.
 Sacra facientium ritus. 632, 26.
 Sacramentum, pecunia quae in judicium venit in litibus. 304, 50.
 Sacrificium Eleorum perendis muscis. 17, 13.
 ad Sacrificiorum epulas amici olim invitati. 235, 18.
 Sacrificia veterum tenuia. 272, 50.
 Sacrificia antiqua. 939, 16.
 Sal Tragaeus. 149, 32.
 Sales ἡδυσμένοι. 637, 41.
 Salfamenta ἀμφάλλαξ τεθίντα. 223, 26.
 Salfamenta inter vilissimos cibos habita. 229, 39.
 Saltantium σχήματα. 900, 14.
 Saltatio vide Italica.
 Saltatio ογκώδης et πολύκοπος. 52, 30.

- Scandix, olus vile. 115, 23.
 Scaphia. 268, 46.
 Scarus piscis. 429, 29.
 Scarus an dormiat. 556, 60.
 Scari intestina. ibid.
 Scenae aut chori datio, honoris specimen inter Athenienses. 50, 57.
 Scyphorum *κονδυλώματα* et *κομβώματα*. 705, 20.
 Sciaena piscis. 514, 19.
 Scientia critica et Socratica. 8, 32.
 Scilla. 232, 67.
 Scindapsus. 316, 15.
 Sciphiae pisces. 165, 28.
 Scleriae Antiphanis comoedia. 156, 20.
 Scoliorum argumenta *βιωφελή*. 982, 23.
 Scolium Timocreontis, Athenaeo praetermissum. 983, 60.
 Scombrī, vide Pythionicae Scopadae. 733, 65.
 Scordisci, vide Cordistae.
 Scorpius piscis extinguit Venerem. 19, 42.
 Scortum *ἀπὸ τοῦ σκύτους*. 865, 16.
 Scriblitae. 921, 20.
 Scriptores varii *γαστρολογίας*. 771, 13.
 Scriptores varii *Ὀρων*. 844, 60.
 Scriptorum veterum naevia. 156, 45.
 Sciathus infula. 12, 53.
 Scytharum mos in firmanda amicitia. 92, 46.
 Scythinus *Τείυς* poeta. 777, 29.
 Selena concham Veneri dicat. 553, 25.
 Sellae Theffalicae. 65, 12.
 Semelae *partus* carmen Timothei. 613, 30.
 Semus, quis. 146, 45.
 Senatusconsultum de honore et praemio Eubuli factum. 431, 11.
 Senatusconsultum Lacedaemoniorum adversus Timotheum. 613, 50.
 Senium, Aristophanis fabula. 209, 41.
 Sepiarum et loliginum *φύσηταιρες*. 549, 60.
 Sepia. 572, 49.
Septem ἐπὶ Θήβας Aeschyli. 569, 15.
Septemthebana Amphidis. ibid.
 Serpentes ad sacra orgiastica adhibiti. 938, 31.
 iis nomen *ἀργόλαι* vel *ἀργαῖ*. ibid.
 Servitutis origo. 458, 39.
 Servi Lacaedaemoniorum. 467, 58.
 Servi quinque Scipionis. 468, 64.
 Servi qui horas observabant. 694, 50.
 Servi a sacris exclusi. 910, 13.
 Servorum jura apud Athenienses. 461, 16.
 Servorum in Aegina numerus. 468, 61.
 Sefamum. 214, 25.
 Sexitana salfamenta. 233, 22.
 Sialendris. 673, 65.
 Sicania. 87, 60.
 Sicilia frumenti fertilissima. 64, 13.
 Sicinnis, Sicinnotyrbe. 891, 15.
 Sicinnus liberorum Themistoclis paedagogus. 901, 50.
 Sicinis saltatio. ibid.
Sicon et *Aeolosicon*. 654, 32.
 Sicyonii pictores. 345, 33.
 Sicyopepon spermatias et eunuchias. 142, 36.
 Sicyopepon, quando edi cepit. 163, 39.
 Sida ager Boeotiae. 927, 37.
 Sigilla lucentia in coenationibus. 247, 17.
 Sigma literam veteres referunt. 767, 49.
 Sileni et Midae colloquium. 91, 38.
 Silphium Cyrenaicum. 198, 52.
 Simonidis fordes. 933, 63.
 Simulachra Deum praeforibus. 733, 12.
 Singultus sedandi praecepta. 352, 65.
Simus piscis. 543, 58.
 Sipylus. 898, 25.
 Sirenes Theopompi. 685, 34.
 Siri Thracum. 250, 19.
 Sirites auctor *τῆς αὐλικῆς*. 890, 32.
 Sirpiculum. 260, 10.

opus
 fer
 firm
 iti
 38
 miles
 men
 miath
 misg
 Socran
 e Socr
 Athet
 e Soc
 lum.
 Socrati
 Socratis
 Socrati
 Sol, qu
 50, 13
 Solem
 neque
 rum d
 Solem
 rum e
 Solenes
 Solenes
 et qu
 Solenes o
 Solem
 mophu
 nis sol
 Soli opp
 Somnus e
 Sonchus
 Sopater q
 Sopater q
 Sopuri P.
 xō bry
 Sopuri N.
 Sophili L
 Sophili q
 Sophista
 Sophistara
 Sophoclar
 h. 451, 3
 Sophocles
 sophos e
 Sophoclis
 Sophoclis
 Sophoclis L
 Sophoclis C
 Sophoclis S
 26.
 Sophoclis C
 Trojan.

- opus*, quid. 746, 34.
ser lativus. 232, 20.
strum Aegyptiorum. 817, 56.
ti nihil πολυποθητότερον. 729, 38.
milax inter Bacch. coronamenta. 349, 36.
minthia Rhodiorum. 152, 33.
misgolas Atheniensis. 590, 35.
ocratis ars obstetricia. 7, 20.
e Socratis militia expenduntur Athenaei argumenta. 376, 36.
e Socratis sapientia oraculum. 388, 35.
ocratis mater βλοσυρά. 390, 26.
ocratis liber Περί ὄρων. 667, 11.
oldurius. 433, 53.
ol, quomodo δύνειν dicatur. 50, 13.
olem neque orientem videre, neque occidentem. Sibaritarum dictum. 469, 30.
olem in poculo vehi veterum figmentum. 789, 39.
olenes μικρογόγγυλοι. 165, 42.
olenes, quomodo μονοφυεῖς et συμφυεῖς. 172, 15.
olenes οὐρανοχρώματοι. 175, 31.
olemnitas in honorem Demophontis celebrari Athenis solita. 695, 50.
Soli oppidum Cypri. 873, 21.
Somnus cur invisibilis. 755, 66.
Sonchus. 437, 45.
Sopater φλοιακογράφος. 167, 14.
Sopater φόκιος. 289, 16.
Sopatri Paphii fabula Μυστακοῦ θητόν. 228, 33.
Sopatri Νεκυία. 291, 62.
Sophili Ἐνχειρίδιον. 726, 31.
Sophili Φύλαρχος. 197, 34.
Sophista Thessalus. 30, 12.
Sophistarum πύλαι. 585, 24.
Sophoclearum fabularum tituli. 481, 56.
Sophocles qui Athenis philosophos expulit. 885, 50.
Sophoclis Thamyris. 52, 39.
Sophoclis Αἰγυῖς. 234, 50.
Sophoclis Triptolemus. 139, 53.
Sophoclis Colchides. 144, 37.
Sophoclis Σατυρικὸν δράμα. 723, 26.
Sophoclis Casus Philectetae ad Trojam. 495, 59.
Sophoclis Hercules. 723, 44.
Sophoclis Σύνδειπνοι. 960, 31.
Sophon proprium nomen. 690, 33.
Sophon celeberrimus poeta mimorum. 821, 50.
Sophonis Mimi. 170, 19.
Sophonis Παιδικά. 562, 24.
Sophonis Νυμφοπόνος. 630, 31.
Sophonis ὁ ἐπιγραφόμενος μῦθος. 799, 38.
Sordium nota, muneri missa vendere. 933, 29.
Sosipatri Catapseudomenus. 654, 17.
Sotiates vel Sottiates, aut Sontiates. 436, 21.
Sparta εὐρύχορος. 249, 25.
Sparta καλλιγύραις. 865, 65.
Spartani magistratus harmosyni. 265, 27.
Sphaerus, vide Persaeus.
Sphinx de cujus latrociniis conqueruntur Athenienses. 448, 44.
Sphyraenam plus congris alere. 560, 58.
Spinarum cognomina. 139, 42.
Spira, opus pistorium. 248, 15.
Spiritus medius notatus in multis Graecis dictionibus. 680, 55.
Sportulae. 420, 25.
Sportula Romana. 634, 23.
Squatulus. 556, 12.
Squilla inter esculenta. 145, 53.
Stacte e sola myrrha. 972, 57.
Stadium Alexandrinum. 346, 45.
Staphylus Sileni filius. 91, 57.
Staphylus. 930, 36.
Stafinus, Cypriorum auctor. 77, 52.
Stephanopolides Eubuli. 662, 55.
Sternutamentum pro Deo habitum. 137, 59.
Stilponis libri. 294, 15.
Stoicum dogma. 883, 62.
Storeae. 364, 62.
Strabelli. 165, 19.
Strabonem qui negant esse Strabonem refutantur. 935, 36.
Stragulorum ἐνάφεια. 99, 18.
Strambelus, sive Trambellus quis. 89, 54.

- Tegeaticus panis *σεμιδάλεως υἱός*. 215, 42.
- Telamon. 421, 10.
- Telamones. 363, 19.
- Telauges Aeschini Socratici dialogus. 391, 31.
- Teleclidis *Πρωτάνεις*. 641, 46.
- Teleclidis *στειρόοι*. 685, 10.
- Telefas nomen proprium viri. 392, 47.
- Telefis vel Telestes. 56, 27.
- Telestes comicus. 819, 51.
- Temetum Romuli lege matronis Romanis prohibitum. 734, 62.
- Templa Aegyptiorum secundum Nilum. 846, 50.
- Templum Jovis Olympii Athenis. 341, 60.
- Tenii, qui. 106, 54.
- Tenera, rori assimilata. 662, 13.
- Tentoria diebus festis figi solita. 344, 13.
- Taenarus vel Tenarus grammaticus. 950, 30.
- Tenus Cycladum una. 656, 51.
- de Terebra observatio. 361, 42.
- Tereus Canthari poetae comici. 160, 40.
- Terra nata. 471, 25.
- Terrores nocturni. 277, 20.
- Testa Attica. 10, 35.
- Testaceorum divisio Aristotelica. 171, 46.
- Testarum crepitus. 340, 25.
- Testiculi in cibum. 663, 29.
- e Tectis praelucendi et spectandi mos. 275, 29.
- Tethya. 186, 36.
- Tethynacia. 165, 21.
- Tethis. 423, 27.
- Tetradistae. 513, 43.
- Tetrax avis. 682, 25.
- Thalyfius panis. 219, 33.
- Thamyris Sophoclis. 52, 39.
- Tarrha. 86, 14.
- Thasium vinum Aristophani notum. 67, 48.
- Theagenes athleta. 703, 26.
- Thearion. 217, 12.
- Thebae cur *θεοῦς φέρειν* dictae. 39, 37.
- Thebae et nomina Thebana multa Syriaca. 245, 35.
- Thebae xx. anno restituta. 48, 18.
- Themistoclis apophthegma. 844, 37.
- Theoclytus et Theocles poeta. 523, 36.
- Theodoretus Θεοφιλής. 262, 34.
- Theodoridas Syracusanus. 530, 42.
- Theodoridas poeta. *ibid.*
- Theodorus cynulcus *τροχέδειπνος*. 13, 16.
- Theon *μόναυλος*. 311, 56.
- Theophrasti liber *Περὶ ἰχθύων*. 544, 36.
- Theophrasti opus *Περὶ ζώων*. 666, 10.
- ejus et Plinii dissensus. 974, 29.
- item Plinii et Athenaei. *ibid.*
- Theophrastus praeceptoris vestigia sequitur. 549, 64.
- Theopompi historici elogium. 164, 21.
- hujus Philippicae historiae. 737, 52.
- epistolae. 877, 36.
- alius liber. 843, 10.
- Theopompi drama *Ἀρμάτιον*. 315, 58.
- Callaeschrus*. 527, 15. *Ἡδυχάσης*. 538, 13.
- Irene*. 639, 54.
- Sirenes*. 685, 35.
- Althae*. 819, 40.
- Theoxenia festum omnium deorum. 644, 23.
- Thericlea vetustissima fictilia fuisse. 791, 11.
- Thesmophoria in Graecia agitata. 537, 50.
- Thessalicum commentum. 30, 15.
- Thessalus *ποικιλόμυθος*. 957, 28.
- de Theseo et Clepolemo obscura historia. 522, 40.
- Thespia urbs in Boeotia. 863, 33.
- Tholus, et ejus figura. 99, 64.
- Thiasii et τὰ ὄργεωνικά. 330, 37.
- Thoricii Antiphanis. 858, 63.
- Thracae butyrophagi. 248, 63.
- Thrasyleon Menandri et Turpilii. 435, 15.
- Thrattae Cratini. 814, 47.
- Thria. 449, 50.
- Thriambus. 69, 51.

- Vannus Bacchi, et Minervae. 349, 25.
 Varronis *Κύννος*. 466, 17.
Udonēs ποδεία. 133, 65.
 Vendere *ἴσον ἴσω*. 397, 42.
 Veneris auricula, *Ωτάριον*. 171, 17.
 Veneris Samiae cognomina. 871, 42.
 Venter, vox Graeca. 615, 31.
 Venus Zephyritis, *Arfinoe, Chloris, Hippia*. 553, 26.
 Ventres edi veteribus soliti. 179, 37.
 Versuum numerus a veteribus scriptoribus iniri solitus et in ultima cera scribi. 428, 30.
 Vertibulae. 246, 42.
 Vestes quae consecrabantur lacerandi mos. 48, 10.
 Vestes forenses aliquando conductae a Fullone. 391, 57.
 Vestes versicolore luxuriosis propriae. 502, 13.
 Vestes *Theraicae*. 719, 50.
 Vestibulum unde dictum. 336, 42.
 in Vestitu et incessu veterum modestia. 54, 20.
 Vestini, et Vestinum vinum. 62, 66.
 Vestis Persarum *δωροφορικῆ*. 69, 27.
 Vestium distinctio in *περιβολὴν* et *ὑποβολὴν*. 97, 52.
 Vestis honestiorum olim alba. 270, 63.
 Veteres sibi ipsis ministrabant. 43, 45.
 Veteres saepe de iisdem non eadem dicere. 154, 46.
Viatoria pensilia. 294, 57.
 de Victimarum praestantia inter tribus aemulatio ac contentio. 399, 61.
 Victus Graecorum tenuis. 276, 31.
 Vingus Aegypti. 127, 57.
 Vina generosissima *πολυφορώτατα*. 94, 16.
 Vini usus in ulcerum curationibus. 77, 13.
 Vini temperamentum quis primus invenit. 91, 57.
 Vinosorum album. 737, 43.
 Vini *ψαθυρότης*. 62, 38.
 Vinum *χάλις*. 24, 48.
 Vinum cardiacorum. 28, 67.
 Vinum Chium. 11, 26.
 Myrites. 72, 27.
 Nigrum. 61, 45.
 Surrentinum. 62, 32.
 Vestinum. 63, 10.
 Mamertinum. 63, 26.
 Potalinum. 63, 29.
 Calybonium. 65, 63.
 Pfythium. 66, 55.
 Mendaeum. 68, 41.
 Thasium Aristophani notum. 67, 48.
ἀπαλὸν et *λευκόν*. 68, 13.
 Capnias. 71, 54.
 Pollium. 70, 62.
 Parystium, vel Caristium. 71, 29.
 Rhodium. 73, 14.
 Cnidium. 73, 23.
 Samagoreum. 724, 20.
 Vinum ex aqua *φύεται*. 84, 19.
 Vinum *ἐλευθέριον* apud Xenarchum comicum. 236, 40.
 Vinum ad conciliandas amicitias valere. 329, 20.
 Vinum *ἐπιχειῖσθαι* soliti amantes in honorem et recordationem *τῶν ἐρωμένων*. 722, 36.
 Vini temperatae antiquissimorum Graecorum. 721, 26.
 Vinum *ὑδαρὲς* et *κεκραμένον*. 727, 20.
ἠλπιτωμένον. *ibid.* 29.
ἀρκεσίγυιον. 741, 31.
 Vinum in conviviis veterum ad tria. 771, 47.
 Virgines etiam pudicae hospites lavabant. 29, 25.
 Virtus bellica olim maximo in pretio. 899, 40.
 Viscus de victimae parte. 236, 38.
 Visci generatio. 761, 35.
 Vita humanum genus. 953, 25.
 Vitia, *θηρία*. 49, 26.
 Vituli, vide Agni.
 Vivendi ratio apud Athenienses adstricta. 95, 15.
 Ulpianus *Κετοίκευτος*. 5, 23.
 Ulpiani *κενοφωνία*. 186, 62.

360 INDEX RERUM ET VERBORUM LATINORUM.

Ulysses comicorum fabulae in-
scriptae. 297, 13.

Umbra decem pedum. 425, 45.
duodecim. 426, 12.

Unguentum optimum quod
natat in summo. 976, 18.

Vocales *σχοιωτενεις*. 767, 57.

Vocalium septem nomina. 762,
40.

Voluptas *μονόχρονος*. 852, 54.

Voluptas non est bonum. 203,
15.

Uringi Dianei. 893, 37.

Uranopolis Macedoniae. 194, 30.

Urtica marina. 174, 46.

Urticae semen medetur cicu-
tae. 139, 20.

in Vulneribus assignandis Ho-
meri observatio. 418, 26.

Vulva quando edi coepit. 163,
39.

Vulva, *ἐκβολὰς* et *ἐκτομὴς*. 199, 64.

X.

Xanthias piscis. 623, 28.

Xenodamus hyporchematum
auctor. 41, 32.

Xenophanis aetas incidit. 110,
17.

Xenophontis aliquot *χρονικά*
ἀμαρτήματα. 380, 54.

Xenophontis natales. 381, 46.

Xerxis bellum cum Graecis.
64, 28.

Xiphismus saltatio. 901, 39.

Xylolychnuchus. 995, 29.

Z.

Zythus Aegyptiorum. 674, 56.

Zenonis dogma *τὸν σοφὸν οὐκ*
ἐλεθθήσεσθαι. 292, 50.

Zenonis libri futiles. 244, 23.

Zenoposidon. 587, 15.

A

ROM.

28.
lematur

idit. 110

goviz

38, 46
Graecis

1, 39.
9.

67, 56
gov ov

44, 13

APPENDIX.

P. P. DOBRAEI

ANNOTATIONES

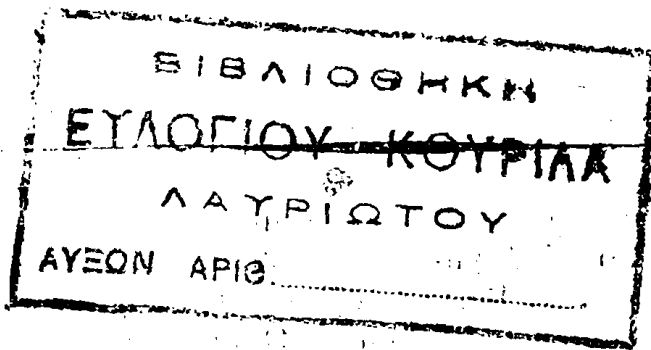
IN

ATHENAEUM.

Casaub. Anim. in Athen. T. III.

A a

P. P. D O B R A E I
ANNOTATIONES
IN
A T H E N A E U M *).

„ATHENAEI Dipn. Lib. 15. cum MSS. contulit [H. Scrim-p. 292. gerus], unde omnia sua hauserat magni momenti Henricus [sic] Casaubonus. Strabonem etiam cum MS. volebat emittere, ut ex epistolis ipsius MSS. planum est; sed cum codex in manus Isaaci Casauboni venisset, mirum quam fidenter alienae operae nomen suum apposuit: hoc certe candide Henricus Stephanus profitetur, etsi non p. 293. bene cum Scrimgero conveniret.“ **DEMPSTERUS**, Hist. Eccles. Scot. p. 587. unde habet Georg. Mackenzie, *Scotch Writers*, Vol. II. p. 474. qui, cum addidisset Dempsterus, reliquisse Scrimgerum exemplar Diog. Laërtii, *ad multa exemplaria correctum et observationibus illustratum*, ait, *This falling with the rest of his MSS. into the hands of I. C. it's highly probable they were very useful to him*, etc.

IN LIBRUM I.

- P. 4. A. B. „Eurip. Troad. 1. Andr. 449. 245. Phoeniss. 1523.“ **PORSON**. apud G. W. i. e. notae MSS. Porsoni in exemplari hujus editionis [*nempe Casauboniana*] penes Gualterum Whiterum, qui mihi ejus usum benigne concessit.
5. A. Qu. δῆμον· „Αεὶ δ' ὅπερ Ὀλυμπ.“ Ceterum ὅπερ ποιεῖν ταῖς μυῖαις = προκατανόπτειν ταῖς μ. Itaque bene construitur cum dativo. Infra Aristoph. Ὠραῖς IX. 372. D. ταῖς πόλεσι δρῶν (vel δρῶ) est, *χρήσας ἀφαιροῦμαι*. Demosth. (F. L. opinor, vel Lept.).
- Ib. E. 1. Malim, *παύσειέ σε που*. Imo vide Elmsl. Ach. 93. *παύσειέ γε*, ut haec interpellans dicat alter. Sane supra C. ult. *οἶμαι* separandum videtur.

*) Ex Adversariis ab J. S. Scholesfieldo editis, vol. I'.

6. C. 3: ἐν ταλάρῳ Schw. ex Eustath. Od. ε. p. 1523, 1. = 213, 30. Sed vulgatum defendit T. XIII. p. 391.
7. E. Euphron, 7. Porf. Advff. p. 44. ἐς igitur [Herod. IV. 148.] debebat Porfonus. Omnino vide Xenoph. Hellen. I. 7. 24.
8. D 8. Antiphanes: μακάριος ὁ βλος· δεῖ δ' αἰεὶ κ. π. Εὐρεῖν ἔμ', —
14. E. 1. Ἀγαλλίς meretrix XIII. 583. E.
15. A. (Deest 3 edd. prioribus. Porf. Advff. p. 47.)
Qu. βραχυσίαν ἀπόδος· ἐγκαταστρέφει — Give me back a SHORT BALL.
- p. 294. 17. D. 1. Choerilus infra XI. 464. B. Alia dat Jacobs.
Ib. E. 3. πρῶτῳ egregie Elmsl. Mus. Crit. I. p. 473. quem miror non legisse ἐξεῦρες. — πρῶτον προ πρῶτον Suid. M. v. Φίτυ ex Pac. 1143. πρῶτα κερνίμ. ex Eccl. 290. Contra πρῶτα in πρῶ abut Lyf. 1176.
18. D. 1. οὐδ' ἂν κολυμβῶν.
20. C. 8. Φιλόσοφον servandum. Μοχ οὗτος D. 5. est ὁ ἀρχηστής, non Athenaeus.
Φιλόσοφος Xenarchus VI. 225. C. Φιλοσοφείν Macho XIII. 581. F. Lysias περὶ τοῦ Ἀδυνάτου.
- Ib. E. 1. Vide omnino Photium vv. σηκιννῆς et σικιννῆς, ubi Ἀριστοξένος ἐν α' περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως, consentientibus Etymol. v. σικ. Harpocr. v. κορδ. Grammatic. Montefalc. B. Coisl. p. 160. laudatis a Mahne Aristox. p. 131.
21. D. Alexis, 4. δεῖ Casaubon. pro δι', et ἑτέρῳ. μήτε δι' ἑτέρων λαβεῖν τιμὴν δόντας Suid. v. ἀναλαμβ. qui cum Schweighauseri MSS. omittit εὔ. Lego
πράττει ἂν τέλος
μήτε αἰς ἡμᾶς, μήτε τιμὴν δόντα δεῖ
ἑτέρῳ λαβεῖν. Φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένῳις —
Opponuntur τέλος et τιμή. τιμὴν δοῦναι, ut Alexis III. 76. E. De δόντα vide ad Plut. 256. De πράττεσθαι (Porf. Opusc. p. 283.) vide Thucyd. VI. 54.
- Ib. F. Forfan, πολλά τοιαυτῆ, ταύτη, κείνη, καὶ δεῦρο σχημ.
23. B. Si Σίκων est Eubuli, non Athenaei, intelligi potest ὡς, ut in Sophocle II. 68. init. Here I am, drunk as Sico.
- Ib. C. Philippides: αἰεὶ Ἄνακ. * * * ἀνδρῶντας εἰστία, ut τέπτιγας Nub. 1342.
- Ib. D. Φησὶν ἐπικαίόμενος τῷ Ἡρακλεῖ, „ἀνακειμένῳ Μέσον“ — Satyri Herculis ἐρασταί, Achaeus XV. 668. B.

Ib

Ib

25

27

28

e

ξ

Ib.

X

Ibid

Ib. 1

29

ga

et

can

all

N

Ib. E

24

anb

32. C

34. D

rect

την

ut r

nae

pe: o

vide

P. 35.

36. D.

— (

emen

37. A. P.

Ibid. 9.

non la

37. A. P.

- Ib. F. Lege, οὐκ ἐθέλεις ἄμ' ἄλλω — ἐν μ. ex Iliad. I. 482 — 3. (male Schweighauseri MSS. ἐθέλον.) Locus Homeri contracte citatur: non fingenda v. l. *id.*
- Ibid. ult. ὡς ἂν — verte, *Ut fieri necesse est quando* —
25. C. Eubulus, penult. Lege μῆλαι λαβόντες. i. e. βίαι.
27. F. Hermippus: ὅτι δίχα edd. MSS. Lege ὅτι δίχα. p. 295.
28. C. Critias: Qu. ΓΡΑΜΜΑΤΑΔΕΞΙΛΟΓΑ, *sermonem excipientia*. Quo sensu solenne est δέχεσθαι. Sed ἀλεξιλογία agnoscit Lex. Bekkeri SG. p. 382, 19.
- Ib. E. 3. Vide Porsoni Orusc. p. 389. Tum forsān, ἐγχει λαβῶν Θάσιον· ὁ γὰρ ἂν μου καταφάγη.
- Ibid. fin. (Porson. Advfl. p. 50.) Qu. ἦδύς γ' ὁ ΒρόμιΟΕCΤΙΝ, ἀτέλειαν ποιῶν τοῖς Λέσβιον οἴνον εισάγουσιν ἐνθάδε.
- Ib. F. 4 — 5. Dele γε et ἄγαν, et lege Πράμνσιον.
29. D. Vide Elmslei. ad Ach. 354. De vino novello tanquam de pulchro puero loquitur Cratinus: sic κρατα et χαίτα hac pag. B. 4. στόματος F. 2. Verte, *quam candidus et tener!* Ut Aristophi. Av. 669. Deinde τρία alludere potest ad τὸ τριέμβολον, ut puto Acharn. 993. N. B. Φέρειν de aqua, H. 46. D.
- Ib. E. Hermippus. Malim, Μενδαῖον μὲν — vel Μενδαίου. Mox lin. 9. lege Θεσπεσίη. In Panyaside II. 138. antep. Schw. (om. Ald. Caf.) lege ἀργαλέη.
32. C. 3. Lego, „οὐδὲν“ γὰρ „ἀποβλ.“ ut II. 40. C.
34. D. Eubulus: ῥάφανόν με νομίσασ' MSS. hoc omnino recte. Possis, γύναι, ῥάφ. με νομίσασ', εἰς ἐμέ σου τὴν κρ. *You take me for a cabbage to sober you:* ut recte capit Jacobs. Vide mox Amphidem in paginae fine; ubi lego, ἐξελαύνει γὰρ ταχὺ Σφόδρα, λῆρον ὥστε τὰς ῥάφ. ὄντως δοκεῖν. (De ὥστε sic posito vide R. P. Advfl. p. 264. ad Bacch. 285.) λῆρον MSS.

IN LIBRUM II.

- P. 35. B. 1. ἐπώνυμον δέσπ. MSS. Qu. δὲ δέσπ.
36. D. Epicharmus. Lege, ἐγένεθ' ὑάνια Ἐπ δ' ὑάνιας — (vel ἐγένεθ') scil. ἐγένεστο ὑάνια. (Deinde, recte emendant σφαλός, *compedes.*) Infra XIV. 642. E. τραγήμαθ' pro -ματα θ' (i. e. ματα) R. P. apud me.
- Ibid. 9. κατὰ γὰρ τὸν Εὐριπίδην] Cycl. 532. (534.) quod p. 296. non latuit Musgravium.
37. A. Panyasis, 5. Lege δεδεγμένον.

40. C. 1. συνεχῶς-μὲν γάρ.] Delendum potius γὰρ quam μὲν, cetera recte Cas. — Imo γὰρ est Athenaei citantis; μὲν poëtae. Vide I. 32. C. IV. 156. F. (Schw. ad 158. A. E.) VI. 270. E. 2. 271. A. X. 427. F. XV. 667. B.

Ibid. 3. Alexis: οὐδὲ μεθ. τὴν Φρ. ἀλλὰ τοιοῦτον μ.

Ib. E. Alexis, 5. Rectius ὦν εὖ π. quam ὦν μὲν.

Ib. F. οὐ χαίρει — ἐπισθεῖς [^] ὀ

Ibid. ἡδὺ γάρ] γὰρ om. MSS. Lege ἡδὺ τοι —

43. B. fin. — βοσκήματ', ἔρια, μύρτα, θύμα, τυρούς, ὕδωρ, Ὄστρε. — πύρους MS. A. sed melius alterum ob ἄρτους. διαφέρων ex superioribus repetitum delevi, et θύματα mutavi in θύμα, quo usus Eupolis Plutarchi II. p. 662. apud Gaisf. Heph. p. 278. Hippoloch. Athen. IV. 130. D. Alexis XIV. 652. D.

44 fin. ἀπέστησαν] ἠπίστησαν frustra VV. DD. quicquid dicat Schw. T. VII. p. 656. et XIII. 399. Vide Aristoph. Vesp. 693.

46. C. 8. οὐδ' ἦτις ἐστὶ διαφορά.] Qu. ἦτις ῥ̄ i. e. ἦτισαῦν.

48. A. Amphis: ποτὲ Τὸ τρίκλ.

Ib. C. Ephippus: ————— πάλαι

μύροις

λοῦμαι — et mirere Schweighaeuserum.

49. C. Epicharmus. Malim,

A. τί — ἐστὶ; B. δηλαδὴ τρίπους. A. τί μάν; οὔχει πόδας — vel potius, ὄχει Dorice. (Imo οὐ̄ natum ex MStorum τίμανον, i. e. τί μαν' pro τί μάν, quod recte Eust.) Ceterum τετραπ. Epicharm. ut τετρακες II. 65. B. μακρ. III. 85. D. 9. 105. B. 1. λυχνον VI. 236. A. (πλευράς VII. 286. C.) δὲ τρ. VII. 288. A. 5. χρυσόφρουες 304. C. ἐρῦθροπ. 322. B. (συνάγρ. ibid.)

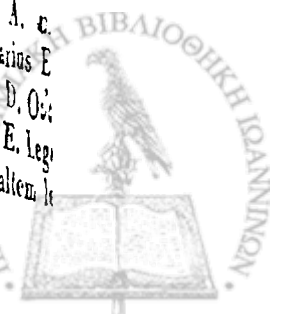
Ib. E. ὕπνοις et νικητικὸν MS. A. ἐνύπνιον timide conjicit Schw. p. 509. Possis καὶ μὴν τί γ' ἐν ὕπνοις οἶομαι νικητικὸν Ἐορακέναι. In fine delendum puto πεπόνων, utpote a sequentibus ortum.

Ib. F. Alexis. Collato Censore Edinburgenfi No. 5. lege, ἐόρακας ἤδη πώποτ' ἐσκευασμένον ἥμιστρον, ἢ σπλῆν' ὀπτὸν ἠνθυλευμένον; ἤδη πώποτε Menander Athen. X. 446. D. ἤδη ποτ' Ran. 62. 931. Br. sive Hippol. 377. M.

50. E. Forfan, Ἀριστοφάνης (qu. an Ἀριστοτέλης) [locus omissus, ubi memorabatur aliquis ab esu mimaeuli κεφαλαλγῆς.] Sequentia physici alicujus verba esse videntur. Obiter moneo legendum αὐτόματα vel αὐτομάτως, i. e. αὐτομάτοισι. — Possis quidem,

50. I
leg
51. I
p
Ae
52. I
C.
I
π
κἀ
53. A
cf
Ib. B.
βίγ
Ib. C.
pro
dum
κλι
54. C.
Ib. E. Q
Ib. F. 2
π
55. C. 1
pleo:

Sic π
56. C. H
ἐμβαλε
Ecl. 2
Ib. I. Pla
57. D. A
Hic aut
60. A. c.
tarius E
Ib. D. O.
Ib. E. Leg
saltem h

— υ — υ τοῖσιν ὄρεσιν αὐτόματα μιμαίνουλα
 Φύεται πόλλ' —

Aristophani tribuit Porfonus, ut videtur, Adv. p. 282.

Φῶ Aesch. Theb.

50. F. ὠρικωτάτη. Dele quatuor literas e seqq. natas, et lege ὠρικά.

51. D. μιλοπρέποις Ald. -πτοις MS. B. recte. -πεις A. ut putat Schw. qui -πέπεσι. Male: ambabus formis utitur Aeschylus.

52. B. ἀμύγδαλα, vel -άλαι, almonds.

Ἡρακλεωτικά, Ποντικά, Διὸς βάλανοι = Ποντικά 53.

C. = Ἡρακλ. ib. E. silberts.

Περσικά, βασιλικά, walnuts.

πλατέα, (Σαρδιανὰ 54. D.) Εὐβοικὰ = καστ. 54. B.
 κάστανα, λόπιμα κάρνα, chesnuts.

53. A. [Vide ad Plut. 314.] With your head by way of a stone. Idem jocus Av. 55.

Ib. B. μουκηρόβατον] Malim μουκηροβάπαν, a Laonico βάγνυμι, i. e. βάγν. Vide Hesych. in Βάγος.

Ib. C. Collato ipso Nicandri loco mox p. 54. D. (ubi in proximo versu sequebatur τὴν Διὸς vel Ζηνὸς), legendum suspicor: ΠΟΝΤΙΚΑ. Ὅτι τῶν Διὸς βαλάνων καλουμένων κ.

54. C. 8. ἔστι γὰρ τοῦτο τὸ χεῖριστον.

Ib. E. Qu. ἐνοπτάβιζον. B. καινὸν ὄλωσ. τράγημα δὲ ἔστιν — p. 298.

Ib. F. Sophilus: Lege, — μέγιστός ἐστι τίς· Κρσιός — τις etiam post superlativum, ut Ran. 294.

55. C. Alexis. Mutilus, opinor, locus: sensum ita suppleo:

————— A. μάλιστα δὲ
 πρῶτιστος ἐξόλοιτο πολὺ Κλεαίνετος.

B. Κλεαίνετος μὲν —

Sic πρῶτην δὲ τὴν Λύκωνος Lyfistr. 270.

56. C. Hermippus: ἐμβάλλουσιν ἀεὶ (MS.) — vel poteris ἐμβαλοῦσιν, ut loquatur Deus aliquis: et sic R. P. Eccl. 275.

Ib. F. Plato: Φυλλεῖον, et qu. ῥαΦανιδίου, ut Plut. 544.

57. D. Aristophanis verba transpone post ὑπηγέμια E. ult. Hic autem fuisse puto Vesp. 560. vel Av. 736. 1672.

60. A. ult. In constellationum nominibus ludit Argentarius Ep. 16. Brunck. II. p. 269.

Ib. D. Οὐδεὶς κρέως — Initium alius citationis.

Ib. E. Lege, τῶ παροιμίας ἀθροῖσαι. Mox in Antiphane saltem legendum εἰ τῶν ὑμ.

62. D. *Thynnium* Nat. Comès. Valdè arridet *Θύννον* ob Aristoph. VII. 302. D. (Aristot. H. A. VIII. 13.) *Thymus* erat. cibus pauperum et frugalium, quod hic non habet locum. Omnino vide p. 108. F. 60. D. 130. D. et me. infra ad 303. A.
63. B. Achaeus: *ἄλτην τρέφει* Ald. non *Φέρει*. In *Αἴτην* consentire videntur S. MSS. Explicandum forsitan ex Aristoph. Pac. 72. et Oed. Col.
- lb. C. Epicharmus. Forsan, *ἀντάλασσε τὸ Κόχλον* (MS.) sed vide Schw.
- lb. D. *πιπραῖς παροψίσι*, *strong, pungent*; ut mox Philemon 64. E. Sed ob *ἱεροσύλοις* malim *μιαραῖς*. (*τοιχώρυχον* XI. 499. E.)
299. lb. F. Xenarchus. *ἀστυτοῖσι* (etiam Ald. *ἀσυντάτοις* MSS. quod non temere movendum. Sed quum facillime permutentur *ἀσυντ.* et *ἀβιωτ.* (Porson. ad Aristoph. p. 225.) de hoc disquirendum. An, *Φθίνει Δόμος ἀβιώτοις? ἀβιώτος βίου τύχα* Hippol. 868. ed. Beck. (Ineptissime hic *ψυχαῖς*.) Deinde qu. an, *ἀλάστωρ εἰσπέπαινε Πελοπιδῶν Ἄστυτος οἴκοις*. Deinde mox 64. l. 3. qu. *στεγνοσάματον*.
65. D. (Porson. Advff. p. 57.) Legendum *πῦτο, τί οὖν ἀγοράσω*; in aoristo.
66. D. Antiphanes: *ἂν μὲν ἄρα πέπερι πριάμενός τις εἰσφέρη*.
67. A. ult. *ὁ μόνον ἄριστόν ἐστι τῶν ἡδυσμάτων* *fenarius* e comico quodam, ut puto, sumtus, et nescio an ab ipso Athenaeo repetitus: paullo infra C. 8.
68. D. Plato Laïo: *ὅτι Μελέαγρος ὁ Γλ.* vide R. P. Advff. p. 58: Sed *Λέαγρος*, non *Μελέαγρος*, vocabatur: vide Herodot. IX. 75. et notas. Andocides de Mysteriis saepe.
Nunc malim; *ὅτι Ὁ μὲν Λέαγρος, Γλαύωνος ὦν, μέγ.* — *ὁ μὲν Μενέλεως* lege, ut fere Schw. VIII. 343. E.
69. B. 5. *ἦν* vel *ἦς* *καταφαγῶν* mavult Baylius v. *Adonis*, repugnante ibidem B. La Monnoye, item Clerico Bib. Univ. T. III. p. 28. qui Nicandrum erroris infimulat, quasi Phoenicum *ἡνθῆ* (*berathin*), i. e., *abietes*, pro *lactucis* cepcrit.
- lb. C. 6. *κρύψειεν*, i. e. *mortuum composuit*, injectis pro veste lactucae foliis. Vide Valck. ad Hippol. 1458. Vide mox D. 3—4. sed qu. de D. 7.
- Ibid. 8. *Εὐβουλος ἐν Ἀστυτοῖς Φησί*. Error hic est Epitomatoris, ni fallor. Dixerat Athenaeus, *Eubulum ἐν*

σ
m
E
70. b

P. 75.
76. B.
77. A

lb. D.
Leg
81. D.
neu

Stell
82. A.

μέσ
Ex la
dri et
sumt

lb. B.
Sed r

83. C. p.

caub

ἀλφί
(III. 6)

οἴσι Cl
ἀστῆ
τοῖσι

ἀστῆ
vill. ad

p. 325
Kouh.

Legg. 2
in edd.

Ibid. ἐν τε
F. 5. VI
716. C.
τροπέρι

ἀστύτοις, i. e. inter cibos Venerem exstinguentes, numerasse lactucam; quod pro cōmœdiæ nomine cepit Epitomator.

o. fin. Epicharmus: αὐτὸς ἘΠ' αὐτοῦ. Philem. II. 64. E.

IN LIBRUM III.

75. B. τὰς μεσημβρίας. Recte, ut τοὺς ὄρθρους. Lyfist. 965.

76. B. Archilochus. Forfan est trochaicus: ἕα monosyll.

77. A. Hermippus: ——— A. ἢ τῶν Φιβαλέων; p. 300.
B. μάλιστα γ'.

b. D. ἔστι γὰρ παρ' αὐ. Ald. et MSS. ut videtur; i. e. ΓΑΡ
Lege igitur, ἔστιν παρ' — cum Porfono Advfl.

81. D. Stesichorus. Dele μὲν. Dactylici sunt. Vide Burneium Praef. ad Metr. Aeschyl. p. 64.

1. Dactyl. Heptam.

2. ——— Trim.

3. ——— Trim.

4. ——— Trim.

Stesich. IV. 172. E. F. bis.

82. A. ult. Pro νωμήσατο Ald. νωμήσατο, sed MS. νεμέσσατο. Lego ἐνεμάσσετο, vel ἐνεμάξατο, quod melius. Ex fabula de Ctesylla et Hermochare, quam e Nicandri ἑτεροίουμ. contraxit Anton. Liberalis initio, haec sumta videntur. De ἀπομάττεσθαι Schw. ad V. 186. E.

Ib. B. Malim, Φίλτερος ἔλαρι μήλων. Vide mox C. 6! Sed non vere maturescunt mala.

83. C. 7. Λιβυκαῖσι βίβλ. E poëta desumptum putat Casaub. Infra p. 113. A. (quocum confer IV. 158. D. ult.) ἀλφίτοισι. ubi possis, ἡμεῖς γὰρ οὐκέτ' ἀλφ. χαίρομεν. (III. 96. A. ἐρίθοισιν.) IV. 174. E. γιγγραίνουσι MS. A. οἷσι Clitarch. IV. 148. E. F. Coquus loquax IX. 376. D. αὐταῖσι μήτραις καὶ παλῶν ζωμῶν πλέας. X. 420. C. τοῖσι δ' οὐδέπω κόρος. vide Schw. V. 193. A. 3. οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μεστὸν τὸν σκύφον. qu. Vide Dorvill. ad Chariton. p. 237. ed. 4to. Porfonom Opusc. p. 325. Adde Platon. Gorg. p. 497. D. = 223, 6. Routh. 458. D. = 51. Heind. Republ. I. 330. B. 8. Legg. X. init. ubi περιπέττειν. Athen. XI. 499. A. 5. in edd. Cas. et S. non Ald.

Ibid. ἔτι τε MS. A. ut IV. 162. B. 184. B. VI. 231. C. 274. F. 5. VII. 279. E. 282. E. X. 428. E. XI. 506. B. XII. 516. C. XIV. 613. D. 614. E. προσέτι τε IV. 176. E. προσέτι τε καὶ XIII. 599. F.

- Ib. D. ὁ Φιλόσοφος. i. e. Theophrastus, ut II. 50. D. III. 77. F. Xenophon, IX. 368. A. κωμικός, i. e. Alexis, p. 301. III. 107. B. ποιητής, (i. e. forsan scoliographus. R. P.) XIII. 604. B. ῥήτωρ (i. e. Athenaeus), II. 50. pen.
84. C. MS. εἰ πολὺ, non οὐ. Qu. ὀβολὸν ἢ πολὺ Τίθημι;
86. A. fin. Sophron. Imo, νησοῦνται. Qu. νεισ- et -εὔν-
87. A. Porf. Advfl. p. 60. [ὁμοίως] παραπλησίως. ὅμοια καὶ παραπλήσια Thucyd. I. 140. ἴσον καὶ π. VII. 42. τοιαῦτα καὶ π. I. 143.
88. E. F. Ob sequentia malim ἀφιασιν, sc. αἱ πορφ.
90. B. Malim, ὄστρει, ἀκαλήφας, καὶ λ.
- Ib. F. οἱ μείζονες καὶ ἘΝΕΑΡΙΟΙ. Qu. ΕΥΣΑΡΚΟΙ. σὰρξ 93. D. F. 94. A. VII. 295. F. et ὄστεον olivae, etc. XIV. 650. A.
92. F. Sublata distinctione lege, ὡς ὄρνισον Πλ.
95. B. Qu. πολὺ μείζον.
- Ib. C. Axionicus, v. 5. Putabam, ῥύγχος εἰς ὄξος πιέζων. sed qu. πάντα ὡστ' ἂν ὄμ.
- Ib. D. Qu. ῥύγχος σε περικεκαυμένον. Sed locum non intelligo.
89. F. Malim τόδε, ut Casaub. deinde ἢ—ἐρεῖς; in parenthesis. Mox de εἶναι et γίνεσθαι vide Platon. Theaetet.
99. A. 5. Qu. οὐκ ἔσθ' ἕωςπερ γέγ.
101. A. Collato Schw. qu. ἀλλὰ λοπάς μ' εὐφραίν', ἢ—δέλφαξ τ' —
- Ib. D. ἀπορῥῶγα] Sic MS. Ep. Vide Lylistr. 813.
102. A. Damoxenus: ποῖος μάγ. Verte, Qui, malum, coquius? (Anglice, Cook, indeed!) Naturae scientia omnis artis principium est. ποῖος est indignantis, ut saepe. Φύσεως ἐντός, i. e. Φυσικῆς ἐπιστήμης, infra E.
- Ib. C. Collato S. et Porf. lego, κινήσεις, κακὸν Ἡλιβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοιώματα Ἐν ταῖς τροφαῖς —
- Ib. E. Intelligerem ἀλμὴν pro ὀσμὴν. Fish-sauce. Num, οἶα ἔστιν οὐς ἀλμὴν ἀν ἴδοις ἐξ ἰχθύων —
- Ibid. κέχρησαι] Forfan κεχρισαι, i. e. κεχάρισαι. ut Eccl. 1037. et Dionys. Athen. IX. 404. (Porf. Advfl. p. 114.) Deinde forsan, ἔστιν εὐφροῦς τέχνης, Οὐ τοῦ δ. (hoc certum.)
- p. 302. [Μοχ], B. ἀλλὰ τί; A. θερωῶ — ἕτεροι. B. σὺ δέ; A. λέγω — ἄφες. B. ἀρμονικός, οὐ μάγ. A. ἐπ. Sic personas, et usque ad τέχνη cum Schw.
- Ib. F. ult. Forfan, ἐπιτείνων — Ὀμάλιζε τοῖσι τάχισιν. ἢ πρ.
103. A. 5. Qu. B. πῶς; A. ἔστιν αὐτοῖς ἄ — πάλιν.

You
por
well
B
p. 61
D. 7
4. 1
6. A
7. E
potue
8. B
Vide
p. 24
fuit
de. 2
C. 1
(hoc
09. A
πρὸς
E. 2
συγ. 2
sulem
to eat
11. B. V
away
ut Pec
13. E. 1
p. I. Sic
— Nefe
legendar
14. D. Le
ἐπωμ
πέπου
3. 12
15. B. For
addidit
17. B. M
olla cori
i. e. max
necio qui
b. E. 2. Res
περὶ Μοχ.
the five r
bid. 4. καὶ

You must know that some (ἔστιν ἅ) have this proportion to each other, and some that proportion: well, I join them; etc.

B. 6. Confer Ran. 28. et de re ipsa Isocr. Permut. p. 61, 10. ed. Mediol.

D. v. 10. Vide Eurip. Athen X. 413. C. (Autolyc. II. 3.)

4. F. Aristoph. Malim, οὐδὲ χόρι, — οὐδὲ σχαδ.

5. F. ἐπίπλοιοι] Imo dixit ἐπίπλοον, ut videtur.

7. E. ἀπόλωλα. Vel Agamemnonis vel Herculis esse potuerunt.

8. B. τηγάνων σύντροφα servandum omnino putem.

Vide Aristoph. Av. 680. Μοχ Φύλακας habet etiam

p. 228. F. sed ibi Φλόγας MS. Ep. Ἡφαίστου κύνες

sunt *scintillae*, ut ad IX. 379. C. monet Schw. Dein-

de, κοίλην Φάραγγα — σύρει, τριήρους ἐμβολὰς μ.

C. fin. Malim, ἌΛΛΑ (vel μάλλὰ) ταχέως αὐτῷ

(hoc Jacobs.) πρῶν Πουλύπου —

9. A. καλῶς. B. ξένος γε χαρίσις. ἦ μέγας καὶ λαμ-

πρὸς ἦν; vel, εἰ—ἦν.

E. συναυλίαν ὁμοῦ πρ. MS. A. συν. ὥστε πρ. MS. Ep.

συν. ὥστε ὁμοῦ πρ. Schw. quod forsan verum. Verte

autem προσβιαζόμενος ut in Pluti initio: *obliges one*

to eat it.

1. B. Pherocrates: σπόδιον MS. A. i. e. σποδεῖν. *Eat*

away at the wafer; never mind the bread. σποδεῖν,

ut Pac. prop. fin.

3. E. οἱ ἑαυτοῦς αὐτῷ μαθητὰς π.

4. F. Sic πρόγονος IV. 157. B. forsan προπάτωρ 160. C.

— Nescio an recte Porsonus Adv. p. 66. Hoc video,

legendum οὐ χῶ πρ.

4. D. Lege, ————— μόλις

ὀπτωμένους κατέλαβον. B. ἐξόλοι. ἀτὰρ

πόσους Φέρσις; A. ἐκκαίδεκ'. B. οἷσε δεῦρό μοι.

A. λευκῶν —

5. B. Forsan delete καὶ post εἰρημέναι, vertendum, et

addidisset, Menandrum —

7. B. Malim, πουτίας χελώνης. Sensus autem est in

olla coriacea, i. e. in testudinis testa, *elephantinum*,

i. e. maximum *frustum testudinis marinae coquebat*

nescio quis. Cooked a huge turtle in its own shell.

8. E. 2. Recte cepit Schw. Sed distinguere malim, ἐψῶν

ποτὲ Μυελὸν ἀφ. *Stewed id and at last took it off*

the fire reduced to a perfect marrow.

bid. 4. καθ' ἐν ἐνάστου ὄψις λόγον, vel, εἰάν Μὴ καθ' ἐν

p. 303.

- ἐκαστον νῦν ἀπάντων ὡς λόγον. vel, quod omnium est optimum, παρ' ἐμοῦ. δ' εἰάν Μη μοι (καταλέγης) καθ' ἓν ἐκαστον ΠΑΝΘ' ἈΠΛΩΣ. — Sensum vidit Schw. T. VII. p. 323. De ἀπλῶς vide Jacobf. ad Athenam p. 44. me ad Aesch. Suppl. 458. καθ' ἓν ἐκαστον III. 137. D.
- Ibid. fin. Collatis VV. DD. lego, ἀβάκιον ψήφων. λέγε
118. A. Malim, οὐκ οἶσθας ᾧ. Deinde lege τὰ λάχανα αὐτῶν. Deinde qu. ὥσπερ πυρετός μ' ἀνήκειν, εἰτ' ἐπέπεινεν αὐτόν. MS. ut edd.
- Ib. F. Nicostratus seu Philetaerus. (Porf. Advfl. p. 67.) Valde inelegans ΚΑΤΑΦάγοιμεν — ΚΑΤεσθίουτες. Pro ΤΡΙΩΝΗΔΗ (sic enim etiam MS. A.) tento ΤΡΙΩΝ AN, et lego, τριῶν ἀν ἐσθίουτες. (De AN et ΔΗ R. P. ad collationem MS. Homeri.)
119. C. Sophoclis versum distinguisho, νεκρός, τάριχος εἶσα
a corpse looking like an Egyptian mummy.
- Ib. F. Collato Schw. T. XIII. p. 418. malim, ἄλας Ἐπετὸ τάριχος ἐπέπασ'. ἀν — *inspergere soleo.*
124. A. τὰν τῆς τροφῆς MS. sed malim τὰ τῆς. Deinde γλιχ. τὴν μὲν μ.
- p. 304. Ib. D. Φρέαρ μοι δοκεῖν MS. A. Lego,
A. ——— ἐχομεν; B. τί δ' —
————— Φρέαρ (ἐμοὶ δοκεῖν
ὥσπερ τῶν οἶνον τοῦ θέρους) καθεῖνε με.
126. B. Malim, ἡὲ καὶ — ἐφοπλιζῆναι (-ζεαι MS. Ep.) Deinde tota paraphrasis, quam omittit Epit. spuria videtur.
127. B. τί ποτ' ἐ.] ἄρ' forsan addendum, ut Eur. Bacch. 639. Arist. Vesp. 143. Vide Burneium ad Hec. 769.
- Ib. C. Forsan τῆς Φοινίκης, etc. ex sequentibus retracta sunt. Verum autem videtur ἐξηττημένη ab ἐξαπτᾶν. Qu. an versum incipiat σεμιδαλις.

IN LIBRUM IV.

- P. 129. B. περίχρυσος ὅσος δ. sine ὧστος MS. Ep. Malim
^π
εχρυσος, ὅσος δ. (ἐπίχρυσος, gilt; περίχρυσος, gold-trimmed.) Sed forsan verum est περίχρυσος, quod infra 130. B. 2. χρυσομίτρων dicit.
- Ibid. pen. Forsan, κίχλαι καὶ νῆπται.
- Ib. C. 1. Forsan, ἀ καὶ ἐκάστῳ πεπυρωμένα. (hoc MS. A.)
130. D. μόνον om Ep. forsan v. l. προ. μένων.
- Ib. E. Φυλλοτρῶγες] Malim Φυλλεπιτρῶγες, ut Συμβρε-
πίδειπνον Nub.

- E. *παρὰ δ' ἡμετέροις*] Apud Asiaticos, unde venerunt nostri avi. Deinde malim *θερμῆς* — *καμήλου*.
31. A. 9. *ὁμοίως*] Jacobi. *ὁμοίοις*. Explica autem, *longe magnificentioribus* quam istis Iphicrateis. Vide infra C. D. Lyfiam c. Alcib. I. p. 141, 22.
- C. Transpone, *κέγχρων τε σιρόν, βολβῶν τε χύτραν* δωδ. — *βολβῶν χυτ.* Aristoph. Eccl. 1083. Confer Tourp. ad Longin. §. 43.
- E. *βαγγήτειον* (vide ad p. 183. B.) — *μοχ τέττιξ* p. 305. ὄπτος, vel forsan *τέττιγες, ὄπτος*, — E. *οἶνοι δέ γε σοι γλυκὺς* — ut *λευκός* sit v. l.
- ult. Distingue, *δείπνοις*. B. *ἀηδ.* — *Ἄττικῆ; A. ὥσπερ ξ.* — *ἀηδία, inconspicuitas, bad taste*; ut *ἀηδῆς* p. 172.
- A. Deinde forsan, *πινακίσκους ἄνω*, i. e. *ἐπάνω*.
32. D. *πρὸς σέ; B. τοῦ μαγείρου* — *αὐτῆ, πάτερ*.
34. A. 6. *συμφορὰν λέγεις ἄκραν*. B. *φαίης ἄν* — *νηστίας ἄκρας* Diphilus IV. 156. B.
- B. 2. Lege, *ἥδιστ' ἄν ἀναπήξαιμ' ἐπὶ ξύλου λαβῶν*.
35. B. 1. Quum *λιπαραι* perpetuō epithetō dicantur *ἀφύαι*, unde etiam jocus Aristoph. Ach. 640. (vide etiam Tagenist. Fr. 1.) potius legerim *λιπαρὰ κρήδ.* — *λιπαρὸς et ῥυπαρὸς* vide ad XIII. 580. E. Sed omnino confer VII. 285. B. 3. Schol. Av. 1281. et Hemster. ad Plut. 758.
- D. *ἐννεόργυιοι*] Suspicio legendum *εἰνορόγυιοι*.
37. E. *πάντας τοὺς ἱερ.*] Lege *πάντα*.
39. B. Corruptus locus, ut liquet vel ex articuli positura; vulgata enim sonat, *Quod Lacones vocant αἴκλον, id ceteri Doros vocant δεῖπνον*. Vide me ad Demosth. Aristocr. 630, 28. et infra ad VI. 263. ult. Qu. *τὸ δὲ αἴκλον, quod attinet ad* — *οὕτω καλεῖται τὸ δ.* (τὸ Epit.) ut mox 140. C.
- b. E. Forfan delendum *καμαρωτῶν ξυλίνων ἀρμάτων*.
40. C. Forfan, *Λακεδαί ΜΟΝΙΩΝ ΜΟΝΩΝ*. Sed totus locus secum pugnat. Vide Schw.
43. C. *τῶν παρόντων*] Verte *cibi appofiti*, ut mox 144. C.
- b. D. *κοινός*] Malim, *τοῖς δὲ παισι ΕΙΣ ΜΟΝΟC*. vel forsan, *ΑΟΙΝΟC*.
- b. E. *εὔσιτοῦσι*] Lege *συσσιτοῦσι*. Mox, *καὶ ὅτι ἀβ. τ. ὁ παρατίθεται* dele e seqq. orta.
- b. E. Qu. *καὶ αὐθ' ἕναστα*.
146. E. Collato VIII. 364. malim, *τυρόν, Θάσιον, Μενδαῖον, ἐγγέλεις, μέλι*.
147. A. 6. *ἀλλ' ἄλλοπλατεῖς* MS. Qu. *ἌΛΛΑ ΛΟΠΑΣ ΤΙΣ*.

- p. 306. lb. D. 6. Qu. *ρύγχη, κεφαλαία, ποδός τεχναμάτιόν* *σεσιλΦιωμένον. σιλΦωτὰ vel σιλΦιωτὰ* dixit Aristoph. *Γήρα* Fr. VI. De κεφαλαία VII. 293. B. 295. F.
 Possis etiam, *ποδός τε χναυμάτιόν τι σεσ.* Vide VI. 268. D. IX. 368. E. 381. B.
149. F. *ἄρτος καθαρός, i. e. plain bread,* ut mox 161. C.
156. penult. *ἦν om. MS. A. ante ἀνθηρόν* ponit Epit. e. om. τό. Malim,
 A. *τὸ δειπνᾶριον τᾶνθηρόν ἢ γλαφυρόν σφόδρ' ἦν;*
 B. *Φακῆς —*
 vel, A. *τὸ δειπνᾶριον ἀνθηρόν. B. ἢ γλαφυρόν σφόδρα*
 A. *Φακῆς —*
 Μοx, *ἐπὶ ταύτῃ; Φέρε —* *What next? come, (tell me.*
158. A. MS. A. *Ἀρχάγαθος ἔφη πο γεγραφέναι.* (Archagathus dictus est Caecilius Rhetor: vide Suid. Καικ.) *Λεγο* (ἀλλὰ) *τραγικὸν ἢ Φακῆ' σθ' ἢς Φασὶν Ἀγάθαρχό* ποτε γεγραφέναι *ροφούντ' —*
 μ α
 i. e. *αγαθ' ᾠα πο γεγραφέναι —*
 ut γὰρ sit Athenaei. Agatharcum, pictorem celebrem de quo Junius in Catalogo (Lex. SG. Bekker p. 324. 1.) et Bentleius Addend. ad Dissert. Phalarid. Totus enim locus est Sophili, picturam quamdam ridentis Confer Aristoph. Plut. 385. Lyf. 680.
159. E. Pherecrat. 1. Lege *ἔσΦερε.* vide p. 49. C. ult.
161. C. 1. Philemon Laërtii VII. 27. (Cler. p. 336.)
- lb. D. 4. Lege *ὁποῖον ἂν cum S. et ἔχης.*
- lb. E. Forfan, — *τροφάς.* Athenaeus; deinde Comicus, — *σκόροδα, τυρόν, κρόμμνα,*
κάππαριν, (ἐλαίας ἄνηθον.) πάντα ταῦτ' ἐστὶν δραχμῆς.
 Sed, ni fallor, supra citatur idem fragmentum.
162. C. Forfan delendum *Φιλόσοφος. ὅς est ὁ Περσαῖος,* ut recte S.
- p. 307. lb. D. *ὁ σοφὸς πάντων] πάντως MS. Ep. quod forfan verum, ut καὶ sit etiam: sed malim πάντ'.*
163. C. 2. Lego *αὐτοῦ.* De hoc genitivo vide Aesch. Persf. 164. Aristoph. Vesp. 356. Lyf. 1127.
- Ibid. Baton, ult. Ex horologio antiquo egregie illustrat Paciaudius Monum. Peloponn. p. 52.
164. B. ult. Qu. *παράλαβε, vel παῖ, λαβέ?*
165. C. Malim, *συγνύψαντες ἅπαντες.* illud Schaefer. hoc MS. A. Vide Equit. 850.

lb. I
 vel
 De
 Rat
 non
 166. C
 MS.
 167. A
 168. C
 XIV.
 Aret
 ut m
 lb. E.
 vide
 loc. VI
 170. A.
 Eupol.
 lb. B. C.
 171. B. V
 ad Od.
 nescim;
 ΤΡΟΝ
 172. D.
 175. A. Q
 lb. D. Phil
 de i. 24
 IV. 164.
 paullo a.
 178. 128
 176. E. 121
 178. E. 121

b. F. Malim, Φαιδιμ', ἡμ' ὧν ἐτύγχανεν i. e.

εἰ μὴ συνήθης ἔτυχεν ἡμῖν, Φαιδιμε,
ὧν ὁ X.

vel ἡμῶν. vide Athen. IV. 176. E.

Nunc lego, εἰ μὴ συνήθης, Φαιδιμ', ὧν ἐτύγχανεν
Υἱὸς Χαβρίου K. — υἱὸς excidit, Aristoph. Vesp. 98.
(Daetal. Fr. 3?) τέκος, Hesiod. Scut. 216. παίδων om.
Rav. Nub. 1044.

N. B. ὧν ad sensum et metrum requiritur: qu. an-
non et ἄν ante εἰσηγησάμην.

66. C. 7. Cicero Phil. II. §. 6. — Qu. an legendum, οὐ-
τοσι Ὡ Βαλλίων. Mox qu. pro ἀποτυμπανισχὰς I. τὰ
τύμπαν' ἔχουσα, vel τύμπανον ἔχ. — ποθι pro ποθ'
MS. Flor. in Hippol. 233. Valck.

67. A. 7. τοῦ] Lege τοῦδε, vel potius τούτου.

69. C. Antiphanes, Φιλοθρηβ. 4. Pro μιχθεῖσα infra
XIV. 623. A. τμηθεῖσα. Malim, si de vocis forma con-
staret, πνιχθεῖσα, *steued*. Sed optimum est τμηθεῖσα,
ut mox Antiph. πουλύπους τστμημένος.

b. F. ult. Qu. κούκ ἄν λέγων λήξαιμι. Sed omnino
vide Aristoph. Thesm. II. Fr. 8. fin. ut est apud Pol-
luc. VII. 96.

70. A. ἀλλὰ λέγοντα οὐ δεῖ MS. A. i. e. ἀλλὰ λέγ'
ᾧτου δεῖ. ut Aristoph. Av. 1419. (λέγ' ᾧτου 'πιθυμεῖς
Eurpol. Bekk. Anecd. p. 462. A.) Deinde, ὀρίγανον, p. 308.
σκοροδία, γήτσιον, θύμον*).

b. B. C. Lege, οὐχὶ βολβόν, οὐ Γήτσιον —

71. B. Verum puto dixisse Aelium Dionysium Eustathii
ad Od. α. et id ipsum ante oculos habuisse Athe-
naeum; sed per errorem ΕΛΕΑΤΡΟΝ pro ΕΔΕΑ-
ΤΡΟΝ legisse. ἐνάλουν δέ, Φησί, ΚΑΙ τοὺς προγεύστας.

72. D. E. Lege et distingue, εἰρημότος Φέρεσθαι τῇ π.
δῶρα, „Σασαμίδα“ —

75. A. Qu. οὐδεὶς πώποτε Ἐδσιξ' Ἀθην.

b. D. Philemon. [Omnia ordinat ut Dindorf. Deinde,
de ὁ δὲ νάβλας, contra Porsonum Adv. p. 73.] Vide
IV. 164. D. X. 420. E. Polluc. X. 20. 137. Amphid. hic
paullo ante. Infra VII. 323. B. 7. IX. 383. A. 2. Nub.
378. 1289. Alex. VI. 223. F. in MS. Reifig. p. 85.

176. E. ῥαπαύλας] Qu. ῥιπαύλας?

178. B. ult. Plato Sympos. p. 174. A. HSt. Athen. I. 8. A.

*) Vide ad Aristoph. Thesmoph. 493. J. S.

183. B. Lege ob metrum σκινδαψόν — in his enim enumerationibus numeros passim variant poëtae. Vide me ad IV. 131. E. 6. XIV. 640. C. ὑάκινθος. ibid. D. 5. τράγῆμα, πλακοῦς. 646. F. lege, σησαμίδας ἢ μελίπηκτον, (vel ἢ σησαμίδ' ἢ —) Vide an hinc defendatur μήκωνα Arist. Av. 160. collato Eq. 1632. Eupolis apud Gaisf. Heph. Θύμα, Θύμβρον.
184. F. Aristoph. Δαιταλεῦσι. Similis jocus Vesp. 1345—50.

IN LIBRUM V.

- P. 185. C. init. μαρτυρίας] Demosth. Onet. I. 869, 15. etc.
186. F. 1. Ἀριστοτέλης — Φησίν] Recte omittit Epit. Male petita ex p. 178. F.
- p. 309. Ibid. antep. Malim, si de adjectivo Βοιωτικός pro Βοιωτικός constaret, Βοιωτικῆς, ut sit allusio ad proverbium, de quo Demosth. de Pac. 61, 1. de Coron. 240, 10.
195. D. Sanus videtur locus, et vertendus, *Hae autem* (pelves) *orant numero XV. et totidem* (aliae pelves) *cinnamomini*, etc.
197. init. Conjiciebam ἀνθινόν, sed vide p. 202. A. 205. F. 244. B. VII. 277. C. Xenoph. Anabas.
199. D. Forlan, ὦν αἰ γωνίαι * * * τετραμέρητοι ὑδρίαί — Lacunam supplere possis, ζῶα εἶχον τετορευμένα. Vide p. 202. C. τετραμέρητοι, ut mox E. 5.
200. fin. παιδισκάρια verte puellulae, ut mox 211. F. Bacchas scil. referebant puellae. (παιδίσκος, p. 195. ult.)
205. B. 2. Quid si εὐαύγειαν?
210. C. Lege, καὶ ὁ (μὲν) Ἠγήσανδρος ταῦτα (non ταῦτά) λέγει. ἡμεῖς δὲ — vide VI. 253. D.
213. B. ult. Θεοῦ τον βασιλέα.
219. D. init. Ἰμο οὐκ ἐξελήτως.

IN LIBRUM VI.

- P. 223. E. Malim, ἀπέλαβεν ὄσαπερ ἔλαβεν.
- lb. F. ἔστιν, ut videtur, [pro ἔστι τι] R. P. Adv. p. 95. Reisig. ad Aristoph. p. 49, 50. ἀπόλαβε: τί δὲ τοῦτ' ἔστιν; : ὁ — Sed vide ad IV. 175. D. Nunc puto ante ὁ excidisse hemistichium.
224. A. Timoclés, 4. Lege, ὀργιζόμενος. — ὁ ποῖος; — ὀποῖος; ὁ βρ. — Prius, ὁ ποῖος disjunctim; alterum conjunctim ὀποῖος.
- Ib. B. 6. πλήθος (ὑπερφυές) ὅσον — vel θαυμαστόν, etc.
225. E. 3. Debuisset Coray. τὸ μὴ γὰρ — Sed dubito.

226. C. E. E. etc. 226. de Ibid. tem lb. C. lb. E. citel 227. C. A. ca. 229. A. 6. 260. hic ref. lb. C. 2. lb. E. in autem. 240. C. A. R. P. h. is a l. 241. A. I. 242. A. fin. Scil. Casaub. A.

26. A. Alexis, 4. An *μόνον* e glossa supra *οὐχι*, ut sit, *Φόρουσ* (ἐκάστοτ'.)
- b. D. Antiphanes, 4. *οὐ* — vel, (εἰσάγ. τιτθὰς, vel μὰ p. 310. Δί' οὐχι —
- b. E. 3. (μάλιστα) *μετά γε τοὺς τρ. ἔθνος*. Vel ὁρθῶς γε. etc. Sed istud *τις* — *γε* valde suspectum: qui πρὸς *ιχθυοπάλασ* τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς λέγειν Βούλοιο, *μετά γε* —
236. A. Epicharmus, 8. *ἄπειμι*, abeo. [Notat ad Dawes. de εἶμι futuro.]
- ibid. ib. 12. *παῖεν* nescio an Elmsl. Ach. 835. cuius mentem non assequor. Tum *-γῶντι*.
- b. C. Diphil. 6. *χαίρω τε καὶ γέγ. καὶ πτ.*
- b. E. Eupolis, 3. *ὅτοισι* [ex Porsoni em.] Alibi in MSS. citat *ὄτων* ex Oed. T. 414. *ὅτοισι* Aristoph. Eq. 755. et ᾧ *τινι* Oed. C. 1671. ἧς *τινος* Aesch. Agam. 1329. ἧ *τινι* Aristoph. Nub. 957. οἷς *τισι* Pac. 1278.
237. C. Alexis, 3. Transpono,
B. *ἴατερον ζητῶ γένος*.
A. *σεμνοπαράσιτον ἐκ μέσου καλούμενον, σατράπας παρασίτους καὶ στρατηγούς ἐπιφανεῖς ὑποκρινόμενον* —
Sed *ἐκ μέσου* non intelligo, et *παρασίτους* [post *σατράπας*] corruptum puto. Possis *μεγίστους* vel *ζαπλοῦτους*, qua voce praeter Euripidem et Herodotum utitur Athenaeus VI. 272. E. Deinde in fine distingue, *Ναυσίνικ'*; B. *οὐκ ἀστόχως*.
ἀλλ' ἂν σ' ἐπαινῶ μάλλον, αἰτήσεις μέ τι.
Et sic, ut videtur, Dutheil. apud S.
239. A. 6. Confer VI. 247. C. (Porson. Adv. pp. 84, 138. 260.) Ad eundem Euripidis locum, Antiop. Fr. 29. hic respici suspicor.
- ib. C. 2. *ἤδη συγκαταυλιθεὶς κοσμίως*.
- ib. F. init. *κατακείμενος Τούτων, προσ. τὴν ῥῖν', ἐδειτ' αὐτοῦ* — *Cum aliquo horum (parasitorum) accumbens, tum (parasitus) ab eo petebat ut diceret* —
240. C. Alexis: *ἔδε σὸς πενέστης, ᾧ γλ. ingeniosissime* R. P. Advfl. p. 80. Malim praeterea, *ὅδε σοι* — *There is a P. for you*. Demosth. F. Leg. 442, 16. *τῶν Φι-p. 311. λιππου Φ. καὶ ξ. εἰς οὗτος ὑμῖν ἤδη*.
- ib. F. Antiphanes: *γὰρ ἐτητὸ προῖκα* MS. A. sine *καὶ*. Lege igitur *Τυρρῆνῳι, ἀρετὴ τὸ πρ.* *It is a merit to* —
241. A. Timocl. 5. Lege *οἴμαι*. *Some four chalci* —
242. A. fin. Lege, *ἠρώτησαν Εὐκράτη (vel τὴν) τινες* — Scil. *ποτε* e sequenti versu ortum est.
- Casaub. Anim. in Athen. T. III. B b

- Ib. B. Collatis VV. DD. malim, ὧν ὁ μὲν Εὐκλ. ἀποφθ.
οὐκ ἀνάξια — ἐν τοῖς ὅλοις. — — — — — καὶ γὰρ τοὶ
συνέβη (*accordingly*) τὸν μὲν Εὐ. καθ' αὐτὸν βιοῦν, —
243. C. Timocl. 5. Forfan, καὶ μὴν ἔτι ΓΕ — sed lo-
cum non intelligo.
- Ibid. Antiphanes. Malim,
——— οὐκοῦν, εἰ δοκεῖ,
ἐπὶ κῶμον ἴωμεν ὥσπερ ἔχομεν, δᾶδα καὶ
στεφάνους λαβόντες· Χαιρεφῶν γὰρ (vel γοῦν) οὕτως
μεμάθηκε κωμάζειν ἄδ. vel, -θηκ' ἐπικωμ.
Vel, ——— οὐκοῦν δᾶδα καὶ
στεφάνους λαβόντες, ὥσπερ ἔχομεν, εἰ δοκεῖ,
ἐπὶ κῶμον ἴωμεν· Χαιρ.
- Vide an legendum ἴμεν, *ibimus*.
244. A. 1. καὶ μὴν] Lege καὶ γὰρ, vel καὶ πάν.
245. B. Timocl. 3. βούληθ' ὁ γυν. τὸν ἀριθμὸν λαμβάνειν.
- Ib. F. τὸ εἰς τὸν οἶνον scil. συμβαλλόμενον. *I can't stand
the wine. I know you can't — nor the wine-bill.*
Luditur in voce Φέρειν. Omnia sana. Recte explicat
Jacobs. Vide X. 449. A.
246. C. πάντα Φασὶ γίνεσθ' MS. A. π. Φησὶ καινὰ γίνετ'
MS. Ep. Malim, πάντα, Φασὶ, γίνεσθ' collato Ari-
stoph. Thesm. 534. [527. Bekk.]
247. B. C. Diphilus. (Valck. Diatr. p. 84.) Euripidem
Helen. ridere videtur.
250. B. τῶν Φρυγίχου lege. Deinde τῶν ναυτῶν MS. A.
quare forfan legendum cum Schw. τινὰς — 'De ἀνα-
λαμβάνειν vide p. 260. D. 7.
- p. 312. Ib. E. Σεῦτλον, i. e. mollem. Boissonad. MSS. du Roi X.
p. 142. ex Diog. Laërt. VI. 45. 61.
253. E. init. Horat. Serm. I. 7. 23. Pericles Pr. of Tyre,
Suppl. to Shaksp. II. 3. *Had princes sit like stars about
his throne, And he the sun for them to reverence.*
254. A. 7. Forfan, — νλης. B. καλῶς. A. Καὶ τοῦ —
- Ib. E. Diphil. 2. Quid hic faciant οἱ Φίλοι, nescio; ne-
que ferendum puto articulum ante πόλεις. Vide an
dederit poëta,
καὶ στρατηγὸν καὶ δυνάστην καὶ τύραννον καὶ πόλιν.
Maius est τύραννος quam δυνάστης. Vide 239. E. 2.
XIII. 575. C. et omnino compara Lysiam c. Andocid.
p. 105, 39.
257. E. Antiphan. 10. σύχνη οἶον Φ. Porsonus Adv. p. 88.
nisi vulgata nata sit ex duobus lectt. σύχνη οὐ Φ. et
σύχνη ὄν Φ. et legendum οὐπὲρ Φ.

258.

F.

259.

F.

260.

F.

die

the

F.)

Ib. B.

F.

F.

F.

Ib. F.

III.

XIII.

Ibid. 8.

8. 32

i. e. 7

262. D.

265. ult

ad IV.

264. A.

F.

F.

p. 236.

Ibid. 8. Q

F. p.

XV. 660

342. F.

F.

Athen. I.

266. antep.

in v. gra

Inc. VI.

vel Athen.

— Hoc a

καταμ.

Vide

ἐκατὸν

) Supra

258. E. Antiphan. ult. Qn. οὐχ ἡδέ'; — ut δεινὰ dicunt pro δεινόν.

259. F. init. πολλοὺς αἰκισάμενος] αἰκισάμενος ex sequenti natum est. Lege κτείνας, κατακόψας, vel simile verbum.

260. A. 7. Vide an pro καὶ legendum sit ἦ — plus temporis inter jocandum dispendebat, quam negotiis tractandis impendebat. Sed ob ista quae de Thrasydaeο et Agathocle narrat idem Theopompus, (Athen. VI. 249. C. 259. F.) vulgata se tueri potest, et si res ipsa incredibilis sit.

b. B. C. Ita fere legendum: ἐπειράτο, καὶ εὐάστην ἡμέραν μεθύσκόμενος, καὶ ὀρχούμενος, — ὑπομένων ἦν δὲ καὶ φύσει βωμολόχος, καὶ χαίρων — (πρὸς ταῦτα intellige, πρὸς τὸ βωμολόχον.)

b. F. init. In vocibus ἐταῖρος et ἐταῖρα ludit Alciphr. III. 64. p. 436. Satyrus supra IV. 168. D. Menander XIII. 571. D. E.

ibid. 8. ἐζήτουν] Lege ἐζήλουν. Vide Demosth. Phil. III. 121, 8. ἄζηλον pro ἄδηλον restituo Diodoro Siculo*). (De λ i. e. τ in MS. Athen. vide Schw. T. VII. p. 163.)

262. D. 4. παῖ παῖ] Aristoph. Vesp. 1298. p. 315.

263. ult. Lege, τοὺς δὲ ὑπηκόους περιοίκους. Vide supra ad IV. 139. B. ult. et mox ad 264. A. 8.

264. A. Theopomp. Comic. Vel lege, Φησὶν ἐπὶ δεσπότη, — Πενέστ. vel potius, Φησὶ Δεσποτοπεγεστῶν — i. e. δεσποτῶν πηνήτων. Vide Aristoph. Vesp. 1265. δεσποτοπ. non -Απ. vide VII. 287. B. et Schw. T. IX. p. 256. me ad XI. 500. E.

ibid. 8. Qu. an, καλεῖσθαι Φησι πενέστας καὶ τοὺς Θεσταλῶν οἰέτας. Vide praecedentia.

267. F. prop. fin. Lege διάνιζ' ἰοῦσα. De ἰών vide me ad XV. 666. D. Aristophanica ad Equit. 472. Athen. VIII. 342. F. In Hermippo Suidae v. ἀγῆλαι lege ἰοῦσ' pro οἶους. De διανίζειν Pierison. ad Moer. p. 423. Damox. Athen. III. p. 102. E.

286. antep. Pherocrates. σίζοντες hic delet, et pro ζέοντες in v. praecedenti reponit, Pierisonus notis MSS. ad Polluc. VI. 58. conferens Crateta (sive Magneta) ibid. 79. vel Athen. XIV. 646. E. Vide infra VII. 324. C. Equit. 926. — Hoc assumpto lego, παρὰ τοῖς ποταμοῖς[ιν, vel τοῖς ποταμοῖς] ἐξενέχυντ' — vel ἐξενευντ', quod forsitan melius.

Deinde 269. A. 6. χόνδρος δὲ παρῆν. Denique C. 2. ἕκασθ' ὅσ' ἢ Φάγοι —

*) Supra T. I. p. 139. J. S.

269. A. v. 15. not. Schw. Imo ἀπεξανθ. est ab ἀπόξαν-
θίζω, ἀπεξηνθ. ab ἀπεξανθίζω.

Ib. E. init. τὰ δὲ δὴ δένδρη τὰν τοῖς ὄρεσιν χορδαῖς ὀπταῖς
ἐρ. (ὀπταῖς Ald. et MSS. et ed. Caf. 1. casu om. ed. Caf.
[2da et 3tia.]) deinde ἀπαλοῖσι. — Male R. P. Advff.
p. 90. ab ed. scil. Casaub. deceptus.

IN LIBRUM VII.

P. 280. D. Forfan ἀποκλεῖσαι. Sed in superiore versu
omnia non expedio.

282. ult. μηνύσαι — ἀμύνω MS. A. Malim, μῆνύσειν —
ἀμύνων. hoc cum Gesnero et Schw.

314. 284. init. Qu. παιήονα. Sed nil liquet.

285. B. 2. Forfan inferendum πρὸς [ροστ διαστέλλων.]

286. D. init. et 323. A. Forfan, κέστραν βότιν. cestram
voracem.

289. A. 5. Confer IX. 392. E.

290. B. Hegesippus, 5. Ad hunc sensum lege, εὐρηκέναι
νόμισόν με τῶν (ὄντων) μόνον. Possis τῶν νυνί, τῶν
ζώντων, τῶν πάντων.

291. A. 3. πότερ' — τυχόντος; heri sunt interrogantis.

Ib. B. Nicom. 18. Lege, γεωμετρικὴν, ἰατρικὴν, ἀστρολο-
γικὴν. Vel, ἰατρ. γεωμ. Mox enim ἐντεῦθεν est ἐκ
τῆς ἀστρολ. Vide Damox. III. 102. B. C.

Ibid. 19. τέχνας e praecedentibus ortum. Forfan προφάς.
Vide Damox. ubi supra.

Ibid. 32. Lege, ἔχοντ' ἐνί ἔστιν — scil. ἐνια τῶν βρωμ.

292. C. Diphil. 31. Malim ἀγοραίων, et jungo cum τις.
De coquis ἀγοραίοις vide ad XIV. 659: D.

Ib. E. μαγειρίσκος] Malim μαγειρικός.

Ib. F. Archedicus, 11. ἐλαδίου κοτύλη τε παραναλωμένη.

293. C. 5. Lege certissime, ἀστεῖον ἐφθῆ τ. ὠνθ. Καί πτ.
ἀπαλῶς σηπ. ὠπτημένα. Primum de ἐφθῆ et ὠνθυλ.
conjunctis vide II. 49. F. (ubi, ni fallor, ὠνθυλ. Elms-
lei.) VII. 314. D. De ἀπαλῶς ὀπταῖν Coray. apud Schw.
ad p. 311. B. Adde VII. 288. E. 5.

Ib. C. fin. Qu. ἐψητόν δὲ μετὰ ταύτας τινά. Vide p. 301.
C. 1.

Ib. D. fin. Lego e MS. A. ταύτην, ἄλας ἐλ. διεις, Ἐσπ.
Salem oleo macerari, et piscem, oleo salso perunc-
tum, ἰνυολνι, etc.

294. C. Lege, ἀπαλλύμην, ἰ, Κατέδοντ' ἐκεῖνοι τοῦτο,“
πρὸς ἐμ. λέγων.

295. D. Personas divide,

C

vii

Ib. E.

Gh

Pe

F.

De

lier

Ibid.

Icqr

Heu

296.

Ib. D.

teipe

mare

den

Ib. E. 1

300. B.

τω;

eruli

Idem

Ceter

macie

302. E.

Sed p

303. A.

tandor

872. 1

fragur

paupe.

nunc a

iglar,

— De

βειδ e

lautiff.

Ib. C. del

coctura

saer.

304—4.

A. οὐκοῦν

— ἄλμυ; B. Φημί. A., τὸ δὲ λαβρ.

Coquus est, dominum suum obtundens, aegre et brevissime respondentem, ut liquet vel ex XIV. 662. C. 2.

b. E. Eubulus. Malim:

p. 315.

τὴν τ' εὐπρόσ. λοπάδα, τοῦ θαλαττίου
(αὐτοῦ) φέρουσαν γλαῦκον εὐγ.

Glaucum, nobiliorem ipso Glaucō, deo marino. Sic Ποσειδῶν ὁ θαλάττιος Aristoph. Plut. 396. Infra 296.

F. τὸν θαλάσσιον ΓΛΑΥΚΟΝ. Vide ad VIII. 338. A.

De sensu loci non dubito: (idem jocus mox in Nauticr. 296. A.) de verbis nil affirmo.

Ibid. Anaxandrides. Lege τοῦ τ' ἀμόμονος. Homerice loquitur, ut ex. gr. VIII. 343. B. ult. ἡ Νείλου βία. Hermippus l. 29. E.

296. A. Forfan, ἀπαλοὶ καὶ καλοὶ (Παῖδες Θεοῦ) τοῦ —

b. D. κατὰ δὲ Διὸς βούλησιν] Haec mutila, et forfan interpolata e p. 297. A. Sensus est, Glaucum a Jove in mare deturbatum esse, et deum marinum factum; deinde soli Jasoni apparuisse.

Ib. E. 6. λιτὸς semper longum, ni fallor; ut 293. B.

300. B. In Timoclis fragmento v. 2. prius Θεοὺς [εἰς Θεοὺς τοὺς] recte omittit fragmentum MSti ex Herculaneeo eruti p. 10, 30. (Herculanensia, Lond. 1810. p. 154.)

Idem v. ult. ε in αἰελοῦρου servat: (TINA E ΟΥΡΟΝ.) Ceterum fragmentum Herculanense haec citat ex Timocle ἐν Αἰγύπτῳ, non -λοῖς.

302. E. Qa. Ἐριφος ἐν Μελιβοῖα ταῦτα γράφει

— οἱ πένητες —

Sed nescio an unquam γράφει sic ponat Athenaeus.

303. A. ΘΥΝΝΟΥ scripsisse Athenaeum, non est dubitandum. (Errores alii ipsius Athenaei, IV, 171. C. XI. 472. E.) Sed lectione falsa deceptum puto; certe male fragmenti cepisse sensum, qui hic est: *Iste olim, cum pauper esset, vilissimo quoque cibo contentus erat; nunc dives factus vel lauta obsonia aspernatur.* Lego igitur, οὗτος πρότερον, κεφαλὴν τιν' εἰ λάβοι θύμου — De θύμον vide ad II. 62. D. Adde I. 5. B. C. βολβοῖο et θύνον ibi posita puto pro, a vilissimo ad lautissimum. Crates Laërtii VI. 85.

Ib. C. Aeschylus. Lege, κἀπιχαλκεύειν μύδρος — eadem p. 316. constructione qua ἀκμων VII. 238. C. et eadem pagina saepe.

304—4. Antiphanes. Collato III. 120. A. suspicor hunc

locum fuisse ex scena apud *Salsamentarium*. Utut haec sint, nunc malim v. 2. forsan ἐσθίειν θέλει cum Jacobs, p. 177. qui in ceteris ineptit: [deinde,]

πλην τῶν (cum MS. Epit.) π. γ. γόγγρ. τ. ἢ υ. τιν' ἢ θ. τὰ πρὸς τῆ¹, B. ποῖα; A. τὰ κατ. λέγω.

B. τούτους Φάγοις ἄν; Γ. τοὺς γὰρ ἄλλους νενόμικα ἀνθρώποφάγους ἰχθύς. A. τὸ δεῖνα² δ' ἐσθίεις;

B. τί τὸ κακόν; A. ὦ³ τὰ πλοῖα, Γ. Καπαῶδας λέγεις.

B. ἀγρίως γε. Γ. παρὰ Διμνὴν γεωργῶν⁴ τυγχάνω, τὰ δ' ἐγγέλεια γράψομαι⁵ λιποταξίου, κομ.

Ubi A. est stupidus quidam Butalion, ut puto; B. forsan Salsamentarius; Γ. agricola Boeotus; (forsan Atheniensis, ex Philippi κληρούχοις. Demosthen. de Cor. 239, 28.)

1. τῆς MS. A. Emendavit Schw. Villebrunium secutus. 2. δ' ἴνα δ' MS. A. Emendavit Schw. Vide IX. 408. A. ὁ δεῖνα, heus tu, X. 423. E. 3. Ita fidenter lego. 4. Jacobs. 5. Porfonus.

Omnino confer IX. 402. E. et in e. ibi.

305. B. Cratinus: ἐδηρόκοτῆ [ex em. Porf.] ἐσβεβλήκοιεν Thucyd. II. 48. πεποιήκοι VIII. 108. παραδεδώκοιεν VII. 85. ἐπειδὴν οὐμώμοκωσιν lege in Andoc. p. 11, 31.

307. E. γ' ἄν οὖν] Qu. ἦττον γὰρ οὖν — Certe soloeca est vulgata.

308. B. Θετταλὸν σοφισμᾶ scripsit alicubi Porfonus: vide ejus Advff. p. 98. forsan ex Eustathio II. B. p. 331, 36. Vide Eurip. Suppl. 913*.)

309. C. ἀγροιωτικῶ θωλονόπλῦται Ald. et MS. A. Fac

17. scriptum κωθωνόπλῦται i. e. var. lect. κωθωνόπλύνται. potuit alius librarius accipere, quasi λυ. inferenda essent ante ν, i. e. scribendum κωθωνόπλῦται.

311. B. Arcestratus, 9. χρηστῶς] Μοκιν. 12. Aristoph. Eq. 344. infra p. 322. D. 15.

312. C. init. Quum congrijuxta Hicesium p. 288. C. minus nutriant quam anguillae, dele ούχ, et verte ut Schw. delete haud.

316. C. init. οἱ δὲ πουλύποδα — ποδὶ πόδα. Haec vel alio transferenda, vel potius delenda.

Ibid. Eupolis. Forfan, πουλύπους τις τοὺς τρόπους.

*) Vide et Phoen. 1422. J. S.

b. 1

ut

319.

εἰ.

b. E.

321.

326.

lect

lect

p. 353.

ΓΥΡ

ceter

ven.

De

336. F.

338. h.

p. 10.

minib

γγγ

VII. 28

XXXV

ἐμμερ

340. C.

γ. θ. γ.

Τυργαδ

Ib. D. 5.

μ. α. ι.

cum ed

Ibid. 7. π.

π. α. ι.

π. α. ι.

π. α. ι.

π. α. ι.

π. α. ι.

π. α. ι.

π. α. ι.

π. α. ι.

π. α. ι.

π. α. ι.

π. α. ι.

π. α. ι.

π. α. ι.

π. α. ι.

π. α. ι.

π. α. ι.

b. F. Diphilus. Forfan, ἔστιν (ἔνδον), Φιλτάτη. Reliqua ut Schw. De ἔνδον vide R. P. Adv. p. 69. fin.

19. A. Timocl. 1. Ob μῆ, v. 4. videtur potius εἰ quam εἶτα in π latere. Qu. εἴπερ — ἄκρος Σοφίαν, παγ.

b. B. Sophocles. Dele prius πάροις e secundo natum.

21. A. 1. Lege, εἰ μὴ Ἡ μείζων —

26. D. περιπλεύσας MS. Ep. και om. A. Scilicet variae lectiones, περιελθὼν et περιπλεύσας, quae vera est lectio, ut Ill. 116. F.

IN LIBRUM VIII.

333. A. 4. Lego, ἑορακέναι τινὰς· πολλάκις δὲ και ΓΥΡΙΝΟΙΣ τοῦ αὐτοῦ συμβαίνοντος· Ἡρακλείδης — ceteris deletis. Sed praeterea malim, τὸ αὐτὸ συμβαῖνον, scilicet οἶδα.

De γυρίνοις Hesych. et Plato Theaetet. p. 161. D.

36. F. Sotion, ult. Lege σποδός — *All else is dust.*

38. A. οὐ θεῶν. Non repugno Porfono explicanti Advll. p. 102. ex XIV. 642. B. Sed nescio an luditur in nominibus Orphei et Glauci; (vide ad VII. 295. E.) De γόγγρος non plane liquet; sed conferri meretur locus VII. 289. A. Adde IX. 379. E. Diodor. Eclog. ex lib. XXXII. 1. p. 519. T. H. τὸν τόπον τὸν ἐνεγκόντα θεὸν δίμορφον. a hermaprodite.

340. C. Ἀντιφάνης ἐν Γοργύθῳ] Ingeniole corrigunt Γερ. p. 318. γιθίω ex VI. 255. C. D. Qu. tamen an legendum ἐν Γοργύθῳ.

b. D. 5. Qu. ὡστ' ἀνεῖναι μηδέέν. *Without intermission.* μείναι Corayius, i. e. λειφθῆναι, quo sensu non Graecum esse puto.

bid. 7. πρὸς — τῶν νεανίσκων MS. A. et ἐγγέλιον. Qu.

παῖς δὲ (minister) φιλοτίμως πρὸς αὐτὸν τῶν νεανικῶν (πάνυ)

ἐγγέλιον παρατέθηκε.

Ut τῶν Σικωνίων 349. F. 3. ἰχθύων 404. D. 1. Φιλοτίμου δοχῆς Macho VIII. 348. F.

De νεανικός aliquid, ut puto, supra notavi; sed nunc non reperio. Sed haec omnia incerta. Mox distingue, χρηστή, πατρίδιον; πῶς —

341. antep. Lege Δήμων τι, quod fugit Valesium ad Harpocr. p. 129

342. A. Qu.

τὸν δ' ἰχθυόρρουν¹ ————— περᾶς,
 ὃς ἠπλκίς² Φωναῖσιν —————
 ἰομφὸς παφλάζων αἰμύλοις³ πυκνώμασι
⁴ πρὸς πᾶν ἀναιδεύσαιτ' ἄν, εὐφυῶς δ' ἔχει
 μισθωτὸς ἄρδειν —

1. MSS. Ep. et A. Alias suspicabar ἰχθυήρον. 2. Jacobs. apud S. 3. Vulgatum ἠπίοις e superioribus natum esse conjicit S. Verte; *versutis strophis*. 4. Vide Aristoph. Eq. 396

Parodiam Promethei 726, etc. sagaciter detexit Jacobs. apud Schw. Addo Theopomp. Theseo apud Bekk. Anecd. p. 323. vel Suid. in Ἀβυρτάκη. Thesea ex inferis rediturum alloquitur Hercules.

1b. F. Antiphanes, 3. Qu. ἐλογίζετ' ἼΩΝ τῶν πρ. Tum v. 11. qu. ἀντιποιεῖσθαι πάλαι Ἡμᾶς (Athenienses), vel, ἀντιποιεῖσθαι τινὰ Μάτην, (vel νήσων τ') — Ὀψου δὲ δεῦρο μ. In sequentibus errat Porsonus. Tum versus 5. ἄνδρες πάλαι ὀψοφάγοι παιῶντοί τινες, forsitan delendus. Deinde qu. 17. χάμα Διογείτων.

ἼΩΝ. Vide ad p. 267. F. Sed negat Elmsleius Mus. Cr. I. pp. 356, 7. ἰῶν cum praeteritis jungi. Qu. an Musgravii mentem ad Aj. 304. recte exposuerit.

ἰῶν cum praeteritis. Sturz. Lex. Xenoph. p. 560. §. 7. T. II. (Vesp. 99. aoristus de re saepius facta.) ἐστᾶσ' ἰόντες Pac. 972. ἰόντες — κλέπτουσι, i. e. ἐκλεψαν, Ach. 524. ὠκησας. — ἰῶν Vesp. 390.

345. A. fin. Lege, ὀψοφάγει, Κλειοῖ· quod forsitan volebat Brunck. Imo sic plane Analect. T. II. p. 527. ὀψοφάγε debetur Schweighaeuseri stupori. ὀψοφάγει Heraldii est emendatio.

1b. F. οἱ ἰχθυῶς ἐσθ. Confer Herodot. V. 16.

346. A. 3. Malim, αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται κακός. Qu. tamen an sic dicant pro ἔξει κακῶς.) Tum 5. lege vel κούκ vel οὔτ' — Tum, προσένεγκον. ἐπιδειταί τινος Ἐτέρου; (MS. A.) πάλιν γυῖου.

347. C. 4. Vide Antiph. I. 8. D. XI. 471. D. XIII. 584. F. III. 117. F. Tourp. Emend. T. IV. p. 271—2.

348. F. Post διπλάσιον excidisse puto versum, ut sensus sit, *videns (servum qui in vestibulo vestes juvenum afferabat), adeo spleneticum, ut splenem ventre majorem diceret* — ἔχοντας male Porsonus, (vel editores), ut ex Stratonici joco liquet. Paulo ante, v. 5. qu. τῶν μεिरαιίσκων παρὰ τὸ πῦρ, et postea 12. forsitan εὐφυῶς, ἰνα.

319

350

352

358

358

358

319.

III

Sed

αἰ. 2.

ἰων

Ludil

Φάγε

τινοί

No. 2

1.

pora

2.

perfor

est: i.

puto)

juncti

ad XI

359. B.

B. a

A. c

de ye e

349. B. 5. An κήρυκα = κηρύκειον, caduceum? Hoc enim sensu videor alicubi legisse.

350. D. An hic latet δοκός pro δόκησις, de qua Aristophanes Gramm. apud Eustath. Od. ξ. p. 1761, 35. = 546. 13. Heeren. Stob. T. II. p. 15. not.

352. B. C. Suspicio, deletis ceteris, (partim e lemmate marginali, partim e p. 351. C. ortis), legendum, Κυρηνάιους, χρώματι μὲν διαλλ. — ἡδονῆς εἰκάζων.

358. E. Collato Porfono Advff. p. 99. et 107. bis, ita nunc malim:

_____ A. καὶ μὴν ἐστ. τῆμερον _____ p. 299.
 ὑμᾶς ἐ. _____ λαβῶν,

Πίστ', ἀργύριον. ΠΙΣΤ. ἄλλως γ. ο. ἐπίσταμαι
 ἡ χρηστῶς ἀγοράζειν. A. φράζε δὴ, φιλούμενον,
 ὄψω τίνι χαίρεις; Φ. πᾶσι. A. καθ' ἐ. λέγε
 ἰχθῦν _____ Φάγοις ἄν; Φ. εἰς ἀγρὸν
 ἦλθεν _____

καὶ τριγλίδας _____
 ἡμῖν ἅπασιν. A. εἶτα _____
 τούτων Φάγοις ἄν; Φ. κἂν τις ἄ. μ. ἦ.
 τοὺς γὰρ _____

ἀνδρωποφάγους ἰχθῦς². A. τί Φῆς, ὦ φίλτατε;
 ἀνδρωποφάγους; πῶς οὖν ἂν ἀνδρωπος Φάγοι;

ΠΙΣΤ. δηλονότι, ταῦτα δ' —

Sed nunc video MS. A. exhibere, ἀνδρωποφάγους πῶς
 ὡς ἀνδρωποφάγοι. Unde patet legendum, πῶς; ΠΙΣΤ.
 ὦν γ' ἂν ἀνδρωπος Φάγοι; Δῆλον ὅτι ταῦτα δ' —
 Ludit servus in ancipiti significatione vocis ἀνδρωπο-
 φάγους —. Denique μαινίδας καὶ τριγλίδας in accusa-
 tivo legendum, cum MS. A. Vide me, *Class. Journ.*
 No. 27. p. 187.

1. Possunt etiam personae A. tribui, ut infinitivus ponatur pro imperativo.

2. Vel, A. ἰχθῦς; τί Φῆς — vel etiam quartae personae possunt esse: nam in scena patet fuisse τὸν ἐστιῶντα, duo minimum ἐστιωμένους, (ejus liberi, ut puto), et servum Pistum. Sed ἰχθῦς superioribus conjunxi ob p. 304. A. de quo vide in loco. Vide etiam ad XI. 464. A.

359. B. 7. Lege,

B. ὡς μικρολόγος εἶ. A. σὺ δέ γε λίαν πολυτελής.
 πάντως κρέ' ἡμῖν ἐστι. B. πότερ' ἔπεμψέ τις;

A. οὐκ, ἀλλ' ἔθυσεν ἡ γυνή. B. τὸ μοσχίον —
 δέ γε et ἔθυσεν Scaliger apud Grot. Exc. p. 996, 14.

- lb. E. 1. Nil equidem discernere aulim; sed vide an legendum, ἢ ἄρτον τιν' ἡμίαιθον. Mox 360. A. 4. πλεονα
 p. 321. τῶν γ' ἐῷ, quoque modo ista legenda sint, sunt Athenaei, non Phoenicis; quod etiam censuisse videtur Gaisford.
360. E. καὶ δαιτὸς ἐγκρατεῖς ὄντες. *Commeatu non carens* vertit S. sed non temere crediderim vel δαιτὸς vel ἐγκρατεῖς sic sumi posse. Vix dubito quin legendum, καὶ ΘΑΛΑΤΤΗΣ ἐγκρ. Vel certe hoc sensu. Qu. ναυτοκράτορες?
364. E. Menander, 5. τυρὸν, Θάσιον, Μενδαῖον, ἐγχέλεις, μέλι — Ordo concinnior quam apud Porsoni Advff. p. 108. Pessime autem Bentleius p. 48.
- Ibid. 9. An legendum ἀνταυσεῖν, *sed off' against?* ut Demosth. de Cor. 304, 19.
365. A. Croblylus, 3. ἐστιν. B. ἦς ἐχθρὸς π. Κυάθους ἀκράτου μ' — Verte, *Philumenam*, (non *amicam*), ut recte Cas. et Dalecamp. Ceterum initio fragmenti desunt quaedam. X. *Te quæerebam, Laches.* LACH. *Et ego te.* X. πρόαγς. Λ. ποῖ;

IN LIBRUM IX.

- P. 357. A. 1. Lege καβλέπε.
370. F. Diphil. 3. Qu. τοῖς ἐμοῖς ΒΛΙΤΟΙΣ (hoc acutissime Schw. e seqq. ΚΑΙ ΤΟΙΣ.) Καὶ τοῖσι σοῖς ὅμοια πράγματ' — hoc Ald. et MS.
375. A. 7. Cratinus. Finis jambici tetrametri. Exoletos quosdam dicit. Martialis: *Vir abitis, — puer — mihi.*
376. D ὀνομάζειν αἰδοῦμαι] Eurip. Orest. 37.
- lb. F. Posidippus. σχεδόν τι. Soph. Oed. T. 1736. Antig. 470. Tr. 43. El. 609. σχεδόν τι αὐτῶν τοὺς πλείστους Plato Rep. X. 615. D. „Corruptum in σχεδόν σοι.“ PORS. Xenoph. Hellen. VII. 3. 1.
378. D. Solip. 38. ἐγὼ δ' ἐθαύμασ' MS. A. Sed legendum puto, ἐγὼ οὐκ ἐθαύμασ' — ob ὅμως, et sic Jacobs.
- lb. E. v. 43. ἴμο τοῖς ὄψοισιν.
22. 379 B. Alexis. Distingue et lege; ducibus Porsono et aliis, v. 5. B. ποῖόν τι; — A. Τὸν ὄψοποιόν. — Δεῖ τοῦψον, (hoc certum; male Porson.) deinde, ἢ μὴ διοπτήσαντα — Ceterum κρῖνειν v. 8. prima brevi, vitiosum; sed emendare nequeo. Quaere denique an coqui aut auditoris sit v. 14. εἰς τοὺς σοφιστάς. —
- lb. E. Euphron, 110. ἀρίστων Ald. MS. Qu. an sit ab ἀριστον, per appositionem ad ἀλλᾶντας et Φακῆν.

380.

lb. 1

382.

P.

v.

Φλ.

lb. E.

P.

v.

Φλ.

383.

lb. E.

Hav

of u

lb. E.

Tan

erate

384.

A.

καρ.

Acha

em. 1

der 1

16, 18

Ven 1

386.

A.

sed in

(vide

Ecl. 8

Jacobi

Schw.

ion cog

be loc

Cete.

388.

B. in

396.

D. 6

T. XIII

Vesp. 5

Philoct.

lb. E. 4.

καρ.

399.

D. A.

Σκεπτά,

ita pellat

380. A. Euphron, 25. An τὴν νεφρῶν? et mox qu. d. σου
b. F. λέξω τοίνυν.] Aristoph. Nub. 958.

382. B. (An, ὠγκύλλιστο ἐπὶ τῇ νύκτι ὡς ἐπὶ τῇ τέχνῃ ὁ
π. Eundem sensum efficies, modo transponas, ὠγκύλλ-
λιστο αἰς ἐπὶ τῇ τέχνῃ ὁ π.

b. E. Strato, 23. Suppleo, τὰ μῆλα πρόβατα: μανθά-
νεις; B. οὐ μανθάνω. De μανθ. Gaisf. ad Suppl.
p. 185. Tum forsan ἔγωγε cum Casaub. Deinde qu.
v. 29. τὰ λοιπὰ μοι; Ὀμηρικὸς γάρ. B. διανοεῖται
Φιλητᾶ, 43. vide ad XI. 503. A.

383. D. 1. Potius, λαβῶν ἦν — ἐγγένης — ἐνθάδε.

b. E. fin. Legé. B. ὁ λέγεις, εὖ λέγεις. Τέχνην δ' —
*Handsomely said of you, Sir; but I will not accept
of a compliment at the expense of my profession.*

b. F. „ἐγὼ δέ γ' ὑμῖν“ κατὰ τὸν ἡδιστον Δίφιλον „παράτ.
Tum σύμπυκτον MS. A. ἀν' σύμπυκτον? vide Pher-
craten Hephaestionis pp. 56, 102. ed. G.

384. A. Epigenes: ἀλλ' εἴ τις ὡσπερ χῆν' ἐμὲ Ἐτρεφε
λαβῶν σιτευτόν. R. P. Opusc. p. 315. Sic σαπρού
Acharn. 1100. σαπρόν Plut. 542. (καλὸν Eccl. 70. ex
em. Porf. ad Ach. 1048.) ἄβυσσον Ran. 138. Menan-
der Pisc. Fr. 8. ex em. Porfoni, καλὸν πάντι Vespr.
16, 18. μέγαν, ἐπίχαλκον. Fragm. Danaid. apud Schol.
Ven. Hom. ἀπείρονα.

386. A. B. C. Alexis. Felicius solito Schweighaeuserus,
sed in v. 3. nil expedit. An, τί λέγεις σύ; ποδαπὸς
(vide Aristoph. Av. 908. sed ἄνθρ. οὗτος Plut. 111.
Eccl. 806.) οὗτος ἄνθρωπος; οὐκ ἐπίσταται — hoc
Jacobius, nescio an recte. Tres ultimos versus recte p. 325.
Schw. nisi quod δῆλον ὅτι sunt domini, et μή μοι δῆ-
λον coqui. *And a chimney? = To be sure. = Don't
be too sure.*

Ceterum hinc patet δῆλον ὅτι disjunctim scribenda.

388. B. fin. ἀνάδας omittit Ep. Quid si ortum sit ex ἀνάμας.

396. D. fin. Crates. Vide Jacobs. p. 208. qui apud S.
T. XIII. p. 472. παιδ. ἄλις χορῶν. Vide Aristoph.
Vespr. 570 — 1. de loci sensu, et de ὄπωπῃ ad Soph.
Philoct. 1402.

b. E. 4. τὴν στεφάνου et οἱ στ. Epitomes MSS. i. e.
λοστεφάνου. Vuto fuisse γύμφοι vel μουσαι λοστεφάνοι.

399. D. Arcestratus, 1. Malim, πολλὰί τε θέσεις σοι
Σενουσίας — σοι ut mox λυπεῖτω δέ Σ' ὄρωντα, et
ita passim Arcestratus.

402. E. Antiphanes. Β: τίνος; — τυρός. Α. ἀρνός, Φ. Β. τῶν τ' αἰγιδίων — τυρόν ποιεῖ. Α. ἐρίφου. Β. διὰ τὴν — φαῦλ' ἀνέχομαι. Vide mea ad VII. 303—4.

403. A. Mnesimachus, 18. λέπεται σκόρδαξ, ni valde fallor, alicubi Porfonus. Tum πάντως δ' ἔνδον τὰ κ. Jacobs. Malim; πάντ' ἐστ' ἔνδον τ. Deinde, χάσκεις, οὔτος (Schw.) βλέπον δευρί: πῶς αὐτὰ Φράσεις; (MSS.)

Ibid. 53. εὔει] Forfan ἀφεύει.

404. init. Saltem debebat Τούριος τοῖς τοιούτοις. vide eum C. N. p. 170. et Porfonom p. 505. Praecedenti versu hoc video, jungenda ἐχρᾶτο πάντα.

[Nunc] Iēgo, πάντ' ἀφείλον, εἰναί θ' ὑπέλαβον Τὸν τοῖς τοιούτοις, παντοπώλην, χρώμενον. *The cook who used all these was no better than — ἀφείλον ut Ran. 972.*

Ib. D. Anthippus, 40. Potius crediderim distinguendum, σπάρων. Ὅταν ἐγγύς ἢ δ' ὁ — ut ista, quoquo modo legenda, ad τελώνην referantur. ΣΤΑΥΡΟΣ forfan supplendum: ὅταν ἐγγύς ἢ δ' ὁ σταυρός — Et hoc verum. Swiftius, *Advice to Servants: When you are going to be hanged, etc.*

24. Ib. F. Dionysius. Sex primos versus recte distinguit Schw. Emendationes autem assumo Porfoni Adv. p. 114. Opusc. p. 240. Simmias, qui coenae parandae coquum adhibitorus erat, modo convivas, etc. coquo enarraverat. Nunc lego,

κατὰ τρόπον πῶς δεῖ, τίνα τρόπον παραδεῖναι δ', ἢ πότ', ἢ πῶς σκευάσαι, μήτε προῖδηται τοῦτο, μήτε φροντίση. οὐκ ἔστι μάγειρος, ὀψοποιός δ' ἐστίν. οὐ ταυτόν γάρ ἐστι — (sic MS. nisi quod forfan habeat ταυτόν δ' εἰ. Aldus δ')

405. B. v. 21. Supple, οὐ τοῦ τυχόντος· πάντα μὲν, etc. Vide VII. 291. A.

Ib. C. v. 27. In desperato loco tentaverim,

μάνθανε τῶν βιβλίων ὡςθ' ἔνεκα τῶν γεγραμμένων κενὰ μᾶλλον, etc. (e MS. A.)

Ibid. v. 35. B. (i. e. Simmias): ἀνδρωπε, μέγας γ' εἶ. A. (i. e. coquus): τουτονὶ δ' (convivam peregrinum), — ἐπιλαθέσθαι, Σιμμία, πάντων π. Aliquando cogitabam σήμερα, sed quanquam in his recentioribus Atticismus non est semper servatus, oporteret τήμερα. (N. B. τήμερα et Lat. hodie in minis et jactationibus.)

406

407

Ib.

π

408

xib

(S

fo

etc

P. in

Irb

Ibid.

Sci

xib

refe

416. l

enci

417. l

Ib. C.

xib

tand

poff

xib

Ib. D. d.

Ib. E. l

418. D.

Ib. E. l

B.

De v

ecder

419. D.

421. A.

SCHW

422. A.

taelus.

or in/.

Ib. B. v.

xib

423. A. l

Ieto

24

406. A. 2. Lege *ῥοδωνιαν, ροsetum.*

407. A. 2. Possis, *ἀγαθὸν δὲ κἂν χειμῶνι κἂν θέρει Φαιῆ.*
Ib. D. ἦν δὲ καὶ τραγωδίας MS. A. Ut in re incerta,
vide an legendum *τραγωδός.*

408. A. B. Heniochus. Lege, *Φῆς, τὸ δεῖνα, προσλελαλη-
κέναι,* etc. Ter emendat solito acumine Boissonadius
(Schw. T. XIII. p. 466.) Prima e MS. A. dedi. Tum
forfan, *σοφιστής. Τέλος τοιούτων πολλῶν λεγομένων,*
etc. ut comici verba desinant in *σοφιστής.*

IN LIRRUM X.

p. 325.

P. 413. F. Euripides, 23. Saltem lege *χρῆν τοὺς σ.* ut
Iph. A. 345—6.

Ibid. fin. Xenophanes. Constructionem minus percepit
Schw. quae haec est: *εἰ μὲν τις ἄροιτο,* etc. *εἴη κε
κυδρότερος. Si vinceret Olympia, honores conseque-
retur.* Distingue autem post *κειμήλιον εἴη.*

416. C. Alcman. Qu. *ᾧ κ' ἐνὶ πλέοι τριήρης.* Large
enough for a 74 to float in.

417. B. v. 6. Qu. *Ἀπολλον, ὦρε, καὶ Σαβάζιε.*

Ib. C. Eubulus, 1. Laconis verba, ni fallor. Quare *Φα-
γεῖν μὲν* e seqq. ortum videtur. *μεν* non in *μάλ'* mu-
tandum, cum sit infinitivi cuiusdam terminatio. Alias
possis, *Φρονῆν μέγ'.* *Μοχ καρτερῆ μὲν τοῖς δ' Ἀθη-
ναίοις* MS. Lege *καρτερῆμεν, a καρτερῆμι.*

Ib D. 6. *ἔσθίων]* Saltem *ἐμφαγών.* Quid si *πολλά δὲ στένων?*

Ib. E. Diphilus. Corrupta haec. Qu. *πρὸς ἐσπέραν?*

418. D. Hermippus, 2. Vide p. 446. A. 1.

Ib. E. Xenarchus. Lege,
ἐπτά δὲ καπάνας ἔτρεφον εἰς Ὀλυμπίαν.

B. *τί λέγεις, καπάνας;* A. *ναί: καπάνας Θετταλοί —*
De *ναί* vide XI. 471. A. 472. F. XIV. 642. A. Vide an
eodem modo supplenda lacuna in Alexide 516. D.

419. D. fin. *ὡς αὐτός]* Lege, *ὡς ὁ αὐτός.*

421. A. 4. „Forfan, *ἀτελές δὲ — non sumptuosa.*“
SCHW. γὰρ Athenaei est, non poëtae.

422. A. B. In Alexide loquitur parasitus, artis suae per-
taesus. V. 4. *ὑβρίζοιτ' ἄν ἐκῶν — verte, BE injured
or insulted.*

Ib. B. v. 4. Conjiciebam, frustra, ut nunc puto; *εἰς ἣν
πάντ' ἄν ἐμβάλοις ἄμα,* — sed infra 9. malim, *εἰς-
Φόρει Ἀπανθ' ἄμ', αὐτοῖς* etc.

423. A. Legendum videtur, *κἂταριστάναι Τουτὶ — de-
leto ἀριστάναι.* p. 326.

- Ib. C. Antiphanes, 2. ἀκρατον οὐχὶ παιδικὸν forsan legendum, ut Arist. Lylistr. 416.
425. B. Eupolis, 1. Vide Schol. Nub. 587. Suid. v. Ἀθ. δυσβ. Confer Pseudo-Demosth. p. 785, 13. — v. 2. λεύσσομεν om. MSS. Qu. στρατηγοῖς χρώμεθ'. vide Ran. 737, etc.
426. init. [Vide Addenda ad Porsoni Aristoph. p. (113.)] Vide Critiam mox p. 432. E. 2. Supplem. lib. XI. Caf. An. p. 782, 48. Schw. T. IV. 217. Eubul. XI. 471. E. 487. A. 8. XV. 668. B. (ibid. 692. F. ἐπιλεγόντων.)
- Ib. B. fin. ἐγὼ δ'] Lege ἐγωγ'. Loquitur Cratinus. Vide Elmsl. Ach. 354.
- Ib. C. Anaxilas. ἡδίου, aqua vino scilicet.
- Ib. D. Alexis. Lege, ἐγγέω, Κρίτων, πολύν; KR. βέλτιον ἔ. Mox forsan, πιθανὸν λέγε τι καὶ διατροπῆν.
- Ibid. Diocles, 2. Lege, δεῖ με; B. τέτταρα καὶ δύο.
427. A. Anacreon, 6. ἀνα, ut Homerus et alii: vide Porson. ad Euripid. [Med. 325.] δεῦτε, Pindar. Athen. XIII. 573. ult. Anacr. ibid. 599. C. D.
- Ib. C. Achaeus, 2. λῆξαι] λειῖλαι. λειχεῖν de liquidis Aesch. Agam. 801. = λάπτειν X. 443. E. λαψάμενος XI. 485. E. λέλαφας ib. A.
430. E. Lege, ——— ἀπόδες, ὦ Γλύκη. B. ὑδαρῆ ἕχεέν σοι; A. παντάπασι μὲν οὖν ὕδωρ. B. τί εἰργάσω; πῶς, ὦ κατάρατ', αὐτ' ἐνέχεας; G. δὴ ὕδατος, ὦ. — Vel, ἀπόδες. B. ὦ Γλύκη, ὑδ. De ὑδαρῆς Blomf. Gloss. Agam. 771.
431. B. Alexis: ——— Βρόμιος, Τρύφη; TP. Θάσιος. ΞΕ. ὅμοιον. All one, i. e. I have no objection. Vide Aesch. Agam. 1375. Τρύφη, Menander p. 162. Cl. §. 131. Bentl. ex em. Scal.
- Ib. D. Diodorus. Lege, ——— δέκα. αἶσι παρ' ἕκαστον ἐνδελεχῶς τὸ ποτήριον, πίνει τὸ λοιπὸν, τοὺς λογισμοὺς δ' ἐξεμαῖ. Wine in, wit out. De ἐνδελεχῶς αἶσι vide Porson. Phoen. 1422. Opusc. p. 252 — 3. αἶσι excidit Athen. XIII. 571. B. 1. Vide ἐξεμαῖς p. 443. E. loco suspecto, ubi malim, οἶνον πολύν, Οὐ κεκραμένον, σὺ π.
432. C. Epimachus, 7. νασμὸν Schw. e Fiorilli conjectura; male. Pro νασμὸν manibus pedibusque nititur E. H. Barkerus ad HSt. Thef. p. 99.

Ib. Q
A
437. f
438. A
Ibid.
441. f
Ib. E.
443. I
p. 1
pra
445. I
pulo
pila
446. A
sei
Nef.
Vide
Ib. C. et
447. A.
κατάρ
448. E.
forfan
449. D.
450. B. ini
sed rect
Soph. v
Ib. E. Anti
αἶτας
vitis.
pp. 62—
malum d

- 1b. E. Critias, 5. *χειρευνασιατο γενης* sine *και* MS. Quare collato Porfono Adv. p. 120. lege, "Αγγε' ἄ Λυδῆ χειρ' εὐρ' Ἀσιατογένης.
437. E. Eubulides. Hariolabar, *σῦκα δειπνῶν ἐντροΦᾶς, fastidis*. Sed nunc displicet. *σῦκα*, vilis *cibus*, Hipponax VII. 304.
438. E. Ptolemaeus: *τοὺς Ἰνδικούς κώμους*] vide p. 437. A. Sed suspirior *Ἰωνικούς*. vide 440. B.
- Ibid. fin. *λίθους*] Qu. pretiosos?
441. E. init. *οὔτι Φύετ' ἄμπελος*] Qu. οὐχι.
- Ib. F. Plato, 10. Qu. *τᾶλλα δὲ Ἦδη τὰ μετὰ ταῦτ' εὐτελῆ ἔστ'.*
443. E. Alexis, 3. *ἢ (τις) Τιμουλῆς*. Me ad Porf. Hec. p. 142. col. 1. l. 31. Sed solent *τις* subicere, non praepone.
445. B. *ἢ διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποιήσις*. Recte, ut puto, Schw. *non metro astricta, sed oratione rhythmica composita*. Addo, obsceni argumenti.
446. A. Antiphanes, 4. *στροΦῆ λόγων παρελθέτω τις. ἡδύ τοι Ἔστιν* — Porf. Or. 228. Vide Adv. p. 120. Nescio tamen an recte Schw. *ἡδύ τοι, λέγω*, — Vide Aristoph. Plut. 445.
- Ib. C. et XI. 494. D. Antiphanes, 4. Vide *an legendum, τοῦ τῆς ἑορτῆς, οὐ μενοῦμεν*.
- Ib. F. *καὶ τῆ πῖε καὶ πῖνε πῖνε καὶ σὺ* — Ald. Totus p. 328. locus forsitan legendus: *πῖε δὲ (vel δὲ ἄσι) συνεσταλμένως. Μένανδρος. — καὶ, „τῆ πῖε.“ καὶ σὺ οὖν, ᾧ, — „τούτω πρόπιθι,“ ἴνα καὶ*
447. A. Lege, *ἀνίσωμα — ὡς εἰς τοῦπίσω μέλλων καταπεσιῖσθαι*.
448. F. Antiphanes. Lege, *ὁπότε προστάττοί τοι τις. et forsitan v. 4. Φέροι*. Deinde lege et distingue, *λῆρον οὐκ ἂν γενόμενον Οὐδέποτε γ' ᾤμην* — hoc Grot.
449. D. B. *σμύρναν εἶπέ, μὴ μακράν*. A. *μηδὲ τοιοῦτ' ἄλλο μηδέν;* B. *μὴ ἄλλα τοῦμπαλιῦ λέγε, vel λέγω*.
450. B. init. Pessumdat Jacobs. ad Anthol. T. XII. p. 348. sed recte confert Sophocl. Plutarchi T. II. 1100. (Lex. Soph. v. *πάππος*.) Arnaldum Lect. Gr. p. 33.
- Ib. E. Antiphanes, 18. Malim, *ἦν, οὐκ ἦν ὁ λόγος, πρὸς δ' αὐτὰς, πολλὰ λαλούσαις*. Irreplisse αὐταῖς puto ex vicinis. Vide an superiora, v. 7. *ἔστι τις ὅς τὰ μὲν ὄντα διδοῦς*, explicari possint per Priapeia Scalig. pp. 62—3. ut puer quidam sese prostituerit aenigmatum discendorum gratia.

Ib. F. Antiphanes, 4. Verte, *Aliis autem, quamvis praesentibus, non licet audire. Possis, τοῖς δ' αὖ παροῦσιν ἀκούειν Οὐκ ἔστιν. Vel, οὐδὲ παροῦσιν — ἔξ.*

453. E. 6. Sophocles a Callia didicit διαλαῖν τὸ ποίημα τῷ μέτρῳ, etc. Qu. πνεῦμα vel ῥῆμα. De elisione in fine versus loquitur Athenaeus, vel potius Clearchus.

Ib. F. Callias. Personas distingue:

A. ἄλφα μόνον

μόνον λέγειν χρή; XOP. καὶ τρίτον μόνον γ' ἔρεῖς.

A. ἦτ' ἄρα Φήσω. XOP. τό τε τέταρτον αὖ μόνον

ἰ. π. οὔ, τό δ' ἔκτον ὅ λέγε (vel, μόνον Λέγειν)

μόνον. τὸ λοισθιον δέ σοι Φανῶ τὸ ᾧ.

454. A. 5. etc. An huc facit Phot. v. ψό?

455. F. init. λινοσάρκους. Et de caseo ineptum.

Ibid. Anaxandrides. Lege et distingue.

Τιμόθεος ἔφη ποτ', ἄνδρες, τὴν χύτραν, οἶμαι, λέγων.

19. (οἶμαι, Aristophanica.) Qu. an, ἐν περικτίτοισι γαῖς? γαῖ plurale alicubi notavi, e Strabone ni fallor.

456. E. F. Simonides. Imo nescio an τὸ τέττιγος ἄεθλον fuerit ἢ δρόσος, i. e. τὸν οὐκ ἐθέλοντα ὑδρευόμενον παραγενέσθαι.

457. C. supplendum, Φιάλην (ἀλσίν) κεντρασμένην? vide

458. F. (vel ἄλμη)

Ib. E. fin. ὅσα ἀπὸ — ἔχεται. Omitti solet praepositio.

Ἄν, ὅσα περ?

459. A. Antiphanes, 5. Recte τοῦτον. vide Demosthenica, Philipp. p. 49. V. 6. εἰ ἔξοιδά τι Ντι δύν. MS. Lege, εἰ ξύνοιδά τι, ἢ τί δύναται τὸ ῥηθέν; B. ἔξω — ταχέως. A. ποῖον; Tum ut Schw. nisi quod v. 10. servandum περιφέρειν, to put round. V. 7. verte, *Is this a riddle, or what is it?*

De totius loci sensu misere caecutiunt interpretes. κρέμασθαι est, *suspendi per collum*. Vide Aristoph. Ran. 122. (Nub. 868. Vesp. 297. Aristophon Athen. IV. 161. ult.) Antiochus Athen. XII. 547. B. Etymol. v. κρήμνη p. 537. (Non quod ita semper significat: Ran. 632. Thesm. 1121. (Plut. 312.) Pollux II. 41. III. 79.) Hinc jocus, XIII. 585. F. Quare coronae κρέμανται? Quia ψυχαγωγοῦσι. *Because they ENCHANT people; vel, raise spirits*. Vide Aristoph. Av. 1554. Athen. XIII. 595. ult.

Deinde in ἐνέχυρον, v. 12. latet nescio quis jocus: vide an ambigue, ut nos, *pledge*. Ceterum vide an aliquid lucis eliciendum e Menandro Athen. VI. 223.

F. v.
Ti
Se
ca
Et

ψ
464.

A

In l
1. E

Vide
Poll

Ce

Ib. D. 1
781. D.

Anim
Pauke
vident

782. A.
783. F.

B. a
Deind.

467. C. E
Deinde

sem ex

*) Ex:
787. — nil

Casab. a

fin. (ubi qu. an delendum ουκ.) Hermipp. XI. 478. C. apud Porfion. ad Plut. 451. Gnathaenii jocus XIII. 585. B.

IN LIBRUM XI.

P. 463. C. D. Lege, partim cum VV. DD.

οὐδὲ εἰς ἄν εὐλόγως

ἡμῖν Φθονήσαι νοῦν ἔχων, οἱ τῶν πέλας
οὐδὲν ἀδικοῦμεν οὐτέν. ἄρ' οὐκ οἶσθ' (vel ἄρά γ')

Tum χαρίεν διατριβῆς Grot. quod notare neglexit Schw. p. 330.

Sed stare potest vulgata: *Scin' illud, quod ludi jocique causa dictum est vita, merum esse nomen?* Confer Eurip. Fragm. Incert. (Plutarchi T. II. p. 120. A.),

Deinde D. 5. lege Φήσει, et forsan, ἔχοιμ' ἄν σοι
Φράσαι, Ἐγνωκα δ' οὖν —

464. init. Anaxandrides: — παρεσκευασμένοι

πίνειν τρόπον ἐστὲ νυνί; λέγετε*). B. τίνα τρόπον¹
ἡμεῖς; τοιοῦτον οἶον ἄν καὶ σοὶ δοκῇ.

A. βούλεσθε δήπου τὸν ἐπιδέξι. B. ὦ πάτερ,

τί Φῆς²; ἐπὶ τῷ πίνοντι τὸν ἐπιδέξια
λέγεις³; Ἀπολλων, —

In his partim consentit Jacobs.

1. Delevi πίνειν. (Quaere an recte τίνα pro ὄντινα. Vide Aristophanica ad Nub. 664.) 2. 3. λέγειν bis vulgo. Possis etiam, B. βούλεσθε — Λέγειν; A. ἐπὶ τῷ π.

Ceterum omnino confer VIII. 358. E. et me ibi.

Ib. D. Chrysiippus, ab Horatio versus, Sat. II. 3.

781. D. (post 466. E. Supplem. in Schw. p. 211. vel Caf. Anim. p. 781. D.) τῷ κληθέντι] τῷ κριθέντι ἀρίστῳ. Paulo post, ἐλευθέριον δὲ Φησὶ ex fenariis contracta videntur.

782. A. = 214. Anacreon. ὡς μὴ πρὸς — Malim ὡς ἈΝ.

783. E. = 221. Amiphas. Lege et distingue,

A. αὐλεὶ μοι μέλος,

σὺ δ' ἄδε πρὸς τήνδ'. (scil. τὴν αὐλητρίδα.) ἐκπιόμαι δ'
ἐγὼ τέως.

B. αὐλεὶ σύ· καὶ σὺ (ita Jacobs.) τὴν ἄ. λάμβανε.

Deinde pergat cantare B. οὐ χρῆ, etc. ut recte Schw.

467. C. Eubulus. Vide an, μισῶ κάκιστα. vide Ran. 1504. deinde lege, ἀτὰρ ὦ γ' — cetera ut Porfionus. Sensus exple, ταῦτα Φιλῶ, vel τοιοῦτον δός.

*) Exscripsit Dobraeus, παρεσκευασμένοι | π. τ. ε. ν. λέ-
γετε — nihil notans de quarto pede. J. S.

Casaub. Anim. in Athen. T. III.

468. B. Antimachus, pen. Lege, ἐν σχερῶ ἐστηῶσι. nulla fere mutatione. Sic Jacobs.

p. 531. Ib. C. Ion. Πελίου μέγ' ἄθλον. Lege μέν.

471. A. Theopompus, 7. ξύνδουλον· οὐτσί καλῶ Σπινθήρ. Θ. τάλαν. (Jacobs.) πειρᾶς μσ. Σ. ναί — Vel, οὐτσί καλῶς. Θ. Σπινθήρ τάλαν, — Ultima recte Schw. Spintther coquus, Anthol. Palat. Jacobs. VI. 306, 9. mimi nomen apud Quinctilian. et Plinium.

πειρῶν λαθεῖν recte MS. in Theophr. IV. p. 20, 3. Needh. Recte exponit Schneiderus p. 103.

Ultima forsan legenda, ποιούσα δὲ πρῶτον ὀπόσον ἄν σοι θυμὸς ἦ, Ἐμοὶ παράδος.

Ib. D. καθάρωτατον] καθάρωτερον MS. A. Moeris et Mag. in Θηρικ. Bentleius Phalar. p. 119. qui sensum loci non vidit. Dicit parastitus, *Adeo diligenter omnia absumebam, ut sictilia redderem puriora quam, etc.* Ludit in ἐργάζεσθαι, ut Crates Stob. CXV. Gesn. p. 591, 52 = CXVII. 483. Grot.

Ibid. Id. Aleator. 2. παρά] Qu. πάνυ. Sed πάνυ qu. an participiis jungatur.

Ib. E. Araros, 1. Male haec tractavit Lobeck. ad Aj. p. 345. Seneca Hippol. 1169.

_____ membra quis saevus Sinis,
Aut quis Procrustes sparfit, aut quis Cressius.
Daedalea vasto claultra mugitu replens
Taurus biformis, ore cornigero ferox,
Divulfit?

ποῖος Κιθαιρῶν Oed. T. 421.
472. E. ΙΣΘΜΙΟΝ ipsius Athenaei errorem esse puto, (qu. an antiqui interpolatoris), pro ΗΘΜΟΝ, (de quo p. 501. E. et Schw. ad 480. B) vel ΗΘΑΝΙΟΝ. p. 470. D. ῥυσις et χρυσις p. 496. E. ψαγδας et σαγδας XV. 690. E. 691. C.

Ib. F. Epigenes. Collato Schweigh. lege,
_____ ἐστι γὰρ κρουσις; || ναί;

|| λουτήρι. ἀλλά _____
|| Βασιλέως υἱόν τινα

λέγεις ἀφῖχθαι; || δηλαδή, Πιξ.

p. 532. Ibid. ult. Hedyllus, 1. καὶ γὰρ τι semel delendum: quid substituentum, alia quaestio.

473. A. Hedyllus: Πασισωκλῆς] Lege, πάλι Σωκλῆς. Deinde qu. an οἴχεται valet, *uino succumbit*, ut nos, gone. Sic ἀπώλεσε ναύτην.

Ib.

4

Ib.

11

471

54

No

di

Vie

ret

Ibid.

Pb

E.

p6

Ib. fu

nav

ille

475

Ib. E.

476.

Ib. B.

Vide

477. A

p6

pim

marg

mgra

scribi

Ib. F. 1

Ran. c

p6

p6

478. A.

Aegypt

679. U.

etc. A

480. C.

Ibid. Pinc

Ib. E. Hij

detur.

481. A. I

detur p

- Ib. D. Amipfias. Lege ἢ Μανία. Sed vide X. 431. E. (imo 430. E. F.)
- Ib. F. ult. ἀγωγμην] Vide an legendum ἀνάγωγμην. Certe ad res nauticas hic alludi videtur. An πέλαγος pro πάλιν?
474. B. Phrynichus. (Vide Porson. Advff. p. 127.) Pro τῆς, ἐκάστης Grotefend. et alia mutat. An legendum,
 ———— ἀν οἴκοι σωφρόνως Χαιρέστρατος
 πένθ' ἐκάστης ἡμέρας ἀν εἶληεν ————
 Nescio an jocus hic lateat in κερραμεύειν. In Agathoclis dicto p. 446. A. per κερραμεύειν intelligo *machinari*. Vide Aristoph. Av. 1537. (hanc enim lectionem potiorrem puto.) Adde Ecclef. 253.
- Ibid. Nicostrotus, 3. Lege περανῶ. Ita Jacobs. Demosth. Phil. I. 47, 27. Arist. Ran. 1201. 1316. Athen. XI. 503. E. notae ad XIV. 622. B. Deinde v. 4. τι κερραμευμένον, nisi delendus versus.
- Ib. fin. Vertit Macrobius V. 21. *Asclepiades* — ait — *navalis veli partem inferiorem πτέρναν*, etc. Legebat iste *ιστίου* pro *ιστοῦ*.
475. A. 1. Vide an legendum ἀνωθεν, νεούσας —
- Ib. E. Antimachus: κήρυκας δ' ἄρα τοῖσι Φ.
476. A. 1. τοὺς πρώτους] An excidit ἀνθρώπους?
- Ib. B. καλοῦσι γοῦν ἔνιοι οὕτω (vel forsan τοῦτο) τὰ βυτά.
 Vide p. 497. B.
477. A. Forfan, τοῦτο γὰρ, Φησι, λ. ε. σ'. ἀγρ. ἐνθα προσήκει μάλιστα τὸ κισσύβιον, ut τὸ ξύλ. ποτήριον primum irrepsent e sequentibus, deinde κισσύβιον in margine pro emendatione positum in alienam sedem migrarit. Dicit igitur Neoptolemus, Cissybium describi, etsi non nominari in Euripidis loco.
- Ib. F. ult. Qu. ὄρνις ἔχων καὶ γρυῖπας. Vide Aristoph. p. 333. Ran. 968. ut *Persae* e seqq. venerint. Deinde ψυκτηριδιον, vel transpone, καὶ κυμβίον καὶ κόνδυ καὶ ψυκτηῖρα, ut desit syllaba in fine.
478. A. Pancrates: ἐν πρώτῳ Κογχορηίδος] Quum de Aegypto sermo sit, an Βογχορηίδος? (μ μ)
479. D. Recte, ut puto, ed. Cas. σῦδειπνίας, ut ὑγισίας, etc. *A good appetite*. Vide IV. 149. B.
480. C. 1. κυλικηγορεῖν. Vide p. 461. E. 6.
- Ibid. Pindarus, 1. Qu. ἀχημ' —
- Ib. F. Hipponactis grammatici mentionem nemo, ut videtur, fecit. An legendum Ἐρμῶναξ?
481. A. B. Pherocrates: Φάρυγα. B. δῶ σοι π. (N. B. δῶσων p. 480. B.)

A. γλισχρόν γε μούστι τὸ σι.

B. ἄλλ' ἢ λάβω σοι τὴν κοτυλίσην; —

ut fere Cas. κυρι e margine ex v. l. κυρίσην.

Ib. F. Anaxandrides: μεστ'.] μέστ' ἔστιν optime Scaliger Euripidi restituit Cycl. 637. pro μέτεστιν.

481—2. Alexis: τὰ τε κυμβία

ἄρ' ἦν πρ. ————— παρθένων;

B. νῆ τὸν Δί', ἦν γάρ. A. ᾧ τάλ. ἐγὼ κακῶν.

482. C. An poëtam respici recte neget Antiochus, nescio; sed ob quid male audiebat iste Euripides, explicandum puto ex Aristoph. Eq. 1286. ubi me vide.

Ib. D. Anaxandrides: τὸν χόα Αὐτῷ σὺ, Κῶμε? An deus aut daemon aliquis apud veteres audierit Comus, non vacat quaerere. Sed potuit induci ut persona allegorica.

483. E. 6. ἐγὼ γὰρ ἄν — πλοῖμι manifesto legendum. Ceterum collum erat reflectendum; ob cothonis ἀμβωνας. Vide C. 1.

484. B. 6. περιχράμενος] παραχύται XII. 518. C. παραχέων XV. 665. B.

Ib. D. In Menandri loco prorsus cespito. Qu. tamen an πώματ' εὐπρόσωπα.

p. 354. Ib. E. Hipparchus: ὁ λαβρ. — ὄρνις; B. Ἡράκλ. Prodigii instar Schw. Imo, an avis est? Plane idem jocus in loco proximo Diphili; Antiphane, 500. F. 3. Aristoph. Nub. 1289. forsan Philemon. XIII. 590. A.

Ibid. Diphilus: ————— λαβρώνιος.

B. ἀνδραπόδι' ἩΔΗ ταῦθ', ὄρνις; A. ἠμιστά γε, ἐκπῶμ. δ' ὀνόματα. B. πρὸς τῆς Ἑστίας;

A. ὁ λαβρώνιος χρυσοῦς δὲ — i. e. ὁ δὲ λαβρ.

485. B. Philyllius:

————— πάντα γὰρ ἦν
μέστ' ἀνδρῶν καὶ μεираκίων
πινόντων, ἅμα δ' ἄλλα
γράδι' ἦν μεγάλαισιν οἴ-
νου χαίροντα λεπάσταις.

V. 2. Egregie Jacobs. p. 262. 3—4. Vel, ὁμοῦ (vel ὁμαδος) δὲ λάλων γραδίων.

Ib. C. Theopompus: κέρμα Φ. διαδοῦς, distribuens.

Ib. D. Pherocrates. Si cum Toupio mavis ὅστις ἄν, legendum erit χαρυβδιεῖ. Sed potius existimo λαψάμενος μεστήν ἐχ. esse initium hexametri.

487. E. XV. 666. F. Vide an legendum, ἐγὼ διδάξω (vel πιδείξω.) καὶ θ' ὅς ἄν — Tum distingue, B. πλ. ποίαν; A. τοῦτο — μικρόν. B. τὸ πιν. λέγεις; A. —

490

491

492

493

494

495

496

497

498

499

500

501

502

503

504

505

506

507

508

509

510

511

512

513

514

515

516

517

518

519

520

521

522

523

524

525

526

527

528

529

530

531

532

533

534

535

536

537

490. B. ὡς πολλοί] Lége, ὡς οἱ π. ut D. 1.

491. E. fin. ἀναστάσεως] Qu. ἀνατάσεως.

494. E. Eubulus. Verte, (In eo erat quidam, ut) publice ebiberet certam mensuram utriusque (vini et aceti) seorsim: at jurejurando interposito hoc refugiebat vinum, dicens se non esse vinum, etc. Lege αὐτὸ μᾶλλον cum Corayio, et ὄξος αὐτὸς — nisi mavis αὐτὸν et αὐτό. Sensus ultimorum vidit Villebrunius. Potuissent Corayius et Schw. ὅτι ὁ μὲν οἶνος ὄξος εἶη γν. — οἶνος — Sed illud verum.

497. A. Epinicus, 3. κρουνιζόμενον¹. B. ἀμφοτέρα δ' οἶων². p. 335.

*) A. ἔστι δ' ἐλέφας, A. ἐλέφαντα περιάγει³; B. ῥυτὸν χωροῦν δύο χόας, οἶδν οὐδ' ἄν⁴ ἐκπλοῖ ἐλέφας. A. ἐγὼ τοῦτ' ἐκπέπωνα πολλάκις.

1. Verte, salientem liquorem ore excipiendo. 2. I will bet. Sed qu. an Γ. loquatur. vide mox B. 8. 3. Does our host lead elephants about? 4. Sed qu. an divelli possint οὐδ' ἄν ei ἐλέφας.

Deinde, περὶ δὲ τοῦ τρίτου λέγων Φησὶν,

498. C. Anaximander. αὐτῷ καὶ πάλιν delenda, ut ex ΑΠΟΠΛΕΙ nata. Distingue, ὃν εἶλετο, (τὸν δὲ σκ. — Πτερέλεω) τοῦτον ἔχων ἀπέπλωεν. hoc Ald.

499. F. Sensus: Σκύφος derivatur a σκαφίς, nisi forte a Σκύθης, unde et σκυθίζω: quanquam scio Hieronymum hoc a σκύφος, non a Σκύθης derivasse.

500. E. Antiphanes. Lege, τῷ σατραποπλούτῳ. Vide ad VI. 264. A.

Ib. F. Antiphanes, ult. Malim, ὅσοι προγάστορες. Cadi ventricosi vocantur gauli. Distingue autem, B. πλοῖα; A. τοὺς κτ

Ibid. Rhinthon: ἐν ὑστιακῷ τε καθαρὸν ἐλατῆρ' ἀλφίτων ἀπερρόφεις.

Certe duae lectiones simul textum occupant.

502. B. (Caf. Anim. 820, 4.) Alexis: κοινῇ κύλικα προπίομαι. — τήνδε v. praec. est ecce.

Ib. E. In Menandri loco non mihi satisfacit Bentleyi. §. 153.

Quid si, προῦπινεν αὐ (vel ἄν) τοὺς ἀθλίους ἀπολλύων?

Ibid. Strattis, ult. Lege κοτύλη δ' — Sensus videtur esse, Prae inopia mensuram sui panis adeo contrahit, ut pro quoque choenice tantum cotylen ponat. Vide 478. F.

*) Ita MS. Utrum consulto an per errorem A bis praefixerit, vix scio. J. S.

Ib. F. Alexis, 2. ἡσόνην] Sensus est, *Mo audacter et cum magna ostentatione intuli cauponae. I went into the inn with an air.* αἰθρων est *audax*, non *niger*.

p. 536. 503. A. 4. Distingue, ἐνομάζουσιν. Τοὺς δὲ — ὄνομα, Εὐφ. Deinde, τὸ τεῦτλον δὲ σεῦτλα Schw. „Sed vide IV. 176. E.“ SCHW. Voluit 169. E. Adde XIV. 621. E. ubi lege, εἰάν δὲ σεῦτλον,

Ibid. Εὐφορίων. Legendum suspicor Εὐφρων. De Euphorione vide Fabric. Harl. II. p. 804. Tourp. Epim. T. II. pp. 601, etc. In Cratetis Epigram. ibid. (Br. II. p. 3. Jacobs. II. p. 383.) certissime legendum, καὶ τὰ Φιλητᾶ Ἀτρεκέως ἤδει. Et nescio an hoc aliquis monuerit. — De Phileta Fabric. IV. 490. VI. 376. Ruhnken. Ep. Cr. supra ad IX. 382. E.

Euphorion ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ, apud Harpocr. v. ὁ κατ. νόμος. qu. ἐν ἀπίδι, i. e. ἀποδιδούση: vel (ἦ, καὶ, ἦτοι, etc.) Ἀπολλόδωρος.

Ib. B. Antiphanes Ἴππ. Saltem legendum et distinguendum,

————— B. τὸ μὲν ἐφίππιον
————— ὁ δὲ καλὸς πῖλος, κάδος,
ψυκτήρ, τί βούλει; πάντ', Ἀμαλθ. κ.

Sed de καλὸς subdubito. Ironice dici videtur.

————— Καρίνη. (Ita Schw.) Nisi desit vox post οἴνου, transpone,

————— τρίποδα καὶ
οἴνου κάδον παραθέμενος ψυκτῆρά τ' ε
μαθύσκειται.

Deinde qu. an,

————— ἔσται πότος
σφοδρότερος. οὐκ οὐκ εἰ φράσων τις; οὐκ ἔτι
ἔξαστι, κυαθίζειν γὰρ —
τὸν δὲ κάδον ἔξω καὶ τὸ ποτήριον λαβῶν —

Ib. D. 2. Euripides. Qui. ΔΕΝΔΡ' ἘΝ ΦΙΛ. Sed haereo in ψυκτῆρια adjectivo. Melius δένδρων.

Ib. E. Antiphanes, 2. Lege τις. ἔχες —

37. 505. C. Aristoteles. Nil extricant Fabric. Harles. T. III. p. 69. Sensus esse videtur, *Igitur aut negemus necesse est, Sophronis qui vocantur mimos, scriptos illos oratione soluta, esse imitationem sermonis ope factam; aut si hoc concedamus, concedamus etiam, imitationem, etc. esse Alexameni dialogos. Jungo οὐδὲ ἐμμέτρους cum Valckenaerio ad Theocr. pp. 194. 200. (qui male διαλόγους καὶ μιμήσεις), et aute τοὺς*

ita
gos
qui
III.
argu
Ib. E
abel
zarr
505. C.
Ibid. -
είπει
Ib. D.
vel f
κλέτο
χέει
αίτε
librio
507. O.
Vide
503. O.
recte
supra
503. C.
είπετε

'Αλεξάμενοῦ repeto Φῶμεν. Hoc certe liquet, tum ex hoc loco tum ex Arist. Poët. p. 3. ed. Tyrwh. Sophronem et Alexamenum ad idem μιμήσεως genus referri. Epopoeam esse hoc genus, miror quomodo sibi persuaserit Tyrwhittus. Locus de Poëtica p. 3. ita accipiendus: *Quod si ad eandem classem referre nolimus eos qui eodem imitationis instrumento utuntur, ne Sophronis quidem mimi, et Socratici dialogi, ad eandem classem referendi erunt.* Hoc non dicit quasi vel hos vel illos ad poësin, nedum ad epopoeam, referat; sed ut suam de poësi theoriam exemplis aliunde petitis, (ut alibi a pictura, musica, etc.) illustret.

Deinde, quod imprimis notandum, πρώτους γραφέντας τῶν Σ. διαλόγων fortasse reddenda, scriptos ante Socraticos dialogos, ut πρώτος μου in N. T. (Athen. XIV. 63o. B. C.) Sed donec haec forma ex profanis scriptoribus defendatur, satius erit legere προτέρους. — Atque ista conjeceram. Sed nunc puto Aristotelem ita vocare per prolepsin quandam Alexameni dialogos: non quasi iste Socraten introducat loquentem, quippe quem suspicer Socrate antiquiorem fuisse (Laërt. III. 48.); sed quia omnes dialogi, formae dramaticae, argumenti philosophici, Socratici vocati sunt.

Ib. E. ἤκουσε παρὰ Πλάτωνος] Σωκράτους Schw. Melius abessent duo verba. Sed nescio an lib. III. aut V. hoc narret Athenaeus.

506. C. 2. εἰς Φῶς λέγεσθαι. Qu. an ἀγεσθαι.

Ibid. 7. Equidem suspicor delenda esse ista, ὅτι δὲ — εὐπρόσωπον, quāquam ne sic quidem persanatus locus.

Ib. D. 7. Potius suspicor, τῆς Ἀριστείδου καὶ Μυρωνίδου. vel potius, τῆς Περικλέους καὶ M. ut in Epit. Περικλέους e margine alienum locum invaserit, ut ὄζει pro p. 338. χέζει XIV. 646. F. nisi statuas Περικλέους pro Σοφοκλέους mox reponendum. Sed omnia quae hic de libris Platonicis tradit noster, merae tenebrae.

507. D. 1. κρατεῖν] κροτεῖν Coray. Vide an κράζειν. Vide Aristoph. Av. 24. κράζειν Jacobs. vero proxime.

508. D. τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον, i. e. τὰνθρώπεια, ut recte Schw. Opponuntur istis, τὰ κατὰ φύσιν, etc. supra C. Deinde ὅπερ ante οὐχ.

509. C. D. Ehippus, 1. ἔπειτ' ἀναστάς (ita Jacobs.) εὐτροχος ν. (vide R. P. Adv. p. 275.)

8. ————— πόδα τιθεὶς ὑποξύλω,

[εὖ δὲ περιδούμενος ἄρθρα]

κνήμης ἰμάντων —

πέδιλον ὑπόξυλον, *cothurnus est basi lignea instructus*.
Vide Schw. ad XII. 535. F. p. 454. *Subere* utebantur
mulieres. XIII. 568. B.

σχῆμα, 11. Alciphron I. 34.

IN LIBRUM XII.

P. 510. D. κνδοιμὸς] Aristoph. Pac. 254.

511. D. τῶν νῦν] *Lege τὸν νῦν, vel τὸν τῶν νῦν.*

514. B. χρῆται δὲ αὐταῖς καὶ πολλάκις ὁ βασιλεὺς * *
concumbit. Deinde sequebatur aliquid de comitatu et
apparatu regis, qui regia exire solebat διὰ τῆς — αὐλῆς.

516. D. E. F. Alexis. Initium mutilum. Vide ad X. 418.

E. Τυμ, οὐκ Ἐδήδοκ' — πάνυ πολὺν corrupta: qu.
πάνυ, καὶ ποικίλον, Ὁ γ' ἦν παραθῶ — Vel ποικίλον
πάνυ — Τυμ *forsan*, αὐτῶ γε χαίρων.

B. ἄνθρωπε, ποίει λευκά, καὶ βλέπ' εἰς (τὸ πῦρ.)
*Make your wool, as you call it, as white as you
please; only mind your cooking, and don't prate.*

p. 339.

A. ἐπὰν ἀπὸ τῶν κ. τάριχος ἰχθύων,
κρεῶν βατάνιον εὐδέως * *

δίπυρον π. —

πυρὸν, μέλιτος ὀξύβαφον ἐπὶ ταγηνιῶν,
(vide Polluc. VI. 79. vel Athen. XIV. 646. E.)

τυροῦ τροφάλια χλωρὰ Κυθνίου π.

βοτρυδιον τι, χόριον, ἐν ποτηρίῳ
γλυκύν. τὸ —

B. ἄνθρωπ', ἐπίπαιζε, μόνον ἀπαλλάγηθί μου.

(τοὺς σοὺς δὲ) κανδαύλους λέγων καὶ χόρια καὶ
βατάνια πᾶσαν (ἀφανιεῖς) τὴν ἡδονήν.

πᾶσαν τὴν ἡδονήν *praecedentibus adjungit Aldina, et si
primum inspicienti cui aliter videri possit.*

517. E. Transpone, ἀλλὰ παρ' οἷς ἂν τύχωσι, καὶ προπ.
οἷς ἂν βουλ. τῶν παρόντων. *Possis, τύχωσι, καὶ τῶν
παρόντων προπ. possis et aliter. Deinde ἀφροδισιάζη-
ται est, Venerem patitur, non exercet.*

519. fin. *Salubres esse τοὺς ποταμούς.* Manifesto legen-
dum τοὺς πότους. Vide 526. B. C.

520. D. E. ηαρις MS. Vide an legendum Νάρις, ὁ Νάρις.

524. F. Callias sive Diocles. Si senarii sunt, malim εἰπὸν
ὅ τι — Vide Aristophanica ad Nub. 227.

524—5. In Hermippo videre videor metri vestigia Io-
nici maj. Qu.

χαῖρ', ᾧ διαπόντιον

στράτευμα. τί πράττομεν; (ut in proxime
praecedenti Calliae loco.)

Qu
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

κόμη τε νεανική
σφρίγει τε βραχιόνων.

Quae si vera sunt, recte Aldus τὸν Ἄβυδον. Ἄβυδος XIII. 586. A. Ceterum κόμη, etc. explicanda ex Eurip. Fragm. 51. Ἰν μαλακῶς latei μάλα . . . ὡς. forsan μάλα καλῶς. Sed vide Xenoph. Hellenic. III. 4. 19.

Nempe Ξεναγός quidam milites Asiaticos, specie egregios, re ignavos, contraxerat.

526. A. ult. ἀφροσύνας] Lego ἀβροσύνας. Vide mox D. 8. p. 340.

Ib. B. init. Ad aliquem ex auctoribus hic citatis respicere videtur Cicero Nonii (Rep. VI. p. 308. Maii.)

530. E. Phoenix, 4. οὐ δίζων ἐδίξ'. MS. ἴσως Scal. unde patet suum fortasse habere Dalecampium. *And perhaps he never desired it*, vertit Jer. Taylorus, *Holy Dying*, p. 10. in sequentibus identidem errans. — Imo Dalecampium, non Phoenicem, vertit Mercurius ille Christianus. Sed in ultimo versu, σποδός δὲ πολλή, ex ipsa vi sententiae posuit, *a little heap of dust*. Verte, *mere dust*. Vide me ad Agam. 429.

540. C. 6. Recte Schw. *imbutae odoribus*; et confert 514. A. Ita Theocr. I. 129. ἐκ καρῶ σύριγγα, *cera compacta*.

542. E. fin. *perhibetur* Schw. Imo *male audiens apud Antipatrum*. Aristoph. Vesp. 504. Athen. XIII. 584. A. 4.

545. A. 1. Φαῖδς χιτωνίσκος. Malim Φανός.

549. C. Ἰδιον ἐπιθυμῶ. *I wish to die in a peculiar way*.

551. C. Platonis comici locus de Cinefia, quem indicat Caf. in Galeni L. VII. ad Hipp. Aphorism. est T. V. p. 322. ed. Bas.

Ib. D. νοσώδης, *morbosus*, i. e. *impudicus*. Br. ad Av. 1378.

552. A. B. Plato Rep. III. p. 404. A. B.

Ib. E. 4. Numerosius ἐν ὀλίγαις ἡμέραις.

553. fin. προῦπογράφειν] Forlan *προσυπογράφειν et simul innuere*. Confer Epigr. apud Scalig. Catalect. p. 63. *Quam puero legem*.

IN LIBRUM XIII.

P. 558. C. Anaxilas, 14. ὡστ' (vel τοῖς τ') ἀπαλλαγῆσι p. 341.

ταύτης — *Si vetulam effugeris, in juveniculum incidis, duplex malum*. Deinde v. 25. si sanum est σκίμπος, forsan transponendum,

εἴτ' ἀ μοι σκίμπος γένοιτο. Φησὶ, τετράπους, ἢ θρ.

Suspicio e seqq. orta Φησὶ τὴν προς, (nam ita MSS.) et excidisse hemistichium; ut fuerit fere,

ἢ μὲν οὖν ἤτησε· τετράπους μοι γένοιτό τις θρόνος.

Nempe quum in utroque versu Φησὶ casu omisisset scriba codicis, unde fluit is quo usus est Aldus, et in posteriore quidem versu errorem suum animadvertisset, in margine posuit εἶτα Φησὶ παιδίσκη δίπους, cum nota quadam (·/· puta vel s), cujus similis alia poni debuit supra εἶτα in contextu. Sed quum nota non supra εἶτα παιδίσκη, sed supra εἶτα τετράπους posita esset, errorem errore auxit alius scriba, pro supplemento accipiens meram correctionem; quasi loco prioris εἶτα ponendae essent quatuor voces.

Ib. F. 4. Recte explicat Cas. Ineptit Jacobs.

559. C. Eubulus, 8. Distinguere malim μέντοι τις, ut τις sit encliticum.

Ib. D. Antiphanes: σὺ τί λέγεις; i. e. tu, quid dicis? Imo quid ais? Quare transponendum suspicor, τί σὺ λ. Sed vide Aristoph. Plut. 909.

561. C. Euripides, 5. τρίμιος θεοῖς ἔσει. Imo sensus poscit βροτοῖς vel θνητοῖς. Nisi forte θεῶν, de quo vide mea Addenda ad Porsoni Aristoph. p. 130.

562. C. Alexis, ult. εγγύς τ' εἰμί που τοῦ πράγματος. Vide Aristoph. Plut. 861. Propius ad literas σχήματος, vel χρήματος, (ONOM, CXHM, XPHM.) sed πράγμ. verum.

Ib. E. ὁ ποιητὴς οὗτος] An delendum οὗτος? Sed nunc suspicor ista inde ab οὕτως ὁ Ἔρωσ ab Euripide derivata forsitan e Med. 651. et vicinis.

p. 542. Ib. E. F. Chaeremonis esse *Traumatiam*, vix puto; neque multum esset haerendum, nisi locus II. 35. F. plane esset e comoedia sumtus. An igitur Athenaeus, vel auctor unde haec sumsit, Theophrasti verba male cepit; et quum ille e Chaeremone citasset οἶνος τῶν χρωμένων, etc. deinde ex aliis, forsitan non nominatis, reliqua, putavit ista quoque ut Chaeremonis citari? — In eodem Theophrasti loco forsitan sequebatur ῥῆσις de vino (Athen. II. 35. F.): sane ea, quae ibi de vino dicuntur, facile ad amorem trahi possunt. — Interim constat sive Athenaei ipsius, sive alius, errore Chaeremoni tribui verba Euripidis.

In fragmento FORSAN εἰ δεῖ γε — εὖ πόρους — ἀλκιμωτάτους.

563. C. Amphipolis. Lege, τί φῆς σὺ; ταυτί — ὠραῖον Φιλῶν (Jacobs.) παρεῖς σώφρων τ' ἀλ.

Ib. E. παιδοπίπαι ὄντες est interlocutoris, non Hermiae.

Ib. I

55

563.

No

Ib. I

et

559

561

561. i

Ib. D.

—

hex.

ad I

561. F

ut pu

teom

actes

parat

562. B

Quar

quaer

—

πρό

εἶτα

562.

Vente

mosa

Ib. D. 27

πρό

Ib. E. ini

Ibid. 5. B

εἶτα

Vide Pe

Ib. E. E.

Euripide

563. B. Xc

εἶτα

Ibid. II. 35

De

εἶτα

εἶτα

Ib. F. ἐπιδεικνύντα] Vertunt Dal. et Schw. quasi ἐπιδεικνύμενον. Vente, Atheniensem quendam, qui jam grandem Dorum quendam ostentabat.

565. B Alexis. Forlan, — εὖν vel ὅταν τῶν πιττοκοπομένων τιν' ἢ ξηρουμένων τούτων ὀρᾶς, νόμιζε πάσχειν θάτερον.

Non dissiteor τούτων me malle cum θάτερον jungere, si per metrum liceret. In vulgatis displicet τι θάτερον, et ἔχειν sine κακὸν positum. Deinde cum Jacobfio in στρατεύειν latere [puto] verbum = πασχητιᾶν. — νόμιζε, ut 572. C.

566. E. Lege, „ταυτὶ καὶ τολμᾶς σὺ λέγεις,“ οὐ, „ρόδοδάυτολος οὖσα,“ κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ „βολίτινον — Haec ex Aristoph. Ran. 297. Priora, quae faciunt hexametrum, ex Cratino. De οὐ isto vide Addend. ad Plat. 555. [Porsoni Aristoph. p. (106.)]

567. F. Timocles. Ridetur tragici cujusdam (Aeschyli, ut puto; vide Eumen. 46, etc.) descriptio Orestis in templo Delphico inter dormientes Furias sedentis. Hinc autem patet fabulae argumentum versatum esse in com-p. 343. parandis per parodiam Oreste et Autocleida.

568. B. Alexis, 12. ἔχεις; Τιθί' ἐστ' αὐταῖσι Jacobs. Quare adjuncta Sylburgii emendatione, forsan nil quaerendum ultra:

κοιλίαν ἀδρᾶν ἔχεις;
τιθί' ἐστ' αὐταῖσι τούτων ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοί.
ὀρθὰ προστιθεῖσα ταῦτα, ΤΟΤΝΑΥΤΟΝ τ. κ.
ὡσπερὶ κ. π. εἰς τὸ πρ. ἀπήγαγεν.

Venter adducitur, ita ut superne tumeat; quo mammosa videatur.

Ib. D. 27. Si ista sunt Alexidis, facile potes, τὰς μὲν ὄψεις διὰ τοιούτων σκευοποιουῦσιν τεχνῶν.

Ib. E. init. Forlan, πατρός σου πολλά σε —

Ibid. 5. Bellum epitheton scorti, Φειδωλούς. Lege Φιλωδούς. Nempe ἀύλητριδας intelligit, (non πεζῶς ἀτάρακας. Vide Porson. Advff.)

Ib. E. F. Loca ex Pannychide et Nannio manifesto ex Euripide adumbrata.

569. B. Xenarchus, 3. Cogitabam, ὡς οὐ παρουσῶν. Sed ὡσπερ, vel παρούσας, oporteret, ni fallor.

Ibid. 11. κάτωθεν εἰσεῦναι to creep in at the kitchen-window (vel, cellar-window.) Deinde lege αὐταὶ βιάζ. Deinde, 18. qu. an, ἄς δ' οὐκ ἰδεῖν ἐστ', οὐδ' ὀρῶντ' ἤδη σαφῶς. Sed ἰδεῖν potius est aspicere, ὀρᾶν

videre. Quare in promptu esset, οὐτ' ἰδεῖν ἐστ', οὐτ' ἰδόνθ' ὄραν σαφῶς. Sed, nisi fallor, temporum ratio repugnat.

Vide Sophocl. Stobaei p. 52, 32. (Fr. Inc. 10, 2.)

Butler. ad Aesch. Prom. 446.

Ib. E. Philemon, 2. σὲ γὰρ — πρ. βροτῶν parenthesi include, et jungē εὔρες πρᾶγμα.

Ib. 8. Non persuadet Bentleius verum esse τοι. An που? (jungendo scil. πριάμενόν που.) Neque magis placet Bentleii ἐστυνότως, v. 12. Morbi cujusdam nomen, forsitan σπασμός vel τέτανος, ut apud Aristoph. Lylistr. p. 544. 845. hic latere videtur. An, τυγχάνεις ἔχων ἴσως Σπασμός τις ἔλαβεν; — Vide Horat. Serm. I. 2. 33. 116. qui in ista Satira hinc profecit.

570. A. Malim, παρασημαίνεσθαι ὅτι Περικλῆς — Στραπαίνας ὑπὸ Μεγαρέων τὸ δεινὸν ἀνερρίπισε, [λέγων τὸν Πελ. πόλεμον.] ubi ultima omnino delenda. Qu. an τὸ δεινὸν ex Aristoph. Pac. habuerit?

Quod ad verba in MS. A. addita, fac scriptum, Στραπαίνας ὑπὸ μεγαρέων ἀνερρίπισε ὑπὸ μ. τὸ δεινὸν Per se intelligitur erroris progressus.

Ib. C. Epicrates, 11. Malim, ὁπότε ἔτ' ἦν, [Meinek.] vel, ὁπότε ἦν ἔτι, vel demum, ὅτε ποτ' ἦν.

Ib. E. Anaxandrides, 4. Malim,
— ἦνθι καὶ Λαγισκη. καὶ τότε (vel, τότε ἦν Ἡ)
ἦν Θεολύτη μάλ' εὐ. καὶ καλῆ.
ὑπέφαιν' ἐσομένη δ' Ὀκμιον λαμπρὰ πάνυ.

ΔΕ ita positum, Porf. Advll. p. 77. Alexis XIII. 574. C. 581.

D. ibid. E. XIV. 642. D. (622. A. 3.) XV. 678. E. me

ibi. IX. 404. D. me ibi. ibid. E. VI. 224. F. VII. 294. C

ult. Menander Stob. Gr. CXVII. p. 479. = 254. Cleric.

572. C. Ehippus. Puto, ὅταν γὰρ „τις ὦν νέος — ut γὰρ sit Athenaei. Vide ad 40. C. 1.

574. B. init. λέξοντι ὑμοὶ δεσπότης.

576. D. Quidquid dicat Schneiderus, Xenophontis nomen hic latere puto cum Schw. An, συστρατευομένην, ὡς Ξενοφῶν Φησιν ἦν * * Φησί, vel ἦν Φασί — ut Xenophon tantum citetur in istis, τὴν Φωκαίδα — γενομένην.

577. F. init. νάρδον — εὐχερῆ. Ita MS. Qu. parabilis, vilis? An legendum εὐτελῆ?

578. C. Macho, 6. Lege κωλύσι. Sensus forsitan est, *Pari jure ipsae artium nutrices Athenae barbaro quodam cognomine donari possent.*

Ib.

Ib.

Ib.

579

Ib.

Ib.

Ib.

580

Ib. I

Ib. E

Ib. I

Ib. I

Ib.

Ibid.

581

(E)

582

Ib.

ed.

Ib. F.

583. B.

584. A

Ib.

Ib.

Ib.

Ib. D. 1

Ib. B.

585. F.

587. D.

588. E.

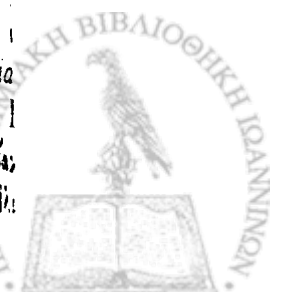
Ib.

591. E. I

Ib.

Ib.

Ib.

- Ib. D. Macho, 14. ὅπου δὲ περὶ γυναικός, vel γυναικῶν.
Vide Aristoph. Lysistr. 858. Deinde in ἐπιβόημ', v. 21.
latere suspicor ἤρέμ' —
- Ib. E. v. 26. Lege, ἐνουθετήθη τοῦτό πως — monita est p. 345.
a Diphilo, Gnathaenam προίεσθαι.
- Ib. F. Macho, 2. Qu. ΣΥΝΗΝ αὐτῆι —
579. B. v. 22. Suspicionem constructionem esse ἐπιπροῦσαι
εἰς δασύποδα, ut 580. F. 2. ἀνισταμένης, qu., an *mic-*
tum exire?
- Ib. C. v. 31. Collato Jacobs. malim, ἐμέμψατ' αὐτήν,
vel αὐτῆι.
580. C. v. 45. Qu. αὐτὴν ἐσιέναι?
- Ib. D. v. 55. λοπάδας ἐνάλμους τ', εὔ ξ. (hoc cum Jacobs.)
- Ib. E. v. 64. λιπαρόν] Lege ρυπαρόν. Vide ad IV. 135. B. 1.
- Ib. F. Post νῆ τῷ θεῷ excidit versus; *Debueram potius*
*hunc vocare * * (qu. μελάνουρον) quam Adonin.*
Nescio an de Adonide pisce (vide VIII. 332. C. et
Hesych. v. ἐξώκοιτος) cogitarit muliercula.
- Ibid. v. 72. Lege, πρὸς ἔω γενόμενον.
581. C. v. 14. εἶπεν δὲ, ναί, δὸς ὅσον ἂν ἐπιθυμῆς, π.
(ΕΙΠΕΝΔΕΝΕΔΟΣ.) Sed melius, εἶπεν δ', ἐμοὶ δὸς —
582. A. B. Ridet tragici locum, ubi epitheta κοῖλον et
Δωρικὸν Argis tribuebantur. Vide Oed. Col. 391. 1366.
ed. Musgr.
- Ib. F. 2. Vide 583. D. XV. 679. D.
583. B. v. 45. ἀλλὰ κοτύλας τις ἐγχεάτω μοι τέτταρας
εἰς τὴν μεγάλην. ἔπειτεν ὁ β.
584. A. ἐμέ τε ὡσαύτως. Miror in his Jacobsum non
susplicatum latere ἄσωτία. Sed non nimis severe agen-
dum cum Athenaeo, quum aliena verba contrahit.
Verte, *You ruin them, and so do I, that's all.*
- Ib. D. τοὺς Ἐπιγόνους σὺήμερήμσι. Nonne τοῖς -οις?
- Ib. fin. Vide ad VIII. 347. C.
585. F. init. Vide ad X. 459. A.
587. D. Nicostratus. Lege,
- ὁδοῦ
- πρὸς 'Α. ἐλθ. π. στρώματα
αὐτὴν κέλευε, Φησί, καὶ παρ' Ὀκίμων
χαλκ.
588. E. ὀνειδιζόμενος. ὑπὸ τινὸς οἰκέτου] Malim οἰκελου. p. 346.
familiari.
591. E. F. Pofidippus, 1, 5. Lege πρό γ' ἡμῶν — εἰς
'Ἡλιαίαν ἦλθε. Formula forensis, εἰσελθεῖν εἰς ὑμᾶς.
— Ἡλιαία sine articulo, ut Equit. 893.

592. B. fin. εἶχεν ἐρωμένην καὶ καλήν. Bella locutio, et Lyfia digna! An legendum παλλάκιον?

Ib. C. fin. Parenthesi include, ὁ δ' ὑμέν. ἐπιτήδειος. Pulchre convenit.

593. B. [Vide supra ad Aristoph. Plut. 428.]

594. D. Μένανδρος] Vide Menandrum Clerici p. 234.

596. D. Ποσίδιππος, 4. ἀρθρίων. Imo ἰ. Deinde ultimo versu, ἔστ' ἂν ἔη (vel ἔης), et qu. στεγανή. Sensus est, dum Naucratis per fugium navibus dabit.

599. C. init. Φεύγων οὐδὲ μένων — Confer Oraculum apud Herodot. I. 55. Athen. XIV. 630. E. R. P. MSS.

Ib. E. Aeschylus, 1. ἐν πλείοσιν, 1c. μάρτυσι. Prorsus ineptiunt Dal. et Schw.

600. E. Critias, 6. Respicit Cleobuli vel alius hexametrum apud Longin. §. 36. ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέη, καὶ δένδρα μακρὰ τεθίγη.

606. B. 8. Vide Aristoph. Nub. 349.

Ib. E. καὶ παρασησάμενος, et compos ejus factus: sed potius credo legendum παραιτησ. quum impetrasset.

Ib. F. penult. Forfan sensus est, Neque ab elephante divelli sustinebat infans, neque elephas sine dolore infantis conspectu privari. An legendum, οὔτε — αὐτό τε, εἰ μὴ —

607. A. Vel τοῦ καλάμου, vel ἐκ τῶν παρατ.

608. B. Chaeremon, 6. λευκὸν μελαίνῃ στέμον ἀντηύγει σκιᾷ. Sed qu. de constructione.

8. ἄλλης πρ. recte MS. 12. ὑπνώμεναι δ' — 16. ἐκτριβεῖς ἀμάρακος.

Ceterum recte monet Schw. Chaeremonis eclogas esse transponendas.

Mox D. ult. lege ἐκπεπλασμένου, E. 6. τὰ (λευκὰ) λειμώνων τ.

610. E. Alexis, ult. Pro ἑρῶσειν Φασίν lege ἑρῶσι Φασίν.

611. B. init. ἐξαιτηθεῖς, accusatus, Schw. Potius, exproscente Zenone. Menagii locus est X. 4.

612. A. Pherocrates, 1. κατὰ μυροπωλεῖν· τί παθόντ'; ἂν δὲ χρῆ, καθήμενον — 3. σὺν μεिरακίοις? Sed potius, ξυνέδρ. τοῖς μειρ. ἐλλαλεῖν — to prate in — ut post ἡμέρας abrumptur oratio.

IN LIBRUM XIV.

P. 615. F. Dionysius, 4. Si de aliis constaret, facile posset, ὃν ἐντυχόντα, vel, deleto τοῦτον, ἐντυγχάνοντα. Vide me ad Plut.

610

617

Ib.

et

618

Ib. I

e

619

Ib. B

620

621

Iac

622

deo

623

A.

MS.

deit

in il

perā

servi

τρεῖς

(7 ἔ)

alleg

partin

Ib. F. h

625. C.

Gaisf.

Cetera

cum e

— Vid

633. A. I

634. E. I

mentari

Vide X

Ib. F. loc

635. A.

Illum,

vas, Fr

638. D. Si

Ibid. v. 4.

Ivan I

Cofaub, A

616. A. 2. Delendum suspicor *αὐτός*.
617. A. Telestes, 9. Forfan, ἄπερ παρθ. vel delendum γάρ.
Ib. B. Collatis VV. DD. vide an legendum,
Λυδὸν ὃς ἤρμοσε πρῶτος,
Δωρίδος ἀντίπαλον μούσης, νόμον ἀλολον. ὀμφᾶ —
ut jungatur ἤρμοσε Λυδὸν νόμον, et ἀμφιπλ. αὔραν
flatum tibiae, ὀμφᾶ humanae voci.
- Ib. F. Pratinas, 16. Possis χυπὸ τ. Sed potius dele θυπα
e v. l. orta.
618. A. Ehippus, 1. An exstat *μειρακίδιον*?
- Ib. B. Antiphanes, 6. Qu. ἤδη τι κοινόν ἐστιν, οὐ χωρίς.
620. E. Ἴωνικός λόγος] Lege Ἴωνικολόγος.
621. E. De *Laconica* dialecto accipit Hemst. ad Lucian.
Jud. Voc. 8. p. 93.
622. E. ὁ Σόφων αὐτῷ μάγειρος] Mira structura. Saltem
debebat ὁ μάγειρος. — Σόφων 662. C.
623. A. Antiphanes, 8. Distingue, B. λέγεις μάγ. ζῶντα;
A. πλ. 10. κεστρεὺς λεπισθεῖς σπασθεῖς vel πασθεῖς
MS. A. Malim, *λεπισΘΕΙC, ἘΚΠΛΥΘΕΙC*. Vide Caf.
deinde *χρωσθεῖς* servandum: *fried brown and turned*
in the pan. Deinde qu. 11. πρὸς τέλος δρόμου (vel δρόμον) p. 348.
περῶν, μέλος Ἐχσεῖ — *ξανῶν, ut conspergat*. Nempe
servus hero dicit, se aliunde parasse unde coenent οἱ
τρεῖς, adolescens, amica, cui scil. nomen erat Boeotia,
(ἢ ἔνδον οὔσα), et ipse servus. Miratus adolescens eum
alloquitur ut magum et incantatorem. — Partim bene,
partim secus explicat Jacobs.
- Ib. F. In Anaxila *καινὸν* ex superioribus natum videtur.
625. C. fin. *πλὴν χρυσός*] Lege *πλὴν ὁ χρ.* et de metro vide
Gaisf. ad Heph. p. 357. Herm. Elem. Metr. 111. 16. 22.
Ceterum in superiore scazonte *χρυσὸν* accusativum Atti-
cum esse puto, qualis in *εἶπέ τὸν υἱὸν εἰ μεμάθηκεν*, etc.
— Vide an hic Pythermus memoretur ab Herodoto I. 152.
633. A. *Λάκων ὁ τέττιξ*. Malim conjunctim, *Λακωνοτέττιξ*.
634. E. Didymi *ἀντεξηγήσεις* πρὸς Ionem puto fuisse com-
mentarium, in quo ipsius Ionis errores notabantur.
Vide XI. 468. E.
- Ib. F. Ion, 1. Qu. *παλαιφάτων*.
635. A. Theophilus. Verte, *Malum est hoc, canere*
filium, etc. Minanti cuidam tormenta respondet ser-
vus, *Frustra torquebis; nil confitebimur*.
638. D. Suspikor apud poëtam οὐκ ἄν praecessisse.
- Ibid. v. 4. *μυστός*. Qu. an, *Quum satis cantaveris*.
When I have had enough of your music.
Casaub. Anim. in Athen. T. III. D d

- Ib. E. Cratinus. Ad Ran. 4. de χολή. An legendum, Γηήσιπέπω?
640. D. Sophilus. Pace Casauboni, istud οὐχί vitiosum puto. Malim, οὐ Χίου δύο — επίχει.
- Ib. F. Philyllius. Lege, ἀμυγδάλαι (vel -λα) καὶ κάρ. In Archippi verbis lege, ἰτροῖσι ἄλλοισι τ' ἐπιφορήμασι Γέμουσα.
642. A. 1. Hoc videre videor, legendum ἄν. A. ἄλλου δεῖτινος;
- Ibid. Amphis, 1. Lege, collato Schw. βίον Ἀληλεμένον;
- B. ναί. A. τοῦτ' ἐκεῖν' ἐστὶν σαφῶς. De ναί III. 117.
649. Ib. B. Anaxandrides, 4. Qu. οὐτῶ παρέζων, Χρυσίς, οὐκ (vel, Χρηστὲ, κούκ) ἔζων τότε.
- Ib. C. 1. Clearchus, 2. Lege, χεῖρον. Ἡ παῖς, ἐπιτίθει —
- Ib. E. Ehippus, 5. Forfan, εὔτε κἀνδρικῶς.
- Ib. F. Alexis. Forfan, ἀρτέος Τράπεζ', ἀπονίψασθαι δ.
643. B. fin. Qu. σταιτιές —
- Ib. D. Antiphanes, 2. Lege πρώτιστα. Deinde, 7. κισσόπλακτα.
644. D. In Evangelii loco videtur colloqui ἀλαζῶν quidam cum coquo, cui extollit suam liberalitatem. V. 6. μόνον ἔλαβες ad coquum dicuntur. 5. forfan, τῶν μὲν οὖν ἐλαῶν ἄφ. πάνθ' ὅσ' ἂν βούλη γένη.
650. D. ὁ Χίος (vel forfan ὁ Κεῖος) — ποιεῖ. Nescis quo pacto Chii (vel Cei) amantissimas suas educunt? How they grow their pears? Vide indic. Demosth. v. ποιεῖν. mox ad 658. B.
651. F. Melanippides. Distingue et lege: περὶ αὐτῶν τῶν Δαναίδων. „οὐ γὰρ — Deinde qu. an, μορφᾶν εἶδος· οὐδὲ τὰν δῖαιταν γυναικείαν ἔχον. Deinde lege, ἀν' εὐήλι' ἄλσεα π. Θήραις (hoc Porson. Adv. p. 39.) Φρένα τ. — ἀν' ἀνήλια ἄλσεα Jacobs. — ἄλσεα, saltus vel rura.
652. E. In Phoenicidae loco ridetur quidam peregrinus, qui προπύλαια edulium esse putat. Inde explica historiam de Indo rege, mox F. Vide et ad Acharn. 900.
654. B. Nicostratus. Malim, ταῦτ' ἄξι' ἦν, Τούρνιθ.
- Ib. E. Antiphanes. Qu. σπάνιον ὅν τι χρ. et dele δ' [ροστὸ πλείους.] ὡς verte cum Schw. ex quo.
- Ib. F. Alexis: — (οὐκ ἂν) καταφαγεῖν αὐτὸς τοσοῦτ' ἀργύριον εἶχον, οὐδ' ἂν εἰ λαγῶς, μὰ τὴν γῆν κ. τ. κατήσθιον.
- Vel potius,
κατ. αὐ. τοσοῦτον ἀργύριον οὐκ εἶχον ἂν,
Οὐδ' ἂν εἰ λαγῶς —
- Certe ineptum est γάλα, et vel e margine pro λαγῶ vel ex AN corruptum.
655. A. Anaxandrides, 2. τοιοῦτους ἴδου MS. A. τουτοισι δὲ'

1
1
3
a
π
di
π
π
be
ca
m
M
655
π
Ib. F
trej
uae
658. F
ad t
Ib. F.
659. D

A.
π
quid
die c
661. B.
ἐρ
περ
ἐξ
Vel d
Acute
Adv.
Dama
Ib. O. r. 4
λέγον
δ.

Ib. F. For
(ὁ Κασσ
662. A. B.
π
αὐτ
ῆς

- MS. Ep. Unde patet, quam acutus fuerit Hermanus, qui p. 350. non viderit sub his latere *τοιούτουσι*. Doctr. Metr. p. 136. Sed ne sic quidem omnia plana. Nescio an legendum, ut fere Corayus, *τοσουτουὶ δύο*. *Quum non pluris constant duae statuae*. Interim et hoc cogito; annon hic rideatur Euripides Electr. 388. ἀγάλματ' ἀγορᾶς, (confer πόλεως ἀγ. Autolyc. fr. 3.) et legendum sit, ἐξὸν τοιούτουσι λαβεῖν Ἀγάλματ' ἀγορᾶς. *What a fool one must be to feed peacocks at home, when (for less money one can buy) sine ones like these, the pride of the whole market!* Confer Demosth. Mid. 563, 7. — ἀγαλμ' ἀγορᾶς Metagenes Schol. Plat. Clark. (Gaisford. Catal. p. 73.)
656. B. Strattidis et Archippi loca vix expedio. *κάπρου Φλογίδεσ;* apud alterutrum delenda suspicor.
- Ib. E. Ἀντιφάνης] Neque Phyllognomicon neque Protrepticon fuisse potest Antiphanis. Qu. Ἀντιφῶν? Sed haec valde turbata videntur.
658. B. In Philemone malim *τοὺς πυρούς*. De *ποιεῖν*, vide ad 650. D.
- Ib. F. antep. Vide ad Eurip. Bacch. 1283.
659. D. Lege,
 B. ἐντὸς πυλῶν γὰρ ἂν μένων ἄδειπνος ἦν.
 A. πότερ' οὖν ἀφείσαι; B. κατ' ἀγ.
 A. Num igitur manu missus es? B. Minime; *emittit me quidam eorum qui apud forum profitentur*. Neque quidam ruri degens hunc coquum apud forum isto die conduxerat. Vide ad VII. 292. C.
661. B. Athenion, 30. Forfan, ejecto ἀκριβῶς, legendum, ἐρίφιον ἐτακέρωσε πνικτὸν, διέλαβεν περικομματῶ, διεγίγγρασ' ὑποκρούσας γλυκεῖ, ἰχθῦν παρσεικεύλησεν, —
 Vel distingue γλυκεῖ ἰχθῦν, παρσεικεύλησεν οὐχ ὄρ. Acute vidit Grotius γίγγρασ hic latere. Vide Porfouum Advfl. p. 94. fin. et confer Machonem VIII. 346. A. B. Damoxenum III. 102.
- Ib. D. v. 45. ἀφες] Forfan ἀφεις, ut constructio sit, *παῦσι* p. 351. λέγων ὑπὲρ εὐσεβείας, ἀφεις ἐμέ vel τὸν λόγον. Deinde,
 A. ἡμαρτον. B. ἀλλὰ δεῦρο σὺ ξυνεῖσιθι ἐμοί.
- Ib. E. Forfan, Σικελικός. Παραπλ. ὁσμὴν λέγει ἀμφοῖν (ὁ Κρατῖνος scil.) καὶ ὁ γλυκὺς Ἀντιφάνης —
662. A. B. Forfan,
 τὰ τῶν ἀπόντων πάντα καθ' ἕναστον κακὰ.
 ἀντέργολαβοῦντες ἔλεγον, ὁ μὲν ὡς οὐκ ἔχοι
 ῥῖνα κρ. κρ. τ. ὁ δ' ὅτι ἰστόμα —

679. B. In monstrosis istis, ὦ μάκαρ ἦτις, etc. vide an λεπτότατον περι et ἡδυπότατον περι sint v. II.

Ib. D. Eubulus, 1. „Scorti nomen, ut scimus e lib. XIII.“
CASAUBON. p. 960, 55. Recte; Nico verum nomen mulierculae. Vide XIII. 582. F. 583. D.

Ib. E. R. P. Advfl. p. 145. ubi quae Viro magno exciderunt, ipse repudiaverit necesse est. [Vide ad Plut. 361. Aristophanica p. 44. col. 1.] Posses etiam, πωλεῖν ἅπαντα. Praeclare idem [Porsonus] in Aristoph. Av. 1364. Br. — Ineptit Reisig. p. 61. quasi non posset, πότερον μὴ τίνους ἢ ῥυλλίνους.

686. fin. Virgil Georg. II. 464—5.

688. B. Anaxandrides, 2. ἐπιχαιρέκακον ὡς εἶ] Forfan, p. 353.
— κόν πως εἶ.

Ib. C. Archilochus Hinc in Hesychio lege, Ἐσφυρισμένα. Athenaei locus manifesto mutilus. Sensus fuisse videtur, A diversis formis μύρον et σμύρον fluxere μύρρα et σμύρα. Vel potius, μύρον et σμύρον a μύρρα et σμύρα.

689. F. Cephisodorus, ult. Collato Corayo lege, λαικάσομ' ἄρα. βάνχαριν; et verte, potius quidvis patiar. λαικάσει idem restituit IX. 383. A.

690. B. Achaeus. ψυκτ. πτεροῖς verte flabello. Vide Orest. 1427.

Ib. D. Pherecratis locum non intelligo: metrum refarcire licet,

_____ και _____
ἐκέλευον (αὐτὸν) ἐγγέασθαι νῶν μύρον
βρένθειον, ἵνα τοῖς εἰσιούσιν ἐγγέη.

Ib. F. Strattis: Φέρεις αὐτῇ μύρον, Medae verba sunt ad famulum, vel potius unum ex suis liberis, quem ad novam sponsam cum exitiali dono mittebat. Eurip. Med. 965.

691. B. Menander:

παιδάριον. (vel, παι, NH ΔΙ) ἡδύ· πῶς γὰρ οὐ;

Vel, _____ μύρον,
παιδάριον. — ἡδύ· πῶς γὰρ οὐχί; νάρδιον.

Vel, _____ παιδίον,
νῆ τὸν ΔΙ ἡδύ· πῶς γὰρ οὐχί; νάρδιον.

Ib. E. Alexis, 4. τὴν αὐτὴν manifesto vitiosum, et ex ταυτὸν natum. An, τὴν ὁσμὴν? quod ad —

Ib. F. v. 7. Ex Euripidis Telepho. Elmsl. Ach. 497.
p. 125.

693. A. 1. Lege, Διὸς σὺ —

Ibid. 4. οὐδὲν σ' ὀνήσει Eurip. Androm. 161.

Ib. C. Eriphus, 1. ἐπιπεπὴ δεικας, corruptum ex

- ἐκπίη δὲ καὶ — Cetera non expedio.
 p. 354. 694. D. 8. Lege cum VV. DD. εὐφροσύναις, αἰδαῖς κςχ.
 Leviter corruptum est αἰδς ex αἰδαῖ, quae potior
 lectio videtur.
 695. E Κήδων. Diodor. XV. 34. [Tum] lege, ἢ χρῆ τοῖς
 — δὴ forsan natum e v. l. δεῖ.
 698. C. 2. Vide an ἐγγαστριχίμαιραν.
 Ib. E. Hegemon, 9. ἀνδρῶν, *sycophantarum*. Vide IX. 407. B.
 699. B. 3. In ἐγχείησιν alludit ad ἐγχεῖν, *infundere*.
 Ib. C. Alexander, penult. ὅς δὲ Βοιωτοῦ Schw. ex em.
 Jac. Qu. de sensu, qui esse potest, *ne minimum quidem*.
 700. D. fin. Potius, τὸ στρ. λυχνεῖον, „σύνθετον,“ οὐ. ὄν.
 Ib. E. init. Qu. A. τί δ' εἶχεν ἐν τῇ δεξιᾷ; B. λυχνι-
 διον. Nisi potius τι δεξιὸν delenda sunt, ut v. l. et
 legendum τῇ δεξιᾷ λ.
 Ibid. Menander: μόνον πολὺ ποιεῖ*)] μόνον, vide Alexin
 XII. 516. F. ποιῶ Φλέγα Archedic. VII. 292. F.

I N D E X.

- ἀγαπητὸς, *amicus unus*. XII. 477. IV. 146. E.
 ἀγγεῖον, *bird-cage*. IX. 387. D. (five V. 201. B.)
 αἰξίς αἰγας ἀγρίας, *wild-goose chase*. III. 83. A.
 ἀναγραφαί, *dramatic register*. VIII. 336. E.
 ἀνδρίζεσθαι, *flavescere torrendo*. XIV. 655. F.
 ἀντιστοιχία, *literarum permutatio*. XI. 501. B.
 ἄνω. τᾶνω κάτω. Menander Stob. XLII. p. 276. = 171.
 Nicolaus ibid. XIII. p. 148. 26. = 85. Vide Herodot.
 III. 3. Philemon. Stob. Grot. p. 403. Cleric. p. 354.
 forsan Aristoph. Lyf. 710.
 p. 355. ἀπογράφεσθαι = ἀναγρ. VI. 245. C. F. VII. 293. F. συνα-
 πογρ. V. 214. E. IX. 385. C.
 ἀποδιδόναι, IX. 495. C. *reddere*, i. e. *interpretari*, XI. 487. C.
 Diverse citata eadem loca apud Athenaeum III. 96. D.
 δέλφαιος ἡρινῆς. IX. 374. F. ὀπωρίνης. (Qu. ἐπιχύτους
 IV. 172. B. ἐγχύτους XIV. 644. D.)
 δυνάμεις, *vires, properties*, IX. 378. A. *drugs*, Plutarch.
 II. p. 436. B. (Bekkeri Anecdota T. 1. ni fallor.) βρω-
 τικαὶ καὶ συνουσ. *provocatives*, VIII. 335. E.
 ἐπίγραμμα dialogi, *titulus*: XI. 506. E. Alexis IV. 164. C.
 ἐπιρροχπίζειν, *a rap on the knuckles*, i. e. *a jobation*:
 Schw. IV. 168. F. vide v. 219. A. X. 422. D. XIII. 571. A.

*) Vide supra p. 271. ad Menandri locum. J. S.

- ΓΑΡ, longe ab orationis initio: Alexis II. 60. A. 8. Idem IV. 164. B. VI, 237. E. I. 257. E. 8. VIII. 339. E. IX. 377. D. 6. 405. B. 3. X. 422. C. sed ex em. XII. 516. F. 9. XIV. 633. F. 640. E. 642. D. 659. C. 660. F. XV. 679. E. Menander Cler. p. 40. 174. 210. fr. 46. e conj. Timocl. Stob. p. 616. = 509. et Ath. p. 223. ex MS. Athen.
- γεγγαῖος ὄρνις, a game-cock. XIV. 655. C. (Aristoph. Av. 286.) Menander Stob. Grot. p. 443. = 248. Cler.
- γῆρας, senium, i. e. moroseness. IX. 374. B.
- Grammaticis propriae voces:
- ἀκούειν, XI. 494. D. IX. 383. A. Valck. Sch. N. T. II. p. 313.
- ἄφωνα, φωνοῦντα. Eurip. Stob. p. 469. = 343.
- γράφεται δὲ καὶ, XIV. 649. D. sed forsan e marg. XV. 684. D.
- ὀνομαστική, συνήρηται, περισπαστέον, XIV. 644. A. B.
- παράδοσις (medicorum), XV. 665. penult.
- συλλαβή, Eurip. Stob. p. 469. = 343.
- κῆραβος, *craw-fish*; ἀστακός, *lobster*. Aristot. H. A. IV. 2. p. 356.
- καταισιμῶν, X. 432. C. XIV. 622. F. (id est, *totum in αἷσιμα*, i. e. *portiones distribuere*), VIII. 365. E.
- κατέχω δεδειπνηκῶς, *memini*. (Lycophron.) X. 420. B. et notas. Caf. ad I. 5. E. et Schw. T. XIII. p. 391.
- κῆρασις, de mero vino, ut videtur. XV. 693. E.
- κυαθίζειν, XI. 503. C. XIV. 634. B. ubi verterim, *haurire mare navibus demersis, deinde in aërem sublatis, ut cyatho vinum*. Omnino vide Diphilum Stobaei CII. p. 558. = 429.
- κωβῖδια, VII. 293. D. (III. 105. F. corrupt.)
- Lectiones duae in textu, III. 109. C. 114. E. (IV. 130. D.?) Schw. ad VI. 269. D. 297. F. Vide me ad VII. 326. D.
- λόγος, *the idea or notion*. XI. 490. E. 507. F. ὁ περὶ β. λόγος, XI. 496. C. 1.
- λοπάς, de pisce *assato*. VII. 288. F.
- μέγας εἶ, a great man. 380. B. μέγα μεγέθει, II. 50. B. XII. 563. A. VIII. 347. fin. μείζων, 346. F.
- μέτρον, i. e. ἔπος. VII. 313. ult.
- μῆλα στρούθια, genus *Κυδωνίων*. III. 81. A. C. D. F. et Schw. Περσικά, *citria*. III. 83 — 5.
- μητρόπολις malorum vinum. X. 443. D. Vide Diog. Laërt. VI. 50.
- Olivae prandium, XII. 542. F. (Diog. Laërt. VI. 50.) XIV. 644. E.
- οὔτως in citationibus, Schw. ad X. 445. F. 1. T. X. p. 487. X. 422. E. e MS. Schw. ad XIV. 651. F. de formula, Φόβινκας τὸν κάρπον οὔτως ὀνομάζει. XIV. 654. A. B. XV. 679. C. 700. E.

πατάξαι, *injicere*, etc. IV. 170. D. X. 446. A.
περίστασις, *rompt and circumstance*. XII. 547. F.
πλάγια διὰ μήκους, *crosswise at the two ends*.

p. 357. πλὴν εἰς τις apud in πλὴν εἰ τις mutandum
putabam: vide Aristophanica. Sed qu. ob Eurip. Stob.
LII. p. 360, 6. = 205.

POCULA:

ἀγαθοῦ δαίμονος. XI. 486—7. XV. 675. B. 692. F.

Διὸς σωτήρος. XI. 487. XV. 675. B.

μετάνιπτρον (vel -ις). X. 423. D. XI. 486-7. XV. 692-3.

ἄνομάζειν, ἔπον. *to give the toast*. Schw. IV. 162. C.

vel potius Toup. Add. in Theocr. II. 151. κυάθους

τινός, X. 423. C. 426. init. Plutarch. T. II. p. 454. E.

Athen. XI. 502. B. (Horatius, *cyathos amici sospitis*.)

XIV. 640. D. E. VIII. 365. A.

σπονδῆ, XI. 486. F.

ὑγίειας, XI. 487. A.

Prima verba citationis repetita. IV. 161. D. E. VII. 280.

init. IX. 405. E. F.

πρόαγεσθαι = τιμᾶσθαι. XI. 506. A.

Ptolemaei Corintho oriundi? 201. D.

στρατεύειν pro -εσθαι, vox suspecta. XIII. 565. B.

συνήθεια, III. 121. F. 122. A. (Meus index in Schol.

Aristophanis. Wyttenbach. ad Plutarch. p. 22. C.) IX.

373. A. 5. B. 4. C. 2. 408. B. C. ἡ κοινή συνήθεια,

XI. 494. B.

τευθίς, III. 106. C. sed vide 96. B. 6. VII. 293. C. VIII. 340.

D. (vide Hermann. Gr. p. 325. n. 411.) XIV. 622. F.

τυραννικός, *insolent, overbearing*. XIII. 580. F. XI. 508.

D. τυραννίς, Lucian. Rhet. Proem.

ὑπόνοια, i. e. *allegory*. I. 19. E.

χλιάρος, XIV. 646. E. bis. χλιάρος. Nicander apud Maltby.

Epich. XIV. 648. D. ut videtur.

p. 358. JACOBSII EMENDATIONES IN ATHENAEUM.

ERRAT de Idaeis Dactylis, p. 5. de πόλεος, 23. νεῶν κατά-
λογον, 25. μικρόν, 102. βιώς ἔτι, 106. δολδουκα, 111.

P. 214. Quantillum erat in Etymologo corrigere, μή μοι
βαιών· κακός ἰχθύς, etiam si non ita legeretur in eo
ipso loco Athenaei quem citas, VII. 288. A.

